

Mao Zedung

seçme eserler

**Maoo
Zedung**

110

seçme eserler

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Mao Zedung
SEÇME ESERLER
CİLT II

Bu kitap Nisan 1960'ta Pekin Halk Yayınevi tarafından yayınlanan *Mao Zedung Seçme Eserler*'in ikinci Çince baskısının 1967 tarihli İngilizce çevirisinden dilimize aktarılmış ve Uygurca baskısıyla karşılaştırılmıştır.

**Bu kitabın yayın hakları Güney Yayıncılık
Ticaret ve Sanayi A.Ş.dir.**

Birinci Baskı: Aydınlık Yayınları

İkinci Baskı: Aydınlık Yayınları

Üçüncü Baskı: Nisan 1992

Teknik Hazırlık: Sistem Ofset

Baskı:Doyuran

KAYNAK YAYINLARI: 110

GÜNEY YAYINCILIK TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Nuruosmaniye Cad. 19/3 34410 Cağaloğlu/İstanbul

Tel: 513 83 52-53

Fax: 513 96 76

Mao
Zedung
seçme eserler
II

**JAPONYA'YA KARŞI
DİRENME SAVAŞI DÖNEMİ (I)**

İÇİNDEKİLER

JAPON İSTİLASINA KARŞI DİRENME İÇİNSİYASETLER, ÖNLEMLER ve OLASILIKLAR (23 Temmuz 1937)	15
I. İki Siyaset	15
II. İki Önlem Dizisi	18
III. İki Olasılık	23
V. Sonuç	23
MİLLETİN BÜTÜN GÜÇLERİNİN DİRENME SAVAŞI'NDA ZAFER UĞRUNDA SEFERBER EDİLMESİ İÇİN (25 Ağustos 1937)	24
LIBERALİZMLE MÜCADELE EDELİ (7 Eylül 1937)	31
GUOMİNDANG-KOMÜNİST İŞBİRLİĞİNİN KURULMASINI İZLEYEN ACİL GÖREVLER (29 Eylül 1937)	34
İNGİLİZ GAZETECİSİ JAMES BERTRAM'LA GÖRÜŞME (25 Ekim 1937)	46
Çin Komünist Partisi ve Direnme Savaşı	46
Savaş Durumu ve Çıkardığımız Dersler	47
Direnme Savaşı'nda Sekizinci Yol Ordusu	51
Direnme Savaşı'nda Teslimiyetçilik	54
Demokrasi ve Direnme Savaşı	56
ŞANGHAY ve TAYYUAN'IN DÜŞMESİNDEN SONRA JAPONYA'YA KARŞI SAVAŞTA DURUM ve GÖREVLER (12 Kasım 1937)	60
I. Bugünkü Durum Kısmi Direnme Savaşı'ndan Topyekûn Direnme Savaşına Geçiş Durumudur	60
II. Hem Parti İçinde Hem De Bütün Ülkede Teslimiyetçilikle Mücadele Edilmelidir	65
Parti İçinde Sınıf Teslimiyetçiliğine Karşı Çıkalım	65
Bütün Ülkede, Milli Teslimiyetçiliğe Karşı Çıkalım	71
Sınıf teslimiyetçiliği ile milli teslimiyetçilik arasındaki ilişki	72
ŞENSİ-GANSU-NİNGSİA SINIR BÖLGESİ	

HÜKÜMETİNİN ve SEKİZİNCİ YOL ORDUSU CEPHE GERİSİ KARARGÂHININ BİLDİRİSİ (15 Mayıs 1938)	74
JAPONYA'YA KARŞI GERİLLA SAVAŞINDA STRATEJİ SORUNLARI (Mayıs 1938)	77
<i>Birinci Bölüm</i>	
Gerilla Savaşında Strateji Sorunu Neden Ortaya Çıkıyor?	77
<i>İkinci Bölüm</i>	
Savaşın Temel İlkesi Kendini Korumak ve Düşmanı Yok Etmektir	79
<i>Üçüncü Bölüm</i>	
Japonya'ya Karşı Gerilla Savaşının Kendine Özgü Altı Strateji Sorunu	80
<i>Dördüncü Bölüm</i>	
Savunma İçinde Taarruzlara Girişirken, Uzun Süreli Savaş İçinde Çabuk Sonuçlu Çarpışmalara Girişirken, İç Hat Harekâtları İçinde Dış Hat Harekatlarını Yürütürken İnisiyatif, Esneklik ve Planlama	81
<i>Beşinci Bölüm</i>	
Düzenli Savaşla Eşgüdüm Sağlama	89
<i>Altıncı Bölüm</i>	
Üs Bölgelerinin Kurulması	91
1. Üs Bölgelerinin Tipleri	93
2. Gerilla Bölgeleri ve Üs Bölgeleri	95
3. Üs Bölgeleri Kurmanın Koşulları	97
4. Üs Bölgelerinin Sağlamlaştırılması ve Genişletilmesi	100
5. Düşmanın ve Bizim Birbirimizi Kuşatma Biçimlerimiz	101
<i>Yedinci Bölüm</i>	
Gerilla Savaşında Stratejik Savunma ve Stratejik Taarruz	102
1. Gerilla Savaşında Stratejik Savunma	103
2. Gerilla Savaşında Stratejik Taarruz	106
<i>Sekizinci Bölüm</i>	
Gerilla Savaşının Hareketli Savaş Haline Gelmesi	107
<i>Dokuzuncu Bölüm</i>	
Komuta İlişkisi	110
UZUN SÜRELİ SAVAŞ ÜZERİNE (Mayıs 1938)	113
Sorunun Ortaya Konuluşu	113
Sorunun Temeli	122
Milli Kölelik Teorisinin Çürütülmesi	127
Uzlaşma Mı, Direnme Mi? Yozlaşma Mı, Merleme Mi?	131
Milli Kölelik Teorisi Yanlıştır, Aynı Şekilde Çabuk Zafer Teorisi de Yanlıştır	135

Niçin Uzun Süreli Bir Savaş?	137
Uzun Süreli Savaşın Üç Aşaması	140
Testere Dişi Örneği Bir Savaş	150
Sürekli Barış İçin Mücadele	154
Savaşta İnsanın Dinamik Rolü	156
Savaş ve Siyaset	158
Direnme Savaşı İçin Siyasi Seferberlik	160
Savaşın Hedefi	162
Savunma İçerisinde Taarruz uzun Süreli Savaşta	
Çabuk Sonuç İç Hatlar İçerisinde Dış Hatlar	164
İnisiyatif, Esneklik ve Planlama	168
Hareketli Savaş, Gerilla Savaşı ve Mevzi Savaşı	181
Yıpratma Savaşı ve İmha Savaşı	185
Düşman Hatalarından Yararlanma Olanakları	189
Japonya'ya Karşı Savaşta Belirleyici Çarpışmalar Sorunu	191
Ordu ve Halk Zaferin Temelidir	195
Sonuçlar	199

ÇİN KOMÜNİST PARTİSİ'NİN	
MİLLİ SAVAŞTAKİ ROLÜ (Ekim 1938)	202
Yurtseverlik ve Enternasyonalizm	203
Komünistler Milli Savaşta Örnek Olmalıdırlar	204
Bütün Milleti Birleştirelim Düşman Ajanlarıyla Mücadele Edelim	206
Komünist Partisini Genişletelim ve Partiye,	
Düşman Ajanlarının Sızmasını Önleyelim	206
Hem Birleşik Cepheyi Hem De Partinin Bağımsızlığını Koruyalım	207
Durumu Bir Bütün Olarak Ele Alalım Çoğunluk Açısından	
Düşünelim ve Müttefiklerimizle Birlikte Çalışalım	208
Kadro Siyaseti	209
Parti Disiplini	211
Parti Demokrasisi	212
Partimiz Kendini İki Cephede Verilen	
Mücadeleyle Sağlamlaştırmış ve Güçlenmiştir	213
İki Cephede Sürdürülen Bugünkü Mücadele	216
İnceleme	216
Birlik ve Zafer	218

BİRLEŞİK CEPHE İÇİNDE	
BAĞIMSIZLIK ve İNİSİYATİF SORUNU(5 Kasım 1938)	220
Yardım ve Tavizler Olumsuz Değil Olumlu Olmalıdır	220

Milli Mücadele ile Sınıf Mücadelesi Arasındaki Özdeşlik	222
«Her Şey Birleşik Cephe Yoluyla» Anlayışı Yanlıştır	222
SAVAŞ ve STRATEJİ SORUNLARI (6 Kasım 1938)	224
I. Çin'in Özellikleri ve Devrimci Savaş	224
II. Guomindang'ın Savaş Tarihi	229
III. Çin Komünist Partisi'nin Savaş Tarihi	232
IV. İç Savaşta ve Milli Savaşta Partinin Askeri Stratejisindeki Değişiklikler	234
V. Japonya'ya Karşı Gerilla Savaşının Stratejik Rolü	237
VI. Askeri Sorunların İncelenmesine Büyük Önem Verelim	240
4 MAYIS HAREKETİ (Mayıs 1939)	242
GENÇLİK HAREKETİNİN YÖNELİMİ (4 Mayıs 1939)	245
TESLİMİYETÇİ FAALİYETLERE KARŞI ÇIKALI (30 Haziran 1939)	254
GERİCİLER CEZALANDIRILMALIDIR (1 Ağustos 1939)	260
YENİ ULUSLARARASI DURUM HAKKINDA YENİ ÇİN GAZETESİ MUHABİRİYLE GÖRÜŞME (1 Eylül 1939)	265
MERKEZİ HABER AJANSINDAN, SAO DANG BAO ve SİN MİN BAO GAZETELERİNDEN ÜÇ MUHABİRLE YAPILAN GÖRÜŞME (16 Eylül 1939)	272
SOVYETLER BİRLİĞİ İLE BÜTÜN İNSANLIK ARASINDAKİ ÇIKAR BİRLİĞİ (28 Eylül 1939)	278
KOMÜNİST'İ SUNARKEN (4 Ekim 1939)	288
ŞİMDİKİ DURUM ve PARTİNİN GÖREVLERİ (10 EKİM 1939)	301
ÇOK SAYIDA AYDINI SAFLARIMIZA KAZANALIM (1 Aralık 1939)	304
ÇİN DEVRİMİ ve ÇİN KOMÜNİST PARTİSİ (Aralık 1939)	307
Birinci Bölüm	

Çin Toplumunu	307
1. Çin Milleti	307
2. Eski Feodal Toplum	309
3. Bugünkü Sömürge, Yarı-sömürge ve Yarı-feodal Toplum	312
İkinci Bölüm	
Çin Devrimi	319
1. Son Yüz Yılda Devrimci Hareketler	319
2. Çin Devriminin Hedefleri	320
3. Çin Devriminin Görevleri	323
4. Çin Devriminin İtici Güçleri	324
5. Çin Devriminin Niteliği	332
6. Çin Devriminin Uzun Vadeli Gelişme Yönü	335
7. Çin Devriminin ve Çin Komünist Partisi'nin İki Yönlü Görevi	336
ÇİN HALKININ DOSTU STALİN (20 Aralık 1939)	338
NORMAN BETHUNE'UN ANISINA (21 Aralık 1939)	340
YENİ DEMOKRASİ ÜZERİNE (Ocak 1940)	343
I. Çin Nereye Gidiyor?	343
II. Yeni Bir Çin Kurmak İstiyoruz	344
III. Çin'in Tarihi Özellikleri	344
IV. Çin Devrimi Dünya Devriminin Bir Parçasıdır	346
V. Yeni Demokrasinin Siyaseti	352
VI. Yeni Demokrasi'nin Ekonomisi	358
VII. Burjuva Diktatörlüğünün Reddedilmesi	359
VIII. «Sol» Lafazanlığın Reddedilmesi	364
IX. İflah Olmazların Reddedilmesi	367
X. Eski ve Yeni Üç Halk İlkesi	370
XI. Yeni Demokrasinin Kültürü	377
XII. Çin'in Kültür Devriminin Tarihi Özellikleri	378
XIII. Dört Dönem	381
XIV. Kültürün Niteliği Hakkında Bazı Yanlış Fikirler	386
XV. Milli ve Bilimsel Bir Kitle Kültürü	388
TESLİMİYET TEHLİKESİNİ ALT EDELİM ve DURUMU DAHA İYİYE DÖNÜŞTÜRMEYE ÇALIŞALIM (28 Ocak 1940)	392
JAPONYA'YA KARŞI OLAN BÜTÜN GÜÇLERİ BİRLEŞTİRELİM	

ve ANTI-KOMÜNİST İFLAH OLMAZLARA KARŞI MÜCADELE EDELİM (1 Şubat 1940)	396
GUOMİNDANG'DAN ON TALEP (1 Şubat 1940)	402
ÇİN İŞÇİSİ'Nİ SUNARKEN (7 Şubat 1940)	410
BİRLİK ve İLERLEMeye AĞIRLIK VERMELİYİZ (10 Şubat 1940)	412
YENİ DEMOKRATİK ANAYASAL YÖNETİM (20 Şubat 1940)	414
JAPONYA'YA KARŞI ÜS BÖLGELERİNDE SİYASİ İKTİDAR SORUNU ÜZERİNE (6 Mart 1940)	424
JAPONYA'YA KARŞI BİRLEŞİK CEPHE İÇİNDE BUGÜNKÜ TAKTİK SORUNLARI (11 Mart 1940)	428
JAPONYA'YA KARŞI OLAN GÜÇLERİ SERBESTÇE GENİŞLETİN ve ANTI-KOMÜNİST İFLAH OLMAZLARIN SALDIRILARINA KARŞI KOYUN (4 Mayıs 1940)	438
SONUNA KADAR BİRLİK (Temmuz 1940)	445
SİYASET ÜZERİNE (25 Aralık 1940)	449
GÜNEY ANHUY OLAYINA İLİŞKİN EMİR ve BİLDİRİ (Ocak 1941)	459
Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi Devrimci Askeri Komisyonunun Emri Yenan, 20 Ocak 1941	459
ÇİN KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ DEVRİMCİ ASKERİ KOMİSYONU SÖZCÜSÜNÜN YENİ ÇİN HABER AJANSI MUHABİRİNE DEMECİ (22 Ocak 1941)	461
İKİNCİ ANTI-KOMÜNİST SALDIRISININ PÜSKÜRTÜLMESİNDEN SONRAKİ DURUM (18 Mart 1941)	468
İKİNCİ ANTI-KOMÜNİST SALDIRININ PÜSKÜRTÜLMESİNDEN ÇIKAN SONUÇLAR (8 Mayıs 1941)	471

JAPON İSTİLASINA KARŞI DİRENME İÇİN SİYASETLER, ÖNLEMLER VE OLASILIKLAR*

23 Temmuz 1937

1. İKİ SİYASET

Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi, 8 Temmuz'da Lugucia Olayının¹ ertesi günü direnme savaşı için bütün millete çağrıda bulunan bir bildiri yayınladı. Bildirinin bir kısmı şöyle idi:

Yurttaşlar! Peyping** ve Tancin tehlikededir! Kuzey Çin tehlikededir! Çin milleti tehlikededir! Tek çıkar yol bütün milletin ve-

* Japon emperyalistleri 7 Temmuz 1937'de Çin'in tamamını silah zoruyla illak etme çabaları içinde Luguçiao Olayını tezgâhladılar. Çin halkı, tam bir birlik içinde, Japonya'ya karşı savaş istedi. Çan Kayşek, Luşan'da Japonya'ya karşı silahlı direnişi ilan edene kadar on gün geçti. Bunu da, halkın ülke çapındaki baskısı altında ve Japon istilasının Çan Kayşek'in doğrudan doğruya temsilciliğini yaptığı büyük burjuvazi ve toprak ağaları ile İngiliz ve ABD emperyalistlerinin Çin'deki çıkarlarına indirdiği ciddi darbenin sonucu olarak yaptı. Ama aynı zamanda, Çan Kayşek hükümeti, Japon saldırganları ile barış görüşmelerine devam etti ve hatta yerel yöneticilerle üzerinde anlaşılacak sözum ona barışçı çözümleri de kabul etti. Çan Kayşek'in silahlı direnişe geçmek zorunda kalışı, 13 Ağustos 1937'de Japon saldırganlarının Şanghay'a büyük bir saldırıya girip, Çan Kayşek'in Güneydoğu Çin'de hâkimiyetini inkânsız kılmasından sonradır, fakat Çan Kayşek, Japonlarla barış yapma yolundaki gizli girişimlerine ta 1944'e kadar hiç ara vermedi. Çan Kayşek Direnme Savaşı boyunca, bütün halkın seferber edildiği topyekûn halk savaşına karşı çıkmış ve bir yandan Japonya'ya pasif bir şekilde direnme, öbür yandan Komünist Partisine ve halka aktif olarak karşı çıkma gerici siyasetini izlemiştir, böylece Çan Kayşek pratikte Luşan'da kendi verdiği demeçteki "savaş bir kere patlak verdikten sonra, ister genç, ister yaşlı, ister kuzeyde, ister güneyde olsun herkes, Japonya'ya karşı direnmek ve anavatanınızı savunmak sorumluluğunu yüklenmelidir" sözünü de tamamen çiğnemiştir. Mao Zedung yoldaşın bu makalede ele aldığı iki siyaset, iki dizi önlem ve iki olasılık, Direnme Savaşı'nda Komünist Partisi'nin çizgisi ile Çan Kayşek'in çizgisi arasındaki mücadeleyi yansıtmaktadır.

1. 7 Temmuz 1937'de Japon istila kuvvetleri Pekin'in 10 km. güneybatısında Luguçiao'daki Çin garnizonuna saldırdı. Çin birlikleri, ülke çapındaki ateşli Japon aleyhtarlığının etkisi ile direnmeye başladı. Bu olay, Çin halkının sekiz yıl kahramanca sürdürdüğü Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nın başlangıcı olmuştur.

** Peyping. Pekin'in eski adıydı. — Ç.N.

receği bir direnme savaşıdır. İstilacı Japon ordularına karşı kararlı bir direnişe geçilmesini ve bütün acil durumları karşılamak üzere derhal hazırlıklara girişilmesini istiyoruz. Milletin her ferdi, Japon saldırılarına boyun eğerek onlarla barış içinde yaşayabilme yolunda her türlü düşünceyi derhal terk etmelidir. Yurttaşlar! Feng Çian'ın birliklerinin kahramanca direnişini alkışlamalı ve desteklemeliyiz. Anayurdu ölünceye kadar savunacaklarını bildiren Kuzey Çin'in yerel yöneticilerinin açıklamalarını alkışlamalı ve desteklemeliyiz. General Sung Çeh-yuan'ın bütün 29. Orduyu² derhal seferber ederek savaşmak üzere cepheye göndermesini istiyoruz. Nancing'deki Merkezi Hükümetten şunları istiyoruz: 29. Orduya gereken yardım yapılsın. Kitleler arasındaki yurtsever hareketlere konulan yasak derhal kaldırılsın ve halkın büyük bir şevkle silahlı direnişe katılması engellenmesin. Ülkenin bütün kara, deniz ve hava kuvvetleri derhal harekete geçirilmek üzere seferber edilsin. Çin'deki bütün gizli hainlerin ve Japon ajanlarının derhal kökü kazınsın ki, cephe gerimiz de sağlamlaştırılsın. Bütün ülke halkını, Japonya'ya karşı bu kutsal savunma savaşına vargücüyle katılmaya çağınıyoruz. Sloganlarımız: Peyping'i, Tiancin'i ve Kuzey Çin'i silahla savunalım! Anayurdu kanımızın son damlasına kadar savunalım! Bütün ülke halkı, hükümet ve silahlı kuvvetler birleşsin ve milli birleşik cepheyi, Japon saldırısına karşı direnişimizin Çin Seddi olarak inşa edelim! Guomintang ve Komünist Partisi sıkı bir işbirliği yapsın ve Japon saldırganlarının yeni saldırılarına karşı dirensin! Japon saldırganlarını Çin'den kovalalım!

Bu bir siyasetin açıklanmasıdır.

Çan Kayşek 17 Temmuz'da Luşan'da bir demeç verdi. Bir direnme savaşına hazırlanmak için siyaset ortaya koyan bu açıklama, Guomintang'ın dış siyaset sorunları hakkında yıllardan beri yaptığı ilk doğru açıklamadır ve dolayısıyla bizim kadar bütün yurttaşlarca da memnurlukla karşılanmıştır. Açıklama, Luguçiao Olayının çözülmesi için dört şart koyuyordu:

(1) Hiçbir çözüm Çin'in egemenliğine ve toprak bütünlüğüne hanel

2. Eskiden Feng Yusiang komutasındaki Guomintang'ın Kuzeybatı Ordusunun parçası olan 29. Ordu, o sırada Çahar ve Hopey Eyaletlerinde üslenmişti. Ordunun komutanı Sung Çeh-yuan'dı ve Feng Çian bu ordunun tümen komutanlarından biriydi.

getirmemelidir; (2) Hobey ve Çahar Eyaletlerinin idari yapısında hiçbir kanunsuz değişiklik yapılmamalıdır; (3) Merkezi hükümet tarafından atanmış memurlar, başkalarının isteği ile değiştirilmemeli ya da azledilmemelidir; (4) 29. Ordu şimdi bulunduğu bölgeye hapsedilmemelidir.

Demecin sonuç kısmında şunlar yer almıştır:

Hükümet, Luguçiao Olayı konusunda, daima bağlı kalacağı bir siyaset ve bir tutum saptamıştır. Bütün millet savaşa girdiğinde, sonuna kadar fedakârlık gerekeceğinin ve kolay bir kurtuluş konusunda en küçük bir umut beslenmemesi gerektiğinin farkındayız. Savaş bir kere patlak verdikten sonra, ister genç, ister yaşlı, ister kuzeyde, ister güneyde olsun herkes, Japonya'ya karşı direnmek ve anavatanımızı savunmak sorumluluğunu yüklenmelidir.

Bu da bir siyasetin açıklanmasıdır.

Şimdi elimizde, Luguçiao Olayı üzerine biri Komünist Partisinin, öbürü Guomindang'ın olmak üzere iki tarihi siyasi açıklama var. Ortak noktaları şudur: Her ikisi de kararlı bir direnme savaşından yanalar, uzlaşmaya ve ödün vermeye karşı çıkıyorlar.

Bu, Japon istilası karşısında izlenecek siyasetlerden biridir, doğru olan siyasettir.

Ama bir başka siyasetin benimsenmesi de mümkündür. Geçtiğimiz aylarda, Peyping ve Tiancin'deki hainler ve Japon yanlısı unsurlar çok etkindiler. Yerel yöneticilerin, Japonya'nın taleplerini kabul etmeleri için çalışıyorlardı. Kararlı silahlı direnme siyasetini baltalamaya çalışıyorlar, uzlaşmayı ve ödün vermeyi savunuyorlardı. Bunlar son derece tehlikeli işaretlerdir.

Ödün verme ve uzlaşma siyaseti, kararlı silahlı direnme siyasetine taban tabana zıttır. Durum hızla tersine çevrilmediği takdirde Peyping, Tiancin ve Kuzey Çin'in bütünü, düşmanın eline geçecek ve bütün ülke ciddi bir tehlikeyle karşılaşacaktır. Herkes tetikte olmalıdır.

29. Ordunun yurtsever subay ve erleri, birleşin! Uzlaşmacılığa ve ödün vermeye karşı çıkın ve kararlı bir silahlı direnme yürütün!

Peyping, Tiancin ve Kuzey Çin'in yurtseverleri, birleşin! Uzlaşmacılığa ve ödün vermeye karşı çıkın ve kararlı silahlı direnişe girin!

Ülkenin her yanındaki yurtseverler, birleşin! Uzlaşmacılığa ve ödün vermeye karşı çıkın ve kararlı silahlı direnişe girişin!

Çan Kayşek ve Guomindan'ın bütün yurtsever üyeleri! Siyasetinize sıkı sıkıya bağlı kalacağınızı, verdiğiniz sözleri tutacağınızı, uzlaşmacılığa ve ödün vermeye karşı çıkacağınızı, kararlı bir silahlı direnme yürüteceğinizi ve böylelikle düşmanın saldırılarına fiilen karşılık vereceğinizi ümit ederiz.

Kızıl Ordu dahil, ülkedeki bütün silahlı kuvvetler, Çan Kayşek'in demecini destekleyip, uzlaşmacılığa ve ödün vermeye karşı çıkın ve kararlı silahlı direnişi yürütün!

Biz komünistler, kendi bildirimizi canla başla ve inançla uyguluyor, aynı zamanda Çan Kayşek'in demecini de kararlılıkla destekliyoruz; Guomindang üyeleri ve bütün vatandaşlarımızla birlikte anavatani kanımızın son damlasına kadar savunmaya hazırız; kararsızlığa, bocalamaya, uzlaşmaya ve ödünlere karşıyız ve kararlı silahlı direnişi yürüteceğiz.

II. İKİ ÖNLEM DİZİSİ

Kararlı silahlı direnme siyasetinin amacına ulaşması için bütün bir önlemler dizisi gerekir.

Nedir bunlar? Başlıcaları şunlardır:

1. Bütün ülkenin silahlı kuvvetlerini seferber edelim.

Kara, deniz ve hava kuvvetleri, Merkezi Ordu, yerel birlikler ve Kızıl Ordu da dahil olmak üzere iki milyonu aşkın silahlı kuvvetimizi seferber edelim ve asayişi korumak için bazı kuvvetleri geride bırakırken, ana kuvvetleri derhal milli savunma hatlarına gönderelim. Çeşitli cephelerde komutayı milli çıkarlara bağlı generallere verelim. Stratejiyi kararlaştırmak ve askerî harekâtlarda amaç birliğine ulaşmak için bir milli savunma toplantısı düzenleyelim. Subaylarla erler ve ordu ile halk arasında birliği sağlamak için ordudaki siyasi çalışmayı gözden geçirelim. Gerilla savaşının, stratejik görevin bir parçası olması gerektiği ilkesini yerleştirelim ve gerilla savaşı ile düzenli savaş arasında gerekli uyumu sağlayalım. Hainleri ordudan temizleyelim. Yeterli sayıda ihtiyat askeri toplayalım ve bunları cephe hizmeti için

eğitelim. Silahlı kuvvetlerin donatım ve levazımını yenileyelim. Bunlarla ilgili askerî planlar, kararlı silahlı direnme genel siyasetine uygun bir şekilde yapılmalıdır. Çin'in çok askeri vardır, ama bu planlar uygulanmazsa düşmanı yenmek olanaksızdır. Bununla beraber, eğer siyasi ve maddî etkenler birleştirilirse, silahlı kuvvetlerimiz Doğu Asya'da eçsiz olacaktır.

2. *Bütün halkı seferber edelim.*

Yurtsever hareketler üzerindeki yasak kaldırılsın, siyasi mahkûmlar serbest bırakılsın. «Cumhuriyeti Tehlikeye Sokan Eylemler Hakkında Olağanüstü Durum Karamamesi»³ ve «Basın Sansür Yönetmeliği»⁴ iptal edilsin; mevcut yurtsever örgütlerin yasallığı tanınsın; bu örgütleri işçiler, köylüler, işadamları ve aydınlar arasında genişletelim; kendini savunmak ve orduyu desteklemek için halkı silahlandıralım. Tek kelimeyle, halka yurtseverliğini ortaya koyma özgürlüğü verilsin. Halkın ve ordunun birleşik gücü Japon emperyalizmine öldürücü bir darbe indirecektir. Kuşkusuz, bir ulusal savaşta bütün halk kitlelerine dayanmadan zafer kazanmak mümkün değildir. Habeşistan'ın düşüşü, bizler için bir uyarı olsun.⁵ Kararlı bir direnme savaşı verme konusunda samimi olan hiç kimse bu noktayı göz ardı edemez.

3. *Yönetim aygıtını iyileştirelim.*

Bütün siyasi partilerin ve grupların temsilcileri ve halk önderleri, devlet işlerini birlikte yönetmek üzere hükümette yer alsın; hükümetteki gizli Japon yanlısı unsurlar ve hainler temizlensin ve böylece hükümet halkla yekvücut olsun. Japonya'ya karşı direnme, yalnızca birkaç kişiyle gerçekleştirilemeyecek muazzam bir görevdir. Bu

3. Guomindang hükümeti, 31 Ocak 1931'de, yurtseverleri ve devrimcileri baskı altında tutmak ve katletmek için «Cumhuriyeti Tehlikeye Sokmak» uydurma suçlamasını kullanarak "Cumhuriyeti Tehlikeye Sokan Eylemler Hakkında Olağanüstü Durum Karamamesi»ni uygulamaya koydu. Bu karamame çok zalim baskı önlenleri getirdi.

4. «Basın Sansür Yönetmeliği», Guomindang hükümeti tarafından, halkın sesini boğmak için 1934 Ağustos'unda çıkarılan "Basın Sansürü İçin Genel Önlemler»in öteki adıdır. Buna göre «bütün haberlerin birer kopyasının sansür kuruluna verilmesi» gerekiyordu.

5. Bkz. Mao Zedung, «Japonya'ya Karşı Direnme Döneminde Çin Komünist Partisi'nin Görevleri», *Seçme Eserler*, Cilt I, Kaynak Yayınları, İstanbul, 1989, s. 341

görevi kendi tekellerinde tutmakta ısrar edenler onu yüzlerine gözlerine bulaştıracaklardır. Hükümet gerçek bir milli savunma hükümeti olacaksa, mutlaka halka dayanmalı ve demokratik merkeziyetçiliği uygulamalıdır. Aynı zamanda hem demokratik, hem de merkeziyetçi olmalıdır, en güçlü hükümet böyle bir hükümettir. Milli meclis, halkın gerçek temsilcisi olmalı, en yüksek yetki organı olmalı, devletin önemli siyasetlerini saptamalı ve Japonya'ya karşı direnmek ve milleti kurtarmak için siyaset ve planları kararlaştırmalıdır.

4. Japon emperyalistlerine hiçbir avantaj ya da imkân tanımayalım; tersine mallarına el koyalım, borçlarını reddedelim, uşaklarını temizleyelim ve ajanlarını sürelim. Japonya'ya karşı direnmede en güvenilir, en güçlü ve Çin'e en çok yardım edebilecek ülke olan Sovyetler Birliği ile derhal askerî ve siyasi ittifak yapalım. Sovyetler Birliği ile sıkı sıkıya birlik olalım. İngiltere, Amerika Birleşik Devletleri ve Fransa'nın, Japonya'ya karşı direnişimize dostluklarını kazanalım ve toprak bütünlüğümüzde ya da egemenlik haklarımızda bir kayba yol açmamak koşuluyla yardımlarını sağlayalım. Japon saldırganlarını yenmek için esas olarak kendi gücümüze dayanmalıyız: ama dış yardımdan vazgeçilemez ve kendimizi tecrit eden bir siyaset sadece düşmanın işine yarar.

5. Halkın yaşama koşullarını düzeltmek için bir program ilan edelim ve derhal uygulamaya başlayalım.

Aşağıdaki asgarî noktalardan başlayalım: Aşırı vergiler ve çeşitli harçlar kaldırılmalı, toprak kirası azaltılmalı, tefccilik kısıtlansın, işçilerin ücretleri artırılsın, askerlerin ve küçük rütbeli subayların ve büro memurlarının yaşama koşulları düzeltilsin. Doğal afet kurbanlarına yardım yapılsın. Bu önlemler bazı kişilerin iddia ettiği gibi, ülkenin maliyesinde karışıklık yaratmayacak, tam tersine halkın satın alma gücünü artıracak ve ticarî ve mali koşulların düzelmesine yol açacaktır. Bunlar Japonya'ya karşı direnmede ve hükümetin temellerini pekiştirmede gücümüzü büyük ölçüde artıracaktır.

6. Eğitimi, milli savunma için yapalım.

Bugünkü eğitim siyasetinde ve sisteminde köklü bir reform yapalım. Acil olmayan bütün projeler ve akılcı olmayan bütün önlemler bırakılmalıdır. Gazeteler, kitaplar ve dergiler, filmler, oyunlar, edebiyat ve sanat, tümüyle ulusal savunmaya hizmet etmelidir. İhanet propagandası yasaklanmalıdır.

7. Japonya'ya karşı direnmeye hizmet eden mali ve ekonomik siyasetler benimseyelim.

Mali siyaset, parası olanların paraları ile katkıda bulunmaları, Japon emperyalistlerinin ve Çinli hainlerin mülklerine el konulması ilkesine; ekonomik siyaset de Japon mallarının boykot edilmesi, yerli ürünlerin teşvik edilmesi ilkesine dayanmalıdır. Her şey Japonya'ya karşı direnişe hizmet etmelidir. Mali sıkıntı, yanlış önlemlerin ürünüdür ve halkın çıkarlarına hizmet eden bu tür yeni siyasetlerin benimsenmesi ile kesinlikle giderilebilir. Bu kadar geniş bir toprağa ve bu kadar büyük bir nüfusa sahip olan bir ülkenin mali ve iktisadi bakımından aciz olduğunu söylemek tamamen saçmadır.

8. Milli birleşik cepheyi sağlam Çin Seddimiz olarak inşa etmek için bütün Çin halkını, hükümeti ve silahlı kuvvetleri birleştirelim.

Silahlı direnme siyasetinin ve yukarıdaki önlemlerin uygulanması bu birleşik cepheye bağlıdır. Burada belirleyici nokta, Guomindang ve Komünist Partisi arasındaki yakın işbirliğidir. Hükümet, askerî birlikler, bütün siyasi partiler ve bütün halk, iki parti arasındaki böyle bir işbirliği temeli üzerinde birleşsin. «Milli buhranı göğüslemek için samimi birlik» sloganı güzel sözler olarak kalmamalı, iyi işlerle hayata geçirilmelidir. Birlik samimi olmalıdır; iyi işlerle hayata geçirilmelidir. Birlik samimi olmalıdır; ikiyüzlülük bir işe yaramayacaktır. Devlet işleri daha geniş görüşlülükle ve daha titiz bir şekilde yürütülmelidir. Küçük bezirgânlıklar, bayağı hileler, bürokrasi ve Ah Kuculuğun⁶ kesinlikle hiçbir yararı yoktur. Bunlar düşman kar-

6. Ah Ku, büyük Çinli yazar Lu Sun'un «Ah Ku'nun Gerçek Hikâyesi» adlı ünlü eserinin başkişisidir. Ah Ku gerçek hayattaki başarısızlıklarını ve karşılaştığı terslikleri, ahlaki ve manevi zaferler olarak görüp kendini teselli edenleri temsil etmektedir.

şısında bize hiçbir yarar sağlamaz, kendi yurttaşlarımıza uygulanması da sadece gülünç olur. Her şeyde temel ve ikincil ilkeler vardır ve ikincil ilkeler temel ilkelere tabidir. Yurttaşlarımız sorunları temel ilkeler ışığında dikkatle düşünmelidir, çünkü ancak böylelikle kendi fikirlerini ve eylemlerini doğru bir şekilde yönlendirebilirler. Bugün birliği içtenlikle istemeyen kişi, kendi başına kaldığında vicdanının sesine kulak vermeli ve kimse onu suçlamıyorsa bile utanç duymalıdır.

Kararlı silahlı direnme için yukarıda açıklanan önlemler dizisine Sekiz Maddelik Program adı verilebilir.

Kararlı silahlı direnme siyaseti, bu önlemler dizisi ile birlikte yürütülmelidir. Yoksa zafer hiçbir zaman kazanılamayacak, Çin'e karşı Japon saldırısı durdurulamayacaktır. Çin, Japonya ile başa çıkamayacak ve Habeşistan'ın akibetine uğramaktan kurtulamayacaktır.

Kararlı silahlı direnme siyasetinde samimi olan herkes bu önlemler dizisini uygulamalıdır. Ve bu önlemler dizisini kabul edip etmemek, onları uygulayıp uygulamamak, kararlı silahlı direnme konusunda samimi olup olmamayı gösterir.

Bu önlemler dizisine her konuda karşıt olan bir başka önlemler dizisi daha vardır.

Silahlı kuvvetlerin topyekûn seferber edilmesi yerine hareketsizlik ve çekilme.

Halka özgürlük yerine baskı.

Demokratik merkezîyetçiliğe dayanan bir milli savunma hükümeti yerine bürokratların, kompradorların ve büyük toprak ağalarının zorba hükümeti.

Japonya'ya karşı direnme yerine ona yaltaklanma şeklindeki bir dış siyaset.

Halkın yaşama koşullarının düzeltilmesi yerine acı altında inlemelerine ve Japonya'ya karşı direnmede güçsüz kalmalarına yol açan sürekli zorla el koymalar.

Ulusal savunma için eğitim yerine kölelik için eğitim.

Japonya'ya karşı direnme için mali ve iktisadi siyasetler yerine: kendi ülkemizden çok düşmana yarayan, aynı, eski hatta daha da kötü, mali ve iktisadi siyasetler.

Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'yi Çin Seddi'miz olarak inşa

etmek yerine onu yıkmak; ya da habire birlikten söz ederken birliği geliştirmek için hiçbir şey yapmamak.

Önlemler siyasetten çıkar. Eğer siyaset, direnmeme siyaseti ise bütün önlemler bu siyaseti yansıtabacaktır; son altı yıl bize bu dersi öğretti. Eğer siyaset, kararlı silahlı direnme ise, uygun önlemleri —Sekiz Maddelik Programı— uygulamak zorunludur.

III. İKİ OLASILIK

Olasılıklar nelerdir? Herkesin merak ettiği şey budur.

Birinci siyaseti izleyelim ve birinci önlemler dizisini benimseyelim, sonuç kesinlikle Japon emperyalizminin kovulması ve Çin'in kurtuluşunun sağlanması olacaktır. Bu konuda hâlâ herhangi bir kuşku olabilir mi? Kanımca olamaz.

İkinci siyaseti izleyelim ve ikinci önlemler dizisini benimseyelim, sonuç kesinlikle, Çin'in Japon emperyalistleri tarafından işgal edilmesi ve Çin halkının köle ve yük hayvanları haline gelmesi olacaktır. Bu konuda hâlâ herhangi bir kuşku olabilir mi? Gene, kanımca olamaz.

IV. SONUÇ

Birinci siyaseti uygulamak, birinci önlemler dizisini benimsemek ve birinci sonuca ulaşmak için mücadele etmek şarttır.

İkinci siyasete karşı çıkmak, ikinci önlemler dizisini reddetmek ve ikinci sonucu önlemek şarttır.

Guomindang'ın tüm yurtsever üyeleri ve Komünist Partisi'nin tüm üyeleri, birleşin ve birinci siyaseti kararlılıkla uygulayın, birinci önlemler dizisini benimseyin ve birinci sonuç için mücadele edin; ikinci siyasete kararlılıkla karşı çıkın, ikinci önlemler dizisini reddedin ve ikinci sonucu önleyin.

Tüm yurtseverler, yurtsever askerler ve yurtsever partiler ve gruplar tek bir yumruk gibi birleşin ve birinci siyaseti kararlılıkla uygulayın, birinci önlemler dizisini benimseyin ve birinci sonuç için mücadele edin; ikinci siyasete kararlılıkla karşı çıkın, ikinci önlemler dizisini reddedin ve ikinci sonucu önleyin.

Yaşasın ulusal devrimci savaş!

Yaşasın Çin milletinin kurtuluşu!

MİLLETİN BÜTÜN GÜÇLERİNİN DİRENME SAVAŞI'NDA ZAFER UĞRUNDA SEFERBER EDİLMESİ İÇİN*

25 Ağustos 1937

A. 7 Temmuz Luguçiao Olayı, Çin Seddi'nin güncyinde kalan Çin topraklarının Japon emperyalistleri tarafından tamamen istilasının başlangıcıdır. Çin birliklerinin Luguçiao'da giriştiği çarpışma da, Çin'in ülke çapındaki Direnme Savaşı'nın başlangıcıdır. Aralıksız Japon saldırıları, halkın kararlı mücadelesi, milli burjuvazinin direnme eğilimi, Komünist Partisi'nin bir milli birleşik cephe siyasetini ateşli bir şekilde savunup sıkı sıkıya uygulaması ve bu siyasetin ülke çapında kazandığı destek; bütün bunlar, Çin yöneticilerini, 18 Eylül 1931 Olayından beri izledikleri direnmeme siyasetini değiştirmeye, Luguçiao Olayından itibaren bir direnme siyasetine dönüştürmeye zorlamış ve Çin devriminin, 9 Aralık Hareketinden¹ sonra ulaştığı aşamanın ötesine, yani iç savaşı sona erdirmeye ve direnmeye hazırlanma aşamasından geçerek pratikte direnme aşamasına doğru gelişmesine yol açmıştır. Sian Olayı ve Guomindang Merkez Yürütme Komitesi 3.

* Bu makale, Mao Zedung yoldaşın Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin propaganda organları için 1937 Ağustos'unda yazdığı propaganda ve ajitasyon taslağı idi. Merkez Komitesi Siyasi Bürosu'nun Kuzey Şensi'de, Loeuan'daki genişletilmiş toplantısında onaylandı.

1. 1935 yılı, bütün ülkedeki yurtsever halk hareketinde yeni bir yükselişe tanık oluyordu. Pekin'deki öğrenciler 9 Aralık'ta Çin Komünist Partisi önderliğinde bir yurtsever gösteri düzenleyerek «İç savaş durduralım ve yabancı saldırıya karşı direnmek için birleşelim» ve «Kahrolsun Japon emperyalizmi» gibi sloganlar attılar. Bu hareket, Guomindang hükümetinin Japon istilacılarıyla birlikte yürüttüğü uzun terör döneminin karanlığını yırttı ve çok kısa zamanda bütün ülkede halkın desteğini kazandı. Bu hareket «9 Aralık Hareketi» olarak bilinir. Sonuç, ülkedeki çeşitli sınıflar arasındaki ilişkilerde görülen değişiklikler oldu ve Çin Komünist Partisi tarafından önerilen Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe, bütün yurtseverlerin açıkça savunduğu siyaset haline geldi. Çan Kayşek hükümeti, ihanet siyaseti sonucunda önemli ölçüde tecrit oldu.

Genel Oturumu ile, Guomindang'ın siyasetinde görülen ilk değişiklikler, Çan Kayşek'in Japonya'ya karşı direnme konusundaki Luşan açıklaması ve ulusal savunma konusundaki önlemlerinin birçoğu övgüye layıktır. Kara ve hava kuvvetleri olsun, yerel silahlı birlikler olsun, cephedeki birliklerin hepsi cesaretle savaştılar ve Çin milletin kahramanlık ruhunu ortaya koydular. Çin Komünist Partisi, yurtsever birliklerimizi ve Çin'in her yanındaki yurttaşlarımızı milli devrim adına büyük bir coşkuyla selamlar.

B. Öte yandan Guomindang yöneticileri, 7 Temmuz Luguçiao Olayından sonra bile, uzlaşarak ve ödün vererek², yurtsever birliklerin şevkini kırarak ve yurtsever halkın milli kurtuluş hareketini yasaklayarak 18 Eylül Olayından beri izledikleri yanlış siyaseti sürdürmektedirler. Peyping ve Tiancin'i ele geçiren Japon emperyalizmi, kuşkusuz kendi vahşi askerî gücüne dayanırken, aynı zamanda Alman ve İtalyan emperyalizminden de destek alarak ve İngiliz emperyalizminin bocalamaları ile Guomindang'ın geniş emekçi halk kitlelerine yabancılaştırmadan yararlanarak geniş çapta saldırı siyaseti izleyerek ilerleyecek, önceden tasarlanmış savaş planının ikinci ve üçüncü adımlarını atacak ve bütün Kuzey Çin'e ve öbür bölgelere karşı şiddetli saldırılara geçecektir. Savaşın alevleri Cahar ve Şanghay'ı şimdiden sarmıştır. Guomindang yöneticileri ve tüm halk, anavatanı kurtarmak, güçlü istilacıların saldırılarına karşı direnmek, Kuzey Çin'i ve kıyıları savunmak ve Peyping, Tiancin ve Kuzeydoğu Çin'i geri almak için; Kuzeydoğu Çin'in, Peyping ve Tiancin'in kaybedilmesinden Habeşistan'ın işgalinden, Sovyetler Birliği'nin geçmişte yabancı düşmanlara karşı kazandığı zaferlerden³, bugün İspanya'da Madrid'in başarısıyla savunulmasından⁴ ders almalı ve anavatanın savunulması

2. Bkz. bu ciltte «Japon İstilasına Karşı Direnme İçin Siyasetler, Önlemler ve Olasılıklar» adlı makalenin giriş notu.

3. Bkz. *Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) Tarihi Kısa Ders*, Aydınlık Yayınları, İstanbul 1975, s. 276-298

4. Madrid'in savunulması, 1936 Ekim'inden başlayarak iki yıl, beş ay sürdü. 1936'da faşist Almanya ve İtalya, İspanya'ya karşı bir saldırı savaşına girmek için faşist İspanyol savaşağası Franko'yu kullandı. Halk Cephesi Hükümeti tarafından yönetilen İspanyol halkı, saldırıya karşı demokrasiyi kahramanca savundu. İspanya'nın başkenti olan Madrid'te yapılan çatışma, bütün savaşın en şiddetli çarpışmasıydı. Madrid, İngiltere, Fransa ve öbür emperyalist ülkelerin ikiyüzlü «müdahale etmeme» siyaseti ile saldırganları desteklemeleri ve Halk Cephesi içinde baş gösteren bölünmeler nedeniyle 1939 Mart'ında düştü.

için sonuna kadar dövüşmek amacıyla sımsıkı birleşmelidir. Bundan böyle görev: «Direnme Savaşı'nda zafer için milletin bütün güçlerini seferber etmek»tir. Guomindang'ın siyasetinin tam ve köklü değişiminin anahtarı budur. Direnme sorununda Guomindang'ın ileri adımı övülmelidir: Bu, Çin Komünist Partisi'nin ve bütün ülke halkının yıllardan beri özlemini çektiği şeydir ve bunu sevinçle karşılıyoruz. Ancak Guomindang, kitlelerin seferber edilmesi ve siyasi reformların başlatılması gibi konularda siyasetini henüz değiştirmemiştir. Japon aleyhtarı halk hareketi üzerindeki yasağı kaldırmaya ya da yönetim aygıtında köklü değişiklikler yapmaya hâlâ esas olarak isteksizdir; halkın yaşama koşullarını düzeltecek bir siyaseti yoktur ve Komünist Partisi ile işbirliğinde yeteri kadar samimi değildir. Eğer Guomindang, milletimizin bu canalıcı ölüm kalım dönemecinde eski alışkanlığını sürdürür ve siyasetini hızla değiştirmezse Direnme Savaşı'na felaket getirecektir. Bazı Guomindang üyeleri «Siyasi reformlar zaferden sonra uygulansın» diyorlar. Bunlar, Japon saldırganlarının sadece hükümetin çabaları ile yenilebileceğini düşünüyorlar, ama yanılıyorlar. Bir direnme savaşında hükümet tek başına birkaç çarpışma kazanabilir; ne var ki Japon saldırganlarını tamamen yenmesi olanaksızdır. Bu, ancak bütün milletin vereceği topyekûn bir direnme savaşı ile gerçekleştirilebilir. Bununla beraber böyle bir savaş, Guomindang'ın siyasetinde tam ve kesin bir değişikliği ve Japonya'ya karşı kusursuz bir direnme programını, yani Guomindang-komünist işbirliğinin ilk döneminde bizzat Dr. Sun Yatsen tarafından ortaya konulan Üç Halk İlkesi'nin ve Üç Büyük Siyaset'in⁵ ruhuna uygun olarak formüle edilen bir milli kurtuluş programını yürütmek için, en üst düzeyden en alta kadar bütün milletin ortak hareketini gerektirir.

C. Çin Komünist Partisi bütün içtenliğiyle, Guomindang'a, bütün ülke halkına, bütün siyasi parti ve gruplara, bütün mesleklerden ki-

5. Üç Halk İlkesi, Çin'in burjuva demokratik devrinde Sun Yatsen tarafından ortaya konulan milliyetçilik, demokrasi ve halkın refahı ilkeleri ve programıdır. 1924'te Guomindang'ın 1. Milli Kongresi'nde kabul edilen bildiriyle Sun Yatsen, Üç Halk İlkesini yeniden saptadı. Milliyetçilik, emperyalizme karşı çıkma olarak yorumlandı ve işçilerin ve köylülerin hareketlerine etkin destek ifade edildi. Böylece, eski Üç Halk İlkesi, Üç Büyük Siyaset; yani Rusya ile ittifak, Komünist Partisi ile işbirliği ve köylülere ve işçilere yardım siyasetleriyle belirlenen yeni Üç Halk İlkesi'ne dönüştürüldü. Yeni Üç Halk İlkesi, Birinci Devrimci İç Savaş döneminde Çin Komünist Partisi ile Guomindang arasındaki işbirliğinin siyasi temelini oluşturdu.

şilete ve bütün silahlı kuvvetlere. Japon istilacılarını tamamen yenmek için On Maddelik Milli Kurtuluş Programını önerir. Anavatani savunmanın ve Japon saldırganlarını yenmenin, ancak bu programı tamamen, samimiyetle ve kararlılıkla uygulayarak mümkün olacağına kesinlikle inanmaktadır. Aksi halde sorumluluk, işlerini ihmal edenlere ve durumun kötüleşmesine göz yumanlara ait olacaktır; bir kez ülkenin ölüm fermanı imzalandı mı, pişmanlık duymak ve feryat etmek için vakit çok geç olur. On Madde şunlardır.

1. Japon emperyalizmini alt edelim.

Japonya ile diplomatik ilişkileri keselim. Japon görevlilerini kovalım. Japon ajanlarını tutuklayalım, Çin'deki Japon mülklerine el koyalım, Japonya'ya olan borçları ve Japonya ile imzalanan anlaşmaları iptal edelim ve Japonlara tanınan ayrıcalıkların hepsini geri alalım.

Kuzey Çin'in ve kıyıların savunulması için sonuna kadar savaşalım.

Peyping, Tiancin ve Kuzeydoğu Çin'in geri alınması için sonuna kadar savaşalım.

Japon emperyalistlerini Çin'den sürüp atalım.

Her türlü yalpalamaya ve uzlaşmaya karşı çıkalım.

2. Bütün milletin askeri gücünü seferber edelim.

Bütün kara, deniz ve hava kuvvetlerini ülke çapında bir direnme savaşı için seferber edelim.

Pasif bir salt savunma stratejisine karşı çıkalım, aktif bağımsız bir strateji benimseyelim.

Ulusal savunma planlarını ve stratejisini tartışmak ve kararlaştırmak için bir daimî milli savunma konseyi kuralım.

Halkı silahlandıralım ve esas kuvvetlerin harekâtıyla uyum içinde Japonya'ya karşı gerilla savaşını geliştirelim.

Subaylar ve erler arasında birlik sağlamak için silahlı kuvvetler içindeki siyasi çalışmayı düzeltelim.

Halk ve ordu arasında birlik sağlayalım ve ordunun militan ruhunu canlandıralım.

Japonya'ya Karşı Kuzeydoğu Birleşik Ordusu'nu destekleyelim ve

düşmanın gerisini keselim.

Direnme Savaşı'nda çarpışan bütün birliklere eşit davranalım.

Ülkenin her yanında askerî bölgeler kuralım, bütün milleti savaşa katılmak üzere seferber edelim ve böylece ücretli askerlik sisteminden, genel askerî hizmete doğru adım adım bir değişme sağlayalım.

3. Bütün ülke halkı seferber edilmelidir

Hainler dışında bütün ülke halkı, Japonya'ya karşı direnme ve milleti kurtarma yolunda söz, basın, toplanma ve demek kurma özgürlüğüne ve düşmana karşı silaha sarılma hakkına sahip olmalıdır.

Halkın yurtsever hareketlerini kısıtlayan eski yasalar ve kararnameleler feshedilmeli ve yeni, devrimci yasalar ve kararnameleler çıkarılmalıdır.

Bütün devrimci ve yurtsever siyasi mahkûmlar serbest bırakılmalı ve siyasi partiler üzerindeki yasak kaldırılmalıdır.

Bütün halk seferber olmalı, silaha sarılmalı ve Direnme Savaşı'na katılmalıdır. Gücü olan gücüyle, parası olan parasıyla, silahı olan silahıyla ve bilgisi olan da bilgisiyle katkıda bulunmalıdır.

Moğol, Huy ve bütün azınlık milliyetler, milletlerin kendi kaderlerini belirleme ve özerklik ilkesine uygun olarak, Japonya'ya karşı ortak savaşa seferber edilmelidir.

4. Yönetim aygıtında reform yapılmalıdır.

Gerçekten demokratik bir anayasa hazırlamak, Japonya'ya karşı direnme ve milleti kurtarmak için siyasetler saptamak ve bir milli savunma hükümeti seçmek için halkı gerçekten temsil eden bir milli meclis toplanmalıdır.

Milli savunma hükümeti, bütün parti ve kitle örgütlerindeki devrimcileri toplamalı ve Japon yanlısı unsurları atmalıdır.

Milli savunma hükümeti, demokratik merkeziyetçiliği uygulayacak ve hem demokratik, hem de merkeziyetçi olacaktır.

Milli savunma hükümeti, Japonya'ya karşı direnmek ve milleti kurtarmak için devrimci siyasetler izleyecektir.

Yerel yönetimlerin kendi kendini yönetmesi sağlanmalı, yozlaşmış memurlar atılmalı ve dürüst bir yönetim sağlanmalıdır.

5. Japon aleyhtarı bir dış siyaset benimsemelidir

Japon saldırısına karşı çıkan bütün ülkelerle, toprak ve egemenlik haklarımızın kaybına yol açmamak koşuluyla, karşılıklı askerî yardım için saldırmazlık ittifakları ve Japon aleyhtarı paktlar kurulmalıdır.

Uluslararası barış cephesi desteklenmeli: Almanya, Japonya ve İtalya'nın saldırı cephesine karşı çıkılmalıdır.

Japon emperyalizmine karşı Kore ve Japonya'nın işçi ve köylü kitleleriyle birleşmelidir.

6. Savaş halinin gerektirdiği mali ve ekonomik siyasetler benimsemelidir

Mali siyaset, savaş masraflarını karşılamak için parası olanların para ile katkıda bulunması ve hainlerin mülklerine el konulması ilkesine dayanmalıdır. Ekonomik siyaset, savunma için üretimi yeniden düzenlemek ve genişletmek, kırsal ekonomiyi geliştirmek ve savaş halinin gerektirdiği mallarda kendi kendine yeterliliği sağlamak olmalıdır. Çin mallarının kullanılması teşvik edilmeli ve yerel ürünler geliştirilmelidir. Japon malları tamamen yasaklanmalıdır. Vurguncu tüccarlara baskı yapılmalı, spekülasyon ve piyasa dalavereleri yasaklanmalıdır.

7 Halkın yaşama koşulları düzeltilmelidir

İşçilerin, küçük memurların, öğretmenlerin ve Japonlara karşı savaşan askerlerin durumları düzeltilmelidir.

Japonlara karşı savaşan askerlerin ailelerine tercihli muamele yapılmalıdır.

Aşırı vergiler ve çeşitli harçlar kaldırılmalıdır.

Kiralar ve faizler azaltılmalıdır.

İşsizlere yardım yapılmalıdır.

Tahıl ikmali düzenlenmelidir.

Doğal afet kurbanlarına yardım edilmelidir.

8. Japon aleyhtarı bir eğitim siyaseti benimsemelidir.

Bugünkü eğitim sistemi ve ders programı değiştirilmeli. Japonya'ya karşı direnmeyi ve milleti kurtarmayı amaçlayan yeni bir sistem ve ders programı uygulanmalıdır.

9. Hainler ve Japon yanlısı unsurlar temizlenmeli ve cephe gerisi pekiştirilmelidir.

10. Japonya'ya karşı milli birlik sağlanmalıdır

Direnme Savaşı'nı yönetmek, 'iyi niyetle birleşmek ve milli buhranı göğüslemek için, Guomindang-komünist işbirliği temelinde, bütün siyasi parti ve grupların, her meslekten halkın ve bütün silahlı kuvvetlerin Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'si inşa edilmelidir.

D. Sadece hükümetin direnmesi siyasetini reddetmek ve bütün milletin topyekûn direnme siyasetini uygulamak mutlaka gereklidir. Hükümet halkla birleşmeli, Dr. Sun Yatsen'in devrimci ruhu yeniden tamamen canlandırılmalı, yukarıdaki On Maddelik Program uygulanmalı ve kesin zafer için mücadele edilmelidir. Çin Komünist Partisi, halk kitleleriyle ve önderliği altındaki silahlı kuvvetlerle birlikte, bu programa kesinlikle bağlı kalacak ve Direnme Savaşı'nda en ön safta yer alarak anayurdu kanının son damlasına kadar savunacaktır. Çin Komünist Partisi, bu tutarlı siyaseti izleyerek aşağılık Japon saldırganlarını yenmek ve bağımsız, mutlu ve özgür bir yeni Çin kurmak için, milli birleşik cephenin yıkılmaz Çin Seddi'ni inşa etmede Guomindang ve öteki siyasi parti ve gruplarla omuz omuza olmaya ve birleşmeye hazırdır. Bu amaca ulaşmak için, hainlerin uzlaşma ve teslimiyet teorilerini kesinlikle reddetmeli ve Japon saldırganlarını yemenin mümkün olmadığını öne süren milli teslimiyet siyasetine karşı savaşmalıyız. Çin Komünist Partisi yukarıdaki On Maddelik Program uygulandığı takdirde, Japon saldırganlarının kesinlikle yenilgiye uğratılabileceğine kuvvetle inanmaktadır. Eğer 450 milyon yurttaşımız clinden geleni yaparsa, Çin milleti mutlaka kesin zafere ulaşacaktır!

Kahrolsun Japon emperyalizmi!

Yaşasın milli devrimci savaş!

Yaşasın bağımsız, mutlu ve özgür Yeni Çin!

LİBERALİZMLE MÜCADELE EDELİM

7 Eylül 1937

Biz, aktif ideolojik mücadeleden yanayız; çünkü bu mücadele, Parti ve devrimci örgütler içinde savaşımların yarattığı olan birliği sağlayan silahtır. Her komünist ve her devrimci bu silaha sarılmalıdır.

Buna karşılık liberalizm, ideolojik mücadeleyi reddeder ve ilkesiz barıştan yanadır; bu yüzden yoz ve bayağı bir tutuma yol açar. Parti ve devrimci örgütler içindeki bazı birimlerde ve bireylerde siyasi soy-suzlaşmayı doğurur.

Liberalizm, kendisini çeşitli biçimlerde gösterir.

Bir kimse açıkça hata işlediğinde, barış ve dostluk uğruna işi oluru-na bırakmak: eski bir tanıdık, bir hemşeri, okul arkadaşı, yakın bir dost, sevilen biri, eski bir meslektaş ya da alt kademedeki eski bir arkadaşdır diye ilkelere bağlı tartışmadan kaçınmak. Ya da arayışı bozmamak için konuya derinliğine girmeyip şöyle bir dokunup geçmek. Bunun sonucunda hem örgüt, hem de o kişi zarar görür. Bu, liberalizmin birinci biçimidir.

Düşüncelerini örgüte aktif olarak iletmek yerine, özel çevrelerde sorumsuz eleştirilere girişmek. Kişilerin yüzlerine karşı hiçbir şey söylemeyip arkalarından konuşmak ya da toplantıda bir şey söylemeyip sonradan dedikodu yapmak. Kolektif hayatın ilkelerine kulak asmayıp kendi bildiğini okumak. Bu, liberalizmin ikinci biçimidir.

Kendisini kişisel olarak ilgilendirmeyen işlere kayıtsız kalmak; yanlış olanı pek iyi bildiği halde, mümkün olduğu kadar az şey söylemek, açığöz davranıp kaçak güreşmek; sadece suçlanmamaya bakmak. Bu, liberalizmin üçüncü biçimidir.

Emirlere uymayıp kendi görüşlerini her şeyin üstünde tutmak. Örgütten özel bir ilgi beklemek, buna karşılık örgüt disiplinini ta-

nımmamak. Bu, liberalizmin dördüncü biçimidir.

Birlik, ilerleme ya da çalışmanın gerektiği gibi yapılması için hatalı görüşlere karşı tartışmak ve mücadeleye girişmek yerine, kişisel saldırılarda bulunmak, hır çıkarmak; kişisel kin gütmek ya da öç almaya bakmak. Bu, liberalizmin beşinci biçimidir.

Karşı çıkmaksızın yanlış görüşleri dinlemek ve hatta karşıdevrimci düşünceleri duyup da haber vermemek, bunları sanki hiçbir şey olmamış gibi sükûnetle karşılamak. Bu, liberalizmin altıncı biçimidir.

Kitleler arasında olup da propaganda ve ajitasyon yapmamak ya da kitle toplantılarında konuşmamak, kitleler içinde araştırma ve inceleme yapmamak; tersine, kitlelere karşı kayıtsız kalmak, kitlelerin dertleri ile hiç ilgilenmemek, bir komünist olduğunu unutarak komünist olmayan sıradan biri gibi davranmak. Bu, liberalizmin yedinci biçimidir.

Birinin kitlelerin çıkarlarına zarar verdiğini görüp de tepki göstermemek, onu vazgeçirmemek, engellemek ya da ikna etmemek ve bunu sürdürmesine göz yummak. Bu, liberalizmin sekizinci biçimidir.

Belli bir plan ya da yönelim olmadan, gönülsüz, baştan savma çalışmak, gün doldurmaya bakmak, «gözlerimi kaparım, vazifemi yaparım» tutumu takınmak. Bu, liberalizmin dokuzuncu biçimidir.

Kendisini devrime büyük hizmetlerde bulunmuş saymak, kıdemli olmakla böbürlenmek, büyük görevler için yetersiz olduğu halde küçük görevlere dudak bükmek. Çalışmada savruk, öğrenmede gevşek olmak. Bu, liberalizmin onuncu biçimidir.

Hatalarının farkında olmak, ama onları düzeltme yolunda hiçbir çaba göstermemek; kendine karşı liberal bir tavır takınmak. Bu liberalizmin on birinci biçimidir.

Daha birçoğunu sayabiliriz. Ama bu on bir tanesi liberalizmin başlıca biçimleridir.

Bunların hepsi de liberalizmin birer yansımasıdır.

Liberalizm devrimci bir topluluğa son derece zararlıdır. Birliği kemiren, dayanışmayı zayıflatan, kayıtsızlığa yol açan ve ayrılık yaratan yıkıcı bir şeydir. Devrimci safları sağlam bir örgütlenmeden ve sıkı bir

disiplinden yoksun kılar, siyasetlerin uygulanmasını engeller, parti örgütlerini Partinin önderlik ettiği kitlelerden koparır. Bu, son derece kötü bir eğilimdir.

Liberalizm, küçük burjuva bencilliğinden kaynaklanır, kişisel çıkarları birinci plana alır, devrimci çıkarları ikinci plana iter ve bu da ideolojik, siyasi ve örgütsel liberalizme yol açar.

Liberal kimseler Marksizmin ilkelerini soyut birer dogma olarak görürler. Marksizmi kabul ederler ama onu uygulamaya ya da hakıyla uygulamaya yanaşmazlar: liberalizmlerinin yerine Marksizmi koymaya yanaşmazlar. Bu kimselerde Marksizm vardır, ama aynı zamanda liberalizm de vardır. Marksizmden söz eder, liberalizmi uygularlar. Marksizmi başkalarına, liberalizmi kendilerine uygularlar. Bunlar her iki malı da dağarcıklarında bulundurur ve her birini kullanacak yer bulurlar. Bazılarının kafası işte böyle işler.

Liberalizm, oportünizmin bir ifadesidir ve Marksizme tamamen aykındır. Olumsuzdur ve nesnel olarak düşmana hizmet eder: içimizde sürüp gitmesinden düşmanın hoşnut olması bundandır. Bu niteliğinden dolayı liberalizmin devrim saflarında yeri olmamalıdır.

Olumsuz bir özü olan liberalizmin üstesinden gelmek için olumlu bir özü olan Marksizmi kullanmalıyız. Bir Komünist sorunları kapsamlı bir şekilde ele almalı ve sağlam ve aktif olmalıdır: devrimin çıkarlarını canı gibi korumalı, kişisel çıkarlarını devrimin çıkarlarına bağımlı kılmalıdır: Partinin kolektif hayatını sağlamlaştırmak ve Parti ile kitleler arasındaki bağları güçlendirmek için her zaman ve her yerde ilkelere bağlı kalmalı ve bütün yanlış düşünceler ve eylemlerle bıkmadan usanmadan mücadele etmelidir. Parti ve kitlelerle, herhangi bir kimse ile ilgilendiğinden daha çok ve gene başkalarıyla, kendisi ile ilgilendiğinden daha çok ilgilenmelidir. Ancak böylece komünist adına hak kazanabilir.

Bütün sadık, dürüst, aktif ve açıkyürekli komünistler, aramızdaki bazı kimselerde ortaya çıkan liberal eğilimlere karşı koymak için birleşmeli ve onları doğru yola getirmelidir. Bu, ideolojik cephemizdeki görevlerden biridir.

GUOMİNDANG-KOMÜNİST İŞBİRLİĞİNİN KURULMASINI İZLEYEN ACİL GÖREVLER

29 Eylül 1937

Çin Komünist Partisi, daha 1933 yılında, Kızıl Ordu'ya yapılan saldırıların durdurulması, halka demokratik özgürlükler verilmesi ve halkın silahlandırılması koşuluyla Japonya'ya karşı direnme için Guomindang ordusunun herhangi bir kesimiyle anlaşma yapmaya hazır olduğunu açıklayan bir bildiri yayınlamıştı. Bu bildiri, 1931'deki 18 Eylül Olayı'ndan sonra emperyalist Japon istilasına karşı direnme, Çin halkının başgörevi haline geldiği için yayınlandı. Ne var ki, amacımıza ulaşamadık.

Çin Komünist Partisi ve Çin Kızıl Ordusu 1935 Ağustos'unda, bütün siyasi parti ve grupları ve bütün ülke halkını Japon emperyalizmine karşı ortak bir savaş için Japonya'ya karşı bir birleşik ordu ve bir milli savunma hükümeti kurmaya çağırdı¹ Çin Komünist Partisi aynı yılın Aralık ayında milli burjuvazi ile Japonya'ya karşı milli birleşik cephe kurulması hakkında bir karar aldı.² Kızıl Ordu, 1936 Mayıs'ında Nancing hükümetinin iç savaşı durdurmasını ve Japonya'ya karşı mücadeleyi milli bir dava haline getirmesini talep eden bir açık telgraf yayınladı.³ O yılın Ağustos ayında Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi, Guomindang Merkez Yürütme Komitesine bir mektup⁴ göndererek Guomindang'ın iç savaşı durdurmasını ve Japon

1. Bkz. «Japonya'ya Karşı Direnme Döneminde Çin Komünist Partisi'nin Görevleri» Not 2, Mao Zedung, *Seçme Eserler*, Cilt 1, Kaynak Yayınları, İstanbul, 1989, s. 352-353

2. Karar için bkz. *aynı yerde*, Not 3, s. 353-356.

3. Açık telgraf için bkz. *aynı yerde*, Not 4, s. 356-358

4. Mektubun içeriği için bkz. «Çan Kayşek'in Açıklaması Üzerine Bir Açıklama», *aynı eser*, Not 7, s. 331-335

emperyalizmine karşı birlikte çarpışmak için iki partinin bir birleşik cephe kurmasını talep etti. Komünist Partisi, aynı yılın Eylül ayında Çin'de bir birleşmiş demokratik cumhuriyet kurulması hakkında bir karar aldı.⁵ Bildiri, açık telgraf, mektup ve kararlar yanında, birçok vesileyle Guomindang'la tartışmalar yapmak üzere temsilciler gönderdik, ancak bir sonuç alamadık. Ancak 1936 yılının sonlarına doğru Sian Olayı'ndan sonra, Çin Komünist Partisi'nin tam yetkili temsilcisi ile Guomindang'ın sorumlu şefi arasında canalıcı önemde güncel bir siyasi sorun üzerinde, yani, iki parti arasındaki iç savaşın durdurulması üzerinde anlaşmaya varıldı ve Sian Olayı'na barışçı bir çözüm getirildi. Bu, Çin tarihinde büyük bir olaydı ve iki parti arasındaki işbirliğinin yenilenmesi için gerekli önkoşulu sağladı.

Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi bu yıl 10 Şubat'ta Guomindang Merkez Yürütme Komitesinin 3. Genel Oturumuna, toplantı başlamadan önce, iki parti arasındaki somut işbirliği için kapsamlı öneriler getiren bir telgraf gönderdi.⁶ Bu telgrafta Guomindang'dan Komünist Partisi'ne şu beş konuda güvence vermesini talep ettik: İç savaşa son verilmesi, demokratik özgürlüklerin tanınması, bir milli meclis toplanması, Japonya'ya karşı direnme için hızla hazırlık yapılması ve halkın yaşama koşullarının düzeltilmesi. Aynı zamanda Komünist Partisi de şu dört konuda Guomindang'a güvence vermeyi öneriyordu: İki rejim arasındaki düşmanlığın ortadan kaldırılması, Kızıl Ordu'nun adının değiştirilmesi, devrimci üs bölgelerinde yeni demokratik düzenin uygulanması ve toprak ağalarının topraklarına el konulmasının durdurulması. Bu da, aynı şekilde, önemli bir siyasi adımdı çünkü bu adım atılmasaydı iki parti arasındaki işbirliği gecikecekti; bu gecikme de Japonya'ya karşı direnme için hızla hazırlık yapılmasına büyük zarar verecekti.

O zamandan beri iki parti, görüşmelerinde birbirlerine bir adım daha yaklaşmış oldular. Komünist Partisi, iki parti için ortak bir siyasi program yapılması, kitle hareketleri üzerindeki yasağın kaldırılması, siyasi mahkûmların serbest bırakılması ve Kızıl Ordu'nun isminin değiştirilmesi konularında daha birçok somut öneri getirdi. Henüz ne or-

5. Karar için bkz. «Japonya'ya Karşı Direnme Döneminde Çin Komünist Partisi'nin Görevleri» *aynı eser*, Not 6, s. 358-359.

6. Telgraf için bkz. *aynı yerde*, Not 7, s. 359-360

tak programın uygulanmasına başlandı. ne kitle hareketleri üzerindeki yasak kaldırıldı, ne de devrimci üs bölgelerindeki yeni-demokratik düzen tanındı; gene de, Peyping ve Tiancin'in düşmesinden aşağı yukarı bir ay sonra, Kızıl Ordu'ya, Milli Devrimci Ordunun Sekizinci Yol Ordusu (ya da Japonya'ya karşı savaş düzeninde On Sekizinci Ordular Grubu) adını veren bir emir yayınlandı. Partimiz Merkez Komitesinin iki parti arasında işbirliği hakkındaki bildirisi daha 15 Temmuz'da Guomintang'a iletilmişti. Anlaşmaya göre bu bildiri, Çan Kayşek'in Çin Komünist Partisi'ni resmen tanıdığını ifade eden bir demeci ile aynı anda yayınlanacaktı. Ama bildiri ve demeç, Guomintang Merkezi Haber Ajansı tarafından (ne yazık ki çok uzun bir gecikmeden sonra) ancak 22 ve 23 Eylül'de yayınlandı. O sırada cephedeki durum kritik bir hal almıştı. Komünist Partisi'nin bildirisi ve Çan Kayşek'in demeci ile iki parti arasındaki işbirliğinin kurulduğu ilan edildi ve böylelikle milleti kurtarmak uğruna iki parti arasında yüce bir ittifakın gerekli temeli atılmış oldu. Komünist Partisi'nin bildirisi, sadece iki parti arasında birlik ilkesini değil, aynı zamanda bütün ülke halkının yüce birliği temel ilkesini de içermektedir. Çan Kayşek'in, demecinde, bütün Çin'de Komünist Partisi'ni resmen tanıması ve milleti kurtarmak için birliğin gerekliliğinden söz etmesi iyi bir şeydir. Ancak Çan Kayşek, Guomintang kibirliliğinden vazgeçmemiştir ve gerekli özeleştiri yapmamıştır; bizim ise bu kadarıyla yetinmemiz mümkün değildir. Yine de iki parti arasında birleşik cephenin kurulduğu ilan edilmiştir. Bu, Çin devrimi tarihinde yeni bir çığır açmıştır. Bu, Çin devrimi üzerinde geniş ve derin bir etki yapacak ve Japon emperyalizminin yenilgiye uğratılmasında belirleyici bir rol oynayacaktır.

Guomintang ve Çin Komünist Partisi arasındaki ilişki 1924'ten beri Çin devriminde belirleyici bir rol oynamıştır. 1924-1927 devrimi iki partinin belirli bir program temeli üzerinde işbirliğinin bir sonucu olarak meydana gelmiştir. Sadece iki-üç yılda, Dr. Sun Yatsen'in kırk yılını adadığı ve tamamlanmamış olarak bıraktığı milli devrimde büyük başarılar elde edildi; bu başarılar Guandong'daki devrimci üssün kurulması ve Kuzey Seferi'nin zafcri idi. Bunlar iki parti arasında birleşik cephe kurulmasının ürünleriydi. Ama tam devrimin zafere yaklaştığı sırada devrim davasını savunmaktan vazgeçen bazı kişiler, iki

parti arasındaki birleşik cepheyi parçalayarak devrimin yenilgiye uğramasına neden oldular ve kapılar ardına kadar yabancı saldırıya açıldı. Bunlar, iki parti arasındaki birleşik cephenin parçalanmasının sonuçlarıydı. Şimdi iki parti arasında yeni kurulan birleşik cephe Çin devriminde yeni bir dönem açmıştır. Birleşik cephenin tarihi rolünü ve büyük geleceğini kavramayan ve onu yalnızca olayların baskısı altında alınan geçici bir önlem sayanlar hâlâ var. Gene de, bu birleşik cephe sayesinde tarihin tekerleği Çin devrimini yepyeni bir aşamaya doğru ilerletecektir. Çin'in bugünkü çok ciddi milli ve toplumsal buhrandan kendisini kurtarıp kurtaramayacağı, bu birleşik cephenin nasıl gelişeceğine bağlıdır. Şimdiden gelişmelerin olumlu olacağını gösteren yeni belirtiler var. Birincisi, Çin Komünist Partisi birleşik cephe siyasetini ortaya attığında bu siyaset her yerde halkın onayını kazandı. Bu, halkın iradesinin açık bir ifadesidir. İkincisi, Sian Olayı barışçı bir şekilde çözüldükten ve iki parti iç savaşı sona erdirdikten hemen sonra, ülkedeki bütün siyasi parti ve gruplar, bütün mesleklerden insanlar ve bütün silahlı kuvvetler, eşi görülmedik bir birliğe ulaştılar. Ancak bu birlik, özellikle hükümet ve halk arasındaki birlik sorunu esas olarak çözülmeyince, Japonya'ya karşı direnişin ihtiyaçlarına cevap vermekten gene de çok uzaktır. Üçüncüsü ve en çarpıcısı ise, ülke çapında Direnme Savaşı'nın başlamış olmasıdır. Direnme Savaşı'nın bugünkü durumu bizi tatmin etmiyor. Çünkü bu savaş her ne kadar milli bir nitelik taşıyorsa da, hâlâ sadece hükümet ve silahlı kuvvetler tarafından yürütülmektedir. Daha önce belirttiğimiz gibi, Japon emperyalizmi bu tür bir direnme savaşıyla alt edilemez. Bununla beraber Çin, yüz yıldır ilk kez yabancı bir istilacıya karşı ülke çapında bir direnişi kesinlikle başlatmış bulunuyor; iç barış ve iki parti arasında işbirliği olmasaydı bu mümkün olamazdı. Japon saldırganları, iki parti arasındaki birleşik cephenin parçalanmış bulunduğu bir sırada, dört Kuzeydoğu eyaletini tek kurşun atmadan ele geçirebildiler; oysa birleşik cephenin yeniden kurulduğu bugün, kanlı çatışmalara girişmeden daha fazla Çin toprağı ele geçiremeyeceklerdir. Dördüncü olarak, birleşik cephenin uluslararası etkisini hesaba katmak gerekir. Çin Komünist Partisi'nin Japonya'ya karşı birleşik cephe önerisi, bütün dünyadaki komünist partilerin ve işçi ve köylülerin desteğini kazanmıştır.

Guomindang ile Komünist Partisi arasında işbirliğinin kurulması, çeşitli ülke halklarının ve özellikle Sovyetler Birliği'nin Çin'e daha etkin bir şekilde yardım etmesini sağlayacaktır. Çin ve Sovyetler Birliği bir saldırmazlık anlaşması⁷ imzalanmış bulunuyor. İki ülke arasındaki ilişkilerin daha da gelişmesi bekleniyor. Bütün bu belirtilere bakarak kesinlikle söyleyebiliriz ki; birleşik cephenin gelişmesi, Çin'i parlak ve büyük bir geleceğe, yani Japon emperyalizminin alt edilmesi ve birleşmiş bir demokratik cumhuriyetin kurulması hedefine ulaştıracaktır.

Bununla beraber birleşik cephe bugünkü durumunu koruduğu sürece, bu şanlı görevi başaramaz. İki parti arasındaki birleşik cephe daha da geliştirilmelidir; çünkü bugünkü durumuyla henüz geniş bir temele oturtulmuş ya da sağlamlaştırılmış değildir.

Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe sadece Guomindang ve Komünist Partisi'yle mi sınırlı kalmalıdır? Hayır, iki partinin sadece bir parçasını meydana getirdiği bütün milletin birleşik cephesi olmalıdır. Japonya'ya Karşı Birleşik Cephe, bütün parti ve grupların, bütün mesleklerden kişilerin ve bütün silahlı kuvvetlerin birleşik cephesi, bütün yurtseverlerin —işçilerin, köylülerin, askerlerin, aydınların ve işadamlarının— birleşik cephesi olmalıdır. Şimdiye kadar birleşik cephe gerçekte iki partiyle sınırlı kalmıştır; öte yandan işçi, köylü, asker ve şehir küçük burjuvazisi kitleleri ve çok sayıda yurtsever henüz uyanıtılmış, örgütlenmiş, harekete geçirilmiş ya da silahlandırılmış değildir. Bugün en ciddi sorun budur. Ciddidir çünkü cephede zaferi olanaksız kılmaktadır. Gerek Kuzey Çin'de ve gerekse Ciangsu ve Çeciang Eyaletlerinde cephedeki vahim durumu gizlemek artık mümkün değildir; buna gerek de yoktur. Sorun, durumun nasıl düzeltileceğidir. Ve bunun da tek yolu Dr. Sun Yatsen'in Vasiyetini yerine getirmek, «halk kitlelerini harekete geçirmek»tir. Dr. Sun ölürken yaptığı Vasiyetinde, kırk yılda edinilen tecrübeye dayanarak, devrim hedefine ancak bu şekilde ulaşılabileceğine kesinlikle ikna olduğunu ilan etmiştir. Bu Vasiyeti yerine getirmeyi inatla reddetmek için bir neden var mı? Milletin kaderinin tehlikede olduğu bir anda bunu yerine ge-

7. Çin Cumhuriyeti ile Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği arasındaki Saldırmazlık Anlaşması, 21 Ağustos 1937'de imzalanmıştı.

tirmemek için bir neden var mı? Baskı ve zulmün «halk kitlelerini harekete geçirme» ilkesine ters düştüğünü herkes bilir. Sadece hükümetin ve ordunun direnmesi, Japon emperyalizmini asla alt edemez. Bu yıl Mayıs başlarında Guomindang yöneticilerini, halk kitleleri direnme için harekete geçirilmedikçe Çin'in Habeşistan'ın akibetine uğrayacağı konusunda ciddiyetle uyarmıştık. Sadece Çin komünistleri değil, bütün ülkedeki ilerici ve birçok akli başında Guomindang üyesi de bu noktayı belirtmişlerdir. Gene de zorbalıkla yönetim siyaseti değişmedi. Sonuç olarak hükümet kendisini halktan, orduyu kitlelerden ve askerî komutayı da ordu mensuplarından soğuttu. Birleşik cephe, kitlelerin katılımıyla güçlendirilmedikçe, savaş cephelerindeki buhran hafiflemeyecek, kaçınılmaz olarak artacaktır.

Japonya'ya karşı bugünkü birleşik cephenin, Guomindang'ın zorbalıkla yönetim siyasetinin yerini alacak bir siyasi programı, iki parti tarafından da kabul edilmiş ve resmen ilan edilmiş bir programı hâlâ yoktur. Guomindang, kitlelere karşı son on yıldır izlediği uygulamayı sürdürmektedir; hiçbir değişiklik olmamıştır ve yönetim aygıtı, ordu sistemi ve sivillere karşı siyasetten, maliye, iktisat ve eğitim siyasetlerine kadar her şey son on yılda neyse öyle kalmıştır. Değişiklikler, hem de büyük değişiklikler olmuştur. İç savaşın sona erdirilmesi ve Japonya'ya karşı birlik. İki parti iç savaşını sona erdirmiş ve ülke çapında Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nı başlatmışlardır; bu, Sian Olayı'ndan sonra Çin siyasi sahnesinde büyük bir değişiklik anlamına gelmektedir. Ancak yukarıda sıralanan uygulamalarda bugüne kadar değişiklik olmamıştır ve bu nedenle değişen şeylerle değişmeyenler arasında bir uyumsuzluk vardır. Eski uygulamalar sadece dışta uzlaşmaya ve içte devrimin bastırılmasına hizmet eder ve iş emperyalist Japon istilasıyla başa çıkmaya gelince, bu uygulamaların her bakımdan elverişsiz ve yetersiz olduğu ortaya çıkar. Japonya'ya karşı direnmek istemeseydik durum daha başka olacaktı, mademki bunu istiyoruz ve direnme gerçekten başlamıştır ve mademki ciddi bir buhran kendini göstermiştir, yeni yolları reddetmek akla gelebilecek en vahim tehlikelere yol açacaktır. Japonya'ya karşı direnme geniş bir temele dayanan bir birleşik cepheyi gerektirir ve bu nedenle bütün halk buna katılmak üzere seferber edilmelidir. Japonya'ya karşı direnme, sağ-

lamlştırılmış bir birleşik cepheyi gerektirir ve bunun için de ortak bir programa ihtiyaç vardır. Ortak program birleşik cephenin eylem kılavuzu olacak ve aynı zamanda bir kordon gibi, birleşik cephede yer alan bütün örgütleri ve kişileri, bütün siyasi parti ve grupları, her meslekten kişileri ve bütün silahlı kuvvetleri birbirine sıkıca bağlayan bir bağ görevi görecektir. Ancak böylelikle sağlam bir birlikten söz edebiliriz. Biz eski bağlayıcı kurallara karşıyız, çünkü bunlar milli devrimci savaşa uygun değildir. Biz eskilerinin yerini alacak yeni bağlayıcı kuralları, yani ortak bir programın ilanını ve devrimci düzenin kurulmasını beklemekteyiz. Başka hiçbir şey Direnme Savaşı'na uygun düşmeyecektir.

Ortak program ne olmalıdır? Ortak program Dr. Sun Yatsen'in Üç Halk İlkesi ve bu yıl 25 Ağustos'ta Komünist Partisi tarafından önerilen Japonya'ya Karşı Direnme ve Milleti Kurtarmak İçin On Maddelik Program⁸ olmalıdır.

Çin Komünist Partisi, Guomintang-komünist işbirliğini ilan eden bildirisinde şunu belirtmişti: «Çin'in bugün ihtiyacı olan şey, Dr. Sun Yatsen'in Üç Halk İlkesi'dir ve Partimiz bunların tamamen gerçekleşmesi için mücadele etmeye hazırdır.» Bazı kişiler Komünist Partisi'nin Guomintang'ın Üç Halk İlkesi'ni uygulamaya hazır olmasını tuhaf buluyorlar; örneğin Şanghay'dan Çu Çinglay⁹ yerel bir gazetede, kuşkularını belirtmiştir. Bu kişiler, komünizmin ve Üç Halk İlkesi'nin birbirine karşıt şeyler olduğunu düşünüyor. Bu, tamamen biçimsel bir yaklaşımdır. Komünizm, devrimin gelişmesinin ileri bir aşamasında uygulamaya konulacaktır; komünistler bugünkü aşamada bunu gerçekleştirebilme konusunda hiçbir hayale kapılmayacak, tarihin gerektirdiği milli ve demokratik devrimi sürdürecektir. Komünist Partisi'nin Japonya'ya karşı bir milli birleşik cephe ve birleşmiş bir demokratik cumhuriyet önermiş olmasının temel nedeni budur. On yıl önce iki partinin, ilk birleşik cephesi döneminde Guomintang'ın 1. Milli Kongresi'nde, Komünist Partisi ve Guomintang, Üç Halk İl-

8. On Maddelik Program için bkz. bu ciltte «Milletin Bütün Güçlerinin Direnme Savaşında Zafer Uğrunda Seferber Edilmesi İçin» adlı makale, s. 24-30

9. Çu Çinglay, Milli Sosyalist Partisi'nin (gerici toprak ağalarının, bürokratların ve büyük burjuvazinin örgütlediği küçük bir klik) liderlerinden biriydi. Daha sonra hain Vang Cinvey hükümetinin üyesi oldu.

kesini uygulamaya birlikte karar verdiler ve bu ilkeler 1924'ten 1927'ye kadar bütün sadık komünistlerin ve Guomindang'ın bütün sadık üyelerinin çabaları ile ülkenin geniş alanlarında uygulandı. Birleşik cephe ne yazık ki 1927'de parçalandı ve sonraki on yılda Guomindang, Üç Halk İlkesi'nin uygulanmasına karşı çıktı. Ancak Komünist Partisi'nin bu on yıl içinde bütün siyasetleri, Dr. Sun Yatsen'in Üç Halk İlkesi'nin ve Üç Büyük Siyaseti'nin devrimci ruhu ile esas olarak aynı çizgideydi. Komünist Partisi'nin emperyalizme karşı mücadele vermediği gün olmamıştır. Bu, Milliyetçilik İlkesi'nin kusursuz bir şekilde uygulanması anlamına gelir: demokratik işçi-köylü diktatörlüğü, Demokrasi İlkesi'nin kusursuz bir uygulamasından başka bir şey değildir: Toprak Devrimi de Halkın Refahı İlkesi'nin kusursuz bir uygulamasıdır. O halde Komünist Partisi neden demokratik işçi-köylü diktatörlüğünün kaldırıldığını ve toprak ağalarının topraklarına el konulmasının durdurulduğunu ilan etti. Bunun nedeni, bir süre önce de açıkladığımız gibi, bunların yanlış olması değildir: silahlı Japon emperyalist saldırısı ülke içindeki sınıf ilişkilerinde bir değişikliğe yol açmış ve böylece ülkedeki bütün sınıfların Japon emperyalizmine karşı birleşmesini sadece gerekli kılmakla kalmamış, aynı zamanda bunu mümkün hale getirmiştir. Faşizme karşı ortak mücadele uğrunda faşizme karşı bir birleşik cephe, sadece Çin'de değil bütün dünyada hem gerekli, hem de mümkündür. Bu nedenle Çin'de bir milli ve demokratik birleşik cephe kurulmasından yanayız. Demokratik işçi-köylü diktatörlüğü yerine bütün sınıfların ittifakına dayanan bir demokratik cumhuriyeti, işte bu esaslara dayanarak önermiş bulunuyoruz. Toprak Devrimi, Dr. Sun Yatsen'in önerisi olan «toprak işleyenindir» ilkesini uygulamıştır. Japon emperyalizmine karşı daha çok sayıda insanı birleştirme uğruna bunu şimdi durdurmuş bulunuyoruz: ancak bu, Çin'in toprak sorununu çözmeye gerek olmadığı anlamına gelmez. Siyasetteki bu değişikliklerin nedenleri ve zamanı konusundaki tutumumuzu içtenlikle açıkladık. Ülkemizin güçlü bir saldırgan tarafından istila edildiği bu milli buhran anında Parti, milleti kurtarabilecek tek siyaset olan bir milli ve demokratik birleşik cephe önerisini zamanında ortaya atabildiyse ve bu siyaseti sürekli bir çabayla uygulayabildiyse bunun nedeni, Marksist ilkelere dayanan Çin

Komünist Partisi'nin sürekli olarak devrimci Üç Halk İlkesi'ne —ilk Guomindang-komünist birleşik cephesinin ortak programına— bağlı kalması ve bu ilkeleri geliştirmesidir. Şimdi sorun devrimci Üç Halk İlkesi'ne inananın ya da uygulayanın Komünist Partisi olup olmadığı değil, Guomindang'ın bunu yapıp yapmadığıdır. Bugünkü görev, Dr. Sun'un Üç Halk İlkesi'nin devrimci ruhunu bütün ülkede yeniden canlandırmak ve bu temel üzerinde belirli bir program ve siyaset sapmamak ve bunları, isteksizce değil içtenlikle, baştan savma bir şekilde değil titizlikle, ağırdan alarak değil bir an önce uygulamaya koymaktır. Çin Komünist Partisi bunun gerçekleşmesini içtenlikle istemektedir. İşte bu nedenle ki, Çin Komünist Partisi Luguçiao Olayı'ndan sonra Japonya'ya Karşı Direnmek ve Milleti Kurtarmak İçin On Maddelik Programı ortaya atmıştır. On Maddelik Program, hem Marksizmle ve hem de gerçekten devrimci Üç Halk İlkesi ile aynı çizgidedir. Bir başlangıç programıdır. Çin devriminin Japonya'ya karşı milli devrimci savaş aşaması olan bugünkü aşamasının programıdır: Çin, ancak bu program uygulanırsa kurtarılabilir. Tarih, bu programa herhangi bir şekilde karşı çıkmakta ısrar edenleri cezalandıracaktır.

Guomindang'ın onayı olmaksızın bu programı bütün ülkede uygulamak olanaksızdır; çünkü Guomindang bugün hâlâ Çin'deki en büyük partidir ve iktidar partisidir. Guomindang'ın aklı başında üyelerinin bu programı kabul edeceği günlerin geleceğine inanıyoruz. Çünkü bunu kabul etmeyecek olurlarsa, Üç Halk İlkesi sonsuza dek boş laf olarak kalacak ve Dr. Sun Yatsen'in devrimci ruhunu canlandırmak, Japon emperyalizmini yenmek ve Çin halkı için yabancı bir devletin kölesi olmaktan kurtulmak imkânsız olacaktır. Gerçekten aklı başında hiçbir Guomindang üyesi böyle bir şey olmasını kesinlikle isteyemez ve halkımız da kendisinin köle haline getirilmesine izin vermeyecektir. Üstelik Çan Kayşek, 23 Eylül tarihi demecinde şöyle diyordu:

Devrimden yana olan bizlerin, kişisel kinleri ve önyargıları bir yana bırakmamız ve kendimizi Üç Halk İlkesi'nin gerçekleşmesine adanmamız gerektiğine inanıyorum. Bu canalıcı ölüm kalım döneminde geçmişini mümkün olduğu kadar unutalım ve bütün milletle birlikte her şeye yeniden başlayalım. Ülkemizin hayatını ve varlığını korumak

umuduyla, birlik için azimle çalışalım.

Bu çok doğrudur. Bugünkü acil görev, Üç Halk İlkesi'nin gerçekleşmesi için çaba göstermek: kişisel ve hizipçi önyargıları bir yana atmak, eski uygulamaları değiştirmek: Üç Halk İlkesi'ne uygun bir devrimci programı derhal uygulamak ve bütün milletle birlikte her şeye yeniden başlamaktır. Bugün tek yol budur. Daha çok gecikilirse son pişmanlık para etmeyecektir.

Ancak, Üç Halk İlkesi ve On Maddelik Programı uygulamak için araçlar gerekir: bu ise hükümette ve orduda reform yapma konusunu getirmektedir. Bugünkü hükümet hâlâ Guomindang'ın tek parti diktatörlüğünün hükümetidir ve bir milli demokratik birleşik cephe hükümeti değildir. Bir milli demokratik birleşik cephe hükümeti olmadan Üç Halk İlkesi'ni ve On Maddelik Programı uygulamak olanaksızdır. Guomindang'ın bugünkü ordu sistemi hâlâ eski sistemdir ve bu sistemle örgütlenmiş birliklerle Japon emperyalizmini yenmek olanaksızdır. Şimdi birlikler direnmeye başlamışlardır ve hepsine, özellikle cephede çarpışan birliklere karşı büyük hayranlık ve saygı duymaktayız. Ama Direnme Savaşı'nın son üç ayından çıkardığımız dersler, Guomindang'ın ordu sisteminin değiştirilmesi gerektiğini göstermiştir. Çünkü bu sistem, Japon saldırganlarını tamamen yenilgiye uğratma ve Üç Halk İlkesi ile devrimci programı başarıyla uygulama görevine ters düşmektedir. Değişiklik, subaylarla erler ve orduyla halk arasında birlik ilkelerine dayanmalıdır. Guomindang'ın bugünkü ordu sistemi bu ilkelerin her ikisine de temelden aykırıdır. Bugünkü sistem, subay ve er kitlelerinin bağlılıklarına ve cesaretlerine karşın ellerinden geleni yapmalarına engel olmaktadır ve bu nedenle de sistemde reform yapmaya derhal başlanmalıdır. Bu, sistemde reform yapılana dek savaşın durdurulması anlamına gelmez: savaş devam ederken de reform yapılabilir. Burada merkezi görev, ordunun siyasi ruhunda ve siyasi çalışmasında değişiklik yapmaktır. Kuzey Seferi sırasındaki Milli Devrimci Ordu hayranlık uyandırıcı bir örnek oluşturmaktadır. Çünkü Milli Devrimci Ordu, genel olarak, subaylarla erler ve orduyla halk arasında birlik kurmuştu. O günlerin ruhunun canlandırılması mutlaka gereklidir. Çin, Cumhuriyetçi Ordunun son derece güç koşullarda kurulduğu İspanya'daki savaştan ders almalıdır. Çin, İspanya'dan daha

iyi bir durumdadır: Ama Çin'de geniş bir temele dayanan ve pekiştirilmiş bir birleşik cephe, devrimci programın tamamını uygulayabilecek güçte bir birleşik cephe hükümeti ve yeni sisteme göre örgütlenmiş çok sayıda birlik yoktur. Bu eksiklikler giderilmelidir. Savaş bir bütün olarak alındığında, Çin Komünist Partisi'nin yönetimindeki Kızıl Ordu bugün ancak bir öncü rolü oynayabilir, ülke çapında belirleyici rolü henüz oynayamaz. Yine de siyasi, askerî ve örgütsel yetenekleri bütün ülkedeki dost ordular tarafından benimsenmeye değer. Kızıl Ordu, başlangıçta bugünkü Kızıl Ordu değildi; o da birçok reformlardan geçti. Bunların başlıcaları, ordu içindeki feodal uygulamaların terk edilmesi, subaylarla askerler arasında ve orduyla halk arasında birlik ilkesinin uygulanmasıydı. Bütün ülkedeki dost ordular bu deneyden yararlanabilirler.

İktidardaki Guomindang Partisi'nde bulunan Japon aleyhtarı yoldaşlar! Bugün milleti yok olmaktan kurtarma ve varlığını sürdürmesini sağlama sorumluluğunu sizlerle paylaşıyoruz. Daha şimdiden bizimle Japonya'ya karşı bir birleşik cephe kurmuş bulunuyorsunuz. Bu çok iyi bir şeydir. Japonya'ya karşı direnmeye başladınız. Bu da çok iyidir. Ama öbür siyasetlerde eski yolda devam etmenizi onaylamıyoruz. Birleşik cepheyi geliştirmeli ve genişletmeliyiz, halk kitlelerini cephe etrafında toplamalıyız. Birleşik cepheyi pekiştirmek ve ortak bir program izlemek gereklidir. Siyasî sistemde ve ordu sisteminde mutlaka reform yapılmalıdır. Mutlaka yeni bir hükümet kurmak gereklidir, çünkü sadece böyle bir hükümet devrimci programı uygulayabilir ve ordularda ülke çapında reform yapabilir. Bu önerilerimiz günün ihtiyaçlarına cevap vermektedir. Partinizdeki birçok kişi de bunu uygulama zamanının geldiğine inanmaktadır. Dr. Sun Yatsen başta iken, kararını verdi ve siyasi sistemde ve ordu sisteminde reform yaparak, 1924-1927 devriminin temelini atmış oldu. Aynı tür reform yapma sorumluluğu şimdi size düşmektedir. Guomindang'ın sadık ve yurtsever hiçbir üyesinin, önerimizin, durumun ihtiyaçlarına cevap vermediğini düşünmeyeceğine inanıyoruz. Önerimizin nesnel ihtiyaçları karşıladığına kesinlikle inanıyoruz.

Milletimizin geleceği tehlikededir. Guomindang ve Komünist Partisi sıkı sıkıya birleşin! Köle olmayı reddeden bütün yurttaşlarımız,

Guomindang-Komünist birliği temelinde sıkı sıkıya birleşin! Bugün Çin devriminin acil görevi, bütün güçlükleri yenmek için gerekli olan bütün reformları yapmaktır. Bu görev yerine getirildiği zaman Japon emperyalizmini mutlaka alt edeceğiz. Vargücümüzle çalışırsak geleceğimiz parlak olacaktır.

İNGİLİZ GAZETECİSİ JAMES BERTRAM'LA GÖRÜŞME

25 Ekim 1937

ÇİN KOMÜNİST PARTİSİ VE DİRENME SAVAŞI

James Bertram: Çin Komünist Partisi, Çin-Japon savaşının patlak vermesinden önce ve sonra savaşla ilgili ne gibi somut açıklamalarda bulundu?

Mao Zedung: Çin Komünist Partisi, savaş patlak vermeden önce, Japonya ile savaşın kaçınılmaz olduğunu, Japon emperyalistlerinin bütün «barışçı çözüm» laflarının ve Japon diplomatlarının süslü cümlelerinin sadece savaş hazırlıklarını gizlemek için söylendiğini bildirerek, bütün milleti defalarca uyardı. Birleşik cephe güçlendirilmedikçe ve devrimci bir siyaset benimsenmedikçe milli kurtuluş savaşının zafere ulaşmayacağını defalarca belirttik. Bu devrimci siyasette en önemli nokta, Çin hükümetinin, Japonya'ya karşı cepheye katılması için bütün halkı seferber etmek amacıyla demokratik reformlar yapmak zorunda oluşudur. Japonya'nın «barış sözü»ne inananların savaştan kaçınmanın mümkün olduğunu düşünenlerin, ya da kitleleri seferber etmeden Japon saldırılarına karşı direnmenin mümkün olduğuna inananların düştüğü yanılgıyı defalarca belirttik. Savaşın hem patlak vermesi hem de seyri, görüşlerimizin doğruluğunu kanıtladı. Komünist Partisi, Luguçiao Olayı'nın ertesini günü bütün ülkeye hitaben, bütün siyasi partileri ve grupları ve bütün toplumsal tabakaları Japon saldırısına karşı işbirliği yapmaya ve milli birleşik cepheyi güçlendirmeye çağıran bir bildiri yayınladı. Çok kısa bir süre sonra da, Çin hükümetinin Direnme Savaşı'nda benimsemesi gereken siyasetleri ortaya koyduğumuz, Japonya'ya Karşı Direnme ve Milleti Kurtarmak İçin On Maddelik Programı ilan ettik. Guomindang-

komünist işbirliğinin kurulmasıyla birlikte bir başka önemli bildiri yayınladık. Bütün bunlar, Direnme Savaşı'nı birleşik cepheyi güçlendirerek ve devrimci bir siyaset uygulayarak yürütme ilkesine olan sıkı bağlılığımızı kanıtlamaktadır. İçinde bulunduğumuz dönemde temel sloganımız, «milletçe topyekûn direniş»tir.

SAVAŞ DURUMU VE ÇIKARDIĞIMIZ DERSLER

Soru: Sizce, savaşta bugüne kadar elde edilen sonuçlar nelerdir?

Yanıt: Sorunun başlıca iki yönü vardır. Bir yandan Japon emperyalistleri şehirlerimizi zapt ederek, topraklarımızı ele geçirerek, ırza geçerek, yağmalayarak, yakıp yıkarak ve halkımızı katlederek Çin halkını milli kölelik tehlikesiyle geri dönülmez bir biçimde yüz yüze getirmiş bulunmaktadır. Öte yandan bunun sonucu olarak Çin halkının çoğunluğu, buhranın, daha büyük birlik ve bütün milletçe direniş olmaksızın giderilemeyeceğini çok iyi anlamıştır. Aynı zamanda, dünyadaki barışsever ülkeler de Japon tehdidine karşı direnişin gerekli olduğunu fark etmektedirler. Savaşın bugüne kadar yarattığı sonuçlar bunlardır.

— *Sizce Japonların amacı nedir ve bu amaca ne ölçüde ulaşılmıştır?*

— Japonya'nın planı, ilk adımda Kuzey Çin ve Şanghay'ı, daha sonra da Çin'in öbür kesimlerini işgal etmektedir. Japon saldırganlarının planlarını ne dereceye kadar gerçekleştirdiklerine gelince, üç eyaleti, Hebey, Cahar ve Suyyuan'ı kısa bir sürede ele geçirdiler ve şimdi Şansi'yi tehdit ediyorlar. Bunun nedeni de, Çin'in Direnme Savaşı'nın şimdiye kadar sadece hükümet ve ordunun direnmesinden ibaret kalmasıdır. Bu buhran ancak, direniş, halk ve hükümet tarafından ortaklaşa yürütülürse giderilebilir.

— *Sizce Çin, Direnme Savaşı'nda herhangi bir başarı elde etmiş midir? Çıkarılması gereken dersler varsa bunlar nelerdir?*

— Bu soruyu sizinle ayrıntılı bir şekilde tartışmak isterim. Her şeyden önce, başarılar elde edilmiştir, hem de büyük başarılar. Bunları şöyle sıralayabilirim: (1) Çin'e karşı emperyalist saldırı başladığından beri, bugünkü Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'yla karşılaştırılabilecek bir şey olmamıştır. Bu savaş coğrafi bakımdan ger-

çekten bütün ülkeyi kapsayan bir savaştır; devrimci niteliktedir. (2) Savaş parçalanmış bir ülkeyi görece birleşmiş bir ülke haline getirmiştir. Bu birliğin temeli Guomindang-komünist işbirliğidir. (3) Savaş, dünya kamuoyunun sempatisini kazanmıştır. Eskiden, diremediği için Çin'i hor görenler, şimdi Çin'in direnişine saygı duyuyorlar. (4) Savaş, Japon saldırganlarına ağır kayıplar verdirdi. Japon saldırganlarının günlük savaş giderlerinin 20 milyon Yen olduğu bildirilmektedir ve henüz elde rakam yoksa da kuşkusuz kayıpları da çok ağırdır. Japon saldırganları dört Kuzeydoğu eyaletini kolaylıkla ve hemen hiç çaba harcamadan ele geçirdiler; ama, artık kanlı çarpışmalar olmadan Çin topraklarını ele geçiremezler. Saldırganlar Çin'de karınlarını tika basa doyurabileceklerini sanıyorlardı; ama, Çin'in uzun süreli direnişi Japon emperyalizminin çöküşüne yol açacaktır. Bu nedenle Çin, sadece kendini korumak için değil, aynı zamanda faşizme karşı dünya cephesindeki büyük görevini yerine getirmek için de savaşmaktadır. Direnme Savaşı'nın devrimci niteliği burada da ortaya çıkmaktadır. (5) Savaştan bazı dersler çıkardık. Bunların bedelini de toprağımız ve kanımızla ödedik.

Derslere gelince, bunlar da büyük derslerdir. Birkaç aylık savaş, Çin'in zaaflarının birçoğunu ortaya çıkarmıştır. Bunlar, her şeyden önce siyasi alanda görülmektedir. Savaş, coğrafi bakımdan bütün ülkeyi kapsadığı halde, savaşı henüz bütün millet vermemektedir. Geniş kitlelerin katılmaları, eskiden olduğu gibi, hükümet tarafından kısıtlanmıştır ve bu nedenle savaş henüz bir kitle niteliği taşımamaktadır. Kitle niteliği taşımadıkça da, Japon emperyalist saldırısına karşı savaşın başarıya ulaşması mümkün değildir. Bazıları, «Savaş şimdiden her yanı sarmıştır» diyorlar. Ama bu sadece, ülkenin geniş kesimlerini kapsamı bakımından doğrudur. Katılmaya gelince, savaş hâlâ kısmi bir savaştır; çünkü sadece hükümet ve ordu tarafından yürütülmektedir, halk tarafından değil. Son birkaç aydaki büyük toprak kaybının ve askerî güçlüklerin baş nedeni kesinlikle budur. Bu nedenle, bugünkü silahlı direniş devrimci bir direniştir; ama devrimci niteliği henüz tam değildir, çünkü o henüz bir kitle savaşı değildir. Burada da birlik sorunu söz konusudur. Siyasi partiler ve gruplar eskiye göre görece birleşmiştir, ancak birlik hâlâ gerekenden çok

uzaktadır. Siyasi mahkûmların çoğu henüz serbest bırakılmamıştır ve siyasi partiler üzerindeki yasak tam olarak kaldırılmamıştır. Halk ile hükümet halk ile ordu ve subaylar ile erler arasındaki ilişkiler hâlâ kötüdür ve burada birlik yerine ayrılık görülmektedir. Bu temel bir sorundur. Bu çözülmedikçe zafer söz konusu olamaz. Ayrıca askeri hatalar, insan ve toprak kaybımızın bir başka önemli nedenidir. Gerçekleşen çarpışmalar çoğunlukla pasif ya da askeri terimle «salt savunma» çarpışmaları olmuştur. Bu şekilde savaşarak asla kazanamayız. Zafere ulaşmak için, hem siyasi hem de askerî alanlarda bugünkü siyasetlerden köklü bir şekilde farklı siyasetler gereklidir. Öğrendiğimiz dersler işte bunlardır.

— *O halde siyasi ve askeri önkoşullar nelerdir?*

— Siyasi alanda, önce, bugünkü hükümet halkın temsilcilerinin yer aldığı bir birleşik cephe hükümetine dönüştürülmelidir. Hükümet, aynı zamanda hem demokratik, hem de merkeziyetçi olmak zorundadır. Gerekli devrimci siyasetleri uygulamalıdır. İkinci olarak, halka söz, basın, toplanma ve dernek kurma özgürlüğü ve düşmana karşı silaha sarılma hakkı mutlaka verilmelidir ki; savaş kitle niteliği kazansın. Üçüncü olarak, aşırı vergilerin ve çeşitli harçların iptali, kira ve faizlerin düşürülmesi, işçilere, küçük rütbeli subaylara ve erlere daha iyi koşullar sağlanması, Japonlarla savaşan askerlerin ailelerine tercihli muamele yapılması ve doğal afet kurbanlarına ve savaş mültecilerine yardım yapılması yoluyla, halkın yaşam koşulları düzeltilmelidir. Hükümetin mali siyaseti, parası olanlar para yardımı yapsınlar anlamına gelen, ekonomik yükün eşit dağılımı ilkesine dayandırılmalıdır. Dördüncü olarak, olumlu bir dış siyaset izlenmelidir. Beşinci olarak, kültür ve eğitim siyaseti değiştirilmelidir. Altıncısı, hainler amansızca ezilmelidir. Bu sorun son derece ciddi bir hal almıştır. Hainler istedikleri gibi at oynatmaktadırlar. Cephede düşmana yardım etmektedirler: cephe gerisinde karışıklıklar çıkarmaktadırlar ve hatta bazıları Japonya'ya karşıymış gibi bir poz takınmakta, yurtsever kişileri hain olarak ilan etmekte ve tutuklatmaktadırlar. Ancak halk, hükümetle serbestçe işbirliği yapabildiği takdirde hainler etkili bir şekilde bastırılabilir. Askeri alanda kapsamlı reformlar gerekmektedir: bunların en önemlileri şunlardır: Strateji ve taktiklerde

salt savunmadan aktif saldırı ilkesine dönmek; eski tip orduları yeni tip ordulara dönüştürmek; zorla asker toplama yöntemini, halkı cepheye gitmek üzere ayaklandırma yöntemine dönüştürmek; bölünmüş komutayı birleşik bir komutaya dönüştürmek; orduyu halka yabancılaştıran disiplinsizliği, halkın en ufak bir çıkarının bile çiğnenmesini yasaklayan bilinçli disipline dönüştürmek; düzenli ordunun tek başına savaştığı bugünkü durumu, halk tarafından verilen yaygın gerilla savaşının düzenli ordunun harekâtıyla uyum içinde geliştirildiği bir duruma dönüştürmek vb. Bütün bu siyasi ve askerî önkoşullar yayınlanmış bulunan On Maddelik Program'ımızda sıralanmıştır. Hepsi de Dr. Sun Yatsen'in Üç Halk İlkesi'nin, Üç Büyük Siyaseti'nin ve Vasiyeti'nin ruhuna uygundur. Savaş, ancak bunlar uygulandığı zaman kazanılabilir.

— *Komünist Partisi bu programı uygulamak için ne yapıyor?*

— Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'yi genişletme ve pekiştirme, bütün güçleri seferber etme ve Direnme Savaşı'nda zafere ulaşma çabası içinde, yorulmak bilmeden durumu açıklamayı ve Guomintang ile bütün yurtsever parti ve gruplarla birleşmeyi görev kabul etmekteyiz. Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'nin kapsamı hâlâ çok sınırlıdır ve bunu genişletmek gerekmektedir, yani tabandan başlayarak halkı birleşik cepheye katılmak üzere seferber ederek, Dr. Sun Yatsen'in Vasiyeti'nde istediği gibi «halk kitlelerini harekete geçirmek» gerekmektedir. Birleşik cephenin pekiştirilmesi, bütün siyasi parti ve grupların faaliyetlerinde bağlayıcı olacak ortak bir program uygulamak demektir. Dr. Sun'un devrimci Üç Halk İlkesi'ni, Üç Büyük Siyaseti'ni ve Vasiyeti'ni bütün siyasi partilerin ve bütün toplumsal sınıfların ortak programı olarak kabul etmeye hazırız. Bu program, bugüne kadar bütün partiler tarafından kabul edilmiş değildir ve her şeyden önce, Guomintang böyle kapsamlı bir programın ilan edilmesini kabul etmiş değildir. Dr. Sun Yatsen'in Milliyetçilik İlkesi Guomintang tarafından, Japonya'ya karşı direnişinde de görüldüğü gibi, kısmen uygulanmıştır. Ancak Dr. Sun Yatsen'in ne Demokrasi İlkesi, ne de Halkın Refahı İlkesi uygulanmamıştır ve Direnme Savaşı'ndaki bugünkü ciddi buhran bunun sonucudur. Savaş durumu öylesine kritik bir hal almıştır ki: Guomintang'ın Üç Halk İlkesi'ni tam olarak uy-

gulamasının zamanı çoktan gelmiştir, yoksa son pişmanlık fayda vermeyecektir. Komünist Partisi'nin görevi, sesini yükseltmek ve bütün bunları yorulmak bilmeden ve ikna edici bir şekilde Guomindang'a ve bütün millete anlatmaktır: böylece gerçekten devrimci Üç Halk İlkesi, Üç Büyük Siyaset ve Dr. Sun Yatsen'in Vasiyeti bütün ülkede tam anlamıyla ve bütünüyle uygulanacak, Japonya'ya karşı Milli Birleşik Cephe genişletilecek ve pekiştirilecektir.

DİRENME SAVAŞI'NDA SEKİZİNCİ YOL ORDUSU

— *Birçok kişinin ilgilendiği Sekizinci Yol Ordusu'ndan, örneğin onun stratejisinden ve taktiklerinden, siyasi çalışmasından, vb. söz eder misiniz?*

— Kızıl Ordu, Sekizinci Yol Ordusu olarak isimlendirilip cepheye gönderildiğinden beri, gerçekten birçok kimse bu ordunun faaliyetleriyle ilgilenmeye başladı. Bu konuda size genel bir bilgi vereceğim.

Önce askerî harekâtından söz edelim. Sekizinci Yol Ordusu, stratejik olarak hareketini Şensi üzerinde toplamaktadır. Bildiğiniz gibi birçok zafer kazanmıştır. Örneğin Pingsinguan çarpışması, Pinglu, Ningvu ve Cingping'in geri alınması, Layyuan ve Guangling'in geri alınması, Zccinguan'ın ele geçirilmesi, Japon birliklerinin üç ana ikmal yolunun (Datung ile Yenmenguan, Yüsiyan ile Pingsinguan arası ve Şuosien ile Ningvu arası) kesilmesi, Yenmenguan'ın güneyindeki Japon kuvvetlerinin gerisine yapılan saldırı, Pingsinguan ve Yenmenguan'ın iki kez ele geçirilmesi ve Cuyang ve Tangsien'in son günlerde yeniden alınması. Şansi'deki Japon birlikleri, Sekizinci Yol Ordusu ve öteki Çin birlikleri tarafından stratejik olarak kuşatılmıştır. Japon birliklerinin Kuzey Çin'de çok çetin bir direnişle karşılaşacaklarını kesinlikle söyleyebiliriz. Eğer Japon birlikleri Şensi'yi çiğneyip geçmeye çalışacak olursa, mutlaka eskisinden daha büyük güçlüklerle karşılaşacaklardır.

Şimdi de strateji ve taktiklerden söz edelim. Biz, öbür Çin birliklerinin yapmadığını yapıyoruz, yani esas olarak düşmanın kanatlarında ve gerisinde harekâta bulunuyoruz. Bu şekilde savaş, salt cephe savunmasından çok farklıdır. Kuvvetlerin bir bölümünün cephe

harekâtında kullanılmasına karşı değiliz, çünkü bu gereklidir. Ama esas kuvvetler düşmanın kanatlarına karşı kullanılmalıdır ve düşmana bağımsız olarak ve inisiyatifi elimizde tutarak saldırabilmek için kuşatma ve kanatlarının ardına sarkma taktikleri esastır; çünkü düşmanın kuvvetlerini yok etmenin ve kendi kuvvetlerimizi korumanın tek yolu budur. Üstelik silahlı kuvvetlerimizden bazılarının düşmanın gerisine karşı kullanılması özellikle etkilidir. Çünkü bunlar düşmanın ikmal yollarını ve üslerini parçalayabilir. Cephe kuvvetleri bile salt savunma taktiklerine değil, esas olarak «karşı saldırı»ya dayanmalıdır. Son birkaç aydaki askerî gerilemelerin önemli bir nedeni, elverişsiz savaş yöntemlerinin kullanılması olmuştur. Sekizinci Yol Ordusu'nun kullandığı çarpışma yöntemleri, bağımsız olarak ve inisiyatifi elimizde tutarak uygulanan gerilla savaşı ve hareketli savaş dediğimiz yöntemdir. İlke olarak, bu yöntemler iç savaş sırasında kullandığımız yöntemlerle esasta aynıdır, ancak belli farklar vardır. Örneğin bugünkü aşamada geniş bir alanda düşmanın kanatlarına ve gerisine yaptığımız baskınları kolaylaştırmak için kuvvetlerimizi bir araya toplamaktan çok bölüyoruz. Bir bütün olarak ülkenin silahlı kuvvetleri sayıca güçlü olduğundan bunların bazıları cephe savunması için kullanılmalı ve bazıları da gerilla harekâtı yürütmek üzere yayılmalıdır, ancak esas kuvvetler her zaman düşmanın kanatlarına karşı yığılmalıdır. Savaşta ilk hedef, kendini korumak ve düşmanı yok etmektir ve bu amaç için de bağımsız olarak ve inisiyatifi elimizde tutarak gerilla savaşı ve hareketli savaş vermek ve bütün pasif, katı taktiklerden kaçınmak gerekir. Sekizinci Yol Ordusu'nun gerilla savaşıyla desteklediği büyük sayıda birlikler, hareketli savaş verecek olursa zafer mutlaka bizim olacaktır.

Şimdi de siyasi çalışmadan söz edelim. Sekizinci Yol Ordusu'nun çok önemli ve ayırd edici bir başka yanı da üç temel ilkenin yol gösterdiği siyasi çalışmadır. Birincisi, orduda feodal uygulamaların ortadan kaldırılması, dayanın ve küfrün yasaklanması, bilinçli bir disiplin uygulanması ve kederin ve neşenin paylaşılması demek olan subaylarla erler arasındaki birlik ilkesidir; bu ilke sonucu bütün ordu sınıksız birleşmiştir. İkincisi, halkın en küçük çıkarımın bile çiğnenmesini yasaklayan bir disiplin sağlanması, kitleler arasında pro-

paganda yapılması, kitlelerin örgütlenmesi ve silahlandırılması, mali yüklerinin hafifletilmesi, orduya ve halka zarar veren hainlerin ve işbirlikçilerin ezilmesi demek olan, ordu ile halk arasındaki birlik ilkesidir. Bunun sonucu olarak ordu halkla sıkı sıkıya birleşmiştir ve her yerde iyi karşılanmaktadır. Üçüncüsü, düşman birliklerini parçalama ve savaş esirlerine iyi davranma ilkesi. Zaferimiz sadece askerî harekâtımıza değil, düşman birliklerinin dağılmasına da dayanmaktadır. Düşman birliklerini parçalamak ve savaş esirlerine iyi davranmak için aldığımız önlemler henüz elle tutulur sonuçlar vermiş değildir, ancak gelecekte mutlaka verecektir. Üstelik Sekizinci Yol Ordusu üç ilkedен ikincisine uygun olarak, kuvvetlerini, zorlama yoluyla değil, çok daha etkili olan, halkı cepheye gönüllü olarak gitmek üzere ayaklandırma yöntemiyle yenilemektedir.

Her ne kadar Hebey, Cahar ve Suyyuan ile Şansi'nin bir bölümü kaybedilmişse de cesaretimizi kaybetmiş değiliz. Bütün orduyu dost ordularla uyum içinde hareket etmeye ve Şansi'yi savunmak ve kaybedilen toprakları geri almak için sarsılmaz bir kararlılıkla savaşmaya çağırıyoruz. Sekizinci Yol Ordusu Şansi'de direnişi sürdürmek için, eylemlerini öbür Çin birliklerinin eylemleriyle uyum içinde yürütecektir; bu, savaşın bütünü için ve özellikle Kuzey Çin'deki savaş için çok önemli olacaktır.

— *Sizce Sekizinci Yol Ordusu'nun bu iyi nitelikleri diğer Çin ordularınca da kazanılabilir mi?*

— Elbette kazanılabilir. 1924-1927'de Guomindang birliklerinin ruhu, Sekizinci Yol Ordusu'nun bugünkü ruhuna büyük ölçüde benzemektedir. Komünist Partisi ve Guomindang o zamanlar yeni türde bir silahlı kuvvet örgütlemek konusunda işbirliği yapıyorlardı: iki alayla işe başlayarak etraflarına birçok asker topladılar ve Cen Çiung-ming'i yencük ilk zaferlerini kazandılar. Bu kuvvetler, daha sonra büyüyerek kolordu haline geldi ve daha çok askeri etkisi altına aldı; Kuzey Seferi ancak bundan sonra başladı. Bu kuvvetlerde yeni bir ruh egemendi: genel olarak subaylar ile erler arasında ve ordu ile halk arasında birlik vardı ve ordu militan bir devrimci ruha sahipti. Çin'de ilk kez uygulanan Parti temsilcileri ve siyasi şubeler sistemi, bu silahlı kuvvetlerin çehresini tamamen değiştirmişti. 1927'de kurulan Kızıl

Ordu ve bugünün Sekizinci Yol Ordusu, bu sistemi devralmış ve geliştirmiştir. Bu yeni ruhla dolup taşan silahlı kuvvetler, 1924-1927 devrimi döneminde, doğal olarak siyasi görüşleriyle tutarlı savaş yöntemleri kullandı, pasif ve katı bir şekilde değil, inisiyatif kullanarak ve taarruza geçme arzusuyla hareket etti ve sonuç olarak da Kuzey Seferi'nde zafer kazandı. Bugün savaş meydanlarında işte böyle askerlere ihtiyacımız var. Bunlardan mutlaka milyonlarca olmasını istemiyoruz; böyle birkaç yüz bin kişinin oluşturduğu bir çekirdekle Japon emperyalizmini alt edebiliriz. Ülkenin her yanındaki ordulara, Direnme Savaşı'ndaki kahramanca fedakârlıklarından dolayı derin saygı duymaktayız; ancak verilen kanlı çarpışmalardan alınması gereken dersler de vardır.

— *Japon ordu disiplini çok güçlü olduğuna göre, savaş esirlerine iyi davranma siyasetiniz etkisiz kalmayacak mıdır? Örneğin, siz esirleri bıraktığınız zaman Japon komutanlığı onları öldürebilir ve Japon ordusunun bütünü siyasetinizin anlamını kavramayabilir*

— Bu mümkün değildir. Onlar ne kadar çok öldürürse, Japon askerleri arasında Çin kuvvetlerine karşı o kadar çok sempati uyanacaktır. Böyle gerçekler alt kademedен saklanamaz. Bu siyasetimizde ısrar edeceğiz. Örneğin Japon Ordusu, Sekizinci Yol Ordusu'na karşı zehirli gaz kullanma niyetini gerçekleştirse bile siyasetimizi değiştirmeyeceğiz. Zorlandıkları için bize karşı savaşan ve yakalanan Japon askerlerine ve küçük rütbeli subaylara iyi davranmaya devam edeceğiz. Onlara hakaret etmeyeceğiz, iki ülkenin halklarının çıkarlarının aynı olduğunu anlattıktan sonra onları serbest bırakacağız. Geri dönmek istemeyenler, Sekizinci Yol Ordusu'nda hizmet edebilirler. Eğer bir uluslararası tugay, Japonya'ya karşı çarpışma cephesinde yer alacak olursa, onlar bu tugaya katılıp Japon emperyalizmine karşı silaha sarılabılırlar.

DİRENME SAVAŞI'NDA TESLİMİYETÇİLİK

— *Anladığıma göre, Japonya bir yandan savaşı sürdürürken Şanghay'da barış söylentileri de yaymaktadır Japonya'nın gerçek amacı nedir?*

— Bazı planlarında başarı elde eden Japon emperyalistleri, üç

amaca ulaşmak için bir kere daha barışçı bir kisveye bürünecektir. Bu amaçlar şunlardır: (1) Ele geçirilmiş olan mevzileri ilerdeki taarruzlar için stratejik sıçrama tahtası olarak kullanmak üzere pekiştirmek; (2) Çin'in Japonya'ya karşı cephesini parçalamak ve (3) Çin için uluslararası destek cephesini parçalamak. Bugünkü barış söylentileri sadece ilk sis bombasıdır. Tehlikeli olan şey, Çin'de düşmanın oyununa gelmeye hazır bazı kararsız unsurların olması, hainlerin ve işbirlikçilerin bunlar arasında faaliyet göstermeleri ve Çin'i Japon saldırganlarına teslim etme çabasıyla her çeşit söylentiye yaymalarıdır.

— *Sizce bu tehlike nereye varabilir?*

— Sadece iki gelişme yolu olabilir: Ya Çin halkı teslimiyetçiliği yenecektir ya da teslimiyetçilik egemen olacak ve Japonya'ya karşı cephenin parçalanması ve Çin'in kargaşa içine düşmesine yol açacaktır.

— *Bunlardan hangisi daha olasıdır?*

— Bütün Çin halkı savaşın sonuna kadar sürdürülmesini istiyor. Eğer hâkim grubun bir kesimi teslimiyetçilik yolunu tutarsa, teslim olmayan öbür kesim doğal olarak buna karşı çıkacak ve halkla birlikte direnişi sürdürecektir. Kuşkusuz böyle bir teslimiyetçilik Çin'in Japonya'ya karşı cephesi için bir talihsizlik olacaktır. Ama teslimiyetçilerin kitle desteğini kazanamayacaklarına ve kitlelerin teslimiyetçiliği yeneceklerine, savaşta ısrar edeceklerine ve zafere ulaşacaklarına eminim.

— *Teslimiyetçiliğin nasıl yenilebileceğini sorabilir miyim?*

— Hem sözle, yani teslimiyetçilik tehlikesini teşhir ederek, hem de fiilen, yani teslimiyetçi faaliyetleri durdurmak için kitleleri örgütleyerek. Teslimiyetçiliğin kaynağı milli bozgunculuk ya da milli kötümserliktir, yani bazı çarpışmaları kaybettiği için, Çin'in Japonya ile savaşmaya gücü kalmadığı düşüncesidir. Kötümserler, başarının başarısızlık olduğunu, yani başarısızlıklardan alınan derslerin gelecekteki başarıların temeli olduğunu kavramıyorlar. Onlar, Direnme Savaşı'ndaki yenilgileri görüyor ama başarıları görmüyorlar: özellikle bizim yenilgilerimizin içinde zafer unsurları taşıdığını, buna karşılık düşmanın zaferlerinin de, içinde yenilgi unsurları taşıdığını göremiyorlar. Halk kitlelerine, savaşın muzaffer geleceğini göstermek,

yenilgi ve güçlüklerin geçici olduğunu ve bütün tersliklere karşın savaşmaya devam edersek, zaferin bizim olacağını anlamalarına yardım etmek zorundayız. Kitle temelinden yoksun olan İslimiyetçilerin oyunları sökmeyecek ve Japonya'ya karşı cephe güçlenecektir.

DEMOKRASİ VE DİRENME SAVAŞI

— *Komünist Partisi'nin programına aldığı «demokrasi»nin anlamı nedir? Bu, «savaş hükümeti» ile çelişmez mi?*

— Asla. Komünist Partisi, «demokratik cumhuriyet» sloganını ta 1936 Ağustos'unda ortaya atmıştır. Siyasi ve örgütsel bakımdan bu slogan şunları ifade etmektedir: (1) Devlet ve hükümet bir tek sınıfa ait olmamalı, hainlerin ve işbirlikçilerin dışında Japonya'ya karşı bütün sınıfların ittifakına dayanmalı ve işçileri, köylüleri ve küçük burjuvazinin öbür kesimlerini içine almalıdır; (2) Böyle bir hükümetin örgütsel biçimi, görünüşte birbirine karşıt olan demokrasinin ve merkeziyetçiliğin belirli bir biçimde birleşmesiyle meydana gelen demokratik merkeziyetçilik olmalıdır, yani hükümet aynı zamanda hem demokratik hem de merkeziyetçi olmalıdır; (3) Bu hükümet halka bütün gerekli siyasi özgürlükleri, özellikle savunma için örgütlenme, eğitim ve silahlanma özgürlüklerini tanıyacaktır. Bu üç nokta açısından bir demokratik cumhuriyetin savaş hükümeti ile hiçbir şekilde çelişmediği, tersine Direnme Savaşı için yararlı devlet ve hükümet biçiminin ta kendisi olduğu görülebilir.

— *«Demokratik merkeziyetçilik» kendi kendisiyle çelişen bir terim değil midir?*

— Sadece terime değil, gerçeğe de bakmak zorundayız. Çin için, her ikisi de gerekli olan demokrasi ile merkeziyetçilik arasında aşıl-
maz bir uçurum yoktur. Bir yandan, istediğimiz hükümet gerçekten halk iradesinin temsilcisi olmak zorundadır; bütün ülkede geniş kitlelerin desteğine sahip olmalı, halk bu hükümeti desteklemekte serbest ve siyasetini etkileme konusunda da bütün olanaklara sahip olmalıdır. Demokrasinin anlamı budur. Öte yandan, yürütme gücünün merkezileşmesi de gereklidir ve halkın talep ettiği siyasi önlemler, seçimle işbaşına gelen hükümete temsilciler heyeti aracılığıyla bir kere iletildi mi, hükümet bunları uygulayacak ve elbet halkın isteğine uy-

gun olarak benimsenen siyasete ters düşmediği sürece, bunu rahatlıkla yapacaktır. Merkeziyetçiliğin anlamı da budur. Bir hükümet ancak demokratik merkeziyetçiliği benimsediği zaman gerçekten güçlü olabilir ve bu sistem, Japonya'ya karşı savaşta Çin'in milli savunma hükümetince mutlaka benimsenmelidir.

— *Bu, bir savaş kabinesiyle aynı şey değildir, değil mi?*

— Geçmişin savaş kabinelerinin bazılarıyla aynı şey değildir.

— *Şimdiye kadar hiç bu tür savaş kabinesi kuruldu mu?*

— Evet. Savaş sırasındaki hükümet istemleri, genel olarak savaşın niteliğiyle belirlenen iki türe ayrılabilir: Biri demokratik merkeziyetçilik, öteki mutlak merkeziyetçiliktir. Tarihteki bütün savaşlar, niteliklerine göre ikiye ayrılır: Haklı ve haksız savaşlar. Örneğin, yirmi yıl önce Avrupa'daki Büyük Savaş haksız, emperyalist bir savaştı. Emperyalist ülkelerin hükümetleri, halkı emperyalizmin çıkarları için savaşmaya zorladılar ve böylece halkın çıkarlarına ters düştüler; bu savaş, İngiltere'deki Lloyd George hükümeti tipinde bir hükümet gerektiriyordu. Lloyd George, emperyalist savaşa karşı çıkmayı yasaklayarak ve savaşa karşı olan kamuoyunun görüşlerini dile getiren örgüt ya da dernekleri yasaklayarak İngiliz halkına baskı yaptı. Parlamento ayakta kaldı, ama bir grup emperyalistin organı olmaktan ve savaş bütçesini onaylamaktan başka bir işe yaramadı. Bir savaşta hükümet ile halk arasında birlik olmaması, salt merkeziyetçiliğin olduğu ve demokrasinin hiç bulunmadığı mutlak merkeziyetçi bir hükümeti doğurur. Ama tarihte devrimci savaşlar da vardır. Örneğin Fransa'da, Rusya'da ve günümüzün İspanya'sında. Böyle savaşlarda hükümet halkın hoşnutsuzluğundan korkmaz, çünkü böyle bir savaş vermeyi en çok halk ister. Halktan korkmak bir yana, hükümet, halkı ayaklandırmaya ve savaşta etkin olarak yer almaları için düşüncelerini açıklamada onları cesaretlendirmeye çalışır, çünkü hükümet halkın gönüllü desteğine dayanır. Çin'in milli kurtuluş savaşı, halkın tam desteğine sahiptir ve halk katılmadan kazanılamaz; bu nedenle, demokratik merkeziyetçilik zorunludur. 1926-1927 Kuzey Seferi'nde de zaferler, demokratik merkeziyetçilik yoluyla kazanıldı. Görüldüğü gibi, bir savaşın amaçları doğrudan doğruya halkın çıkarlarını yansıtıyorsa, hükümet ne kadar demokratikse savaş da o kadar etkili bir

şekilde yürütülür. Böyle bir hükümetin, halkın savaşa karşı çıkacağından korkmasına gerek yoktur: tersine hükümet, halkın pasif kalmasından ya da savaşa ilgisiz kalmasından korkmalıdır. Hükümet ile halk arasındaki ilişkiyi bir savaşın niteliği belirler — bu bir tarih yasasıdır.

— *O halde, bu hükümet sisteminin kurulması için ne gibi hazırlıklar yaptınız?*

— Belirleyici sorun, Guomindang ile Komünist Partisi arasındaki işbirliğidir.

— *Neden?*

— Çünkü, son on beş yılda, Çin'de belirleyici siyasi etken Guomindang ile Komünist Partisi arasındaki ilişki olmuştur. İki partinin 1924-1927'deki işbirliği ilk devrimin zaferi ile sonuçlanmıştır. 1927'de iki parti arasındaki ayrılık, son on yıldaki üzücü durumu yaratmıştır. Ancak, ayrılığın sorumluluğu bize ait değildi; Guomindang'ın baskısına karşı direnmek zorunda bırakıldık ve Çin'in kurtuluşunun şanlı bayrağını yüceltmekte ısrar ettik. Şimdi üçüncü aşamaya gelinmiştir ve iki parti, Japonya'ya karşı direnmek ve milleti kurtarmak için belirli bir program üzerinde tam bir işbirliği yapmak zorundadır. Sürekli çabalarımız sayesinde, işbirliği sonunda ilan edilmiş bulunuyor, ancak sorun iki tarafın da ortak bir program benimsemesi ve buna göre hareket etmesidir. Böyle bir programın en önemli unsurlarından biri, yeni bir hükümet sisteminin kurulmasıdır.

— *İki partinin işbirliği ile yeni sistem nasıl kurulabilir?*

— Yönetim aygıtının ve ordu sisteminin yeniden inşasını öneriyoruz. Bugünkü acil durumu göğüslemek için bir geçici milli meclis toplanmasını öneriyoruz. Bu meclisin temsilcileri, Dr. Sun Yatsen'in 1924'te önerdiği gibi, Japonya'ya karşı olan çeşitli siyasi partilerden, Japonya'ya karşı olan ordulardan ve Japonya'ya karşı olan halk örgütleriyle meslek örgütlerinden uygun oranlarda seçilmelidir. Bu meclis, devlet iktidarının en yüksek organı olarak milleti kurtaracak siyasetleri belirlemeli, bir anayasal program benimsemeli ve hükümeti seçmelidir. Direnme Savaşı'nın canalıcı bir dönüm noktasına ulaştığı görüşündeyiz ve ancak halk iradesini temsil eden, bu türden bir yetkili milli meclisin derhal toplanmasının Çin'in siyasi hayatını can-

landırabileceğine ve bugünkü buhranı yenebileceğine inanıyoruz. Bu, öneri hakkında Guomindang ile görüş alışverişinde bulunmaktayız ve onun onayını alacağımızı ümit ediyoruz.

— *Milli Hükümet, milli meclisin kapatıldığını ilan etmedi mi?*

— Kapatmakta haklıydı. Kapatılan, Guomindang'ın toplamaya hazırlandığı milli meclistir; Guomindang'ın belirlediği koşullara göre kurulan bu meclis en ufak bir güce bile sahip olmayacaktı ve seçimi için izlenen yöntem, halk iradesi ile tamamen çatışma halindeydi. Toplumun bütün kesimleriyle birlikte biz de böyle bir milli meclisi onaylamıyorduk. Önerdiğimiz geçici milli meclis, kapatılandan esasta farklıdır. Bu geçici milli meclisin toplanması, kuşkusuz bütün ülkeye yeni bir ruh kazandıracak, hükümeti ve orduyu yeniden inşa etmek ve bütün halkı seferber etmek için gerekli önkoşulu sağlayacaktır. Direnme Savaşı'nın lehimize dönmesi buna bağlıdır.

ŞANGHAY VE TAYYUAN'IN DÜŞMESİNDEN SONRA JAPONYA'YA KARŞI SAVAŞTA DURUM VE GÖREVLER*

12 Kasım 1937

1. BUGÜNKÜ DURUM KİSMİ DİRENME SAVAŞI'NDAN TOPYEKÛN DİRENME SAVAŞINA GEÇİŞ DURUMUDUR

1. Biz Japon emperyalizminin istilasına karşı, herhangi bir direnme savaşını, kısmi de olsa destekleriz. Çünkü kısmi direnme, direnmeme durumundan daha ileri bir adımdır; bir dereceye kadar devrimci bir nitelik taşır ve anayurdun savunulması için verilen bir savaştır.

2. Bununla beraber, daha önce işaret etmiş olduğumuz gibi (Parti kadrolarının bu yılın Nisan ayında Yenan'da yapılan toplantısında, Partinin Mayıs ayındaki Milli Konferansında ve Merkez Komitesi Siyasî Bürosunun Ağustos kararında¹, halkın kitle halinde katılımı olmaksızın sadece hükümetin verdiği bir kısmi direnme savaşı, mutlaka başarısızlığa uğrayacaktır. Çünkü bu tam anlamıyla bir milli devrimci savaş, bir halk savaşı olmayacaktır.

* Bu makale, Mao Zedung yoldaşın 1937 Kasım'ında, Yenan'da yapılan bir Parti kadroları toplantısı için hazırladığı rapor taslağıdır. Parti içindeki sağ oportünistler bu taslağa derhal karşı çıktılar. Ekim 1938'de yapılan Altıncı Merkez Komitesinin 6. Genel Oturumuna kadar, esas olarak, sağ sapmanın üstesinden gelinemedi.

1. Burada, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi Siyasî Bürosu'nun, Kuzey Şansi'de, Locuan'da, 25 Ağustos 1937'deki toplantısında kabul edilen «Bugünkü Durum ve Partinin Görevleri Üzerine Karar»a gönderme yapılmaktadır. Kararın tam metni şöyledir:

(1) Japon saldırganlarının Luğuçiao'daki askeri provokasyonu ve Peyping ile Tancin'i işgal etmeleri, Çin Seddi'nin güneyinde kalan Çin topraklarını geniş çapta istila etme girişimlerinin sadece başlangıcıdır. Onlar, şimdiden savaş için milli seferberliğe başlamışlardır. «Dunımı vahimleştirmeyi hiç istemedikleri» yolundaki propagandaları, yalnızca, gelecekteki saldırılarını gizleyen bir sis perdesidir.

(2) Japon saldırganlarının hücumlarının ve Çin halkının öfkesinin baskısıyla Nancing hükümeti savaşmaya karar vermeye başlıyor. Genel savunma hazırlıkları ve bazı yerlerde fiili direniş şimdiden başlamıştır. Çin ve Japonya arasında topyekûn

3. Biz tam anlamıyla milli devrimci bir savaştan, bütün halkın harekete geçirildiği bir savaştan, başka bir deyişle topyekûn direnmeden yanayız. Çünkü sadece böyle bir direnme, halk savaşını yaratabilir ve anayurdun savunulması amacını gerçekleştirebilir.

4. Guomindang tarafından savunulan kısmi direnme savaşı da milli bir savaş ve belli bir dereceye kadar devrimci nitelikte bir savaş ol-

savaş kaçınılmazdır. 7 Temmuz'da Luguçiao'daki direniş, Çin'in milli direnme savaşının başlangıcı olmuştur.

(3) Böylece Çin'in siyasi durumunda yeni bir aşama, fiilî direnme aşaması başlamıştır. Direnme için hazırlık aşaması sona ermiştir. Şimdiki aşamada merkezî görev, Direnme Savaşı'nda zafer için milletin bütün güçlerini seferber etmektir. Demokrasinin kurulması, önceki aşamada Guomindang'ın isteksizliği ve halkın yeterince seferber edilmemesi nedeniyle başanma ulaşamadı. Demokrasinin kurulması, Direnme Savaşı'nda zafer kazanma mücadelesi sırasında tamamlanması gereken bir görevdir.

(4) Bu yeni aşamada Guomindang ve başka Japon aleyhtarı gruplarla aramızdaki farklar ve görüş ayrılıkları, artık bir direnme savaşı başlatıp başlatmamak konusunda değil, zaferin nasıl kazanılacağı konusundadır.

(5) Şimdi, savaşta zaferin anahtarı, başlamış bulunan direnişin bütün milletin katıldığı bir topyekûn direnme savaşı haline getirilmesidir. Nihai zafer ancak böyle bir topyekûn direnme savaşıyla kazanılabilir. Şimdi Partimiz tarafından önerilen Japonya'ya Karşı Direnme ve Milleti Kurtarmak için On Maddelik Program, Direnme Savaşı'nda kesin zafer kazanma yolunu somut bir biçimde ifade etmektedir.

(6) Direnişin şimdiki durumunda büyük bir tehlike yatmaktadır. Guomindang'ın hâlâ bütün halkı savaşa katılmak üzere ayaklandırmaya isteksiz oluşu, bu tehlikenin esas nedenidir. Bunun yerine savaşı sadece hükümetin işi olarak görmekte, her dönemde halkın savaşa katılmasından korkmakta ve bunu kısıtlamakta, hükümet ve ordunun halkla sıkı bağları kurtarmasını önlemekte, halkın milletin kurtarma ve Japonya'ya karşı direnme demokratik hakkını inkâr etmekte ve yönetimi aygıtında tam bir reform yaparak onu bütün milletin milli savunma hükümetine dönüştürmeyi reddetmektedir. Bu tür bir direnme savaşı kısmi başarılar elde edebilir, ancak kesin zafere asla ulaşamaz. Tam tersine, feci bir yenilgiyle sonuçlanabilir.

(7) Direnme Savaşı'nda ciddi zaatların bulunması birçok yenilgilere, geri çekilmelere, iç bölünmelere, ihanetlere, geçici ve kısmi uzlaşmalara ve bu gibi daha başka tersliklere yol açabilir. Bu nedenle savaşın uzun süreli ve çetin olacağı kavranmalıdır. Ancak, Partimizin ve bütün halkın çabalarıyla, başlamış bulunan direnişin engelleri ortadan kaldıracığına, ilerlemeye ve gelişmeye devam edeceğine inanıyoruz. Bütün güçlüklerin üstesinden gelmeli ve Partimizin zafer için önerdiği On Maddelik Program'ın gerçekleşmesi için azimle mücadele etmeliyiz. Buna ters düşen bütün yanlış siyasetlere kesinlikle karşı çıkmalı, milli teslimiyet ve onun yol açtığı karamsarlık ve umutsuzlukla mücadele etmeliyiz.

(8) Komünist Partisi üyeleri, Partinin önderliğindeki halk ve silahlı kuvvetlerle birlikte, mücadelenin en ön safında aktif olarak yer almalı, milli direnişin çekirdeği olmalı ve Japonya'ya karşı kitle hareketlerini geliştirmek için ellerinden geleni yapmalıdırlar. Bir an bile gevşememeli ve kitleler arasında propaganda yapmak, onları örgütlemek ve silahlılandırmak için tek bir fırsatı kaçırmamalıdırlar. Sayıları milyonları bulan kitleler milli birleşik cephe gerçekten örgütlendiği zaman, Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nda mutlaka zafer kazanılacaktır.

makla birlikte, devrimci niteliği tam olmaktan çok uzaktır. Kısmi direnme, savaşta kaçınılmaz olarak yenilgiye götürür; hiçbir zaman anayurdu başarıyla savunamaz.

5. Direnme konusunda, Guomintang'ın şimdiki tutumu ile Komünist Partisi'nin tutumu arasındaki ilke farkı buradadır. Eğer komünistler, bu ilke farkını unuturlarsa, Direnme Savaşı'nı doğru bir şekilde yönlendiremeyecekler, Guomintang'ın tekyanlılığını ortadan kaldırmada güçsüz kalacaklar, kendi ilkelerinden vazgeçme noktasına kadar alçalacaklar ve kendi partilerini Guomintang'ın düzeyine indireceklerdir. Bu da milli devrimci savaşa ve anayurdun savunulması kutsal davasına karşı işlenmiş bir cinayet olacaktır.

6. Tam anlamıyla milli bir devrimci savaşta, topyekûn direnme savaşında, Komünist Partisi tarafından önerilen Japonya'ya karşı Direnme ve Milleti Kurtarmak İçin On Maddelik Programı uygulamak ve bu programı bütünüyle uygulayacak hükümete ve orduya sahip olmak gereklidir.

7. Şanghay ve Tayyuan'ın düşmesinden sonra durum şudur:

(1) Kuzey Çin'de, Guomintang'ın başrolü oynadığı düzenli savaş sona ermiş ve Komünist Partisi'nin başrolü oynamakta olduğu gerilla savaşı ön plana çıkmıştır. Japon saldırganları, Ciangsu ve Çeciang Eyaletlerinde, Guomintang'ın çarpışma hatlarını yarmıştır. Nancing'e ve Yangze Vadisine doğru ilerlemektedir. Guomintang'ın kısmi direnişinin uzun sürmeyeceği şimdiden açıkça görülmektedir.

(2) İngiltere, ABD ve Fransa hükümetleri, kendi emperyalist çıkarları açısından, Çin'e yardım edebileceklerini belirtmişlerdir; ama şimdiye kadar hiçbir pratik yardım yapılmamış ve bu sadece lafta kalmıştır.

(3) Alman ve İtalyan faşistleri, Japon emperyalizmine yardım etmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

(4) Guomintang, kısmi direnişi yürütürken dayandığı tek parti diktatörlüğünde ve halk üzerindeki zorba yönetiminde hâlâ köklü bir değişiklik yapmak istememektedir.

Bu madalyonun bir yüzüdür.

Öteki yüzü ise şöyledir:

(1) Komünist Partisi'nin ve Sekizinci Yol Ordusu'nun siyasi etkisi

her yana hızla yayılmakta ve bunlar «milletin kurtarıcıları» olarak ülkenin her yerinde alkışlanmaktadır. Komünist Partisi ve Sekizinci Yol Ordusu, Japon saldırganlarını durdurmak, Merkezi Ovalara ve kuzeybatıya hücumlarını önlemek ve bütün ülkeyi savunmak için Kuzey Çin'de gerilla savaşını sürdürmeye kararlıdır.

(2) Kitle hareketi bir adım daha ilerlemiştir.

(3) Milli burjuvazi sola kaymaktadır.

(4) Guomindang içinde reformları destekleyen güçler gelişmektedir.

(5) Japonya'ya karşı muhalefet ve Çin'e yardım hareketi dünya halkları arasında yaygınlaşmaktadır.

(6) Sovyetler Birliği, Çin'e fiilen yardım yapmaya hazırlanmaktadır.

Bu da madalyonun öteki yüzüdür.

8. Bundan dolayı, şimdiki durum, kısmi direnişten topyekûn direnişe geçiş durumudur. Kısmî direniş uzun süremez, topyekûn direniş ise henüz başlamamıştır. Birinden öbürüne geçiş arasındaki süre, tehlikelerle doludur.

9. Bu dönemde Çin'in kısmi direnişinin gelişmesi şu üç yönü izleyebilir:

Birincisi, kısmi direnişin bitmesi ve yerini topyekûn direnişin alması. Milletın çoğunluğunun isteği budur, ancak Guomindang bu konuda hâlâ kararsızdır.

İkincisi, silahlı direnişin bitmesi ve yerini teslimiyetin alması. Japon saldırganlarının, işbirlikçilerin ve Japon yanlısı unsurların isteği budur, ama Çin halkının çoğunluğu buna karşıdır.

Üçüncüsü, Çin'de silahlı direnişin ve teslimiyetin bir arada var olması. Bu Japon saldırganlarının, işbirlikçilerin ve Japon yanlısı unsurların, ikinci yönde ilerlemeyi olanaksız buldukları zaman, Çin'in Japonya'ya karşı cephesini parçalamak için giriştikleri entrikaların sonucu olarak ortaya çıkabilir. Şimdi onlar, buna benzer bir şeyler tezgâhlamaktadırlar. Bu tehlike gerçekten çok ciddidir.

10. Şimdiki duruma bakarak hüküm verecek olursak, teslimiyetçiliğin kazanmasını önleyen yurtiçi ve uluslararası etkenler üstün durumdadır. Bu etkenler şunlardır: Japonya'nın Çin'e savaşmaktan

başka seçenek bırakmayan, Çin'i boyunduruğu altına alma siyasetinde ısrarı; Komünist Partisi'nin ve Sekizinci Yol Ordusunun varlığı; Çin halkının istekleri; Guomintang üyelerinin çoğunluğunun istekleri; İngiltere, ABD ve Fransa'nın, çıkarlarının, Guomintang'ın teslimiyeti yüzünden bozulacağı kaygısı; Sovyetler Birliği'nin varlığı ve Çin'e yardım siyaseti; Çin halkının Sovyetler Birliği'ne bağladığı (temelsiz olmayan) büyük umutlar. Bu etkenlerin doğru ve uyumlu bir şekilde kullanılması teslimiyetçiliği ve bölünmeyi önlemekle kalmayacak, aynı zamanda, kısmi direnişin ötesindeki her ilerlemenin önüne çıkacak engelleri de ortadan kaldıracaktır.

11. Bu nedenle, kısmi direnişten topyekûn direnişe geçme olasılığı vardır. Bu amaç için mücadele etmek, bütün Çin komünistlerinin, Guomintang'ın bütün ilerici üyelerinin ve bütün Çin halkının acil görevidir.

12. Çin'in Japonya'ya karşı milli devrimci savaşı, şimdi ciddi bir buhran ile karşı karşıyadır. Bu buhran uzayabilir ya da oldukça çabuk giderilebilir. İçte belirleyici etkenler, Guomintang-komünist işbirliği ve Guomintang'ın siyasetinin bu işbirliğine dayanarak değişmesi ile işçi ve köylü kitlelerinin gücüdür. Dışta ise belirleyici etken Sovyetler Birliği'nin yardımıdır.

13. Guomintang'da siyasi ve örgütsel reform, hem gerekli hem de mümkündür.² Bunun temel nedenleri, Japon baskısı, Çin Komünist Partisi'nin birleşik cephe siyaseti, Çin halkının istekleri ve Guomintang içinde yeni güçlerin gelişmesidir. Görevimiz, hükümet ve ordudaki reformun temelini oluşturacak olan Guomintang'daki bu reform için çalışmaktır. Kuşkusuz bu reform Guomintang Merkez Yürütme Komitesi'nin onayını gerektirmektedir ve bizler yalnızca önerilerde bulunmak durumundayız.

2 Guomintang ve Çan Kayşek, Direnme Savaşı'nın başlangıç döneminde, halkın baskısı nedeniyle çeşitli reformlar uygulayacakları konusunda defalarca söz verdiler, ancak verdikleri sözlerden pek çabuk döndüler. Guomintang'ın, bütün halkın istediği reformları yapması olasılığı gerçekleşmedi. Mao Zedung yoldaşın daha sonra «Koalisyon Hükümeti Üzerine» de söylediği gibi:

Komünistler ve demokratlar da dahil olmak üzere bütün halk, ülkenin tehlike içinde ve halkın coşku dolu olduğu bir sırada Guomintang hükümetinin demokratik reformlar yapma ve Dr. Sun Yatsen'in devrimci Üç Halk İlkesi'ni uygulama fırsatından yararlanacağını içtenlikle umuyordu. Ama ümitler boşa çıktı. (Bkz. Mao Zedung, *Seçme Eseler*, Cilt III, Kaynak Yayınları, İstanbul, 1992)

14. Hükümette reform yapılmalıdır. Geçici milli meclisin toplanmasını önermiştik; bu da gerekli ve mümkündür. Kuşkusuz bu reform da Guomindang'ın onayını gerektirmektedir.

15. Orduda reform görevi, yeni orduların kurulmasından ve eski ordularda reform yapılmasından ibarettir. Eğer, altı ila on iki ay içinde yeni bir siyasi ruhla dolu 250-300 bin kişilik yeni bir ordu kurulabilirse, Japonya'ya karşı savaş alanındaki durum düzelmeye başlayacaktır. Böyle bir ordu, bütün eski orduları etkileyecek ve onları kendi çevresinde toplayacaktır. Bu, Direnme Savaşı'nda stratejik karşı-taarruza geçişin askeri temelini hazırlayacaktır. Aynı şekilde bu reform da Guomindang'ın onayını gerektirmektedir. Sekizinci Yol Ordusu bu reform sürecinde örnek bir rol oynamalıdır. Ve Sekizinci Yol Ordusu da genişletilmelidir.

II. HEM PARTİ İÇİNDE HEM DE BÜTÜN ÜLKEDE TESLİMİYETÇİLİKLE MÜCADELE EDİLMELİDİR

Parti İçinde Sınıf Teslimiyetçiliğine Karşı Çıkalım

16. 1927'de Cen Du-siu'nun teslimiyetçiliği, devrimin yenilgisine yol açtı. Kanla yazılan bu tarihi dersi, Partimizin hiçbir üyesi unutmamalıdır.

17. Guomindang'ın Japonya'ya karşı henüz direnişe başlamamış olması nedeniyle, Luguçiao Olayı'ndan önce Partinin Japonya'ya karşı milli birleşik cephe dizisi için Parti içinden gelen esas tehlike «sol» oportünizm, yani kapalı-kapıcılık idi.

18. Guomindang'ın Japonya'ya karşı direnişe başlamış olması nedeniyle, Luguçiao Olayı'ndan bu yana Parti içindeki esas tehlike artık «sol» kapalı-kapıcılık değil, sağ oportünizm, yani teslimiyetçilik olmuştur.

19. Daha Nisan ayında Parti kadrolarının Yenian toplantısında ve gene Mayıs ayında Parti Milli Konferansı'nda ve özellikle Ağustos ayında Merkez Komitesi Siyasî Büro toplantısında (Lucuan toplantısı) aşağıdaki soruyu ortaya atmıştık: Birleşik cepheci, proletarya mı burjuvaziye öncülük edecek, yoksa burjuvazi mi proletaryaya? Guomindang mı Komünist Partisi'ni kendi safına çekecek, yoksa Ko-

münist Partisi mi Guomindang'ı? Bugünkü somut siyasi görev açısından bu sorunun anlamı şudur: Guomindang, Japonya'ya Karşı Direnme ve Milleti Kurtarmak İçin On Maddelik Program düzeyine, Komünist Partisi'nin savunduğu topyekûn direnme düzeyine mi çıkarılacaktır? Yoksa, Komünist Partisi, Guomindang'ın toprak ağaları ve burjuva diktatörlüğü düzeyine, kısmi direnme düzeyine mi düşürülecektir?

20. Soruyu neden böylesine kesin koymamız gerekiyor? Bunun yanıtı şudur:

Bir yanda, Çin burjuvazisinin uzlaşma eğilimi: Guomindang'ın maddi gücünün üstünlüğü: Guomindang Merkez Yürütme Komitesi 3. Genel Oturumunun Komünist Partisi'ne iftira ve hakaret dolu ve «sınıf mücadelesine son» diye haykıran bildirisi ve kararları: Guomindang'ın «Komünist Partisi'nin teslim olması» için duyduğu özlem ve bu amaçla yaptığı geniş propaganda: Çan Kayşek'in Komünist Partisi'ni denetim altına alma çabaları: Guomindang'ın Kızıl Ordu'yu ve Japon aleyhtarı demokratik üs bölgelerini sınırlama ve zayıflatma siyaseti: Guomindang'ın Temmuz ayındaki Luşan Eğitimi Kursunda³ «Direnme Savaşı süresince Komünist Partisi'nin gücünü beşte iki oranında azaltmak» için hazırlanan plan: Guomindang'ın, komünist kadroları şöhret, servet, şarap ve kadın vaatleriyle baştan çıkarma çabaları: (Çang Nayçi tarafından temsil edilen⁴) bazı küçük burjuva radikallerinin siyasi teslimiyetçiliği: vb. vardır.

Öte yanda, komünistler arasındaki teorik düzey farklılıkları: Parti üyelerimizin çoğunun Kuzey Seferi sırasında kazanılan iki parti arasındaki işbirliği deneyinden yoksun olması: Parti üyelerinin büyük bir kısmının küçük burjuva kökenli oluşu: bazı Parti üyelerinin çetin mücadele hayatına devam etmedeki isteksizliği: birleşik cephede Gu-

3. Luşan Eğitimi Kursu, Ciangsi Eyaletinde Luşan'da, gerici rejimin çekirdeğini oluşturmak üzere Guomindang Partisi'nin ve hükümetinin yüksek ve orta dereceli memurlarını eğitmek için Çan Kayşek tarafından kurulmuştu.

4. Çang Nayçi, o sıralar «daha az çağrı ve daha çok öneri» yapmayı savunuyordu. Ancak Guomindang bir baskı siyaseti izlediğinden, Guomindang'a sadece «öneri»de bulunmanın yararı olmayacaktı. Guomindang'a karşı mücadele yolunda onları ayaklandırmak için doğrudan kitlelere çağrılar yapılmalıydı. Aksi halde, Japonya'ya karşı savaş devam ettirmek ya da Guomindang gericiliğine karşı direnmek mümkün olamazdı. Çang Nayçi bu noktada yanılıyordu ve zamanla hatasını anladı.

omindang ile ilkesiz bir şekilde uyuşma eğilimi; Sekizinci Yol Ordusu'nda yeni tip bir savaş ağalığı eğiliminin ortaya çıkması; Guomindang hükümetine komünistlerin katılma sorununun ortaya çıkması; Japon aleyhtarları demokratik üs bölgelerinde aşırı uyuşma eğiliminin ortaya çıkması; vb. vardır.

Yukarıda açıklanan ciddi durumun ışığında, kimin önderlik edeceği sorusunu kesin bir şekilde ortaya koymalı ve teslimiyetçiliğe karşı kararlı bir şekilde savaşmalıyız.

21. Birkaç aydan beri ve özellikle Direnme Savaşı'nın patlak vermesinden bu yana, Merkez Komitesi ve her kademedeki Parti örgütleri, var olan ya da olası bütün teslimiyetçi eğilimlere karşı kesin ve sert bir mücadeleye girişmiş, bunlara karşı gereken çeşitli önlemleri almış ve olumlu sonuçlar elde etmiştir.

Merkez Komitesi, komünistlerin hükümete katılması sorunu hakkında bir karar tasarısı⁵ yayınlamıştır.

Sekizinci Yol Ordusu'ndaki yeni savaş ağalığı eğilimine karşı bir mücadele başlatılmıştır. Bu eğilim, Kızıl Ordu'nun adının de-

5. Burada, 25 Eylül 1937'de hazırlanan «Komünist Partisi'nin Hükümete Katılması Konusunda Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin Karar Taslağı» kastedilmektedir. Metin aşağıda verilmiştir.

(1) Japonya'ya karşı savaşta şimdiki durum bütün ulusu temsil eden bir birleşik cephe hükümetinin derhal kurulmasını gerektirmektedir, çünkü, ancak böyle bir hükümet Japonya'ya karşı milli devrimci savaşı etkili bir şekilde yönetebilir ve Japon emperyalizmini alt edebilir. Komünist Partisi böyle bir hükümete katılmaya, yani hükümette doğrudan ve resmî olarak idari sorumluluklar almaya ve faal rol oynamaya hazırdır. Ama böyle bir hükümet henüz yoktur. Bugün var olan Guomindang'ın tek parti diktatörlüğü hükümetidir.

(2) Çin Komünist Partisi hükümete, ancak bu hükümet, Guomindang'ın tek parti diktatörlüğünden çıkarak bütün milletin birleşik cephe hükümetine dönüştüğü zaman, yani şimdiki Guomindang hükümeti, (a) Partimizce önerilen Japonya'ya Karşı Direnme ve Milleti Kurtarmak İçin On Maddelik Program'ın esaslarını kabul eder ve ona uygun bir idari programı yürürlüğe koyarsa, (b) bu programın yürütülmesinde çaba gösterir ve içtenliğini kanıtlarsa ve kesin sonuçlar alırsa ve (c) Komünist Partisi örgütlerinin yasal olarak var olmalarına izin verir ve Komünist Partisi'nin kitleleri seferber etme, örgütlenme ve eğitme özgürlüğünü güvence altına alırsa katılabilir.

(3) Parti Merkez Komitesi, Merkezi Hükümete katılmaya karar vermeden önce, Komünist Partisi üyeleri, kural olarak, merkezi ya da yerel hükümetin idari organlarına bağlı idari komitelere, konseylere ya da hiçbir yerel hükümete katılmamalıdır. Çünkü böyle bir katılma sadece Komünist Partisi'nin ayırt edici özelliklerini bulanıklaştırır, Guomindang'ın diktatörlüğünü uzatır ve bir birleşmiş demokratik hükümeti gerçekleştirme çabasını güçlendirmek yerine, ona engel olur.

(4) Bununla birlikte Komünist Partisi üyeleri, eski yöneticilerin eskisi gibi hüküm sür-

ğiştirilmesinden bu yana, Komünist Partisi önderliğine tam olarak uymada isteksiz davranan, bireysel kahramanlık eğilimini geliştiren, Guomindang tarafından verilen görevlerden (yani memur olmaktan) gurur duyan kişilerde görülmektedir. Bu tür yeni savaş ağalığı eğilimi, tıpkı dayak ve hakaret, disipline uymama vb. şekilde kendini gösteren eski savaş ağalığı eğilimiyle aynı köke (Komünist Partisi'nin, Guomindang derekesine düşürülmesi) sahiptir ve aynı sonuca (kitlelerin uzaklaşmasına) varır; bu, özellikle tehlikelidir, çünkü Guomindang-komünist birleşik cephesi döneminde ortaya çıkmaktadır ve bu nedenle de özel bir dikkati ve kararlı bir muhalefeti gerektirmektedir. Guomindang müdahalesi sonucunda kaldırılan siyasi komiserler sistemi ve sonradan gene aynı nedenle «siyasi eğitim daireleri» diye adlandırılan siyasi şubeler sistemi yeniden kuruldu. «Dağlık bölgelerde, inisiyatifin elimizde olduğu bağımsız gerilla savaşı» yeni stratejik ilkesini başlattık ve ısrarla yürüttük. Böylece Sekizinci Yol Ordusu'nun savaş görevlerinin ve öbür görevlerinin ba-

melerinin imkânsız olduğunu anladıkları ve genellikle Komünist Partisi'nin siyasetlerini uygulamayı istedikleri; Komünist Partisi'nin açıkça faaliyet göstermesinin serbest olduğu ve hem halkın hem de hükümetin gözünde bugünkü acil durumun komünistlerin katılmasını bir zorunluluk haline getirdiği savaş alanları gibi bazı bölgelerde yerel hükümetlere katılabilirler. Bu, Japon işgalindeki bölgeler için daha da geçerlidir. Böyle yerlerde Komünist Partisi, Japonya'ya karşı birleşik cephe hükümetlerinin örgütleyicisi olarak açıkça öne çıkmalıdır.

(5) Komünist Partisi resmen hükümete katılmadan önce Parti üyeleri, bütün Çin milli meclisi gibi temsili kurallara, demokratik bir anayasayı ve milleti kurtarmak için gerekli siyasetleri tartışmak amacıyla ilke olarak katılabilir. Bu bakımdan Komünist Partisi kendi üyelerini bu gibi meclislere seçmek ve bu meclisleri halkı seferber etmek, Parti etrafında toplamak ve birleşmiş bir demokratik hükümetin kurulmasını teşvik etmek için Partinin görüşlerini yayan birer forum olarak kullanmak yolunda çaba harcamalıdır.

(6) Kesin bir ortak program ve mutlak eşitlik ilkesi olduğu takdirde, Komünist Partisi Merkez Komitesi ya da yerel kolları, Guomindang Merkez Yürütme Komitesi ya da yerel komutanlıkları ile, birleşik komiteler (yani milli devrimci birlikler, kitle hareketleri komiteleri ve savaş bölgelerinde seferberlik komiteleri) gibi birleşik cephe örgütleri kurabilir; Komünist Partisi bu tür ortak faaliyetler yoluyla Guomindang ile işbirliğini sağlamalıdır.

(7) Milli Devrimci Ordu'nun bir parçası olarak Kızıl Ordu'nun adının değiştirilmesi, kızıl siyasi iktidar organının Özel Bölge Hükümetine dönüşmesi ile birlikte, bunların temsilcileri, kazandıkları yasal statüden dolayı, Japonya'ya karşı direnişe ve milletin kurtuluşuna yardım eden bütün askerî örgütlere ve kitle örgütlerine katılabilirler.

(8) İski adı ile Kızıl Ordu'da ve bütün gerilla birimlerinde, Komünist Partisi'nin mutlak bağımsız önderliğini korumak kesinlikle gereklidir ve komünistler bu ilke sorununda hiçbir kararsızlık göstermemelidirler.

şarısını esas olarak güvence altına aldık. Guomintang'ın, üyelerini, Sekizinci Yol Ordusu'na kadro olarak gönderme isteğini reddettik ve Komünist Partisi'nin Sekizinci Yol Ordusu'na mutlak önderliği ilkesini savunduk. Aynı şekilde, Japon aleyhtarı devrimci üs bölgelerine «birleşik cephede bağımsızlık ve inisiyatif» ilkesini getirdik. «Parlamentarizm»⁶ (elbette Çin Partisinde var olmayan İkinci Enternasyonal parlamentarizmi değil) eğilimlerini düzelttik; ayrıca haydutlara, düşman casuslarına ve sabotajcılara karşı mücadelemizde ısrar ettik.

Sian'da Guomintang'la aramızdaki ilişkilerde ilkesiz uyuşma eğilimlerini düzelttik ve kitle mücadelesini yeniden geliştirdik.

Doğu Gansu'da genel olarak Sian'da yaptıklarımızı yaptık.

Şanghay'da Çang Nayçi'nin, «daha az çağrı, daha çok öneri» çizgisini eleştirdik ve milli kurtuluş hareketi çalışmasında aşırı uyuşma eğilimini de düzeltmeye başladık.

Güneydeki gerilla bölgelerinde —bunlar, Guomintang ile on yıllık kanlı savaşımızın kazançlarının bir bölümünü, Japonya'ya karşı milli devrimci savaşımızın güney eyaletlerindeki stratejik kalelerini ve Guomintang'ın Sian Olayı'ndan sonra bile «kuşatma ve bastırma» ile yok etmeye ve hatta Luguçiao Olayı'ndan sonra da daha yeni olan «kaplanı dağlardan tuzığa çekme» yöntemi ile zayıflatmaya çalıştığı kuvvetlerimizi temsil etmektedir— (1) Koşullar ne olursa olsun dikkate almadan kuvvetlerimizi bir araya toplama konusunda (ki bu, Guomintang'ın bu kaleleri yok etme amacına uyar) uyanık olmak, (2) Guomintang'ın görevlendirdiği kişileri reddetmek ve (3) Bir başka Ho Ming Olayı'na⁷ (yani Guomintang tarafından çevrilip silahsızlandırılma tehlikesine) karşı uyanık bulunmak için özel bir dikkat gösterdik.

6. Burada «parlamentarizm» ile, bazı Partili yoldaşların devrimci üs bölgelerindeki siyasi iktidar sisteminin, yani halk temsilcileri meclisleri sisteminin bir burjuva parlamenter sistemi haline getirilmesi konusundaki önerileri kastedilmektedir.

7. Ho Ming Olayı, Japonya'ya karşı savaşın patlak vermesinden sonra olmuştur. Ekim 1934'te Merkezi Kızıl Ordu kuzeye doğru hareket ettiğinde, Kızıl Ordu'nun gerilla birimleri geride kaldı ve sekiz güney eyaletinin, yani Ciangsi, Fucien, Guangdong, Hunan, Hubey, Henan, Çeciang ve Anhuy'un on dört bölgesinde, çok zor koşullar altında gerilla savaşı sürdürdüler. Japonya'ya karşı savaş başladığı zaman bu birimler, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin talimatlarına uyarak iç savaşın durdurulması için Guomin-

*Haftalık Kurtuluş*⁸ dergisinde benimsediğimiz tavır, ciddi ve ölçülü eleştiri tavrı olmaya devam etmiştir.

22. Kısmî direnişi topyekûn direnişe dönüştürmek için olduğu kadar, silahlı direnişte ısrar edebilmek ve nihaî zaferi kazanmak için de, Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'ye sarılmak, onu genişletmek ve güçlendirmek gereklidir. Guomintang-komünist birleşik cephesini sekteye uğratici görüşler kesinlikle hoş görülmeyecektir. «Sol» kapalı-kapıcılığa karşı hâlâ uyanık olmalıyız. Ama bunun yanında bütün birleşik cephe çalışmalarımızda bağımsızlık ve inisiyatif ilkemize sıkı sıkıya sarılmalıyız. Guomintang ve öbür partilerle birleşik cephemiz, kesin bir programın uygulanması temeline dayanır. Bu temel olmaksızın birleşik cephe de olamaz, böyle bir durumda işbirliği ilkesiz olur ve teslimiyetçiliğin bir ifadesi haline gelir. Bu nedenle, Japonya'ya karşı milli devrimci savaşı zafere götürmenin yolu «birleşik cephede bağımsızlık ve inisiyatif» ilkesini açıklamak, uygulamak ve savunmaktır.

23. Bütün bunlardan amacımız nedir? Bir bakıma, amacımız kazanmış olduğumuz mevziyi elde tutmaktır, çünkü bu mevzi bizim stratejik hareket noktamızdır ve bunun kaybedilmesi her şeyin sonu demektir. Ama başlıca amacımız, elde edilenin kapsamını daha da genişletmek ve «Japon emperyalizmini yıkmak için milyonlarca kitleyi Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'ye kazanmak» olumlu hedefini gerçekleştirmektir. Kazandığımız yeri elde tutmak ile genişletmek, birbirine ayrılmaz bir biçimde bağlıdır. Son birkaç ay içinde küçük burjuvazinin sol kanadının birçok mensubu bizim etkimiz altında birleşmiş, Guomintang kampında yeni güçler ortaya çıkmış, Şansi'de kitle mücadelesi gelişmiş ve Parti örgütlerimiz birçok yerde genişlemiştir.

dang ile görüşmelere başladılar ve kendilerini tek bir ordu (yani, daha sonra Yangze Irmağının güney ve kuzey kıyılarında Japonlarla inatla çarpışan Yeni Dördüncü Ordu) halinde örgütleyerek Japonya'ya karşı direniş için cepheye hareket ettiler. Ama Çan Kayşek bu görüşmelerden gerilla birimlerini ortadan kaldırmak amacıyla yararlanma komplosuna girişti. Ho Ming, on dört gerilla alanından biri olan Fukien Guangtung sınır bölgesindeki gerilla önderlerinden biriydi. Çan Kayşek'in komplosuna karşı uyanık davranmadı; bunun sonucunda Ho Ming komutasındaki binden fazla gerilla, Guomintang kuvvetleri tarafından kuşatıldı ve silahsızlandırıldı.

8. 1937'de Yenan'da yayımlanmaya başlanan haftalık *Kurtuluş* dergisi Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin organıydı. 1941'de bunun yerini günlük *Kurtuluş* gazetesi aldı.

24. Ancak genel olarak, Partimizin örgütsel gücünün ülkenin bütünü içinde henüz oldukça zayıf olduğunu iyice kavramalıyız. Kitlelerin gücü de ülkenin bütünü içinde çok zayıftır, çünkü kitlelerin temel kesimleri olan işçiler ve köylüler henüz örgütlenmemiştir. Bu, tamamen, bir yandan Guomindang'ın denetim ve baskı siyaseti, öte yandan da kendi çalışmamızın yetersizliği hatta hiç olmayışı yüzündendir. Bugünkü Japonya'ya karşı milli devrimci savaşta Partimizin temel zaafı budur. Bu zaafı ortadan kaldırmadıkça Japon emperyalizmini alt edemeyiz. Bu sonuca ulaşmak için «birleşik cepheye bağımsızlık ve inisiyatif» ilkesini mutlaka uygulamalı ve bütün teslimiyetçilik ya da aşırı uzlaşma eğilimlerini ortadan kaldırmalıyız.

Bütün Ülkede, Milli Teslimiyetçiliğe Karşı Çıkalım

25. Yukarıdaki noktalar sınıf teslimiyetçiliği ile ilgilidir. Bu eğilim, proletaryanın kendisini, burjuva reformizmine ve burjuva baştan savmacılığın kaptırmasına yol açar. Bu eğilimin üstesinden gelemezsek, Japonya'ya karşı milli devrimci savaş ilerletmede, kısmi direnişi topyekûn direnişe dönüştürmede ve anayurdu kurtarmada başarılı olamayız.

Bir başka teslimiyetçilik daha vardır. Bu milli teslimiyetçiliktir ve Çin'in Japon emperyalizminin çıkarlarına boyun eğmesine, bir Japon sömürgesi haline gelmesine ve Çin halkının da sömürge köleleri olmasına yol açabilir. Bu eğilim şimdi Japonya'ya karşı Milli Birleşik Cephe'nin sağ kanadında ortaya çıkmış bulunuyor.

26. Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'nin sol kanadı, komünist önderlik altında olan ve proletarya, köylüler ve şehir küçük burjuvazisini kapsayan kitlelerdir. Görevimiz, bu kanadı geliştirmek ve pekiştirmek için elimizden geleni yapmaktır. Bu görevin yerine getirilmesi, Guomindang'da, orduda ve hükümette reform yapmanın, birleşmiş demokratik bir cumhuriyet kurmanın, kısmi direnişini topyekûn direnişe dönüştürmenin ve Japon emperyalizmini yıkmanın önkoşuludur.

27. Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'nin orta kesimi, milli burjuvazi ve küçük burjuvazinin üst tabakasından meydana gelir. Ön-

de gelen Şanghai gazetelerinin sözcülüğünü yaptığı kişiler⁹ şimdi sola doğru yönelirken, Fu Sing Demeği'nin bazı üyeleri kararsızlık göstermeye başlamıştır ve C.C. Kliğinin¹⁰ bazı üyeleri de bo-alamaktadır. Japonya'ya karşı direnen ordular çok acı dersler aldılar ve bazıları reformlar uygulamaya başladılar ya da buna hazırlanmaktadırlar. Görevimiz, orta kesimin ilerlemesine ve tavrını de-ğiştirmesine yardım etmektir.

28. Japonya'ya karşı Milli Birleşik Cephe'nin sağ kanadı büyük toprak ağalarından ve büyük burjuvaziden meydana gelir ve milli teslimiyetçiliğin beynidir. Bu insanların teslimiyetçiliğe yönelmeleri kaçınılmazdır. Çünkü hem savaşta mallarının mülklerinin harap ol-masından, hem de kitlelerin ayaklanmasından korkarlar. Birçoğu zaten işbirlikçidir, birçoğu Japon yanlısı olmuştur ya da olmaya hazırdır, birçoğu kararsızlık içindedir ve yalnız pek azı özel koşullar nedeniyle kesinlikle Japonya'ya karşıdır. Bazıları millibirleşik cepheye şimdilik, zorla ve isteksizce katılmıştır. Genellikle, kopmaları da çok uzun sür-meyecektir. Gerçekten de büyük toprak ağaları ve büyük burjuvazi içindeki en berbat unsurların birçoğu şu anda Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'de bir bölünme tezgâhlamaktadırlar. Dedikodular uy-durdukları için «komünistler ayaklanmaya girişmişler», «Sekizinci Yol Ordusu ricat ediyor» gibi masalların çoğalacağı da kesindir. Gö-revimiz milli teslimiyetçiliğe karşı azimle savaşmak, bu mücadele içinde sol kanadı genişletmek ve pekiştirmek, orta kesimin ise ilerlemesine ve tavrını değiştirmesine yardım etmektir.

Sınıf teslimiyetçiliği ile milli teslimiyetçilik arasındaki ilişki

29. Sınıf teslimiyetçiliği aslında, Japonya'ya karşı milli devrimci savaşta milli teslimiyetçiliğin yedek gücüdür: bu, sağ kanat kampına

9. Bunlar, millî burjuvazinin, Şanghai'daki *Şen Bao* gibi gazetelerin sözcülüğünü yap-tığı kesimiydi.

10. Çan Kayşek tarafından yönetilen Fu Sing Demeği ve Cen Lifu tarafından yönetilen C.C. Kliği, Guomintang içindeki iki faşist örgüttü. Bunlar toprak ağalarının ve büyük burjuvazinin oligarşik çıkarlarına hizmet ediyordu. Ancak birçok küçük burjuva unsur zorla ya da aldatılarak onlara katılmıştı. Metin, esas olarak Fu Sing Demeği'nin alt ve orta kademedeki Guomintang subaylarından oluşan kesimine ve C.C. Kliğinin esas ola-rak iktidarda olmayan üyelerinden oluşan kesimine değinmektedir.

estek sağlayan ve savaşta yenilgiye götüren çok kötü bir eğilimdir. Milli teslimiyetçiliğe karşı mücadeleyi güçlendirmek ve Çin milleti ile emekçi kitlelerin kurtuluşunu gerçekleştirmek için. Komünist Partisi ve proletarya içinde bu eğilimle savaşmalı ve bu savaşı çalışmamızın bütün alanlarına yaymalıyız.

ŞENSI-GANSU-NINGSIA SINIR BÖLGESİ HÜKÜMETİNİN VE SEKİZİNCİ YOL ORDUSU CEPHE GERİSİ KARARGÂHININ BİLDİRİSİ*

15 Mayıs 1938

Açıkça duyurulur: Luguçiao Olayı'ndan beri bütün yurtsever yurttaşlarımız Direnme Savaşı'nı kararlılıkla yürütmektedir. Cephedeki subay ve erler kanlarını dökmekte ve canlarını feda etmektedirler. Bütün siyasi partiler ve gruplar iyi niyetle birleştiler. Halkın bütün kesimleri ülkeyi kurtarmak için güçlerini birleştirdiler. Bu, Çin ulusunun geleceğinin parlak olduğunu gösterir ve Japonya'ya karşı zafer için sağlam bir güvencedir. Bütün yurttaşlarımız bu ilerleme çizgisini izlemelidir. Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgemizin¹ halkı ve ordusu, Hükümetin önderliğini izlemiş ve kendini vargücüyle milli kurtuluş davasına adanmıştır. Yaptıkları her şey haklı ve onurludur. Büyük güçlükler karşısında bıkmadan, usanmadan, yakınmadan mücadele etmişlerdir. Bütün ülke halkı onlardan övgüyle söz etmektedir. Sınır Bölgesi Hükümeti ve Cephe Gerisi Karargâhı bütün bölge halkını, ça-

* Bu bildiri Mao Zedung yoldaş tarafından, Çan Kayşek kliğinin yıkıcı faaliyetlerine karşı çıkmak amacıyla, Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi Hükümeti ve Sekizinci Yol Ordusu Cephe Gerisi Karargâhı için yazılmıştır. Guomindang-komünist işbirliğinin kurulmasından çok kısa bir süre sonra Çan Kayşek kliği, komünistlerin önderliğindeki devrimci kuvvetlere karşı yıkıcı komplolara girişti. Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nin parçalanması, onların komplolarının hedeflerinden biriydi. Mao Zedung yoldaş, devrimin çıkarlarını savunmak için kararlı bir tutumun gerekli olduğu görüşündeydi. Bildiri, Japonya'ya karşı birleşik cephedeki bazı Parti üyelerinin Çan Kayşek kliğinin komplolarına karşı takındıkları oportünist tutuma darbe indirdi.

1. Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi, 1931'den sonra Kuzey Şensi'de devrimci gerilla savaşı sayesinde adım adım kurulan devrimci üs bölgesidir. Merkezi Kızıl Ordu. Uzun Yürüyüş'ten sonra Kuzey Şensi'ye geldiğinde, burası, devrimin merkezi üs bölgesi ve Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin karargâhı oldu. 1937'de Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'nin kurulmasından sonra Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi olarak adlandırıldı ve üç eyaletin ortak sınırları boyunca yirmi üç ili içine aldı.

balalarını sonuna dek sürdürme konusunda teşvik edecektir. Kimsenin görevini ihmal etmesine ve hiçbir şeyin milli kurtuluş davasını baltalamasına izin verilmeyecektir. Öte yandan, Sınır Bölgesi'ndeki son araştırmalar, bazı kişilerin, kamu çıkarını hiçe sayarak, köylüleri, kendilerine dağıtılan toprak ve evleri geri vermeye; borçluları, iptal edilen borçları² ödemeye; halkı, geliştirilmiş bulunan demokratik sistemi değiştirmeye zorlamakta ve kurulmuş bulunan askerî, iktisadi, kültürel örgütleri ve kitle örgütlerini parçalamak için çeşitli yollara başvurmakta olduklarını göstermiştir. Bunlardan bazıları, ajan faaliyeti göstermekte, eşkıyalarla birlikte tertiplere girişmekte, askerlerimizi isyana teşvik etmekte, bölgemizin haritasını çıkarmakta ve incelemeler yapmakta, gizlice bilgi toplamakta ya da Sınır Bölgesi Hükümeti aleyhine açıkça propaganda yapmaktadırlar. Bütün bu faaliyetler, temel ilke olan, Japonya'ya karşı direnme için birlik ilkesinin açıkça çiğnenmesidir. Bunlar, Sınır Bölgesi halkının isteklerine ters düşmektedir ve iç karışıklıkları teşvik etmeye, birleşik cepheyi parçalamaya, halkın çıkarlarına zarar vermeye, Sınır Bölgesi Hükümetinin saygınlığını zedelemeye ve Japonya'ya karşı seferberliğin güçlüklerini artırmaya yönelmiştir. Sebep, birkaç iflah olmazın vicdansızca milli çıkarlar aleyhinde hareket etmesidir. Hatta bazıları gizli faaliyetlerini saklamak için çeşitli maskeler kullanarak Japon saldırganlarının aleti olmaktadır. Aylardır ilçelerdeki halktan, bu tür faaliyetleri durdurmamızı isteyen ve dikkatle izlememizi gerektiren raporlar gelmektedir. Hükümet ve Cephe Gerisi Karargâhı, Japonya'ya karşı güçleri kuvvetlendirme, Japonya'ya karşı cephe gerisini pekiştirme ve halkın çıkarlarını koruma görüşünden hareketle yukarıda sözü edilen faaliyetlerin yasaklanmasını zorunlu görmektedir. Buna uygun olarak, burada açıkça şunu ilan ediyoruz:

(1) Hükümet ve Cephe Gerisi Karargâhı, halkın elde etmiş olduğu hakları korumak için Sınır Bölgesi Hükümeti'nin denetimi altındaki bölgelerde, iç barışın kurulmasından önce yapılan toprak ve ev da-

2. 1936'da Sınır Bölgesi'nde birçok yerde toprak ağalarının topraklarına el koyma, bu toprakları köylüler arasında dağıtma ve köylülerin eski borçlarını iptal etme siyaseti uygulanmış bulunuyordu. 1936'dan sonra, Çin Komünist Partisi Japonya'ya karşı geniş bir milli birleşik cephenin kurulmasını kolaylaştırmak için, bir bütün olarak ülkedeki siyasetini, kira ve faizlerin azaltılması biçiminde değiştirdi; bununla beraber, köylülerin toprak reformunda elde etmiş oldukları kazançları da kararlılıkla korudu.

ğıtımı ve borçların iptali işlemlerinde izinsiz değişiklik yapılmasını yasaklamıştır.

(2) Hükümet ve Cephe Gerisi Karargâhı, iç barış kurukduğu zaman var olan ve o günden beri birleşik cephe ilkesine uygun olarak ilerleyen ve genişleyen bütün askerî, siyasi, ekonomik, kültürel örgütlerin ve kitle örgütlerinin faaliyetlerini koruyacak, ilerlemelerini teşvik edecek ve bunlara karşı tezgâhlanan entrikaları ve bölücü faaliyetleri durduracaktır.

(3) Hükümet ve Cephe Gerisi Karargâhı, Silahlı Direnme ve Ülke Çapında Yeniden İnşa Programı'nı kararlılıkla uygulayarak, Japonya'ya karşı direniş ve milli kurtuluş davasına hizmet eden her girişimi başlatmak ve teşvik etmekten sevinç duyacaktır. Her yerde halktan gelen içten desteği sevinçle karşılamaktayız. Ancak sahtekârlara karşı uyanık olmak ve hainlerden sakınmak için, Hükümetten ve Cephe Gerisi Karargâhı'ndan izin ve yazılı yetki almayan kişilerin, faaliyetleri ne olursa olsun, Sınır Bölgesi'ne girmeleri ve burada kalmaları yasaklanmıştır.

(4) Silahlı direnişin bu gergin döneminde, halkın, Sınır Bölgesi sınırları içinde sabotaj yapmaya kalkan, bozgunculuğa girişen, kargaşa çıkaran ya da askerî sırlarımızı araştıran kişileri rapor etmesi doğru ve uygundur. Böyle suçlanan kişiler, sağlam delillere dayanılarak derhal yerinde tutuklanabilir. Suçlulukları kanıtlandığı takdirde gereken şiddetle cezalandırılmalıdırlar.

Bu dört kurala, Sınır Bölgesi'ndeki bütün siviller ve silahlı kuvvetlerin bütün mensupları uymalı ve bunların çiğnenmesine hiçbir şekilde izin verilmemelidir. Bundan böyle Sınır Bölgesi Hükümeti ve Cephe Gerisi Karargâhı, bozgunculuk yapmaya cüret eden yasa tanımayan kişilere bu kuralları harfî harfine uygulayacak ve yasayı bilmemeyi mazeret kabul etmeyecektir.

Bu bildiri, yasa gücünde olmak üzere yayımlanmıştır.

JAPONYA'YA KARŞI GERİLLA SAVAŞINDA STRATEJİ SORUNLARI*

Mayıs 1938

BİRİNCİ BÖLÜM

GERİLLA SAVAŞINDA STRATEJİ SORUNU NEDEN ORTAYA ÇIKIYOR?

Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nda düzenli savaş önde gelir, gerilla savaşı ise bunu tamamlar. Bu nokta doğru bir şekilde çözülmüş bulunuyor. Böylece, gerilla savaşında geriye yalnızca taktik sorunlar kalıyor. Öyleyse strateji sorununun ortaya atılmasının sebebi nedir?

Eğer Çin küçük bir ülke olsaydı, yani gerilla savaşının rolü sadece düzenli ordunun seferlerini kısa mesafelerde doğrudan desteklemek olsaydı, elbette yalnız taktik sorunlar olacak, stratejik sorunlar olmayacaktı. Öte yandan, eğer Çin, Sovyetler Birliği kadar güçlü bir ülke olsaydı, istilacı düşman derhal kovulabilecekti; kovulması uzun zaman olsa bile geniş alanları işgal edemezdi, bu durumda gerilla savaşı, harekâtlarda gene sadece destekleyici rol oynayacak ve o zaman gene tabii yalnız taktik sorunlar olacak, stratejik sorunlar olmayacaktı.

* Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nın ilk günlerinde, Parti içinde ve dışında birçok kişi gerilla savaşının önemli stratejik rolünü küçümsemiş ve umutlarını yalnız düzenli savaşa ve özellikle Guomindang kuvvetlerinin harekâtına bağlamıştı. Mao Zedung yoldaş bu görüşü çürüttü ve Japonya'ya karşı gerilla savaşının doğru gelişme yolunu göstermek için bu makaleyi yazdı. Bunun sonucunda, 1937'de Direnme Savaşı başladığında mevcudu ancak 40 bin olan Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordu, 1945'te Japonya teslim olduğunda mevcudu bir milyonu bulan büyük bir ordu haline gelmiş bulunuyordu. Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordu, birçok devrimci üs bölgesi kurdu, savaşta büyük rol oynadı ve böylece, bu süre içinde Çan Kayşek'in Japonlara teslim olmaktan ya da ülke çapında bir iç savaş başlatmaktan çekinmesine neden oldu. 1946'da Çan Kayşek ülke çapında bir iç savaş başlattığında, Sekizinci Yol Ordusu'ndan ve Yeni Dördüncü Ordu'dan oluşturulan Halk Kurtuluş Ordusu onun saldırılarını karşılayacak kadar güçlenmişti.

Bununla birlikte, hem küçük olmayan hem de Sovyetler Birliği'ne benzemeyen Çin gibi geniş ve güçsüz bir ülkede gerilla savaşında strateji sorunu ortaya çıkar. Bu büyük ve güçsüz ülke, küçük ve güçlü bir ülkenin saldırısına uğramaktadır, ancak büyük ve güçsüz ülke bir ilerleme dönemindedir; bütün sorunun kaynağı da budur. İşte bu koşullar altında geniş alanlar düşman işgaline uğramış ve savaş, uzun süreli bir savaş haline gelmiştir. Düşman, bu geniş ülkemizin büyük bir kısmını işgal ediyor. Ancak Japonya küçük bir ülkedir, yeterli askere sahip değildir ve işgal ettiği alanlarda, birçok boşluk bırakmak zorundadır. Dolayısıyla Japonya'ya karşı gerilla savaşımız, esas olarak düzenli birliklerin harekâtını destekleyen iç hat harekâtlarından değil, bağımsız dış hat harekâtlarından meydana gelir. Üstelik Çin gelişmektedir, yani her ikisi de Komünist Partisi tarafından yönetilen güçlü bir orduya ve geniş halk kitlelerine sahiptir: bu nedenle Japonya'ya karşı gerilla savaşımız küçük çapta değil, aslında büyük çapta bir savaştır. Stratejik savunma, stratejik taarruz vb. gibi bir dizi sorunun ortaya çıkması bundan dolayıdır. Savaşın uzun süreli niteliği ve buna bağlı olarak çetin bir savaş oluşu, gerilla savaşının birçok olağanüstü görev yüklenmesini zorunlu kılmıştır. Bu nedenle, üs bölgeleri, gerilla savaşının hareketli savaşa dönüşmesi vb. sorunlar ortaya çıkmıştır. Bütün bu nedenlerle, Çin'in Japonya'ya karşı gerilla savaşı, taktik sınırlarını aşip strateji kapısına dayanmıştır ve strateji açısından incelenmeyi gerektirmektedir. Özel bir dikkat göstermemiz gereken nokta, bu gibi hem geniş hem de uzun süreli bir gerilla savaşının, bütün savaş tarihinde oldukça yeni bir şey olmasıdır. Bu, artık 1930'larda ve 1940'larda bulunmamızla ve Komünist Partisi ile Kızıl Ordu'ya sahip olmamızla ilgilidir. Sorunun cananlığı noktası da budur. Düşmanımız büyük bir olasılıkla hâlâ, Sung Hanedanı'nın Moğollar tarafından alt edilmesi, Ming Hanedanı'nın Mançular tarafından alt edilmesi, Kuzey Amerika ve Hindistan'daki İngiliz işgali, Orta ve Güney Amerika'daki Latin işgali gibi olayların tekrarlanacağı hayalini kuruyor. Ne var ki, bu gibi boş hayallerin bugünkü Çin'de hiçbir pratik değeri yoktur. Çünkü bugün Çin'de, o tarihi dönemlerde var olmayan bazı etkenler vardır ve bunlardan biri de yepyeni bir olgu olan gerilla savaşıdır. Eğer düşmanımız bu gerçeği görmezlikten gelirse, felakete uğrayacağı kesindir.

Japonya'ya karşı gerilla savaşımızın, bir bütün olarak Direnme Savaşında yalnızca destekleyici bir yeri olsa da, stratejik bakış açısından incelenmesini gerektiren nedenler işte bunlardır.

Öyleyse, Direnme Savaşının genel stratejik ilkeleri neden gerilla savaşına da uygulanmasın?

Gerçekten de, birçok ortak yanları olması dolayısıyla, Japonya'ya karşı gerilla savaşımızda strateji sorunu, bir bütün olarak Direnme Savaşındaki strateji sorunu ile yakından ilgilidir. Öte yandan, gerilla savaşı düzenli savaştan farklıdır ve kendine özgü nitelikleri vardır; bu yüzden gerilla savaşının strateji sorunu birçok değişik unsur içerir. Direnme Savaşının stratejik ilkelerini, kendine özgü nitelikleri olan gerilla savaşına olduğu gibi uygulamak mümkün değildir.

İKİNCİ BÖLÜM

SAVAŞIN TEMEL İLKESİ

KENDİNİ KORUMAK VE DÜŞMANI YOK ETMEKTİR

Gerilla savaşında strateji sorununu somut olarak tartışmadan önce, savaşın temel sorunu üzerinde biraz durmak gerekiyor.

Askerî harekâtın bütün yol gösterici ilkeleri bir tek temel ilkedен çıkar: Kendi gücünü korumak ve düşmanın gücünü yok etmek için elinden geleni yapmak. Devrimci bir savaşta bu ilke, temel siyasi ilkelere doğrudan doğruya bağlıdır. Örneğin, Çin'in Japonya'ya Karşı Direnme Savaşının temel siyasi ilkesi, yani siyasi hedefi, Japon emperyalizmini söküp atmak ve bağımsız, özgür ve mutlu bir yeni Çin kurmaktır. Askerî açıdan bu ilke, silahlı kuvvetlerin, anavatanımızı korumak ve Japon istilacılarını def etmek için kullanılması anlamına gelmektedir. Bu amaca ulaşmak için silahlı birliklerin harekâtı, bir yandan kendi gücünü korumak, öte yandan düşmaninkini yok etmek için elinden geleni yapmak biçimini alır. O halde, savaşta kahramanca fedakârlığı teşvik etmeyi nasıl haklı gösterebiliriz? Her savaşın bir bedeli vardır; bu bedel bazen çok yüksek olur. Bu «kendini korumak» ile çelişmiyor mu? Aslında hiç de çelişmiyor; daha doğrusu, fedakârlık ve kendini koruma hem birbirinin karşıtıdır, hem de birbirini tamamlar. Çünkü böyle bir fedakârlık, sadece düşmanı yok etmek için

değil, aynı zamanda kendini korumak için de zorunludur; kısmi ve gerici olarak «korunmama» (fedakârlık ya da bedelini ödeme), genel ve sürekli korunma için gereklidir. Bu temel ilkedен, askerî harekâtı yöneten bir dizi ilke çıkar. Ateş etme ilkelerinden (kendini korumak için siperlere yatmak, düşmanı yok etmek için ateş gücünden sonuna kadar yararlanmak gibi) strateji ilkelerine kadar bütün ilkeler, bu temel ilkenin özünü içerir. Bütün teknik, taktik ve stratejik ilkeler bu temel ilkenin uygulanışını ifade eder. Kendini korumak ve düşmanı yok etmek ilkesi, bütün askerî ilkelerin temelidir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JAPONYA'YA KARŞI GERİLLA SAVAŞININ KENDİNE ÖZGÜ ALTI STRATEJİ SORUNU

Şimdi, kendimizi koruma ve düşmanı yok etme amacımıza ulaşabilmek için, Japonya'ya karşı gerilla harekâtlarından benimsenmesi gereken siyasetleri ya da ilkeleri görelim. Direnme Savaşı'nda (ve bütün devrimci savaşlarda) gerilla birimleri genellikle sıfırdan başladıklarına ve küçük bir kuvvetten büyüğe doğru geliştiklerine göre kendi kendilerini korumalıdırlar ve üstelik gelişmelidirler. Bundan dolayı sorun şudur: Kendimizi korumak, geliştirmek ve düşmanı yok etmek amacına ulaşabilmemiz için benimsenmesi gereken siyasetler ya da ilkeler nelerdir?

Genel olarak ana ilkeler şunlardır: (1) Savunma içinde taarruzlara girişirken, uzun süreli savaş içinde çabuk sonuçlu çarpışmalara girişirken, iç hat harekâtları içinde dış hat harekâtlarını yürütürken inisiyatif ve esneklik uygulamak ve planlama yapmak; (2) Düzenli savaşla eşgüdümü sağlamak; (3) Üs bölgeleri kurmak; (4) Stratejik savunma ve stratejik taarruz; (5) Gerilla savaşını hareketli savaşa dönüştürmek; (6) Doğru komuta ilişkisi. Bu altı madde, Japonya'ya karşı gerilla savaşının stratejik programının bütününü oluşturur ve kendi kuvvetlerimizi korumak ve geliştirmek, düşmanı yok etmek ve kovmak, düzenli savaşla eşgüdümü sağlamak ve nihai zaferi kazanmak için gerekli araçlardır.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SAVUNMA İÇİNDE TAARRUZLARA GİRİŞİRKEN, UZUN SÜRELİ SAVAŞ İÇİNDE ÇABUK SONUÇLU ÇARPIŞMALARA GİRİŞİRKEN, İÇ HAT HAREKÂTLARI İÇİNDE DIŞ HATHAREKATLARINI YÜRÜTÜRKEN İNİSİYATİF, ESNEKLİK VE PLANLAMA

Burada konu dört başlık altında incelenebilir: (1) Savunma ile taarruz, uzun sürelilik ile çabuk sonuç ve iç hatlar ile dış hatlar arasındaki ilişki; (2) Bütün harekâta inisiyatif; (3) Kuvvetlerin esnek bir şekilde kullanılması; (4) Bütün harekâta planlama.

Birinci olarak:

Eğer direnme savaşını bir bütün olarak ele alırsak, güçsüz bir ülke olan Çin'in, kendini güçlü bir ülke olan Japonya'nın saldırısına karşı koruyor olması gereği, savaşımızı stratejik olarak bir savunma savaşı ve bir uzun süreli savaş haline getirir. Harekât hatlarına gelince, Japonlar dış, biz iç hatlarda harekât yapıyoruz. Bu, durumun bir yanıdır. Ancak bunun tam tersi olan bir başka yan daha vardır. Düşman kuvvetleri (silah bakımından, askerlerin bazı nitelikleri ve daha başka etkenler bakımından) güçlü olduğu halde sayıca azdır. Öte yandan bizim kuvvetlerimiz (genç silah bakımından, askerlerimizin bazı nitelikleri ve daha başka etkenler bakımından) zayıf olduğu halde, sayıca çoktur. Ayrıca düşman, ülkemizi istila eden yabancı bir millettir. Biz ise onun istilasına kendi toprağımızda karşı koymaktayız; bu durum şu stratejiyi belirler: Stratejik savunma içinde taktik taarruzlar kullanmak; stratejik olarak uzun süreli bir savaş içinde çabuk sonuçlu muharebeler ve harekâtlar yapmak; stratejik iç hatlar içinde dış hat muharebeleri ve harekâtları yapmak gerekli ve mümkündür. Bir bütün olarak direnme savaşında benimsenecek strateji budur. Bu, hem düzenli savaş, hem de gerilla savaşı için geçerlidir. Gerilla savaşı sadece düzeyi ve biçimi açısından farklıdır. Gerilla savaşındaki taarruzlar genellikle baskın şeklinde olur. Baskın, düzenli savaşta da kullanılabilirdiği ve kullanılması gerektiği halde gafil avlamanın derecesi düşüktür. Gerilla savaşında harekâtı hızla sonuca vardırma gereği çok

büyüktür: harekâtlarda ve muharebelerde düşmanı kuşatan dış hatlarımızın oluşturduğu çember ise çok küçüktür. Bütün bunlar gerilla savaşını düzenli savaştan ayırır.

Böylece görülüyor ki; gerilla birimleri harekâtında en fazla kuvvetli toplatmak, seri ve gizli hareket etmek, düşmanı gafil avlamak ve çarpışmaları hızla sonuca vardırarak zorundadır ve pasif savunmada harekâtı geciktirmekten, çarpışmadan önce kuvvetlerin dağıtılmasından kesinlikle kaçınmalıdırlar. Kuşkusuz gerilla savaşı yalnız stratejik değil aynı zamanda taktik savunmayı da kapsar. Taktik savunmanın kapsamına muharebeler sırasında düşmanı durdurma ve ileri karakol faaliyetleri; dar geçitlerde stratejik noktalarda, ırmaklarda ya da köylerde düşmanı yıpratma ve gücünü tüketme amacıyla, direnme için kuvvet yığılması; geri çekilmeyi kamufle etme faaliyetleri de girer. Ancak gerilla savaşının temel ilkesi taarruz olmalıdır ve gerilla savaşı düzenli savaşa oranla daha fazla taarruz niteliği taşır. Üstelik taarruzlar baskın şeklinde olmalıdır ve gerilla savaşında kuvvetlerimizi resmi geçit yapar gibi düşmana göstermek, düzenli savaşta olduğundan daha zararlıdır. Düşmanın güçlü, bizim zayıf olduğumuz gerçeğinden zorunlu olarak şu sonuç çıkar: Küçük, yardımı kesilmiş, tecrit olmuş bir düşman kuvvetine yapılan bir hücumda olduğu gibi, bazı durumlarda, gerilla çarpışması birkaç gün sürebilir; Ancak gerilla harekâtındaki çarpışmalarda genel olarak düzenli savaşta olduğundan çok daha çabuk sonuçlar alınmalıdır. Dağınık niteliğiyle gerilla savaşı her yere yayılabilir ve düşmanı yıpratma, durdurma, parçalama ve kitle çalışması gibi birçok görevlerinde, gerilla savaşının ilkesi, kuvvetlerin yayılmasıdır. Ama gerilla birimi ya da bir gerilla birliği düşmanı yok etmek için çarpışırken, özellikle bir düşman sığınmasını ezme çalışırken esas kuvvetlerini toplamalıdır. «Düşman kuvvetinin küçük bir kesimine vurmak için büyük bir kuvvet toplamak», gerilla savaşının harekât ilkelerinden biridir.

Eğer bir bütün olarak direnme savaşını alırsak, stratejik savunmamızın amacını ve sonunda Japon emperyalizminin yenilgiye uğratılmasını, ancak hem gerilla savaşında, hem düzenli savaşta birçok taarruz seferinin ve muharebesinin toplam etkisiyle, yani taarruzlarda elde edilen birçok zaferin toplam etkisiyle ger-

çekleştirebiliriz. Ancak birçok çabuk sonuçlu harekâtın ve muharebenin toplam etkisiyle, yani taarruz harekât ve muharebelerinde kazanılan birçok çabuk zaferin toplam etkisiyle, savaşın stratejik uzun süreli hedefine ulaşabiliriz. Bu, uluslararası durumun değişmesini ve düşmanın iç çöküşünü beklerken ya da hızlandırırken, aynı zamanda stratejik bir karşı-taarruza geçmek ve Japon istilacılarını Çin'den kovmak yolunda direnme gücümüzü artırmak için gereken zamanın kazanılması demektir. Düşman kuvvetlerini kuşatmak ve yok etmek, tamamını değil de bir kısmını kuşatmak, kuşattığımız kuvvetlerin tamamını değilse bile bir kısmını yok etmek, çok sayıda esir almasak bile kuşatılmış kuvvetlere ağır kayıplar verdirmek için, ister stratejik savunma, ister stratejik karşı-taarruz aşamasında olsun, üstün kuvvetler toplamalı ve her harekât ve muharebede dış hat harekâtı yapmalıyız. Ancak böyle bir imha savaşının toplam etkisi yoluyla düşmana göre durumumuzu lehimize çevirebilir, düşmanın stratejik kuşatmasını, yani onun dış harekât planını tamamen ezebilir ve nihayet uluslararası güçler ve Japon halkının devrimci mücadelesi ile uyum içinde, Japon emperyalistlerini kuşatabilir ve onlara kesin darbeyi indirebiliriz. Bu sonuçlar, esas olarak düzenli savaşla ve gerilla savaşının ikinci derecedeki katkısıyla elde edilebilir. Her ikisinin de ortak yanı, birçok küçük zaferin birikerek büyük bir zafere dönüşmesidir. Gerilla savaşının Direnme Savaşı'ndaki büyük stratejik rolü işte budur.

Şimdi gerilla savaşında inisiyatifi, esnekliği ve planlamayı tartışalım.

Gerilla savaşında inisiyatif ne demektir?

Herhangi bir savaşta, muharebe meydanında, çarpışma alanında, savaş bölgesinde ya da savaşı bütününde taraflar inisiyatifi ele geçirmek için mücadele ederler, çünkü bir ordu için inisiyatif, hareket serbestisi demektir. İnisiyatifi kaybederek pasif bir duruma itilen ve hareket serbestisini kaybeden bir ordu, yenilme ya da yok olma tehlikesi ile karşı karşıya kalır. Hiç kuşku yok ki, inisiyatif kazanmak stratejik savunma ve iç hat harekâtında daha zor, taarruz niteliğindeki dış hat harekâtında daha kolaydır. Bununla birlikte, Japon emperyalizminin önemli iki zayıf yanı vardır. Birliklerinin yetersizliği ve yabancı topraklarda çarpışıyor olması. Üstelik, Japonya'nın Çin'in gü-

cünü küçümsemesi ve Japon militaristleri arasındaki iç çelişmeler, birçok komuta hatasına yol açmıştır: Bölük pörçük destek gönderilmesi, stratejik eşgüdüm eksikliği, zaman zaman saldırılarda ana hedefin belirlenmemiş olması, bazı harekâtlarda fırsatları değerlendirememek, kuşatılmış kuvvetleri yok etmede başarısızlık gibi. Bunlar Japon emperyalizminin üçüncü bir zaafı sayılabilir. Böylece, taarruzda olmanın ve dış hatlarda harekât yapmanın üstünlüklerine rağmen, Japon militaristleri askerlerinin azlığından (ülkelerinin küçük olması, nüfusun azlığı, yetersiz kaynaklar, feodal emperyalizm vb.) yabancı topraklarda savaşıyor olmalarından (savaşları emperyalist ve barbar bir savaştır) ve komutadaki aptallıklarından dolayı inisiyatifi yavaş yavaş kaybetmektedirler. Japonya şimdilik savaşı bitirmeye ne isteklidir, ne de buna gücü yeter; stratejik taarruzu da henüz sona ermedi ancak genel gidişin gösterdiği gibi, üç zaafının kaçınılmaz sonucu olarak, taarruzu belli sınırların içine hapsolmuştur. Bu şekilde gidip sonuna kadar bütün Çin'i yutması mümkün değildir. Japonya'nın bir gün kendini pasif bir durumda bulacağını gösteren işaretler şimdiden görülmektedir. Öte yandan Çin, savaşın başında oldukça pasif bir durumdaydı; ama artık tecrübe kazanarak yeni hareketli savaş siyasetine, yeni taarruza girişmek, çabuk sonuçlar aramak ve seferlerde ve muharebelerde dış hat harekâtları düzenlenmek siyasetine geçmektedir. Bu siyaset, gerilla savaşını yayma siyaseti ile birlikte Çin'e günden güne inisiyatif kazandırmaktadır.

Inisiyatif sorununun gerilla savaşında daha da cananıcı bir önemi vardır. Çünkü gerilla birimlerinin çoğu, destek almadan çarpışma, kendi zayıf kuvvetleri ile düşmanın büyük kuvvetlerine karşı durma, tecrübe eksikliği (birimler yeni örgütlendiğinde), tek başına olma vb. gibi çok zor koşullarda hareket ederler. Gene de gerilla savaşında inisiyatif kazanmak mümkündür, bunun için temel koşul düşmanın bu üç zaafından yararlanmaktır. Savaşa bir bütün olarak bakılırsa, gerilla birimleri, düşman askerlerinin azlığından yararlanarak geniş alanları kendi hareket alanları olarak cesaretle kullanabilirler; gerilla birimleri, düşmanın yabancı bir istilacı olmasından ve en barbar siyaseti gütmemesinden yararlanarak cesaretle milyonlarca halkın desteğini sağlayabilirler; gerilla birimleri, düşman komutasının aptallıklarından ya-

rarlanarak olanca yeteneklerini seferber edebilirler. Düzenli ordu da düşmanın bütün zaaflarından yararlanır ve onu yenmek için bu zaafı gereği gibi değerlendirir, ama gerilla birimleri için bu daha da önemlidir. Gerilla birimlerinin kendi zaaflarına gelince, bunlar mücadele içinde adım adım azaltılabilir. Üstelik, bunlar bazen, inisiyatif kazanmak için uygun koşulu da meydana getirirler. Örneğin, gerilla birimleri küçük olduğu için, düşman onlara bir şey yapmadan, düşman hatlarının gerisindeki harekâtlarını bir görünüp bir kaybolarak gizli bir şekilde yürütebilirler ve bundan dolayı büyük bir düzenli ordunun asla kazanamayacağı bir hareket serbestisine sahip olabilirler.

Düşman birkaç yönden tek bir hedefe saldırıya giriştiğinde, gerilla biriminin inisiyatif kullanması güç olur ve inisiyatifi kolaylıkla kaybedilir. Böyle bir durumda, eğer gerilla biriminin değerlendirmeleri ve kuvvetlerinin mevzilenişi yanlışsa, pasif bir duruma girmesi olasıdır ve sonuç olarak düşmanın tek bir hedefe yönelen bu saldırısını ezeemez. Bu sonuç, düşman savunmada ve biz taarruzdayken bile ortaya çıkabilir. Çünkü inisiyatif, durumun (hem kendi durumumuzun hem de düşmanın durumunun) doğru olarak değerlendirilmesinden, doğru askeri ve siyasi önlemlerin alınmasından doğar. Nesnel koşullara uymayan kötümser bir değerlendirme ve bunun sonucu olarak kuvvetlerin pasif bir şekilde mevzilendirilmesi kaçınılmaz olarak inisiyatifi kaybedilmesiyle ve pasif bir duruma itilmekle sonuçlanır. Öte yandan, nesnel koşullara uymayan aşırı iyimser bir değerlendirme ve bundan doğan riskli (haklı görülmeyecek kadar riskli) önlemler inisiyatifin kaybedilmesiyle sonuçlanır ve kötümserlerin durumuna çok benzeyen bir durum doğar. İnisiyatif, bir dâhinin doğuştan sahip olduğu bir şey değil, akıllı bir önderin önyargısız bir inceleme ve nesnel koşulları doğru değerlendirme yoluyla ve doğru askeri ve siyasi önlemler yoluyla gerçekleştirdiği bir şeydir. İnisiyatif gökten zembille inmez, ona sahip olmak için bilinçli bir çaba harcamak gerekir.

Yanlış değerlendirme ve yanlış önlemler yüzünden ya da karşı konulmaz baskı nedeniyle pasif bir duruma itilen bir gerilla birimi kendini kurtarmaya çalışmalıdır. Bunun nasıl yapılacağı duruma bağlıdır. Birçok durumda «uzaklaşmak» gereklidir. Hareket yeteneği, bir gerilla biriminin ayırt edici özelliğidir. Uzaklaşmak, pasif bir durumdan

çıkıp inisiyatifi yeniden kazanmak için başlıca yöntemdir. Ancak tek yöntem değildir. Düşmanın en enerjik, bizim de en büyük zorluklar içinde olduğumuz an, çok kere, her şeyin onun aleyhine bizimde lehimize olduğu andır. Sık sık yeniden lehte bir durum doğar ve inisiyatif «biraz daha dayanmak»la yeniden kazanılır.

İkinci olarak esnekliği ele alalım.

Esneklik inisiyatifin somut bir ifadesidir. Kuvvetlerin esnek bir şekilde kullanılması, gerilla savaşında, düzenli savaşta olduğundan daha önemlidir.

Bir gerilla komutanı, kuvvetlerinin esnek bir şekilde kullanılmasının, düşman ile aramızdaki durumu değiştirmenin ve inisiyatif kazanmanın en önemli aracı olduğunu kavramalıdır. Gerilla savaşının tabiatı öyledir ki; gerilla kuvvetleri, eldeki görevi, düşmanın durumu, arazi ve yerel nüfus gibi koşullara uygun olarak esnek bir şekilde kullanılmalıdır. Kuvvetlerin kullanılmasındaki başlıca yollar: dağılma, toplanma ve yer değiştirmedir. Bir gerilla komutanı ağ atan bir balıkçı gibidir: Kuvvetlerini geniş bir şekilde yayabilmeli, sıkı bir şekilde toplayabilmelidir. Ağını fırlatırken balıkçı, suyun derinliğini, akıntının hızını ve engeller olup olmadığını araştırmak zorundadır; aynı şekilde, birimlerini yayan bir gerilla komutanı da durumu bilmemekten ve yanlış hesaplanmış bir hareketten dolayı kayba uğramamak için dikkatli olmalıdır. Balıkçının ağı çekmek için nasıl ip sarılması gerekiyorsa, gerilla komutanı da bütün kuvvetleriyle ilişkiyi ve haberleşmeyi sürdürmeli ve esas kuvvetlerinden yeteri kadarını elinin altında bulundurmalıdır. Balıkçının nasıl sık sık yer değiştirmesi gerekiyorsa, bir gerilla birimi de sık sık yer değiştirmelidir. Dağılma, toplanma ve yer değiştirme, gerilla savaşında kuvvetleri esnek bir şekilde kullanmanın üç yoludur.

Genel olarak, gerilla birimlerini dağıtma ya da "bütünü parçalara ayırma", başlıca şu durumlarda kullanılır: (1) Düşman savunmada olduğunda onu geniş bir cephe taarruzu ile tehdit etmek istediğimizde ve harekât için kuvvetlerimizi toplama şansının bulunmadığı geçici durumlarda; (2) düşmanı, güçlerinin zayıf olduğu bir bölgede yıpratmak ve parçalamak istediğimizde; (3) Düşmanın kuşatmasını kırıp

geçemediğimiz ve göze çarpmadan kaçmaya çalıştığımızda: (4) Arazi ya da ikmal bakımından kısıtlandığımızda ve (5) Geniş bir alanda kitle çalışması yürüttüğümüzde. Ancak koşullar ne olursa olsun harekât için dağılırken şunlara dikkat etmeliyiz: (1) Hiçbir zaman kuvvetleri mutlak bir eşitlikle dağıtmamalı, oldukça geniş bir bölümünü manevra için elverişli olan bir bölgede tutmalıyız: öyle ki, herhangi bir acil duruma hazırlıklı olabilelim ve dağılma görevini yürütecek bir ağırlık merkezi olsun: (2) Dağıtılan birimlere açık seçik tanımlanmış görevler, harekât alanı, harekât için zaman sınırları, tekrar toplanma için yerler ve irtibat için yol ve araçlar saptamalıyız.

Kuvvetlerin toplanması ya da "parçaların bir bütün halinde birleştirilmesi", genellikle taarruza geçen düşmanı yok etmekte ya da bazen savunma durumundaki düşmanın bazı sabit kuvvetlerini yok etmekte kullanılan bir yöntemdir. Kuvvetlerin toplanması, mutlak toplanma anlamına gelmez: bu, esas kuvvetleri tek bir önemli yönde kullanmak için toplamak, bir yandan da bir kısım kuvvetleri düşmanı durdurmada, yıpratmada ve parçalamada ya da kitle çalışmasında kullanmak için elde tutmak ya da göreve göndermek demektir.

Kuvvetleri koşullara göre esnek bir şekilde dağıtma ya da toplama, gerilla savaşında başlıca yöntem olmakla birlikte, kuvvetlerimizin yerini nasıl esnek bir şekilde değiştirebileceğimizi (ya da nakledeceğimizi) de bilmeliyiz. Düşman, gerillalar tarafından ciddi olarak tehdit edildiğini fark edince onlara saldırmak ya da onları bastırınak için asker gönderecektir. Bundan dolayı, gerilla birimleri durumlarını değerlendirmek zorunda kalacaklardır. Eğer uygunsuzsa buldukları yerde çarpışmalı, uygun değilse yer değiştirmek için hiç zaman kaybetmemelidirler. Bazen, düşman birimlerini teker teker yok etmek amacıyla bir yerde bir düşman kuvvetini imha eden gerilla birimi, ikinci bir düşman kuvvetini yok etmek için derhal başka bir yere kayabilir. Bazen bir yerde çarpışmak uygun olmayabilir: bu durumda, derhal çarpışmadan vazgeçmek ve başka yerde çarpışmak gerekir. Belli bir yerde düşman kuvvetleri özellikle ciddi bir tehlike oluşturuyorsa, gerilla birimleri sallanmamalı, yıldırım hızıyla uzaklaşmalıdır. Genellikle yer değiştirmeler gizlilik içinde ve hızla yapılmalıdır. Düşmanı ters yola sevk etmek, tuzağa düşürmek ve şa-

şırtmak için doğudan saldırır gibi yapıp batıdan saldırmak, bir güneyde bir kuzeyde görünmek, vur-kaç saldırıları ve gece harekâtları yapmak gibi savaş hilelerini sürekli olarak kullanmalıdırlar.

Dağılma, toplanma ve yer değiştirmede esneklik, gerilla savaşında inisiyatifin somut bir ifadesidir: buna karşılık, katılık ve hareketsizlik kaçınılmaz olarak pasifliğe götürür ve gereksiz kayıplara yol açar. Ama bir komutan akıllı olduğunu, sadece kuvvetlerini esnek bir şekilde kullanmanın önemini kavramasıyla değil, aynı zamanda belirli koşullarda onları tam zamanında dağıtabilme, toplayabilme ve yerlerini değiştirebilme yeteneğiyle de kanıtlar. Değişiklikleri sezme ve hareket etmek için doğru anı seçme ustalığı kolay kazanılmaz: bunu ancak açık görüşlülükle inceleyen, araştırma yapan ve kafasını hep bu işe yoran kişiler kazanabilir. Esnekliğin tedbirsiz atılganlığa dönüşmesini önlemek için, koşulları iyice incelemek zorunludur.

Son olarak planlamayı ele alalım.

Plan yapmadan gerilla savaşında zafer kazanmak mümkün değildir. Gerilla savaşının rasgele bir biçimde yürütülebileceği düşüncesi, ya gevşek bir tutumun ya da gerilla savaşı hakkında tam bir cehaletin ifadesidir. Bir gerilla bölgesindeki harekâtların ya da bir gerilla birimi ya da birliğin harekâtının bütünü, mümkün olduğu kadar ayrıntılı bir planlamadan ve her harekâtın önceden hazırlanmasından sonra yapılmalıdır. Durumu kavrama, görevleri saptama, kuvvetleri yerleştirme, askeri ve siyasi eğitim yapma, ikmal, donatının bakımı, halktan gelen yardımı iyi kullanma vb., gerilla komutanlarının dikkatle gözden geçirmesi, titizlikle uygulaması ve denetlemesi gereken işlerin bir bölümüdür. Bunlar yapılmadıkça ne inisiyatif, ne esneklik, ne de taarruz mümkün olur. Gerilla koşullarının düzenli savaştaki kadar yüksek derecede planlamaya elverişli olmadığı doğrudur ve gerilla savaşında çok ayrıntılı plan yapmaya kalkışmak hata olur. Ama nesnel koşulların elverdiği ölçüde ayrıntılı planlama gereklidir, çünkü düşmanla savaşmanın şakaya gelir yanı yoktur.

Yukarıdaki noktalar gerilla savaşının stratejik ilkelerinin birincisini açıklamaktadır: Savunma içinde taarruz, uzun süreli savaş içinde çabuk sonuçlu muharebeler, iç hat harekâtları içinde dış hat ha-

rekâtları düzenlemede inisiyatif, esneklik ve planlama ilkesi. Gerilla savaşı stratejisinde temel sorun budur. Askeri komuta açısından, bu sorunun çözümü, gerilla savaşında zafer kazanmanın en büyük güvencesidir.

Burada oldukça değişik konular ele alındıysa da, bunların tümü harekâtlarda ve muharebelerde taarruz sorununa ilişkindir. İnisiyatif, ancak bir taarruzda zafer kazandıktan sonra kesin olarak ele geçirilir. Her taarruz harekâtı kendi inisiyatifimizle düzenlenmelidir, yoksa buna zorlandığımız zaman değil. Kuvvetlerin kullanılmasında esneklik taarruza geçme çabası etrafında toplanır ve aynı şekilde planlama her şeyden önce taarruz harekâtlarında başarıyı güvence altına almak için gereklidir. Taktik savunma önlemleri, eğer taarruza dolaylı ya da dolaysız destek olma görevlerinden koparlarsa anlamsız kalır. Çabuk sonuç bir taarruzun temposunu, dış hatlar onun kapsamını ifade eder. Taarruz, düşmanı yok etmenin tek yolu ve kendini korumanın da başlıca yoludur; oysa salt savunma ve geri çekilme, kendini korumada ancak geçici ve kısmi bir rol oynayabilir, düşmanı yok etmede ise hiçbir işe yaramaz.

Yukarıda belirtilen ilke, esas olarak, düzenli savaş ve gerilla savaşının her ikisi için de aynıdır; sadece uygulama biçiminde bir dereceye kadar fark vardır. Ama gerilla savaşında bu farkı belirtmek hem önemli, hem de gereklidir. Gerilla savaşının harekât yöntemlerini düzenli savaşın harekât yöntemlerinden ayıran, işte bu biçim farkıdır. Eğer ilkenin büründüğü iki farklı biçimi birbirine karıştırırsak, gerilla savaşında zafer kazanmak mümkün olmaz.

BEŞİNCİ BÖLÜM

DÜZENLİ SAVAŞLA EŞGÜDÜM SAĞLAMA

Gerilla savaşındaki ikinci strateji sorunu, düzenli savaşla eşgüdüm sağlamaktır. Bu, şimdiki gerilla harekâtının yapısı ışığında, gerilla savaşı ile düzenli savaş arasındaki ilişkiyi harekât düzeyinde açıklığa kavuşturmak sorunudur. Düşmanı yenmek için bu ilişkinin kavranması çok önemlidir.

Gerilla savaşı ile düzenli savaş arasında üç çeşit eşgüdüm vardır: Stratejide, seferlêrde ve muharebelerde eşgüdüm.

Bir bütün olarak ele alındığında, düşmanı felce uğratan, elini kolunu bağlayan, ikmal hatlarını kesen, düzenli kuvvetlere ve bütün ülke halkına coşku veren düşman hatları gerisindeki gerilla savaşı ile düzenli savaş arasında stratejide eşgüdüm vardır. Üç Kuzeydoğu eyaletindeki gerilla savaşını ele alalım. Elbette ki, eşgüdüm sağlama sorununu ülke çapındaki Direnme Savaşı'ndan önce ortaya çıkmamıştı, ama savaş başladığından bu yana bu eşgüdümü sağlamanın önemi açıkça görüldü. Gerillaların orada öldürdüğü her düşman askeri, düşmana harcattıkları her kurşun, Çin Seddi'nin güneyine ilerlemesine engel oldukları her düşman askeri, direnişin toplam gücüne bir katkı sayılabilir. Üstelik bunların bütün Japonya ve bütün düşman ordusu üzerinde moral bozucu, ordumuz ve halkımız üzerinde ise yüreklendirici bir etkisi olduğu açıktır. Peyping-Suyyuan, Peyping-Hankov, Tiancin-Pukov, Datung-Puov, Cengding-Tayyuan ve Şanghay-Hangcov Demiryolları boyunca sürdürülen gerilla savaşının, savaşta stratejik eşgüdüm sağlamadaki rolü daha da açıktır. Gerilla birimleri, sadece düşmanın stratejik taarruzda olduğu ve bizim stratejik savunmada olduğumuz bugünkü durumda düzenli kuvvetlerle eşgüdüm sağlamakla kalmıyorlar. Gerilla birimleri, düşman stratejik taarruzunu tamamlayıp kazançlarını koruma durumuna geçtiğinde, işgal edilen topraklarda düşmanın gücünü kırmak için düzenli kuvvetlerle eşgüdüm kurmakla da kalmayacaklardır. Düzenli kuvvetler stratejik karşı-taarruza geçtiğinde, düşman kuvvetlerini kovarak kaybedilen bütün toprakları geri alma işinde de düzenli kuvvetlerle eşgüdüm kuracaklardır. Gerilla savaşının stratejik eşgüdüm sağlamadaki büyük rolü gözardı edilmemelidir. Gerilla birimlerinin ve düzenli kuvvetlerin komutanları bu rolü berrak bir şekilde kavramalıdır.

Ayrıca gerilla savaşı, seferlerde düzenli savaşla eşgüdüm sağlama görevini de yerine getirir. Örneğin, Tayyuan'ın kuzeyinde Sinko seferinde gerillalar, Datung-Pucov Demiryolu ve Pingsinguan ile Yangfangku arasındaki karayollarını tahrip ederek Yenmenguan'ın hem kuzeyinde ve hem de güneyinde eşgüdüm sağlamada çok önemli bir rol oynamışlardır. Başka bir olayı ele alalım. Düşman Fenglingdu'yu işgal ettikten sonra, zaten bütün Şensi Eyaleti'ne yayılmış olan ve esas olarak düzenli kuvvetler tarafından sürdürülen gerilla savaşı, Sarı Irmak'ında batısında Şensi Eyaleti'ndeki ve Sarı Irmak'ın gü-

neyinde Henan Eyaletindeki savunma harekâtıyla eşgüdüm sağlayarak daha da büyük bir rol oynadı. Gene, düşman Güney Şandung'a saldırdığında. Kuzey Çin'in beş eyaletindeki gerilla savaşı ordumuzun harekâtıyla eşgüdüm sağlayarak büyük bir katkıda bulunmuştur. Böyle bir görevi yerine getirirken, düşman hatları gerisindeki her gerilla üssünün önderi ya da oraya geçici olarak gönderilmiş her gerilla birliğinin komutanı, kuvvetlerini iyi düzenlemeli, zamana ve yere uygun farklı taktikler uygulayarak düşmanı felce uğratmak, hareketsiz bırakmak, ikmal hatlarını kesmek, iç hat seferlerinde ordularımıza şiddetle şevk vermek için düşmanın en canalıcı ve zayıf yerlerine saldırmalı ve böylece harekâtla eşgüdüm sağlama görevini yerine getirmelidir. Eğer her gerilla bölgesi ya da birimi, düzenli kuvvetlerin harekâtıyla eşgüdüm sağlamayı hiç dikkate almadan tek başına hareket ederse, genel stratejide gene de belli bir rol oynadığı halde, stratejik eşgüdüm sağlamadaki rolü büyük ölçüde önemini kaybeder. Bütün gerilla komutanları bu noktaya dikkatle eğilmelidir. Harekâta eşgüdüm sağlamak için bütün büyük gerilla birimlerinin ve gerilla birliklerinin telsiz aygıtı bulundurması kesinlikle gereklidir.

Son olarak, çarpışmalarda, çarpışma meydanındaki asıl savaşta düzenli kuvvetlerle eşgüdüm sağlamak, iç hatlardaki bir muharebe meydanının çevresindeki bütün gerilla birimlerinin görevidir. Elbette bu, yalnız düzenli kuvvetlerin yakınında olan gerilla birimleri ya da geçici olarak gerilla hizmetine gönderilen düzenli birimler için geçerlidir. Böyle durumlarda bir gerilla birimi, düzenli kuvvetler komutanının verdiği, düşmanın bazı kuvvetlerinin elini kolunu bağlamak, ikmal hatlarını kesmek, keşif yapmak ya da düzenli güçlere rehberlik etmek gibi görevleri yerine getirmek zorundadır. Böyle bir görev verilmemiş olsa bile, gerilla birimi kendi inisiyatifi ile bu görevleri yürütmelidir. Savaşmadan ya da hareket etmeden boş oturmak ya da savaşmadan ortalıkta dolaşmak, bir gerilla birimi için bağışlanmaz bir davranış olur.

ALTINCI BÖLÜM

ÜS BÖLGELERİNİN KURULMASI

Japonya'ya karşı gerilla savaşında üçüncü strateji sorunu, üs bölgelerinin kurulmasıdır. Savaş uzun süreli ve çetin bir savaş ol-

duğundan, üs bölgelerinin kurulması önemli ve zorunludur. Kaybedilen topraklarımızı geri almak için ülke çapında stratejik karşıtaarruzu beklemek zorundayız: o zamana kadar da, düşmanın cephesi merkezi Çin'in derinliklerine kadar uzanmış ve onu kuzeyden güneye ikiye bölmüş olacak ve toprağımızın bir bölümü ya da büyük bir bölümü düşmanın eline geçmiş ve onun cephe gerisi haline gelmiş olacaktır. Düşman işgalindeki bu geniş alanın her tarafına gerilla savaşını yaymamız, düşmanın gerisinde cephe açmamız ve onu, işgal ettiği toprakların tümünde sürekli olarak çarpışmaya zorlamamız gerekecektir. Stratejik karşı-taarruzumuz başlayıncaya ve kaybettiğimiz topraklarımızı geri alıncaya kadar (ki bunun ne kadar süreceği kesin olarak söylenemez, ama uzun bir zaman alacağı kuşkusuzdur) düşmanın gerisinde gerilla savaşında diretmemiz gerekecektir. Bu yüzden, savaş uzun süreli olacaktır ve düşman, işgal edilmiş bölgelerde kazandıklarını korumak için karşı-gerilla önlemlerini artırmak, özellikle stratejik taarruzuna son verdikten sonra gerillaların amansızca bastırılmasına girişmek zorundadır. Böylece uzun süreliğin amansızlıkla birleştiği bir savaşta, üs bölgeleri olmaksızın düşman hatları gerisinde gerilla savaşını sürdürmek mümkün olmayacaktır.

Peki, bu üs bölgeleri nedir? Üs bölgeleri, gerilla kuvvetlerinin stratejik görevlerini yerine getirirken ve kendilerini koruyup geliştirme, düşmanı yok etme ve kovma amacına ulaşırken dayandıkları stratejik üslerdir. Bu stratejik üsler olmadığı sürece, herhangi bir stratejik görevi yerine getirmek ya da savaşın amacına ulaşmak için dayanacak hiçbir şey olmayacaktır. Düşman hatları gerisinde yürütülen gerilla savaşının özelliği, bir cephe gerisinin bulunmayışıdır. Çünkü gerilla kuvvetlerinin, genel olarak ülkenin gerisiyle bağları yoktur, ama üs bölgeleri olmadan gerilla savaşı uzun süre devam edemez ve gelişemez. Üs bölgeleri, gerçekten, gerilla savaşının cephe gerisidir.

Tarihte birçok «gezginci çete» tarzında köylü savaşı görülmüş, ama bunların hiçbiri başarılı olmamıştır. Bugünkü ileri haberleşme ve teknoloji çağında, gezginci çeteler tarzında savaşmakla zaferin kazanılacağını düşünmek daha da anlamsız olur. Bununla birlikte, bu gezginci çeteler fikri, yoksullaşmış köylüler arasında hâlâ vardır ve aynı şey gerilla komutanlarının düşüncelerinde, üs bölgelerinin gerekli ve önemli olmadığı şeklinde yansımaktadır. Bu yüzden üs bölgeleri

kurma siyasetine karar vermek için önkoşul, gerilla komutanlarının kafalarından bu fikirleri silmektir. Üs bölgelerine sahip olup olmamak ve onları önemli kabul edip etmemek sorunu, başka bir deyişle üs bölgeleri kurma fikriyle gezginci çeteler gibi savaşma fikri arasındaki ilişme, her gerilla savaşında ortaya çıkar. Bir bakıma, Japonya'ya karşı gerilla savaşımız da buna bir istisna değildir. Bunun için gezginci çeteler ideolojisiyle mücadele etmek zorunludur. Ancak bu ideoloji tüümüyle ortadan kaldırıldığında ve üs bölgeleri kurma siyaseti benimsenip uygulandığında, gerilla savaşının uzun zaman sürdürülmesi için elverişli koşullar ortaya çıkar.

Şimdi üs bölgelerinin gereği ve önemi açık olduğuna göre, üs bölgelerinin kurulması için kavranması ve çözülmesi gereken sorunlara geçelim. Bu sorunlar, üs bölgelerinin tipleri, gerilla bölgeleri ve üs bölgeleri, üs bölgeleri kurmanın koşulları, üs bölgelerinin genişletilmesi ve sağlamlaştırılması, bizim düşman ve düşmanın bizi kuşatma şekilleridir.

1. Üs Bölgelerinin Tipleri

Japonya'ya karşı gerilla savaşında üs bölgeleri başlıca üç tiptir: Dağdakiler, ovadakiler ve ırnak-göl-körfüz bölgelerindekiler.

Dağlık kesimlerde üs bölgeleri kurmanın yararı açıktır ve Cangbay¹, Vutay², Tayhang³, Tayşan⁴, Yenşan⁵ ve Maoşan⁶ dağlarında ku-

1. Cangbay sıradağları, Çin'in kuzeydoğu sınırında yer alır. Bu bölge, 18 Eylül 1931'deki Japon istilasından sonra, Çin Komünist Partisi'nce yönetilen Japonya'ya karşı gerillaların üs bölgesi haline geldi.

2. Vutay sıradağları, Şansi, Hebey Eyaletleriyle o zamanki Cahar Eyaleti arasındaki sınırda yer almaktadır. 1937 Ekim'inde, Çin Komünist Partisi önderliğindeki Sekizinci Yol Ordusu, Vutay Dağı bölgesi merkez olmak üzere Japonya'ya karşı Şansi-Cahar-Hebey üs bölgesinin inşasına başladı.

3. Tayhang sıradağları, Şensi, Hebey ve Honan Eyaletleri arasındaki sınırda yer alır. 1937 Kasım'ında, Sekizinci Yol Ordusu, Tayhang dağlık bölgesi merkez olmak üzere, Japonya'ya karşı Güneydoğu Şensi üs bölgesinin inşasına başladı.

4. Tayşan Dağı, merkezi Şandung'daki Tay-Yi sıradağlarının en büyük dağlarından biridir. Komünist Partisi önderliğindeki gerilla kuvvetleri 1937 kışında, Tay-Yi dağlık bölgesi merkez olmak üzere, Japonya'ya karşı merkezi Şandung üs bölgesinin inşasına başladılar.

5. Yenşan sıradağları, Hebey Eyaletiyle o zamanki Cehol Eyaleti arasındaki sınırda yer alır. 1938 yazında Sekizinci Yol Ordusu, Yenşan dağlık bölgesi merkez olmak üzere, Japonya'ya karşı Doğu Hebey üs bölgesinin inşasına başladı.

6. Maoşan sıradağları, Güney Ciangsu'dadır. Komünist Partisi önderliğindeki yeni Dördüncü Ordu, 1938 Haziran'ında Sekizinci Yol Ordusu, Yenşan dağlık bölgesi merkez olmak üzere, Japonya'ya karşı Güney Ciangsu üs bölgesinin inşasına başladı.

rulmuş, kurulmakta ve kurulacak olanların hepsi de bu türdendir. Bunlar, Japonya'ya karşı gerilla savaşının en uzun zaman sürdürülebileceği yerler ve Direnme Savaşı'nın önemli kaleleridir. Düşman hatları gerisindeki bütün dağlık bölgelerde gerilla savaşını geliştirmeli ve üs bölgeleri kurmalıyız.

Kuşkusuz, ovalar dağlar kadar uygun değildir, ama ovalarda da gerilla savaşını geliştirmek ve üs bölgeleri kurmak hiç de olanaksız değildir. Gerçekten de, Hebey ovalarındaki ve Kuzey ve Kuzeybatı Şandong'daki yaygın gerilla savaşı, ovalarda gerilla savaşının geliştirilebileceğini kanıtlamıştır. Orada üs bölgeleri kurma ve uzun zaman sürdürme olanağı bulunduğunu kanıtlayan bir veri yoksa da geçici üs bölgeleri kurmanın mümkün olduğu kanıtlanmıştır ve küçük birimler için ya da mevsimlik kullanılmak üzere üs bölgeleri kurmak mümkündür. Bir yandan düşmanın elinde yeterli birlik yoktur ve eşi görülmemiş bir vahşet siyaseti sürdürmektedir öte yandan Çin'in geniş bir toprağı ve Japonya'ya karşı direnen çok sayıda insanı vardır, bu nedenle gerilla savaşını yaymak ve ovalarda geçici üs bölgeleri kurmak için nesnel koşullar gerçekleşmiş olmaktadır. Askerî komuta yetenekli olduğu takdirde ovalarda küçük gerilla birimleri için uzun süreli, ama sabit olmayan⁷ üsler kurmak kuşkusuz mümkün olacaktır. Genel olarak, düşmanın stratejik taarruzu durdurulduğunda ve düşman işgal ettiği bölgeleri koruma aşamasına getirdiğinde, kuşkusuz bütün gerilla üs bölgelerine karşı vahşi saldırılara girişecek ve doğal olarak ilkin en ağır darbeyi ovalardakilere vuracaktır. Ovalarda harekât yapan büyük gerilla birlikleri orada uzun zaman çarpışmaya devam edemeyecek ve yavaş yavaş koşulların gerektirdiği şekilde dağlara çekilmek zorunda kalacaklardır. Örneğin, Hebey Ovasından, Vutay ve Tayhang dağlarına ve Şandong ovasından Tayşan dağına ve doğuda Şandong yarımadasına çekileceklerdir. Ancak bizim milli savaşımız koşullarında sayısız küçük gerilla biriminin geniş ovalardaki çeşitli illerde sürekli

7. Direnme Savaşı'nda elde edilen deneyler, ovalarda uzun süreli ve birçok yerde de istikrarlı üs bölgeleri kurmanın mümkün olduğunu kanıtladı. Bunun nedeni, alanın genişliği ve nüfusun çokluğu, Komünist Partisi'nin siyasetlerinin doğruluğu, halkın büyük ölçüde seferber edilmesi ve düşman birliklerinin yetersizliği idi. Mao Zedung yoldaş daha sonra verdiği talimatlarda, bunun mümkün olduğunu daha da kesin bir şekilde belirtti.

dolaşması ve akıcı bir çarpışma tarzı benimsemesi, yani üslerini bir yerden bir yere kaydırması olanaksız değildir. Yazın uzun ekinlerin «yeşil perde»sinden, kışın donan ırmaklardan yararlanarak mevsimlik gerilla savaşını yürütmek kesinlikle mümkündür. Şimdi düşmanın gerilla savaşına ayıracak gücü yokken ve buna ayıracak gücü olduğunda bile hiçbir zaman her şeyle birden ilgilenemeyeceğinden, bugün için gerilla savaşını her tarafa yaymak, ovalarda geçici üs bölgeleri kurmak, gelecekte de gerilla savaşını küçük birimlerde, mevsimlik ve sabit olmayan üs bölgeleriyle de olsa, sürdürmeye hazırlanmak siyasetini benimsememiz kesinlikle gereklidir.

Nesnel olarak, gerilla savaşını geliştirme ve üs bölgeleri kurma olanakları ırmak-göl-körfez bölgelerinde, dağlarda olduğundan az olsa bile ovalarda olduğundan daha fazladır. Tarihimizde pek çok görülen «korsanlar»ın ve «su eşkıyaları»nın yaptığı efsanevi çarpışmalar ve Kızıl Ordu döneminde Hungu Gölü çevresinde yıllar boyu sürdürülen gerilla savaşı, ırmak-göl -körfez bölgelerinde gerilla savaşını geliştirmenin ve üs bölgeleri kurmanın mümkün olduğunu kanıtlamaktadır. Bununla birlikte, şimdiye kadar siyasi partiler ve Japonya'ya karşı direnen kitleler, bu olanağa gereken önemi vermemişlerdir. Öznel koşullar eksik olsa bile biz kuşkusuz dikkatimizi bu olanağa çevirmeli ve üzerinde çalışmaya başlamalıyız. Gerilla savaşımızın ülke çapındaki gelişmesinin bir parçası olarak, Yangze Irmağının kuzeyindeki Hangze Gölü yöresinde, Yangze'nin güneyindeki Tayhu Gölü yöresinde ve deniz kıyısı ile ırmak boyunda düşman işgali altında olan bölgelerdeki bütün ırmak-göl-körfez yörelerinde etkin bir gerilla savaşı örgütlemeli ve böyle yerlerde ve yakınlarında sürekli üs bölgeleri yaratmalıyız. İşin bu tarafını göz ardı etmeyle düşmana su taşımacılığı kolaylığı sağlıyoruz. Bu Direnme Savaşımızımızın stratejisinde, kısa zamanda doldurulması gereken bir boşluktur.

2. Gerilla Bölgeleri ve Üs Bölgeleri

Düşman hatları gerisindeki gerilla savaşında, gerilla bölgeleri ile üs bölgeleri arasında fark vardır. Vutay dağlık yöresindeki bazı illerde (yani Şansi-Cahar-Hebey sınır bölgesinde) ve Tayhang ve Tayşan

dağlık bölgelerinin bazı yerlerinde olduğu gibi, düşman tarafından kuşatılmış ama merkezi bölümleri işgal edilmemiş ya da geri alınmış bölgeler, gerilla savaşını geliştirmede gerilla birimlerinin rahatlıkla kullanabilecekleri hazır üslerdir. Ancak bu bölgelerdeki başka yerlerde durum farklıdır: Örneğin, Batı Hebey ve Güney Cahar'ın bazı bölümlerini içine alan Vutay dağlık bölgesinin doğu ve kuzey bölümlerinde ve Boadling'in doğusundaki ve Cangzov'un batısındaki birçok yerde olduğu gibi, gerilla savaşı başladığında gerillalar bu yerleri tümüyle işgal edemediler, sadece sık sık akınlar yapabildiler. Bunlar, gerillalar geldiğinde gerillaların, gerillalar gittiğinde de kukla rejimin elinde tuttuğu bölgelerdir ve bu yüzden henüz gerilla üsleri değil, ancak gerilla bölgeleri denilebilecek yerlerdir. Bu gibi gerilla bölgeleri, ancak gerilla savaşının gerekli süreçlerinden geçtikten sonra, yani oralarda çok sayıda düşman birliği yok edildiği ya da yenildiğinde, kukla rejim yıkıldığında, kitleler harekete geçirildiğinde, Japonya'ya karşı kitle örgütleri kurulduğunda, halkın yerel silahlı kuvvetleri geliştiğinde ve Japonya'ya karşı siyasi iktidar kurulduğunda, üs bölgeleri haline gelirler. Üs bölgelerimizin genişlemesinden, eskiden kurulmuş üslere bu gibi alanların eklenmesini kastediyoruz.

Bazı yerlerde, örneğin Doğu Hebey'de bütün gerilla harekât alanı, başından beri bir gerilla bölgesi olmuştur. Burada uzun zamandan beri kukla rejim vardır ve başından itibaren tüm harekât alanı hem yerel ayaklanmalar sonucu oluşan halk silahlı kuvvetleri, hem de Vutay dağlarından gönderilen gerilla müfrezeleri için bir gerilla bölgesi olmuştur. Faaliyetlerinin başlangıcında, gerillaların bütün yapabildikleri, geçici cephe gerisi bölgeleri ya da üs bölgeleri olarak oldukça elverişli yerler seçmektir. Böyle yerler, düşman kuvvetleri yok edilene ve halkı ayaklandırma çalışması hız kazanana kadar, bir gerilla bölgesi olmaktan çıkıp, görece istikrarlı üs bölgesi haline gelecektir.

Dolayısıyla, bir gerilla bölgesinin bir üs bölgesine dönüşmesi, çetin bir yaratıcı süreçtir ve bu sürecin gerçekleştirilmesi, düşmanın ne ölçüde yok edildiğine ve kitlelerin ne ölçüde harekete geçirildiğine bağlıdır.

Birçok yöre uzun bir süre gerilla bölgesi olarak kalacaktır. Bu yö-

relerde düşman, denetimini sürdürmeye ne kadar uğraşırsa uğraşsın, istikrarlı kukla rejimler kuramayacaktır. Biz de bu yörelerde, gerilla savaşını ne kadar geliştirirsek geliştirelim, Japonya'ya karşı siyasi iktidarı kurma amacına ulaşamayacağız. Bunun örnekleri, demiryolları boyunca uzanan ya da büyük şehirlerin çevresinde ve ovalardaki bazı bölgelerde yer alan düşman işgalindeki bölgelerde bulunabilir.

Görece istikrarlı kukla rejimlerin denetimi altında bulunan ve düşmanın çok sayıda asker yığıldığı büyük şehirlerde, demiryolu istasyonlarında ve ovalık yerlerde, gerilla savaşı, buraların içlerine kadar değil, ancak sınırlarına kadar ulaşabilir. Bu da başka bir durumdur.

Önderliğin hataları ya da ağır düşman baskısı, yukarıda anlatılan durumun tersine dönmesine, yani bir gerilla üssünün bir gerilla bölgesine ve bir gerilla bölgesinin görece istikrarlı düşman işgali altında bir bölge haline gelmesine yol açabilir. Bu gibi değişiklikler mümkündür ve gerilla komutanlarının buna karşı özellikle uyanık olmaları gerekir.

Bundan dolayı, gerilla savaşının ve düşmanla aramızdaki mücadelenin sonucu olarak, düşman işgalindeki bütün topraklar şu üç sınıfa ayrılacaktır: Birincisi, gerilla birimlerimizin ve siyasi iktidar organlarımızın elindeki Japon aleyhtarı üsler; ikincisi, Japon emperyalizminin ve onların kukla rejimlerinin elindeki bölgeler; üçüncüsü, her iki tarafın da ele geçirmek için uğraştığı ara bölgeler, yani gerilla bölgeleri. Gerilla komutanlarının görevi, birinci ve üçüncü çeşit bölgelerin sayısını en üste çıkarmak, ikinci çeşit bölgelerin sayısını en aza indirmektir. Gerilla savaşının stratejik görevi budur.

3. Üs Bölgeleri Kurmanın Koşulları

Japonya'ya karşı silahlı kuvvetlerin varlığı, bu silahlı kuvvetlerin düşmanı yenilgiye uğratmak için kullanılması ve bunların halkı harekete geçirmesi, bir üs bölgesi kurmanın temel koşuludur. Böylece bir üs bölgesinin kurulması, her şeyden önce bir silahlı kuvvetin oluşturulması sorunudur. Gerilla savaşında önderler güçlerini bir ya da daha çok gerilla birimi kurmaya ayırmalı ve mücadelenin akışı içinde bunları yavaş yavaş gerilla birlikleri, hatta düzenli ordu birlikleri ve birimleri haline getirmelidirler. Bir silahlı kuvvetin oluşturulması, bir

üs bölgesi kurmanın temel koşuludur: hiç silahlı kuvvet yoksa ya da silahlı kuvvet zayıfsa, hiçbir şey yapılamaz. Bu birinci koşuldur.

Üs bölgesi kurmanın ikinci vazgeçilmez koşulu, silahlı kuvvetlerin halkla eşgüdüm içinde düşmanı yenmek için kullanılmasıdır. Düşmanın denetimi altındaki her yer gerillaların değil düşmanın üs bölgeleridir ve düşman alt edilmedikçe bu yerlerin gerilla üs bölgelerine dönüştürülemeyeceği açıktır. Düşmanın saldırılarını püskürtmedikçe ve onu alt etmedikçe, gerillaların elindeki yerler bile düşman denetimine geçecek ve o zaman üs bölgeleri kurmak mümkün olmayacaktır.

Üs bölgesi kurmanın üçüncü vazgeçilmez koşulu, silahlı kuvvetlerimiz de dahil olmak üzere bütün güçlerimizin, kitleleri Japonya'ya karşı mücadeleye serber etmede kullanılmasıdır. Bu mücadele sürecinde, halkı silahlandırmalıyız, yani kendini savunma merkezleri ve gerilla birimleri örgütlemeliyiz. Bu mücadele sürecinde, kitle örgütleri yaratmalıyız: işçileri, köylüleri, gençliği, kadınları, çocukları, tüccarları ve serbest meslek sahiplerini, siyasi bilinçlerine ve kararlılıklarına, Japon saldırısına karşı mücadele için gerekli kitle kuruluşlarında örgütlemeli ve bu örgütleri yavaş yavaş genişletmeliyiz. Halk örgütlenmeden, Japonya'ya karşı mücadele gücünü ortaya koyamaz. Bu mücadele sürecinde, açık ve gizli hainleri ayıklamalıyız ve bu ancak halkın gücüne dayanılarak gerçekleştirilebilir. Bu mücadelede halkı, kendi yerel Japonya'ya karşı siyasi iktidar organlarını kurmak ve sağlamlaştırmak için harekete geçirmek özellikle önemlidir. Eski Çin siyasi iktidar organlarının düşman tarafından yıkılmadığı yerlerde, bu organları geniş kitlelerin desteği ile yeniden örgütlemeli ve güçlendirmeliyiz: yıkıldıkları yerlerde de kitlelerin çabasıyla bunları yeniden kurmalıyız. Bunlar, Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe siyasetini yürütecek siyasi iktidar organlarıdır ve tek düşmanımız Japon emperyalizmine ve onun uşakları olan hainlere ve gericilere karşı savaşmak için bütün halk kuvvetlerini birleştirmelidirler.

Gerilla savaşı için bir üs bölgesi, ancak üç temel koşulun adım adım oluşturulmasıyla, yani ancak Japonya'ya karşı silahlı kuvvetler kurulduktan, düşman yenilgilere uğratıldıktan ve halk harekete ge-

çirildikten sonra gerçekten kurulabilir.

Coğrafi ve ekonomik koşullara da değinmek gerekiyor. Coğrafi koşullar konusunda, zaten bir önceki bölümde üs bölgelerinin tiplerinden söz ederken, üç değişik sınıflamayı tartışmıştık: burada sadece önemli bir koşula, yani alanın geniş olması koşuluna değineceğiz. Düşman tarafından her yandan ya da üç yandan çevrilmiş yerlerde, uzun zaman dayanacak üs bölgeleri kurmak için dağlık bölgeler doğal olarak en elverişli yerlerdir. Ancak esas olan, gerillaların manevra yapabilmeleri için yeterli yerin olması, yani alanın geniş olmasıdır. Geniş bir alan varsa, gerilla savaşı, bırakın ırmak-göl-körfez yörelerini, ovalarda bile sürdürülebilir ve geliştirilebilir. Genel olarak Çin'in topraklarının genişliği ve düşman askerlerinin azlığı, Çin'deki gerilla savaşına bu koşulu sağlar. Gerilla savaşı verebilme açısından bu önemli, hatta temel bir koşuldur ve bu koşulun bulunmadığı Belçika gibi küçük ülkelerin gerilla savaşı verebilme olanağı ya çok azdır ya da hiç yoktur.⁸ Bu koşul, Çin'de hiçbir zorluk yaratmayacak şekilde zaten vardır ve yararlanılmak üzere hazır beklemektedir.

Ekonomik koşullar da fiziki konumları açısından coğrafi koşullara benzer. Şimdi üs bölgelerinin, hiç düşman bulunmayan bir çölde değil, düşman hatlarının gerisinde kurulmasını tartışıyoruz: düşmanın nüfuz edebileceği her yerde zaten Çinliler yaşamaktadır ve yaşamak için gerekli ekonomik temel vardır: bu nedenle, üs bölgeleri kurarken ekonomik koşullar konusunda tercih yapma sorunu ortaya çıkmaz. Ekonomik koşullara aldırmaksızın gerilla savaşını geliştirmek, Çinlilerin ve düşman kuvvetlerinin bulunduğu her yerde sürekli ya da geçici üs bölgeleri kurmak için elimizden geleni yapmalıyız. Bununla birlikte, siyasi bakımdan ekonomik koşullar gerçekten bir sorun, üs

8. İkinci Dünya Savaşı'nın bitiminden bu yana, millî ve demokratik devrimci hareket Asya'da, Afrika'da ve Latin Amerika'da durmadan yükselmektedir. Kendi devrimci ve ilerici güçlerinin önderliğinde birçok ülke halkı, emperyalizmin ve gericiliğin karanlık diktatörlüğünü yıkmak için kararlı silahlı mücadeleler vermektedirler. Bu da gösteriyor ki, sosyalist kampın, sömürge ülkelerin devrimci güçlerinin ve bütün ülkelerde demokrasi ve ilerleme uğruna mücadele eden halk güçlerinin dev adımlarla ilerlediği, dünya kapitalist sisteminin gittikçe zayıfladığı ve emperyalizmin sömürgeci hâkimiyetinin darmadağın olmaya doğru gittiği yeni tarihi koşullarda, bugün çeşitli ülkelerin halklarının gerilla savaşlarını yürüttükleri koşulların, ille de Çin'in Japonya'ya karşı gerilla savaşı verdiği günlerdeki koşulların aynısı olması gerekmez. Başka bir deyişle, gerilla savaşı, yüzölçümünü geniş olmayan ülkelerde de, sözgelisi Küba, Cezayir, Laos ve Güney Vietnam'da da başarılı bir şekilde yürütülebilir.

bölgelerinin kurulması için çok büyük önemi olan bir ekonomi siyaseti sorunu ortaya çıkarmaktadır. Gerilla üs bölgelerinin ekonomik siyaseti, ticareti koruyarak ve mali yükü eşit olarak dağıtarak, Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'nin ilkelerini izlemelidir. Yerel siyasi iktidar organları ve gerilla birimleri bu ilkeleri çiğnememelidir. Yoksa, üs bölgelerinin kurulması ve gerilla savaşının sürdürülmesi zarar görecektir. Mali yükün eşit olarak dağıtılması, köylülerin, gerilla birimlerine belli sınırlar içinde tahıl sağlaması ve «parası olanların para vermesi» demektir. Ticaretin korunması, gerilla birimlerinin son derece disiplinli olmaları ve hainlikleri kanıtlanmış olanlar dışında dükkân sahiplerinin dükkânlarına el koymanın kesinlikle yasaklanması demektir. Bu kolay bir iş değildir, ama siyaset belirlenmiştir ve uygulanmalıdır.

4. Üs Bölgelerinin Sağlamlştırılması ve Genişletilmesi

Gerillalar, istilacı düşmanları birkaç müstahkem mevkiye, yani büyük şehirlerde ve ana haberleşme hatları boyunca tutmak için, gerilla savaşını üs bölgelerinden mümkün olduğu kadar geniş bir şekilde yaymak ve düşmanın bütün müstahkem mevkielerini sarmak, böylece üs bölgelerini genişletirken düşmanın varlığını tehdit etmek ve moralini bozmak için ellerinden geleni yapmalıdırlar. Bu zorunludur. Bu açıdan, gerilla savaşında tutuculuğa karşı çıkmalıyız. İster rahat bir hayat sürme özleminden, ister düşmanın gücünü olduğundan fazla görmekten doğsun, tutuculuk, Direnme Savaşı'nda sadece kayıplara yol açar ve gerilla savaşına ve üs bölgelerine zarar verir. Aynı zamanda, üs bölgelerinin sağlamlştırılmasını da unutmamamız gerekir. Başlıca görevimiz, kitleleri harekete geçirmek, örgütlemek ve gerilla birimlerini ve yerel silahlı kuvvetleri eğitmektir. Böyle bir sağlamlştırma, uzun süreli savaş sürdürmek ve genişletmek için gereklidir; bu olmadığı zaman enerjik bir şekilde genişlemek olanaksızdır. Gerilla savaşımızda, sadece genişleme ile uğraşır ve sağlamlştırmayı göz ardı edersek, düşmanın saldırıları karşısında tutunamaz, bunun sonucu olarak da sadece genişleme olanağını kaybetmekle kalmaz, üs bölgelerinin varlığını da tehlikeye atmış olu-

ruz. Doğru ilke, iyi bir yöntem olan ve istediğimiz zaman savunma ya da taarruz yapmamıza olanak veren, sağlamaştırma ile birlikte genişleme ilkesidir. Uzun süreli bir savaşta, üs bölgelerini sağlamaştırma ve genişletme sorunu, her gerilla birimi için her zaman söz konusudur. Somut çözüm, elbette, duruma bağlıdır. Bazen genişlemeye, yani gerilla bölgelerinin genişletilmesine ve gerillaların sayısının artırılmasına ağırlık verilebilir. Bazen de ağırlık, sağlamaştırma yani kitleleri örgütleme ve birlikleri eğitme üzerinde olabilir. Genişleme ile sağlamaştırmanın nitelikleri farklı olduğundan ve askerî önlemler ve öbür görevler de bunlara uygun olarak farklılık gösterdiğinden, sorunun etkili bir şekilde çözümü, ancak zamana ve koşullara göre ağırlığı birinden diğerine kaydırmakla mümkündür.

5. Düşmanın ve Bizim Birbirimizi Kuşatma Biçimlerimiz

Direnme Savaşı'nı bir bütün olarak alırsak, düşman tarafından stratejik olarak kuşatıldığımıza kuşku yoktur: çünkü düşman stratejik taarruzdadır ve dış hatlarda harekât yapmaktadır, biz ise stratejik savunmadayız ve iç hatlarda harekât yapmaktayız. Düşman kuşatmasının ilk biçimi budur. Biz ise, kendi açımızdan ayrı yollardan üzerimize gelen her bir düşman kolunu kuşatırız: çünkü dış hatlardan üzerimize gelen bu düşman kollarına karşı sayıca üstün kuvvetler kullanılarak, harekâta ve muharebelerde taarruz ve dış hat harekâtı siyasetini uyguluyoruz. Bu da bizim düşmanı kuşatmamızın ilk biçimidir. İkinci olarak, düşman gerisindeki gerilla üs bölgelerini dikkate alırsak, tek başına alındığında her bölge düşman tarafından (Vutay Dağı çevresinde olduğu gibi) her yandan ya da (Kuzeybatı Şensi bölgesinde olduğu gibi) üç yandan sarılmıştır. Bu, düşman kuşatmasının ikinci biçimidir. Öte yandan, bütün gerilla üs bölgeleri hep birlikte ve düzenli kuvvetlerin muharebe hatlarıyla olan ilişkileri içinde dikkate alınır, bu defa da bizim birçok düşman kuvvetini sardığımız görülür. Örneğin, Şensi Eyaleti'nde Datung-Pucov Demiryolunu üç yandan (doğu ve batı kanatlar ve güney ucu) ve Tanyuan şehrini dört bir yandan sardık; Hebey ve Şantung Eyaletlerinde de birçok benzer durum vardır. Bu, bizim düşmanı kuşatmamızın ikin-

ci biçimidir. Demek ki, *veyci*⁹ oyununda olduğu gibi, düşman kuvvetlerinin iki ve bizim kuvvetlerimizin de iki kuşatma biçimi vardır. İki tarafın yaptığı muharebeler ve harekât, birinin ötekini taşlarını almasına benzer ve düşmanın müstahkem mevki kurması ve bizim gerilla bölgeleri kurmamız, oyun tahtası üzerinde boşluklar ele geçirmek için yapılan hareketleri andırır. Düşmanın gerisindeki üs bölgelerinin büyük stratejik rolü işte bu «boşlukları ele geçirme» sorununda görülür. Ülkemizin askerî yetkililerinin ve bütün bölgelerdeki gerilla komutanlarının düşman hatları gerisinde gerilla savaşını geliştirmeyi ve mümkün olan her yerde üs bölgeleri kurmayı ve bunu stratejik bir görev olarak yürütmeyi gündemlerine almaları için, Direnme Savaşı'nda bu sorunu ortaya atıyoruz. Eğer uluslararası alanda, Çin stratejik bir birim ve Sovyetler Birliği ile katılabilecek öbür ülkeler de stratejik birimler olmak üzere, Pasifik çevresinde Japonya'ya karşı bir cephe yaratabilsek, düşman karşısında onun bize karşı sahip olduğu kuşatma biçimlerinden bir fazlasına sahip olabilir ve Pasifik çevresinde faşist Japonya'yı kuşatacak ve mahvedecek dış hat harekâtları meydana getirebiliriz. Kuşkusuz, bugün için bunun büyük bir pratik önemi yoktur. Ancak, böyle bir olasılık da yabana atılamaz.

YEDİNCİ BÖLÜM

GERILLA SAVAŞINDA

STRATEJİK SAVUNMA VE STRATEJİK TAARRUZ

Gerilla savaşında dördüncü sorun, stratejik savunma ve stratejik taarruzla ilgilidir. Bu, birinci sorunu tartışırken sözünü ettiğimiz taarruz savaşları siyasetinin, Japonya'ya karşı gerilla savaşımızda savunmada olduğumuzda nasıl, taarruzda da nasıl şekilde uygulanacağı sorunudur.

Ülke çapında stratejik savunmada ya da stratejik taarruzda (daha doğrusu stratejik karşı-taarruzda) her gerilla üs bölgesinde ve çevresinde küçük çapta stratejik savunma ve taarruzlar yer alır. Stratejik savunma ile, düşman taarruzda ve biz savunmada olduğumuz zamanki

9. *Veyci*, iki oyuncunun birbirlerinin taşlarını tahta üstünde kuşatmaya çalıştıkları eski bir Çin oyunudur. Bir oyuncunun taşları kuşatıldığında, bu taşlar «ölü» (tutsak) sayılır. Ama kuşatılmış taşlar arasında yeterli sayıda boşluk varsa, bu taşlar «canlı» (tutsak düşmemiş) kabul edilir.

stratejik durumumuzu ve siyasetimizi kastediyoruz: stratejik taarruz ile, düşman savunmada ve biz taarruzda olduğumuz zamanki stratejik durumumuzu ve siyasetimizi kastediyoruz.

1. Gerilla Savaşında Stratejik Savunma

Gerilla savaşı başladıktan ve önemli ölçüde geliştikten sonra düşman, özellikle bir bütün olarak ülkeye karşı stratejik taarruzu, sona erdiği ve işgal ettiği alanları koruma siyasetini benimsediği dönemde, kaçınılmaz olarak gerilla üs bölgelerine saldıracaktır. Bu tür saldırıların kaçınılmazlığının farkında olmak çok önemlidir. Yoksa gerilla komutanları tamamen hazırlıksız yakalanacak ve şüphesiz düşmanın ağır saldırıları karşısında dehşete kapılacak, şaşırarak ve kuvvetleri bozguna uğrayacaktır.

Düşman, gerillaları ve üs bölgelerini yerle bir etmek için sık sık tek bir hedefe yönelen saldırılara başvurur. Örneğin, Vutay Dağı çevresine yöneltilen dört ya da beş «cezalandırma harekâtı»nda, düşman planlı bir şekilde üç, dört ve hatta altı-yedi koldan aynı anda ilerledi. Gerilla çarpışmalarının ölçüsü ne kadar büyük, üs bölgelerinin yeri ne derece önemli ve düşmanın stratejik merkezlerine ve canakçı ulaşım hatlarına yöneltilen tehdit ne kadar büyük olursa, düşmanın saldırıları da o derece şiddetli olur. Bu nedenle, düşmanın bir gerilla bölgesine saldırıları ne kadar şiddetli olursa, oradaki gerilla savaşının başarılı olduğu ve düzenli çarpışma ile arasında etkili bir eşgüdümün kurulduğu da o derece açık bir şekilde ortaya çıkar.

Düşman çeşitli kollardan tek bir hedefe yönelen bir saldırıya giriştiğinde, gerilla siyaseti, bunu karşı-saldırıyla ezmek olmalıdır. Büyük ya da küçük, ilerleyen her düşman kolu, eğer sadece tek birlikten oluşuyorsa, onu izleyen birlikler yoksa ve ilerleme hattı boyunca birlikler yerleştirme, koruganlar inşa etme ya da motorlu araçlar için yol yapma olanağı yoksa, kolaylıkla ezilebilir. Düşman tek bir hedefe yönelen bir saldırıya giriştiğinde taarruzdadır ve dış hatlarda harekât yapmaktadır; biz ise savunmada ve iç hatlarda harekâttayızdır. Kuvvetlerimizin mevzilenişine gelince, tek bir düşman koluna karşı yapılan bir harekât ya da muharebede, esas kuvvetimiz baskın (özellikle pusu şeklinde) yaparak düşmanı hareket halinde vururken, çeşitli düşman kollarının elini kolunu bağlamak için ikinci derecedeki kuv-

vetterimizi kullanmalıyız. Düşman, güçlü olmasına rağmen, tekrar tekrar yapılan baskınlarla zayıflatılacak ve çoğunlukla yan yoldayken geri çekilecektir; bundan sonra gerilla birimleri kovalama sırasında daha çok baskın yapabilir ve düşmanı daha da zayıflatabilir. Düşman, taarruzunu durdurmadan ya da çekilmeye başlamadan önce, çoğunlukla il merkezlerini ya da üs bölgelerimizdeki öbür kasabaları işgal eder. Biz bu kasabaları kuşatarak düşmanı tahıl ikmalinden yoksun bırakmalı ve ulaşımını kesmeliyiz ki, düşman tutunamayıp geri çekilmeye başladığında, kovalama ve saldırma fırsatını ele geçirelim. Bir düşman kolunu ezdikten sonra, bir başkasını ezmek için kuvvetlerimizi kaydırmalı ve bunları birer birer ezerek tek bir hedefe yönelen saldırıyı yerle bir etmeliyiz.

Vutay dağlık yöresi gibi büyük bir üs bölgesi, kendi kuvvetleriyle bağımsız harekât yapan dört, beş ya da daha da fazla sayıda askeri alt-bölgeye ayrılan bir askeri bölge meydana getirir. Bu kuvvetler birçok kere yukarıdaki taktikleri uygulayarak düşmanın saldırılarını aynı anda ya da art arda ezmiştir.

Düşmanın tek bir hedefe yönelen bir saldırısına karşı harekât planımızda, genellikle esas kuvvetlerimizi iç hatlara yerleştiririz. Ancak yeterli kuvvetimiz olduğu zaman, düşmanın ulaşımını sekteye uğratmak ve takviye alınmasını engellemek için ikincil kuvvetlerimizi (il ya da ilçe gerilla birimlerini, hatta esas kuvvetlerimize bağlı müfrezeleri) kullanmalıyız. Düşman üs bölgelerimizde hareketsiz kalırsa taktiklerimizi değiştirebiliriz: yani düşmanın çekilmesini ve esas kuvvetlerimize saldırmasını sağlamak üzere esas kuvvetimizi, düşmanın daha önce bulunduğu bölgeye saldırmak ve oradaki faaliyetlerimizi artırmak için kullanırken, kuvvetlerimizden bir kısmını düşmanı kuşatmak için üs bölgesinde bırakırız. Bu "Vey ülkesini kuşatarak Cao ülkesini kurtarma" taktiğidir.¹⁰

10. Vey devleti MÖ 353 yılında Çao devletinin başkenti Handan'ı kuşattı. Çao'nun müttefiki olan Ci devletinin kralı, Çao'ya yardım etmeleri için generalleri Tien Ci ve Sun Bin'e emir verdi. general Sun Bin, çok güçlü Vey kuvvetlerinin kendi topraklarını savunacak zayıf bir kuvvet bırakarak Çao'ya girdiğini bildiği için, Vey devletine saldırdı. Bunun üzerine Vey birlikleri kendi ülkelerini savunabilmek için Çao'dan çekildiler. Vey kuvvetlerinin yorgunluğundan yararlanan Çi birlikleri harekete geçtiler ve onları Gulin'de (Şandong'daki bugünkü Hoze ilinin kuzeydoğusunda) bozguna uğrattılar. Böylece Çao'nun başkenti Handan üzerindeki kuşatma kalkmış oldu. Çin strateji uzmanları o günden beri buna benzer taktiklere, «Vey ülkesini kuşatarak Çao ülkesini kurtarmak» adını vermektedirler.

Tek bir hedefe yönelen saldırıya karşı girişilen harekâtlar sırasında Japonya'ya karşı yerel savunma müfrezeleri ve bütün kitle örgütleri seferber olmalı ve birliklerimizin düşmanla çarpışmasında her türlü yardımı yapmalıdır. Düşmanla çarpışırken, hem yerel sıkıyönetim uygulamak, hem de olabildiğince "savunma çalışmalarımızı güçlendirmek ve tarlalarımızı temizlemek" önemlidir. Birincisinin amacı, hainleri ezmek ve düşmanın bilgi almasını engellemek; ikincisinin amacı ise (savunma çalışmalarımızı güçlendirerek) kendi harekâtınızı desteklemek ve (tarlaları temizleyerek) düşmanın yiyecek elde etmesini engellemektir. "Tarlaları temizlemek", tarladaki ürünü olgunlaştır olgunlaşmaz kaldırmak anlamına gelir.

Düşman geri çekilirken, gerilla üs bölgelerini yıkmak amacıyla, işgal ettiği şehir ve köylerdeki evleri çoğu zaman yakar ve yolu üzerindeki köyleri tahrip eder; ne var ki, böyle yapmakla, bir sonraki taarruzunda kendisini sığınak ve yiyecekten yoksun bırakır ve kabak kendi başına patlar. Bu durum, tek bir şeyin içinde, birbiriyle çelişen iki yanın bulunduğunu söylerken ne demek istediğimize somut bir örnektir.

Bir gerilla komutanı, art arda yaptığı harekâtlardan sonra bile düşmanın tek bir hedefe yönelen ağır saldırılarını ezmenin mümkün olmadığı kesin olarak ortaya çıkmadığı sürece, üs bölgesini terk edip bir başka üs bölgesine kaymayı düşünmemelidir. Gerilla komutanı bu koşullarda kötümserliğe karşı uyanık olmak zorundadır. Gerilla önderleri ilke hataları yapmadıkları sürece, tek bir hedefe yönelen saldırıları ezmek ve dağlık bölgelerdeki üs bölgelerini elde tutmak genellikle mümkündür. Gerilla komutanı tek bir hedefe yönelen ağır bir saldırı karşısında kaldığında, sadece ovalarda, özel koşulların ışığı altında öbür önlemleri dikkate almalıdır; yani büyük gerilla birliklerini geçici olarak dağlık bölgelere kaydırırken, dağınık harekâtlar için küçük birimler bırakmalıdır; öyle ki, büyük gerilla birlikleri düşmanın esas kuvvetleri uzaklaştıktan sonra ovalara dönebilsin ve faaliyetlerine devam edebilsin.

Genel olarak Japonlar, Guomindang'ın iç savaş sırasında uyguladığı korugan savaşı ilkesini benimseyemezler. Çünkü kuvvetleri, Çin'in uçsuz bucaksız toprakları için yetersiz kalır. Bununla birlikte,

Japonların bu ilkeyi, canalıcı mevzileri için özel bir tehdit oluşturan gerilla üs bölgelerine karşı belli dereceye kadar kullanabileceklerini de hesaba katmalıyız. Ancak bu koşullarda bile, böyle alanlarda gerilla savaşını sürdürmeye hazır olmayız. İç savaş sırasında gerilla savaşını sürdürebileceğimiz konusunda tecrübe kazanmış olduğumuza göre, bir milli savaşta gerilla savaşını daha da ilerleteceğimize en ufak kuşku yoktur. Göreli askeri güç açısından düşman, bazı üs bölgelerimize hem nitelik, hem de nicelik bakımından son derece üstün kuvvetleri saldırtabilir. Ancak düşmanla aramızdaki uzlaşmaz milli çelişme ve düşman komutasının kaçınılmaz zaafı varlığını koruyacaktır. Bizim zaferlerimiz, kitleler içinde derinlemesine çalışmaya ve harekâtımızdaki esnek taktiklere dayanır.

2. Gerilla Savaşında Stratejik Taarruz

Bir düşman taarruzunu ezdikten sonra ve düşman yeni bir taarruza başlamadan önce, düşman stratejik savunmada, biz de stratejik taarruzda oluruz.

Böyle zamanlarda harekât siyasetimiz, savunma mevzilerinde tahkimat yapmış olan ve yenebileceğimizden emin olmadığımız düşman kuvvetlerine saldırmak değil, belli alanlarda gerilla birimlerimizin baş edecek güçte olduğu küçük düşman birimlerini ve kukla kuvvetleri sistemli bir şekilde imha etmek ya da kovmak ve alanlarımızı genişletmek, kitleleri Japonya'ya karşı mücadeleye seferber etmek, birliklerimizi tazelemek ve eğitmek ve yeni gerilla birimleri örgütlemektir. Bu görevler yerine getirilirken, eğer düşman hâlâ savunma durumundaysa, yeni alanlarımızı daha da genişletebilir ve savunması zayıf olan şehirlere ve ulaşım hatlarına saldırıp koşullar elverdiği sürece bunları elimizde tutabiliriz. Bütün bunlar stratejik taarruzun görevleridir ve amaç, düşmanın savunma durumunda olmasından yararlanarak askeri ve kitle gücümüzü etkili bir şekilde inşa etmek, düşmanın gücünü esaslı bir şekilde azaltmak ve tekrar taarruza geçtiğinde düşmanı sistemli ve enerjik bir şekilde ezmeye hazırlanmaktır.

Birliklerimizi dinlendirmek ve eğitmek çok önemlidir ve bunu yapmak için en iyi zaman da düşmanın savunma durumunda olduğu

zamandır. Bu, dinlenme ve eğitimden başka hiçbir şeyle ilgilenmeme sorunu değildir; alanlarımızı genişletirken, küçük düşman birimlerini imha ederken ve halkı harekete geçirirken dinlenme ve eğitim için zaman bulma sorunudur. Bu çoğunlukla, yiyecek, giyecek, yatacak yer vb. sağlama gibi güç bir sorunla uğraşmanın da tam zamanıdır.

Bu, aynı zamanda, düşmanın haberleşme hatlarını geniş ölçüde tahrip etme, ulaşımını engelleme ve düzenli kuvvetlerimize harekât sırasında, doğrudan destek sağlamanın zamanıdır.

Böyle zamanlarda gerilla üs bölgelerinin gerilla bölgelerinin ve gerilla birimlerinin morali yüksektir ve düşman tarafından tahrip edilen alanlar adım adım onarılır ve canlandırılır. Düşman işgalindeki yerlerde bulunan halk da sevinçlidir ve gerillaların ünü her yana yayılır. Öte yandan, düşman kampında, düşman uşakları ve hainler arasında panik ve dağılma artarken, gerillalara ve onların üs bölgelerine duyulan kin de artar ve onların alt edilmesi için hazırlıklar yoğunlaştırılır. Bu nedenle, stratejik taarruz sırasında gerilla komutanlarının düşmanı hafife alacak ve kendi saflarında birliği güçlendirmeyi, kendi üs bölgelerini ve kuvvetlerini sağlamlaştırmayı unuttukları şekilde kibirliliğe kapılmaları hoş görülemez. Böyle zamanlarda gerilla komutanları, düşmanın bize karşı yeni bir taarruzunun belirtisi olacak her hareketini ustaca gözlemelidirler. Öyle ki, zamanı geldiğinde, düzenli bir şekilde stratejik taarruz sona erdirilip stratejik savunmaya dönülebilir ve böylelikle düşmanın taarruzu ezilebilir.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

GERİLLA SAVAŞININ HAREKETLİ SAVAŞ HALİNE GELMESİ

Japonya'ya karşı gerilla savaşında beşinci strateji sorunu, bu savaşın hareketli savaş haline getirilmesidir. Bu gerekli ve mümkündür, çünkü savaş uzun süreli ve amansızdır. Eğer Çin, Japon istilacılarını hızla yenerek kaybettiği toprakları geri alabilse ve savaş uzun süreli ve amansız olmasaydı, bu gerekmecekti. Tam tersine, savaş uzun süreli ve amansız olduğundan gerilla savaşı hareketli savaş haline gel-

meksizin, kendisini böyle bir savaşa uyduramaz. Savaş uzun süreli ve amansız olduğundan gerilla birimlerinin gereken şekilde çelikleşmeleri ve kendilerini adım adım düzenli kuvvete dönüştürmeleri mümkündür, böylelikle harekâtlarının biçimi adım adım düzenli hale gelir ve gerilla savaşı hareketli savaşa dönüşür. Gerilla komutanları, gerilla savaşını sistemli bir şekilde yürütecek ve bunda ısrar edeceklerse, gerilla savaşının hareketli savaşa dönüşmesinin zorunlu ve mümkün olduğunu iyice kavramak zorundadırlar.

Vutay dağlık yöresi gibi birçok yerde, bugünkü gerilla savaşı, gelişmesini, düzenli kuvvetlerin buralara gönderdiği güçlü müfrezelere borçludur. Buralardaki harekâtlar, genç olarak gerilla niteliğinde olmakla birlikte, başlangıçtan itibaren bir hareketli savaş unsuru içermişlerdir. Bu unsur, savaş devam ettikçe giderek artacaktır. Bugünkü Japonya'ya karşı gerilla savaşının hızla yayılmasını ve hızla bir üst düzeye çıkmasını mümkün kılan avantaj işte buradadır; bu nedenle, gerilla savaşı için koşullar, geçmişte üç Kuzeydoğu eyaletinde olduğundan çok daha elverişlidir.

Gerilla savaşı veren gerilla birliklerini hareketli savaş veren düzenli kuvvetlere dönüştürmek için iki koşul gereklidir: Sayıca artış ve bir nitelik gelişmesi. Sayıca artış kuvvetlere katılmaları için halkı seferber etmenin yanı sıra, küçük birimleri bir araya getirerek de sağlanabilir. Daha iyi nitelik ise, savaş süreci içinde savaşçıların çelikleşmesine ve silahlarının geliştirilmesine bağlıdır.

Küçük birimleri bir araya getirirken, bir yandan sadece bölge çıkarlarını dikkate alan ve merkezileşmeyi engelleyen bölgeciliğe karşı, bir yandan da bölge çıkarlarını bir yana iten salt askeri yaklaşıma karşı uyanık olmak zorundayız.

Bölgecilik, daha çok, yerel sorunlarla daha fazla meşgul olup genel çıkarları göz ardı eden ya da daha büyük gruplar içinde bulunmaya çalışmadığı için kendi başına hareket etmeyi yeğ tutan yerel gerilla birimlerinde ve yerel hükümetlerde görülür. Esas gerilla birimlerinin ya da gerilla birliklerinin komutanları, bunu dikkate almak ve bölgelerin bazı kuvvetlerini korumalarına ve gerilla savaşlarını genişletmelerine izin verirken, yerel birimlerin bir bölümünü yavaş yavaş bir araya getirme yönetimini benimsemek zorundadırlar. Komutanlar, bu birimleri

ortak harekâta sokmalı ve sonra onların özgün örgütlenmelerini bozmadan ya da kadrolarını karmakarışik etmeden bir araya getirmelidirler. Böylelikle küçük gruplar düzenli bir şekilde büyük grupların içinde eriyecektir.

Bölgeciliğe karşı olarak salt askeri yaklaşım ise, esas kuvvetlerde görevli olan bazılarında kendini gösteren, kendi kuvvetlerini genişletme ve yerel silahlı birimlere yardımcı göz ardı etme şeklindeki hatalı bakış açısının ifadesidir. Bunlar, gerilla savaşının hareketli savaşa dönüşmesinin, gerilla savaşının terk edilmesi anlamına gelmediğini: tersine, yaygın gerilla savaşı ortamında, çevresinde sayısız gerilla birimlerinin yaygın gerilla harekâtı yürütmeye devam etmesi gereken, hareketli savaş verebilme yeteneğine sahip bir esas kuvvetin adım adım oluşturulması demek olduğunu anlayamazlar. Bu gerilla birimleri, esas kuvvet için güçlü birer yardımcı ve esas kuvvetin sürekli büyümesi için tükenmez bir kaynaktır. Bu yüzden, eğer bir esas kuvvet komutanı, salt askeri yaklaşımın bir sonucu olarak yerel halkın ve yerel hükümetin çıkarlarını göz ardı etme hatasına düşerse, hem esas kuvvetin genişlemesine, hem de yerel silahlı birimlerin çoğalmasına gereken önemin verilmesi için bu hatasını mutlaka düzeltmek zorundadır.

Gerilla birimlerinin niteliğini geliştirmek için, siyasi ve örgütsel düzeylerini yükseltmek ve donatılarını, askeri tekniklerini, taktiklerini ve disiplinlerini düzeltmek mutlaka gereklidir. Böylece kendilerini düzenli kuvvetlere uydurabilmeleri ve gerilla alışkanlıklarından kurtulmaları mümkün olacaktır. Siyasi bakımdan hem komutanların hem de savaşçıların, gerilla birimlerinin düzenli kuvvetler düzeyine yükseltilmesinin gereğini kavramalarını sağlamak, bu amaca ulaşmak üzere çaba harcamaları için onları teşvik etmek ve bu yolda gerekli siyasi çalışmanın yapılmasını sağlamak zorunludur. Örgütsel bakımdan şu konularda düzenli bir müfrezenin koşullarını yavaş yavaş gerçekleştirmek mutlaka gereklidir: Askeri ve siyasi organlar, personel ve çalışma yöntemleri, düzenli bir ikmal sistemi ve sağlık hizmetleri vb. Donatım sorunu ile ilgili olarak, daha iyi ve daha çeşitli silahlar sağlamak ve gerekli muhabere gereçlerinin mevcudunu artırmak mutlaka gereklidir. Askeri teknik taktikler sorunu ile ilgili

olarak, gerilla birimlerini düzenli bir birlikten beklencen düzeye çıkarmak mutlaka gereklidir. Disiplin sorunu ile ilgili olarak da, bir örnek kıstaslara uyulduğu, her emrin başarıyla yerine getirildiği ve bütün gevşekliklerin ortadan kaldırıldığı bir düzeye ulaşmak mutlaka gereklidir. Bütün bu görevlerin yerine getirilmesi uzun süreli bir çaba gerektirir ve akşamdan sabaha gerçekleştirilemez: ancak tutulacak yol budur. Her gerilla üs bölgesinde esas kuvvet ancak bu şekilde oluşturulabilir ve düşmana karşı daha etkili saldırılar yapabilmek için hareketli savaş ancak bu şekilde doğabilir. Düzenli kuvvetler tarafından gönderilen müfrezelerin ya da kadroların bulunduğu yerlerde, amaca daha kolay ulaşılabilir. Bu nedenle, bütün düzenli kuvvetler, gerilla birimlerinin düzenli birimler haline gelmesine yardımcı olmakla yükümlüdürler.

DOKUZUNCU BÖLÜM

KOMUTA İLİŞKİSİ

Japonya'ya karşı gerilla savaşındaki son strateji sorunu, komuta ilişkisiyle ilgilidir. Bu sorunun doğru çözümü, gerilla savaşının pürüzsüz gelişmesi için gerekli önkoşullardan biridir.

Gerilla birimleri, harekâtlarının dağınık niteliğiyle belirlenen daha geri düzeydeki silahlı örgütler oldukları için, gerilla savaşındaki komuta yöntemleri düzenli savaşta olduğu gibi yüksek derecede bir merkezileşmeye uygun değildir. Gerilla savaşında düzenli savaşın komuta yöntemleri uygulanmaya kalkışılırsa, gerilla savaşının geniş ölçüdeki esnekliği kaçınılmaz olarak kısıtlanmış ve canlılığı azaltılmış olur. Yüksek derecede merkezileştirilmiş bir komuta, gerilla savaşının geniş ölçüdeki esnekliği ile kesinlikle bağdaşmaz ve gerilla savaşına uygulanamaz, uygulanmamalıdır.

Bununla birlikte, gerilla savaşı belli bir ölçüde merkezileştirilmiş komuta olmaksızın da başarılı bir şekilde geliştirilemez. Yaygın düzenli savaş ve yaygın gerilla savaşı aynı zamanda sürdürülürken, bunların harekâtları arasında doğru bir eşgüdüm sağlanmalıdır; bu yüzden ikisi arasında eşgüdüm sağlayacak bir komuta, yani milli genelkurmay ve savaş bölgesi komutanlarının birleşik stratejik komutası ihtiyacı or-

taya çıkar. Birçok gerilla biriminin bulunduğu bir gerilla bölgesinde ya da bir gerilla üs bölgesinde, çoğu zaman, bazen düzenli birliklerle beraber esas kuvveti oluşturan bir ya da daha fazla gerilla birliği, destek kuvvetleri niteliğindeki irili ufaklı bir sürü başka gerilla birimleri ve üretimden çekilmemiş halkın silahlı birimleri bulunur; buralarda bulunan düşman kuvvetleri ise gerillalara karşı yürüttükleri harekâtlarda uyum sağlamak için, birleşmiş bir kombina kuvvet meydana getirirler. Bunun sonucunda, böyle gerilla bölgelerinde ya da üs bölgelerinde, bir birleşik ya da merkezi komuta kurulması sorunu ortaya çıkar.

Böylece, mutlak merkezîyetçiliğin ve mutlak ademi merkezîyetçiliğin tersine, gerilla savaşında komuta ilkesi merkezileştirilmiş stratejik komuta, harekât ve muharebelerde ise ademi merkezîyetçi komuta olmalıdır.

Merkezileştirilmiş stratejik komuta, gerilla savaşının bir bütün olarak devlet tarafından planlanmasını ve yönetilmesini, her savaş bölgesindeki gerilla savaşının düzenli savaş ile eşgüdümünü ve her gerilla bölgesinde ya da üs bölgesindeki Japonya'ya karşı silahlı kuvvetlerin birleşik yönetimini içerir. Burada uyum, birlik ve merkezleşme yokluğu zararlıdır ve her üçünü de sağlamak için mutlaka her türlü çaba gösterilmelidir. Genel sorunlarda yani strateji sorunlarında, faaliyetlerin uyum içinde yürütülmesini sağlamak için alt kademeler üst kademelere rapor vermeli ve onların talimatlarına uymalıdır. Bununla birlikte, merkezleşme bu noktada durmalıdır. Bu sınırları aşmak ve bir harekât ya da muharebe için alınacak özel önlemler gibi ayrıntılarda alt kademelere müdahale etmek aynı şekilde zararlıdır. Çünkü böyle ayrıntılar, zamana ve yere göre değişen ve daha üst düzeydeki komutanlığın bilgisi dışında olan özel koşulların ışığında çözümlenmelidir. Harekât ve muharebelerde ademi merkezileştirilmiş komuta ilkesi ile kastedilen budur. Aynı ilke, genel olarak, özellikle haberleşmenin yetersiz olduğu durumlarda, düzenli harekâtlar için de geçerlidir. Kısacası, bu gerilla savaşının birleşik bir strateji çerçevesi içinde bağımsız olarak ve inisiyatifi elimizde tutarak verileceği anlamına gelir.

Bir gerilla üs bölgesinin, kendi içinde ilçelere ayrılmış birkaç ili

kapsayan alt-bölgelere bölünen bir askerî bölge meydana getirdiği yerlerde, askerî bölge ve alt-bölge karargâhlarından il ve ilçe hükümetlerine kadar çeşitli kademeler arasındaki ilişki, zincirleme bağımlılık ilişkisidir. Ve her silahlı kuvvet, yapısına göre, bunlardan birinin doğrudan doğruya komutası altında olmak zorundadır. Yukarıda açıkladığımız ilkeye uygun olarak, bu kademelerdeki komuta ilişkisinde genel siyaset sorunları üst kademelerde merkezileştirilmelidir; buna karşılık fiilî harekâtlar, bağımsız olarak faaliyet gösterme hakkına sahip olması gereken alt kademeler tarafından özel koşulların ışığında yürütülmelidir. Eğer bir üst kademenin, bir alt kademe girişilen fiilî harekâta dair söyleyeceği bir şey varsa, üst kademe görüşlerini katı ve kesin «emirler» olarak değil, «talimat» olarak belirtebilir ve belirtmelidir. Alan ne kadar geniş, durum ne kadar karışık, üst ve alt kademeler arasındaki uzaklık ne kadar büyük olursa alt kademelere, giriştikleri harekâtlarda daha çok bağımsızlık tanımak ve böylece bu harekâtlara yerel ihtiyaçlara daha iyi uyan bir nitelik kazandırmak o kadar gerekli olur. Öyle ki, alt kademelerin ve yerel personelin bağımsız çalışma, karmaşık durumların üstesinden gelebilme ve gerilla savaşını başarıyla genişletme yeteneklerini geliştirebilmeleri sağlanabilsin. Yoğun bir harekâta girişmiş olan silahlı bir birim ya da daha büyük bir birlik için uygulanması gereken ilke, durum üst komuta tarafından iyi bilindiği için, iç komuta ilişkilerinde merkezileşme ilkesidir; ama bu birim ya da birlik dağılık eylem için ayrıldığı anda, genel sorunlarda merkeziyetçilik, ayrıntılarda ise ademi merkeziyetçilik ilkesi uygulanmalıdır, çünkü bu durumda somut durum üst komuta tarafından iyi bilinmeyebilir.

Merkezileşmenin, gerektiği yerde var olmaması, üst kademelerin ihmalkârlığı ya da alt kademelerin yetkilere el koyması anlamına gelir; bunlardan hiçbiri, alt ve üst kademe ilişkilerinde, özellikle askerî sorunlarda hoş görülmez. Eğer ademi merkeziyetçilik de uygulanması gereken yerde uygulanmazsa bu, üst kademelerin yetkileri tekellerine almaları ve alt kademelerin inisiyatiften yoksun bırakılmaları anlamına gelir; bunlardan hiçbiri, alt ve üst kademe ilişkilerinde, özellikle gerilla savaşının komutasında hoş görülemez. Yukarıdaki ilkeler, komuta ilişkisi sorununu çözmek için tek doğru siyaseti oluşturur.

UZUN SÜRELİ SAVAŞ ÜZERİNE*

Mayıs 1938

SORUNUN ORTAYA KONULUŞU

1. Japonya'ya Karşı Büyük Direnme Savaşı'nın birinci yıldönümü olan 7 Temmuz yaklaşıyor. Bütün ülkenin güçleri toparlanıp birleşerek, direnmede ve birleşik cephede ısrar ederek neredeyse bir yıla yakın bir süredir düşmana karşı kahramanca savaşıyorlar. Bütün dünya halkları, Doğu tarihinde eşi görülmemiş ve dünya tarihinde de büyük bir savaş olarak geçecek olan bu savaşı dikkatle izliyorlar. Savaş felaketlerinin acısını çeken ve ülkesinin ayakta kalabilmesi için savaşan her Çinli, her gün zaferin özlemini duyuyor. Ama savaşın seyri gerçekte nasıl olacak? Kazanabilir miyiz? Çabuk kazanabilir miyiz? Birçok kişi uzun süreli bir savaştan söz ediyor, ama neden uzun süreli bir savaş? Uzun süreli bir savaş nasıl yürütülür? Birçok kişi nihaî zaferden söz ediyor, ama nihaî zafer niçin bizim olacak? Nihaî zafer için nasıl mücadele edeceğiz? Bu sorulara herkesin yanıt bulduğu söylenemez. Aslında bugüne kadar çoğu kimse bu soruları yanıtlayamamıştır. Bu nedenle, milli kölelik teorisinin teslimiyetçi savunucuları, halka, Çin'in boyunduruk altına gireceğini, nihaî zaferin Çin'in olmayacağını söylemek için ortaya atılmışlardır. Öte yandan, bazı aceleci arkadaşlar da, halka, Çin'in öyle büyük bir çaba harcamadan savaşı çabucak kazanacağını söylemek için ortaya atılmışlardır. Bu görüşler doğru mudur? Bunların doğru olmadığını başından beri söyledik. Buna karşın çok kimse söylediklerimizi henüz kavramış değil. Bunun nedeni, kısmen, yeterli propaganda ve ikna çalışması yapmamış olmamız; kısmen de, nesnel olayların henüz halkın,

* Bu konuşmalar dizisi, Mao Zedung yoldaş tarafından Yenan Japonya'ya Karşı Direnme Savaşını İnceleme Demegi'nde, 26 Mayıs - 3 Haziran 1938 tarihleri arasında yapılmıştır.

onların iç yapılarını ve özelliklerini tamamen ve açıkça anlayabileceği kadar gelişmemesidir. Bu nedenle halk, gelişmeyi ve sonuçlarını önceden görüp, buna göre eksiksiz bir siyasetler ve taktikler dizisi kararlaştıracak durumda değildi. Şimdi durum daha iyidir; 10 aylık savaş tecrübesi, hiçbir temele dayanmayan milli kölelik teorisini boşa çıkarmaya ve aceleci arkadaşlarımızı çabuk zafer teorisinden vazgeçirmeye yetmiştir. Bu koşullar altında birçok kişi kapsamlı bir açıklama yapılmasını ve bu açıklamanın da özellikle uzun süreli savaş konusunda yapılmasını istiyor. Bunun nedeni, yalnız milli kölelik ve çabuk zafer gibi birbirine karşıt teorilerin varlığı değil, aynı zamanda uzun süreli savaşın ne olduğunun derinliğine kavranmamasıdır. «Dört yüz milyonluk halkımız, Luguçiao Olayı'ndan beri ortak bir çaba içindedir ve nihai zafer Çin'in olacaktır.» Bu görüş geniş çapta benimsenmektedir. Bu doğru bir görüştür, ama onu daha da derinleştirmeliyiz. Direnme Savaşı'nda ve birleşik cephede ısrar etmemiz, birçok etkenden dolayı mümkün olmuştur. Yurtiçinde bu etkenler, Komünist Partisi'nden Guomindang'a kadar ülkedeki bütün siyasi partilerden, işçi ve köylülerden burjuvaziye kadar bütün halktan ve düzenli kuvvetlerden gerillalara kadar bütün silahlı kuvvetlerden oluşmaktadır. Uluslararası planda, sosyalizmin anavatanından bütün ülkelerdeki haksever kişilere; düşman kampında, yani Japonya'da da savaşa karşı olan kişilerden cephedeki savaşa karşı olan Japon askerlerine kadar herkes, bu etkenler arasındadır. Kısacası, bütün bu güçler Direnme Savaşı'mıza değişik derecelerde katkıda bulunmuşlardır. Vicdan sahibi herkes bunlara saygı duymalıdır. Japonya'ya karşı olan bütün siyasi partilerle ve bütün halkla birlikte biz komünistler için de, canavar ruhlu Japon saldırganlarını yenmek üzere bütün güçleri birleştirmeye çalışmaktan başka bir yol yoktur. Bu yılın 1 Temmuz'u, Çin Komünist Partisi'nin kuruluşunun 17. yıldönümüdür. Her komünistin, Direnme Savaşı'nda daha iyi ve daha büyük bir rol oynamasını sağlamak için, uzun süreli savaşın daha ciddi bir şekilde incelenmesine gerek vardır. Bu yüzden, konuşmalarımın konusu böyle bir inceleme olacaktır. Uzun süreli savaşla ilgili bütün sorunlar üzerinde konuşmaya çalışacağım, ancak bir tek konuşmalar dizisinde her şeyi ele almam olanaksızdır.

2. 10 aylık savaş tecrübesi, hem Çin'in kaçınılmaz köleliği hem de Çin'in çabuk zafer kazanacağı teorilerinin yanlış olduğunu ortaya koydu. Kölelik teorisi uzlaşma eğilimine, çabuk zafer teorisi ise düşmanı küçümseme eğilimine yol açar. Soruna bu iki yaklaşım yolu da öznel ve tek yanlıdır ya da tek kelimeyle bilimsel değildir.

3. Direnme Savaşı'ndan önce milli kölelikten çok söz ediliyordu. Bazıları, «Çin silah bakımından zayıftır ve savaşta yenilmeye mahkûmdur» derken, bazıları da, «Çin silahlı direnişe geçerse, ikinci bir Habeşistan olması kaçınılmazdır» diyorlardı. Savaş başladığından beri, milli kölelik konusunda açıktan açığa konuşmalar ortadan kalktı, ama gizli konuşmalar hâlâ alabildiğine devam ediyor. Örneğin, zaman zaman uzlaşıcı bir hava esiyor ve uzlaşma yanlıları «savaşın devamı köleliğe yol açar»¹ diyorlar. Hunan'dan gelen bir mektupta bir öğrenci şöyle yazmış:

Köylük bölgelerde her şey çok zor görünüyor. Kendi başıma propaganda çalışması yaparken, zorunlu olarak, insanları nerede ve ne zaman bulursam orada konuşuyorum. Konuştuğum insanlar hiç de karamahil değiller; hepsi olan biteni az çok anlıyor ve benim söylediklerimle çok ilgileniyorlar. Ama kendi akrabalarımınla karşılaştığımda, onlar hep, «Çin kazanamaz; yenilmeye mahkûmdur» diyorlar. Adamı hasta ediyorlar! Bereket, ortalıkta dolaşarak bu görüşlerini yaymıyorlar, yoksa gerçekten kötü olurdu. Köylüler doğal olarak onların söylediklerine daha fazla önem verirlerdi.

Çin'in kaçınılmaz köleliği teorisinin bu tip savunucuları, uzlaşma eğiliminin toplumsal tabanını oluşturuyorlar. Çin'in her yerinde bunlara rastlanabilir, onun için Japonya'ya karşı cephede uzlaşma sorunu her an ortaya çıkabilir ve herhalde savaşın sonuna kadar da bu sorundan yakamızı kurtaramayacağız. Şimdi Suçov düştüğüne ve Vuhan

1. Bu millî kölelik teorisi, Guomintang'ın savunduğu görüştü. Guomintang Japonya'ya karşı direnmede gönülsüzdü ve Japonya'ya karşı sırf mecbur kaldığı için savaştı. Lu-guçiao Olayı'ndan (7 Temmuz 1937) sonra Çan Kayşek kliği Direnme Savaşı'na isteksiz bir şekilde katıldı. Millî kölelik teorisinin temsilcisi haline gelen Vang Cingvey kliği ise Japonya'ya teslim olmaya hazırdı. Nitekim daha sonra teslimi oldu. Ancak, millî kölelik fikri yalnızca Guomintang içinde kalmıyor, aynı zamanda toplumun orta tabakalarının belli kesimlerini, hatta emekçi halkın bazı geri unsurlarını da etkiliyordu. Yozlaşmış ve güçsüz Guomintang hükümetinin muharebeleri ardı ardına kaybetmesi üzerine, Japon birlikleri ilk yılın sonunda Vuhan dolaylarına kadar ilerleyince, bazı geri unsurlar derin bir karamsarlığa kapıldılar.

da tehlikede olduğuna göre, sanırım milli kölelik teorisinin kökünü kazımak yararsız olmayacaktır.

4. Bu 10 aylık savaş süresinde aceleciliğin belirtisi olan türlü görüşler de ortaya çıktı. Örneğin, savaşın başlangıcında birçok kişi, temelsiz bir iyimserliğe kapılmıştı; bunlar Japonya'yı küçümsüyor, hatta Japonların Şensi'ye kadar bile gelemeyeceklerine inanıyorlardı. Bazıları gerilla savaşının Direnme Savaşı'ndaki stratejik rolünü küçümsüyor ve «bütün açısından hareketli savaş esas, gerilla savaşı tamamlayıcıdır; parçalar açısından ise, gerilla savaşı esas, hareketli savaş tamamlayıcıdır» görüşünden kuşku duyuyorlardı. «Mekanik» bir yaklaşım olarak gördükleri, Sekizinci Yol Ordusu'nun «Gerilla savaşı esastır, ancak koşullar elverişli olduğunda hareketli savaş fırsatı kaçırılmamalıdır» şeklindeki stratejisini kabul etmiyorlardı.² Şanghay muharebesi sırasında bazı kişiler sadece üç ay savaşabilirsek, uluslararası durum mutlaka değişecek, Sovyetler Birliği mutlaka birlikler yollayacak ve böylece savaş sona erecektir diyorlardı. Bunlar, Direnme Savaşı'nın geleceği konusunda esas olarak dış yardıma bel bağlamışlardı.³ Tayercuang zaferinden⁴ sonra bazı kişiler, Suçov harekâtında «belirleyici bir harekât olarak» savaşılması ve uzun süreli savaş siyasetinin değiştirilmesi gerektiğini öne sürdüler. «Bu harekât, düşmanın son umutsuz çırpışını olacaktır» ya da «Eğer kazanırsak, Japon savaş ağaları umutsuzluğa kapılacak ve hüküm günlerini bek-

2. Bu görüşlere Komünist Partisi içinde rastlanıyordu. Direnme Savaşı'nın ilk altı ayı boyunca, Japonya'nın tek bir darbeye yenilgiye uğratılabileceği görüşünü savunan bazı Parti üyeleri arasında düşmanı küçümsenme eğilimi vardı. Böyle düşünmelerinin nedeni, kendi kuvvetlerimizin çok güçlü olduğunu sanmaları değildi, çünkü Komünist Partisi önderliğindeki birliklerin ve örgütlü halk kuvvetlerinin hâlâ sayıca az olduğunu biliyorlardı; böyle düşünmelerinin gerçek nedeni, Guomintang'ın Japonya'ya karşı direnişe başlamış olmasıydı. Onlara göre, Guomintang çok güçlüydü ve Komünist Partisiyle eşgüdüm içinde, Japonya'ya ağır darbeler indirebilirdi. Bu hatalı değerlendirmeyi yapmalarının nedeni, Guomintang'ın sadece bir yanını, yani Japonya'ya karşı direndiğini görmeleri; ama Guomintang'ın öteki yanını, yani gerici ve yozlaşmış olduğunu görmemeleriydi.

3. Bu, Çan Kayşek ve ortaklarının görüşüydü. Japonya'ya karşı direnişe zorlandıkları halde Çan Kayşek ve Guomintang, bütün umutlarını sadece, hemen sağlanacak bir dış yardıma bağladılar ve halkın gücüne zerre kadar güvenmedikleri gibi, kendi güçlerine de güvenmediler.

4. Tayercuang, Güney Şantung'da bir kasabadır. Çin ordusu 1938 Mart'ında Japon istilacılara karşı burada bir muharebe verdi. Çin ordusu, Japonya'nın 70-80 bin kadar askerinin karşısına 400 bin askerle çıkarak Japonları bozguna uğrattı.

lemekten başka bir şey yapamayacaklardır»⁵ gibi şeyler söylediler. Pingsingguan'daki zafer bazı kimselerin başını döndürmüştü. Tayercuang'daki yeni zafer ise, daha çok sayıda insanın başını döndürdü. Düşmanın Vuhan'a saldırıp saldırmayacağı konusunda kuşklar doğmuş bulunuyor. Birçok kişi «herhalde saldırmaz», öbürleri ise «kesinlikle saldırmaz» diye düşünüyor. Böyle kuşklar bütün önemli sorunları etkileyebilir. Örneğin, Japonya'ya karşı gücümüz henüz yeterli midir? Bazı kişiler olumlu yanıt verebilirler, çünkü bugünkü gücümüz düşmanın ilerleyişini engellemeye yeterlidir, öyleyse kuvvetimizi ne diye artıralım? Ya da örneğin «Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'yi sağlamlaştıralım ve genişletelim» sloganı hâlâ doğru mudur? Bazı kişiler olumsuz yanıt verebilir, çünkü Birleşik Cephe bugünkü durumunda şimdiden düşmanı püskürtecek kadar güçlüdür; öyleyse Birleşik Cephe'yi ne diye sağlamlaştıralım ve genişletelim? Ya da örneğin diplomasi ve uluslararası propaganda alanındaki çabalarımız yoğunlaştırılmalı mıdır? Bu konuda da yanıt olumsuz olabilir. Ya da örneğin ordu sisteminde ve yönetim sisteminde reform yapma, kitle hareketini geliştirme, milli savunma eğitimini zorunlu kılma, hainleri ve Troçkistleri ezme, savaş sanayisini geliştirme ve halkın yaşama koşullarını düzeltme yolundaki ciddi bir şekilde ilerlemeli miyiz? Ya da örneğin, Vuhan'ın, Kanton'un ve Kuzeybatının savunulması ve düşman gerisinde gerilla savaşının canlı bir şekilde geliştirilmesi için çağrıda bulunan sloganlar hâlâ geçerli midir? Bunlara verilecek yanıtların hepsi de olumsuz olabilir. Hatta savaşın durumunda en ufak bir düzelme olduğu anda, Guomindang ile Komünist Partisi arasındaki «sürtüşme»yi şiddetlendirmeye ve dikkati dış sorunlardan iç sorunlara çevirmeye hazır bazı kişiler bile vardır. Ne zaman büyükçe bir muharebe kazanılsa ya da düşmanın ilerleyişi geçici olarak dursa, bu tutum neredeyse şaşmaz bir şekilde ortaya çıkar. Bütün yukarıda anlatılanlar, siyasi ve askeri miyopluk olarak adlandırılabilir. Böyle laflar, akla yakın görünebilirse de, aslında boş ve

5. Bu görüş, Guomindang içindeki Siyasî Bilim Grubunun o sıralardaki yayın organı olan *Da Gung Bao*'daki bir başyazıda ortaya atılmıştı. Hayal içinde yüzen bu klik, Tayercuang tarzında birkaç zafer daha kazanılırsa Japonya'nın ilerleyişinin duracağını ve halkı uzun süreli bir savaş için seferber etmeye gerek kalmayacağını umuyordu. Çünkü uzun süreli savaş, bu kliğin bağlı olduğu sınıfın güvenliğini, de tehlikeye sokacaktı. O sıralar bu hayalci düşünce tarzı bütün Guomindang'ı samıyordu.

temelsizdirler. Bu gibi lafazanlıkların yok edilmesi, Direnme Savaşı'nın zaferle ilerletilmesine yardım edecektir.

5. Şimdi soru şudur: Çin boyunduruk altına girecek midir? Hayır! Çin boyunduruk altına girmeyecek, nihaî zaferi kazanacaktır. Çin, çabuk kazanabilir mi? Hayır; çabuk kazanamaz ve Direnme Savaşı uzun süreli bir savaş olacaktır.

6. Daha iki yıl önce, bu sorularla ilgili temel görüşlere kapsamlı bir şekilde değinmiştik. Sian Olayı'ndan 5 ay, Luguçiao Olayı'ndan ise 12 ay önce, 16 Temmuz 1936'da Amerikalı gazeteci Edgar Snow ile yaptığım bir görüşmede, Çin ile Japonya arasındaki savaşla ilgili olarak genel bir durum değerlendirmesi yapmış ve zaferi kazanmak için çeşitli ilkeler ileri sürmüştüm. Bu görüşmeden şu aktarmaları yapmak uyarıcı olabilir.

Soru: Sizce Çin, hangi koşullarda Japon kuvvetlerini yenebilir ve yok edebilir?

Yanıt: Üç koşul gereklidir: Birincisi, Çin'de Japonya'ya karşı bir birleşik cephenin kurulması; ikincisi, Japonya'ya karşı bir uluslararası birleşik cephenin oluşması; üçüncüsü, Japonya'daki ve Japon sömürgelerindeki halkın devrimci hareketinin yükselmesi. Çin halkı açısından, Çin halkının birliği bu üç koşulun en önemlisidir.

Soru: Sizce böyle bir savaş ne kadar sürebilir?

Yanıt: Bu, Çin'in Japonya'ya karşı birleşik cephesinin gücüne ve Çin ile Japonya'yı ilgilendiren başka birçok belirleyici etkene bağlıdır. Yani, Çin'in kendi gücünün dışında —ki esas olan budur— Çin'in gördüğü uluslararası yardım ve Japonya devriminin desteği de önemlidir. Eğer Çin'in Japonya'ya karşı birleşik cephesi büyük çapta genişletilir ve dikey ve yatay olarak etkili bir şekilde örgütlenirse, Japon emperyalist tehdidinin kendi çıkarlarına da yöneldiğini fark eden hükümetler ve halklar Çin'e gerekli yardımı yaparlarsa ve Japonya'da devrim hızla gerçekleşirse, savaş hızla sona erdirilir ve Çin hızla zafere ulaşır. Eğer bu koşullar kısa zamanda gerçekleşmezse, savaş uzayacaktır. Ama ne olursa olsun önünde sonunda Japonya mutlaka yenilecek ve Çin mutlaka zafere ulaşacaktır. Ancak, çok büyük fedakârlıklar gerekecek ve çok acılı bir dönem yaşanacaktır.

Soru: Sizce böyle bir savaş siyasi ve askeri bakımdan nasıl bir ge-

lişme süreci izleyebilir?

Yanıt: Japonya'nın kıta siyaseti zaten belirlenmiştir. Daha fazla Çin toprağını ve egemenlik haklarını feda etmek pahasına Japonya'yla uzlaşarak onun ilerleyişini durdurabileceklerini sananlar, hayal içindeler. Kesinlikle biliyoruz ki, aşağı Yangze Vadisi ve güney limanlarımız şimdiden Japon emperyalizminin kıta programına dahildir. Üstelik Japonya, başka ülkelerle Çin arasındaki yolları kesmek ve Güneybatı Pasifik'i tekeli altına almak için Filipinler'i, Siyam'ı, Hindicini'yi, Malaya Yarımadası'nı ve Hollanda'nın elindeki Doğu Hint Adalarını işgal etmek istiyor. Japonya'nın deniz siyaseti budur. Böyle bir dönemde Çin, kuşkusuz son derece güç bir durumda olacaktır. Ancak Çin halkının çoğunluğu bu güçlüklerin alt edilebileceğine inanıyor, yalnız büyük liman şehirlerindeki zenginler bozgunculuk ediyor; çünkü mülklerini kaybetmekten korkuyorlar. Birçok kimse, Çin kıyıları Japonya tarafından bir kere abluka altına alındı mı, Çin'in savaşa devam etmesinin mümkün olmayacağını düşünüyor. Bu saçmadır. Bunları çürütmek için sadece Kızıl Ordunun savaş tarihçesini hatırlatmak yeter. Bugünkü Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nda Çin'in durumu, Kızıl Ordu'nun iç savaştaki durumundan çok daha üstündür. Çin geniş bir ülkedir ve Japonya, Çin'in 100-200 milyon nüfuslu bir kesimini işgal etmeyi başarsa bile, yenilmiş olmaktan çok uzak sayılırız. Bu durumda bile biz, Japonya'ya karşı savaşacak yeterli güce sahip oluruz; Japonlar ise, bütün savaş boyunca kendi cephe gerilerinde savunma savaşları vermek zorunda kalırlar. Çin ekonomisinin bölgelere göre farklı nitelikler ve eşit olmayan bir gelişme göstermesi, aslında Direnme Savaşı'nın lehinedir. Örneğin, Şanghai'nin Çin'in geri kalan kısmından koparılması, hiç kuşkusuz, New York'un Amerika Birleşik Devletleri'nin geri kalan kısmından koparılması kadar büyük bir felaket olmaz. Japonya, Çin kıyılarını abluka altına alsan bile, Çin'in kuzeybatısını, güneybatısını ve batısını kuşatması olanaksızdır. Bu yüzden sorunun esas noktası, bir kere daha, bütün Çin halkının birliği ve ülke çapında Japonya'ya karşı cephenin inşasıdır. Biz, uzun zamandan beri bunu savunuyoruz.

Soru: Eğer savaş, uzun süre devam eder ve Japonya tamamen yenilmezse, Komünist Partisi Japonya ile barış görüşmesine oturmayı

kabul eder ve Kuzeydoğu Çin'de Japon yönetimini tanır mı?

Yanıt: Hayır. Bütün ülke halkı gibi, Çin Komünist Partisi de, tek bir karış Çin toprağının bile Japonya'nın elinde kalmasına göz yummayacaktır.

Soru: Sizce bu «kurtuluş savaşı»nda izlenecek başlıca strateji ve taktikler neler olmalıdır?

Yanıt: Stratejimiz, ana kuvvetlerimizi geniş ve esnek bir cephede harekât yapacak şekilde kullanmak olmalıdır. Çin birlikleri, başarıya ulaşmak için, geniş muharebe alanlarında büyük bir hareketlilik göstererek, hızla ilerleyip geri çekilerek, hızla toplanıp dağılarak savaşı yürütmelidirler. Bu, büyük çapta hareketli savaş demektir; yoksa derin siperleriyle, yüksek müstahkem mevkiileriyle ve art arda sıralanmış savunma mevzileriyle tamamen savunma tahkimatına dayanan mevzi savaşı demek değildir. Bu, yararlı olduğu sürece, mevzi savaşıyla savunulması gereken bütün canalıcı stratejik noktaların terk edilmesi anlamına gelmez. Ancak, esas strateji, hareketli savaş olmalıdır. Mevzi savaşı da gereklidir, ama stratejik olarak yardımcı ve ikincil durumdadır. Coğrafi açıdan savaş meydanı o kadar geniştir ki, hareketli savaş en etkili bir şekilde yürütmemiz mümkündür. Kuvvetlerimizin güçlü ve canlı hareketleri karşısında Japon ordusu ihtiyatlı davranmak zorunda kalacaktır. Japonya'nın savaş mekanizması ağırdır, yavaş ilerler ve işlerliği sınırlıdır. Eğer kuvvetlerimizi yıpratıcı bir savunma savaşı için dar bir cephede toplarsak, coğrafyamızın ve ekonomik yapımızın sağladığı üstünlükleri bir yana atmış ve Habeşistan'ın hatasını tekrarlamış oluruz. Savaşın ilk döneminde herhangi bir belirleyici muharebeden kaçınmalı ve düşman birliklerinin moralini yavaş yavaş bozmak ve savaşma gücünü kırmak için önce hareketli savaş uygulamalıyız.

Hareketli savaş vermek için, eğitilmiş ordular kullanmanın yanı sıra, köylüler arasında çok sayıda gerilla birlikleri örgütlemeliyiz. Şunu bilmeliyiz ki, üç Kuzeydoğu eyaletindeki Japonya'ya karşı gönüllü birlikler, bütün ülkedeki köylüler arasından seferber edilebilecek potansiyel direnme gücünün sadece küçük bir göstergesidir. Çin köylüleri, harekete geçirilmemiş olağanüstü bir güce sahiptir; bu güç, gerektiği gibi örgütlenip yönetildiğinde, Japon ordusunu günün yirmi

dört saati uğraştırabilir ve canından bezdirebilir. Unutulmamalıdır ki, savaş Çin topraklarında verilecek, yani Japon ordusu ona düşman olan Çin halkı tarafından çepeçevre kuşatılmış olacaktır. Japon ordusu bütün erzağını dışardan sağlamak ve korumak zorunda kalacaktır; ulaşım hatlarını savunmak ve saldırılara karşı korumak için de sürekli olarak çok sayıda birlik kullanması gerekecektir. Mançurya ile Japonya'yı savunmak için de büyük kuvvetlere ihtiyacı vardır.

Savaş sırasında Çin, birçok Japon askerini esir alabilecek ve kendini silahlandırmaya yarayacak çok sayıda silah ve cephane ele geçirebilecektir; aynı zamanda Çin, kendi birliklerinin donatımını yavaş yavaş takviye edecek dış yardımı da sağlayacaktır. Bu nedenle Çin, savaşın daha sonraki döneminde mevzi savaşı yürütebilecek ve Japon işgalindeki alanlara mevzi saldırılar yapabilecek bir duruma gelecektir. Böylece Japon ekonomisi, Çin'in uzun süreli direnişinin yarattığı gerilim altında çatırdayacak ve Japon kuvvetlerinin morali sayısız muharebelerle yıkılacaktır. Buna karşılık Çin tarafında, gittikçe büyüyen potansiyel direnme gücü sürekli olarak harekete geçirilecek ve çok sayıda devrimci halk, özgürlük uğruna dövüşmek için cepheye akın edecektir. Bütün bu etkenlerin ve diğerlerinin birleşmesi, Japon işgalindeki istihkâmlara ve üslere kesin ve belirleyici saldırılarda bulunmamızı ve Japon istila kuvvetlerini Çin'den söküp atmamızı sağlayacaktır.

Savaşın 10 aylık deneyi, yukandaki görüşlerin doğruluğunu kanıtlamıştır ve bu ileride de geçerliliğini koruyacaktır.

7. Daha 25 Ağustos 1937'de Luguçiao Olayı'ndan aşağı yukarı iki ay sonra, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi, «Bugünkü Durum ve Partinin Görevleri Üzerine Karar»ında şunu açıkça belirtmiştir:

Japon saldırganlarının Luguçiao'daki askeri provokasyonu ve Pey-ping ve Tiancin'i işgal etmeleri, Çin Seddi'nin güneyinde kalan Çin topraklarını geniş çapta istila etmelerinin sadece başlangıcıdır. Onlar şimdiden savaş için milli seferberliğe başlamışlardır: «Durumu vahimleştirmeyi hiç istemedikleri» yolundaki propaganda, sadece ilerideki saldırılarını gizleyen bir sis perdesidir. 7 Temmuz'da Luguçiao'daki direniş Çin'in Milli Direnme Savaşı'nın başlangıcı olmuştur.

Böylece Çin'in siyasi durumunda yeni bir aşama, fiilî direnme aşaması başlamıştır. Direnme için hazırlık aşaması sona ermiştir. Şimdiki aşamada merkezi görev, Direnme Savaşı'nda zafer için milletin bütün güçlerini seferber etmektir.

Şimdi savaşta zaferin anahtarı, başlamış bulunan direnişin bütün milletin katıldığı bir topyekûn direnme savaşı haline getirilmesidir. Nihai zafer ancak böyle bir topyekûn direnme savaşı ile kazanılabilir.

Direnme Savaşı'nda ciddi zaafaların var olması birçok yenilgilere, geri çekilmelere, iç bölünmelere, ihanetlere, geçici ve kısmî uzlaşmalara ve bu gibi daha başka tersliklere yol açabilir. Bu nedenle, savaşın uzun süreli ve çetin olacağı kavranmalıdır. Ama Partimizin ve bütün halkın çabalarıyla, başlamış bulunan direnişin bütün engelleri ortadan kaldıracığına, ilerlemeye ve gelişmeye devam edeceğine inanıyoruz.

Yukarıdaki görüşlerin doğruluğu da 10 aylık savaş deneyi ışığında kanıtlanmıştır ve geçerliliğini ileride de koruyacaktır.

8. Bilgi teorisi açısından konuşacak olursak, savaş konusundaki bütün hatalı görüşlerin kaynağı, bu soruna idealist ve mekanik bir açıdan bakma eğilimleridir. Böyle eğilimleri olan kişilerin sorunlara yaklaşımları öznel ve tek yanlıdır. Ya asılsız ve tamamen öznel lafazanlığa saplanırlar ya da sorunun tek bir yanını ya da geçici bir belirtisini ele alarak bunu aynı öznellik içinde sorunun bütününe mal ederler. Ancak iki çeşit hatalı görüş vardır. Biri, düzeltilmesi güç olan, temel konulara ilişkin ve dolayısıyla sürekli olan hatalar; öbürü, düzeltilmesi kolay olan, rastlantısal, dolayısıyla geçici olan hatalardır. Her ikisi de yanlış olduğuna göre, her ikisi de düzeltilmelidir. Savaş konusunda doğru sonuçlara varmak, ancak savaşı her yönüyle ve nesnel bir gözle incelemekle, idealist ve mekanik eğilimlere karşı çıkmakla mümkün olur.

Sorunun Temeli

9. Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı neden uzun süreli bir savaştır? Nihai zafer neden Çin'in olacaktır? Bütün bu görüşlerin temeli nedir?

Çin ile Japonya arasındaki savaş, sıradan bir savaş değildir; bu ya-

n-sömürge, yarı-feodal Çin ile emperyalist Japonya arasında 1930'larda cereyan eden bir ölüm kalım savaşıdır. Bütün sorunun temeli işte buradadır. Savaşta yer alan iki tarafın da birbirine karşıt birçok özelliği vardır, bu özellikler aşağıda sırayla ele alınacaktır.

10. *Japon tarafı.* Birincisi, Japonya askeri, ekonomik, siyasi ve örgütsel güç bakımından Doğuda birinci sırada yer alan güçlü bir emperyalist ülkedir ve dünyadaki başlıca emperyalist ülkeler arasında da ilk beş-altı ülkeden biridir. Bunlar, Japonya'nın saldırı savaşının temel etkenleridir. Savaşın kaçınılmaz oluşu ve Çin için çabuk zaferin olanaksızlığı, Japonya'nın emperyalist bir sisteme ve büyük bir askeri, ekonomik, siyasi ve örgütsel güce sahip olmasından doğmaktadır. İkincisi, Japonya'nın toplumsal ekonomisinin emperyalist niteliği, Japon savaşının emperyalist niteliğini, gerici ve barbar bir savaş olmasını belirler. 1930'larda Japon emperyalizminin iç ve dış çelişmeleri, Japonya'yı sadece eşi görülmemiş bir maceracı savaşa sürüklemekle kalmayıp, onu nihaî çöküşe de yaklaştırmıştır. Toplumsal gelişme bakımından, Japonya artık ilerleyen bir ülke değildir; savaş, Japon hâkim sınıflarının beklediği refahı değil, tam tersine Japon emperyalizminin sonunu getirecektir. Japon savaşının gerici niteliği derken bunu kastediyoruz. Japon savaşının kendine özgü barbarlığına yol açan şey, Japon emperyalizminin askeri-feodal niteliğiyle birlikte, işte savaşın bu gerici niteliğidir. Bütün bunlar Japonya içindeki uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarını, Japon ve Çin milletleri arasındaki uzlaşmaz karşıtlığı ve Japonya ile dünya ülkelerinin çoğu arasındaki uzlaşmaz karşıtlığı doruğuna vardıracaktır. Japon savaşının gerici ve barbar niteliği, Japonya'nın kaçınılmaz yenilgisinin başlıca nedenidir. Üçüncüsü, Japon savaşı, onun büyük askeri, ekonomik, siyasi ve örgütsel gücüne dayanarak yürütülmektedir; ama aynı zamanda yetersiz doğal olanaklara dayanmaktadır. Japonya'nın askeri, ekonomik, siyasi ve örgütsel gücü büyüktür, ancak sayıca yetersizdir. Japonya görece küçük bir ülkedir; insan gücü, askeri, malî ve maddî kaynaklar bakımından yetersizdir ve uzun bir savaşa dayanamaz. Japon yöneticileri bu güçlüğü savaş yoluyla yenmeye uğraşıyorlar, ama umduklarının tam tersi olacaktır. Bu güçlüğü yenmek için açtıkları savaş, sonunda bu güçlüğü

daha da şiddetlendirecek ve hatta Japonya'nın doğal kaynaklarını tüketecektir. Dördüncü ve sonuncu olarak Japonya, faşist ülkelerden uluslararası destek alabilse de, kaçınılmaz olarak karşılaşacağı uluslararası muhalefet, alacağı uluslararası destekten daha büyük olacaktır. Bu muhalefet giderek büyüyecek ve sonunda, sadece alabileceği desteği ortadan kaldırmakla kalmayıp Japonya'nın kendisini de alaşağı edecektir? Haksız bir davanın destek bulmayacağı yasası işte budur; Japon savaşının doğasının getirdiği sonuç işte budur. Özetlersek Japonya'nın üstünlüğü, onun büyük savaş kapasitesinde; zaafı ise, savaşının gerici ve barbar niteliğinde, insan gücünün ve maddi kaynaklarının yetersizliğinde ve uluslararası desteğinin zayıflığında yatmaktadır. Japon tarafının özellikleri bunlardır.

11. *Çin tarafı.* Birincisi, biz yarı-sömürge ve yarı-feodal bir ülkemiz. Afyon Savaşı⁶, Tayping Devrimi⁷, 1898 Reform Hareketi⁸,

6. İngiltere, 18. yüzyıl sonlarından başlayarak, Çin'e yıllar yılı durmadan artan miktarda afyon ihraç etti. Bu alışveriş, sadece Çin halkını esrara köle etmekle kalmadı, aynı zamanda Çin'in elindeki gümüş kaynağını da talan etti. Bu, Çin'de şiddetli bir muhalefete yol açtı. 1840 yılında İngiltere, Çin'le olan ticaretini güvence altına alma bahanesiyle, Çin'e karşı silahlı saldırıya girişti. Lin Zesu önderliğindeki Çin birlikleri direnişe geçtiler ve Kanton'daki halk kendiliğinden «İngiliz Ordularını İmha» birlikleri kurdu ve İngiliz saldırı kuvvetlerine şiddetli darbeler indirdi. Ama 1842'de kokuşmuş Çing rejimi İngiltere'yle Nancing Antlaşması'nı imzaladı. Bu antlaşmaya göre, İngiltere'nin zararları ödenecek, Hongkong İngiltere'ye bırakılacak Şanghay, Fucov, Amoy, Ningbo ve Kanton İngiliz ticaretine açılacak ve Çin'e getirilen İngiliz mallarının gümrük tarifeleri Çin ve İngiltere tarafından birlikte saptanacaktı.

7. Tayping Devrimi ya da Tayping İlahi Krallığı Hareketi 19. yüzyıl ortalarında Çing Hanedanının feodal yönetimine ve millî baskısına karşı yükselen devrimci köylü hareketiydi. Ocak 1851'de Hung Siucuan, Yang Siucing ve öteki önderler Guangsi Eyaleti Guyping ilinin Cintien köyünde bir ayaklanma başlattılar ve Tayping İlahi Krallığının kurulduğunu ilan ettiler. 1852'de bu önderlerin köylü orduları Ciangsi'den kuzeye doğru ilerleyerek Hunan'a ve Hupeh'e saldırdılar ve buraları işgal ettiler. 1853'de Ciangsi ve Anvey'den geçerek Nancing'i zaptettiler. Kuvvetlerin bir kısmı kuzeye ilerlemeye devam etti ve Tienzin yöresine dayandı. Ne var ki, Tayping ordusu işgal ettiği yerlerde kalıcı üs bölgesi kurmayı başaramadı; ayrıca Nancing'i başkent yaptıktan sonra, yönetici grup birçok siyasî ve askerî hata işledi. Dolayısıyla, Çing hükümetinin karşı-devrimci kuvvetleri ile İngiliz, ABD ve Fransız saldırganlarının birleşik taarruzlarına karşı koyamadılar ve en sonunda 1864'te yenilgiye uğradılar.

8. Kang Yuvey, Liang Cicao ve Tan Situng'un önderlik ettikleri 1898 Reform Hareketi, liberal burjuvazinin ve aydınlanmış toprak ağalarının çıkarlarını yansıtıyordu. Hareket, imparator Guang Su tarafından himaye edildi ve desteklendi, ama hiçbir kitle temeli sağlayamadı. Ardında bir ordusu bulunan Yuan Şikay, reformcuları dul imparatoriçe Zu Si'ye ihbar etti; iflah olmazların önderi olan imparatoriçe, iktidarı yeniden ele geçirdi. İmparator Guang Su'yu hapse attırdı ve Tan Situng ile öbür beş kişinin kellesi uçuruldu. Böylece hareket acı bir yenilgiyle sonuçlandı.

1911 Devrimi⁹ ve Kuzey Seferi¹⁰, yani Çin'i yarı-sömürge, yarı-feodal durumundan kurtarmayı amaç edinen bütün devrim ya da reform hareketleri, önemli engellerle karşılaştı ve Çin yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke olarak kaldı. Hâlâ zayıf bir ülkeyiz ve askeri, ekonomik, siyasi ve örgütsel güç bakımından düşmandan çok daha geriyiz. Çin için savaşın kaçınılmaz oluşu ve çabuk zaferin olanaksızlığı burada bir kere daha karşımıza çıkıyor. İkincisi, Çin'in kurtuluş hareketi şimdi, son yüzyıl içindeki gelişmenin olanca birikimiyle, önceki herhangi bir dönemden farklıdır. Kurtuluş hareketine karşı olan yerli ve yabancı güçler bu harekete önemli zararlar vermişlerse de, aynı zamanda Çin halkının çelikleşmesine yol açmışlardır. Ülkemiz bugün askeri, ekonomik, siyasi ve kültürel açıdan Japonya kadar güçlü olmadığı halde, Çin'in gelmiş geçmiş en ilerici unsurları bugünkü Çin'de yaşamaktadır. Çin Komünist Partisi ve onun önderliğindeki ordu, bu ilerici unsurların temsilcisidir. İşte bu nedenle, Çin'in bugünkü kurtuluş savaşının uzun süreli olması ve nihai zafere ulaşması mümkündür. Çökmekte olan Japon emperyalizminin tersine, Çin, sabah güneşi gibi yükselen bir ülkedir. Çin'in savaşı ilericidir, bu yüzden haklıdır. Haklı bir savaş olduğu için milletin birliğini sağlayabilir, Japon halkının sevgisini kazanabilir ve dünyadaki birçok ülkenin desteğini

9. 1911 Devrimi Çing Hanedanının istibdat düzenini yıkan bir burjuva devrimiydi. O yılın 10 Ekim'inde, Çing Hanedanının Yeni Ordusu'nun devrimci etki altında bulunan bir kesimi, Hupey ilinde Vuçang'da bir ayaklanma düzenledi. Mevcut burjuva ve küçük burjuva devrimci dernekler ve geniş işçi, köylü ve asker kitleleri bu ayaklanmaya coşkuyla katıldılar ve Çing Hanedanının hâkimiyeti çok geçmeden yıkıldı. Ocak 1912'de Nancing'de, Sun Yatsen'in geçici başkanlığında Çin Cumhuriyeti Geçici Hükümeti kuruldu. Böylece Çin'in iki bin yıldır süregelen feodal krallık düzeni sona erdirildi. Demokratik cumhuriyet düşüncesi, halkın yüreğinde derin bir kök salmıştı. Ama devrime önderlik eden burjuvazi, niteliği gereği son derece uzlaşmacıydı. Köylü kitlelerini, toprak ağası sınıfının köylük bölgelerdeki feodal iktidarı yıkmak için geniş bir şekilde seferber etmedi; tersine, emperyalist ve feodal baskı karşısında, iktidarı Kuzeyli Savaş ağası Yuan Şikay'a teslim etti. Böylece devrim yenilgiyle sonuçlandı.

10 Kuzey Seferi, Mayıs-Temmuz 1926'da Guangdong Eyaleti'nden Kuzeye yürüyen devrimci ordunun, Kuzeyli savaş ağalarına karşı başlattığı cezalandırma savaşıydı. Çin Komünist Partisinin yönetimine katıldığı ve Partinin etkisi altındaki Kuzey Seferi Ordusu (o sıralarda ordu içindeki siyasi çalışma genellikle Komünist Partisi üyelerinin yönetimindeydi), geniş işçi ve köylü kitlelerinin yakın desteğini kazandı. 1926 yılının ikinci yarısında ve 1927 yılının ilk yarısında Yangze ve San İrmak boylarındaki illerin çoğunu işgal etti ve Kuzeyli savaş ağalarını bozguna uğrattı. 1927 Nisan'ında, devrimci ordu içindeki gerici Çan Kayşek kliğinin ihaneti sonucunda bu devrimci savaş başarısızlığa uğradı.

alabilir. Üçüncüsü, gene Japonya'nın tersine, Çin, geniş topraklara, zengin kaynaklara, büyük bir nüfusa ve çok sayıda askere sahip olan çok büyük bir ülkedir ve uzun bir savaşı sürdürebilir. Dördüncüsü ve sonuncusu, Çin, savaşının haklı ve ilerici niteliğinden dolayı geniş bir uluslararası desteğe sahiptir ve bu da Japonya'nın haksız davasının aldığı zayıf desteğin tam tersidir. Özetlersek, Çin'in zaafı askeri bakımdan zayıf oluşudur. Üstünlükleri ise, savaşının ilerici ve haklı niteliği, büyük bir ülke oluşu ve geniş çapta uluslararası destek sağlamasıdır. Çin'in özellikleri bunlardır.

12. Böylece, Japonya'nın büyük bir askeri, ekonomik, siyasi ve örgütsel güce sahip olduğu, ancak savaşının gerici ve barbar, insan gücünün ve maddî kaynaklarının yetersiz ve uluslararası durumunun kötü olduğu görülebilir. Bunun tersine, Çin, daha az askeri, ekonomik, siyasi ve örgütsel güce sahiptir, ama ilerleme dönemindedir, savaşı ilerici ve haklıdır, üstelik büyük bir ülke oluşu uzun süreli bir savaşı yürütebilmesini mümkün kılmaktadır ve birçok ülke tarafından da desteklenecektir. Yukarıda belirtilenler, Çin-Japon savaşının birbiriyle çelişen temel özelliklerdir. Bu çelişmeler, her iki tarafın da bütün siyasetlerini ve askeri strateji ve taktiklerini belirlemiştir ve belirlemektedir, bu çelişmeler, savaşın uzun süreli niteliğini ve sonucunu, yani nihaî zaferin Japonya'nın değil, Çin'in alacağını belirlemiştir ve belirlemektedir. Savaş, bu özellikler arasındaki mücadeledir. Bu özelliklerin her biri, savaş süresi içinde kendi niteliğine uygun olarak değişecek ve her şey de buna bağlı olarak gelişecektir. Bu özellikler nesnel olarak vardır, insanları kandırmak için uydurulmuş değillerdir; bunlar, bölük pörçük parçalar değil, savaşın temel unsurlarıdır. Bu özellikler her iki tarafın büyük-küçük bütün sorunlarına ve savaşın bütün aşamalarına nüfuz etmiştir ve küçümsenecek sorunlar değildir. Çin-Japon savaşı incelenirken, bu özellikler unutulursa yanlış sonuçlara varılır; bazı fikirler bir süre için geçerli ve doğru görünse bile, savaşın gelişme süreci kaçınılmaz olarak onların yanlışlığını ortaya koyacaktır. Bu özelliklere dayanarak, şimdi üzerinde duracağımız sorunların açıklanmasına geçeceğiz.

Milli Kölelik Teorisinin Çürütülmesi

13. Düşmanın güçlüğü ile bizim zayıflığımız arasındaki karıştıktan başka bir şey görmeyen milli kölelik teorisyenleri, eskiden «Direnme kölelik demektir» diyorlardı. Şimdi ise, «Savaşın sürüp gitmesi kölelik demektir» diyorlar. Sadece Japonya'nın güçlü olduğu halde küçük, Çin'in ise zayıf olduğu halde büyük olduğunu söylemekle onları ikna edeceğiz. Küçük ama güçlü bir ülkenin büyük ama zayıf bir ülkeyi yenebileceğini, hatta geri bir ülkenin ileri bir ülkeyi yenebileceğini kanıtlamak için Sung Hanedanı'nın Yuan tarafından, Ming Hanedanı'nın da Çing tarafından yıkılması gibi tarihî örnekler gösterebilirler. Eğer bu olaylar geçmişte kaldı, onun için de yeterli bir kanıt değildir dersek, o zaman onlar küçük ama güçlü bir kapitalist ülkenin büyük ama zayıf ve geri bir ülkeyi yenebileceğini doğrulamak için İngiltere'nin Hindistan'ı boyunduruk altına almasından söz edeceklerdir. Bu nedenle, bütün köleleşme yanlılarını susturmak ve ikna etmek ve hâlâ kafası karışık ya da kararsız olanların Direnme Savaşı'na olan inançlarını pekiştirmek amacıyla propganda yapanlara yeterli kanıtları sağlamak için başka açıklamalar da getirmeliyiz.

14. Öyleyse ileri süreceğimiz kanıtlar nelerdir? Bunlar çağın özellikleridir. Bu özellikler Japonya'nın gerilemesinde ve az destek görmesinde, Çin'in ise ilerlemesinde ve büyük destek almasında somut olarak yansımaktadır.

15. Savaşımız sıradan bir savaş değildir; özel olarak 1930'larda Çin ile Japonya arasında geçen bir savaştır. Düşmanımız Japonya her şeyden önce can çekişen emperyalist bir devlettir; daha şimdiden çöküş döneminde ve sadece İngiliz kapitalizminin hâlâ yükselme döneminde olduğu, Hindistan'ın boyunduruk altına alınışı zamanındaki İngiltere'den farklı olmakla kalmayıp, 20 yıl önceki Birinci Dünya Savaşı zamanının Japonya'sından da farklıdır. Bugünkü savaş, dünya emperyalizminin ve daha da önemlisi faşist ülkelerin genel çöküşünün arifesinde başlatılmıştır; düşmanın son bir umutsuz mücadele niteliğinde olan bu maceracı savaşı başlatmasının asıl nedeni budur. İşte bu nedenle savaşın sonunda Çin değil, Japon emperyalizminin hâkim çevreleri yıkılacaktır. Bu, kaçınılmaz bir gerçektir. Ayrıca Japonya bu savaşa, birçok ülkenin savaşa karışmış ya da karışmak üzere olduğu

ve hepimizin barbarca saldırıya karşı savaşmakta ve savaşmaya hazırlanmakta olduğumuz bir zamanda girişmiştir; ve Çin'in kaderi bütün dünya ülkelerinin ve halklarının çoğunluğunun kaderine bağlıdır. Japonya'ya karşı bu ülkeler ve halklar arasında hızla gelişen ve gelişecek olan muhalefetin temel nedeni budur.

16. Peki, Çin ne durumdadır? Bugünkü Çin, herhangi bir başka tarihî dönemdeki Çin ile karşılaştırılmaz. Çin yarı-sömürge ve yarı-feodal bir toplumdur ve bu yüzden de zayıf bir ülke sayılır. Ama Çin aynı zamanda tarihî olarak ilerleme dönemindedir. Japonya'yı yenebilecek güçte olmasının başta gelen nedeni budur. Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı ilericidir derken, sıradan ve genel anlamda ilerici olduğunu ya da Habeşistan'ın İtalya'ya karşı savaşının, Tayping Devrimi'nin ve 1911 Devrimi'nin olduğu anlamda ilerici olduğunu söylemek istemiyoruz; Çin'in bugün ilerici olduğu anlamda, ilericidir demek istiyoruz. Bugünkü Çin hangi bakımdan ilericidir? İlericidir, çünkü artık tamamen feodal bir ülke değildir ve daha şimdiden Çin'de biraz kapitalizm vardır, burjuvazimiz ve proletaryamız vardır, uyanmış ve uyanmakta olan çok büyük sayıda insanımız vardır, bir Komünist Partimiz vardır, siyasi bakımdan ilerici bir ordumuz —Komünist Partisi önderliğindeki Çin Kızıl Ordusu— vardır ve uzun yılların devrimci geleneğine ve tecrübesine, özellikle Çin Komünist Partisi'nin kuruluşundan bu yana geçen 17 yılın tecrübesine sahibiz. Bu tecrübe, Çin halkını ve Çin'deki siyasi partileri eğitmiştir ve şu anda Japonya'ya karşı birliğin temelini oluşturmaktadır. Nasıl, 1905 tecrübesi olmasaydı Rusya'da 1917 zaferi mümkün olmazdı denilebilirse, aynı şekilde son 17 yılın tecrübesi olmadan Direnme Savaşı'mızın kazanılmasının mümkün olmayacağı da söylenebilir. Ülke içinde durum budur.

Bugünkü uluslararası durumda, Çin savaşta soyutlanmış bir ülke değildir ve bu da tarihte eşi görülmemiş bir olaydır. Geçmişte, Çin'in ve Hindistan'ın vermiş oldukları savaşlarda, bu ülkeler soyutlanmış durumdaydılar. Oysa bugün Çin'i destekleyen, dünya çapında son derece yaygın ve derin halk hareketlerinin doğmuş ya da doğmakta olduğunu görüyoruz. 1917 Rus Devrimi de uluslararası destek görmüş ve Rusya işçileri ve köylüleri böylece zafer kazanmışlardı, ama o des-

tek bizimki kadar geniş çapta ve derin değildi. Bugün, dünyadaki halk hareketleri eşi görülmemiş bir ölçüde ve derinlikte gelişiyor. Sovyetler Birliği'nin varlığı, günümüzün uluslararası siyasetinde özellikle canalıcı bir etkidir ve Sovyetler Birliği, Çin'i mutlaka büyük bir coşkuyla destekleyecektir; 20 önce böyle bir şey yoktu. Bütün bu etkenler Çin'in nihaî zaferi için zorunlu olan önemli koşulları yaratmıştır ve yaratmaktadır. Büyük çapta dolaysız yardım bugün için yoktur ve ancak ileride olacaktır. Ama Çin ilericidir ve büyük bir ülkedir ve bu etkenler, onun savaşı uzatmasını ve bir yandan uluslararası yardım beklerken, bir yandan da uluslararası yardımı hızlandırmasını sağlayacaktır.

17. Bir başka etken de, Japonya'nın küçük bir alana, kıt kaynaklara, küçük bir nüfusa ve sınırlı sayıda askere sahip olan küçük bir ülke; Çin'in ise, geniş topraklara, zengin kaynaklara, büyük bir nüfusa ve çok sayıda askere sahip büyük bir ülke olmasıdır. Dolayısıyla, ikisi arasındaki karşıtlık, sadece birinin güçlü, ötekini zayıf olmasından değil, aynı zamanda birinin küçük, gerileyen ve az desteğe sahip bir ülke olması ve öbürünün büyük, ilerleyen ve çok destek gören bir ülke olmasından ileri gelmektedir. Çin'in hiçbir zaman kölelik altına alınamayacak olmasının nedeni işte budur. Birinin güçlü, birinin zayıf olması, Japonya'nın Çin'i bir süre için ve bir ölçüde ezebileceği, Çin'in kaçınılmaz olarak çetin ve uzun bir yol kat etmek zorunda olduğu ve Direnme Savaşı'nın çabuk sonuç verecek bir savaş değil, uzun süreli bir savaş olacağı sonucunu doğurur. Öte yandan, Japonya'nın küçük, gerileyen ve az desteğe sahip bir ülke olmasına karşılık, Çin'in büyük, ilerleyen ve geniş desteğe sahip bir ülke olması, Japonya'nın sonsuza dek Çin'i ezemeyeceğini ve mutlaka nihaî yenilgiye uğrayacağını, Çin'in ise hiçbir zaman köleliğe düşmeyeceğini ve nihaî zaferi kazanacağını gösterir.

18. Habeşistan neden yenilgiye uğradı? Birincisi, sadece zayıf değil, aynı zamanda küçüktü. İkincisi, Çin kadar ileri değildi, kölelik sisteminden serflik sistemine geçmekte olan köhne bir ülkeydi; bir kommünist partisine sahip olmak bir yana, kapitalizmden ya da burjuva siyasi partilerinden bile yoksundu; Sekizinci Hareket Ordusu gibi bir orduya sahip olmak bir yana, Çin ordusu gibi bir ordudan da yoksun bir

ülke idi. Üçüncüsü, Habeşistan'ın uluslararası yardımı beklemeye dayanacak gücü yoktu ve savaşını soyutlanmış bir durumda yürütmek zorundaydı. Dördüncüsü ve hepsinden önemlisi, İtalya'ya karşı savaşının yönetiminde hatalar vardı. Bu yüzden Habeşistan kölelik altına düştü. Ancak Habeşistan'da hâlâ oldukça yaygın bir gerilla savaşı sürdürülmektedir ve ısrar edilirse bu savaş, dünya durumu değiştiğinde Habeşistanlıların ülkelerini kurtarmalarını sağlayacaktır.

19. Eğer boyun eğme yanlıları birinci iddiaları olan «direnme, kölelik demektir» ve daha sonraki iddiaları olan «savaşın sürdürülmesi köleliğe yol açar» tezlerini kanıtlamak için modern Çin'deki kurtuluş hareketlerinin başarısızlık tarihinden söz edecek olursa yanıtımız, «zaman değişti» olacaktır. Çin'in kendisi, Japonya'nın iç durumu ve uluslararası ortam artık tamamen değişmiştir. Çin, yarı-sömürge, yarı-feodal olmaya devam eden durumuyla hâlâ oldukça zayıf olduğu halde, Japonya'nın eskisinden güçlü olması ciddi bir sorundur. Japonya'nın bugün için kendi halkı üzerinde hâlâ hâkimiyetini sürdürdüğü ve Çin'i istila etmek için uluslararası çelişmelerden yararlanmakta olduğu da bir gerçektir. Ama uzun bir savaşta bunlar mutlaka ters yönde değişecektir. Bu değişiklikler henüz gerçekleşmemiştir, ama ileride gerçekleşecektir. Köleleşmeyi savunanlar bu noktayı gözden kaçırıyorlar. Çin'e gelince, bizim şimdiden yeni insanlarımız, yeni bir siyasi partimiz, yeni bir ordumuz ve Japonya'ya karşı direnmede yeni bir siyasetimiz var; bu durum on yıl öncesinden çok farklıdır ve ayrıca ister istemez daha da gelişecektir. Şurası bir gerçektir ki, Çin'de şimdiye kadarki kurtuluş hareketleri çeşitli engellerle karşılaşmış ve bu, bugünkü Direnme Savaşı için Çin'in daha fazla kuvvet toplayamaması sonucunu doğurmuştur. Bu çok acı bir tarihi derstir ve bir daha asla devrimci güçlerimizin bir tekini bile telef etmememiz gerekir. Ancak, bugünkü temel üzerinde bile, büyük çabalar harcayarak yavaş yavaş ilerleyebilir ve direnme gücümüzü artırabiliriz. Bütün bu çabalar, Japonya'ya karşı büyük Milli Birleşik Cephe'de birleşmelidir. Uluslararası desteğe gelince, daha henüz dolaysız ve geniş çapta bir yardım almadıysak da yakında alacağız, çünkü uluslararası durum eskisinden tamamen farklıdır. Modern Çin'in kurtuluş hareketlerindeki sayısız başarısızlıkların öznel ve nesnel ne-

denleri vardı, ama bugünkü durum tamamen farklıdır. Bugün, Direnme Savaşı'nı güçleştiren pek çok zorluk varsa da (örneğin, düşmanın gücü, bizim zayıflığımız ve düşmanın güçlükleri daha henüz başlamaktayken, bizim ilerlememizin yeterli olmaktan çok uzak oluşu), düşmanı yenmemiz için birçok elverişli koşul da vardır ve öznel çabalarımızı artırırsak, güçlükleri yener ve zaferc ulaşırız. Bunlar, tarihimizin hiçbir döneminde görülmemiş ölçüde elverişli koşullardır ve bu nedenle Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı, geçmişteki kurtuluş hareketlerinin tersine, zaferle sonuçlanacaktır.

Uzlaşma Mı, Direnme Mi?

Yozlaşma Mı, İlerleme Mi?

20. Milli kölelik teorisinin ne kadar temelsiz olduğu, yukarıda ayrıntılı bir şekilde açıklanmıştır. Ama bu teoriyi kabul etmeyen birçok insan da var; bunlar namuslu yurtsever insanlardır, ama şimdiki durum onları gene de kaygılandırmaktadır. Onları kaygılandıran iki şey vardır: Japonya ile bir uzlaşma korkusu ve siyasi ilerlemenin mümkün olduğu konusunda besledikleri kuşklar. Bu iki can sıkıcı sorun geniş ölçüde tartışılmaktadır ve bunlara hiçbir çözüm bulunamamıştır. Şimdi bu iki sorunu inceleyelim.

21. Daha önce de açıklandığı gibi, uzlaşma sorununun toplumsal kökleri vardır ve bu kökler var olduğu sürece bu sorun ortaya çıkacaktır. Ama uzlaşma hiçbir yarar sağlamaz. Bunu kanıtlamak için gene Japonya'ya, Çin'e ve uluslararası duruma bakmamız yetecektir. Önce Japonya'yı ele alalım. Direnme Savaşı'nın ta başlarında, uzlaşmaya yol açacak bir havanın doğacağı bir zamanın geleceğini tahmin etmiştik; başka bir deyişle, Kuzey Çin'i, Ciangsu'yu ve Çeçiang'i işgal ettikten sonra Japonya'nın büyük bir olasılıkla Çin'i teslim olmaya ikna etme hilesine başvuracağını düşünmüştük. Gerçekten de bu yola başvurdu, ama buhran kısa zamanda atlatıldı. Bunun bir nedeni de, düşmanın her yerde barbarca bir siyaset izlemesi ve açıktan açığa yağmaya girişmesiydi. Çin teslim olmuş olsaydı, her Çinli vatansız bir köle haline gelecekti. Düşmanın yağma siyasetinin, Çin'i boyunduruk altına alma siyasetinin biri maddî, öbürü de manevî olmak üzere iki yönü vardır ve bunların ikisi de sadece aşağı tabakalardan insanlara

değil, aynı zamanda yüksek tabakaların üyelerine de, yani bütün Çinlilere uygulanmaktadır. Elbette yüksek tabakadan olanlar daha nazik muamele görmektedirler, ama bu farklılık esasta değil derecededir. Düşman, esas olarak, üç kuzeydoğu eyaleti için eskiden aldığı önlemleri şimdi Çin'in içlerine de getiriyor. Maddî bakımdan, halkın yiyeceğini bile çalıyor, halkı açlıktan ve soğuktan inletiyor, üretim araçlarını talan ederek Çin'in milli sanayisini mahvediyor ve boyunduruk altına alıyor. Manevî bakımdan, Çin halkının milli bilincini yok etmeye çalışıyor. Bütün Çinliler, «Doğan Güneş» bayrağı altında, uysal kullar olmaya, Çin milli ruhunun en ufak bir izini bile taşımasına izin verilmeyen yük hayvanları haline gelmeye zorlanıyor. Düşman, bu barbarca siyasetini Çin'in ta içlerine kadar götürecektir. Doymak bilmeyen bir iştahı olan Japonya, savaşı durdurmak istememektedir. Çin halkının her tabakasından insanda öfke yaratan, Japon kabinesinin 16 Ocak 1938 tarihli bildirisinde¹¹ öne sürülen siyaset, kaçınılmaz olarak, hâlâ inatla sürdürülmektedir. «Kaderden kaçınılmaz» ifadesinde somutlaşan Japon Savaşı'nın gerici ve barbar niteliği, Çin halkının öfkelerini körüklüyor ve kesin bir düşmanlık iyice belirginleşiyor. İleride, düşmanın tekrar Çin'i teslim olmaya ikna etme hilesine başvurması ve bazı köleleşme yanlılarının saklandıkları deliklerden yeniden çıkıp büyük bir olasılıkla bazı yabancı unsurlarla (İngiltere, ABD ve Fransa'daki bazı kimselerle) suç ortaklığı yapmaları beklenebilir. Ama olayların genel gidişi, teslimiyete izin vermeyecektir. Japon Savaşı'nın inatçı ve özellikle barbar niteliği sorununun bu yanını çözmüştür.

22. İkinci olarak Çin'i ele alalım. Çin'in Direnme Savaşı'nda ısrar etmesine katkıda bulunan üç etken vardır. Bunların birincisi, Japonya'ya karşı direnmede halka önderlik eden güvenilir güç olan Komünist Partisidir. Bundan sonra, İngiltere'ye ve ABD'ye dayanan, bu yüzden de onlardan bir talimat gelmedikçe Japonya'ya teslim olmayacak olan Guomindang gelir. Son olarak da, çoğunluğu uzlaşmaya

11. 16 Ocak 1938'de Japon hükümeti siyasetini ortaya koyan bir bildiri yayınlayarak Japonya'nın Çin'i zor yoluyla boyunduruk altına alacağını açıkladı. Japon hükümeti, aynı zamanda Guomindang hükümeti «direnme fikrinde ısrar ettiği» takdirde Japon hükümetinin Çin'de yeni bir kukla yönetim kuracağını ve artık görüşmelerde Guomindang'ı «karşı taraf» olarak kabul etmeyeceğini açıklayarak tehditler ve hileler yoluyla Guomindang hükümetini teslim olmaya zorladı.

karşı olan ve Direnme Savaşı'nı destekleyen öbür siyasi partiler ve gruplar gelir. Bu üçü arasında birlik sağlandığında, kim uzlaşmaya yanaşırsa, hainlerin yanında yer almış olacak ve herkesin onu cezalandırmaya hakkı olacaktır. Hain olmak istemeyenlerin, birleşmek ve Direnme Savaşı'nı sonuna kadar sürdürmekten başka çareleri yoktur; bu nedenle uzlaşmacılığın başarıya ulaşması beklenemez.

23. Üçüncü olarak, uluslararası durumu ele alalım. Japonya'nın müttefikleri ve öbür kapitalist ülkelerin yüksek tabakalarındaki bazı unsurlar dışında bütün dünya, Çin'in uzlaşmasından yana değil, direnmesinden yanadır. Bu etken Çin'in umutlarını güçlendirmektedir. Bugün ülkenin dört bir yanında yaşayan insanlar, uluslararası güçlerin zamanla Çin'e yaptıkları yardımları artıracaklarını umut ediyorlar. Bu boş bir umut değildir. Özellikle Sovyetler Birliği'nin varlığı, Direnme Savaşı'nda Çin'i yüreklendirmektedir. Şimdi her zamankinden güçlü olan sosyalist Sovyetler Birliği, Çin'in sevinçlerini ve acılarını her zaman paylaşmıştır. Sadece kâr peşinde koşan kapitalist ülkelerdeki yüksek tabaka mensuplarının tersine Sovyetler Birliği, bütün zayıf milletlere ve bütün devrimci savaflara yardım etmeyi görev sayar. Çin'in, savaşını, soyutlanmış bir şekilde sürdürmüyor olması, sadece genel olarak uluslararası desteğe değil, özel olarak Sovyetlerin desteğine de bağlıdır. Çin ile Sovyetler Birliği coğrafi olarak birbirlerine çok yakındır; bu da Japonya'nın buhranını şiddetlendirmekte ve Çin'in Direnme Savaşı'nı kolaylaştırmaktadır. Çin'in coğrafi olarak Japonya'ya yakın olması ise, direnişindeki güçlükleri artırmaktadır. Öte yandan, Sovyetler Birliği'ne olan yakınlık, Direnme Savaşı için elverişli bir durumdur.

24. Dolayısıyla, uzlaşma tehlikesinin var olduğu, ama bunun alt edilebileceği sonucuna varabiliriz. Düşman, siyasetini belli bir ölçüye kadar değiştirebilse bile, köklü bir şekilde değiştirmesi olanaksızdır. Çin'de uzlaşmacılığın toplumsal kökleri vardır, ama uzlaşmaya karşı olanlar çoğunluktadır. Uluslararası alanda da bazı güçler uzlaşmadan yanadır, ama temel güçler direnmeden yanadır. Bu üç etkenin bir araya gelmesi, uzlaşmacılık tehlikesinin alt edilmesini ve Direnme Savaşı'nda sonuna kadar ısrar edilmesini mümkün kılmaktadır.

25. Şimdi ikinci sorunun yanıtını verelim. Yurtiçinde siyasi iler-

leme ile Direnme Savaşı'nda kararlılık, birbirinden ayrılmaz. Siyasî yönden ne kadar ilerlersek, savaşta da o kadar ısrar ederiz; savaşta ne kadar ısrar edersek, siyasi yönde o kadar ilerleriz. Ama temelde her şey, Direnme Savaşı'nda göstereceğimiz kararlılığa bağlıdır. Guomindang rejimi altında bulunan çeşitli bölgelerdeki sağlıksız olaylar çok ciddidir ve bu istenmeyen etkenlerin yıllardır birikmesi, geniş yurtsever saflarda büyük kaygı ve üzüntüye yol açmıştır. Ama kötümserliğe yer yoktur, çünkü Direnme Savaşı tecrübesi daha şimdiden kanıtlamıştır ki, Çin halkının son 10 ay içinde gösterdiği ilerleme, geçmişteki birçok yılın ilerlemesine bedeldir. Uzun yıllar süren yozlaşmanın birikmiş etkisi, halkın Japonya'ya karşı direnme gücünün gelişmesini ciddi şekilde engellemekte, böylece daha büyük zaferler kazanmamızı önlemekte ve savaşta kayıplar vermemeze yol açmaktadır. Ama Çin'deki, Japonya'daki ve dünyadaki genel durum öyledir ki, Çin halkı mutlaka ilerleyecektir. Bu ilerleme, ilerlemeyi engelleyen yozlaşma etkeninden dolayı yavaş olacaktır. İlerleme ve ilerlemenin ağır temposu, şimdiki durumun iki özelliğidir ve ikincisi savaşın acil gereklerine uygun düşmemekte, bu da yurtseverler için büyük bir kaygı unsurudur. Ama biz devrimci bir savaş içindeyiz ve devrimci savaş yalnız düşmanın zehirini yok etmekle kalmayıp, kendi pisliklerimizi de temizleyen bir panzehirdir. Her haklı devrimci savaş, birçok şeyi değiştirebilecek ya da bunların değişmesi için yolları açabilecek büyük bir güce sahiptir. Çin-Japon savaşı, hem Çin'i hem de Japonya'yı değiştirecektir; Çin, Direnme Savaşı'nda ve birleşik cephe de ısrar ettiği sürece, eski Japonya mutlaka yeni bir Japonya'ya ve eski Çin de mutlaka yeni bir Çin'e dönüşecek ve hem Çin'de hem Japonya'da savaş sırasında ve savaştan sonra insanlar ve her şey değişecektir. Japonya'ya karşı savaş ile kendi milli yeniden kuruluşumuzu, birbirine bağlı olarak görmemiz doğru olur. Japonya'nın değişebileceğini söylemekle, Japon yöneticilerinin saldırı savaşının ycnilgiyle sonuçlanacağını ve bunun Japon halkı tarafından yapılacak bir devrime yol açabileceğini kastediyoruz. Japon halkının devriminin zaferine ulaştığı gün, Japonya'nın değiştiği gün olacaktır. Bütün bunlar, Çin'in direnme savaşıyla yakından ilgilidir ve dikkate alınması gereken bir olasılıktır.

Milli Kölelik Teorisi Yanlıştır,

Aynı Şekilde Çabuk Zafer Teorisi de Yanlıştır

26. Görelî güç, görelî büyüklük, ilerleme ya da gerileme ve yardımın görelî olanı gibi çelişen temel özellikler açısından düşmanla kendimizi karşılaştırarak yaptığımız incelemede milli kölelik teorisini zaten çürütmüş, uzlaşma olasılığının niçin az olduğunu ve siyasi ilerlemenin niçin mümkün olduğunu açıklamıştık. Boyun eğme yanlıları, güçlülük ile zayıflık arasındaki çelişmeyi vurguluyor ve bütün öteki çelişmeleri göz ardı ederek bu çelişmeyi söz konusu savlarının temeli haline getirecek kadar büyütüyorlar. Güçlü olup olmama üzerinde bu kadar durmaları, onların soruna tek yanlı baktıklarını gösterir ve sorunun bu tek yanını alıp abartarak bütün için geçerli saymaları da onların özncliliğini kanıtlar. Dolayısıyla, soruna bir bütün olarak bakılacak olursa, hiçbir temele dayanmadıkları ve yanıldıkları görülür. Bazıları ise ne boyun eğme yanlısı, ne de iflah olmaz kötümserlerdir, belli bir zamanda ve bazı açılardan bizim gücümüz ile düşmanın gücü arasındaki dengesizlikten ya da ülkedeki yozlaşmadan ötürü kafaları karışmış olduğundan kötümser bir hava içindedirler. Onlara da yaklaşımlarının tek yanlı ve öznel olduğunu göstermeliyiz. Ama onların durumunun düzeltilmesi görece kolaydır, bir kere uyarıldıkları zaman anlayacaklardır, çünkü onlar yurtseverdir ve hataları geçicidir.

27. Çabuk zafer teorisinin temsilcileri de yanılmaktadır. Onlar ya güçlülük ile zayıflık arasındaki çelişmeyi tamamen unutup sadece öbür çelişmeleri hatırlıyor, ya Çin'in lehine olan durumları gerçekte uzaktan yakından ilgisi olmayacak ve tanınmayacak bir hale gelene kadar büyütüyor, ya da «gözünün önüne bir yaprak geldi mi Tay Dağı'nı görmez olursun» atasözünde olduğu gibi belli bir zaman ve yerdeki güçler dengesini, burunlarının ucunu görmeden bütün durumu kapsıyormuş gibi gösteriyorlar. Tek kelimeyle, düşmanın güçlü, bizim ise zayıf olduğumuzu itiraf etmek cesaretini gösteremiyorlar. Çoğu zaman bu noktayı ve dolayısıyla gerçeğin bir yanını inkâr ediyorlar. Üstelik, avantajlarımızın sınırlı olduğunu da itiraf etmek cesaretini gösteremiyor ve böylece gerçeğin başka bir yönünü de inkâr etmiş oluyorlar. Sonuç olarak büyük-küçük hatalar yapıyorlar: burada da bütün zarara yol açan gene öznclilik ve tek yanlılık oluyor. Bu arkadaşlar

iyi niyetlidir ve onlar da yurtseverdir. Ama bu «beylerin emelleri gerçekten yüce» olsa bile, görüşleri yanlıştır ve bu görüşlere göre hareket edebilecek olursa duvara toslamak kaçınılmazdır. Çünkü değerlendirme gerçeğe uymazsa, eylem amacına ulaşamaz. Bunu dikkate almadan hareket etmek ordunun yenilgiye uğraması ve ulusun köleleşmesi demek olur ki, bu durumda da sonuç teslimiyetçilerinkinin aynısı olacaktır. Dolayısıyla, bu çabuk zafer teorisinin de işe yarar bir yanı yoktur.

28. Milli kölelik tehlikesini inkâr mı ediyoruz? Hayır etmiyoruz. Çin'in iki olasılıkla, ya kurtuluş, ya da kölelikle yüz yüze olduğunun ve bu ikisinin birbiriyle şiddetle çatıştığının farkındayız. Görevimiz, kurtuluşu gerçekleştirmek ve köleleşmeyi önlemektir. Kurtuluş için gereken koşullar şunlardır: Temel koşul olan Çin'in ilerlemesi, düşmanın içinde bulunduğu güçlükler ve uluslararası destek. Biz boyun eğme yanlılarından farklıyız. Biz soruna nesnel ve bütün yanları hesaba katan bir açıdan bakarak, hem milli kölelik hem de kurtuluş olasılıklarını görüyor, kurtuluşun daha güçlü bir olasılık olduğunda ısrar ediyor, kurtuluş için gerekli koşulları belirtiyor ve bunları sağlamak için çaba harcıyoruz. Öte yandan boyun eğmeyi savunanlar soruna öznel ve tek yanlı bir açıdan bakarak ancak bir olasılığı, kölelik olasılığını görüyorlar; kurtuluş olasılığını kabul etmedikleri gibi, kurtuluş için gerekli koşulları belirtmiyor ve bunları sağlamak için çaba harcamıyorlar. Üstelik biz, bir yandan uzlaşma eğiliminin ve yozlaşmanın varlığını kabul ediyor, ama yavaş yavaş üstünlük kazanacak olan ve uzlaşma eğilimiyle daha şimdiden şiddetle çatışmakta olan öbür eğilimleri ve olayları da görüyoruz. Ayrıca biz, sağlıklı eğilimlerin ve olayların ağır basabilmesi için gereken koşulları ortaya koyuyor ve uzlaşma eğilimini yenmek, yozlaşma durumunu değiştirmek için mücadele ediyoruz. Bu yüzden, kötümser olanların tersine, hiç de umutsuz değiliz.

29. Çabuk zafer istemiyor değiliz; «İblis»lerin bir an önce def edilmesini kim istemez? Ama şuna da işaret ediyoruz ki, birtakım koşullar olmazsa, çabuk zafer insanın sadece kafasında yaşayan ve nesnel gerçeklikte var olmayan bir şey, sadece bir hayal ve yanlış bir teori olarak kalır. Buna uygun olarak düşman ve kendimizle ilgili bütün koşulların

nesnel ve kapsamlı bir değerlendirmesini yaptıktan sonra, nihaî zafere giden tek yolun uzun süreli savaş stratejisi olduğunu söylüyoruz ve hiçbir temele dayanmayan çabuk zafer teorisini reddediyoruz. Biz nihaî zafer için vazgeçilmez olan bütün koşulları sağlamak üzere mutlaka mücadele etmemiz gerektiğini savunuyoruz; bu koşullar ne kadar erken ve ne kadar tam olarak sağlanırsa, zaferden o kadar emin oluruz ve zaferi o kadar erken kazanırız. Savaş sürecinin ancak bu şekilde kısaltılabileceğine inanıyoruz ve boş laftan ibaret olan ve işleri kolay tarafından halletme gayretinden başka bir şey olmayan çabuk zafer teorisini reddediyoruz.

Niçin Uzun Süreli Bir Savaş?

30. Şimdi uzun süreli savaş sorununu inceleyelim. «Niçin uzun süreli bir savaş?» sorusuna verilecek doğru yanıt, ancak Çin ile Japonya arasındaki temel karşıtlıkların tümü ele alınarak bulunabilir. Örneğin, biz yarı-sömürge ve yarı-feodal bir ülke olduğumuz halde düşman güçlü bir emperyalist devlettir demekle yetinirsek, milli kölelik teorisine saplanma tehlikesiyle karşı karşıyayız demektir. Çünkü, ne teoride ne de pratikte hiçbir mücadele, sadece güçlü olanın karşısına zayıf olanı koymakla uzun süreli olur. Bir mücadele, sadece küçük olanın karşısına büyük olanı çıkarmakla, gerici olanın karşısına ilerici olanı çıkarmakla ya da çok yardımın karşısına az yardımı koymakla da uzun süreli olmaz. Küçük bir ülkenin büyük bir ülke tarafından ya da büyük bir ülkenin küçük bir ülke tarafından ilhakı sık sık rastlanan bir şeydir. Güçlü olmayan ilerici bir ülkenin büyük ve gerici bir ülke tarafından yok edilmesi sık rastlanan bir şeydir ve aynı şey, ilerici olduğu halde güçlü olmayan her şey için de geçerlidir. Desteğin çok ya da az oluşu, önemli ama ikinci derecede bir etkidir ve bunun etkisinin derecesi her iki taraftaki temel etkenlere bağlıdır. Bu yüzden, Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı uzun süreli bir savaştır dediğimiz zaman, vardığımız sonucu, her iki tarafı etkileyen bütün etkenlerin karşılıklı ilişkilerinden çıkarıyoruz. Düşman güçlü, biz ise zayıfız ve köleleşme tehlikesi vardır. Ama başka açılardan, düşmanın zaafı, bizim üstünlüklerimiz vardır. Bizim çabamızla düşmanın üstünlükleri azaltılabilir ve zaafı artırılabilir. Öte yandan yine kendi ça-

balamızla bizim üstünlüklerimiz artırılabilir ve zaaflarımız giderilebilir. Dolayısıyla, düşmanın önünde sonunda yenilecek ve bütün emperyalist sistemin çöküşünü önleyemeyecek olmasına karşılık, biz nihaî zaferi kazanabilir ve köleleşmenin önüne geçebiliriz.

31. Düşmanın bir yönden üstünlüğü ve bütün başka yönlerden zaafı olduğu ve bizim yalnız bir yönden zaafımız ve bütün başka yönlerden üstünlüklerimiz olduğuna göre, bu durum, bugün neden bir denge değil de, tam tersine düşman için bir üstünlük, bizim içinse bir zayıflık yaratmıştır? Sorunu böylesine biçimsel bir yönden ele alamayacağımız açıktır. Aslında, düşmanın gücüyle bizim gücümüz arasındaki eşitsizlik şu anda o kadar büyüktür ki, düşmanın zaafı henüz artmamıştır ve şimdiki halde güçlülüğünü silip atacak kadar artmasına da olanak yoktur. Bizim üstünlüklerimiz ise, henüz gelişmemiştir ve bugün için zayıflığımızı giderecek kadar gelişmesine de olanak yoktur. Bu yüzden, şimdilik denge değil, ancak dengesizlik olabilir.

32. Direnme Savaşı'nda ve birleşik cephede ısrar etmekte gösterdiğimiz çabalar, bizim zayıflığımıza ve daha kötü durumda olmamıza karşılık düşmanın güçlü ve üstün bir durumda olmasını az çok değiştirdiği halde, durumda henüz esaslı bir değişiklik olmamıştır. Dolayısıyla, savaşın belli bir aşaması süresince düşman belli ölçüde zafer kazanacak ve biz belli ölçüde yenilgiye uğrayacağız. Peki, niçin bu dönemde düşmanın zaferlerinin ve bizim yenilgilerimizin ölçüsü kesinlikle sınırlıdır ve niçin bu durum kesin zafer ya da kesin yenilgi ile aşılamaz? Bunun nedeni, birinci olarak, en başından beri düşmanın gücü ile bizim zayıflığımızın mutlak değil, görelidir ve ikinci olarak Direnme Savaşı'nda ve birleşik cephede ısrar etmek için gösterdiğimiz çabaların, bu göreliliği daha da güçlendirmiş olmasıdır. Başlangıçtaki durumla karşılaştırsak, düşman hâlâ güçlüdür ama elverişsiz etkenler onun gücünü, henüz üstünlüğünü ortadan kaldıracak derecede olmasa da azaltmıştır; ve aynı şekilde, biz de hâlâ zayıfız ama elverişli etkenler bizim zayıflığımızı, daha kötü durumda oluşumuzu değiştirmeye yetecek derecede olmasa da bir ölçüde gidermiştir. Dolayısıyla, düşmanın görelidir güçlü ve bizim görelidir zayıf, düşmanın görelidir üstün ve bizim görelidir daha

kötü durumda olduğumuz sonucu çıkmaktadır. Her iki tarafta da güçlülük ile zayıflık, üstünlük ile daha kötü durumda olma, hiçbir zaman mutlak olmamıştır. Ayrıca Japonya'ya karşı direnmede ve savaş sırasındaki birleşik cephede ısrar etmede gösterdiğimiz çabalar, düşman ile aramızda başlangıçta var olan güçler dengesinde daha ileri değişikliklere yol açmıştır. Bu yüzden, bu aşamada düşmanın zaferinin ve bizim yenilgimizin ölçüsü kesinlikle sınırlıdır ve dolayısıyla savaş, uzun süreli bir nitelik kazanmaktadır.

33. Ne var ki koşullar sürekli olarak değişiyor. Savaşın gelişmesi içinde, doğru askeri ve siyasi taktikler kullandığımız, ilke hataları yapmadığımız ve elimizden gelen bütün çabayı gösterdiğimiz sürece savaş uzadıkça düşmanın zayıflıkları ve bizim üstünlüklerimiz artacak ve bu da kaçınılmaz olarak iki tarafın karşılıklı güçlerindeki farklılığı ve iki tarafın karşılıklı durumlarındaki farklılığı sürekli olarak değiştirecektir. Yeni bir aşamaya varıldığında, güçler dengesinde, düşmanın yenilgisi ve bizim zaferimizle sonuçlanacak büyük bir değişiklik meydana gelecektir.

34. Şimdiki durumda düşman hâlâ gücünü kullanabilir ve Direnme Savaşı'mız henüz düşmanı esaslı bir şekilde zayıflatmamıştır. Düşmanın insan gücü ve maddî kaynaklar yönünden yetersizliği, henüz taarruzunu önleyecek ölçüde değildir; tam tersine bunlar, onun taarruzunu hâlâ belli bir ölçüye kadar besleyebilir. Hem Japonya içindeki uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarını, hem de Çin milletinin direnişini şiddetlendiren bir etken olan, düşmanın savaşının gerici ve barbar niteliği, şimdilik düşmanın ilerlemesini esaslı bir şekilde engelleyecek bir durum yaratmamıştır. Düşman uluslararası alanda gitgide daha çok soyutlanmaktadır, ama henüz tamamen soyutlanmış durumda değildir. Bize yardım edeceklerini belirten birçok ülkede, mühimmat ve savaş malzemesi ticareti yapan ve kârdan başka bir şey düşünmeyen kapitalistler hâlâ Japonya'ya büyük miktarda savaş malzemesi sağlamakta¹² ve bunların hükümetleri¹³ Japonya'ya karşı fiili önlemler uygulayan Sovyetler Birliği'nin tutumuna katılmakta hâlâ isteksiz dav-

12. Burada sözü geçen kapitalistler, esas olarak ABD kapitalistleridir.

13. Burada Mao Zedung yoldaş «bunların hükümetleri» derken, emperyalist ülkelerin, yani İngiltere, ABD ve Fransa'nın hükümetlerini kastediyor.

ranmaktadırlar. Buradan da, Direnme Savaşı'mızın çabuk kazanılamayacağı ve ancak uzun süreli bir savaş olabileceği sonucu çıkar. Çin'e gelince, 10 aylık direnme süresi içinde askeri, ekonomik, siyasi ve kültürel alanlardaki zayıflığında belli bir düzelme olduğu halde, Çin düşmanının taarruzunu engellemek ve karşı-taarruzumuzu hazırlamak için gerekenleri yerine getirmekten hâlâ çok uzaktır. Üstelik, nicelik olarak belli birtakım kayıplar vermek zorunda kaldık. Lehimize olan bütün etkenlerin olumlu etkileri görülüyor, ancak çok büyük bir çaba göstermezsek bunlar düşmanın taarruzunu durdurmaya ve kendi karşı-taarruzumuzu hazırlamaya yetmeyecektir. Ne yozlaşmanın ortadan kaldırılması ve yurtiçindeki ilerlemenin hızlandırılması, ne de Japonya yanlısı güçlerin dizginlenmesi ve yurtdışındaki Japonya'ya karşı güçlerin genişlemesi, bugün için gerçekleşmiştir. Bütün bunlardan, savaşımızın çabuk kazanılamayacağı, ancak uzun süreli bir savaş olabileceği sonucu çıkar.

Uzun Süreli Savaşın Üç Aşaması

35. Çin-Japon savaşı uzun süreli bir savaş olduğuna ve nihaî zafer de Çin'in olacağına göre, mantıki olarak, bu uzun süreli savaşın üç aşamadan geçeceği düşünülebilir. Birinci aşama, düşmanın stratejik taarruzu ve bizim stratejik savunmamız dönemini kapsar. İkinci aşama, düşmanın stratejik duraklaması ve bizim karşı-taarruza hazırlanmamız dönemi olacaktır. Üçüncü aşama, bizim stratejik karşı-taarruzumuz ve düşmanın stratejik geri çekilme dönemi olacaktır. Bu üç aşamadaki somut durumun ne olacağını önceden kestirmek olanaksızdır, ama şimdiki koşulların ışığında savaştaki bazı temel eğilimlere işaret edilebilir. Olayların nesnel gelişme süreci birçok iniş çıkışla dolu olacak, büyük bir zenginlik ve çeşitlilik gösterecektir ve hiç kimse Çin-Japon savaşı hakkında falcılık yapamaz; ama gene de savaşın stratejik yönetimi için, savaştaki eğilimlerin kabataslak bir dökümünü yapmak gereklidir. Taslağımız, ortaya çıkacak gerçeklere tamamen uymasa ve bunlar tarafından düzeltilse bile, gene de uzun süreli savaşta sağlam ve bilinçli bir stratejik yönetim sağlayabilmek için bu taslağı yapmak gerekir.

36. Birinci aşama henüz sona ermemiştir. Düşmanın planı Kan-

ton'u, Vuhan'ı ve Lençov'u işgal edip bu üç noktayı birbirine bağlamaktır. Düşman bu amacını gerçekleştirmek için en azından 50 tümen ya da aşağı yukarı bir buçuk milyon insan kullanmak, bir buçuk-iki yıllık bir zaman harcamak ve 10 milyar Yen'den fazla bir harcama yapmak zorunda kalacaktır. Bu kadar içerilere girerken büyük zorluklarla karşılaşacak ve bunların akıl almayacak kadar feci sonuçları olacaktır. Kanton-Hankov Demiryolunu ve Sian-Lançov Karayolunu boylu boyunca işgal etmeye kalkışmasına gelince, birçok tehlikeli çatışmaya girmek zorunda kalsa bile planını tamamen gerçekleştiremeyebilir. Ancak harekât planımızı çizerken, düşmanın bu üç noktayı işgal edebileceği, hatta başka bazı alanları da ele geçirebileceği ve ayrıca bunları birbirine bağlayabileceği düşüncesiyle hareket etmeli ve uzun süreli bir savaşa kendimizi hazırlamalıyız ki, düşman bunları gerçekleştirebilse bile onunla başa çıkabilelim. Bu aşamada benimsememiz gereken savaşma biçimi, esas olarak gerilla savaşı ve mevzi savaşı ile desteklenen hareketli savaştır. Guomintang askeri yetkililerinin öznel hataları dolayısıyla bu aşamanın birinci döneminde esas ağırlık mevzi savaşa verilmişti, ama aslında aşamanın bütünü açısından mevzi savaşı destekleyici niteliktedir. Bu aşamada Çin daha şimdiden geniş bir birleşik cephe kurmuş ve eşi görülmemiş bir birliğe ulaşmıştır. Düşman, çabuk sonuç alma planını gerçekleştirmek ve bütün ülkeyi fazla uğraşmadan fethetmek çabası içinde, Çin'i teslim olmaya zorlamak için aşağılık ve hayasız yollar denemiştir ve ileride de denemeye devam edecektir; ama şimdiye kadar başarıya ulaşamamıştır ve gelecekte de başanya ulaşma olasılığı pek yoktur. Çin bu aşamada, ciddi kayıplara uğramasına karşın, ikinci aşamada sürececek olan direnişinin esasını oluşturacak önemli ilerlemeler kaydedecektir. İçinde bulunduğumuz aşamada Sovyetler Birliği Çin'e daha şimdiden önemli ölçüde yardımda bulunmuştur. Düşman tarafında ise daha şimdiden moral bozukluğunun belirtileri vardır. Ordusunun saldırı hızı, bu aşamanın ortalarında, başlarına oranla azalmıştır ve sonlarında daha da azalacaktır. Düşmanın maliyesinde ve ekonomisinde bitkinlik belirtileri görülmeye başlamıştır. Halkta ve askerlerinde savaş bıkkınlığı baş göstermektedir; savaşın başını çeken klık içinde «savaş konusunda hayal kırıklıkları» belirmeye başlamıştır

ve savaşın geleceği konusundaki kötümserlik artmaktadır.

37. İkinci aşama, bir stratejik denge aşaması olarak adlandırılabilir. Birinci aşamanın en sonunda, düşman, kendi birliklerinin az olması ve bizim sağlam direnişimiz nedeniyle, stratejik taarruzu için bazı uç noktalar saptamak zorunda kalacak ve bu noktalara ulaştığında, stratejik taarruzuna son vererek işgal ettiği alanları koruma aşamasına girecektir. İkinci aşamada, düşman işgal edilmiş alanları korumaya çalışacak, kukla hükümetler kurmak gibi ikiyüzlü bir yöntemle başvurarak bu alanları kendine mal etmek isteyecek ve bu arada Çin halkını alabildiğine soyacaktır; ne var ki, bir kere daha zorlu bir gerilla savaşıyla karşılaşacaktır. Düşmanın gerisinin korunmamış olmasından yararlanarak, gerilla savaşımız birinci aşamada büyük ölçüde gelişecek, düşmanın işgal ettiği alanları sağlamlaştirmasını ciddi ölçüde tehlikeye sokan birçok üs bölgesi kurulacak ve böylece ikinci aşamada mücadele yaygınlığını koruyacaktır. Bu aşamada mücadele biçimimiz esas olarak hareketli savaş ile desteklenen gerilla savaşı olacaktır. Çin'in gene büyük bir düzenli ordusu olacak ama derhal bir stratejik karşı-taarruz başlatmakta güçlük çekecektir; çünkü bir yandan düşman, işgali altında bulunan büyük şehirlerde ve belli başlı ulaşım hatları boyunca stratejik bir savunma durumu benimseyecek, öte yandan, Çin, teknik yönden henüz yeterince donatılmamış olacaktır. Düşmana karşı cephe savunması yapan birliklerin dışındaki kuvvetlerimiz, az çok dağınık tertipte, düşmanın gerisine büyük sayılarda aktarılacaklardır. Ve bu kuvvetler, düşmanın fiilen işgal etmediği bütün alanlarda üslenecekler, halkın yerel silahlı kuvvetleriyle işbirliği yapacaklar ve düşman işgali altında bulunan alanlara karşı yaygın ve zorlu bir gerilla savaşı vereceklerdir. Böylelikle şimdi şansi Eyaletinde yapılmakta olduğu gibi, düşmanı hareketli savaş yoluyla yok edebilmek için onu mümkün olduğu kadar hareket halinde tutacaklardır. İkinci aşamadaki mücadele amansız olacak ve ülkede ciddi yıkıma yol açacaktır. Ama gerilla savaşı başarılı olacaktır ve iyi yönetildiği takdirde, düşman işgal ettiği toprakların ancak üçte birini elinde tutabilecek, geri kalan üçte ikisi bizim elimize geçecek, bu da düşman için büyük bir yenilgi ve Çin için büyük bir zafer olacaktır. O zaman bir bütün olarak düşman işgali altında bulunan topraklar üçe

ayrılacaktır: Birincisi, düşmanın üs bölgeleri; ikincisi, gerilla savaşı için bizim üs bölgelerimiz; üçüncüsü de her iki tarafın mücadele ettiği gerilla bölgeleri. Bu aşamanın süresi, düşmanla aramızdaki güç dengesindeki değişikliklerin ölçüsüne ve uluslararası durumdaki değişikliklere bağlı olacaktır; genel olarak, bu aşamanın görece uzun bir zaman süreceğini kabul etmeye ve zorluklarına göğüs germeye hazır olmalıyız. Bu, Çin için çok acılı bir dönem olacak ve ortaya iki büyük sorun, yani ekonomik güçlükler ile hainlerin yıkıcı faaliyetleri çıkacaktır. Düşman, Çin'in birleşik cephesini yıkmak için elinden geleni ardına koymayacak ve bütün işgal altındaki bölgelerde bulunan ihanet örgütleri sözümlerine ona bir «birleşik hükümet» içinde bir araya geleceklerdir. Büyük şehirleri kaybetmemiz ve savaşın güçlükleri, saf-larımızdaki bocalayan unsurları uzlaşma çığırtkanlığına itecek ve karamsarlık ciddi ölçüde artacaktır. Bu durumda görevlerimiz, halkı tek bir vücut halinde birleştirmek ve savaşı sarsılmaz bir azimle sürdürmek için seferber etmek, birleşik cepheyi genişletmek ve sağlamlaştırmak, her türlü karamsarlığı ve uzlaşmacı düşünceyi silip atmak, çetin bir şekilde mücadele etmeyi teşvik etmek, yeni savaş zamanı siyasetlerini uygulamak ve böylece güçlüklerle göğüs germek olacaktır. İkinci aşamada, birleşik bir hükümetin kurulması için bütün ülkeye kararlı bir çağrıda bulunmak, bölünmelere karşı çıkmak ve savaşma tekniklerini sistemli olarak geliştirmek, silahlı kuvvetlerde reform yapmak, bütün halkı seferber etmek ve karşı-taarruza hazırlanmak zorunda kalacağız. Uluslararası durum Japonya'nın daha da aleyhine dönecektir. Oldubittilere kendini uydurmasını bilen Chamberlain tipi «gerçekçilikten» söz edenler de çıkacaktır, ama belli başlı uluslararası güçlerde Çin'e daha çok yardım etme eğilimi belirecektir. Japonya'nın Güneydoğu Asya ve Sibiryaya için oluşturduğu tehlike daha da büyüyecektir. Hatta yeni bir savaş bile çıkabilir. Japonya'ya gelince, sayısız tümenleri Çin'de bir daha kurtulamayacak şekilde batağa saplanacaktır. Geniş çapta gerilla savaşı ve Japonya'ya karşı halk hareketi bu büyük Japon kuvvetini yıpratacak, büyük ölçüde azaltacak ve aynı zamanda, gittikçe artan sıla hasretini, savaş bıkkınlığını ve hatta savaş aleyhtarı duyguları körükleyerek bu kuvvetin moralini sıfıra indirecektir. Japonya'nın Çin'i talan etmekle hiçbir sonuç elde ede-

meyeceğini söylemek yanı sıra da, sermayesi kıt olduğundan ve gerilla savaşıyla da yıpratıldığından, çabuk ya da önemli sonuçlar elde edemeyecektir. Bu ikinci aşamada, bütün savaşın geçiş aşaması olacak ve en çetin dönem olmakla kalmayacak, aynı zamanda belirleyici de olacaktır. Çin'in bağımsız bir ülke olmasını ya da bir sömürge haline gelmesini, birinci aşamada büyük şehirlerin elde tutulması ya da kaybedilmesi değil, ikinci aşamada bütün milletin göstereceği çaba belirleyecektir. Direnme Savaşı'nda, birleşik cephede ve uzun süreli savaşta ısrar edebildiğimiz takdirde, Çin bu aşamada zayıf bir durumdan güçlü bir duruma geçmek için gerekli kuvveti toplayacaktır. Bu, Çin'in Direnme Savaşı'nın üç perdelik dramının ikinci perdesi olacaktır. Ve bütün aktörlerin çabası sayesinde, çok parlak bir perdenin oynanması mümkün olacaktır.

38. Üçüncü aşama, kaybettiğimiz toprakları yeniden ele geçirmek için yapacağımız karşı-taarruz aşaması olacaktır. Bu toprakların yeniden ele geçirilmesi, esas olarak, Çin'in bir önceki aşamada inşa ettiği ve üçüncü aşamada büyümeye devam edecek olan kuvvete bağlı olacaktır. Ama, tek başına Çin'in gücü yeterli olmayacaktır ve uluslararası güçlerin desteği ile Japonya'da meydana gelecek değişikliklere de dayanmak zorunda kalacağız. Yoksa kazanma olanağımız yoktur; bunlar, uluslararası propaganda ve diplomasi açısından Çin'e düşen görevleri artırmaktadır. Üçüncü aşamada savaşımız artık bir stratejik savunma savaşı değil, stratejik taarruzlarda ifadesini bulan bir stratejik karşı-taarruz savaşı olacak ve savaş artık stratejik iç hatlarda verilmeyecek, yavaş yavaş stratejik dış hatlara kayacaktır. Bu savaş, çarpışarak Yalu Irmağı'na kadar varmadığımız sürece, bitmiş sayılmayacaktır. Üçüncü aşama, uzun süreli savaşın son aşaması olacaktır ve savaşta ısrar etmekten söz ederken, bu aşamayı sonuna kadar sürdürmeyi kastediyoruz. Başlıca mücadele biçimimiz gene hareketli savaş olacak ama mevzi savaşı önem kazanacaktır. Mevzi savunması bugünkü koşullarda birinci aşamada önemli sayılamayacağı halde, mevzi saldırısı değişen koşullar ve görevimizin gerekleri dolayısıyla üçüncü aşamada oldukça önemli bir yer kazanacaktır. Üçüncü aşamada gerilla savaşı, hareketli savaşın ve mevzi savaşının yanında gene stratejik destek sağlayacak, ama ikinci aşı-

mada olduğu gibi başlıca mücadele biçimi olmayacaktır.

39. Görülüyor ki, savaş uzun süreli ve dolayısıyla çetin olacaktır. Düşman, Çin'i bütünüyle yutamayacak ama birçok yeri oldukça uzun bir süre için işgal edebilecektir. Çin, Japonları hemen def edemeyecek, ama topraklarının büyük bölümü kendi elinde kalacaktır. Sonunda düşman yenilecek ve biz kazanacağız, ama önümüzde kat edilmesi gereken zorlu bir yol var.

40. Çin halkı, bu uzun ve amansız savaş süresince çelikleşecektir. Savaşta yer alan siyasi partiler de çelikleşecek ve sınanacaktır. Birleşik cephede mutlaka ısrar etmek gerekir; ancak birleşik cephede ısrar edersek savaşta da sebat edebiliriz ve ancak birleşik cephede ve savaşta ısrar edersek, nihaî zaferi kazanabiliriz. Bütün güçlükler ancak bu şekilde alt edilebilir. Bu zorlu yolu kat ettikten sonra zafere giden ana yola çıkacağız. Savaşın doğal mantığı budur.

41. Üç aşama içinde görece güçlerde meydana gelecek değişimler şöyle gelişecektir: Birinci aşamada, güç bakımından düşman üstün, biz ise zayıfız. Zayıflığımız açısından Direnme Savaşı'nın arifesinden bu aşamanın sonuna kadar meydana gelecek iki farklı türden değişmeyi hesaba katmalıyız. Birinci değişiklik, kötüye gidiştir. Çin'in zaten zayıf olan durumu, savaş kayıplarıyla, yani toprakların, nüfusun, ekonomik gücün, askeri gücün ve kültür kurumlarının azalmasıyla daha da ağırlaşacaktır. Birinci aşamanın sonlarına doğru bu azalma, özellikle ekonomik yönden, büyük bir olasılıkla önemli ölçüde olacaktır. Bu nokta, bazı kişilerce milli kölelik ve uzlaşma teorilerine temel olacak şekilde kötüye kullanılacaktır. Ama işlerin daha iyiye doğru gitmesi şeklindeki ikinci değişikliğin de hesaba katılması gerekir. Bu, savaşta kazanılan tecrübeyi, silahlı kuvvetlerin kaydettiği ilerlemeyi, siyasi ilerlemeyi, halkın seferber edilmesini, kültürün yeni bir yönde gelişmesini, gerilla savaşının ortaya çıkışını, uluslararası desteğin artışı vb. kapsar. Birinci aşamada geriye doğru gitmekte olan, eski nicelik ile eski nitelik ve ifadesini esas olarak nicelikte bulur. İleriye gitmekte olan ise, yeni nicelik ile yeni nitelik ve ifadesini esas olarak nitelikte bulur. Uzun süreli bir savaş vermemizi ve nihaî zaferi kazanmamızı sağlayan bu ikinci değişikliktir.

42. Birinci aşamada, düşman tarafından da iki çeşit değişiklik

meydana gelmektedir. Bunlardan birincisi kötüye doğru gidiştir ve yüz binlerce ölü, silah ve mühimmatın tükenmesi, birliklerin moral çöküntüsü, kendi ülkelerinde halkın hoşnutsuzluğu, ticaretin azalması, on milyar Yen'i aşkın harcama, dünya kamuoyu tarafından mahkûm edilmeleri vb. şekilde kendini gösterir. Bu eğilim aynı zamanda, bizim uzun süreli bir savaş vermemizi ve nihaî zaferi kazanmamızı mümkün kılan temeli de yaratır. Ne var ki, aynı şekilde düşman tarafında ikinci değişikliği, işlerin daha iyiye gitmesiyle beliren değişikliği, yani toprak, nüfus ve kaynaklar yönünden genişlemesini de hesaba katmalıyız. Bu da, Direnme Savaşı'mızın uzun süreli niteliğinin ve çabuk zaferin olanaksızlığının temelini oluşturur. Bunun yanı sıra, bazı kimseler bunu, milli kölelik ve uzlaşma teorilerine temel olarak kullanacaklardır. Bununla beraber, düşman tarafındaki bu iyiye doğru değişikliğin geçici ve kısmî niteliğini hesaba katmalıyız. Japonya, çöküşe doğru giden bir emperyalist devlettir ve Çin topraklarını işgal etmesi geçicidir. Çin'de gerilla savaşının hızla gelişmesi, Japonların fiilî işgalini dar bölgeler içine hapsedecektir. Üstelik Japonya'nın Çin topraklarını işgal etmesi, kendisi ile öbür yabancı ülkeler arasında çelişmeler yaratmış ve bunları yoğunlaştırmıştır. Ayrıca, genel olarak böyle bir işgal, üç Kuzeydoğu eyaletindeki tecrübenin de gösterdiği gibi, Japonya'nın uzun bir süre için hiç kâr sağlamadan sermaye yatırmasını gerektirecektir. Bütün bunlar da, milli kölelik ve uzlaşma teorilerini ortadan kaldırmak ve yerine uzun süreli savaş ve nihaî zafer teorilerini geçirmek için bize bir temel sağlamaktadır.

43. İkinci aşamada, yukarıda sözü edilen değişiklikler her iki tarafta da gelişmeye devam edecektir. Durum ayrıntılı olarak önceden tahmin edilemezse de, genel olarak Japonya gerilemeye, Çin ise yükselmeye devam edecektir.¹⁴ Örneğin, Çin'in gerilla savaşı sayesinde Japonya'nın askeri ve mali kaynakları, ciddi olarak azalacak, Ja-

14. Mao Zedung yoldaşın, Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nın denge aşamasında Çin'de bir yükselişin doğacağı yolundaki öngörüsü, Çin Komünist Partisi önderliğindeki Kurtarılmış Bölgeler örneğinde tamamen doğrulandı. Ama Guomindang bölgelerinde yükseliş değil, tam bir çöküş vardı; çünkü Çan Kayşek'in başını çektiği yönetici klik, Japonya'ya karşı direnişte pasif, Komünist Partisine ve halka karşı çıkmada ise aktifti. Bu geniş halk kitleleri arasında muhalefetin doğmasına yol açtı ve onların siyasî bilincini yükseltti.

ponya'da halkın hoşnutsuzluğu artacak, birliklerinin morali daha da çökecek ve uluslararası alanda daha fazla soyutlanacaktır. Çin'e gelince, siyasi, askeri ve kültürel alanlarda ve halkın seferber edilmesinde daha çok ilerleyecek; gerilla savaşı daha da gelişecek; yurtiçinde küçük sanayi ve yaygın tarım temeli üzerinde bazı yeni ekonomik gelişmeler gerçekleşecek, uluslararası destek zamanla artacak ve her şey şimdikinden çok farklı bir görünüm kazanacaktır. Bu ikinci aşama oldukça uzun sürebilir ve bu süre içinde Çin'in giderek yükselmesi, Japonya'nın ise giderek çökmesiyle güç dengesinde büyük bir değişiklik olacaktır. Çin zayıf durumundan kurtulacak, Japonya ise üstün durumunu yitirecektir; önce her iki ülke de birbirine denk olacak, ondan sonra göreceli durumları tersine dönecektir. Bunun üzerine Çin genel olarak, stratejik karşı-taarruz hazırlıklarını tamamlamış olacak, karşı-taarruz ve düşmanın yurttan atılması aşamasına girecektir. Zayıflıktan güçlülüğe geçişin ve karşı-taarruz hazırlıklarının tamamlanmasının, üç şeyle ilgili olduğu yeniden önemle belirtilmelidir. Bu üç şey, Çin'in kendi gücünde bir artış, Japonya'nın karşılaşacağı güçlüklerde bir artış ve uluslararası desteğin artışıdır. Çin'in üstünlüğünü ve karşı-taarruz hazırlıklarının tamamlanmasını, bütün bu güçlerin bir araya gelmesi sağlayacaktır.

44. Çin'in siyasi ve ekonomik gelişmesindeki eşitsizlik nedeniyle, üçüncü aşamadaki stratejik karşı-taarruz, başlangıç döneminde bütün ülkede benzer ve eşit bir görünümde olmayacak, bölgesel bir nitelik taşıyacak, bir yerde gelişecek, başka bir yerde gerileyecektir. Bu aşama süresince düşman, Çin'in birleşik cephesini parçalamak için bölücü oyunlarından vazgeçmeyecek, dolayısıyla Çin'de yurtiçi birliği koruma görevi daha da önem kazanacak ve biz stratejik karşı-taarruzun, yurtiçindeki parçalanma yüzünden yarı yoldayken çökmemesini sağlamak zorunda kalacağız. Bu dönemde, uluslararası durum Çin'in çok lehinde gelişecektir. Çin'e düşen görev, nihai kurtuluşu sağlamak ve bağımsız bir demokratik devlet kurmak için bu durumdan yararlanmak olacak ve bu da, aynı zamanda, dünya anti-faşist hareketine katkıda bulunmak anlamını taşıyacaktır.

45. Çin zayıfken eşit duruma yükselecek, sonra da üstünlük kazanacaktır. Japonya üstünken eşit duruma gelecek, sonra da zayıf dü-

şecektir. Çin savunma durumundayken denge sağlayacak, ondan sonra da karşı-taarruza geçecek: Japonya taarruz durumundayken, kazandıklarını korumak durumuna, sonra da geri çekilme durumuna geçecektir. Çin-Japon savaşının gidişi ve kaçınılmaz eğilimi budur.

46. Dolayısıyla sorular ve sonuçlar şöyledir: Çin köleliğe düşecek midir? Yanıt şudur: Hayır, Çin kölelik altına düşmeyecek, nihai zaferi kazanacaktır. Çin savaşı çabuk kazanabilir mi? Yanıt şudur: Hayır, çabuk kazanamaz ve savaş mutlaka uzun süreli bir savaş olacaktır. Bu sonuçlar doğru mudur? Bence doğrudur.

47. Bu noktada, milli köleleşmenin ve uzlaşmanın savunucuları tekrar lafa karışacak ve «zayıfken eşit duruma gelmek için Çin'in Japonya'ninkine eşit bir askeri ve ekonomik güce ihtiyacı olacaktır. Ancak bu olanaksızdır, bu nedenle yukarıdaki sonuçlar doğru değildir» diyeceklerdir.

48. Bu, «her şeyi silahlar belirler» teorisidir¹⁵ ve savaş sorununa mekanik bir yaklaşım ve öznel, tek yanlı bir görüş getirir. Bizim görüşümüz buna karşıdır; biz yalnız silahı değil insanları da görüyoruz. Silah, savaşta önemli bir unsurdur ama belirleyici unsur değildir; belirleyici olan eşyalar değil, insanlardır. Güç denemesi yalnız bir askeri ve ekonomik mücadele değil aynı zamanda insan gücünün ve moralinin mücadelesidir. Askeri ve ekonomik güç zorunlu olarak insanlar tarafından kullanılır. Çinlilerin, Japonların ve başka ülke halklarının çoğunluğu bizim Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'mızdan yanaysa, Japonya'nın ufak bir azınlık tarafından zor kullanarak yönetilen ekonomik ve askeri gücü nasıl olur da bir üstünlük sayılır? Öyleyse, askeri ve ekonomik gücü görece olarak zayıf da olsa, Çin üstünlük kazanamaz mı? Direnme Savaşı'nda ve birleşik cephede ısrar ettiği takdirde, Çin'in ekonomik ve askeri gücünün zamanla artacağına kuşku yoktur. Düşmanımıza gelince; uzun savaş ve iç ve dış çelişmeler onu yıpratacağı için, askeri ve ekonomik gücü mutlaka bugünküne ters bir yönde değişecektir. Bu koşullar altında Çin'in üstün duruma gelmemesi için herhangi bir neden var mıdır? İş bu kadarla da kalmaz.

15. «Her şeyi silahlar belirler» teorisine bakılırsa, silah bakımından Japonya'ya oranla zayıf olan Çin'in savaşta mutlaka yenilmesi gerekiyordu. Bu görüş, Çan Kayşek dahil, Guomintang gericiliğinin bütün önderleri arasında yaygındı.

Şimdilik başka ülkelerin askeri ve ekonomik güçlerinin açıktan açığa, ya da büyük ölçüde bizden yana olduklarını söyleyemeyiz, ama ilerde de böyle olması için bir neden var mıdır? Japonya'nın tek düşmanı Çin değilse, ilerde bir ya da birkaç ülke oldukça önemli askeri ve ekonomik güçlerini Japonya'ya karşı saldırı ya da savunma amacıyla açıkça kullanır ve bize açıkça yardım ederlerse, bizim üstünlüğümüz daha da artmaz mı? Japonya küçük bir ülkedir, açtığı savaş gerici ve barbar bir savaştır ve uluslararası alanda gittikçe daha yalnız kalacaktır; Çin büyük bir ülkedir, yürüttüğü savaş ilerici ve haklı bir savaştır ve uluslararası desteği günden güne artacaktır. Bu unsurların uzun vadeli gelişiminin, düşman ile aramızdaki göreceli durumu kesin olarak değiştirmemesi için bir neden var mıdır?

49. Ne var ki, çabuk zaferi savunanlar, savaşın bir güç denemesi olduğunu ve tarafların göreceli güçlerinde belli bir değişiklik olmadan stratejik yönden belirleyici muharebelere girişmenin ve kurtuluş yolunu kısaltmanın hiçbir temele dayandırılmayacağını kavramıyorlar. Bunların düşüncelerini uygulamaya kalksaydık, kaçınılmaz olarak kafamızı duvara toslardık. Ya da belki de, düşüncelerini uygulamak amacını gerçekten gütmüyor ve sırf zevk için ileri geri konuşuyorlar. Ama önünde sonunda Bay Gerçek gelip bu gevezelerin başından aşağı bir kova soğuk suyu boca edecek ve onların, işleri kolay tarafından halletmek isteyen, kendilerini zora sokmadan parsayı toplamak niyetinde olan bir sürü gevezeden başka bir şey olmadıklarını gösterecektir. Böyle boş lafları daha önce de duyduk ve henüz çok fazla olmamakla beraber gene duyuyoruz; ama savaş, denge ve ondan sonra da karşı-taarruz aşamasına gelince bu laflar artabilir. Ancak bu arada birinci aşamada Çin'in kayıpları oldukça ağır olur ve ikinci aşama uzayıp giderse milli kölelik ve uzlaşma teorileri büyük ölçüde yaygınlaşacaktır. Bu nedenle silahımızı öncelikle onlara çevirmeli, çabuk zafer lafazanlıklarını ise ikincil hedef almalıyız.

50. Savaşın uzun süreli olacağı kesindir, ama kimse tam olarak kaç ay ya da kaç yıl süreceğini önceden söyleyemez. Çünkü bu bütünüyle güçler dengesinde meydana gelecek değişikliğin derecesine bağlıdır. Savaşı kısaltmak isteyenlerin, kendi gücümüzü artırmak ve düşmanın gücünü azaltmak için çok çalışmaktan başka çıkar yolu yoktur. Daha

kesin söylenecek olursa, tek yol daha çok muharebe kazanmak ve düşmanın güçlerini yıpratmak için çaba harcamak; düşman işgali altındaki toprakları en aza indirmek için gerilla savaşını geliştirmek; bütün milletin güçlerini bir araya toplamak için birleşik cepheyi sağlamlaştırmak ve genişletmek; yeni ordular kurmak ve yeni savaş sanayileri geliştirmek; siyasi, ekonomik ve kültürel ilerlemeyi teşvik etmek; işçileri, köylüleri, işadamlarını, aydınları ve halkın tüm kesimlerini seferber etmek; düşman kuvvetlerini parçalamak ve düşman askerlerini kendi saflarımıza kazanmak; dış destek sağlamak amacıyla uluslararası alanda propaganda çalışması yürütmek ve Japon halkının ve öbür ezilen halkların desteğini kazanmaktadır. Ancak bütün bunları yaptığımız zaman, savaşın süresini kısaltabiliriz. Sihirli bir kestirme yol yoktur.

Testere Dişi Örneği Bir Savaş

51. Japonya'ya karşı uzun süreli direnme savaşının insanlığın savaş tarihinde eşsiz bir parlak sayfa olacağını kesinlikle söyleyebiliriz. Bu savaşın kendine özgü niteliklerinden biri de, bir yandan Japonya'nın barbarlığı ve birliklerinin azlığı, öte yandan, Çin'in ilericiliği ve topraklarının genişliği gibi birbiriyle çelişen etkenlerden dolayı ortaya çıkan, iç içe girmiş «testere dişi» görünümüdür. Tarihte testere dişi örneğine uyan başka savaşlar da olmuştur. Ekim Devrimi'nden sonra Rusya'da yaşanan üç yıllık iç savaş buna örnek gösterebilir. Ama Çin'deki savaşın ayırdedici niteliği, özellikle, tarihte bir rekor oluşturacak kadar uzun süreli ve yaygın oluşudur. Bu savaşın testere dişi görünümü kendini şu şekilde göstermektedir.

52. *İç ve dış hatlar.* Japonya'ya karşı savaş, bir bütün olarak iç hatlarda verilmektedir; ama esas kuvvetler ile gerilla birimleri arasındaki hakkında şunu söyleyebiliriz: Esas kuvvetler iç hatlarda, gerilla birimleri ise, düşmanı başarıyla kıskaç içine alacak şekilde, dış hatlardadır. Aynı şey, çeşitli gerilla bölgeleri arasındaki ilişki için de söylenebilir. Kendisine göre her gerilla bölgesi iç hatlarda, öteki bölgeler ise, dış hatlardadır; bunlar hep birlikte, düşmanı bir kıskaç içinde tutan birçok muharebe cephesi meydana getirirler. Savaşın birinci aşamasında, stratejik olarak, iç hatlarda harekât yapan düzenli ordu geri

çekilmektedir; ama stratejik olarak dış hatlarda harekât yapan gerilla birimleri, geniş alanlar üzerinden büyük adımlarla ilerleyerek düşmanın gerisine geçecek —ikinci aşamada bu ilerleme daha da şiddetli olacak— ve böylece, hem geri çekilmenin hem de ilerlemenin yan yana yer aldığı olağanüstü bir görünüm oluşturacaklardır.

53. Bir cephe gerisinin olması ve olmaması. Cepheyi düşmanın işgal ettiği alanların dış sınırlarına kadar genişleten esas kuvvetler bir bütün olarak ülkenin cephe gerisinde faaliyet göstermektedirler. Muharebe hatlarını düşmanın gerisine kadar genişleten gerilla birimleri, bir bütün olarak ülkenin cephe gerisinden kopukturlar. Ama her gerilla bölgesinin, akıcı muharebe hatlarını kurarken dayanabileceği kendine ait ufak bir cephe gerisi vardır. Bir gerilla bölgesi tarafından aynı bölge içinde düşmanın cephe gerisinde kısa süreli harekâtlar yapmakla görevlendirilen gerilla müfrezeleri için ise, durum değişiktir; böyle müfrezelerin ne cephe gerisi, ne de muharebe hattı vardır. Geniş toprakların, ilerici bir halkın ve ileri bir siyasi parti ile ordunun bulunduğu her yerde, yeni çağın devrimci savaşının özel niteliği, «bir cephe gerisi olmadan faaliyette bulunmak»ta; bunda korkulacak bir şey yok, kazanılacak çok şey vardır ve bundan kuşkulanan bir yana, bunu teşvik etmeliyiz.

54. Kuşatma ve karşı-kuşatma. Savaşı bir bütün olarak ele aldığımızda, düşman tarafından stratejik olarak kuşatıldığımıza kuşku yoktur, çünkü o stratejik saldırı durumundadır ve dış hatlarda harekâta bulunmaktadır, biz ise stratejik savunma durumundayız ve iç hatlarda harekâta bulunuyoruz. Bu, düşman kuşatmasının birinci biçimidir. Biz, kendi hesabımıza, ayrı yollardan üzerimize doğru ilerleyen düşman kollarından bir ya da birkaç tanesini kuşatabiliriz, çünkü biz, stratejik dış hatlardan üzerimize doğru ilerleyen bu düşman kollarına karşı, sayıca üstün kuvvetler kullanarak seferleri ve muharebeleri taktik dış hatlardan yürütme siyasetini uyguluyoruz. Bu, düşmana karşı yaptığımız karşı-kuşatmanın birinci biçimidir. Bundan sonra, düşmanın gerisindeki gerilla üs bölgelerini ele alacak olursak, tek başına ele alındığında her bölge, Vutay Dağları gibi, düşman tarafından her yandan, ya da kuzeybatı Şensi bölgesi gibi, üç yönden sarılmıştır. Bu düşman kuşatmasının ikinci biçimidir. Bununla birlikte,

bütün gerilla üs bölgeleri bir arada ve düzenli kuvvetlerin mevzileri ile bağlantılı olarak ele alınacak olursa, bizim de pek çok düşman kuvvetini sardığımız görülür. Örneğin, Şensi Eyaletinde Datung-Puçov Demiryolunu üç yandan (doğu ve batı kanatlarla güney ucundan) ve Tayyuan şehrini her yandan kuşatmış bulunuyoruz; ayrıca, Hebey ve Şantung Eyaletlerinde de buna benzer birçok durum vardır. Bu, düşmana karşı yaptığımız karşı-kuşatmanın ikinci biçimidir. Böylece, düşman kuvvetlerinin iki kuşatma biçimi ve bizim kuvvetlerimizin iki kuşatma biçimi vardır — az çok, bir *veyci*¹⁶ oyununda olduğu gibi. Her iki tarafın da yaptığı seferler ve verdiği muharebeler, birbirlerinin taşlarını almalarına benzer ve (Tayyuan gibi) düşmanın müstahkem mevzileri ile (Vutay Dağları gibi) bizim gerilla üs bölgelerimizin kurulması, tahta üzerindeki boş alanları ele geçirmek için yapılan hamlelere benzer. *Veyci* oyunu, bütün dünyayı kapsayacak şekilde genişletilirse, düşmanla aramızda üçüncü bir kuşatma biçimi daha vardır: Saldırı cephesi ile barış cephesi arasındaki karşılıklı ilişki. Düşman, saldırı cephesiyle Çin'i, Sovyetler Birliği'ni, Fransa'yı ve Çekoslovakya'yı kuşatırken, biz de barış cephemizle Almanya'ya, Japonya'ya ve İtalya'ya karşı-kuşatma uyguluyoruz. Ama bizim kuşatmamız, Buda'nın eli gibi, Evreni boydan boya kat eden Beş Unsur Dağına dönüşecek ve çağdaş Sun Vukung'lar¹⁷ olan faşist saldırganlar en sonunda bir daha dirilmemek üzere onun altında kalacaklardır. Bu yüzden, uluslararası alanda, Pasifik yöresinde bir stratejik birim Çin, öbür stratejik birimler ise Sovyetler Birliği ve katılabilecek başka ülkeler ve bir başka stratejik birim de Japon halkının hareketi olmak üzere, Japonya'ya karşı bir cephe kurabilir ve böylece faşist Sun Vukung'ların hiçbir çıkış yolu bulamayacağı dev bir ağ meydana getirebilirsek, bu, düşmanımızın felaketi olacaktır. Gerçekten de, bu dev ağın kurulduğu gün, kuşkusuz, Japon emperyalizminin kesin çöküş günü olacaktır. Şaka etmiyoruz; savaşın kaçınılmaz eğilimi budur.

55. *Büyük alanlar ve küçük alanlar.* Düşmanın, Çin Seddi'nin gü-

16. Bkz. bu ciltte «Japonya'ya Karşı Gerilla Savaşında Strateji Sorunları», Not 9

17. Sun Vukung. 16. yüzyılda yazılmış olan *Si Yu Çi* (Batıya Hac Yolculuğu) adlı Çin romanındaki maymun kraldır. Bir taklada 108 bin *li*'lik bir mesafe kat edebiliyordu. Ama bir kere Buda'nın avucuna düştükten sonra, ne kadar takla attıysa da kurtulamadı. Buda, elinin bir hareketiyle parmaklarını beş doruklu Beş Unsur Dağı'na dönüştürdü ve Sun Vukung'u gömdü.

neyinde kalan Çin topraklarının büyük bir kısmını işgal etmesi ve ancak ufak bir kısmına dokunmaması olasılığı da vardır. Bu, durumun bir yönüdür. Ama, üç kuzeydoğu eyaletinin dışındaki bu büyük kısmında düşman, ancak büyük şehirleri, başlıca ulaşım hatlarını ve ovaların bir bölümünü elinde bulundurabilir. Bunlar birinci derecede önemli olarak görülebilir; ama büyük bir olasılıkla bunlar, büyüklük ve nüfus bakımından işgal altındaki toprakların ancak ufak bir kısmını meydana getirecekler; öte yandan toprakların büyük kısmını her yerde ortaya çıkmaya başlayacak olan gerilla bölgeleri meydana getirecektir. Bu da durumun bir başka yönüdür. Çin Seddi'nin güneyindeki eyaletlerin ötesine geçer ve Moğolistan, Sinciang, Cinghay ile Tibet'i alırsak, o zaman Çin topraklarının büyük kısmını işgal edilmemiş alanlar oluşturacak ve üç Kuzeydoğu eyaletini dahil etsek bile, düşman işgali altındaki alanlar toprakların bütününün sadece küçük bir kısmını meydana getirecektir. Bu da durumun gene bir başka yönüdür. Kuşkusuz, hiç el sürülmemiş alanlar, önemlidir ve bunları, yalnız siyasi, askeri ve ekonomik yönden değil, aynı ölçüde önemli olan kültürel yönden geliştirmek için büyük çaba harcamalıyız. Düşman eski kültür merkezlerimizi, kültür yönünden geri bölgeler haline getirmiştir ve bize düşen görev, geçmişte kültürel yönden geri kalmış bölgeleri kültür merkezleri haline getirmektir. Aynı zamanda düşman hatları gerisinde yaygın gerilla bölgeleri yaratma çalışması da son derece önemlidir ve bu çalışmayı, kültürel yön de dahil olmak üzere, her yönde sürdürmeliyiz. Kısacası, Çin topraklarının büyük bölümleri, yani köylük bölgeler, ileri ve aydınlık yörelere dönüşecek; öte yandan küçük bölümler, yani düşman işgali altındaki alanlar ve özellikle büyük şehirler, geçici olarak geri kalmış ve karanlık yöreler olacaktır.

56. Dolayısıyla, uzun süreli olan ve çok geniş bir alanı kaplayan Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nın, askeri, siyasi ,ekonomik ve kültürel yönlerden testere dışı görünümünde bir savaş olduğu anlaşılmaktadır. Bu, savaş tarihinde görülmedik bir olay, Çin milletinin kahramanca bir girişimi ve dünyayı sarsan olağanüstü bir başarıdır. Bu savaş, sadece hem Japonya'yı hem Çin'i etkileyip güçlü bir şekilde ilerlemeye zorlamakla kalmayacak, aynı zamanda bütün dünyayı etkileyecek, bütün milletleri ve özellikle Hindistan gibi ezilen milletleri

ilerlemeye zorlayacaktır. Her Çinli, bu testere dişi örneği savaşa bilinçli olarak katılmalıdır; çünkü bu, Çin ulusunun kendi kurtuluşunu gerçekleştirmek için yürüttüğü savaş biçimidir; bu, büyük bir yarı-sömürge ülkenin 1930'larda ve 1940'larda verdiği özel bir kurtuluş savaşı biçimidir.

Sürekli Barış İçin Mücadele

57. Çin'in Japonya'ya karşı savaşının uzun süreli niteliği, Çin'de ve bütün dünyada sürekli barış için verilen mücadeleye ayrılmaz bir biçimde bağlıdır. Geçmişte, savaşın sürekli barışa bu kadar yakın olduğu hiçbir tarihî dönem olmamıştır. Sınıfların ortaya çıkışından bu yana geçen birkaç bin yıl içinde, insanlığın hayatı savaşlarla doludur; her millet, gerek kendi içinde, gerekse başka milletlerle sayısız savaşlara girmiştir. Kapitalist toplumun emperyalist döneminde, savaşlar özellikle geniş çapta ve kendine özgü bir amansızlıkla sürdürülmektedir. Yirmi yıl öncesinin ilk büyük emperyalist savaşı, tarihte ilk kez görülen türden bir savaştı, ama bu türün sonuncusu değildi. Ancak bugün başlamış olan savaş en son savaş olmaya yakındır, yani insanlığın sürekli barışına yakındır. Şimdiye kadar dünya nüfusunun üçte biri savaşa katılmış durumdadır. Bakın! İtalya, arkasından Japonya, derken Habeşistan, arkasından İspanya, derken Çin. Şimdi savaşta olan ülkelerin nüfusu 600 milyona, yani toplam dünya nüfusunun hemen hemen üçte birine yaklaşmaktadır. Bugünkü savaşın kendine özgü nitelikleri, kesintisiz oluşu ve sürekli barışa yakınlığıdır. Neden kesintisizdir? İtalya, Habeşistan'a saldırdıktan sonra İspanya'ya saldırdı ve Almanya da ona katıldı; sonra Japonya Çin'e saldırdı. Şimdi ne olacak? Kuşkusuz, Hitler büyük devletlerle kapışacak. «Faşizm savaştır»¹⁸ — bu tamamen doğrudur. Şimdiki savaşın gelişerek bir dünya savaşı haline gelmesinde hiçbir kesinti olmayacaktır; insanlık savaş felaketini önleyemeyecektir. O halde neden savaşın sürekli barışa yakın olduğunu söylüyoruz. Şimdiki savaş, dünya kapitalizminin

18. Georgi Dimitrov yoldaş, 1935 Ağustos'unda Komünist Entemasyonal'in 7. Dünya Kongresi'ne sunduğu «Faşist Saldırı ve Komünist Entemasyonal'in Görevleri» adlı raporunda, «Faşizm, en dizginsiz şovenizm ve yağma savaşıdır» demişti. (Bkz. *Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe*, Aydınlık yayınları, 2. baskı, İstanbul, 1978, s. 72) Dimitrov yoldaş, 1937 Temmuz'unda «Faşizm Savaş Demektir» adlı bir makale yayımladı.

Birinci Dünya Savaşı'yla başlayan genel buhranının bir sonucudur; bu genel buhran, kapitalist ülkeleri yeni bir savaşa itmekte ve her şeyden önce faşist ülkeleri yeni savaş maceralarına sürüklemektedir. Bu savaşın, kapitalizmi kurtaramayacağını, onun çöküşünü hızlandıracağını şimdiden söyleyebiliriz. Bu savaş, yirmi yıl önceki savaştan daha geniş çapta ve daha amansız olacak, bütün uluslar kaçınılmaz olarak ona katılacak, uzun bir zaman sürüp gidecek ve insanlığı büyük acılara boğacaktır. Ama Sovyetler Birliği'nin varlığı ve dünya halklarının giderek artan siyasi bilinci sayesinde bu savaştan, bütün karşı-devrimci savaşlara karşı büyük devrimci savaşların doğacağı ve bu savaşa, sürekli barış için mücadele niteliği kazandıracağı kuşkusuzdur. Daha sonra gene bir savaş dönemi olsa bile, sürekli barış uzakta olmayacaktır. İnsanoğlu bir kere kapitalizmi ortadan kaldırdı mı, sürekli barış dönemine varacak ve artık savaşın gereği kalmayacaktır? O zaman ne orduların, ne savaş gemilerinin, ne askeri uçakların, ne de zehirli gazların gereği kalmayacaktır. O andan itibaren ve sonsuza dek, insanlık bir daha savaş nedir bilmeyecektir. Daha şimdiden başlayan devrimci savaşlar, sürekli barışı gerçekleştirmek için verilen savaşın bir parçasıdır. Toplam nüfusları 500 milyonu geçen iki ülke olan Çin ile Japonya arasındaki savaş, bu sürekli barış uğruna verilen savaşta çok önemli bir yer tutacak ve bunun sonunda, Çin milletinin kurtuluşu gerçekleşecektir. Geleceğin kurtulmuş yeni Çin'i, geleceğin kurtulmuş yeni dünyasının ayrılmaz bir parçası olacaktır. Dolayısıyla Japonya'ya Karşı Direnme Savaşımız, sürekli barış için mücadele niteliğini kazanmaktadır.

58. Tarih, savaşların haklı ve haksız olmak üzere ikiye ayrıldıklarını gösteriyor. İlerici olan bütün savaşlar haklıdır, ilerlemeye engel olan bütün savaşlar ise haksızdır. Biz komünistler, ilerlemeye engel olan bütün haksız savaşlara karşıyız, ama ilerici, haklı savaşlara karşı değiliz. Biz komünistler haklı savaşlara karşı olmadığımız gibi, bu savaşlara faal olarak katılırız. Haksız savaşlara gelince, Birinci Dünya Savaşı, her iki tarafın da emperyalist çıkarlar uğruna çarpıştığı bir savaştı; bu yüzden bütün dünya komünistleri o savaşa kararlı bir şekilde karşı çıktılar. Böyle bir savaşa karşı çıkmanın yolu, savaş patlamadan önce onu engellemek için elden gelen her şeyi yapmak ve

patlak verdiğinde de, mümkün olan her yerde savaşa savaşa, haksız savaşa haklı savaşa karşı çıkmaktır. Japonya'nın savaşı, ilerlemeye engel olan haksız bir savaştır ve Japon halkı da dahil olmak üzere dünya halkları buna karşı çıkmalıdır ve çıkmaktadırlar. Bizim ülkemizde halk ve hükümet, Komünist Partisi ve Guomindang saldırıya karşı milli devrimci savaşa haklılık bayrağını yükseltmiştir. Bizim savaşımız kutsal ve haklıdır, ilericidir ve hedefi barıştır. Hedef yalnız bir tek ülkede değil, bütün dünyada barıştır; geçici değil sürekli bir barıştır. Bu hedefe ulaşmak için, bir ölüm kalım mücadelesi vermeli, her türlü fedakârlığa hazır olmalı, sonuna kadar ısrar etmeli ve hedefe varmadan mücadeleden vazgeçmemeliyiz. Gereken fedakârlık ne kadar büyük olursa olsun ve bunu başarmak ne kadar zaman alırsa alsın, sürekli barışın ve aydınlığın egemen olduğu yeni bir dünya daha şimdiden bütün parlaklığıyla gözlerimizin önündedir. Bu savaşları sürdürmedeki inancımızın temeli, uğrunda mücadele ettiğimiz sürekli barışın ve aydınlığın hüküm sürdüğü yeni Çin ve yeni dünyadır. Faşizm ve emperyalizm savaşı sürdürmek ister ama biz, çok uzak olmayan bir gelecekte savaşa son vermek istiyoruz. İnsanlığın büyük çoğunluğu, bütün çabalarını bu hedefin gerçekleştirilmesine yöneltmelidir. Çin'in 450 milyonluk halkı dünya nüfusunun dörtte birini oluşturmaktadır ve bu halk ortak çabasıyla Japon emperyalizmini yıkarak özgürlüğün ve eşitliğin egemen olduğu yeni bir Çin yaratırsa, sürekli barış için mücadeleye mutlaka çok önemli bir katkıda bulunacaktır. Bu boş bir umut değildir; çünkü bütün dünya, toplumsal ve ekonomik gelişme süreci içinde bu noktaya yaklaşmaktadır ve insanlığın çoğunluğu hep birlikte çaba harcarsa, hedefimiz birkaç on yıl içinde mutlaka gerçekleşecektir.

Savaşta İnsanın Dinamik Rolü

59. Buraya kadar, savaşın neden uzun süreli olduğunu ve nihaî zaferi neden Çin'in kazanacağını açıkladık ve esas olarak, uzun süreli savaşın ne olup ne olmadığını inceledik. Şimdi ne yapılması ve ne yapılmaması gerektiği sorununu ele alacağız. Uzun süreli savaşı nasıl yönetmeli ve nihaî zaferi nasıl kazanmalı? Aşağıda yanıt verilen sorular bunlardır. Şimdi, sırasıyla şu sorunları inceleyeceğiz. Savaşta in-

sanın dinamik rolü; savaş ve siyaset; Direnme Savaşı için siyasi seferberlik; savaşın hedefi; savunma içersinde taarruz, uzun süreli bir savaş içinde çabuk sonuç, iç hatlar içersinde dış hatlar; inisiyatif, esneklik, planlama; hareketli savaş, gerilla savaşı, mevzi savaşı; imha savaşı, yıpratma savaşı; düşmanın hatalarından yararlanma olanağı; Japonya'ya karşı savaşta belirleyici muharebeler sorunu ve zaferin temeli olarak ordu ve halk. Önce insanın dinamik rolü sorunundan başlayalım.

60. Sorunları öznel olarak ele almaya karşı olduğumuzu söylerken, nesnel gerçeklere dayanmayan ya da onlara uymayan düşüncelere karşı olmamız gerektiğini kastediyoruz; çünkü bu gibi düşünceler hayalci, yanıltır ve bunlara uygun hareket etmek başarısızlığa yol açar. Ama her şeyi yapacak olan gene insandır; uzun süreli savaş ve nihaî zafer, insanların eylemleri olmaksızın gerçekleştirilemez. Böyle bir faaliyetin etkili olabilmesi için, nesnel gerçeklerden yola çıkarak düşünceler, ilkeler ya da görüşler bulabilecek; planlar, talimatlar, siyasetler, stratejiler ve taktikler öne sürebilecek insanlara ihtiyaç vardır. Düşünceler vb. öznel olduğu halde, yapılanlar ya da eylemler özneliğin nesnelliğe dönüştürülmesidir, ama her ikisi de yalnız insanlara özgü dinamik rolü simgeler. Bu türden bir dinamik rolü «insanın bilinçli dinamik rolü» olarak nitelendiriyoruz ve bu, insanı bütün öteki varlıklardan ayıran bir özelliktir. Nesnel gerçeklere dayanan ve onlara uyan bütün düşünceler doğrudur ve doğru düşüncelere dayanan bütün eylemler de doğrudur. Bu düşünceleri ve eylemleri, bu dinamik rolü alabildiğine geliştirmeliyiz. Japonya'ya karşı savaş, emperyalizmi def etmek ve eski Çin'i yeni bir Çin'e dönüştürmek için verilmektedir; bu da, ancak bütün Çin halkı seferber edildiği ve Japonya'ya karşı direnişte bilinçli dinamik rollerini oynamaları için en geniş olanaklar sağlandığı takdirde gerçekleşebilir. Harekete geçmez ve elimizi kolumuzu kavuşturup oturursak, bizi kölelikten başka bir şey beklemiyor demektir ve bu durumda ne uzun süreli savaştan, ne de nihaî zaferden söz edebiliriz.

61. Bilinçli bir dinamik rol oynamak insanlara özgü bir niteliktir. İnsan savaş sırasında bu özelliğini güçlü bir şekilde ortaya koyar. Savaşta zaferi ya da yenilgiyi, her iki tarafın askeri, siyasi, ekonomik ve

coğrafi koşullarının, her iki tarafın yürüttüğü savaşın niteliğinin ve her birinin sahip olduğu uluslararası desteğin belirlediği doğrudur, ama zaferi yalnız bunlar belirlemez; bütün bunlar kendi başlarına ancak zafer ya da yenilgi olasılığını sağlarlar, ama belirleyici değildirler. Belirleyici olabilmeleri için öznel çaba, yani savaşın yönetilmesi ve sürdürülmesi, insanın savaştaki dinamik rolü gereklidir.

62. Bir savaşı yönetenler, zafere ulaşmak isterken, nesnel koşulların getirdiği sınırlamanın ötesine geçemezler; ne var ki, bu sınırlamalar içinde zafer için mücadele ederken, dinamik bir rol oynayabilirler ve oynamalıdır. Bir savaştaki komutanlar için eylem sahnesi, nesnel olanaklar üzerine inşa edilmelidir, ama o sahne üzerinde sesler ve renklerle dolu, güçlü ve görkemli birçok dram yönetebilirler. Japonya'ya karşı savaşta komutanlar nesnel maddî temeller üzerinde yiğitliklerini göstermeli, milli düşmanı ezmek için bütün kuvvetlerini toplamalı, ülkemizin ve toplumumuzun saldırıya uğradığı ve ezildiği şimdiki durumu değiştirmeli ve özgürlüğün ve eşitliğin egemen olduğu yeni bir Çin yaratmalıdırlar; savaşı yönetme konusundaki öznel yeteneklerimiz işte bu noktada kullanılabilir ve mutlaka kullanılmalıdır. Savaşta hiçbir komutanımızın kendisini nesnel koşullardan koparmasını ve delice saldıran azgın bir boğa gibi hareket etmesini istemeyiz; ama bütün komutanlarımızdan hem yiğit, hem de sağduyulu birer general olmalarını mutlaka bekleriz. Komutanlarımız, sadece düşmanı alt edecek cesarete sahip olmakla kalmamalı, aynı zamanda bütün savaş boyunca ortaya çıkacak değişiklikler ve olaylar içinde duruma hâkim olacak yeteneğe de sahip olmalıdırlar. Savaşın okyanusunda yüzerken, oldukları yerde çırpınmamalı, ölçülü kulaçlarla karşı kıyıya varmalıdırlar. Strateji ve taktikler, savaşı yönetme yasaları olarak, savaş okyanusunda yüzme sanatını meydana getirir.

Savaş ve Siyaset

63. «Savaş siyasetin devamıdır.» Bu anlamda savaş siyasettir ve savaşın kendisi, siyasi bir eylemdir; eski zamanlardan bu yana siyasi nitelik taşımayan tek bir savaş görülmemiştir. Japonya'ya karşı savaş, bütün millet tarafından yürütülen devrimci bir savaştır ve zafer, sa-

vaşın siyasi hedefi olan Japon emperyalizmini kovmak ve özgürlüğün ve eşitliğin egemen olduğu yeni bir Çin inşa etmek hedefinden; Direnme Savaşı'nda ve birleşik cephe ısrar etmek genel siyasetinden; bütün halkın seferber edilmesinden; subaylar ile erler, ordu ile halk arasındaki birlik ve düşman kuvvetlerinin parçalanması siyasi ilkelere; birleşik cephe siyasetinin etkili şekilde uygulanmasından; kültür cephesindeki seferberlikten; ve uluslararası desteğin ve Japonya'daki halkın desteğinin kazanılması için harcanan çabalardan ayrılamaz. Sözün kısası, savaş bir an için bile siyasetten ayrılamaz. Japonya'ya karşı silahlı kuvvetler arasında, savaşı siyasetten soyutlayarak siyaseti küçümseyen ve mutlak olarak savaş fikrini savunan her eğilim yanlıştır ve düzeltilmelidir.

64. Ancak savaşın kendine özgü nitelikleri vardır ve bu anlamda, genel olarak siyaset ile bir tutulamaz. «Savaş, siyasetin, ... başka araçlarla sürdürülmesidir.»¹⁹ Siyaset, her zaman kullanılan araçlarla yürütülemeyecek bir aşamaya geldiği zaman, önündeki engelleri kaldırmak için savaş çıkar. Örneğin, Çin'in yarı-bağımsız durumu, Japon emperyalizminin siyasi büyümesine bir engeldir, bu yüzden Japonya bu engeli ortadan kaldırmak için bir saldırı savaşı açmıştır. Ya Çin'in durumu nedir? Emperyalist baskı, Çin'in burjuva demokratik devrimine uzun bir süre engel olmuştur, bu yüzden emperyalist baskıyı ortadan kaldırmak amacıyla birçok kurtuluş savaşı verilmiştir. Japonya şimdi Çin'i baskı altına alma ve Çin devriminin ilerlemesini tamamen önleme amacıyla savaşa başvurmuştur ve Çin de bu yüzden bu engeli ortadan kaldırma kararlılığı içinde Direnme Savaşı'nı vermek zorunda kalmıştır. Bu engel ortadan kaldırıldığı zaman, siyasi hedefimize ulaşılmış olacak ve savaş sona erecektir. Ama engel tamamiyle ortadan kaldırılmamışsa, savaş, hedefe tam olarak ulaşıncaya kadar devam edecektir. Dolayısıyla, Japonya'ya karşı savaşın görevi tamamlanmadan uzlaşma yolunu arayan herkes başarısızlığa uğramaya mahkûmdur, çünkü geniş halk kitleleri savaşın siyasi hedefine ulaşıncaya kadar kesinlikle boyun eğmeyeceğine ve savaşı sürdüreceğine göre, şu ya da bu nedenle, uzlaşma yoluna gidilse bile sa-

19. V.İ.Lenin, *Sosyalizm ve Savaş*, İng. bas. FLPH, Moskova, 1950, s. 19

vaş yeniden patlak verecektir. Bu yüzden, denilebilir ki siyaset kan dökülmeyen savaş, savaş ise kan dökülen siyasettir.

65. Savaşın kendine özgü niteliklerinden, belirli birtakım örgütler, belirli birtakım yöntemler ve belirli bir süreç doğar. Örgütler, silahlı kuvvetler ve onlarla ilgili olan her şeydir. Yöntemler, savaşı yönetmenin strateji ve taktiğidir. Süreç, birbirine düşman silahlı kuvvetlerin, kendileri için elverişli ve düşman için elverişsiz strateji ve taktikleri uygulayarak birbirine saldırdıkları ya da birbirlerine karşı kendilerini savundukları belli bir toplumsal faaliyet biçimidir. Dolayısıyla savaş deneyi kendine özgü bir deneydir. Savaşa katılan herkes, zafere ulaşabilmek için, kendisini normal alışkanlıklarından arındırarak savaşa ayak uydurmalıdır.

Direnme Savaşı İçin Siyasi Seferberlik

66. Bizim ulusal devrimci savaşımız kadar büyük bir milli devrimci savaş, yaygın ve geniş çapta bir siyasi seferberlik olmadan kazanılamaz. Japonya'ya karşı savaştan önce, Japonya'ya karşı direnme için siyasi seferberlik yoktu ve bu büyük bir eksiklikti. Bunun sonucunda Çin, düşman karşısında bir hamle kaybetmiş durumdadır. Savaş başladıktan sonra, siyasi seferberlik, dört başı mamur olmak bir yana, yaygın olmaktan çok uzaktı. Halkın büyük çoğunluğu, savaş haberlerini düşman uçaklarından atılan düşman mermileri ve düşman bombalarından alıyordu. Gerçi bu da bir çeşit seferberlikti, ama düşman tarafından bizim için yapılan bir seferberlikti, kendi çabamızla yapılan bir şey değildi. Bugün bile top seslerinin ötesinde kalan uzak yörelerde yaşayan halk, her zamanki sakin yaşantısını sürdürmektedir. Bu durum mutlaka değişmelidir, yoksa ölüm kalım mücadelemizi kazanamayız. Düşman karşısında asla bir hamle daha kaybetmemeliyiz; tam tersine düşmanı yere çalabilmek için bu hamleyi yani siyasi seferberliği sonuna kadar kullanmalıyız. Bu, canalıcı bir hamledir; gerçekten birinci derecede bir önem taşımaktadır, öte yandan silah ve başka konulardaki zayıflığımız ancak ikinci derecede önemlidir. Bütün ülke halkının seferber edilmesi, düşmanın içinde boğulacağı koca bir deniz yaratacak, silah ve öbür konulardaki zayıflığımızı giderecek koşulları sağlayacak ve savaştaki her güçlüğü alt etmenin ön-

koşullarını yaratacaktır. Zafere ulaşmak için Direnme Savaşı'nda, birlik cephede ve uzun süreli savaşta ısrar etmeliyiz. Ama bütün bunlar, sıradan halkın seferber edilmesinden ayrılamaz. Hem zafer istemek, hem de siyasi seferberliği göz ardı etmek, «arabayı kuzeye sürerek güneye gitmek» istemeye benzer ve bunun sonucunda zafer kaçınılmaz olarak kaybedilir.

67. Siyasi seferberlik ne demektir? Öncelikle, orduya ve halka savaşın siyasi amacını anlatmak demektir. Her askerin ve her vatandaşın, neden savaşmak gerektiğini anlaması ve bunun kendisini nasıl ilgilendirdiğini kavraması zorunludur. Savaşın siyasi hedefi «Japon emperyalizmini def etmek ve özgürlüğün ve eşitliğin egemen olduğu yeni bir Çin kurmak»tır: Japonya'ya karşı bir ayaklanma yaratabilmemiz ve yüz milyonlarca insanı, savaşa her şeylerini vermek üzere tek bir vücut halinde birleştirebilmemiz için, önce bu hedefi herkese, bütün askerlere ve vatandaşlara ilan etmeliyiz. İkinci olarak, onlara sadece amacı açıklamak yeterli değildir, onun gerçekleştirilmesi için atılacak adımlar ve uygulanacak siyasetler de anlatılmalıdır, yani siyasi bir program olmalıdır. Şimdiden, Japonya'ya Karşı Direnmek ve Ülkeyi Kurtarmak İçin On Maddelik Program ve bunun yanı sıra Silahlı Direnme ve Milli Yeniden İnşa Programı vardır; bunların her ikisini de orduda ve halk arasında yaygınlaştırmalı ve uygulanmaları için herkesi seferber etmeliyiz. Açık seçik, somut bir siyasi program olmaksızın, silahlı kuvvetleri ve bütün halkı Japonya'ya karşı savaşı sonuna kadar sürdürecektir şekilde seferber etmek olanaksızdır. Üçüncü olarak, onları nasıl seferber etmeliyiz? Sözle, bülten ve bildirilerle, gazeteler, kitaplar ve broşürlerle, tiyatro ve filmler aracılığıyla, okullar aracılığıyla, kitle örgütleri ve kadrolarımız aracılığıyla seferber etmeliyiz. Şimdiye kadar Guomindang bölgelerinde yapılmış olanlar okyanusta bir damlacıktan ibarettir; üstelik bu, halkın eğilimlerine uymayan bir tavırla ve halkın ruhuna yabancı bir biçimde yapılmıştır. Bunun kökten değiştirilmesi gerekmektedir. Dördüncü olarak, bir kere seferber etmek yetmez; Direnme Savaşı için siyasi seferberlik sürekli olmalıdır. Bizim işimiz, siyasi programımızı halka ezbere okumak değildir, çünkü kimse böyle nutuklara kulak asmaz; savaş için siyasi seferberliği savaştaki gelişmelerle ve askerlerin ve halkın hayatı ile bir-

leştirmeli ve sürekli bir hareket haline getirmeliyiz. Bu çok önemli bir sorundur ve savaşta zafere ulaşmamız esas olarak buna bağlıdır.

Savaşın Hedefi

68. Burada savaşın siyasi hedefini ele alacak değiliz; Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nın siyasi hedefi yukarıda «Japon emperyalizmini def etmek ve özgürlüğün ve eşitliğin egemen olduğu yeni bir Çin kurmak» olarak tanımlanmıştı. Burada, «kan dökülen siyaset» olarak savaşın, birbirine düşman orduların birbirlerini karşılıklı katletmeleri olarak savaşın temel amacını ele alacağız. Savaşın somut hedefi «kendini korumak ve düşmanı yok etmek»tir. (Düşmanı yok etmek demek, onu silahsız bırakmak ya da onu «karşı koyma gücünden yoksun kılmak» demektir; birliklerinin her bir askerini fiziki olarak yok etmek demek değildir.) Eskiden savaşlarda mızrak ve kalkan kullanılırdı; mızrak düşmana hücum etmek ve onu yok etmek için, kalkan da insanın kendisini savunması ve koruması için kullanılırdı. Günümüze kadar bütün silahlar mızrak ve kalkanın bir uzantısı olmuşlardır. Bombardıman uçağı, makineli tüfek, uzun menzilli top ve zehirli gaz, mızrağın geliştirilmiş şekilleridir, öte yandan sığınak, çelik miğfer, beton istihkâm ve gaz maskesi, kalkanın geliştirilmiş şekilleridir. Tank ise, hem kalkanın hem mızrağın görevlerini birleştiren yeni bir silahtır. Taarruz, düşmanı yok etmenin başlıca yoludur, ama savunma da vazgeçilmezdir. Taarruzda ilk hedef, düşmanı yok etmek ama aynı zamanda kendini korumaktır; çünkü düşmanı yok etmezsen kendin yok edilirsin. Savunmada ilk hedef, kendini korumaktır; ama savunma aynı zamanda taarruza yardımcı olmanın ya da taarruza hazırlanmanın bir aracıdır. Geri çekilme, savunma sınıflamasına girer ve savunmanın bir devamıdır, takip ise, taarruzun bir devamıdır. Şunu da belirtmeliyiz ki, savaşta birincil hedef düşmanı yok etmek, ikincil hedef kendimizi korumaktır, çünkü kendimizi etkili bir şekilde korumak ancak çok sayıda düşman kuvvetini yok etmekle mümkün olabilir. Bu yüzden düşmanı yok etmenin başlıca yolu olan taarruz birinci derecede önem taşır, öte yandan düşmanın yok edilmesinde tamamlayıcı bir araç ve kendini korumanın bir yolu olan savunma ikinci derecede önem taşır. Gerçekte, savaş süresinin büyük bir kısmı savunmada, an-

cak geri kalanı taarruzda geçer; ama savaş bir bütün olarak ele alındığında, esas olan taarruzdur.

69. Savaşta kahramanca fedâkarlığın teşvik edilmesini nasıl haklı gösterebiliriz? Bu, «kendini koruma» ile çelişmez mi? Hayır çelişmez; fedakârlık ve kendini koruma, hem birbirinin karşıtıdır, hem de birbirini tamamlar. Savaş, kan dökülen siyasettir ve bir bedeli vardır; bu bedel bazen çok yüksek olur. Kısmî ve geçici fedakârlık (kendini korumama), genel ve kalıcı bir kendini koruma için katlanılan bir şeydir. Özünde düşmanı yok etmenin bir yolu olan taarruzun, aynı zamanda kendini korumaya yaradığını söylememizin nedeni de işte budur. Savunmaya taarruzun eşlik etmesinin ve savunmanın saf ve tek başına savunma olmamasının nedeni de budur.

70. Savaşın hedefi, yani kendini koruma ve düşmanı yok etme, savaşın özü ve bütün savaş faaliyetlerinin temelidir; teknik olanından stratejik olanına kadar bütün savaş faaliyetlerine damgasını vuran işte bu özdür. Savaşın hedefi, savaşın temel ilkesidir ve ne teknik, ne taktik, ne de stratejik kavramlar ya da ilkeler bundan herhangi bir şekilde ayrılamaz. Örneğin, ateş ederken «siper alıp ateş gücünden sonuna kadar yararlanmak» ilkesinden neyi anlıyoruz? Siper almanın amacı, kendini korumak, ateş gücünden sonuna kadar yararlanmanın amacı ise düşmanı yok etmektir. Birincisi, araziden ve arazinin özelliklerinden yararlanmak, ani hamlelerle ilerlemek ve dağınık tertipte yayılmak gibi teknikleri gerektirir. İkincisi, ateş alanını temizlemek ve bir ateş ağı kurmak gibi başka teknikleri gerektirir. Bir taktik harekât sırasındaki hücum kuvvetine, durdurucu kuvvete ve yedek kuvvete gelince, birincisi düşmanın imhası, ikincisi kendini korumak içindir; üçüncüsü ise koşullara göre her iki durum için de kullanılır: Yani düşmanı imha etmek için (bu durumda hücum kuvvetini takviye eder ya da takip kuvveti görevini görür) ya da kendini korumak için (bu durumda durdurucu kuvveti takviye eder ya da perdeleme kuvveti görevini görür) kullanılır. Dolayısıyla hiçbir teknik, taktik ya da stratejik ilke ya da harekât, savaşın hedefinden hiçbir şekilde ayrılamaz ve bu hedef bir savaşın bütününe nüfuz eder: başından sonuna kadar onun her zerresinde vardır.

71. Japonya'ya karşı savaşı yönetirken, çeşitli kademelerdeki ön-

derler, ne her iki taraftaki temel etkenler arasındaki çelişmeyi ne de bu savaşın hedefini gözden kaçırmalıdır. Askeri harekâtlar süreci içinde bu çelişen temel etkenler, her iki tarafın da kendini koruyup karşısındakini yok etmek için giriştiği mücadelede ortaya çıkarlar. Biz kendi savaşımızda, küçük ya da büyük bütün çatışmalarda bir zafer kazanmak ve düşmanın bir kısmını silahsız bırakıp askerlerinin ve malzemesinin bir kısmını yok etmek için mücadele ederiz. Düşmanı böyle parça parça yok edişlerimizin sonuçlarını biriktirip büyük stratejik zaferlere dönüştürmeli ve böylelikle düşmanı topraklarımızdan sürmek, anavatanı korumak ve yeni bir Çin inşa etmek olan nihâî siyasi hedefimize ulaşmalıyız.

Savunma İçerisinde Taarruz Uzun Süreli Savaşta Çabuk Sonuç İç Hatlar İçerisinde Dış Hatlar

72. Şimdi Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nın özel stratejisini inceleyelim. Japonya'ya karşı direnmede stratejimizin uzun süreli savaş stratejisi olduğunu daha önce söylemiştik ve gerçekten de bu tamamen doğrudur. Ama bu strateji genel bir stratejidir. Özel bir strateji değildir. Özel olarak uzun süreli savaş nasıl yürütülmelidir? Şimdi bu sorunu ele alacağız. Yanıtımız şudur: Savaşın birinci ve ikinci aşamalarında, yani düşmanın taarruz durumunda olduğu ve kazandıklarını koruduğu aşamalarda, biz, stratejik savunma içinde taktik taarruzlar; stratejik bakımdan uzun süreli savaş içinde çabuk sonuçlu sefer ve muharebeler ve stratejik iç hatlar içerisinde dış hat seferleri ve muharebeleri yapmalıyız. Üçüncü aşamada stratejik karşı-taarruzu başlatmalıyız.

73. Japonya güçlü bir emperyalist ülke ve biz ise zayıf, yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke olduğumuz için, bizim stratejik savunmada olmamıza karşılık Japonya stratejik taarruz siyasetini benimsemiştir. Japonya, çabuk sonuçlu bir savaş stratejisi uygulamaya çalışmaktadır; biz bilinçli olarak uzun süreli savaş stratejisini uygulamalıyız. Japonya, oldukça yüksek muharebe gücü olan (şimdiki sayısı otuzu bulan) düzinelerle tümeni ve donanmasının bir kısmıyla Çin'i hem karadan, hem denizden kuşatmakta ve abluka altına almakta, hava kuvvetleriyle de Çin'i bombalamaktadır. Japon ordusu da-

ha şimdiden Baotov'dan Hangcov'a uzanan uzun bir cephe kurmuş, Japon donanması Fucien ile Guangdong'a varmıştır; dolayısıyla, büyük çapta dış hat harekâtları şekillenmiş bulunmaktadır. Öte yandan biz, iç hatlarda harekât yapma durumundayız. Bütün bunların nedeni, düşmanın güçlü, bizim ise zayıf olmamızdır. Bu, durumun bir yönüdür.

74. Ama, durumun bir başka ve tam karşıtı olan bir yönü daha vardır. Japonya güçlü olduğu halde, yeter sayıda askeri yoktur. Çin zayıf olduğu halde, geniş toprakları, büyük bir nüfusu ve çok sayıda askeri vardır. Bundan çok önemli iki sonuç çıkar. Birinci olarak, düşman, küçük kuvvetlerini çok geniş bir ülkeye karşı kullandığı için, ancak bazı büyük kentleri, belli başlı ulaşım hatlarını ve ovaların bir kısmını işgal edebilir. Dolayısıyla işgal altında tuttuğu toprakların geniş kısımlarını savunmasız bırakmak zorunda kalmış ve bu bölgeler gerilla savaşımız için geniş bir harekât alanı sağlamıştır. Çin'i bir bütün olarak ele alırsak, düşman, Kanton'u, Vuhan'ı, Lançov'u ve bitişik alanlarını birbirine bağlayan hattı işgal etmeyi başarsa bile, onların ötesindeki bölgeleri kolay kolay ele geçiremez ve bu da Çin'e uzun süreli savaşı nihaî zafere kadar sürdürmek için genel bir cephe gerisi ve canalıcı üsler kazandırmaktadır. İkinci olarak, düşman, kendi küçük kuvvetlerini büyük kuvvetlerin karşısına çıkarmakla bizim büyük kuvvetlerimiz tarafından kuşatılmaktadır. Düşman çeşitli kollardan bize saldırılmaktadır; stratejik olarak o dış hatlardayken biz iç hatlardayız; stratejik olarak o taarruzdayken biz savunmadayız; bütün bunlar, bizim çok aleyhimize gibi görünmektedir. Ne var ki, biz iki noktadaki üstünlüğümüzden, yani geniş topraklarımızdan ve büyük kuvvetlerimizden yararlanabilir ve mevzi savaşında ısrar edeceğimize esnek hareketli savaşı sürdürüp bir düşman tümenine karşı birkaç tümen düşmanın on bin askerine karşı on binlerce asker, onun her koluna karşı birkaç kol kullanabilir ve muharebe alanının dış hatlarında bir tek kolu aniden kuşatarak saldırabiliriz. Böylelikle, düşman stratejik harekâtlarda dış hatlar üzerinde ve taarruzdayken, seferlerde ve muharebelerde iç hatlarda savaşmaya ve savunma yapmaya zorlanacaktır. Bizim için ise stratejik harekâtlardaki savunma ve iç hatlar, sefer ve muharebelerde taarruza ve dış hatlara dönüşecektir. İlerleyen bir düşman koluyla ya da daha doğrusu, ilerleyen bütün düşman kollarıyla

baş etmenin yolu budur. Yukarıda tartışılan sonuçların her ikisi de, düşmanın sayıca küçük, bizim ise sayıca büyük olduğumuz gerçeğinden çıkmaktadır. Üstelik, düşman kuvvetleri sayıca küçük olduğu halde silah ve eğitim bakımından güçlüyken, biz büyük olduğumuz halde zayıfız (silah ve eğitim bakımından, ama moral bakımından değil) ve bu yüzden seferlerde ve muharebelerde sadece küçük kuvvetlere karşı büyük kuvvetler kullanmak ve iç hatlara karşı dış hatlar üzerinden hareket etmekle kalmamalı, aynı zamanda çabuk sonuç almayı amaçlayan bir siyaset izlemeliyiz. Genel olarak çabuk sonuca ulaşabilmek için, duran değil hareket halinde olan düşmana saldırmalıyız. Düşmanın mutlaka geçeceği bir hat boyunca büyük bir kuvveti önceden yığarak gizlemeli ve düşman hareket halindeyken birdenbire ilerleyerek daha neye uğradığını anlamasına fırsat bırakmadan onu kuşatarak saldırmalı ve böylece muharebeyi bir an önce sonuçlandırmalıyız. İyi savaştığımız takdirde, düşman kuvvetinin tümünü ya da büyük bir kısmını ya da belli bir kısmını yok edebiliriz, hatta o kadar iyi savaşmasak bile, gene de düşmanı ağır kayıplara uğratabiliriz. Bu, vereceğimiz bütün muharebeler için geçerlidir. Her ay Pingsinguan ya da Tayercuang'daki gibi oldukça büyük bir zafer kazanabilirsek, bu bile düşmanın moralini önemli ölçüde bozar, kendi kuvvetlerimizin moralini yükseltir ve uluslararası desteği harekete geçirir. Dolayısıyla, bizim stratejik uzun süreli savaşımız, muharebe alanında çabuk sonuçlu muharebelere dönüşmektedir. Düşmanın stratejik çabuk sonuçlu savaşı, düşman birçok seferlerde ve muharebelerde yenilgiye uğratıldıktan sonra, kaçınılmaz olarak uzun süreli bir savaşa dönüşecektir.

75. Kısacası, yukarıda sözü edilen seferlerde ve muharebelerde harekât ilkesi, bir «dış hatlarda çabuk sonuçlu taarruz savaşı» ilkesidir. Bu, bizim «iç hatlarda uzun süreli savunma savaşı» stratejik ilkemizin tam karşıtıdır, ama gene de bu stratejinin uygulanabilmesi için vazgeçilmez ilkedir. Direnme Savaşı'nın başında olduğu gibi şimdi de, seferler ve muharebeler içinde «iç hatlarda uzun süreli savunma savaşı» ilkesini kullanacak olsak, bu, düşmanın küçük, bizim ise büyük ve düşmanın güçlü, bizim ise zayıf olduğumuz duruma tamamen ters düşer; bu durumda stratejik hedefimiz olan uzun süreli savaşa hiçbir za-

man ulaşamayız ve düşman tarafından yenilgiye uğratılırız. Bu yüzden biz her zaman, bütün ülkedeki kuvvetlerin birkaç büyük sahra ordusu halinde örgütlenmesini ve her birinin (iki, üç ya da dört misli güce sahip olmak koşuluyla) düşmanın sahra ordularından birinin karşısına çıkarılmasını savunmuşuzdur. Böylelikle yukarıda ana hatlarıyla anlatılan ilkeye uygun olarak, düşmanın, geniş savaş alanları içerisinde sürekli bir şekilde uğraştırılması mümkün olacaktır. Bu «dış hatlarda çabuk sonuçlu taarruz savaşı» ilkesi, gerilla savaşında olduğu gibi düzenli ordu savaşında da uygulanabilir ve uygulanmalıdır. Bu, savaşın yalnız belli bir aşaması için değil bütün süreci için geçerlidir. Stratejik karşı-taarruz aşamasında, teknik yönden daha iyi donatıldığımız ve artık güçlüye karşı savaşan güçsüz olmaktan çıktığımız zaman, dış hatlarda verilen çabuk sonuçlu taarruz muharebelerinde daha çok sayıda kuvvet kullanmaya devam edersek, daha da etkili bir şekilde ve büyük çapta esir ve ganimet ele geçirebiliriz. Örneğin, bir motorize düşman tümenine karşı iki, üç ya da dört motorize tümen kullanırsak, onu yok edebileceğimizden daha da emin oluruz. Birkaç iri yarı adamın, bir adamı dövebilmesi akla yakın bir şeydir.

76. Eğer bir muharebe alanında «dış hatlarda çabuk sonuçlu taarruz savaşı»ını kararlılıkla uygularsak, o muharebe alanındaki güçler dengesini değiştirmekle kalmaz, aynı zamanda genel durumu da giderek değiştirmiş oluruz. Muharebe meydanında biz taarruzda, düşman ise savunmada olacaktır. Biz dış hatlarda daha çok sayıda kuvvet kullanırken, düşman iç hatlarda daha az sayıda kuvvet kullanıyor olacak ve biz çabuk sonuca ulaşmaya çalışırken, düşman bütün çabasına karşın takviye gelmesi umuduyla muharebeyi uzatamayacaktır. Bütün bu nedenlerle, düşmanın durumu güçlüden zayıfa dönüşecek, üstün olmaktan çıkıp, zayıf duruma düşecek; öte yandan bizim kuvvetlerimizin durumu zayıftan güçlüye dönüşecek, zayıf durumdayken üstün duruma geçecektir. Böyle birçok muzaffer muharebe verdikten sonra düşman ile aramızdaki genel durum değişecektir. Yani, dış hatlarda çabuk sonuçlu taarruz savaşı yoluyla birçok muharebe alanında kazandığımız zaferlerin biriken etkisi sayesinde, zamanla kendimizi güçlendirecek ve düşmanı zayıflatacağız. Bu da kaçınılmaz olarak genel güç dengesini etkileyecek ve bu dengede değişikliklere yol açar.

caktır. Bu gerçekleştiğinde, lehimize olan başka etkenler ve düşman kampındaki değişiklikler ile elverişli bir uluslararası durumun ortaya çıkması, bir bütün olarak düşmanla aramızdaki durumu önce eşit hale getirecek, sonra da bizim üstünlüğümüzü sağlayacaktır. İşte o zaman karşı-taarruza geçip düşmanı ülkeden kovmanın zamanı gelmiş olacaktır.

77. Savaş bir güç denemesidir, ama güçlerin başlangıçtaki durumu savaş süreci içinde değişir. Burada belirleyici etken öznel çabadır: Daha çok zafer kazanmak ve daha az hata yapmak. Nesnel etkenler böyle bir değişikliği mümkün kılar, ama bu olanağı gerçekliğe dönüştürebilmek için hem doğru siyaset, hem de öznel çaba şarttır. Öznel etken o zaman belirleyici rolü oynar.

İnisiyatif, Esneklik ve Planlama

78. Yukarıda da belirtildiği gibi, dış hatlardaki çabuk sonuçlu taarruz seferleri ve muharebelerinde canalıcı nokta «taarruz»dur; «dış hatlar» taarruzun alanını belirtir, «çabuk sonuç» da süresini. Dolayısıyla «dış hatlarda çabuk sonuçlu taarruz savaşı» terimi ortaya çıkar. Bu, uzun süreli bir savaş için en iyi ilkedir ve aynı zamanda hareketli savaş adıyla bilinen savaşın da ilkesidir. Ancak inisiyatif, esneklik ve planlama olmaksızın bu uygulanamaz. Şimdi bu üç sorunu inceleyelim.

79. Daha önce insanın bilinçli dinamik rolünü tartıştığımızı göre, ne diye yeniden inisiyatiften söz ediyoruz? Bilinçli dinamik rol derken, bilinçli eylem ve çabadan, insanı öbür varlıklardan ayıran bir özellikten söz ediyoruz ve bu insan özelliği, kendini en güçlü biçimiyle savaşta ortaya koyar. Bütün bunlar daha önce ele alınmıştı. Burada inisiyatiften kastedilen, bir ordunun hareket serbestisinin zorla yok edilmesinden farklı bir şey olan, bir ordunun hareket serbestisidir. Hareket serbestisi bir ordunun canıdır ve bir kez elden gitti mi, ordu yenilgiye ya da yok olmaya yaklaşmış demektir. Bir askerin silahının elinden alınması pasif bir durumda kalmaya zorlanarak hareket serbestisini yitirmesinin sonucudur. Aynı şey bir ordunun yenilgisi için de geçerlidir. Bu yüzden, savaşta her iki taraf da inisiyatifi ele geçirmek ve pasif duruma düşmekten kaçınmak için ellerinden gelen her

şeyi yaparlar. Savunduğumuz, dış hatlarda çabuk sonuçlu taarruz savaşının ve bunun gerçekleştirilebilmesi için gerekli olan esneklik ve planlamanın amacının inisiyatifi ele geçirmek ve böylelikle düşmanı pasif bir durumda kalmaya zorlayarak, kendimizi korumak ve düşmanı yok etmek hedefine varmak olduğu söylenebilir. Ama inisiyatif ya da pasiflik, bir savaşı yürütme yeteneği bakımından üstünlükten ya da zayıflıktan ayrı tutulamaz. Dolayısıyla bir savaşın öznel yönetiminin doğruluğu ya da yanlışlığından da ayrı tutulamaz. Bunun yanı sıra inisiyatif kazanmak ve düşmanı pasif durumda kalmaya zorlamak için düşmanın yanlış fikirlerinden ve hazırlıksız oluşundan yararlanmak sorunu ortaya çıkar. Bu noktalar aşağıda tahlil edilmiştir.

80. İnisiyatif, savaşı yürütme yeteneği bakımından üstünlükten ayrı tutulamaz; öte yandan pasiflik de, savaşı yürütme yeteneği bakımından zayıflıktan ayrı tutulamaz. Böyle bir üstünlük ya da zayıflık, inisiyatifin ya da pasifliğin nesnel temelidir. Stratejik inisiyatifin stratejik taarruz yoluyla daha iyi korunabileceği ve kullanılabileceği doğaldır; ama her yerde ve her zaman inisiyatifi elde tutmak, yani mutlak inisiyatife sahip olmak, ancak mutlak zayıflığa karşı mutlak üstünlük sağlandığı zaman mümkündür. Güçlü kuvvetli bir adam sakat birisi ile güreştiği zaman mutlak inisiyatife sahiptir. Eğer Japonya çözülmeyen çelişmeler içinde olmasaydı, örneğin bir seferde birkaç milyon ya da on milyonluk dev bir kuvveti bir araya toplayabilseydi, malî kaynakları şimdikininkin birkaç katı olsaydı, kendi halkından ve başka ülkelerden muhalefetle karşılaşmasa ve Çin halkının bir ölüm kalım direnişine geçmesine yol açacak barbarca siyasetler izlemeseydi, mutlak üstünlüğe sahip olur ve her zaman ve her yerde mutlak inisiyatifi elinde tutabilirdi. Tarihte böyle bir mutlak üstünlüğe bir savaşın ya da seferin ilk aşamalarında pek ender rastlanır, çoğunlukla savaşın sonuna doğru ortaya çıkar. Örneğin, Almanya'nın Birinci Dünya Savaşı'nda teslim oluşunun arifesinde, İtilaf devletleri mutlak üstünlüğe sahip duruma, Almanya ise mutlak olarak zayıf duruma gelmişti; böylece Almanya yenilgiye uğratıldı ve İtilaf devletleri muzaffer oldu. Bu, bir savaşın sonuna doğru ortaya çıkan mutlak üstünlüğün ve zayıflığın bir örneğidir. Gene Tayercuang'daki Çin zaferinin arifesinde, bizim birliklerimiz bir mutlak üstünlük durumuna ulaşırken, oradaki

tecrit edilmiş Japon kuvvetleri zorlu bir mücadelenin sonunda mutlak olarak zayıf duruma düşürülmüştü; böylece düşman yenilgiye uğratıldı ve biz muzaffer olduk. Bu da, bir seferin sonuna doğru ortaya çıkan mutlak üstünlüğün ve zayıflığın bir örneğidir. Bir savaş ya da bir sefer, görece üstünlük ya da eşitlikle sonuçlanabilir; o zaman savaşta uzlaşma ya da seferde denge durumu ortaya çıkar. Ama çoğu zaman, zaferi ya da yenilgiyi belirleyen, mutlak üstünlük ve zayıflıktır. Bütün bunlar bir savaşın ya da seferin sonu için geçerlidir, başlangıcı için değil. Çin-Japon savaşının, Japonya'nın mutlak olarak zayıf duruma düşmesi ve yenilgiye uğratılması ve Çin'in mutlak üstünlüğe sahip duruma gelmesi ve zaferi kazanması ile sonuçlanacağı daha şimdiden söylenebilir. Ama bugünkü durumda üstünlük de, zayıflık da her iki taraf için mutlak değil, görelidir. Japonya, askeri, ekonomik, siyasi ve örgütsel gücünün sağladığı avantajlar sayesinde, askeri, siyasi, ekonomik ve örgütsel bakımdan zayıf olan bize karşı üstünlük sağlamıştır ve inisiyatifinin temelini oluşturan da budur. Ama askeri alandaki ve başka alanlardaki gücü sayıca büyük olmadığı ve daha birçok dezavantajları olduğuna göre üstün durumu kendi çelişmeleri tarafından zayıflatılmaktadır. Çin'i istila etmesi üzerine üstün durumu daha da zayıflamıştır; çünkü bizim geniş topraklarımız, büyük nüfusumuz, çok sayıda askerimiz ve milletçe kararlı direnişimizle karşılaşmış bulunmaktadır. Dolayısıyla Japonya'nın genel durumu ancak bir görece üstünlük durumudur ve böylelikle sınırlanan inisiyatifi kullanma ve koruma yeteneği de aynı şekilde görece bir hal almıştır. Çin'e gelince, gücünün zayıflığından ötürü stratejik olarak az çok pasif bir durumda kaldığı halde gene de toprakları, nüfusu ve askerleri açısından sayıca üstün durumdadır ve halkının, ordusunun morali ve onların düşmana karşı duydukları yurtsever nefret açısından da üstündür. Bu üstünlük, kendi lehine olan başka şeylerle birlikte, askeri, ekonomik ve başka güçler bakımından zayıflığının derecesini azaltmakta ve bunu görece bir stratejik zayıflık durumuna dönüştürmektedir. Bu, aynı zamanda, Çin'in pasifliğinin derecesini de azaltmakta ve dolayısıyla stratejik durumu, sadece görece bir pasiflik durumu olmaktadır. Ne var ki, her türlü pasiflik bir dezavantajdır ve insan bundan kurtulmak için çok çaba göstermelidir. Askeri açıdan, bunu yap-

manın yolu, dış hatlarda çabuk sonuçlu taarruz savaşı vermede ısrar etmek, düşmanın gerisinde gerilla savaşı başlatmak ve böylece birçok hareketli savaş ve gerilla savaşı seferlerinde ezici bir yerel üstünlük ve inisiyatif sağlamaktır. Böyle birçok seferdeki yerel üstünlük ve yerel inisiyatif yoluyla, adım adım stratejik üstünlük ve stratejik inisiyatif yaratabilir ve kendimizi stratejik zayıflığımızdan ve pasifliğimizden kurtarabiliriz. İnisiyatif ile pasiflik, üstünlük ile zayıflık arasındaki karşılıklı ilişki böyledir.

81. Bundan, inisiyatif ya da pasiflik ile bir savaşın öznel yönetimi arasındaki ilişkiyi de anlayabiliriz. Daha önce de açıklandığı gibi, gö-reli stratejik zayıflık ve pasifliğimizden kurtulmak mümkündür ve bu-nu yapmanın yöntemi, birçok seferde yerel üstünlük ve inisiyatif sağ-layarak düşmanı yerel inisiyatif ve üstünlükten yoksun kılmak ve onu zayıf ve pasif bir duruma düşürmektir. Bu yerel başarılar birikerek bi-zim için bir stratejik üstünlük ve inisiyatif ve düşman için ise stratejik zayıflık ve pasiflik haline gelecektir. Böyle bir değişiklik, doğru öznel yönetime bağlıdır. Neden? Çünkü biz üstünlük ve inisiyatif peşinde koşarken, düşman da aynı şeyi yapmaktadır. Bu açıdan bakıldığında savaş, birbiriyle savaşan orduların komutanlarının askeri güçler ve malî kaynaklar gibi maddî koşullar temelinde yürüttükleri üstünlük ve inisiyatif mücadelesinde onların öznel yeteneklerinin bir mü-cadelesidir. Bu mücadeleden biri muzaffer öteki ise yenik çıkar; nes-nel maddî koşullardaki farklılığı bir yana bırakırsak, muzaffer olan, başarısını kaçınılmaz olarak doğru öznel yönetime borçlu olacak, ye-nik düşen ise kötü öznel yönetim yüzünden yenilgiye uğramış ola-caktır. Savaş olgusunun başka herhangi bir toplumsal olgudan daha zor anlaşılır ve daha az kesinlik taşıyan bir şey olduğunu, başka bir deyişle, daha geniş ölçüde «bir olasılık» sorunu olduğunu kabul edi-yoruz. Ne var ki, savaş hiçbir zaman doğaüstü değil, zorunluluğun hükmettiği dünyevi bir süreçtir. İşte bu yüzden, Sun Vu Zu'nun «Düşmanı ve kendini tanırsan yenilgi tehlikesi olmaksızın yüzlerce sa-vaş verebilirsin»²⁰ sözü bugün de bilimsel doğruluğunu korumaktadır. Hatalar, düşman ve kendimiz hakkındaki bilgisizliğimizden doğar ve üstelik savaşın kendine özgü niteliği, birçok durumda her iki taraf

20. *Sun Zu*, Üçüncü Bölüm, « Saldırı Stratejisi »

hakkında tam bilgiye sahip olmayı olanaksız kılar. Dolayısıyla askeri koşullar ve harekâtlar konusunda belirsizlik doğar ve bu yüzden hatalar ve yenilgiler ortaya çıkar. Ama bir savaştaki durum ve hamleler ne olursa olsun, insan onların genel yönlerini ve temel noktalarını bilebilir. Bir komutanın ilk olarak her türlü istihbarat aracılığıyla, daha sonra da akıllıca sonuçlar çıkararak ve yorumlar yaparak, hataları azaltması ve genel olarak doğru bir yönetimi sağlaması mümkündür. «Genel olarak doğru yönetim»le silahlanarak, daha çok muharebe kazanabilir, zayıflığımızı üstünlüğe, pasifliğimizi de inisiyatife dönüştürebiliriz. İnisiyatif ya da pasifliğin, bir savaşın doğru ya da yanlış öznel yönetimine bağlı olması işte bu şekildedir.

82. Büyük ve güçlü orduların uğradığı yenilgilere ve küçük ve zayıf orduların kazandığı zaferlere baktığımızda, yanlış öznel yönetimin, üstünlüğü ve inisiyatifi zayıflığa ve pasifliğe dönüştürebileceği, doğru öznel yönetimin ise tersine bir değişmeye yol açabileceği tezi, daha da ikna edici olmaktadır. Çin tarihinde ve başka ülkelerin tarihinde böyle birçok örnek vardır. Çin'deki örnekler: Zin ile Cu devletleri arasındaki

21. Bugün Şandong Eyaletinin Cuanceng ilinin güneybatısında yer alan Cengpu, MÖ 632 yılında Zin devleti ile Çu devleti arasındaki büyük bir savaşa sahne olmuştu. Savaşın başında Çu birlikleri üstünlüğü ele geçirdiler. Ama Zin birlikleri, 90 li kadar geri çekildikten sonra, Çu birliklerinin zayıf noktaları olan sağ ve sol kanatlarını hedef aldılar ve onları ağır bir yenilgiye uğrattılar.

22. Bugün, Hennan Eyaletinin Cenggao ilinin kuzeybatısında yer alan eski Cenggao kasabası, büyük askerî önem taşıyordu. MÖ 203'te Han Kralı Liu Bang ile Çu Kralı Siang Yu arasındaki savaşa sahne olmuştu. İlk başta Siang Yu, Singyang'ı ve Cinggao'yu ele geçirdi ve Liu Bang'ın askerleri neredeyse bozguna uğradılar. Liu Bang uygun bir fırsat kolladı ve Siang Yu'nun birlikleri Zeşuy Irmağı'nın tam ortasındaiken üstlerine saldırdı, onları yerle bir etti ve Cenggao'yu geri aldı.

23. MÖ 204'te, Han devletinin generallerinden Han Sin, askerlerini Cingsing'de Cao Si-eh'e karşı büyük bir muharebeye soktu. Cao Si-eh'in 200 bin mevcudu olduğu söylenen ordusu, Han Sin'in ordusunun birkaç katıydı. Han Sin, birliklerinin sırtını bir ırmağa verdirterek onları kahramanca bir çarpışmaya soktu ve aynı zamanda bazı birliklerini de, düşmanın zayıf olan gerisine saldırmak ve işgal etmek üzere ayırdı. Cao Si-eh'in kıs-kaca alınan birlikleri tam bir bozguna uğradı.

24. Bugünkü Honan Eyaletinin Yesien ilinin kuzeyindeki eski Kunyang kasabası, MS 23 yılında Doğu Han Hanedanının kurucusu Liu Siu'nun Sin Hanedanı İmparatoru Vang Mang'ın birliklerini bozguna uğrattığı yerdirdi. İki tarafın kuvvetleri arasında sayıca olağanüstü bir fark vardı. Liu Siu'nun kuvvetlerinin toplamı 8-9 bin arasındayken, Vang Mang'ın kuvvetlerinin toplamı 400 bini buluyordu. Ama Vang Mang'ın düşmanı küçümseyen Vang Sun ve Vang Yi adlı generallerinin ihmalkârlığından yararlanan Liu Siu, sadece 3 bin seçme askerle Vang Mang'ın ana kuvvetlerini bozguna uğrattı. Liu Siu bu zaferin ardından düşman birliklerinin geri kalan kısmını da yok etti.

Çengpu Muharebesi²¹, Cu ile Han devletleri arasındaki Cenggao Muharebesi²², Han Sin'in Çao ordularını yenilgiye uğrattığı muharebe²³, Sin ile Han devletleri arasındaki Kunyang Muharebesi²⁴, Yuan Şao ile Cao Cao arasındaki Guandu Muharebesi²⁵, Vu ile Vey devletleri arasındaki Cibi muharebesi²⁶, Vu ile Şu devletleri arasındaki Yiling Muharebesi²⁷, Çin ile Zin devletleri arasındaki Feysuy Muharebesi²⁸ vb. yurtdışındaki örnekler arasında, Napolyon'un seferlerinin büyük bir kısmı ile Ekim Devrimi'nden sonra Sovyetler Birliği'ndeki iç savaş vardır. Bütün bu örneklerde zafer büyük devletlere karşı küçük devletler, üstün kuvvetlere karşı zayıf kuvvetler tarafından kazanılmıştı. Bu durumların her birinde düşmanın yerel zayıflığı ve pasifliğine karşı kendi yerel üstünlüğünü ve ini-

25. Bugünkü Honan Eyaletinin Cungmu ilinin kuzeydoğusundaki Guandu, MS 200 yılında Cao Cao ile Yuan Şao'nun orduları arasındaki savaşa sahne olmuştu. Yuan Şao 100 bin kişilik bir orduya sahipti. Buna karşılık, Cao Cao'nun zayıf bir kuvveti vardı ve yeterli erzaktan yoksundu. Ama Cao Cao, Yuan Şao'nun düşmanı küçümseyen birliklerinin uyanık davranmamalarından yararlanarak çabuk hareket edebilen askerleriyle beklenmedik bir saldırı düzenledi ve düşmanın erzakını ateşe verdi. Yuan Şao'nun ordusu darmadağın oldu ve tüm ana kuvveti yok edildi.

26. Vu devleti Sun Çuan tarafından, Vey devleti de Cao Cao tarafından yönetiliyordu. Cibi, Yangze Irmağı'nın güneybatısında, Hebey Eyaleti'ndeki Ciayu'nun kuzeydoğusunda yer almaktadır. MS 208 yılında Cao Cao, kendisinin 800 bin kişilik olduğunu söylediği, 500 bin kişilik bir orduyla Sun Cuan'a karşı bir saldırı başlattı. Bunun üzerine, Cao Cao'nun düşmanı Liu Bey ile ittifak kuran Sun Cuan 30 bin kişilik bir kuvvet topladı. Cao Cao'nun ordusunun salgın hastalıktan kınldığını ve su üzerinde hareket etmeye alışkın olmadığını bilen Sun Cuan ve Liu Bey'in müttefik kuvvetleri, Cao Cao'nun donanmasını ateşe verdiler ve ordusunu imha ettiler.

27. Bugünkü Hubey Eyaleti'ndeki İcang'ın doğusuna düşen Yiling, MS 222'de, Vu devletinin bir generali olan Lu Sun'un, Şu devletinin hükümdarı Liu Bey'in ordusunu yenilgiye uğrattığı yerd. Savaşın başında Liu Bey'in birlikleri art arda zafer kazandılar ve Vu devletinin topraklarına 500-600 li kadar girerek, Yiling'e kadar geldiler. Yiling'i savunan Lu Sun, Liu Bey «çileden çıkıncaya ve askerleri yorgunluktan bitkin düşüp moralleri bozuluncaya» kadar yedi ayı aşkın bir süre muharebeye girmekten kaçındı. Ondan sonra da, çadırlarını ateşe vermek için elverişli bir rüzgârdan yararlanarak Liu Bey'in birliklerini yok etti.

28. Doğu Zin Hanedanının bir generali olan Sieh Suan MS 383'te Çin devletinin hükümdarı Fu Cien'i Anhuy Eyaleti'ndeki Feysuy Irmağı'nda yenilgiye uğrattı. Fu Cien'in 600 bini aşkın piyade, 270 bin kişilik süvari ve 30 bini aşkın muhafız askerine karşılık, Doğu Zin tarafının kara ve ırmak kuvvetlerinin toplamı sadece 80 bin idi. Ordular Feysuy Irmağı'nın iki yakasına karşılıklı mevzilendiklerinde, Sieh Suan, düşman birliklerinin kendilerine olan aşın güvenlerinden ve kendini beğenmişliklerinden yararlanarak, Doğu Zin birliklerinin ırmağı geçmeleri ve savaşa girişebilmeleri için Fu Cien'den birliklerini geri kaydırmasını istedi. Fu Cien razı oldu, ama geri çekilme emrini verdiğinde birlikleri paniğe kapıldılar ve onları durdurmak mümkün olmadı. Bu fırsatı kaçırmayan Doğu Zin birlikleri ırmağı aştılar, taarruza geçtiler ve düşmanı ezdiler.

siyatifini koyan daha zayıf taraf, önce düşmanı ağır bir yenilgiye uğratmış ve sonra düşmanın geri kalan kuvvetlerinin üzerine yürüyerek onları teker teker ezmiş, böylece bir bütün olarak durumu bir üstünlük ve inisiyatif durumuna dönüştürmüştür. İlk başta üstün olan ve inisiyatifi elinde bulunduran düşmanın durumu ise tersine gitmiştir; öznel hatalar ve iç çelişmeler yüzünden, zaman zaman, geçici bir üstünlüğe ve inisiyatife sahip olduğu çok iyi ya da görece iyi bir durumu kaybettiği ve ordusuz bir general ya da krallığı olmayan bir kral haline dönüştüğü olmuştur. Böylece, bir savaşı yürütme yeteneği bakımından üstünlüğün ya da zayıflığın inisiyatifi ya da pasifliği belirleyen nesnel temel olduğu, ancak bunun doğrudan doğruya inisiyatifin ya da pasifliğin kendisi olmadığı görülebilir; gerçek inisiyatif ya da pasiflik, ancak bir mücadele ile, yeteneklerin mücadelesi ile ortaya çıkabilir. Bu mücadele içinde doğru özne yönetim, zayıflığı üstünlüğe ve pasifliği inisiyatife dönüştürebilir; aynı şekilde, yanlış özne yönetim de bunun tam tersine yol açabilir. Her yönetici hanedanın devrimci ordular tarafından yenilgiye uğratılmış olması gerçeği, sadece bazı bakımlardan üstün olmanın, nihaî zafer şöyle dursun, inisiyatifi bile güvence altına almadığını gösterir. Zayıf olan taraf, gerçek koşullara uygun olarak göstereceği etkin özne çabalarıyla belli koşulları sağlamak yoluyla inisiyatifi ve zaferi üstün olan tarafın elinden koparıp alabilir.

83. Düşman hakkında yanlış fikirlere sahip olmak ve hazırlıksız yakalanmak, üstünlüğü ve inisiyatifi kaybetmek anlamına gelebilir. Dolayısıyla, düşmanda kasıtlı olarak yanlış fikirlerin doğmasını sağlamak, ondan sonra da onu beklenmedik hücumlarla yüz yüze bırakmak, üstünlüğü kazanmanın ve inisiyatifi ele geçirmenin gerçekten önemli iki yoludur. Yanlış fikirler nelerdir? «Bagung Dağı'ndaki her çalıyı ve her ağacı bir düşman askeri gibi görmek»²⁹ yanlış fikirlere bir örnektir. «Doğudan saldırır gibi yapıp batıdan saldırırmak» da düşmanda yanlış fikirlerin yaratılmasının bir yoludur.

29. MS 383'te Çin devletinin hükümdarı Fu Cien, Zin birliklerini küçümsedi ve üstlerine saldırdı. Zin birlikleri düşmanın ileri birliklerini Anhuy Eyaleti'nin Şuyang ilindeki Locien'de bozguna uğrattı ve karadan ve ırmaktan ilerledi. Şuyang şehrinin surlarına çıkan Fu Cien, Zin birliklerinin kusursuz mevzilenişini gördü ve Bagung Dağı'ndaki ağaç ve çalıları düşman askeri sanarak düşmanın gücü karşısında korkuya kapıldı.

Kitle desteği, haberlerin sızmasını önleyecek kadar iyi olduğu zaman, çeşitli hilelere başvurup düşmanı bir yanlış değerlendirmeler ve yanlış hareketler batağına sürükleyerek üstünlüğünü ve inisiyatifini yitirmesini sağlamak, çoğu zaman mümkündür. «Savaşta aldatmacanın fazlası zarar vermez» sözünün anlamı bundan başka bir şey değildir. «Hazırlıksız yakalanmak» ne demektir? Hazırlıksız olmak demektir. Hazırlıklı olmadan sahip olunan üstünlük, gerçek üstünlük değildir ve o zaman inisiyatif diye bir şey de olmaz. Bu noktayı kavradıktan sonra, zayıf olduğu halde hazırlıklı olan bir kuvvet, çoğu zaman üstün bir düşmanı ani bir baskınla yenilgiye uğratabilir. Hareket halinde olan bir düşmana saldırmanın kolay olduğunu söylememiz, onun uyanık olmaması, yani hazırlıksız olmasından ötürüdür. Bu iki nokta, yani düşmanda yanlış fikirler yaratmak ve ani baskınlar vermek, savaşın belirsiz yönlerini düşmana aktarıırken kendimiz için mümkün olan en büyük kesinliği sağlamak ve dolayısıyla üstünlüğü, inisiyatifi ve zaferi kazanmak anlamına gelir. Kitlelerin kusursuz bir biçimde örgütlenmesi, bütün bunların gerçekleştirilebilmesinin önkoşuludur. Bu yüzden, düşmana karşı olan herkesi uyandırmak ve son kişiye kadar silahlanmalarını, düşmana karşı geniş çapta akınlara girişmelerini ve aynı zamanda haberlerin sızmasını önlemelerini ve kendi kuvvetlerimiz önünde bir paravana oluşturmalarını sağlamak son derece önemlidir. Böylece, düşman bizim güçlerimizin nereden ve ne zaman saldıracağı konusunda bilgi sahibi olamayacak ve onun yanlış fikirlere kapılması ve hazırlıksız kalması için nesnel bir temel yaratılacaktır. Toprak Devrimi Savaşı döneminde, zayıf ve küçük Çin Kızıl Ordusu'nun birçok muharebe kazanabilmiş olması, büyük ölçüde, örgütlü ve silahlı halk kitleleri sayesinde. Mantıki olarak, milli bir savaşın bir toprak devrimi savaşından daha geniş bir kitle desteği kazanması gerekir. Ne var ki, geçmişteki hatalar³⁰ sonucu, halk örgütlenmemiş bir durumdadır, davaya hizmet etmek için hemen kazanılması olanağı yoktur ve hatta kimi zaman düşman tarafından bile

30. Mao Zedung yoldaş burada, Çan Kayşek ve Vang Çingvey'in, 1927'de Guomintang ile Komünist Partisinin birinci millî demokratik birleşik cephesine ihanet ettikten sonra, halka karşı on yıllık bir savaş başlatmalarını ve böylelikle Çin halkının geniş çapta örgütlenmesini olanaksız kılmalarını kastediyor. Bundan, Çan Kayşek yönetimindeki Guomintang gericileri sorumludur.

kullanılabilmektedir. Halkın kararlı bir şekilde büyük ölçüde seferber edilmesi, savaşın bütün ihtiyaçlarını karşılayacak tükenmez kaynakları sağlamanın tek yoludur. Üstelik, bu, düşmanı yanıltmak ve onu hazırlıksız yakalamak yolundaki taktiklerimizi gerçekleştirmede de mutlaka çok önemli bir rol oynayacaktır. Biz, Sung Dükü Siang değiliz ve onun ahmakça ahlakına³¹ da ihtiyacımız yoktur. Zaferi kazanabilmek için düşmanın gözlerini ve kulaklarını kapatarak, onu kör ve sağır etmek için elimizden gelen her şeyi yapmalı ve komutanlarının kafalarında karışıklık yaratarak onların dikkatini dağıtmalıyız. Yukarıda sözü edilen şeyler, inisiyatif ya da pasifliğin, savaşın öznel yönetimine ne şekilde bağlı olduğunu göstermektedir. Böyle bir öznel yönetim, Japonya'nın yenilgiye uğratılması için zorunludur.

84. Şimdiye kadar Japonya, kendi askeri gücü sayesinde ve bizim geçmişte ve şimdi işlediğimiz öznel hatalardan yararlanarak, kendi taarruz aşamasında inisiyatifi üç aşağı beş yukarı elinde bulunduruyordu. Ama kendi içinde taşıdığı birçok dezavantaj, savaş süreci içinde kendisinin de işlediği öznel hatalar (daha ilerde bunlardan ayrıntılı olarak söz edeceğiz) ve bunun yanı sıra bizim avantajlarımız yüzünden, inisiyatifi büyük ölçüde azalmaktadır. Düşmanın Tayercuang'daki yenilgisi ve Şensi'de başına gelenler, bunu açıkça göstermektedir. Düşmanın gerisindeki gerilla savaşının geniş çapta gelişmesi, işgal ettiği alanlardaki garnizonlarını tamamiyle pasif bir duruma getirmiştir. Stratejik olarak hâlâ taarruz durumunda olduğu ve hâlâ inisiyatifi elinde bulundurduğu halde, stratejik taarruzu sona erdiği zaman inisiyatifi de sona erecektir. Düşmanın inisiyatifi elinde tutamayacak olmasının birinci nedeni, askeri birliklerinin azlığı yüzünden taarruzunu sonsuza dek sürdürmesinin mümkün olmamasıdır. Bizim seferlerdeki taarruz savaşımız ve düşman hatları gerisindeki ge-

31. Sung Dükü Siang İkbahar ve Sonbahar Çağında hükümdarlık etti. MÖ 638 yılında Sung devleti güçlü Çu devletiyle savaştı. Çu kuvvetleri daha ırmağı geçerken Sung birlikleri muharebe düzenine girmişlerdi. Sung subaylarından biri, Çu kuvvetleri sayıca üstün olduğu için saldırıya geçmenin tam zamanı olduğunu söyledi. Ama Dük, «Hayır, efendi insan hiçbir zaman hazırlıksız birine saldırılmaz» dedi. Çu kuvvetlerinin ırmağı geçtikleri, ama muharebe düzenine henüz girmedikleri bir sırada, subay gene derhal hücumla geçilmesini önerdi. Ve Dük bir kere daha, «Hayır, efendi insan muharebe düzenine tam olarak girmemiş bir orduya saldırılmaz» dedi. Dük ancak Çu birlikleri bütün hazırlıklarını tamamladıktan sonra saldırı emrini verdi. Sonuç olarak, Sung birlikleri feci bir bozguna uğradı ve Dük'ün kendisi de yaralandı.

rilla savaşımız, başka birçok etkenle birlikte, düşmanın taarruzunu belli bir noktada durduracak olmasının ve inisiyatifi elinde tutamayacak olmasının ikinci nedenidir. Sovyetler Birliği'nin varlığı ve uluslararası durumdaki değişiklikler ise üçüncü nedeni oluşturmaktadır. Böylece, düşmanın inisiyatifinin sınırlı olduğu ve kırılabileceği görülebilir. Eğer Çin, askeri harekâtlarda, esas kuvvetleri aracılığıyla sefer ve muharebelerde taarruz savaşını sürdürebilir, düşmanın gerisinde gerilla savaşını etkin bir şekilde geliştirebilir ve halkı siyasi yönden geniş çapta seferber edebilirse, zamanla kendimiz için bir stratejik inisiyatif durumu yaratabiliriz.

85. Şimdi esnekliği ele alalım. Esneklik nedir? Esneklik, askeri harekâtlarda inisiyatifin somut olarak gerçekleştirilmesi, silahlı kuvvetlerin esnek bir şekilde kullanılmasıdır. Silahlı kuvvetlerin esnek bir şekilde kullanılması, bir savaşı yönetmede başlıca görevdir ve başarıyla gerçekleştirilmesi son derece zor bir görevdir. Orduyu ve halkı örgütlemenin ve eğitmenin yanı sıra, savaş, askerlerin çarpışmada kullanılması demektir ve bütün bunlar, kavgayı kazanmak için yapılan şeylerdir. Bir orduyu örgütlemek vb. elbette zor iştir, ama onu kullanmak, özellikle zayıf durumda olup da güçlü olana karşı savaşırken kullanmak, daha da zor bir iştir. Bunu yapabilmek, çok yüksek düzeyde bir öznel yeteneği gerektirir ve savaşa özgü karışıklığın, belirsizliğin ve kesin olamamanın üstesinden gelinmesini, bunların yerine savaşın içindeki düzenliliğin, açıklığın ve kesinliğin ortaya çıkarılmasını zorunlu kılar; ancak böylelikle komutada esneklik sağlanabilir.

86. Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı için sahra harekâtlarında temel ilke, dış hatlarda çabuk sonuçlu taarruz savaşıdır. Bu ilkenin uygulanabilmesi için çeşitli taktikler ya da yöntemler vardır, örneğin, kuvvetlerin dağıtılması ve toplanması, dağılarak ilerleme ve tek bir hedefe yönelen saldırı, taarruz ve savunma, hücum ve durdurma, kuşatma ve çevirme, ilerleme ve geri çekilme gibi. Bu taktikleri anlamak kolaydır; ama onları kullanmak ve esnek bir şekilde değiştirmek hiç de o kadar kolay değildir. Burada üç canalıcı nokta; zaman, yer ve askerlerdir. Zaman, yer ve askerler iyi sečilmedięi takdirde hiçbir zafer kazanılamaz. Örneęin, hareket halinde olan düşman kuvvetine sal-

dırırken, zamanından önce davranırsak kendimizi açığa çıkarmış ve düşmana hazırlanma fırsatı vermiş oluruz; geç davranırsak, düşman kamp kurmuş ve kuvvetlerini toplamış, dolayısıyla bizim için çetin bir ceviz haline gelmiş olabilir. Bu, zaman sorunudur. Sol kanattan bir taarruz noktası seçersek ve sonradan bunun gerçekten de düşmanın zayıf noktası olduğu ortaya çıkarsa, zafer kolay olacaktır; ama hatalı olarak sağ kanadı seçer ve tökezlersek hiçbir şey elde edemeyiz. Bu, yer sorunudur. Kuvvetlerimizin belirli bir birimi, belirli bir görev için kullanılırsa, zafer kolay olabilir; ama aynı görev için başka bir birim kullanılırsa sonuç alma zorlaşabilir. Bu asker sorunudur. Yalnız taktiklerimizi nasıl kullanacağımızı değil, onları nasıl değiştireceğimizi de bilmeliyiz. Komutada esneklik için önemli görev, taarruzdan savunmaya ya da savunmadan taarruza, ilerlemeden geri çekilmeye ya da geri çekilmeden ilerlemeye, düşmanı durdurmadan hücumla ya da hücumdan düşmanı durdurmaya, kuşatmadan çevirmeye ya da çevirmeden kuşatmaya geçmek gibi değişiklikleri yapmak ve bu gibi değişiklikleri askerlerin durumuyla her iki taraftaki araziye dikkate alarak zamanında ve gereğince yapmaktır. Bu, seferdeki komuta ve stratejik komuta için olduğu kadar muharebelerdeki komuta için de geçerlidir.

87. Eskiler şöyle derdi: «Taktikleri değiştirmede ustalık sağduyuya bağlıdır»; bu «ustalık» (ki esneklikten kastımız budur) akıllı komutanın katkısıdır. Esneklik ihtiyatsızlık demek değildir; ihtiyatsızlık reddedilmelidir. Esneklik akıllı komutanın «zamanı ve durumu değerlendirdikten» sonra («durum», düşmanın durumunu, bizim durumumuzu ve araziye içerir) nesnel koşullara dayanarak, zamanında ve yerinde önlemler alma yeteneğidir ve bu esneklik «taktikleri değiştirmede ustalık göstermek»tir. Bu ustalık temelinde, dış hatlarda verilen çabuk sonuçlu taarruz savaşında daha çok zafer kazanabilir, güçler dengesini kendi lehimize değiştirebilir, düşmana karşı inisiyatifi kazanabilir ve onu alt edip ezerek nihai zaferin bizim olmasını sağlayabiliriz.

88. Şimdi de planlama sorununu ele alalım. Savaşın kendine özgü belirsizliğinden ötürü, savaşın bir plana göre yürütülmesi öbür faaliyetlere oranla çok daha zordur. Gene de «hazırlıklı olmak başarıyı

sağladığına ve hazırlıksız olmak başarısızlık demek olduğuna» göre, bir savaşta daha önceden planlama ve hazırlık yapılmaksızın zafer elde edilemez. Savaşta mutlak kesinlik yoktur ama gene de bir ölçüde görece kesinlik vardır. Biz kendi durumumuzdan görece eminiz. Düşmanın durumu konusunda hiç emin değiliz, ama burada bile anlam çıkarabileceğimiz işaretler, izlenecek ipuçları ve üzerinde durulup düşünülecek çeşitli olay dizileri vardır. Bunlar bizim bir ölçüde görece kesinlik diye adlandırdığımız şeyi meydana getirirler ve bu, savaşta planlama için nesnel bir temel sağlar. Modern teknik gelişmeler (telgraf, radyo, uçak, motorlu araçlar, demiryolları, buharlı gemiler vb.) savaşta planlama olanaklarını artırmıştır. Ne var ki, tam ya da istikrarlı bir planlama zordur, çünkü savaşta kesinlik çok sınırlı ve geçicidir; böyle bir planlama savaşın hareketi (akışı ya da değişimi) ile birlikte, planlamanın derecesi de savaşın ölçüsüne göre değişmelidir. Küçük birlik ya da grupların saldırı ya da savunma planları gibi taktik planlar, bazen bir günde birkaç kez değiştirilebilir. Bir sefer planı, yani küçük birliklerin cylem planı genellikle seferin sonuna kadar geçerli kalır, ama sefer süreci içinde çoğunlukla kısmen hatta bazen tamamen değiştirilir. Savaşın iki tarafın genel durumuna dayandırılan bir stratejik plan, daha da istikrarlıdır, ama bu plan bile ancak belli bir stratejik aşamada uygulanabilir ve savaş yeni bir aşamaya ulaştığı zaman değiştirilmelidir. Taktik planların, sefer ve strateji planlarının koşullara ve amaca göre yapılması ve değiştirilmesi, bir savaşın yönetiminde etkindir; bu, savaşta esnekliğin somut ifadesidir; başka bir deyişle, taktik değiştirmedeki ustalığın da somut ifadesidir. Japonya'ya karşı savaşta bütün kademelerdeki komutanlar buna dikkat etmelidir.

89. Savaşın akıcılığından dolayı bazı kimseler, savaş plan ve siyasetlerini «mekanik» olarak nitelendirmekte ve bu plan ve siyasetlerin görece istikrarlı olabileceğini toptan reddetmektedirler. Bu görüş yanlıştır. Bundan önceki bölümde açıkça gördük ki, savaş koşulları ancak görece kesin ve savaşın akışı (hareketi ya da değişimi) hızlı olduğundan savaş plan ve siyasetleri ancak görece istikrarlı olabilir. Ve bu plan, değişen koşullara ve savaşın akışına göre anında dü-

zeldirmeli ya da değiştirilmelidir; yoksa mekanik davranmış oluruz. Ancak belli dönemler için görece istikrarlı plan ve siyasetlerin gereği reddedilmemelidir; bunu inkâr, savaşın ve inkârcının kendisi de dahil olmak üzere her şeyin inkârı demektir. Askeri koşullar ve harekâtlar görece istikrarlı olduğuna göre bunlardan doğan savaş plan ve siyasetlerinin de görece istikrarlı olabileceklerini kabul etmeliyiz. Örneğin, gerek Kuzey Çin'deki savaşın koşulları ve gerekse Sekizinci Yol Ordusu'nun harekâtının dağınık niteliği belli bir aşama için görece istikrarlı olduğuna göre, bu aşamada Sekizinci Yol Ordusu'nun stratejik harekât ilkesi olan «gerilla savaşı esastır, ancak elverişli koşullarda hareketli savaş için hiçbir fırsatı kaçırmayın» ilkesinin görece istikrarını kabul etmek mutlaka gereklidir. Bir sefer planının geçerlilik süresi, stratejik planından daha kısadır ve bu süre, bir taktik plan için daha da kısadır, ama her biri belli bir dönem süresince istikrarlıdır. Bu noktayı reddeden bir kimse, savaşı yürütemez ve savaşta bir yolun bir başka yol gibi tamamen yanlış ya da tamamen doğru olduğunu sanan, yerleşmiş görüşlere sahip olmayan bir izafiyetçi haline gelir. Belli bir dönem için geçerli olan bir planın bile akıcı olduğunu kimse inkâr etmiyor; aksi takdirde, hiçbir zaman bir plan bir başkası ile değiştirilemezdi. Ama plan, belli sınırlar içinde akıcıdır, yürütmek üzere üstlenilmiş olan çeşitli savaş harekâtlarının sınırları içinde akıcıdır, ama özüne ilişkin olarak akıcı değildir; başka bir deyişle nitelik olarak değil, nicelik olarak akıcıdır. Bu öz, belli bir dönemde kesinlikle akıcı değildir, belli bir dönemdeki görece istikrarlılıkla kastettiğimiz budur. Bütün savaş boyunca mutlak akıcılığın büyük ırmağındaki her kolda görece istikrar vardır — savaş plan ve siyasetine ilişkin temel görüşümüz budur.

90. Stratejide iç hatlardaki uzun süreli savunma savaşı ve sefer ve muharebelerde dış hatlardaki çabuk sonuçlu taarruz savaşı ile inisiyatif, esneklik ve planlamayı böylece ele aldıktan sonra, şimdi hepsini kısaca özetleyebiliriz. Japonya'ya karşı savaşın bir planı olmalıdır. Strateji ve taktiklerin somut uygulaması olan savaş planları esnek olmalıdır ki, savaşın koşullarına uydurulabilsinler. Zayıflığımızı üstünlüğe ve pasifliğimizi inisiyatife dönüştürmeye çalışmalıyız ki, düş-

manla aramızdaki durumu değiştirebilelim. Bütün bunlar, sefer ve muharebelerde dış hatlardaki çabuk sonuçlu taarruz savaşında ve stratejide, iç hatlardaki uzun süreli savunma savaşında ifadesini bulur.

Hareketli Savaş, Gerilla Savaşı ve Mevzi Savaşı

91. Bir savaşın içeriği, iç hatlarda uzun süreli savaş ve savunma stratejisi çerçevesinde seferlerde ve muharebelerde dış hatlarda çabuk sonuçlu taarruz savaşı olduğu zaman, o savaş hareketli savaş biçimini alır. Hareketli savaş, düzenli orduların geniş cephelerde ve büyük harekât alanlarında, dış hatlarda çabuk sonuçlu taarruz sefer ve muharebeleri yaptıkları savaş biçimidir. Hareketli savaş, aynı zamanda, bu tür taarruz muharebelerini kolaylaştırmak için gerektiğinde kullanılan «hareketli savunma»yı da kapsar; ayrıca, tamamlayıcı nitelikte olmak üzere, mevzi saldırısını ve mevzi savunmasını da kapsar. Hareketli savaşın özellikleri, düzenli ordular, sefer ve muharebelerde üstün kuvvetlerin kullanılması, taarruz ve akıcılıktır.

92. Çin'in çok geniş toprakları ve çok büyük sayıda askeri vardır, ama birliklerinin donatımı ve eğitimi yetersizdir; öte yandan düşman kuvvetleri sayı bakımından yetersiz oldukları halde daha iyi donatılmış ve eğitilmişlerdir. Bu durumda, hareketli taarruz savaşını esas savaş biçimimiz olarak kabul etmemiz ve öbür savaş biçimleriyle destekleyerek hepsini hareketli savaş içinde birleştirmemiz gerektiğine kuşku yoktur. Kaçaklık olan «daima geri çekil, asla ilerleme» fikrine de, gözükara pervasızlık olan «daima ilerle, asla geri çekilme» fikrine de karşı çıkmalıyız.

93. Hareketli savaşın özelliklerinden biri, bir sahra ordusunun büyük hamlelerle ilerlemesine ve çekilmesine olanak vermenin ötesinde özellikle bunu gerektiren akıcılığıdır. Ancak bunun, Han Fucu³² türünden bir kaçaklıkla hiçbir benzerliği yoktur. Savaşın birinci koşulu düşmanı yok etmek, öteki ise kendimizi korumaktır. Kendini korumanın amacı, düşmanı yok etmektir; düşmanı yok etmek ise, ken-

32. Bir Guomindang savaş ağası olan Han Fucu, uzun yıllar şandong valiliği yapmıştı. 1937'de Japon istilacıları, Peyping ve Tienzin'i işgal ettikten sonra Tienzin-Pukov Demiryolu hattı boyunca güneye doğru şandong'a yöneldiklerinde, Han Fucu tek bir muharebe vermeksizin şandong'tan Honan'a kadar kaçtı.

dini korumanın en etkili yoludur. Bu nedenle, hareketli savaş hiçbir şekilde Han Fucu gibi kimseler için bir mazeret olamaz ve asla sadece geri çekilmek ve hiçbir zaman ilerlememek anlamına gelmez. Hareketli savaşın temel taarruz özelliğini inkâr eden bu tür bir «hareket» tarzı, pratikte, bütün genişliğine karşın, Çin'i yeryüzünden silebilir.

94. Bunun yanı sıra, «daima ilerle, asla geri çekilme» şeklindeki öbür görüş, gözükara pervasızlık görüşü de yanlıştır. Bizim savunduğumuz hareketli savaşın içeriği, sefer ve muharebelerde dış hatlarda çabuk sonuçlu taarruz savaşıdır, bu savaş, tamamlayıcı roldeki mevzi savaşını, «hareketli savunma»yı ve geri çekilmeyi de kapsar ve bunlar olmadan, hareketli savaş tam anlamıyla sürdürülemez. Gözükara pervasızlık, genellikle toprak kaybetme korkusundan doğan bir askeri dar görüşlülüktür. Gözükara pervasızlıkla hareket eden bir kimse, hareketli savaşın bir özelliğinin de akıcılık olduğunu; bunu, bir sahra ordusunun büyük hamlelerle ilerlemesine ve geri çekilmesine sadece olanak vermekle kalmayıp özellikle bunu gerektirdiğini bilmez. İşe bir de olumlu yanından bakacak olursak, düşmanı kendisi için uygun olmayan ama bizim için elverişli olan bir mücadeleye çekmek için, genellikle onun hareket halinde olması ve bizim ise elverişli arazi, saldırıya açık bir düşman, haber sızdırmayacak bir yerli halk ve düşmanın yorgun ve hazırlıksız olması gibi elverişli koşullara sahip olmamız gerekir. Bu, düşmanın ilerlemesini ve bizim de topraklarımızın bir kısmını geçici olarak gözden çıkarmamızı gerektirir. Çünkü topraklarımızın bir kısmının geçici olarak kaybedilmesi, bütün topraklarımızı sürekli olarak savunabilmek ve kaybettiğimiz toprakları da geri alabilmek için ödediğimiz bedeldir. İşe olumsuz yanından bakacak olursak, kuvvetlerimizin korunmasını esaslı bir şekilde tehlikeye düşüren elverişsiz bir duruma itildiğimiz zaman geri çekilmeye cesaret edebilmeliyiz; bu, kuvvetlerimizi korumayı ve yeni fırsatlar ortaya çıktığında düşmana yeniden darbe indirebilmeyi mümkün kılar. Bu ilkeyi bilmeyen gözükara eylem yanlıları, bir kent ya da toprak parçasını, durum açıkça ve kesinlikle aleyhte olsa bile savunurlar. Sonuç olarak, kenti ya da toprağı kaybetmekle kalmaz, aynı zamanda kuvvetlerini de koruyamazlar. Biz daima «düşmanı iyice içere çekmek» siyasetini savunduk, çünkü bu, stratejik bakımdan savunmada

olan zayıf bir ordunun güçlü bir orduya karşı uygulayacağı en etkili askeri siyasettir.

95. Japonya'ya karşı savaştaki savaş biçimleri arasında hareketli savaş birinci, gerilla savaşı ikinci gelir. Savaşın bütünü açısından hareketli savaş esas ve gerilla savaşı tamamlayıcıdır derken, savaşın sonucunun esas olarak düzenli savaşa, özellikle düzenli savaşın hareketli savaş biçimine bağlı olduğunu ve sonucun belirlenmesinde gerilla savaşının esas sorumluluğu yüklenemeyeceğini kastediyoruz. Ancak bundan, savaş stratejisinde gerilla savaşının rolünün önemsiz olduğu sonucu çıkmaz. Gerilla savaşının, bir bütün olarak savaş stratejisindeki rolü, sadece hareketli savaşa oranla ikinci derecededir. Çünkü gerilla savaşının desteği olmaksızın düşmanı yenemeyiz. Bunu söylerken gerilla savaşını hareketli savaş haline dönüştürme stratejik görevini de hesaba katıyoruz. Gerilla savaşı, bu uzun ve vahşi savaş boyunca hep aynı kalmayacak, daha yüksek bir düzeye çıkacak ve hareketli savaşa dönüşecektir. Dolayısıyla, gerilla savaşının stratejik rolü iki yanlıdır: Düzenli savaşı desteklemek ve kendini düzenli savaşa dönüştürmek. Çin'in Direnme Savaşı'nda gerilla savaşının görülmemiş yaygınlığı ve süresi hesaba katılırsa, onun stratejik rolünü küçümsememenin çok önemli olduğu ortaya çıkar. Bu yüzden, Çin'deki gerilla savaşının sadece taktik sorunları değil, özel stratejik sorunları da vardır. Bunu daha önce, «Japonya'ya Karşı Gerilla Savaşında Strateji Sorunları»nda ele almıştım. Yukarıda işaret edildiği gibi, Direnme Savaşı'nın üç stratejik aşamasındaki savaş biçimleri şöyledir: Birinci aşamada hareketli savaş esas, gerilla savaşı ve mevzi savaşı tamamlayıcıdır. İkinci aşamada gerilla savaşı birinci plana geçecek, hareketli savaş ve mevzi savaşı tarafından desteklenecektir. Üçüncü aşamada, hareketli savaş gene esas biçim olacak, gerilla savaşı ve mevzi savaşı tarafından desteklenecektir. Ancak üçüncü aşamanın hareketli savaşı sadece başlangıçtaki düzenli kuvvetler tarafından yürütülmeyecek, bir kısmı, belki de çok önemli bir kısmı, başlangıçta gerilla olan, ama gerilla savaşıyla hareketli savaşa geçmiş olan kuvvetler tarafından yürütülecektir. Çin'in Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'ndaki her üç dönem açısından, gerilla savaşı kesinlikle gereklidir. Gerilla savaşımız, savaş tarihinde eşi görülmemiş bir olay olacaktır.

Bu nedenle, Çin'in düzenli birliklerindeki milyonlarca asker içinden, en aşağı birkaç yüz bininin düşman işgali altındaki alanlara sızmak, kitleleri ayaklandırıp silahlandırmak, kitlelerle işbirliği yaparak gerilla savaşı vermek üzere görevlendirilmeleri, kesinlikle zorunludur. Bu şekilde görevlendirilen düzenli birlikler, bu kutsal görevi bilinçli olarak omuzlamalı ve daha az sayıda büyük muharebeye katıldıkları ve şu anda milli kahramanlar olarak gözükmedikleri için rütbelerinin alçaldığını düşünmemelidirler. Böyle düşünmek yanlıştır. Gerilla savaşı düzenli savaş kadar çabuk sonuçlar ya da o kadar büyük ün sağlamaz; ama «uzun bir yol, bir atın gücünü sınar ve uzun bir görev, bir adamın yürekliliğini kanıtlar». Bu uzun ve vahşi savaş süresince, gerilla savaşı da olağanüstü gücünü ortaya koyacaktır; gerçekten de, bu sıradan bir görev değildir. Dahası bu tür düzenli kuvvetler, Sekizinci Yol Ordusu'nun yaptığı gibi, dağıldıkları zaman gerilla savaşı, toplandıkları zaman da hareketli savaş yürütebilirler. Sekizinci Yol Ordusu'nun ilkesi, «gerilla savaşı esastır, ama elverişli koşullarda hareketli savaş için hiçbir fırsatı kaçırmayın» şeklindedir. Bu ilke tamamen doğrudur; buna karşı çıkanların görüşleri yanlıştır.

96. Çin'in bugünkü teknik düzeyinde, mevzi savaşı, ister savunma ister taarruz şeklinde olsun, genellikle olanaksızdır ve zayıflığımız bu noktada ortaya çıkmaktadır. Üstelik düşman, arazimizin genişliğinden yararlanarak, müstahkem mevkilerimizin yanından geçip gitmektedir. Bundan dolayı, mevzi savaşı, esas alınmak bir yana, bizim için önemli bir araç bile olamaz. Ancak savaşın birinci ve ikinci aşamalarında, seferlerde, hareketli savaş çerçevesinde tamamlayıcı nitelikte bölgesel mevzi savaşı vermek mümkün ve zorunludur. Düşmana karşı her adımda direnmek, böylece düşmanın gücünü tüketmek ve zaman kazanmak amacıyla girişilen yarı-mevzi «hareketli savunma», hareketli savaşın daha da önemli bir parçasıdır. Çin, stratejik karşı-taarruz aşamasında mevzi saldırısı görevlerini başarabilmek için, modern silah ikmalini artırmaya çalışmalıdır. Bu üçüncü aşamada mevzi savaşının önemi hiç kuşkusuz artacaktır; çünkü o zaman düşman kendi mevzilerine sıkı sıkıya tutunacak ve hareketli savaşa destek olarak güçlü mevzi saldırıları yapmadan, kaybettiğimiz toprakları geri almamız mümkün olmayacaktır. Bununla beraber, üçüncü aşamada da hareketli

savaşı esas savaş biçimi haline getirmek için bütün gücümüzü seferber etmeliyiz. Çünkü Birinci Dünya Savaşı'nın ikinci yarısında Batı Avrupa'da verilen türden bir mevzi savaşında, savaş yönetme sanatı ve insanın etkin rolü geniş ölçüde hükümsüz kalır. Savaş, Çin'in geniş alanlarında verildiğinden ve bizim taraf oldukça uzun bir süre teknik donatım bakımından zayıf kalacağından, savaşın «siperlerin dışına» çıkarılması doğaldır. Çin, teknik bakımdan daha iyi bir duruma geleceği üçüncü aşamada bile bu alanda düşmanı pek geçemeyecektir. Bu yüzden büyük ölçüde hareketli savaş üzerinde yoğunlaşmak zorunda kalacak, hareketli savaş olmadan nihâî zafere ulaşamayacaktır. Dolayısıyla Çin, Direnme Savaşı boyunca mevzi savaşını esas biçim olarak benimsemeyecektir; esas ya da önemli biçimler, hareketli savaş ve gerilla savaşıdır. Bu iki savaş türü, savaş yönetme sanatından ve insanın etkin rolünden tam olarak yararlanmamızı sağlayacaktır. Talihsizliğimiz içinde ne güzel bir talih!

Yıpratma Savaşı ve Imha Savaşı

97. Daha önce de söylediğimiz gibi, savaşın özü ya da hedefi, kendini korumak ve düşmanı yok etmektir. Bu hedefe ulaşmak için, hareketli savaş, mevzi savaş ve gerilla savaş olmak üzere üç savaş biçimi olduğuna ve bunların etki dereceleri farklı olduğuna göre, yıpratma savaşıyla imha savaşı arasında büyük bir ayırım ortaya çıkmaktadır.

98. Japonya'ya karşı savaşın, aynı zamanda hem bir yıpratma savaşı, hem de bir imha savaşı olduğunu söyleyerek başlayabiliriz. Neden? Çünkü düşman hâlâ gücünden yararlanmakta, stratejik üstünlüğü ve stratejik inisiyatifi elinde tutmaktadır ve dolayısıyla, imha seferleri ve imha muharebeleri vermezsek düşmanın gücünü hızlı ve etkili bir şekilde azaltamaz, düşmanın üstünlüğünü ve inisiyatifini kıramayız. Hâlâ zayıfız ve kendimizi stratejik zayıflık ve pasiflikten kurtarmış değiliz; dolayısıyla imha seferleri ve muharebeleri vermeden, yurtiçi ve uluslararası durumumuzu düzeltmek ve elverişsiz durumumuzu değiştirmek için gerekli zamanı kazanamayız. Bu nedenle, imha seferleri stratejik yıpratma amacına ulaşmanın aracıdır. Bu anlamda imha savaşı, yıpratma savaşının ta kendisidir. Çin, esas olarak bu imha yo-

luyla yıpratma yöntemini kullanarak, uzun süreli savaşı sürdürebilir.

99. Ama stratejik yıpratma amacına, yıpratma seferleri ile de ulaşılabilir. Genel olarak, hareketli savaş imha görevini yerine getirir; mevzi savaş yıpratma görevini yerine getirir ve gerilla savaş da her iki görevi birden yerine getirir. Üç savaş biçimi böylece birbirinden ayrılır. İmha savaş bu anlamda yıpratma savaşından farklıdır. Uzun süreli savaşta yıpratma seferleri tamamlayıcı niteliktedir, ancak gereklidir.

100. Teorik olarak ve Çin'in ihtiyaçları açısından, düşman kuvvetlerini büyük ölçüde tüketmek şeklindeki stratejik amaca ulaşmak için, Çin savunma aşamasında, sadece esas olarak hareketli savaş ve kısmen de gerilla savaşıyla yerine getirilen imha işleminden yararlanmakla kalmamalı, aynı zamanda, esas olarak mevzi savaş (ki bizzat kendisi tamamlayıcı niteliktedir) ve kısmen de gerilla savaşıyla yerine getirilen yıpratma işleminden de yararlanmalıdır. Denge aşamasında, düşman kuvvetlerini geniş ölçüde tüketmeyi sürdürmek için, gerilla savaş ve hareketli savaşla yerine getirilen imha ve yıpratma işlemlerinden yararlanmaya devam etmeliyiz. Bütün bunlar, savaşı uzatmak, genel güç dengesini giderek değiştirmek ve karşı-taarruzumuz için koşulları hazırlamak amacına yönelmiştir. Stratejik karşı-taarruz döneminde, nihaî olarak düşmanı kovabilmek için imha yoluyla yıpratma yöntemini kullanmaya devam etmeliyiz.

101. Ne var ki, son on ayda hareketli savaş seferlerinin bir bölümünün, hatta çoğunluğunun yıpratma seferleri haline geldiğini ve gerilla savaşının, belli alanlarda imha görevini tam olarak gerçekleştirmediğini görmüş bulunuyoruz. İşin olumlu yanı, hiç değilse, düşman kuvvetlerini tüketmiş ve kanımızı boş yere akıtmamış olmamızdır; bu, hem uzun süreli savaş ve hem de nihaî zaferimiz için önemlidir. Ancak bunun olumsuz yönleri, ilk olarak, düşmanı gerektiği kadar tüketmemiş olmamız ve ikinci olarak da, oldukça ağır kayıplar vermiş ve az ganimet ele geçirmiş olmamızdır. Bu durumun nesnel nedenini, yani düşmanla aramızdaki teknik malzeme farklılığını ve birliklerin eğitim farklılığını saptamakla birlikte, esas kuvvetlerimizi koşulların elverişli olduğu her durumda şiddetli imha savaşları vermeye teşvik etmek hem teorik ve hem de pratik bakımdan

gereklidir. Ve gerilla birliklerimizin, sabotaj ve yıpratma gibi özel görevleri yerine getirirken salt yıpratma savaşları vermeleri kaçınılmaz olmakla birlikte, düşman kuvvetlerini büyük ölçüde tüketmek ve kendi kuvvetlerimizi geniş ölçüde tazelemek için, koşulların elverişli olduğu her durumda enerjik imha seferleri ve muharebeleri vermeyi savunmak ve bunu yapmak gereklidir.

102. Dış hatlarda çabuk sonuçlu taarruz savaşındaki «dış hatlar», «çabuk sonuç» ve «taarruz» ile hareketli savaştaki «hareketlilik», harekât alanında esas ifadelerini, kuşatma ve kanatları çevirme taktiklerinin kullanılmasında bulurlar; üstün kuvvetleri bir araya toplama gereği bu yüzden doğar. Dolayısıyla güçlerin bir araya toplanması ile kuşatma ve çevirme taktiklerinin kullanılması, hareketli savaşın, yani dış hatlarda verilen çabuk sonuçlu taarruz savaşının önkoşullarıdır. Bütün bunlar düşman kuvvetlerini imha etmeye yöneliktir.

103. Japon ordusunun gücü sadece silahlarında değil, aynı zamanda subaylarının ve askerlerinin eğitiminde, örgütlenme derecesinde, hiçbir zaman yenilmemiş olmasından doğan kendine güveninde, Mikado'ya ve doğaüstü varlıklara olan batıl inancında, kibirinde, Çin halkına duyduğu nefrette ve buna benzer özelliklerde yatar. Bütün bunlar Japon savaş ağalarının uzun yıllar süren beyin yıkama faaliyetlerinden ve Japon milli geleneginden kaynaklanır. Oldukça çok sayıda düşman askeri öldürdüğümüz ve yaraladığımız halde çok az esir almış olmamızın baş nedeni budur. Bu, geçmişte birçok kişi tarafından küçümsenmiş olan bir noktadır. Düşmanın bu özelliklerini ortadan kaldırmak, uzun bir süreç içinde mümkün olacaktır. Yapılacak ilk şey, sorunu ciddi bir şekilde ele almak ve ardından, siyasi alanda, uluslararası propaganda alanında ve Japon halk hareketi alanında bu konuda sabırlı ve sistemli bir şekilde çalışmaktır; askeri alanda ise imha savaşı da kuşkusuz araçlardan biridir. Kötümserler, düşmanın bu özelliklerinde milli kölelik teorisi için bir temel, pasif düşünlü ordu mensupları ise imha savaşına karşı çıkmak için bir temel bulabilirler. Biz tam tersine, Japon ordusunun bu güçlü noktalarının ortadan kaldırılabilceğini ve bunun daha şimdiden başladığını iddia ediyoruz. Bunları ortadan kaldırmanın başlıca yöntemi, Japon askerlerini siyasi bakımdan kazanmaktır. Onların gururunu kır-

maktan çok, anlayış göstererek doğru yöne yöneltmeli ve esirlere yumuşak davranarak Japon askerlerinin, Japon yöneticilerinin giriştiği saldırganlığın halk düşmanı niteliğini görmelerini sağlamalıyız. Öbür yandan, Japon askerlerine Çin ordusunun ve Çin halkının yılmaz ruhunu ve kahraman, inatçı dövüşme yeteneğini göstermeli, yani onlara imha savaşları ile darbeler indirmeliyiz. Son 10 ay içindeki askeri harekâtlarda edindiğimiz tecrübeler, bize, düşman kuvvetlerini imha etmenin mümkün olduğunu göstermektedir. Pingsinguan ve Tayercuang seferleri bunun kanıtıdır. Japon ordusunun morali bozulmaya başlamıştır, askerleri savaşın amacını anlamamaktadırlar. Çin orduları ve Çin halkı tarafından yutulmaktadırlar. Hücumlarda Çin askerlerinden çok daha az cesaret göstermektedirler vb. Bütün bunlar imha savaşları vermek için elverişli nesnel etkenlerdir ve savaş uzun süreli bir savaş haline geldikçe, bu etkenler gittikçe daha fazla gelişecektir. Düşmanın aşırı kibirini imha savaşları yoluyla kırmak açısından bu tür savaşlar, savaşı kısaltmak ve Japon askerlerinin ve Japon halkının kurtuluşunu hızlandırmak için gerekli önkoşullardan biridir. Kediler, kedilerle arkadaşlık ederler; dünyanın hiçbir yerinde kedilerin farelerle arkadaşlık ettiği görülmemiştir.

104. Öte yandan, şimdiki durumda teknik donatım ve birliklerin eğitimi açısından düşmandan geri olduğumuz kabul edilmelidir. Dolayısıyla imhada azamiye ulaşmak, yani düşman kuvvetinin tümünü ya da büyük bir kısmını ele geçirmek, genellikle zordur ve ovalardaki çarpışmalarda büsbütün zordur. Bu bakımdan, çabuk zafer teorisyenlerinin aşırı talepleri yanlıştır. Japonya'ya karşı savaşta kuvvetlerimizden istenmesi gereken şey, olabildiğince imha savaşları vermeleridir. Uygun koşullarda, her muharebede üstün kuvvetleri bir araya getirmeli ve kuşatma ve kanatları çevirme taktikleri kullanmalıyız: Düşman kuvvetlerinin hepsini değilse bile bir kısmını kuşatmalı, kuşatılan kuvvetlerin bütününe değilse bile bir kısmını esir almalı ve kuşatılan kuvvetlerin bir kısmını esir alamıyorsak onlara ağır kayıplar vermeliyiz. İmha muharebeleri için elverişli olmayan koşullarda yıpratma muharebeleri yapmalıyız. Elverişli koşullarda kuvvetlerin bir araya toplanması ilkesini, elverişsiz koşullarda kuvvetlerin dağılması ilkesini uygulamalıyız. Seferlerdeki komuta ilişkisine gelince, birinci

durumda merkezi komuta ilkesini, ikincisinde merkezi olmayan komuta ilkesini uygulamalıyız. Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nda sahra herakâtlarının temel ilkeleri bunlardır.

Düşman Hatalarından Yararlanma Olanakları

105. Düşman komutasının bizzat kendisi, Japonya'yı yenebilmemiz için bir temel oluşturmaktadır. Tarih, hiç hata yapmayan bir general tanımıyor ve nasıl biz hata yapmaktan kaçınmıyorsak, düşman da hata yapmaktadır. Böylece, düşmanın hatalarından yararlanma olanağı ortaya çıkmaktadır. Düşman, 10 aylık saldırgan savaşı sırasında strateji ve taktiklerinde birçok hata yapmıştır. Bunlar arasında beş tanesi önemlidir.

Birincisi, bölük pörçük takviye. Bu, düşmanın Çin'i küçük görmesinden ve aynı zamanda askerlerinin sayısının az olmasından doğmaktadır. Düşman bize daima yukardan bakmıştır. Dört Kuzeydoğu eyaletini küçük bir bedel karşılığı ele geçirdikten sonra, Doğu Hebey'i ve Kuzey Cahar'ı zapt etti; bütün bunlar, stratejik keşif kabilinden şeyler oldu. Düşmanın vardığı sonuç, Çin ulusunun gevşek bir kum yığını olduğuydu. Böylece düşman, Çin'in bir vuruşta çökeceğini düşünerek bir «çabuk sonuç» planı hazırladı; çok küçük kuvvetlerle saldırıya geçerek bizi paniğe uğratmaya kalkıştı. Çin'in geçen 10 ay içinde gösterdiği olağanüstü direnme gücüyle, böylesine büyük bir birlikle karşılaşacağını ummuyordu. Çin'in ilerleme döneminde olduğunu, daha şimdiden ileri bir siyasi partiye, ileri bir orduya ve ileri bir halka sahip olduğunu unutmuştu. Düşman, engellerle karşılaştıktan sonra, kuvvetlerini 12 tûmenden yavaş yavaş 30 tûmene çıkardı. Eğer ilerlemek istiyorsa, kuvvetlerini daha da artırmak zorundadır. Ancak, Sovyetler Birliği ile olan düşmanlığından ve insan gücü ile malî kaynak yetersizliğinden dolayı, göndereceği asker sayısı ve en fazla ilerleyebileceği nokta, kaçınılmaz olarak sınırlıdır.

İkincisi, bir esas saldırı yönünün olmaması. Düşman, Tayercuang seferinden önce kuvvetlerini Kuzey ve Orta Çin arasında aşağı yukarı eşit bir şekilde bölmüş, sonra da bu alanların her birinde bir daha bölmüştü. Örneğin, Kuzey Çin'de kuvvetlerini, Tiansin-Pukov, Peyping-Hankov ve Datung-Pucov Demiryolları arasında böldü; bu hatların her

biri boyunca bazı kayıplara uğradı, zapt ettiği her yere bir garnizon bırakmak zorunda kaldı; bundan sonra ise, ilerlemeye devam etmek için elinde kuvvet kalmadı. Düşman, ders çıkardığı Tayercuang yenilgisinden sonra, esas kuvvetlerini Sucov yönüne yığı ve böylece bu hatasını geçici olarak onarmış oldu.

Üçüncüsü, stratejik eşgüdüm eksikliği. Bir bütün olarak, Kuzey ve Orta Çin'deki düşman kuvvetleri gruplarının kendi içlerinde eşgüdüm vardır; bu iki grup arasında ise büyük bir uyumsuzluk vardır. Tiancin-Pukov Demiryolunun güney kısmındaki düşman kuvvetleri Si-abongbu'ya saldırdığı zaman, kuzey kesimdekiler hiçbir harekette bulunmadılar ve kuzey kesimdeki kuvvetler Tayercuang'a saldırdığı zaman da, güney kesimdekiler hareket etmediler. Düşman her iki yerde de hezimete uğrayınca, Japon savaş bakanı bir inceleme gezisine çıkarak Çin'e geldi, genelkurmay başkanı idareyi ele aldı ve bir an için eşgüdüm varmış gibi gözükte. Japonya'nın toprak ağası sınıfı, burjuvazisi ve savaş ağaları arasında gittikçe artan çok önemli iç çelişmeler vardır ve askeri eşgüdüm eksikliği bu gerçeğin somut belirtilerinden biridir.

Dördüncüsü, stratejik fırsatlardan yararlanamama. Bu başarısızlık, düşmanın Nancing ve Tayyuan'ı zapt etmesinden sonra durmasında, açık bir şekilde kendisini gösterdi. Bunun esas nedeni, birliklerinin yetersizliği ve stratejik takip kuvvetinin olmamasıydı.

Beşincisi, büyük birimlerin kuşatılması ancak küçük birimlerin imhası, Tayercuang seferinden önce Şanghai, Nancing, Cangzor, Baoding; Nankov, Sinko ve Linfen seferlerinde birçok Çin birliği bozguna uğratıldı, ancak bunların pek azı esir alındı; bu da düşman komutasının aptallığını gösterir.

Bu beş hata —yavaş ve bölük pörçük takviye, bir esas saldırı yönünün olmaması, stratejik eşgüdüm eksikliği, stratejik fırsatlardan yararlanamama ve büyük birimlerin kuşatılması ama küçük birimlerin imhası— Tayercuang seferinden önce Japon komutasındaki yetersizliklerdi. Her ne kadar düşman o zamandan bu yana bazı gelişmeler kaydettiyse de, birliklerinin azlığı, iç çelişmeleri ve başka etkenler yüzünden, büyük bir olasılıkla bu hataları yinelenmekten kaçınamayacaktır. Ayrıca, bir noktada kazandığını öteki noktada kay-

betmektedir. Örneğin, kuvvetlerini Kuzey Çin'de Sucov'da topladığında, Kuzey Çin'de zapt etmiş olduğu alanlarda, büyük bir boşluk bıraktı ve bu da bize, gerilla savaşını geliştirmek için büyük olanak sağladı. Bunlar bizim düşmana yaptırdığımız değil, bizzat düşmanın kendisinin yaptığı hatalardır. Kendi payımıza biz de düşmanı kasıtlı olarak hata yapmaya zorlayabiliriz, yani iyi örgütlenmiş yerli halkın yardımıyla kumazca ve etkili hamleler yaparak, örneğin «doğrudan saldırır gibi yapıp batıdan saldırarak» onu kandırabilir ve istediğimiz duruma girmesini sağlayabiliriz. Bu olanak daha önce ele alınmıştır. Bütün bunlar, düşman komutasının da zaferimiz için belli bir temel oluşturduğunu gösteriyor. Kuşkusuz bunu stratejik planlamamız için önemli bir temel olarak almamalıyız; tam tersine, en doğru yol, planımızı düşmanın çok az hata yapacağı varsayımına dayandırmaktır. Bunun yanı sıra, biz onun hatalarından yararlandığımız gibi düşman da bizim hatalarımızdan yararlanabilir. Komutanımızın görevi, ona bu konuda mümkün olduğu kadar az fırsat vermektir. Bugün düşman komutası hatalar yapmıştır, gelecekte gene yapacaktır ve bizim çabalarımızla hata yapması sağlanabilir. Bütün bu hatalardan yararlanabiliriz ve Direnme Savaşı'nda bu hatalardan yararlanmak için ellerinden geleni yapmak, generallerimizin görevidir. Bununla birlikte, düşmanın stratejik komutası ile seferlerdeki komutası büyük ölçüde yetersizse de, muharebe komutasında yani birim ve küçük nizam taktiklerinde birçok fevkalade nokta vardır ve biz bu noktalarda ondan öğrenmeliyiz.

Japonya'ya Karşı Savaşta Belirleyici Çarpışmalar Sorunu

106. Japonya'ya karşı savaşta belirleyici çarpışmalar sorununa üç noktadan yaklaşılmalıdır. Zaferden kesin olarak emin olduğumuz her sefer ya da muharebede belirleyici bir çarpışmaya girmeliyiz; zaferden emin olmadığımız sefer ya da muharebelerde belirleyici bir çarpışmaya girmekten kaçınmalıyız; bütün milletin kaderinin bağlı olduğu stratejik bakımdan belirleyici bir çarpışmaya girmekten ise kesin olarak kaçınmalıyız. Bizim Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'mızı birçok başka savaştan ayıran özellikler, bu belirleyici çarpışma so-

rununda da ortaya çıkmaktadır. Savaşın, düşmanın gücü ve bizim zayıflığımızla belirlenen birinci ve ikinci aşamalarında, düşmanın amacı, bizim esas kuvvetlerimizi belirleyici bir çarpışma için bir araya toplamamızdır. Bizim amacımız ise tam tersidir. Pingsinguan, Tayercuang ve başka yerlerdeki muharebelerde olduğu gibi, kendimiz için elverişli koşulları seçmek, üstün kuvvetler yığmak, ancak zaferden emin olduğumuz zaman sefer ve muharebelerde belirleyici çarpışmaya girmek isteriz; zaferden emin olmadığımız elverişsiz koşullarda ise belirleyici çarpışmaya girmekten kaçınmak isteriz. (Çangde ve bazı seferlerde bu siyaseti uyguladık.) Bütün milletin kaderinin bağlı olduğu stratejik bakımdan belirleyici bir çarpışmaya girmeye gelince, geçenlerdeki Sucov'dan geri çekilme örneğinin de gösterdiği gibi, bunu asla yapmamalıyız. Düşmanın yaptığı «çabuk sonuç» planı bu sayede bozuldu ve şimdi bizimle uzun süreli bir savaşa girmesi kaçınılmazdır. Bu ilkeler küçük bir ülkede uygulanamaz ve siyasi bakımdan çok geri olan bir ülkede de uygulanmaları çok zordur. Bunlar Çin'de uygulanabilir, çünkü Çin büyük bir ülkedir ve ilerleme dönemindedir. Eğer stratejik bakımdan belirleyici olan çarpışmalardan kaçınılırsa, o zaman «yeşil dağlar orada olduğu sürece, yakacak odun sıkıntısı çekilmez», çünkü topraklarımızın bir kısmı kaybedilse bile, manevra için gerekli olan hâlâ bol bol var olacak ve yurtiçinde ilerlemeyi, uluslararası desteği ve düşman içinde çözülmeyi teşvik etmek ve beklemek mümkün olacaktır. Japonya'ya karşı savaşta bizim için en iyi siyaset budur. Uzun süreli bir savaşın çetin sınavlarına katlanamayan ve erken zafer için sabırsızlanan aceleci çabuk zafer teorisyenleri, durumda biraz elverişli bir değişme olduğu anda stratejik bakımdan belirleyici bir çarpışmaya girilmesi için yaygara ko-
parmaktadırlar. Onların istediğini yapmak, bütün savaşa sınırsız zarar vermek, uzun süreli savaşa son vermek ve düşmanın öldürücü tuzağına düşmek olacaktır; bugün en kötü siyaset de bu olur. Belirleyici çarpışmalardan kaçınmak istiyorsak, kuşkusuz toprak kaybetmek zorunda kalacağız ve tamamen kaçınılmaz bir hale geldiğinde (ve ancak o zaman) bir miktar toprağı düşmana terk etmeye mutlaka cesaret edebilmeliyiz. Böyle zamanlarda en ufak bir pişmanlık duymamalıyız, çünkü toprak verip karşılığında zaman kazanmak siyaseti doğrudur.

Tarih bize, Rusya'nın belirleyici bir çarpışmadan kaçınmak için nasıl cesaretle geri çekildiğini ve ardından, çağına dehşet salan Napolyon'u yendiğini anlatır. Çin de bugün aynı şeyi yapmalıdır.

107. «Direnmeyen kişiler» olarak lanetlenmekten korkuyor muyuz? Hayır korkmuyoruz. Düşmanla hiç çarpışmayıp uzlaşmak — işte bu direnmemektir ve bu tutum sadece lanetlenmekle kalmamalı, buna asla izin verilmemelidir. Direnme Savaşı'nı cesaretle sürdürmeliyiz, ama düşmanın öldürücü tuzağına düşmekten kaçınmak için, esas kuvvetlerimizin bir darbede yok edilmemesini sağlamak kesinlikle gereklidir (aksi takdirde, Direnme Savaşı'nı sürdürmek güçleşir). Özet olarak, milli kölelikten kesinlikle kaçınmak gerekir. Bu sorunda kuşkuya kapılmak, savaş sorununda dar görüşlü olmaktır ve mutlaka insanı boyun eğme yanlılarının safına sürükler. «Daima ilerle, asla geri çekilme» şeklindeki gözükara pervasızlık görüşünü işte tam bu yüzden eleştirdik; çünkü eğer bu görüş moda haline gelirse, Direnme Savaşı'na devam etmeyi olanaksız kılar ve giderek milli kölelik tehlikesine yol açar.

108. Biz muharebelerde olsun, büyük ya da küçük seferlerde olsun, koşullar elverişli olduğu zaman belirleyici çarpışmaya girmekten yanayız ve bu konuda pasifizme asla izin vermemeliyiz. Düşman kuvvetlerini imha etme ya da tüketme amacına, ancak böyle belirleyici çarpışmalarla ulaşabiliriz ve Japonya'ya karşı savaşta her asker, kendi görevini kararlılıkla yerine getirmelidir. Bu amaç için önemli miktarda kısmî fedakârlıklar gereklidir; her türlü fedakârlıktan kaçınmak, korkakların ve Japon korkusuna kapılanların tutumudur ve buna mutlaka karşı çıkmalıdır. Li Fuying, Han Fucu ve öbür mücadele kaçaklarının idam edilmeleri yerindeydi. Doğru bir savaş planlaması çerçevesinde kahramanca kendini feda etme ve muharebede yılmadan ilerleme ruhunu ve tutumunu teşvik etmek mutlaka gereklidir ve uzun süreli savaşın yürütülmesinden ve nihaî zaferin elde edilmesinden ayrılamaz. «Daima geri çekil, asla ilerleme» kaçaklığını şiddetle mahkûm ettik ve disiplinin sıkı sıkıya uygulanmasını destekledik, çünkü ancak doğru bir plana uygun olarak girişilen belirleyici kahramanca çarpışmalar yoluyla, güçlü düşmanımızı ortadan kaldırabiliriz; kaçaklık ise tam tersine doğrudan doğruya milli kölelik teorisini destekler.

109. Önce kahramanca çarpışmak, ardından da toprak terk etmek, kendi kendisiyle çelişmez mi? Kahraman savaşçılarımız kanlarını boş yere akıtmış olmayacak mı? Sorunların bu şekilde ortaya konulması asla doğru değildir. Önce yemek yemek, sonra da büyük abdestini yapmak, boşuna yemek yemek midir? Uyumak, sonra da kalkmak, boş yere uyumak mıdır? Sorunlar bu şekilde ele alınabilir mi? Herhalde hayır. Devamlı yemek, devamlı uyumak, hiç durmaksızın Yalu Irmağı'na kadar kahramanca savaşmak — bunlar öznelci ve şekilci hayallerdir, hayatın gerçekleri değil. Herkesin bildiği gibi, zaman kazanmak ve karşı-taarruzu hazırlamak amacıyla savaşır ve kanımızı dökerken, bazı toprakları terk etmek zorunda kalmakla birlikte gerçekten de zaman kazandık, düşman kuvvetlerini imha etme ve tüketme amacına ulaştık. Savaşta tecrübe sahibi olduk, şimdiye kadar hareketsiz olan insanları ayaklandırdık ve uluslararası durumumuzu düzelttik. Kanımız boş yere mi aktı? Elbette boş yere akmadı. Toprak terketmemizin nedeni, silahlı kuvvetlerimizi ve bizzat topraklarımızı korumaktır; çünkü eğer koşullar elverişsizken toprağın bir kısmını terk etmeyip, en küçük bir kazanma şansı olmadan körükörüne belirleyici çarpışmalara girersek, silahlı kuvvetlerimizi kaybeder ve kaybedilen toprakları geri almak şöyle dursun, bütün topraklarımızın elden gitmesine engel olamayız. Bir kapitalistin işini yürütebilmesi için sermayesi olması gerekir ve eğer sermayesinin tümünü kaybederse artık kapitalist olmaktan çıkar. Hatta bir kumarbazın bile oyun oynamak için parası olması gerekir; eğer bütün parasını bir defada ortaya sürerse ve talihi yaver gitmezse bir daha kumar oynayamaz. Olaylar dolambaçlı bir şekilde gelişir ve düz bir çizgi izlemez: savaş da buna bir istisna değildir; ancak şekilciler bu gerçeği kavrayamaz.

110. Sanıyorum aynı şey, stratejik karşı-taarruz aşamasındaki belirleyici çarpışmalar için de geçerli olacaktır. O zaman düşman zayıf, biz ise üstün durumda olacağız; bununla birlikte «yararlı belirleyici çarpışmalara girmek ve yararsız olanlardan kaçınmak» ilkesi gene de geçerlidir ve Yalu Irmağı'na ulaşana kadar da geçerli olmaya devam edecektir. İnisiyatifi başından sonuna kadar elimizde tutmayı bu şekilde başaracağız; düşmanın «meydan okumalarına» ve başkalarının «alaylarına» gelince onları soğukkanlılıkla bir kenara iteceğiz ve

önemsemeyeceğiz. Direnme Savaşı'nda, ancak bu kararlılığı gösteren generaller cesur ve akıllı sayılabilirler. «Dokunduğunuz anda yerinden sıçrayanların» buna akıllı ermez. Savaşın bu ilk aşamasında, stratejik olarak az çok pasif bir durumda olsak bile, her seferde inisiyatif bizde olmalıdır; ve tabii bütün sonraki aşamalar boyunca da inisiyatif bizde olmalıdır. Biz, uzun süreli savaştan ve nihaî zaferden yanayız; her şeyini bir defada ortaya koyan kumarbazlardan değiliz.

Ordu ve Halk Zaferin Temelidir

111. Japon emperyalizmi Çin'e karşı saldırısını ve devrimci Çin'i ezme çabasını asla gevşetmeyecektir; bu, onun emperyalist niteliğinin belirlediği bir şeydir. Eğer Çin direnmezse Japonya dört kuzeydoğu eyaletini olduğu gibi, bütün Çin'i tek kurşun atmadan kolayca ele geçirebilir. Çin direndiğine göre, Çin'in direnme gücü Japonya'nın ezme gücünü aşana kadar Japonya'nın bu direnmeyi ezmeye çalışması, kaçınılmaz bir yasadır. Japon toprak ağaları sınıfı ve burjuvazisi çok açgözlüdür ve güneyde Güneydoğu Asya'ya, kuzeyde Sibiryaya doğru ilerlemek için, ilkönce Çin'e saldırarak merkezi yarmak siyasetini benimsemişlerdir. Japonya'nın nerede duracağını bildiğini, Kuzey Çin ile Ciangsu ve Çiciang Eyaletlerini zapt etmekte yetineceğini düşünenler, yeni bir aşamaya ulaşmış ve çöküşe gitmekte olan emperyalist Japonya'nın, geçmişin Japonyası'ndan farklı olduğunu hiç anlayamamaktadırlar. Japonya'nın gönderebileceği takviyenin sayısı da, ilerlemesinin ölçüsü de kesinlikle sınırlıdır, dediğimiz zaman, Japonya'nın bugünkü gücüyle kuvvetlerinin ancak bir kısmını Çin'e gönderebileceğini ve ancak gücünün yettiği ölçüde Çin'e nüfuz edebileceğini kastediyoruz. Çünkü Japonya, başka yönlere de saldırmak istiyor ve kendini başka düşmanlara karşı da korumak zorundadır. Öte yandan Çin, ilerlemekte olduğunu ve kararlı bir direnme gücüne sahip olduğunu kanıtlamıştır ve Japonya'nın girişeceği şiddetli saldırıların Çin'in kaçınılmaz direnişi ile karşılaşmaması düşünülemez. Japonya Çin'in tamamını zapt edemez, ama elinin erişebildiği bütün alanlarda Çin'in direnişini ezmek için hiçbir çabadan kaçınmayacak ve iç ve dış gelişmeler Japon emperyalizmini mezara gömene kadar da bundan vazgeçmeyecektir. Japonya'daki siyasi durumun sadece iki sonucu

olabilir. Ya Japon hâkim sınıfının çöküşü hızla gerçekleşir, halk siyasi iktidarı ele geçirir ve savaş böylece sona erer (ki şu anda bu olanaksızdır) ya da toprak ağaları sınıfı ve burjuvazi gittikçe daha faşist hale gelir ve çökecekleri güne kadar savaşı sürdürürler. Japonya'nın bugün tuttuğu yol budur. Başka bir sonuç beklenemez. Japon burjuvazisi içindeki ılımlıların öne çıkarak savaşı durduracaklarını sananlar sadece hayal görüyorlar. Japon siyasetinin gerçeği, Japon burjuva ılımlılarının yıllardır toprak ağalarının ve mali sermaye sahiplerinin esiri olduğudur. Şimdi Japonya Çin'e karşı bir savaş başlatmıştır ve Çin'in direnişinden öldürücü bir darbe yemediği ve hâlâ yeterli güce sahip olduğu sürece, mutlaka ya Güneydoğu Asya'ya, ya Sibirya'ya ya da her ikisine birden saldıracaktır. Japonya, Avrupa'da savaş patladığı anda bunu yapacaktır. Japon yöneticileri uzun zamandır bu iyimser hesabın içindedirler. Kuşkusuz Japonya, Sovyet gücünü ve Çin'e karşı giriştiği savaşta ciddi ölçüde zayıfladığını dikkate alarak Sibirya'yı istila etmek şeklindeki ilk planından vazgeçmek ve Sovyetler Birliği'ne karşı esas olarak savunma durumuna geçmek zorunda kalabilir. Ama bu durumda, Çin'e karşı saldırısını gevşetmek bir yana, saldırısını şiddetlendirecektir; çünkü önündeki tek seçenek, zayıfları yutmak olacaktır. Bundan sonra, Çin'in Direnme Savaşı'nda, birleşik cephe ve uzun süreli savaşta ısrar etme görevi daha da ağırlaşacak ve çabalarımızı biraz olsun azaltmamak daha da önemli hale gelecektir.

112. Bu koşullarda Çin'in Japonya'ya karşı zafer kazanmasının temel önkoşulları, ülke çapında birliğin ve her alanda ilerlemenin geçmiştekinden on, hatta yüz kat daha büyük olmasıdır. Çin daha şimdiden bir ilerleme döneminindedir ve fevkalade bir birliğe ulaşmıştır; fakat bu ilerleme ve birlik henüz yeterli olmaktan uzaktır. Japonya'nın bu kadar geniş bir alanı istila edebilmiş olmasının nedeni, sadece onun gücü değil, ayna zamanda Çin'in zayıflığıdır. Bu zayıflık, tamamen son yüz yılın ve özellikle ilerlemeyi bugünkü sınırları içine hapsetmiş olan son on yılın çeşitli tarihî hatalarının birikmiş etkisinin sonucudur. Bu kadar güçlü bir düşmanı büyük ve uzun süreli bir çaba harcamadan yok etmek olanaksızdır. Çaba sarfctmemiz gereken birçok konu vardır; ben burada sadece iki temel konuyu, ordunun ilerlemesini ve hal-

kın ilerlemesini ele alacağım.

113. Askeri sistemimizde reform yapılması, bu sistemi modernleştirmeyi ve geliştirilmiş teknik malzeme kullanmayı gerektirir; bunlar olmadan düşmanı Yalu Irmağı'nın gerisine süremeyiz. Birliklerimizin kullanılmasında ilerici, esnek strateji ve taktiklere ihtiyacımız vardır; bunlar olmaksızın da zaferi kazanamayız. Bununla beraber, askerler bir ordunun temelidir; onlar ilerici bir siyasi ruh taşımadıkları ve böyle bir ruh ilerici bir siyasi çalışmayla beslenmediği takdirde, subaylarla erler arasında gerçek bir birlik kurmak, onların Direnme Savaşı için duydukları heyecanı tam olarak harekete geçirmek, bütün teknik malzememizin ve taktiklerimizin en etkili bir şekilde kullanılması için sağlam bir temel yaratmak mümkün olmayacaktır. Japonya'nın, bütün teknik üstünlüğüne karşın sonunda yenileceğini söylediğimiz zaman, verdireceğimiz kayıpların yanı sıra, imha ve yıpratma yoluyla indirdiğimiz darbelerin, silahları siyasi bilince sahip olmayan askerlerin elinde olan düşman ordusunun moralini bozacağını da kastediyoruz. Bizde ise tam tersine, subaylar ve erler Direnme Savaşı'nın siyasi hedefi konusunda tek bir vücut halindedirler. Bu bize, bütün Japonya'ya karşı güçler arasında siyasi çalışma temeli sağlamaktadır. Esas olarak, feodal bir uygulama olan dayığı ve zorbalığı kaldırarak ve subaylarla erlerin iyi ve kötü günleri paylaşmasını sağlayarak, orduda gerekli ölçüde demokrasi uygulanmalıdır. Bu bir kere yapıldı mı, subaylarla erler arasında birlik sağlanabilir, ordunun savaşma yeteneği büyük ölçüde artar ve uzun ve amansız savaşa dayanma yeteneğimiz konusunda hiçbir kuşku kalmaz.

114. Savaş vermek için gerekli gücün en zengin kaynağı halk kitleleridir. Japonya'nın bize kabadayılık taslayabilmesi, Çin kitlelerinin örgütsüz durumundan dolaydır. Bu zaaf giderildiği zaman, ateş çemberine düşen kızgın bir boğa gibi, Japon saldırganları, ayağa kalkın yüz milyonlarca insanımızla şarılacak, onların sadece seslerinden bile dehşete kapılacak ve yanıp kül olacaklardır. Çin orduları mutlaka kesintisiz olarak takviye almalıdır ve şimdi alt kademelerde var olan zor-

33. Guomintang, ordusunu zorla asker toplayarak genişletiyordu. Ordusu ve polisiyle her yerde halkı yakalıyor ve ellerini kollarını bağlayarak mahkûm yerine koyuyordu. Parası olanlar ise Guomintang subaylarına rüşvet yedirerek ya da bedel ödeyerek kurtuluyorlardı.

la askere alma ve bedel suistimalleri³³ mutlaka en kısa zamanda yasaklanmalı ve bunun yerine milyonlarca insanın gönüllü yazılmasını kolaylaştıracak olan geniş ve etkili bir siyasi seferberlik getirilmelidir. Şimdiki durumda savaş için para bulmakta büyük güçlük çekiyoruz, ancak halk bir kere seferber edildi mi, mali durum da bir sorun olmaktan çıkar. Çin gibi geniş ve kalabalık bir ülke neden para sıkıntısı çeksin? Halkın orduyu, kendi ordusu olarak görmesi için, ordu halkla bütünleşmelidir. Böyle bir ordu yenilmez ve Japonya gibi emperyalist bir güç ona rakip olamaz.

115. Çoğu kimse, subaylar ile erler ve ordu ile halk arasındaki gergin ilişkilere yanlış yöntemlerin neden olduğunu düşünür, ama ben böylelerine, her zaman, askerlere ve halka saygı duymanın bir temel tutum (ya da temel ilke) sorunu olduğunu söylerim. Çeşitli siyasetler, yöntemler ve biçimler bu tutumdan doğar. Bu tutumdan ayrılırsak, o zaman siyasetler, yöntemler ve biçimler kuşkusuz yanlış olacak ve subaylarla erler ve ordu ile halk arasındaki ilişkiler de yeterince iyi olmayacaktır. Ordunun siyasi çalışması için üç önemli ilkemiz şunlardır: Birincisi, subaylar ile erler arasında birlik; ikincisi, ordu ile halk arasında birlik; üçüncüsü, düşman birliklerinin parçalanması. Bu ilkeleri etkili bir şekilde uygulamak için, bu temel tutumdan, yani askerlere ve halka saygı ve silahlarını bıraktıklarında, savaş esirlerinin insanlık haysiyetine saygı tutumundan hareket etmeliyiz. Bütün bunları temel bir tutum sorunu değil de, teknik bir sorun olarak görenler, gerçekten yanılmaktadırlar ve bu görüşlerini düzeltmeleri gerekir.

116. Vuhan'ın ve öteki yerlerin savunulmasının acil bir sorun olduğu şu anda, bütün ordunun ve bütün halkın inisiyatif ve coşkusunu savaşı desteklemek için sonuna kadar harekete geçirmek çok önemli bir görevdir. Kuşkusuz, Vuhan'ı ve öbür yerleri savunma görevi, ciddi bir şekilde ortaya konmalı ve ciddi bir şekilde yerine getirilmelidir. Ancak, Vuhan'ı ve öbür yerleri elde tutma konusunda emin olup olmayacağımız bizim öznel isteklerimize değil, somut koşullara bağlıdır. Bu koşulların en önemlilerinden biri, bütün ordunun ve halkın mücadeleciler için siyasi seferberliğidir. Bütün gerekli koşulların sağlanması yolunda etkin bir çaba gösterilmediği ve hatta bu koşullardan bir teki bile eksik olduğu takdirde, Nancing ve öbür yerlerin kay-

bedilmesi gibi felaketlerin tekrarlanması kaçınılmaz olacaktır. Koşulların var olduğu yerlerde Çin'in de kendi Madrid'leri olacaktır. Şimdiye kadar Çin'in bir Madrid'i olmadı ve şu andan itibaren birkaç Madrid yaratmak için sıkı bir şekilde çalışmalıyız; ama bu, koşullara bağlıdır. Bu koşulların en temel olanı, bütün ordunun ve halkın geniş siyasi seferberliğidir.

117. Bütün çalışmalarımızda Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'de ısrar etmek, genel siyasetimiz olmalıdır. Çünkü ancak bu siyasetle Direnme Savaşı'nda ve uzun süreli savaşta ısrar edebilir, subaylar ile erler ve ordu ile halk arasındaki ilişkiler konusunda yaygın ve derinlemesine gelişmeler sağlayabilir, hâlâ elimizde olan toprakları savunmak ve kaybettiklerimizi de geri almak için bütün orduda ve halkta savaşma inisiyatifini ve coşkusunu sonuna kadar harekete geçirebilir ve böylelikle nihaî zaferi kazanabiliriz.

118. Ordunun ve halkın siyasi seferberliği sorunu gerçekten çok önemlidir. Söylediğimizi tekrarlamak pahasına bunun üzerinde duruyoruz, çünkü bu olmadan zaferi kazanmak olanaksızdır. Elbette, zaferi kazanmak için gerekli daha birçok koşul vardır, ama siyasi seferberlik bunların en temel olanıdır. Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe, sadece birkaç siyasi partinin üyelerinin ve yönetim merkezlerinin birleşik cephesi değil, bütün ordunun ve bütün halkın birleşik cephesidir. Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cepheyi kurmamızın esas amacı, bütün orduyu ve bütün halkı bu cepheye katılmak üzere seferber etmektir.

Sonuçlar

119. Çıkardığımız sonuçlar nelerdir? Bunlar:

«Sizce Çin, hangi koşullarda Japon kuvvetlerini yenebilir ve yok edebilir?» «Üç koşul gereklidir. Birincisi, Çin'de Japonya'ya karşı bir birleşik cephenin kurulması; ikincisi, Japonya'ya karşı bir uluslararası birleşik cephenin oluşması; üçüncüsü, Japonya'daki ve Japon sömürgelerindeki halkın devrimci hareketinin yükselmesi. Çin halkı açısından, Çin halkının birliği bu üç koşulun en önemli olanıdır.»

«Sizce böyle bir savaş ne kadar sürebilir?» «Bu, Çin'in Japonya'ya karşı birleşik cephesinin gücüne ve Çin ile Japonya'yı ilgilendiren baş-

ka birçok belirleyici etkene bağlıdır.»

«Eğer bu koşullar kısa zamanda gerçekleşmezse, savaş uzayacaktır. Ama ne olursa olsun, önünde sonunda, Japonya mutlaka yenilecek ve Çin mutlaka zafere ulaşacaktır. Ancak çok büyük fedakârlıklar gerekecek ve çok acılı bir dönem yaşanacaktır.»

«Stratejimiz ana kuvvetlerimizi geniş ve esnek bir cephede harekât yapacak şekilde kullanmak olmalıdır. Çin birlikleri, başarıya ulaşmak için, savaşı geniş muharebe alanlarında büyük bir hareketlilik göstererek yürütmelidirler.»

«Hareketli savaş vermek için eğitilmiş ordular kullanmanın yanı sıra, köylüler arasında çok sayıda gerilla birlikleri örgütlemeliyiz.»

«Savaş sırasında Çin... birliklerinin donatımını yavaş yavaş takviye edebilecektir. Bu nedenle savaşın daha sonraki döneminde mevzi savaşı yürütülecek ve Japon işgalindeki alanlara mevzi saldırılar yapacaktır. Böylece Japon ekonomisi Çin'in uzun direnişinin yarattığı gerilim altında çatırdayacak ve Japon kuvvetlerinin morali sayısız muharebelerle yıkılacaktır. Buna karşılık Çin tarafında, gittikçe büyüyen potansiyel direnme gücü sürekli olarak harekete geçirilecek ve çok sayıda devrimci halk, özgürlük uğruna dövüşmek için cepheye akın edecektir. Bütün bu etkenlerin ve öbürlerinin birleşmesi, Japon işgalindeki müstahkem mevkilere ve üslere nihaî ve belirleyici saldırılarda bulunmamızı ve Japon istila kuvvetlerini Çin'den söküp atmamızı sağlayacaktır.» (1936 Temmuz'unda Edgar Snow ile yapılan görüşmeden)

«Böylece Çin'in siyasi durumunda yeni bir dönem açılmış oldu... İçinde bulunduğumuz aşamada merkezi görevimiz, Direnme Savaşında zafere ulaşmak üzere milletin bütün güçlerini seferber etmektir.»

«Şimdi savaşta zaferin anahtarı, başlamış bulunan direnişi bütün milletin katıldığı bir topyekûn direnme savaşı haline getirmektir. Nihaî zafer sadece böyle bir topyekûn direnme savaşı ile kazanılabilir.»

«Direnme savaşında ciddi zaafaların var olması, yenilgilere, iç bölünmelere, ihanetlere, geçici ve kısmiuzlaşmalara ve bu gibi daha başka tersliklere yol açabilir. Bu nedenle, savaşımızın çetin ve uzun süreli olacağı kavranmalıdır. Ancak partimizin ve bütün halkın çabalarıyla,

başlamış bulunan direnişin bütün engelleri ortadan kaldırarak ilerlemeye ve gelişmeye devam edeceğinden eminiz.» (Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi tarafından 1937 Ağustos'unda kabul edilen «Bugünkü Durum ve Partinin Görevleri Üzerine Karar»)

Çıkardığımız sonuçlar bunlardır. Boyun eğmeyi savunanların gözünde, düşmanlarımız üstün insanlar ve biz Çinliler zavalliyken, çabuk zafer teorisyenlerinin gözünde, biz Çinliler üstün insanlar ve düşman ise zavallıdır. Bunların ikisi de yanlıştır. Biz sorunu daha farklı görüyoruz; Japonya'ya karşı Direnme Savaşı uzun süreli bir savaştır ve nihaî zafer Çin'in olacaktır. Sonuçlarımız bunlardır.

120. Konuşmalarım burada bitiyor. Japonya'ya karşı büyük Direnme Savaşı yayılmaktadır ve birçok kişi zaferin kazanılmasını kolaylaştırmak üzere, tecrübelerin bir özetinin yapılmasını beklemektedir. Benim burada ele aldığım konular, sadece geçmiş on ayın genel tecrübesidir ve bir çeşit özet yerine geçebilir. Uzun süreli savaş sorunu büyük bir ilgi ve tartışmayı gerektirir; burada sunduğumuz özetini inceleyip tartışacağınızı ve düzeltip genişleteceğinizi umuyorum.

ÇİN KOMÜNİST PARTİSİ'NİN MİLLİ SAVAŞTAKİ ROLÜ*

Ekim 1938

Yoldaşlar, önümüzde parlak bir gelecek var. Japon emperyalizmini yenilgiye uğratarak yeni bir Çin kurmak, bizim için sadece bir zorunluluk değildir. Biz hiç kuşkusuz bu amaçlara ulaşacak güce de sahibiz. Ama önümüzde, bugün ile parlak gelecek arasında uzanan çetin bir yol var. Çin Komünist Partisi ve bütün halk, yeni bir Çin kurabilmek için mücadelede, Japon saldırganlarına karşı planlı bir şekilde savaşmalıdır. Saldırganları ancak uzun bir savaştan sonra yenebiliriz. Savaşla ilgili çeşitli sorunlardan şimdiye kadar bir hayli söz ettik. Savaşın başlangıcından bu yana elde ettiğimiz tecrübeyi özetledik ve bugünkü durumun değerlendirmesini yaptık; bütün milletin karşı karşıya bulunduğu acil görevleri belirttik ve Japonya'ya karşı

*Bu rapor Mao Zedung yoldaş tarafından Partinin Altıncı Merkez Komitesinin 6. Genel Toplantısına sunuldu. Mao Zedung yoldaşın önderliğindeki Siyasi Büronun çizgisini onaylayan bu toplantı büyük önem taşıyordu. Mao Zedung yoldaş, Çin Komünist Partisinin milli savaştaki rolünü inceleyerek Parti'nin Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'na önderlik etmedeki büyük tarihi sorumluluğunu açıkça kavramaları ve bu sorumluluğu ciddiyetle omuzlamaları için bütün yoldaşlara yardımcı oldu. Genel toplantıda, Japonya'ya karşı birleşik cephe ısrar etme çizgisi kabul edildi; ama aynı zamanda, birleşik cephe birliğinin yanında mücadelenin de olması gerektiğine ve «Her şey birleşik cephe yoluyla» önerisinin, Çin'in koşullarına uymadığına işaret edildi. Böylece, birleşik cepheyle ilgili uzlaşmacılık hatası eleştirildi; bu sorun, Mao Zedung yoldaşın aynı toplantıda yaptığı kapanış konuşmasının bir bölümünü oluşturan «Birleşik Cephe Bağımsızlık ve İnisiyatif Sorunu» adlı makalede ele alındı. Partinin, kendini Japonya'ya karşı halkın silahlı mücadelesini örgütlemeye adanmasının bütün Parti için son derece önemli olduğu belirtilen toplantıda, savaş bölgelerinin ve düşman gerisinin Partinin esas çalışma alanları olması gerektiğine karar verildi; zafer umutlarını Guomintang ordularına bağlayan ve halkın kaderini gerici Guomintang yönetimi altındaki legal mücadelelere teslim edenlerin yanlış görüşleri reddedildi. Mao Zedung yoldaş, toplantının kapanışında yaptığı konuşmanın bir bölümü olan «Savaş ve Strateji Sorunları» adlı makalede bu konuyu ele almıştır.

uzun süreli bir milli birleşik cephe yoluyla uzun bir savaş sürdürmenin nedenlerini ve bunu gerçekleştirmenin yöntemlerini açıkladık ve uluslararası durumu tahlil ettik. Geriye hangi sorun kalıyor? Yoldaşlar, bir sorun daha var; o da Çin Komünist Partisi'nin milli savaşta ne gibi bir rol oynaması gerektiği ya da komünistlerin kendi rollerini nasıl kavramaları, bu savaşı yenilgiye değil zafere ulaştırabilmek için nasıl güçlenmeleri ve saflarını nasıl sıklaştırmaları gerektiği sorunudur.

YURTSEVERLİK VE ENTERNASYONALİZM

Enternasyonalist olan bir komünist, aynı zamanda bir yurtsever de olabilir mi? Biz sadece olabileceğini değil, olması gerektiğini de savunuyoruz. Yurtseverliğin somut içeriği, tarihî koşullar tarafından belirlenir. Bir Hitler'in ve Japon saldırganlarının «yurtseverliği» vardır, bir de bizim yurtseverliğimiz. Komünistler, Hitler'in ve Japon saldırganlarının «yurtseverliğine» kararlılıkla karşı çıkmalıdır. Alman ve Japon komünistleri, ülkelerinin yürüttüğü savaşlarda kendi ülkelerinin yenilgisinden yanadırlar. Japon saldırganlarının ve Hitler'in yenilgiye uğraması için mümkün olan her yola başvurmak, Japon ve Alman halklarının çıkarıdır ve bu yenilgi ne kadar kesin olursa, o kadar iyidir. Japon ve Alman komünistlerinin yapmaları gereken budur ve onlar da zaten bunu yapmaktadırlar. Çünkü Japon saldırganları ve Hitler tarafından başlatılan savaşlar, bütün dünya halklarının olduğu gibi kendi halklarının da zararındadır. Çin'in durumu farklıdır, çünkü Çin saldırıya uğramıştır. Bu yüzden Çin komünistleri, yurtseverlikle enternasyonalizmi birleştirmelidirler. Biz hem yurtsever, hem enternasyonalistiz ve sloganımız da «Anavatani saldırganlara karşı savunmak için savaşalım»dır. Bizim için yenilgiden yana olmak bir suç, Direnme Savaşı'nda zafere ulaşmak için çalışmak ise zorunlu bir görevdir. Çünkü, ancak anavatani savunmak için savaşarak saldırganları yenebilir ve milli kurtuluşa kavuşabiliriz. Proletarya ve emekçi halk ancak milli kurtuluşu sağlayarak kendi kurtuluşuna kavuşabilir. Çin'in zaferi ve istilacı emperyalistlerin yenilgisi, öbür ülke halklarına da yardımcı olacaktır. Bu yüzden milli kurtuluş savaşlarında, yurtseverlik, enternasyonalizmin uygulanmasıdır. Bundan dolayı komünistler, inisiyatiflerini sonuna

kadar kullanmalı, kahramanca ve kararlı bir şekilde milli kurtuluş savaşı cephesine koşmalı ve silahlarını Japon saldırganlarına doğrultmalıdırlar. Bu nedenle Partimiz, 18 Eylül 1931 Olayı'ndan hemen sonra bir milli savunma savaşıyla Japon saldırganlarına karşı koyma çağrısında bulundu ve daha sonra Japonya'ya karşı bir milli birleşik cephe kurulmasını önerdi. Kızıl Ordu'nun Japonya'ya karşı Milli Devrimci Ordu'nun bir parçası olarak yeniden örgütlenmesini ve cepheye gitmesini emretti ve Parti üyelerine, savaşın en ön saflarında yer alarak kanlarının son damlasına kadar anavatanı savunmaları talimatını verdi. Bunlar iyi, yurtsever eylemlerdir ve enternasyonalizme aykırı düşmek bir yana, enternasyonalizmin Çin'deki uygulamasıdır. Hata yaptığımızı ve enternasyonalizmi terk ettiğimizi söyleyerek saçmalayanlar, sadece, kafaları siyasi bakımdan bulanık ya da art niyetli olanlardır.

KOMÜNİSTLER MİLLİ SAVAŞTA ÖRNEK OLMALIDIRLAR

Yukarıdaki nedenlerden dolayı, komünistler milli savaşta büyük inisiyatif göstermeli ve bunu somut olarak ortaya koymalı, yani her alanda örnek bir öncü rol oynamalıdırlar. Savaşımız zor koşullarda sürdürülmektedir. Geniş kitlelerin milli bilinci, kendine olan milli saygısı ve milli güveni, yeterince gelişmemiştir; halkın büyük çoğunluğu örgütlenmemiştir. Çin'in askeri gücü zayıf, ekonomisi geridir; siyasi sistem demokratik değildir, yozlaşma ve kötümserlik vardır ve birleşik cephede birlik ve dayanışma eksikliği görülmektedir. İşte zor koşullardan bazıları bunlardır. Bundan dolayı da komünistler bütün bu kötü şeylere son vermek için bütün milleti birleştirmenin büyük sorumluluğunu bilinçli bir şekilde yüklenmelidirler. Komünistlerin örnek öncü rolü burada canalıcı bir önem taşımaktadır. Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordu'daki komünistler cesur bir şekilde savaşmada, emirleri yerine getirmede, disipline uymada, siyasi çalışmada, içteki birliği ve dayanışmayı geliştirmede örnek olmalıdırlar. Komünistler, dost partiler ve ordularla olan ilişkilerinde, Japonya'ya karşı direnmek için birliğe dayanan sağlam bir tutum takınmalı, birleşik cephenin programını savunmalı ve direnme görevlerini yerine

getirmede örnek olmalıdırlar, sözlerine sadık olmalı, eylemde kararlı davranmalı, kibirlilikten arınarak dost parti ve ordulara danışma ve onlarla işbirliği yapmada içtenlik göstermeli ve birleşik cephe içindeki parti içi ilişkilerde örnek olmalıdırlar. Hükümet işlerinde görevli her komünist, her yönden tutarlı olmak, atama yaparken adam kayırmamak ve bir karşılık beklemeden çok çalışmak konusunda örnek olmalıdır. Kitleler arasında çalışan her komünist onların efendisi değil, dostu; bürokrat bir politikacı değil, yorulmak bilmeyen bir öğretmen olmalıdır. Bir komünist hiçbir zaman ve hiçbir koşul altında kendi kişisel çıkarlarına öncelik tanımamalıdır; kişisel çıkarlarını milletin ve kitlelerin çıkarlarına bağımlı kılmalıdır. Dolayısıyla, bencillik, gevşeklik, yiyicilik, gösteriş düşkünlüğü vb. nefret verici davranışlardır; buna karşılık özveri, canla başla çalışmak, kendini bütün kalbiyle halkın hizmetine adanmak ve gösterişsiz bir şekilde sıkı çalışmak saygı uyandırır. Komünistler, Parti dışındaki bütün ilericilerle uyum içinde çalışmalı ve arzu edilmeyen her şeyi ortadan kaldırmak için bütün halkı birleştirmeye çaba göstermelidirler. Komünistlerin milletin yalnızca küçük bir kesimini oluşturdukları ve Parti dışında, birlikte çalışmamız gereken çok sayıda ilerici ve faal unsur olduğu kavranmalıdır. Sadece kendimizin iyi, başkalarının ise işe yaramaz olduğunu düşünmek tamamen yanlıştır. Siyasi bakımdan geri olan insanlara gelince, komünistler onları küçümseyip hor görmemeli, onlarla dost olmalı, onlarla birleşmeli, onları ikna etmeli ve ilerlemeleri için teşvik etmelidirler. İflah olmayacaklar dışında çalışmalarında hatalar yapmış bir kimseye karşı komünistlerin tavrı onu reddetmek değil, değişmesine ve her şeye yeniden başlamasına yardımcı olmak üzere ikna etmek olmalıdır. Komünistler hem pratik, hem de uzak görüşlü olmada örnek olmalıdırlar. Çünkü kendilerine düşen görevleri ancak pratik davranarak yerine getirebilirler ve ancak uzak görüşlü olmakla yollarını şaşırmadan ilerleyebilirler. Komünistler bundan dolayı öğrenmede örnek olmalı, kitlelerin hem öğrencisi hem de öğretmeni olmalıdırlar. Ancak halktan, somut durumdan, dost parti ve ordulardan öğrenerek çalışmamızda pratik ve gelecek konusunda da uzak görüşlü olabiliriz. Uzun bir savaşta ve zor koşullar altında bütün milletin dinamik enerjisinin güçlülere karşı mücadele için se-

ferber edilebilmesi, düşmanın yenilebilmesi ve yeni bir Çin'in kurulabilmesi, ancak Komünistlerin, dost partiler, ordular ve kitleler arasındaki bütün ilerici unsurlarla birlikte örnek öncü rolü en iyi şekilde oynamalarıyla mümkündür.

BÜTÜN MİLLETİ BİRLEŞTİRELİM

DÜŞMAN AJANLARIYLA MÜCADELE EDELİM

Güçlükleri alt etmek, düşmanı yenmek ve yeni bir Çin kurmak için tek siyaset, Japonya'ya karşı milli birleşik cepheyi sağlamlaştırmak, genişletmek ve bütün milletin dinamik enerjisini seferber etmektir. Ama daha şimdiden milli birleşik cephemiz içinde yıkıcı bir rol oynayan düşman ajanları yani hainler, Troçkistler ve Japon yanlısı unsurlar vardır. Komünistler bunlara karşı daima uyanık olmalı, bunların canice faaliyetlerini gerçeğe dayanan kanıtlarla açığa çıkarmalı ve bunlara kanmaması için halkı uyarmalıdır. Komünistler bu düşman ajanlarına karşı siyasi uyanıklıklarını artırmalıdır; birleşik cephenin genişletilmesi ve sağlamlaştırılmasının, düşman ajanlarının açığa çıkarılmasından ve içimizden sökülüp atılmasından ayrı tutulamayacağını anlamalıdır. Dikkatimizi sadece bir tarafa verip, öbür tarafı unutmak tamamen yanlıştır.

KOMÜNİST PARTİSİNİ GENİŞLETELİM VE PARTİYE,

DÜŞMAN AJANLARININ SIZMASINI ÖNLEYELİM

Komünist Partisi, güçlükleri alt etmek, düşmanı yenmek ve yeni bir Çin inşa etmek için örgütünü genişletmeli ve gerçekten devrime bağlı, Partinin ilkelerine inanan, siyasetlerini destekleyen ve onun disiplinine ve sıkı çalışmasına bağlı kalmaya gönüllü olan işçi, köylü ve faal genç unsurlardan meydana gelen kitlelere kapılarını açarak büyük bir kitle partisi haline gelmelidir. Bu konuda hiçbir kapalı-kapıcılık eğilimi hoş görülmemelidir. Ama aynı zamanda, düşman ajanlarının sızmalarına karşı uyanıklıkta en ufak bir gevşeme olmamalıdır. Japon emperyalist gizli örgütleri, durmadan Partimizi bölmeye ve faal unsurlar kisvesi altında Parti sallarına el altından gizli hainleri, Troçkistleri, Japon yanlısı unsurları, soysuzlaşmış kimseleri ve mevki düşkünlerini sızdırmaya çalışmaktadır. Böyle kişilere karşı aldığımız sıkı

önlemleri ve uyanıklığımızı, bir an bile gevşetmemeliyiz. Kararlaştırılmış olan siyasetimiz Partinin cesaretle genişletilmesi olduğuna göre, düşman ajanları sızar korkusuyla kapılarımızı kapalı tutmamalıyız. Ama cesaretle üye sayımızı artırırken, içeriye sızmak için bu fırsattan yararlanmaya kalkacak olan düşman ajanlarına ve mevki düşkünlerine karşı uyanıklığımızı gevşetmemeliyiz. Eğer dikkatimizi sadece bir tarafa verir ve öbür tarafı unutursak hataları yaparız. Tek doğru siyaset: «Partiyi cesaretle genişlet, ama uygunsuz tek kişiyi bile Partiye alma»dır.

HEM BİRLEŞİK CEPHEYİ

HEM DE PARTİNİN BAĞIMSIZLIĞINI KORUYALIM

Güçlükleri alt etmek, düşmanı yenmek ve yeni bir Çin inşa etmek, ancak milli birleşik cepheyi sağlam bir şekilde korumakla mümkün olabilir. Bundan asla kuşku duyulamaz. Bunun yanı sıra, birleşik cephedeki her parti ve grup kendi ideolojik, siyasi ve örgütsel bağımsızlığını korumalıdır; bu Guomindang, Komünist Partisi ya da herhangi başka bir parti ya da grup için geçerlidir. Üç Halk İlkesi'ndeki Demokrasi İlkesi, partiler arası ilişkilerde, hem bütün partilerin ve grupların birleşmesini hem de her birinin bağımsız kalmasını mümkün kılar. Bağımsızlığı reddederek sadece birlikten söz etmek, Demokrasi İlkesi'ni terk etmek anlamına gelir ki; bunu da ne Komünist Partisi ne de herhangi bir başka parti kabul eder. Hiç kuşkusuz, birleşik cephe içinde bağımsızlık mutlak değil, görelidir ve onu mutlak olarak görmek, düşmana karşı birlik genel siyasetine zarar verir. Ama bu görelî bağımsızlık reddedilmemelidir; ideolojik, siyasi ve örgütsel yönden her parti görelî bağımsızlığına, yani görelî özgürlüğe sahip olmalıdır. Ayrıca bu görelî özgürlük tanınmaz ya da gönüllü olarak terk edilirse, düşmana karşı birlik genel siyaseti de zarar görmüş olur. Bu, hem Komünist Partisinin, hem de dost partilerin bütün üyelerince iyice kavranmalıdır.

Aynı şey, ulusal mücadele ile sınıf mücadelesi arasındaki ilişki için de geçerlidir. Direnme Savaşı'nda her şeyin direnişin çıkarlarına bağımlı kılınması gerektiği, tartışma götürmez bir ilkedir. Bu yüzden, sınıf mücadelesinin çıkarları Direnme Savaşı'nın çıkarlarına bağımlı

kılınmalı ve onlara ters düşmemelidir. Ama sınıflar ve sınıf mücadeleleri birer olgudur ve sınıf mücadelesi olgusunu inkâr edenler yanılmaktadırlar. Bu gerçeği inkâr etmeye kalkan teori, tamamen yanlıştır. Biz sınıf mücadelesini inkâr etmiyoruz, onu koşullara uyguluyoruz. Savunduğumuz karşılıklı yardımlaşma ve karşılıklı taviz siyasetini, sadece parti ilişkilerine değil, sınıf ilişkilerine de uygulamak mümkündür. Japonya'ya karşı birlik, sınıf ilişkilerindeki değişikliği hesaba katan doğru bir siyaseti, emekçi halkı siyasi ve maddî bakımdan savunmasız bırakmayan, ama aynı zamanda, zenginlerin de çıkarlarını göz önünde bulunduran ve böylece düşmana karşı dayanışmanın gereklerini yerine getiren bir siyaseti zorunlu kılar. Sadece bir tarafı dikkate almak ve öbür tarafı göz ardı etmek Direnme Savaşı için kötü bir şeydir.

DURUMU BİR BÜTÜN OLARAK ELE ALALIM ÇOĞUNLUK AÇISINDAN DÜŞÜNELİM VE MÜTTEFİKLERİMİZLE BİRLİKTE ÇALIŞALIM

Komünistler, düşmana karşı mücadelede kitlelere önderlik ederken, durumu bir bütün olarak ele almalı, halkın çoğunluğu açısından düşünmeli ve müttefikleriyle birlikte çalışmalıdırlar. Parçanın çıkarlarını bütünün çıkarlarına bağımlı kılma ilkesine sıkıca sarılmalıdırlar. Eğer bir öneri, kısmî bir durum için uygun olduğu halde durumun bütünü için uygun düşmüyorsa, parça bütüne öncelik tanınmalıdır. Bunun tersine, öneri parça açısından uygun olmayıp, durum bir bütün olarak ele alındığında uygun oluyorsa, gene parça bütüne öncelik tanınmalıdır. Durumu bir bütün olarak ele almaktan kastedilen budur. Komünistler hiçbir zaman halkın çoğunluğundan kopmamalı ve sadece birkaç ileri grubun kitlelerden kopuk ve aceleci ilerlemesine önderlik ederek halkın çoğunluğunu göz ardı etmemeli, ileri unsurlarla geniş kitleler arasında sıkı bağlar kurmalıdırlar. Çoğunluk açısından düşünmek derken kastedilen budur. Nerede bizimle işbirliği yapmak isteyen demokratik partiler ya da kişiler varsa, komünistler için doğru olan tutum, sorunları onlarla görüşmek ve birlikte çalışmaktır. Keyfi kararlar alıp, kendi başına buyruk hareketlere girişmek ve müttefiklerimizi önemsememek yanlıştır. İyi bir komünist, durumu bir

bütün olarak, ele almada, çoğunluk açısından düşünmede ve mütefikleriyle birlikte çalışmada ustalaşmalıdır. Bizim bu konuda şimdiye kadar ciddi eksiklerimiz olmuştur ve bu soruna hâlâ önem vermek zorundayız.

KADRO SİYASETİ

Çin Komünist Partisi, birkaç yüz milyonluk bir milletin verdiği büyük bir devrimci mücadeleye önderlik eden bir partidir ve siyasi tutarlılığı yetenekleriyle birleştiren çok sayıda önder kadro olmaksızın bu tarihi görevini yerine getiremez. Son on yedi yıl içinde Partimiz pek çok yetenekli önder yetiştirdi; askeri, siyasi, kültürel çalışmalarda, Parti ve kitle çalışmalarında bulunan kadrolarımız var; bu başarının bütün onuru Partiye ve millete aittir. Ancak bugünkü kadrolar, henüz mücadelemizin alabildiğine geniş yapısını ayakta tutacak güçte değildir ve hâlâ çok sayıda yetenekli insanın yetiştirilmesi zorunludur. Çin halkının büyük mücadelesi içinde pek çok faal unsur öne çıktı ve çıkmaya devam ediyor. Onların örgütlenmesinden, eğitilmesinden, onlara özen gösterilmesinden ve onlardan gereği gibi yararlanılmasından biz sorumluyuz. Siyasi çizgi bir kere saptandı mı, kadrolar belirleyici bir etken haline gelir.¹ Bu yüzden planlı bir şekilde çok sayıda yeni kadro yetiştirmek, bizim mücadele görevimizdir.

Parti kadrolarıyla olduğu kadar, Partili olmayan kadrolarla da ilgilenmeliyiz. Parti dışında, ihmal etmememiz gereken pek çok yetenekli insan vardır. Her komünistin görevi, soğuk ve uzak duran bir tavırdan ve kibirlilikten arınmak ve Parti dışındaki kadrolarla iyi bir şekilde çalışmak, onlara içtenlikle yardım etmek, onlara karşı sıcak ve yoldaşça bir tavır takınmak ve yüce davamız olan Japonya'ya karşı di-

1. Stalin, Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik)'nin Ocak 1934'de yapılan 17. Kongresi'ne sunduğu raporunda şöyle demişti: «...doğrusu siyasi çizgi saptandıktan sonra, bizzat siyasî çizginin kaderini, yani siyasî çizginin başarısı ya da başarısızlığı da dahil olmak üzere, her şeyi örgütsel çalışma belirler.» (Bkz. *Leninizmin Sorunları*, İng. bas., FLPII, Moskova, 1954, s. 644) Stalin «kadroların doğru seçimi» sorununu da ele aldı. 1935 Mayıs'ında Kremlin Sarayında, Kızıl Ordu Akademilerinden mezun olanlara hitaben yaptığı konuşmada «Her şeyi belirleyen kadrolardır» sloganını ortaya attı ve bu sloganı açıkladı. (Aynı yerde, s. 661-662) Stalin, 1939 Mart'ında Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik)'nin 18. Kongresi'ne sunduğu raporunda şöyle demişti: «Doğru bir siyasi çizgi ortaya konulduktan ve pratikte sınılandıktan sonra, Parti ve devlet tarafından uygulanan önderlikte, Parti kadroları belirleyici güç haline gelirler.» (Aynı eser, s. 784)

renme ve ülkenin yeniden inşasında inisiyatiflerini kullanmalarını sağlamaktır.

Kadroları nasıl değerlendireceğimizi bilmeliyiz. Değerlendirmemizi, kadronun hayatının kısa bir dönemi ya da hayatındaki tek bir olayla sınırlandırmamalı, onun hayatını ve çalışmalarını bir bütün olarak ele almalıyız. Kadroları değerlendirmenin başlıca yöntemi budur.

Kadrolardan iyi yararlanmayı bilmeliyiz. Önderlik, son tahlilde, iki temel sorumluluğu içerir: Fikir geliştirmek ve kadrolardan iyi yararlanmak. Planlar yapmak, kararlar almak, emir ve talimat vermek gibi şeylerin hepsi «fikir geliştirmek» sınıflamasına girer. Fikirleri pratiğe uygulamak için, kadroları birbirleriyle kaynaştırıp harekete geçmelerini teşvik etmeliyiz; bu, «kadrolardan iyi yararlanmak» sınıflamasına girer. Tarihimiz boyunca kadrolardan yararlanma konusunda taban tabana karşıt iki çizgi vardır; bunlardan biri «insanları yeteneklerine göre atamak», öbürü ise «atama yaparken adam kayırmak»tır. Bunlardan birincisi dürüst, diğeri ise dürüst olmayan yoldur. Komünist Partisinin kadro siyasetinde uygulayacağı ölçüt, bir kadronun Parti çizgisini uygulamakta kararlı olup olmaması, Parti disiplinine bağlı olup olmaması, kitlelerle yakın bağları bulunup bulunmaması, yönünü tek başına bulma yeteneğine sahip olup olmaması, faal, çalışkan ve bencillikten uzak olup olmamasıdır. «İnsanları, yeteneklerine göre atama»nın anlamı budur. Çang Guotao'nun kadro siyaseti ise bunun tam tersiydi. «Atama yaparken adam kayırma» çizgisini izleyen Çang Guotao, ufak bir klik kurmak için kendi gözdelelerini çevresinde topladı ve sonunda Partiye ihanet etti ve karşı safaya geçti. Bu bizim için önemli bir derstir. Merkez Komitesi ve her kademedeki önderler, bu ve buna benzer tarihi derslerden ibret alarak, kadro siyasetinde haksız ve dürüst olmayan yolu reddedip haklı ve dürüst olan yolu izlemeyi ve böylece partinin birliğini sağlamlaştırmayı önemli bir sorumluluk saymalıdırlar.

Kadrolara özen göstermesini bilmeliyiz. Bunun çeşitli yolları vardır.

Birincisi, onlara yol gösterin. Bu, sorumluluk yüklenme cesaretini gösterebilmeleri için çalışmalarında onlara serbestlik tanımak ve aynı

zamanda, Partinin siyasi çizgisinin rehberliğinde inisiyatiflerini tam olarak kullanabilmeleri için onlara yerinde ve zamanında talimatlar vermekle olur.

İkincisi, kadroların düzeylerini yükseltin. Bu, teorik kavrayışlarını ve çalışma yeteneklerini artırabilmeleri için onlara öğrenme olanağı sağlayarak onları eğitmek demektir.

Üçüncüsü, çalışmalarını denetleyin; tecrübelerini özetlemelerine, başarılarını ilerletmelerine ve hatalarını düzeltmelerine yardımcı olun. Kadrolara özen göstermenin yolu, görev verip denetlememek ve ancak ciddi hatalar yapıldıktan sonra ilgilenmek değildir.

Dördüncüsü, hata yapan kadrolara karşı genel olarak ikna yönetimini kullanın ve hatalarını düzeltmeleri için onlara yardımcı olun. Mücadele yöntemi, sadece ciddi hatalar yaptıkları halde kendilerine yol gösterilmesini kabul etmeyenlere karşı uygulanmalıdır. Bu durumda sabırlı olmak gerekir. İnsanlara kolayca «oportünist» damgası vurmak ya da onlara karşı kolayca «mücadeleye girişmek» yanlıştır.

Beşincisi, karşılaştıkları güçlüklerde onlara yardımcı olun. Kadrolar hastalık, geçim, aile hayatı ya da başka nedenler yüzünden sıkıntıya düştüklerinde onlara mutlaka elimizden geldiği kadar ilgi göstermeye çalışmalıyız.

Kadrolara özen göstermenin yolu budur.

PARTİ DİSİPLİNİ

Çang Guotao'nun disiplini ciddi bir şekilde çiğnediğini göz önünde bulundurarak, Partimizin disiplinini yeniden belirlemeliyiz:

- (1) Birey örgüte
- (2) Azınlık çoğunluğa
- (3) Alt kademeler üst kademelere
- (4) Bütün üyeler Merkez Komitesine tabidir.

Bu disiplin maddelerini çiğneyen, Partinin birliğini zedeler. Tecrübeler bazı kişilerin Parti disiplinini, bilmedikleri için çiğnediklerini, ama Çang Guotao gibilerinin kendi haince emellerine ulaşmak için birçok Parti üyesinin cehaletinden yararlanıp Parti disiplinini bile bile çiğnediklerini kanıtlamıştır. Dolayısıyla üyeleri, Parti disiplini ruhuyla eğitmek gerekir; böylece sıradan üyeler sadece kendileri disipline uy-

makla kalmayacak, aynı zamanda disipline uyma konusunda önderleri de denetleyeceklerdir. O zaman Çang Guotao gibisinden olayların yinelenmesi önlenmiş olacaktır. Eğer Parti içi ilişkilerin doğru bir çizgide gelişmesini sağlamak istiyorsak, yukarıda sözü edilen dört en önemli disiplin maddesinin yanı sıra, her kademedeki yönetim organlarının eylemlerini birleştirmeye yarayacak olan oldukça ayrıntılı Parti kuralları hazırlamalıyız.

PARTİ DEMOKRASİSİ

Bugünkü büyük mücadelede, Çin Komünist Partisi bütün yönetim organlarından, bütün üyelerinden ve kadrolarından inisiyatiflerini tam olarak kullanmalarını talep etmektedir, zaferi ancak bu sağlayabilir. Bu inisiyatif, yönetim organlarının, kadroların ve Partinin sıradan üyelerinin yaratıcı bir şekilde çalışma yeteneklerinde, sorumluluk yüklenmek istemelerinde, çalışmalarında gösterdikleri coşkunlukta, soru yöneltmedeki, düşüncelerini belirtmedeki ve hataları eleştirmelerindeki cesaret ve yetenekte ve yönetim organları ile yönetici kadrolar üzerinde kurulan yoldaşça denetimde somut olarak ortaya konmalıdır. Aksi takdirde, «inisiyatifin» hiçbir anlamı kalmaz. Ancak böyle bir inisiyatifin uygulanması, Parti hayatında demokrasinin yaygınlığına bağlıdır. Parti hayatında yeterince demokrasi yoksa, bu inisiyatif uygulanamaz. Çok sayıda yetenekli kişi, ancak demokrasi ortamında yetişir. Ülkemizin küçük çapta üretimin ve ataerkil sistemin hâlâ egemen olduğu bir ülkedir ve ülkeyi bir bütün olarak ele alırsak henüz demokratik bir hayat yoktur. Bunun sonucu olarak da bu durum Partimizde, Parti hayatında demokrasinin yetersizliği şeklinde kendini gösterir. Bu olgu, bütün Partinin inisiyatifini sonuna kadar kullanmasını engellemektedir. Bu durum aynı şekilde, birleşik cephede ve kitle hareketlerinde demokrasinin yetersizliğine yol açmıştır. Bu nedenle üyelerin, demokratik hayatın ve demokrasi ile merkeziyetçilik arasındaki ilişkinin anlamını ve demokratik merkeziyetçiliğin nasıl uygulanacağını kavramaları için Parti içinde demokrasi eğitimi yapılmalıdır. Ancak böylelikle hem Parti içinde demokrasiyi gerçekten yaygınlaştırabilir, hem de disipline zararlı olan aşırı demokrasi ve *bırakınız yapınlar* eğilimini önleyebiliriz.

Ordudaki parti örgütlerimizde demokrasiyi, Parti üyelerinin inisiyatifini canlandırarak ve askerlerin savaşma gücünü artıracak ölçüde yaygınlaştırmamız gerekmektedir. Ancak, ordudaki Parti örgütlerinde, yerel Parti örgütlerinde olduğu kadar demokrasi olamaz. Hem orduda, hem de yerel örgütlerde Parti içi demokrasi, disiplini ve savaşma gücünü zayıflatmak için değil, kuvvetlendirmek içindir.

Partide demokrasinin yaygınlaşması, Partinin gelişmesinde ve sağlamlanmasında zorunlu bir adım olarak ve Partinin büyük mücadelede son derece etkili olabilmesini, görevini gereğince başarmasını, yeni güçler yaratmasını ve savaşın güçlüklerinin üstesinden gelmesini sağlayan önemli bir silah olarak görülmelidir.

PARTİMİZ KENDİNİ İKİ CEPHEDE VERİLEN MÜCADELEYE SAĞLAMLAŞTIRMİŞ VE GÜÇLENMİŞTİR

Genel olarak ele alındığında Partimiz, son yedi yılda Parti içindeki yanlış fikirlerle mücadele etmek için iki cephede, yani sağ oportünizme ve «sol» oportünizme karşı mücadele cephelerinde Marksist-Leninist ideolojik mücadele silahını kullanmayı öğrenmiştir.

Altıncı Merkez Komitesinin 5. Genel Toplantısından önce², Partimiz, Cen Dusiu'nun sağ oportünizmi ve Li Lisan yoldaşın «sol» oportünizmiyle mücadele etmiştir. Bu iki yönlü Parti içi mücadelede kazanılan zaferler sayesinde partimiz büyük ilerlemeler kaydetmiştir. 5. Genel Toplantıdan sonra, parti içinde iki tarihî mücadele daha olmuştur: Zunyi Toplantısındaki ve Çang Guotao'nun Partiden atılması ile ilgili mücadeleler.

Zunyi Toplantısı, «sol» oportünist nitelikte ciddi hataları (düşmanın beşinci «kuşatma ve bastırma» harekâtına karşı mücadelede yapılan ilke hatalarını) düzeltti ve Parti ile Kızıl Ordu arasında birlik sağladı; bu toplantı, Parti Merkez Komitesi ile Kızıl Ordu'nun ana kuvvetlerinin Uzun Yürüyüşü zaferle sonuçlandırmasını, Japonya'ya karşı direnmede ileri bir duruma ulaşılmasını ve Japonya'ya karşı Milli Birleşik Cephe'nin yeni siyasetinin uygulanmasını mümkün kıldı. Basi ve Yenan toplantıları Çang Guotao'nun sağ oportünizmiyle

2. Burada sözü edilen dönem, Çin Komünist Partisi Beşinci Merkez Komitesi Siyasi Bürosunun 1927 Ağustos'undaki olağanüstü toplantısından, Altıncı Merkez Komitesinin 1934 Ocak ayındaki 5. Genel Toplantısına kadar olan dönemdir.

mücadele ederek (Çang Guotao çizgisine karşı mücadele Basi Toplantısında³ başladı ve Yen'an Toplantısında⁴ sona erdi) bütün Kızıl kuvvetleri birleştirmeyi ve Japonya'ya karşı kahramanca mücadelesinde bütün Partinin birliğini güçlendirmeyi başardı. Her iki oportünist hata da devrimci iç savaş sırasında ortaya çıktı ve her ikisinin de özelliği savaşla ilgili hatalar olmalarıydı.

Parti içindeki bu iki mücadeleden çıkarılan dersler nelerdir? Bunları şöyle sıralayabiliriz:

(1) Hem öznel hem de nesnel etkenleri göz ardı eden «sol» acelecilik eğilimi, devrimci bir savaşa ve dolayısıyla her devrimci harekete son derece zararlıdır. Bu eğilim, düşmanın beşinci «kuşatma ve bastırma» harekâtına karşı mücadelede ortaya çıkan ciddi ilke hatalarından biriydi ve Çin devrimci savaşının özelliklerini bilmemekten doğuyordu.

(2) Çang Guotao'nun oportünizmi ise devrimci savaşta sağ oportünizmi temsil ediyordu ve sürekli geri çekilme çizgisinin, savaşçılığının ve Parti düşmanı faaliyetlerin bir karışımıydı. Uzun ve kahramanca bir mücadele geçmişine ve özünde değerli niteliklere sahip kişilerden oluşan Kızıl Ordu'nun Dördüncü Cephe Ordusu'ndaki çok sayıda kadro ve Parti üyesi, ancak bu tür oportünizmi yendikten

3. Basi Toplantısı, Merkez Komitesi Siyasi Bürosu tarafından 1935 Ağustos'unda Si-cuan'ın kuzeybatısındaki Basi'de toplanmıştı. Kızıl Ordu'nun bir kesimini yöneten Çang Guotao Merkez Komitesinden kopmuştu. Merkez Komitesinin emirlerine karşı çıkıyor ve onu baltalamaya çalışıyordu. Merkez Komitesi bu toplantıda, kendisinin emirlerine uyan Kızıl Ordu kuvvetleriyle birlikte tehlikeli bölgeyi terk etmeyi ve Kuzey Şensi'ye geçmeyi kararlaştırdı. Ama Çang Guotao kandırıldığı Kızıl Ordu birliklerini Tiencuan, Luşan, Büyük ve Küçük Cincuan ve Aba'nın güneyindeki bölgeye götürdü ve orada sahte bir merkez komitesi kurarak Partiye karşı bayrak açtı.

4. Yen'an Toplantısı, Partinin Merkez Komitesi Siyasi Bürosununun 1937 Nisan'ında Yen'an'da yaptığı genişletilmiş toplantıydı. Bu toplantıdan önce, Çang Guotao'nun komutasında bulunan, ama onun sahtekârlığının farkına varan Kızıl Ordu birliklerindeki çok sayıda kadro ve asker, Şensi-Gansu sınır bölgesine doğru kuzeye yürüdü. Ama bazı birlikler yolda hatalı emirlere göre hareket ettiler ve batıya, Gansu Eyaletinde bulunan Gancov, Liangcov ve Sucov bölgesine yöneldiler. Bunların çoğu düşman tarafından yok edildi, geri kalanı da Sinciang'a döndü; Şensi-Gansu sınır bölgesine ancak daha sonra geri dönebildiler. Öteki birlikler ise çoktan Şensi-Gansu sınır bölgesine varmışlar ve Merkezi Kızıl Ordu'nun kuvvetleriyle birleşmişlerdi. Çang Guotao'nun kendisi de Kuzey Şensi'ye döndü ve Yen'an Toplantısına katıldı. Toplantıda Çang Guotao'nun oportünizmi ve Partiye başkaldırışı sistemli ve kesin bir şekilde mahkûm edildi. Çang Guotao ikiyüzlü bir tutumla boyun eğer gibi yaptı, ama gerçekte Partiye kesin ihaneti için hazırlıklara girişti.

sonra onun tuzaklarından kendilerini kurtarabilmiş ve Merkez Komitesinin doğru çizgisine dönebilmiştir.

(3) On yıllık Toprak Devrimi Savaşı boyunca büyük örgütsel çalışmada, yani ordunun inşasında, yönetim işlerinde, kitle çalışmasında ve Partinin inşasında önemli başarılar elde edildi. Böyle bir örgütsel çalışmanın cephedeki kahramanca savaşa sağladığı destek olmasaydı, Çan Kayşek'e karşı verilen amansız mücadeleyi sürdüremezdik. Ancak bu dönemin son bölümünde Partinin kadro ve örgütlenme siyasetinde ciddi ilke hataları yapılmıştır. Bu hatalar, sekterlik eğilimi, aşırı cezalandırma ve ideolojik mücadele siyasetinin aşırısına varılması şeklinde kendini gösterdi. Bu hatalar, hem eski Li Lisan çizgisinin kalıntılarını yok edemeyişimizden, hem de o zamanlar ilke sorunlarında yapılan siyasi hatalardan doğuyordu. Bu hatalar da Zunyi Toplantısında düzeltildi ve Parti ancak böylece, doğru bir kadro siyasetine ve doğru örgütsel ilkelere dönebildi. Çang Guotao'nun örgütsel çizgisine gelince, bu çizgi bütün Parti ilkelerini çiğnemiş, Parti disiplinini bozmuş ve bölücü faaliyeti Partiye, Merkez Komitesine ve Komünist Enternasyonal'e karşı çıkma noktasına kadar vardırmıştı. Merkez Komitesi, Çang Guotao'nun haksız ve hatalı çizgisini yenmek ve onun Parti düşmanı faaliyetini önlemek için mümkün olan her şeyi yaptı ve aynı zamanda Çang Guotao'nun kendisini de kurtarmaya çalıştı. Ama o, hatalarını düzeltmeyi inatla reddettiği, ikiyüzlülüğe başvurduğu ve en sonunda partiye ihanet edip kendini Guomindang'ın kollarına attığı için, Parti sert önlemler alarak onu Partiden atmak zorunda kaldı. Bu disiplin önlemi yalnızca bütün Parti üyelerinin değil, milli kurtuluş davasına sadık olan herkesin desteğini kazandı. Komünist Enternasyonal de kararı onayladı ve Çang Guotao'yu bir kaçak ve dönek olarak mahkûm etti.

Bu dersler ve bu başarılar bize, bütün Partiyi birleştirmemiz, onun ideolojik, siyasi ve örgütsel birliğini güçlendirmemiz ve Direnme Savaşı'nı başarıyla sürdürmemiz için gereken önkoşulları sağladı. Partimiz iki cephede verilen mücadeleyle kendini güçlendirdi ve sağlamlaştırdı.

İKİ CEPHEDE SÜRDÜRÜLEN BUGÜNKÜ MÜCADELE

Bundan böyle, «sol» aceleciliğe karşı hâlâ dikkatli davranmak gerekiyorsa da, Direnme Savaşı'nda sağcı kötümserliğe karşı mücadele etmek son derece önemlidir. Birleşik Cephe, Parti ve kitlelerin örgütlenmesi sorunlarında, Japonya'ya karşı olan öbür parti ve gruplarla işbirliği yapmayı, Komünist Partisini genişletmeyi ve kitle hareketini yaygınlaştırmayı gerçekleştirmek için kapalı-kapıcılık şeklindeki «sol» eğilime karşı mücadeleye devam etmeliyiz. Aynı zamanda, sağ oportünist bir eğilim olan kayıtsız şartsız işbirliği ve genişlemeye karşı mücadeleye de önem vermeliyiz. Aksi takdirde bu işbirliği ve genişleme engellenecek, teslimiyetçi bir işbirliğine ve ilkesiz bir genişlemeye dönüşecektir.

İki cephede verilen ideolojik mücadele, her durumda somut koşullara uymalıdır; sorunlara hiçbir zaman öznelci bir şekilde yaklaşmamalı, kişileri «damgalama» eski alışkanlığının sürmesine izin vermemeliyiz.

Sapmalara karşı mücadelede, ikiyüzlü davranışlara karşı çıkmaya özel bir önem vermeliyiz. Çang Guotao örneğinde görüldüğü gibi, bu çeşit davranışların en büyük tehlikesi, bölücü faaliyetlere dönüşebilmeleridir. Kitle içinde kabul edip özel konuşmalarda karşı çıkmak, evet derken içinden hayır diye düşünmek, bir insanın yüzüne gülüp arkasından konuşmak, bütün bunlar ikiyüzlülüğün çeşitleridir. Parti disiplinini, ancak bu türden davranışlara karşı parti üyelerinin ve kadroların uyanıklığını artırarak güçlendirebiliriz.

İNCELEME

Genel olarak bunu yapabilecek durumda olan bütün Komünist Partisi üyeleri Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in teorisini, tarihimizi, günümüzdeki hareket ve akımları incelemelidir; bunun yanı sıra daha az eğitim görmüş üyelerin eğitilmesine yardım etmelidirler. Özellikle kadrolar bu konuları dikkatle incelemelidirler. Merkez Komitesi üyeleri ve kıdemli kadrolar ise bu konulara daha da önem vermelidir. Hiçbir siyasi parti devrimci teoriye ve tarih bilgisine sahip olmadan ve pratik hareketi derinliğine kavramadan, büyük bir devrimci hareketi zafere ulaştıramaz.

Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in teorisi evrenseldir. Biz bu teoriyi bir dogma olarak değil, bir eylem kılavuzu olarak görmeliyiz. Bu teorinin incelenmesi, sadece birtakım deyimler ve terimler öğrenmek için değil, Marksizm-Leninizmi bir devrim bilimi olarak kavramak için yapılmalıdır. Bu, sadece Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in, gerçek hayatı ve devrimci tecrübeleri kapsamlı bir şekilde inceleyerek elde ettikleri genel yasaları kavramak sorunu değil, onların sorunları incelerken ve çözerken uyguladıkları yöntemi ve bakış açısını kavramak sorunudur. Partimizin Marksizm-Leninizmi kavrayışı eskisine oranla şimdi daha iyidir, ama gene de kapsamlı ve derin olmaktan uzaktır. Görevimiz, yüce ve eşi görülmedik bir mücadelede birkaç yüz milyonluk büyük bir millete önderlik etmektir. Bu yüzden de, Marksizm-Leninizmin incelenmesinin yaygınlaştırılması ve derinleştirilmesi karşımıza hemen çözülmesi gereken büyük bir sorun olarak çıkmaktadır; bu da ancak yoğun bir çabayla gerçekleşebilir. Merkez Komitesinin bu genel toplantısından sonra, bütün Parti üyelerinin incelemede birbirleriyle yarışacaklarını ve bu yarışmanın, kimin gerçekten bir şeyler öğrendiğini, kimin daha fazla, daha iyi öğrendiğini göstereceğini umarım. Önderliğin asıl sorumluluğunu yüklenmek sorununa gelince, Marksizm-Leninizmi bölük pörçük değil, sistemli bir şekilde, kof bir şekilde değil, gerçekten kavramış 100 ya da 200 yoldaşın bulunması Partimizin savaşma gücünü çok yükseltecek ve Japon emperyalizmini yenme görevimizi daha çabuk yerine getirmemizi sağlayacaktır.

Bir başka görevimiz de, tarihî mirasımızı incelemek ve onu eleştireci bir gözle özümleyebilmek için Marksist yöntemi kullanmaktır. Tarihimiz binlerce yıl gerilere uzanır ve kendine özgü nitelikleri, sayısız hazineleri vardır. Ama bizler bu konularda ilkokul çocukları kadar cahiliz. Bugünkü Çin, geçmişteki Çin'den doğmuştur; biz, tarihi ele alış konusunda Marksist bir yaklaşıma sahibiz ve bundan dolayı da tarihimizi bir kenara atmamalıyız. Konfüçyus'tan Sun Yatsen'e kadar olan tarihimizi özümlemeli, bu değerli mirasa sahip çıkmalıyız. Bu, günümüzün büyük hareketine rehberlik etmek açısından çok önemlidir. Komünistler, Marksist oldukları için enternasyonalisttirler; ama Marksizmi, ancak kesin bir milli biçim kazandığı ve ülkemizin somut özellikleriyle kaynaştığı zaman uygulayabiliriz. Marksizm-

Leninizmin büyük gücü, bütün ülkelerin somut devrimci pratiği ile bütünleşmesinden ileri gelmektedir. Çin Komünist Partisinin sorunu, Marksizm-Leninizm teorisini Çin'in somut koşullarına uygulamayı öğrenmektir. Büyük Çin milletinin bir parçası, kanı ve canıyla onun bir parçası olan Çin komünistleri için, Çin'in özelliklerinden kopuk bir şekilde Marksizmden söz etmek soyut bir Marksizm, boşlukta yüzen bir Marksizm olur. Bundan dolayı, Marksizmi, her yansıması mutlaka bir Çin özelliği taşıyacak şekilde Çin'de somut olarak uygulamak, yani Marksizmi Çin'in somut özellikleri ışığında uygulamak, bütün Partinin acilen kavrayıp çözmesi gereken bir sorun haline gelmektedir. Yabancı taklitçiliği ortadan kaldırılmalı; boş, soyut havalar çalmaktan vazgeçilmeli, dogmatizm bir kenara atılmalıdır; bütün bunların yerine Çin'in sıradan halkının sevdiği yeni ve canlı Çin tarzı konmalıdır. Enternasyonalist içeriği milli biçimden koparmak, enternasyonalizmden hiçbir şey anlamayanların tutumudur. Biz, tersine bu ikisini sıkıca birleştirmeliyiz. Bu konuda saflarımızda, bilinçli bir şekilde alt edilmesi gereken ciddi hatalar vardır.

Bugünkü hareketin özellikleri nelerdir? Yasaları nelerdir? Nasıl yönlendirilmelidir? Bütün bunlar pratik sorunlardır. Bugün bile Japon emperyalizmi ya da Çin hakkında henüz her şeyi kavrayamıyoruz. Hareket gelişiyor, ileride yeni şeyler de ortaya çıkacak, zaten bunlar sürekli olarak ortaya çıkıyor. Bu hareketi bütünlüğü ve gelişimi içinde incelemek, sürekli dikkatimizi gerektiren büyük bir görevdir. Bu sorunları ciddiyetle ve dikkatle incelemeyi reddeden bir kimse, Marksist değildir.

Bildiğiyle yetinmek incelemenin düşmanıdır. Bildiğiyle yetinme anlayışından kurtulmadıkça gerçekten hiçbir şey öğrenemeyiz. Kendimize karşı tutumumuz «öğrenmeye doymamak»; başkalarına karşı tutumumuz ise, «öğretmekten usanmamak» olmalıdır.

BİRLİK VE ZAFER

Çin Komünist Partisi içinde birlik, Direnme Savaşı'nı kazanmak ve yeni bir Çin kurmak için bütün milleti birleştirmenin önkoşuludur. On yedi yıllık çelikleşme süreci, Çin Komünist Partisi'ne, iç birliği sağlamanın birçok yolunu öğretti. Partimiz şimdi çok daha olgun bir Partidir. Dolayısıyla, Direnme Savaşı'nda zafere ulaşmak ve yeni bir Çin

kurmak uğruna verdiğimiz mücadelede bütün halk için güçlü bir çekirdek yaratabiliriz. Yoldaşlar, birlik olduğumuz sürece, bu hedefe kesinlikle ulaşabiliriz.

BİRLEŞİK CEPHE İÇİNDE BAĞIMSIZLIK VE İNİSİYATİF SORUNU*

5 Kasım 1938

YARDIM VE TAVİZLER OLUMSUZ DEĞİL OLUMLU OLMALIDIR

Birleşik cephe içindeki bütün siyasi partiler ve gruplar birbirlerine yardım etmeli ve uzun süreli işbirliği uğruna karşılıklı tavizler vermelidirler; ama bu yardım ve ödünler olumsuz değil, olumlu olmalıdır. Kendi Partimizi ve ordumuzu sağlamlaştırmalı ve genişletmeli, aynı zamanda dost partilerin ve orduların sağlamlaşmasına ve gelişmesine yardımcı olmalıyız. Halk, hükümetten siyasi ve ekonomik taleplerini yerine getirmesini istiyor, aynı zamanda Direnme

* Bu yazı, Mao Zedung yoldaşın Partinin Altıncı Merkez Komitesinin 6. Genel Toplantısında yaptığı kapanış konuşmasının bir bölümüdür. O sıralar, birleşik cephe içinde bağımsızlık ve inisiyatif sorunu, Japonya'ya Karşı Birleşik Cephe'ye ilişkin başlıca sorunlardan biriydi. Bu konuda, Mao Zedung yoldaş ile Cen Şaoyu arasında görüş ayrılıkları vardı. Sorun özünde, birleşik cephe proleteryanın önderliği sorunuydu. Mao Zedung yoldaş, Aralık 1947 raporunda («Şimdiki Durum ve Görevlerimiz») bu ayrılıkları kısaca özetledi:

Partimiz, Direnme Savaşı sırasında, teslimiyetçilerin fikirlerine benzer fikirlere karşı (Cen Dusiu'nun Birinci Devrimci İç Savaş dönemindeki teslimiyetçiliği kastediliyor), yani Guomindang'ın halk düşmanı siyasetlerine taviz vermek, kitlelerden çok Guomindang'a güvenmek, kitle mücadelelerini harekete geçirmeyi ve sonuna kadar geliştirmeyi göze almamak, Kurtarılmış Bölgeleri ve Japon işgali altında bulunan bölgelerdeki halk ordularını genişletmeyi göze almamak ve Direnme Savaşı'nda önderliği Guomindang'a teslim etmek gibi fikirlere karşı mücadele etti. Partimiz, Marksizm-Leninizmin ilkelerine ters düşen bu gibi sağ ve çarpık fikirlere karşı kararlı bir mücadele açtı. «ilerici güçleri geliştirme, ortadaki güçleri kazanma ve iflah olmaz güçleri tecrit etme» şeklindeki siyasi çizgisini kararlılıkla yürüttü ve Kurtarılmış Bölgeleri ve Halk Kurtuluş Ordusu'nu kararlılıkla genişletti. Bu, hem Japon emperyalizminin saldırı döneminde partiye onu alt etme yeteneğini, hem de Japonların teslim olmasından sonraki dönemde, Çan Kayşek karşı-devrimci savaşını başlattığı zaman, Partimize, Çan Kayşek'in karşı-devrimci savaşına halkın devrimci savaşıyla rahatça ve kayıp vermeden karşı koyma ve kısa zamanda büyük zaferler kazanma yeteneğini sağladı. Bütün Partili yoldaşlar, tarihten çıkarılan bu dersleri asla unutmamalıdır.

Savaşı'nı ilerletmesi için hükümete mümkün olan her türlü yardımı yapıyor; fabrika işçileri patronlardan daha iyi koşullar talep ediyorlar, öbür yandan da direnişin çıkarları uğruna çok sıkı çalışıyorlar; yabancı saldırısına karşı bir birlik uğruna, toprak ağaları kira ve fazileri indirmeli, öbür yandan köylüler de kira ve faizleri ödemelidirler. Bütün bu karşılıklı yardımlaşma ilkeleri ve siyasetleri olumsuz ya da tek yanlı değil, olumludur. Aynı şey karşılıklı tavizler için de geçerli olmalıdır. Her iki taraf da birbirini baltalamaktan ve birbirinin partisi, hükümeti ve ordusu içinde gizli parti kolları örgütlemekten kaçınılmalıdır. Biz, kendi payımıza, Guomindang'ın ve onun hükümeti ve ordusunun içinde gizli parti kolu örgütlemiyoruz; Guomindang'ın içi bu bakımdan rahat olabilir. Bunu Direnme Savaşı'nın yararını düşünerek yapıyoruz. «Başka şeyler yapabilmek için bazı şeyleri yapmaktan kaçın»¹ sözü tam bu durumu ifade etmektedir. Kızıl Ordu yeniden örgütlenmeden, Kızıl bölgelerdeki yönetim sisteminde değişiklik yapılmadan ve silahlı ayaklanma siyasetini terk etmeden, bir milli direnme savaşı mümkün olamazdı. Biz birincisinden vazgeçerek ikincisini gerçekleştirdik; olumsuz önlemler olumlu sonuçlar verdi. «Daha ileri atılmak üzere geri çekilmek»², işte Leninizm budur. Vermeyi bütünüyle olumsuz bir şey olarak görmek, Marksizm-Leninizme aykındır. Aslında gerçekten de, bütünüyle olumsuz örnekler yok değildir. Sözgelimi, İkinci Enternasyonal'in emek ile sermaye arasında işbirliği öğretisi³ bütün bir sınıfa ve bütün bir devrime ihanetle sonuçlanmıştı. Çin'de Cen Dusiu da, Çang Guotao da teslimiyetçiydiler; teslimiyetçiliğe şiddetle karşı çıkılmalıdır. Müttefiklerimiz ya da düşmanlarımızla olan ilişkilerimizde tavizler verirken, geri çekilirken, savunmaya geçer ve ilerlememizi durdururken, bunları, daima tüm devrimci siyasetimizin bir parçası, genel devrimci çizginin kaçınılmaz bir halkası, dolambaçlı yolda yapılan bir dönüş olarak görmeliyiz. Kısacası, bunlar olumludur.

1. *Mençius*'tan alıntı.

2. V.İ. Lenin, «Hegel'in *Felsefe Tarihi Üzerine Dersler* Kitabının Özeti», *Bütün Eserleri*, Cilt 38. Rus. bas., Moskova, 1958, s. 275

3. «Emek ile sermaye arasında işbirliği öğretisi», İkinci Enternasyonal'in, kapitalist ülkelerde bu türden işbirliğini savunan ve burjuvazinin iktidarının devrim yoluyla yıkılmasına ve proletarya diktatörlüğünün kurulmasına karşı çıkan gerici öğretisidir.

MİLLİ MÜCADELE İLE SINIF MÜCADELESİ ARASINDAKİ ÖZDEŞLİK

Uzun süreli bir işbirliğiyle uzun bir savaşı sürdürmek ya da başka bir deyişle sınıf mücadelesini Japonya'ya karşı bugünkü milli mücadeleye bağımlı kılmak: Birleşik cephenin temel ilkesi işte budur. Bu ilkeye uygun olarak, partilerin ve sınıfların bağımsız niteliği ve onların birleşik cephe içindeki bağımsızlık ve inisiyatifleri korunmalı, işbirliği ve birlik uğruna temel hakları feda edilmemeli, tam tersine belli sınırlar içinde sıkı sıkıya savunulmalıdır. İşbirliği ancak bu şekilde ilerletilebilir ve aslında herhangi bir işbirliği ancak böyle mümkün olabilir. Aksi takdirde, işbirliği birbirinin içinde erimeye dönüşür ve birleşik cephe ister istemez feda edilmiş olur. Milli nitelikteki bir mücadele içinde sınıf mücadelesi, ulusal mücadele biçimini alır; bu da ikisi arasındaki özdeşliği gösterir. Bir yandan, belli bir tarihi dönem boyunca çeşitli sınıfların siyasi ve ekonomik taleplerinin işbirliğini bozacak nitelikte olmaması gerekir; öbür yandan milli mücadelenin talepleri (Japonya'ya karşı direnme gereği) bütün sınıf mücadelesinin çıkış noktası olmalıdır. Dolayısıyla, birleşik cephe içinde birlik ile bağımsızlık arasında ve milli mücadele ile sınıf mücadelesi arasında özdeşlik vardır.

«HER ŞEY BİRLEŞİK CEPHE YOLUYLA» ANLAYIŞI YANLIŞTIR

Guomindang iktidar partisidir ve bugüne kadar birleşik cephenin örgütsel bir biçim almasına izin vermemiştir. «Her şey birleşik cephe yoluyla» düşüncesi düşman hatları gerisinde mümkün değildir; çünkü oralarda Guomindang'ın onayladığı anlaşmalara (örneğin, Silahlı Direnme ve Milli Yeniden İnşa Programı) bağlı kalırken, aynı zamanda bağımsızlığı ve inisiyatifi elden bırakmadan hareket etmek zorundayız. Ya da Guomindang'ın neyi kabul edeceğini tahmin ederek, önce harekete geçer, sonra haber veririz. Örneğin, eğer her şeyi «birleşik cephe yoluyla» yapmaya kalkışsaydık, Şantung Eyaleti'ne yönetim görevlilerinin atanması ve birliklerin gönderilmesi hiçbir zaman gerçekleşmezdi. Fransa Komünist Partisi'nin bir zamanlar buna benzer bir slogan ortaya attığı söyleniyor; ama o zaman Fransa'da partilerin ortak bir komitesi zaten vardı ve Sosyalist Parti ortaklaşa kabul

edilen programa uygun hareket etmek istemiyor, kendi başına buyruk bir şekilde davranmak istiyordu; Komünist Partisi hiç kuşkusuz kendisini sınırlamak için değil, Sosyalist Partiyi dizginlemek için böyle bir slogan atmak zorunda kalmıştı. Çin'de ise, Guomindang bütün öteki siyasi partileri eşit haklardan yoksun bırakmıştır ve onları kendi emirlerine uymaya zorlamaktadır. Eğer bu slogan, Guomindang'ın yapacağı her şeyin bizden geçmesi isteğini ifade ediyorsa, bu hem saçma, hem de olanaksız bir şeydir. Eğer yapacağımız her şey için önceden Guomindang'ın onayını almak zorunda kalacaksak, o zaman Guomindang onaylamadığında ne yapacağız? Guomindang'ın siyaseti bizim gelişmemizi kösteklemek olduğuna göre, açıkça elimizi kolumuzu bağlayan böyle bir sloganı atmamız için hiçbir neden yoktur. Bugünkü durumda önceden Guomindang'ın onayını almamız gereken şeyler de vardır; örneğin, üç tümenimizi genişleterek üç kolorduya dönüştürmek. Bu, önce haber vermek, sonra harekete geçmektir. Ama kuvvetlerimizin mevcudunun 200 binin üzerine çıkarılması gibi, ancak tam olarak gerçekleştirildikten sonra Guomindang'a haber verilecek şeyler de vardır. Bu da, önce harekete geçmek, sonra haber vermektir. Ayrıca, Sınır Bölgesi meclisinin toplanması gibi şimdilik haber vermeden yapacağımız şeyler vardır, çünkü Guomindang'ın bunu onaylamayacağını biliyoruz. Bir de öyle şeyler vardır ki, bütün durumu tehlikeye sokabileceği için şimdilik hem yapmamak, hem de haber vermemek gerekmektedir. Kısacası, hem birleşik cepheyi bölmemeli, hem de elimizin kolumuzun bağlanmasına göz yummamalıyız. İşte bu yüzden, «her şey birleşik cephe yoluyla» sloganı atılmamalıdır. Eğer «her şey birleşik cepheye bağımlı olmalıdır» sözü, «her şey Çan Kayşek'e ve Yen Sisan'a bağımlı olmalıdır» tarzında yorumlanıyorsa, o zaman bu slogan da yanlıştır. Bizim siyasetimiz, birleşik cephe içinde bağımsızlık ve inisiyatif siyasetidir, hem birlik hem bağımsızlık siyasetidir.

SAVAŞ VE STRATEJİ SORUNLARI*

6 Kasım 1938

I. ÇİN'İN ÖZELLİKLERİ VE DEVRİMCİ SAVAŞ

İktidarın silah zoruyla ele geçirilmesi, sorunun savaşıyla çözülmesi, devrimin başlıca görevi ve en yüksek biçimidir. Bu Marksist-Leninist devrim ilkesi, gerek Çin ve gerekse bütün ülkeler için evrensel olarak geçerlidir.

Ama ilke aynı kalmakla birlikte, onun proletarya partisi tarafından uygulanması, değişik koşullara göre değişik biçimler alır. Faşist olmadıkları ya da savaş halinde olmadıkları zaman kapitalist ülkeler içte (feodalizmi değil) burjuva demokrasisini uygularlar; dış ilişkilerinde ise kendileri baskı altında olmayıp, başka ülkeleri baskı altında tutarlar. Bu özelliklerinden dolayı, kapitalist ülkelerdeki proletarya partisinin görevi, uzun bir legal mücadele dönemi boyunca işçileri eğitmek, güç toplamak ve böylece kapitalizmi nihai olarak yıkmaya hazırlanmaktır. Bu ülkelerde sorun, uzun bir legal mücadele, parlamentodan bir kürsü olarak yararlanma, ekonomik ve siyasi grevler, sendikaların örgütlenmesi ve işçilerin eğitilmesi sorunudur. Orada ör-

* Bu makale, Mao Zedung yoldaşın, Partinin Altıncı Merkez Komitesinin 6. Genel Toplantısında yaptığı kapanış konuşmasının bir bölümüdür. «Japonya'ya Karşı Gerilla Savaşında Strateji Sorunları» ve «Uzun Süreli Savaş Üzerine» adlı makalelerinde Mao Zedung yoldaş, Partinin Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'ndaki önder rolü sorununu açıklığa kavuşturmuştu. Ama bazı yoldaşlar, sağ oportünist hatalar işleyerek, Partinin birleşik cephe içinde bağımsızlığını ve inisiyatifi koruması gerektiğini inkâr ettiler; böylece Partinin savaşa ve stratejiye ilişkin çizgisi konusunda kuşku yarattılar ve hatta ona karşı çıktılar. Mao Zedung yoldaş, bu sağ oportünizmin üstesinden gelmek, bütün Partinin Çin devrimindeki savaş ve strateji sorunlarının büyük önemini daha da berrak bir şekilde kavramasını sağlamak ve Partiyi bu yönde ciddiyetle çalışmaya seferber etmek için, soruna Çin'in siyasi mücadelelerinin tarihi açısından yaklaşarak, bu genel toplantıda konunun önemini bir kere daha vurguladı. Partinin askeri çalışmasının gelişmesi ile stratejisindeki somut değişiklikleri tahlil etti. Bunun sonucunda, Parti önderliğinde düşünce birliği ve bütün Parti içinde eylem birliği sağlanmış oldu.

gütlenme biçimi legaldir, mücadele biçimi de kantsızdır (askeri değildir). Savaş sorununa gelince, kapitalist ülkelerdeki Komünist Partileri kendi ülkeleri tarafından yürütülen emperyalist savaflara karşı çıkarlar. Eğer böyle savaflar patlak verirse bu Partilerin siyaseti, kendi ülkelerindeki gerici hükümetlerin yenilgiye uğramasını sağlamaktır. Komünist Partilerinin vermek istedikleri tek savaş, hazırlanmakta oldukları iç savaftır.¹ Ancak bu ayaklanma ve savaş, burjuvazi gerçekten çaresiz bir duruma gelinceye, proletaryanın büyük çoğunluğu silaha sarılıp savaşmaya kararlı hale gelinceye ve köylük bölgelerdeki kitleler proletaryaya gönüllü olarak yardım edinceye kadar boşaltılmamalıdır. Ve böyle bir ayaklanma ve savaşı başlatmanın zamanı geldiğinde, ilk adım şehirleri ele geçirmek, ardından da köylük bölgelere ilerlemek olacaktır; tersi değil. Bütün bunlar kapitalist ülkelerdeki Komünist Partileri tarafından yapılmıştır ve Rusya'daki Ekim Devrimi'yle de doğruluğu kanıtlanmıştır.

Çin ise farklıdır. Çin'in özellikleri, bağımsız ve demokratik değil, yarı-sömürge ve yarı-feodal olması, içte demokrasi olmayıp feodal baskı altında bulunması ve dış ilişkilerinde milli bağımsızlığa sahip olmayıp emperyalizmin baskısı altında olmasıdır. Dolayısıyla, yararlanabileceğimiz bir parlamentomuz ve işçileri legal olarak grev için örgütleme hakkımız yoktur. Komünist Partisinin buradaki görevi, esas olarak, ayaklanma ve savaşı başlatmadan önce uzun bir legal mücadele döneminden geçmek ve önce büyük şehirleri ele geçirip ardından köylük bölgeleri işgal etmek değil, tam tersidir.

Emperyalizmin ülkemize silahlı saldırılarda bulunmadığı zamanlarda, Çin Komünist Partisi, ya 1924-1927'de Guangdong Eyaletindeki² ve Kuzey Seferindeki savaflarda olduğu gibi, savaş ağalarına (emperyalizmin uşaklarına) karşı burjuvaziyle birlikte iç savaşa

1. Bkz. V.İ. Lenin, «Savaş ve Rus Sosyal Demokrasisi», *Bütün Eserleri*, Ing. bas. Progress Publishers, Moskova, 1964, Cilt 21, s. 27-34; «Yurt Dışındaki RSDİP Grublarının Konferansı», *aynı yerde*, s. 158-164; «Emperyalist Savaşta Kendi Hükümetinin Yenilgiye Uğraması», *aynı yerde*, s. 275-280; «Rusya'nın Yenilgisi ve Devrimci Buhran», *aynı yerde*, s. 378-382. 1914-15'te yazılan bu makaleler özellikle o zamanın emperyalist savaşını ele almaktadır. Ayrıca bkz. *Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) Tarihi, Kısa Ders*, Aydınlık Yayınları, İstanbul, 1975, s. 200-208

2. 1924'te Dr. Sun Yatsen, Komünist Partisi ve devrimci işçi ve köylülerle ittifak yaparak, İngiliz emperyalistleriyle birlikte Kanton'da kaşı-devrimci faaliyetlere girişen

girişir, ya da 1927-1936'daki Toprak Devrimi Savaşı'nda olduğu gibi, köylülerle ve şehir küçük burjuvazisiyle birleşerek toprak ağası sınıfına ve komprador burjuvaziye (keza emperyalizmin uşaklarına) karşı iç savaşa girişir. Emperyalizm Çin'e karşı silahlı saldırılar başlattığı zaman ise, Parti, şimdiki Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nda yaptığı gibi, ülkenin yabancı saldırganlara karşı olan bütün sınıf ve tabakalarını birleştirerek yabancı düşmana karşı bir milli savaşa girişir.

Bütün bunlar, Çin ile kapitalist ülkeler arasındaki farkı ortaya koymaktadır. Çin'de esas mücadele biçimi savaş, esas örgütlenme biçimi ordudur. Kitle örgütlenmesi ve kitle mücadelesi gibi öbür biçimler de son derece önemli, hatta vazgeçilmez biçimlerdir ve hiçbir koşul altında küçümsenemezler; ama onların amacı savaşa hizmet etmektir. Bir savaşın patlamasından önceki bütün örgütlenme ve mücadele, savaşa hazırlık içindir. Örneğin, 1919'daki 4 Mayıs Hareketinden 1925'teki 30 Mayıs Hareketine kadar olan dönemde olduğu gibi. Savaş patladıktan sonra ise, bütün örgütlenme ve mücadele, savaşla dolaylı ya da dolaysız olarak uyum içinde yürütülür. Örneğin, devrimci ordunun cephe gerisinde bütün örgütlenme ve mücadelenin savaşla doğrudan doğruya uyum içinde yürütüldüğü, Kuzeydeki savaş ağası bölgelerinde ise bütün örgütlenme ve mücadelenin savaşla dolaylı olarak uyum içinde yürütüldüğü Kuzey Seferi döneminde olduğu gibi. Gene, Toprak Devrimi Savaşı döneminde, Kızıl bölgeler içindeki bütün örgütlenme ve mücadele savaşla doğrudan, Kızıl bölgeler dışındaki bütün örgütlenme ve mücadele ise savaşla dolaylı olarak uyum içinde yürütülmüştü. Gene, şimdiki Direnme Savaşı döneminde, Japonya'ya karşı kuvvetlerin cephe gerilerindeki ve düşman tarafından işgal edilmiş bölgelerdeki bütün örgütlenme ve mücadele, savaşla doğrudan ya da dolaylı olarak uyum içinde yürütülmektedir.

kompradorların ve toprak ağalarının silahlı kuvveti olan «Tüccarlar Kıtası»nı yenilgiye uğrattı. Guomindang ile Komünist Partisi arasındaki güçbirliği temelinde kurulmuş olan devrimci ordu 1925 başlarında Kanton'dan yola çıktı. Doğu Seferini yaptı ve köylülerin desteğiyle savaş ağası Cen Ciungming'in birliklerini yendi. Daha sonra Kanton'a döndü ve orada mevzilenmiş bulunan Yunnanlı ve Guangsili savaş ağalarını devirdi. O sonbahar, İkinci Doğu Seferini düzenledi ve en sonunda Cen Ciungming'in kuvvetlerini temizledi. Komünist Partisi ile Komünist Gençlik Birliği üyelerinin en önde kahramanca savaştıkları bu seferler Guangdong Eyaletinin siyasi yönden birleştirilmesiyle sonuçlandı ve Kuzey Seferi için yolu açtı.

«Çin'de silahlı devrim, silahlı karşı-devrimle savaşımaktadır. Bu, Çin devriminin kendine özgü niteliklerinden ve üstünlüklerinden biridir.»³ Stalin yoldaşın bu tezi çok doğrudur ve Kuzey Seferi, Toprak Devrimi Savaşı ve şimdiki Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı için aynı ölçüde geçerlidir. Bunların hepsi de karşı-devrimcilere yöneltilmiş, esas olarak devrimci halk tarafından yürütülen devrimci savaşlardır. Bunlar birbirlerinden sadece, bir iç savaşın bir milli savaştan farklı olduğu ve Komünist Partisi tarafından yürütülen bir savaşın, Komünist Partisinin Guomindang ile ortaklaşa yürüttüğü bir savaştan farklı olduğu ölçüde ayrılırlar. Hiç kuşkusuz bu farklılıklar önemlidir. Bunlar, savaştaki temel güçlerin genişliğini (işçilerle köylülerin ya da işçilerle, köylülerin ve burjuvazinin ittifakı) ve savaştaki düşmanımızın içte mi yoksa dışta mı olduğunu (savaşın iç düşmanlara karşı mı, yoksa dış düşmanlara karşı mı, olduğunu ve eğer iç düşmanlara karşıysa, Kuzeyli savaş ağalarına karşı mı yoksa Guomindang'a karşı mı olduğunu) gösterir. Bunlar aynı zamanda, Çin'in devrimci savaşının niteliğinin, tarihindeki farklı aşamalarına göre değiştiğini de gösterir. Ama bütün bu savaşlar silahlı devrimin, silahlı karşı-devrime karşı savaşmasının örnekleridir. Hepsi devrimci savaşlardır ve hepsi Çin devriminin kendine özgü niteliklerini ve üstünlüklerini ortaya koymaktadırlar. Devrimci savaşın «Çin devriminin kendine özgü niteliklerinden ve üstünlüklerinden biri olduğu» tezi Çin'in koşullarına tamamen uygundur. Çin proletaryasının partisinin temel görevi, hemen hemen ta başından beri karşı karşıya bulunduğu görev, mümkün olduğu kadar çok müttefikle birleşmek ve koşullara göre, ister içten ister dıştan gelsin, silahlı karşı-devrime karşı milli ve toplumsal kurtuluş için silahlı mücadeleler örgütlemektir. Silahlı mücadele olmaksızın, proletaryanın ve Komünist Partisinin Çin'de hiçbir varlığı olmazdı ve herhangi bir devrimci görevi başarıya ulaştırmak da olanaksız olurdu.

Partimiz, kuruluşundan sonraki ilk beş-altı yıl içinde, yani 1921'den 1926'da Kuzey Seferine katılmasına kadar olan süre içinde, bu noktayı tam olarak kavrayamamıştı. O sırada Çin'de silahlı mü-

3. J.V. Stalin, «Çin Devriminin Önündeki Olasılıklar», *Eserler*, Cilt 8, İng. bas., FLPH, Moskova, 1964, s. 379

cadelenin olağanüstü önemini anlamıyor, savaş için ciddi olarak hazırlanmıyor ve silahlı kuvvetler örgütlemiyor, askeri strateji ve taktiklerin incelenmesine kendini vermiyordu. Kuzey Seferi sırasında orduyu kendi safına kazanmayı ihmal ederek, kitle hareketine tek yanlı bir şekilde önem verdi; bunun sonucunda da, Guomindang gerici hale gelir gelmez kitle hareketi tamamen çöktü. Birçok yoldaş 1927'den sonra uzun bir süre şehirlerde ayaklanmalar için hazırlanmayı ve Beyaz bölgelerde çalışmayı Partinin esas görevi saymaya devam ettiler. Ancak düşmanın 1931'deki üçüncü «kuşatma ve bastırma» kampanyasını püskürterek kazandığımız zaferden sonradır ki bazı yoldaşlar, bu konudaki tutumlarını temelden değiştirdiler. Ancak bu, bütün Parti için geçerli değildi ve burada anlattığımız doğrultuda düşünmeyen başka yoldaşlar vardı.

Tecrübe bize Çin'in sorunlarının silahlı kuvvet olmaksızın çözülemeyeceğini öğretiyor. Bu noktanın kavranması, Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nı bundan böyle başarıyla sürdürmemize yardımcı olacaktır. Japonya'ya karşı savaşta bütün milletin silahlı direnişe girişiyor olması, bu sorunun önemini bütün Partiye daha iyi kavratacak olan bir olgudur ve her Parti üyesi her an silaha sarılıp cepheye gitmeye hazır olmalıdır. Ayrıca bu toplantımız, Partinin esas çalışma alanlarının muharebe bölgeleri ve düşmanın gerisi olduğuna karar vermekle, çabalarımızın doğrultusunu kesin bir şekilde belirlemiştir. Bu, aynı zamanda, bazı Parti üyelerinin savaşı incelemeye ve savaşa katılmaya isteksiz olup sadece Parti örgütlerinde ve kitle hareketinde çalışmaya istekli olma eğilimine ve aynı şekilde bazı okulların öğrencilerini cepheye gitmeye teşvik etmemelerine ve benzeri olgulara karşı mükemmel bir panzehirdir. Çin'in büyük bir bölümünde, Partinin örgütsel çalışması ve kitle çalışması silahlı mücadeleye doğrudan doğruya bağlıdır; silahlı mücadeleden kopuk ve kendi başına yürütülen hiçbir Parti çalışması ya da kitle çalışması yoktur ve olamaz da. Hatta (Yunan, Guyçov ve Sicuan gibi) muharebe bölgelerinden uzak cephe gerisi bölgelerinde ve (Peyping, Tiancin, Nancing ve Şanghay gibi) düşman işgali altındaki bölgelerde bile, Partinin örgütsel çalışması ve kitle çalışması savaşla uyum içinde yürütülmektedir ve sadece ve sa-

dece cephenin ihtiyaçlarına hizmet etmek zorundadır. Tek kelimeyle, bütün Parti savaşa çok büyük önem vermeli, askeri sorunları incelemeli ve savaşa hazırlanmalıdır.

II. GUOMINDANG'IN SAVAŞ TARİHİ

Guomindang'ın tarihine bakmak ve savaşa ne kadar önem verdiğini görmek bizim için yararlı olacaktır.

Sun Yatsen daha başında, küçük bir devrimci grup örgütlediğinde, Çing Hanedanına karşı silahlı ayaklanmalar düzenledi.⁴ *Tung Meng Huy* (Çin Devrimci Birliği) dönemi, 1911 Devrimi'yle Çing Hanedanının silah zoruyla devrilmesine kadar uzanan silahlı ayaklanmalarla doluydu.⁵ Sun Yatsen daha sonra, Çin Devrimci Partisi döneminde, Yuan Şikay'a karşı askeri bir harekâta girişti.⁶ Bunu izleyen,

4. 1894'te Dr.Sun Yatsen, Honololu'da *Sing Çung Huy* (Çin'in Yeniden Doğuşu Derneği) adını taşıyan küçük bir devrimci örgüt kurdu. Halk arasındaki gizli demeklerin desteğiyle, 1895 Çin-Japon Savaşı'nda yenilgiye uğrayan Çing hükümetine karşı Guangdong Eyaleti'nde (biri 1895'te Kanton'da, öteki de 1900'de Huycov'da olmak üzere) iki silahlı ayaklanma düzenledi.

5. *Tung Meng Huy*, ya da Çin Devrimci Birliği (burjuvazinin, küçük burjuvazinin ve toprak sahibi eşrafın Çing hükümetine karşı olan bir kesiminin bir birleşik cephe örgütü), *Sing Çung Huy* (bkz. yukarıdaki not) ile *Hua Sing Huy* (Çin'in Yeniden Doğuşu Demeği) ve *Kuang Fu Huy* (Yabancı Boyunduruğunu Kırma Demeği) adındaki öbür iki grubun birleşmesiyle 1905'te kuruldu. Bu birlik, «Tatarların (Mançuların) kovulmasını, Çin'in yeniden kazanılmasını, bir cumhuriyet kurulmasını ve toprak mülkiyetinin eşitlendirilmesini» savunan bir burjuva devrimi programı öne sürdü. Çin Devrimci Birliği döneminde gizli demeklerle ve Çing hükümetinin Yeni Ordusu'nun bir kısmıyla ittifak kuran Dr. Sun Yatsen, Çing rejimine karşı bir dizi silahlı ayaklanma başlattı. Bunların en önemlileri 1906'da Bingsiang'da (Ciangsi Eyaleti), Liuyang ve Liling'de (Hunan Eyaleti); 1907'de Huangang, Çaoçov ve Çinçov'da (Guandung Eyaleti) ve Çennanguan'da (Guangsi Eyaleti); 1908'de Hoku'da (Yunnan Eyaleti) ve 1911'de Kanton'da meydana gelenlerdi. Bunların sonuncusunu, aynı yıl içinde, Çing Hanedanının devrilmesiyle sonuçlanan Vuçang Ayaklanması izledi.

6. 1912'de Çin Devrimci Birliği, yeniden örgütlenerek Guomindang haline geldi ve Yuan Şikay başkanlığındaki Kuzeyli savaş ağaları rejimiyle uzlaştı. 1913 yılında Yuan'ın birlikleri 1911 Devrimi sırasında Ciangsi, Anvey ve Guangdong Eyaletlerinde ortaya çıkan kuvvetleri bastırmak üzere güneye yürüdü. Dr. Sun Yatsen tarafından silahlı bir direniş örgütlendi ama bu çabucak kırıldı. Guomindang'ın uzlaşma siyasetinin hatalı olduğunu anlayan Dr. Sun, kendi örgütünü o zamanın Guomindang'ından ayırt etmek amacıyla 1914'te Japonya'nın Tokyo şehrinde *Çung Hua Ke Ming Tang*'ı (Çin Devrimci Partisi) kurdu. Yeni parti, gerçekte küçük burjuvazinin bir kesimiyle burjuvazinin bir kesiminin siyasi temsilcilerinin Yuan Şikay'a karşı ittifakıydı. Bu ittifak sayesinde Dr. Sun Yatsen 1914'te Şanghay'da küçük bir ayaklanma düzenledi. 1915'te Yuan Şikay kendini imparator ilan ettiği zaman, Zay Engo ve başkaları ona karşı harekete geçmek üzere Yunnan'dan yola çıktılar. Dr. Sun da, Yuan Şikay'a karşı silahlı muhalefeti savunmada ve teşvik etmede faal bir şekilde çalıştı.

deniz birliklerinin güney hareketi⁷, Guylin'den yapılan Kuzey Seferi⁸ ve Vampo Askeri Akademisinin kuruluşu⁹ gibi olaylar da, Sun Yatsen'in askeri girişimleri arasındaydı.

Sun Yatsen'den sonra, Guomindang'ın askeri gücünü doruğuna vardiyan Çan Kayşek geldi. Orduya kendi canı kadar değer veren Çan Kayşek, Kuzey Seferi, İç Savaş ve Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı gibi üç savaş deneyi geçirmiştir. Çan Kayşek son on yıldır bir karşı-devrimcidir. Karşı-devrimci amaçlarla olağanüstü bir «Merkezi Ordu» kurmuştur. Şu canalıcı noktaya sıkı sıkıya bağlı kalmıştır: Ordusu olan güçlüdür ve her şeyi savaş belirler. Bu açıdan, ondan öğreneceklerimiz var. Bu açıdan, Sun Yatsen ve Çan Kayşek bizim öğretmenlerimizdir.

1911 Devrimi'nden bu yana, bütün savaş ağaları, «ordusu olan güçlüdür» ilkesine büyük önem vererek, ordularına can havli ile sarılmışlardır.

Hunan'da inişli çıkışlı bir meslek hayatı geçirmiş kurnaz bir bürokrat olan Tan Yenkey¹⁰ hiçbir zaman sadece sivil bir vali olmakla yetinmemiş, daima hem askeri hem de sivil bir vali olmakta diretmiştir. Hatta ilkönce Kanton'da, sonra da Vuhan'da Milli Hükümetin başkanı olduğu zaman bile, aynı zamanda İkinci Ordu'nun komutanlığını yapıyordu. Çin'in bu özelliğini anlayan bu gibi birçok savaş ağası vardır.

7. 1917'de Dr. Sun Yatsen kendisine bağlı bir deniz kuvvetinin başında Şanghay'dan Kanton'a gitti. Guangdong'u bir üs olarak kullanıp, Kuzeyli savaş ağası Duan Çiruy'a karşı olan Güneybatılı savaş ağalarıyla işbirliği yaparak, ona karşı bir askeri hükümet kurdu.

8. 1921'de Dr. Sun Yatsen, Guangsi Eyaleti'ndeki Guylin'den başlayacak bir kuzey seferi planladı. Ama planı, Kuzeyli savaş ağalarıyla birlik olan astı Cen Ciungming'in isyan etmesiyle boşa çıktı.

9. Kanton yakınlarında Vampo'da bulunan Vampo Askeri Akademisi 1924'te Çin Komünist Partisi ve Sovyetler Birliği'nin yardımıyla Guomindang'ın yeniden örgütlenmesinden sonra Dr. Sun Yatsen tarafından kuruldu. Akademi, Çan Kayşek'in 1927'de devrime ihanetinden önce, Guomindang ile Komünist Partisi tarafından ortaklaşa yönetiliyordu. Çu Enlay, Ye Cienying, Yun Dayying, Siao Çunu yoldaşlar ve ötekiler, belli zamanlarda Akademide sorumlu mevkilerde bulunmuşlardı. Akademi öğrencilerinin birçoğu Komünist Partisi ya da Komünist Gençlik Birliği üyesiydi ve Akademinin devrimci çekirdeğini meydana getiriyordu.

10. Aslen Hunanlı olan Tan Yenkey, bir *Hanlin* idi, yani Çing Hanedanının en yüksek resmi ulema kuruluşunun bir üyesiydi. Ökonce meşrutî krallığı savunan, sonra da 1911 Devrimi'ne katılan bir mevki düşkünüydü. Tan Yenkey'in da... sonra Guomindang'a bağlanması, Hunanlı toprak ağalarıyla Kuzeyli savaş ağaları arasındaki çelişmeyi yansıtıyordu.

Çin'de, örneğin İlerici Parti¹¹ gibi, bir orduya sahip olmak istemeyen partiler de olmuştur; bununla beraber bu parti bile belli ölçüde savaş ağası desteği olmaksızın hükümette mevki elde edemeyeceğini kavramıştır. Bu partinin çeşitli patronları arasında Yuan Şikay¹², Duan Çicuy¹³ ve İlerici Partinin bir kesiminden meydana gelen Siyasi Bilim Grubunun¹⁴ bağlı olduğu Çan Kayşek vardır.

Gençlik Partisi¹⁵ gibi kısa bir geçmişi olan bazı küçük siyasi partilerin orduları yoktur ve dolayısıyla hiçbir şey elde edememişlerdir.

Başka ülkelerde her burjuva partisinin doğrudan doğruya kendi komutası altında bir silahlı kuvvete sahip olmasına gerek yoktur. Ama Çin'de işler farklıdır; ülkenin feodal bölünmesinden dolayı ancak silahlı olan toprak ağası ya da burjuva grup ve partileri güçlüdür; kimin daha çok silahı varsa o daha güçlüdür. Böyle bir ortamda bulunan proletarya partisi, sorunun özünü berrak bir şekilde görmek zorundadır.

Komünistler kişisel askeri güç yaratmak için değil (hiçbir koşulda bunu yapmamalıdır ve kimsenin Çang Guotao örneğini tekrarlamasına izin vermemelidirler), Partinin askeri gücünü ve halkın askeri gücünü yaratmak için savaşmalıdırlar. Şu anda bir milli direnme savaşı sürdürdüğüne göre, aynı zamanda milletin askeri gücünü ya-

11. İlerici Parti, cumhuriyetin ilk yıllarında Yuan Şikay'ın gözetimi altında Liang Çicao ve öbürleri tarafından kuruldu.

12. Yuan Şikay, Çing Hanedanının son yıllarında Kuzeyli savaş ağalarının başıydı. Çing Hanedanı 1911 Devrimi'yle devrildikten sonra Cumhurbaşkanlığını gasp etti ve büyük toprak ağası ile büyük komprador sınıflarını temsil eden ilk Kuzeyli savaş ağaları hükümetini kurdu. Bunu, karşı-devrimci silahlı kuvvete ve emperyalistlerin desteğine dayanarak ve o sırada devrime önderlik eden burjuvazinin uzlaşmacı niteliğinden yararlanarak başardı. 1915 yılında imparator olmak istedi ve Japon emperyalistlerinin desteğini kazanabilmek için, Japonya'nın bütün Çin'i tamamen kendi denetimi altına almayı amaçlayan Yirmi Bir Talebini kabul etti. Aynı yılın Aralık ayında tahta geçmeye yeltenmesi üzerine Yunnan Eyaleti'nde bir ayaklanma oldu; bu ayaklanma derhal ülke çapında yankı uyandırdı ve destek buldu. Yuan Şikay, 1916 Haziran'ında Pekin'de öldü.

13. Duan Çiruy, Yuan Şikay'ın eski bir astı ve Kuzeyli savaş ağalarının Anvey kliğinin başıydı. Yuan'ın ölümünden sonra Pekin hükümetini birkaç kere denetimi altına aldı.

14. Aşırı sağcı Siyasi Bilim Grubu, 1916'da İlerici Parti'nin bir kesimi ile Guomindang'ın bir kesimi tarafından kuruldu. Hükümette mevki ele geçirebilmek için kâh Güneyli, kâh Kuzeyli savaş ağalarına oynadı. 1926-1927'deki Kuzey Seferi sırasında Huang Fu, Çang Çun ve Yang Yungtay gibi Japon yanlısı üyeleri Çan Kayşek ile işbirliği yapmaya başladılar ve onun gerici siyasi tecrübelerinden yararlanarak karşı-devrimci bir rejim kurmasına yardım ettiler.

15. Çin Gençlik Partisi ya da Devletçi Parti diye de anılan Gençlik Partisi, bir avuç zalim faşist politikacı tarafından kurulmuştu. Bunlar, Komünist Partisine ve Sovyetler Birliği'ne karşı çıkmak yoluyla kendilerine karşı-devrimci bir ün sağladılar ve iktidarda bulunan çeşitli gerici gruplar ile emperyalistlerden parasal destek gördüler.

ratmak için de savaşmalıyız. Askeri güç sorununda toyca davranılırsa, hiçbir başarı elde edilemez. Binlerce yıl boyunca gerici hâkim sınıflar tarafından aldatılmış ve sindirilmiş olan emekçi halkın, silahı kendi eline almasının önemini kavraması çok zordur. Japon emperyalist tahakkümünün ve ona karşı ülke çapındaki direnişin emekçi halkımızı savaş meydanına itmiş bulunduğu şu sırada komünistler bu savaşta siyasi bakımdan en bilinçli önderler olduklarını kanıtlamalıdır. Her komünist «Siyasi iktidarın silah namlusunda olduğu» gerçeğini kavramalıdır. Bizim ilkemiz partinin silaha kumanda etmesidir; silahın partiye kumanda etmesine asla izin verilmemelidir. Bununla birlikte, silahlarımız sayesinde, Sekizinci Yol Ordusu'nun Kuzey Çin'de kurduğu güçlü Parti örgütleri örneğinde olduğu gibi, Parti örgütleri yaratabiliriz. Aynı zamanda kadrolar, okullar, kültür ve kitle hareketleri de yaratabiliriz. Yenan'da her şey silahlara sahip olmakla yaratılmıştır. Her şey silahın namlusundadır. Marksist devlet teorisine göre, ordu devletin temel unsurudur. İktidarı ele geçirmek ve elde tutmak isteyen herkes, mutlaka güçlü bir orduya sahip olmalıdır. Bazı kimseler, «savaş her şeye kadirdir» anlayışının savunucuları olduğumuzu söyleyerek bizimle alay ediyorlar. Evet, biz devrimci savaşın her şeye kadir olduğunu savunuyoruz; bu kötü değil, iyidir, Marksisttir. Sovyet Komünist Partisi'nin silahları sosyalizmi yarattı. Biz demokratik bir cumhuriyet yaratacağız. Emperyalizm çağında sınıf mücadelesi tecrübesi bize, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin, silahlı burjuvaziye ve toprak ağalarını ancak silah gücüyle yenebileceklerini öğretiyor; bu anlamda, bütün dünyanın ancak silahla değiştirebileceğini söyleyebiliriz. Biz savaşın kaldırılmasından yanayız, savaş istemiyoruz; ama savaş ancak savaşla ortadan kaldırılabilir ve silahtan kurtulmak için silaha sarılmak zorunludur.

III. ÇİN KOMÜNİST PARTİSİ'NİN SAVAŞ TARİHİ

Partimiz, kurulduğu 1921 yılından Guomindang'ın 1. Milli Kongresi'nin toplandığı 1924'e kadar olan üç-dört yıllık dönem boyunca, doğrudan doğruya savaş ve silahlı kuvvetlerin kurulması için hazırlığa girişmenin önemini kavrayamadı; 1924-1927 döneminde ve hatta daha sonra bile, bu konuda yeterli bir kavrayıştan yoksundu. Bununla bir-

likte, Vampo Askeri Akademisi'nin faaliyetine katılmaya başladığı 1924'ten itibaren yeni bir aşamaya girdi ve askeri sorunların önemini görmeye başladı. Parti Guandong Eyaleti'ndeki savaşlarda Guomindang'a yardım ederek ve Kuzey Seferine katılarak, bazı silahlı kuvvetlerin önderliğini ele geçirdi¹⁶. Daha sonra Parti, devrimin başarısızlığa uğramasından acı dersler çıkararak Nançang Ayaklanmasını¹⁷, Güz Hasadı Ayaklanmasını¹⁸ ve Kanton Ayaklanmasını düzenledi ve Kızıl Ordu'nun kurulduğu yeni bir aşamaya girdi. Bu, Partimizin, ordunun önemini derinlemesine kavradığı canalıcı dönemdi. Eğer bu dönemde Kızıl Ordu ve Kızıl Ordu'nun verdiği savaşlar olmasaydı, yani Komünist Partisi Cen Dusiu'nun tasfiyeciliğini benimsemiş olsaydı, şimdiki Direnme Savaşı ya hiç başlatılamaz ya da uzun zaman sürdürülemezdi.

7 Ağustos 1927'de yapılan olağanüstü toplantıda Parti Merkez Komitesi, siyasi alandaki sağ oportünizmle mücadele etti ve böylece Partinin ileriye doğru büyük bir adım atmasını sağladı. Ocak 1931'deki 4. genel toplantısında, Altıncı Merkez Komitesi, siyasi alandaki «sol» oportünizme karşı lafta mücadele etti ama gerçekte kendisi «sol» oportünizm hatasını tekrarladı. Bu iki toplantı, tarihi rolleri ve içerikleri bakımından farklıydı, ama her ikisi de savaş ve strateji sorunlarını ciddi olarak ele almadı; bu, savaşın henüz Partinin çalışmasının ağırlık merkezi haline getirilmediğini gösteriyordu. Parti

16. Mao Zedung yoldaş burada esas olarak, bir komünist olan General Ye Ting'in Kuzey Seferi sırasında komuta ettiği bağımsız alayı kastediyor. Bkz. «Cingang Dağlarındaki Mücadele» Not 14, Mao Zedung, *Seçme Eserler*, Cilt I, Kaynak Yayınları, İstanbul, 1989, s. 134

17. Ciangsi Eyaleti'nin başkenti olan Nançang, Çan Kayşek ile Vang Çingvey'in karşı-devrimi ile mücadele etmek ve 1924-1927 Devrim'ini sürdürmek için Çin Komünist Partisinin 1 Ağustos 1927'de başlattığı ünlü ayaklanmanın yapıldığı yerdir. Çu Enlay, Cu De, Ho Lung ve Ye Ting yoldaşların önderlik ettikleri ayaklanmaya 30 bini aşkın asker katıldı. İsyan ordusu planlandığı üzere 5 Ağustos'ta Nançang'dan çekildi ama Guandong Eyaletindeki Çacov ve Svatov'a yaklaşırken yenilgiye uğradı. Cu De ve Çen Yi yoldaşların önderliğindeki bir kısım birlikler daha sonra savaşa savaşa Cingang Dağlarına vardı ve Mao Zedung yoldaşın komutasındaki Birinci İşçi ve Köylü Devrimci Ordusu'nun 1. Tümeninine kuvvetlerine katıldı.

18. Mao Zedung yoldaş önderliğindeki ünlü Güz Hasadı Ayaklanması, 1927 Eylül'ünde, Birinci İşçi ve Köylü Devrimci Ordusunun 1. Tümenini oluşturan Hunan-Ciangsi sınırındaki Siuşu, Pingsiang, Pingciang ve Liuyang illerinin halk silahlı kuvvetleri tarafından başlatıldı. Mao Zedung yoldaş bu kuvvetleri Cingang Dağlarına götürdü ve orada devrimci bir üs kuruldu.

merkez yönetiminin 1933'te Kızıl bölgelere aktarılmasından sonra bu durum köklü bir değişikliğe uğradı. Ama savaş sorununda (ve bütün temel sorunlarda) gene ilke hataları işlendi ve devrimci savaşa ağır kayıplar verdirildi. Öte yandan, 1935'teki Zunyi Toplantısı, esas olarak askeri alandaki oportünizme karşı bir mücadeleydi ve bu toplantıda öncelik savaş sorununa verilmişti; bu da o zamanın savaş koşullarının bir yansımasıydı. Bugün, son on yedi yılın mücadeleleri içinde Çin Komünist Partisi'nin sadece sağlam bir Marksist siyasi çizgi değil, aynı zamanda sağlam bir Marksist askeri çizgi de geliştirmiş olduğunu güvenle söyleyebiliriz. Marksizmi yalnız siyasi sorunların değil, aynı zamanda askeri sorunların çözülmesine de uygulayabildik; yalnız Parti ve devlet işlerini yürütebilecek geniş bir kadro çekirdeği yetiştirmekle kalmadık, aynı zamanda ordu işlerini yürütebilecek geniş bir kadro çekirdeği de yetiştirdik. Bu başarılar, devrimin, sayısız şehidin kanıyla sulanmış meyvasıdır ve bu onur sadece Çin Komünist Partisi ve Çin halkına değil, aynı zamanda dünyanın bütün Komünist Partilerine ve halklarına aittir. Bütün dünyada proletaryaya ve emekçi halka ait olan sadece üç ordu vardır: Sovyetler Birliği, Çin ve İspanya Komünist Partileri tarafından yönetilen ordular ve şimdilik öbür ülkelerin Komünist Partilerinin hiçbir askeri tecrübesi yoktur. Dolayısıyla, bizim ordumuz ve askeri tecrübemiz daha da büyük bir değer kazanmaktadır.

Bugünkü Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nın zafere ulaştırılabilmesi için, Sekizinci Yol Ordusu'nu, Yeni Dördüncü Ordu'yu ve Partimiz tarafından yönetilen bütün gerilla kuvvetlerini genişletmek ve sağlamlaştırmak çok önemlidir. Bu ilkeden hareket ederek, Parti, en iyi üyelerinden ve kadrolarından yeteri kadarını cepheye göndermelidir. Her şey cephedeki zafere hizmet etmelidir ve örgütsel görev, siyasi göreve bağımlı kılınmalıdır.

IV. İÇ SAVAŞTA VE MİLLİ SAVAŞTA PARTİNİN ASKERİ STRATEJİSİNDEKİ DEĞİŞİKLİKLER

Partimizin askeri stratejisindeki değişiklikler incelenmeye değer. İki süreci, iç savaşı ve milli savaşı ayrı ayrı ele alalım.

İç savaş, kabaca iki stratejik döneme bölünebilir. Birinci dönemde gerilla savaşı, ikinci dönemde ise düzenli savaş esastı. Ama bu düzenli savaş, Çin tipi bir düzenli savaştı; sadece kuvvetleri hareketli savaş vermek için toplaması, komuta ve örgütlenmede belli bir merkezileşme ve planlamayı gerçekleştirmesi bakımından düzenli savaş niteliğindediydi; başka bakımlardan ise bir gerilla savaşı niteliğini koruyordu. Bir düzenli savaş olarak geri bir düzeydeydi ve yabancı orduların ya da bazı bakımlardan Guomindang ordusunun düzenli savaşlarıyla bile karşılaştırılmazdı. Bundan dolayı bu düzenli savaş tipi, bir anlamda daha yüksek bir düzeye çıkarılmış gerilla savaşıdan başka bir şey değildi.

Partimizin askeri görevleri açısından, Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı da kabaca iki stratejik döneme ayrılabilir. Stratejik savunma ve stratejik denge aşamalarını kapsayan birinci dönemde gerilla savaşı esas olduğu halde, ikinci dönemde (stratejik karşı-saldırı aşaması) düzenli savaş esas hale gelecektir. Bununla birlikte, Direnme Savaşı'nın birinci dönemindeki gerilla savaşı, iç savaşın birinci dönemindeki gerilla savaşıdan içerik bakımından oldukça farklıdır; çünkü şimdi dağınık gerilla görevleri, düzenli (yani bir dereceye kadar düzenli) olan Sekizinci Yol Ordusu tarafından yürütülmektedir. Aynı şekilde, Direnme Savaşı'nın ikinci dönemindeki düzenli savaş, iç savaşın ikinci dönemindeki düzenli savaştan farklı olacaktır; çünkü modern donatısına sahip olduğunda gerek orduda, gerekse ordunun harekâtlarında büyük bir değişiklik meydana geleceğini söyleyebiliriz. O zaman ordumuz yüksek bir merkezileşme ve örgütlenme derecesine ulaşacak ve harekâtları büyük ölçüde gerilla niteliğinden çıkararak yüksek bir düzenlilik derecesine ulaşacaktır; şimdi geri bir düzeyde olan, o zaman yüksek bir düzeye çıkarılmış olacak ve Çin tipi düzenli savaş genel tipte düzenli savaşa dönüşecektir. Stratejik karşı-saldırı aşamasındaki görevimiz bu olacaktır.

Böylece iki sürecin, yani iç savaş ile Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nın ve bunların dört stratejik döneminin, stratejide üç değişikliği içerdiğini görüyoruz. Birincisi, iç savaşta gerilla savaşıdan düzenli savaşa geçişi. İkincisi, iç savaşta düzenli savaştan, Direnme Savaşı'ndaki gerilla savaşına geçişi. Ve üçüncüsü, Direnme Sa-

vaşı'nda gerilla savaşı'ndan, düzenli savaşa geçiş olacaktır.

Bu üç değişiklikten ilki, büyük zorluklarla karşılaştı. İkili bir görev içeriyordu: Bir yandan, kadrolarımızın düşmanın durumundaki ve bizim görevlerimizdeki değişimleri küçümsemelerinden doğan ve gerilla alışkanlıklarına sınırlar olarak düzenliliğe geçişi reddetmelerinde ifadesini bulan, sağcı bölgecilik ve gerillacılık eğilimine karşı mücadele etmek zorunda kaldık. Bu eğilim ancak Merkezi Kızıl Bölgede, bıkmadan usanmadan yapılan uzun eğitimlerden sonra yavaş yavaş düzeltililebildi. Öte yandan, bazı önder kadroların düşmanın durumundaki değişikliği abartmasından, yerine getirilemeyecek kadar ileri görevler saptamasından ve gerçek koşulları dikkate almaksızın başka ülkelerin tecrübelerini mekanik olarak uygulamasından kaynaklanan başka bir eğilimle, düzenlileştirmeye gereğinden çok önem veren «solcu» aşırı merkeziyetçilik ve maceracılık eğilimiyle de mücadele etmek zorunda kaldık. Zunyi Toplantısından önceki üç uzun yıl boyunca bu eğilim, Merkezi Kızıl Bölgede muazzam kayıplara yol açtı ve ancak, bedeli kanla ödenen derslerden sonra düzeltililebildi. Bu eğilimin düzeltilmesi, Zunyi Toplantısının eseri oldu.

Stratejideki ikinci değişiklik, iki farklı savaşın kesiştiği noktada, Yuguçiao Olayından sonra 1937 sonbaharında meydana geldi. Yeni bir düşmanla, Japonya emperyalizmiyle karşı karşıyaydık, eski düşmanımız Guomindang (ki hâlâ bize düşmandı) müttefikimiz olmuştu; savaş alanı ise, (geçici olarak ordumuzun cephesi olan, ama kısa bir süre sonra düşmanın cephe gerisi bölgesi haline gelip uzun bir süre böyle kalacak olan) Kuzey Çin'in geniş alanlarıydı. Bu özel durumda, stratejideki değişikliğimiz çok önemliydi. Bu özel durumda, geçmişin düzenli ordusunu (örgütlenmesi ya da disiplini bakımından değil, dağınık harekâtları bakımından) bir gerilla ordusuna dönüştürmek, geçmişin hareketli savaşını ise gerilla savaşı'na dönüştürmek zorundaydık. Kendimizi karşıımızdaki düşmana ve önümüzdeki görevlere ancak böyle uydurabilirdik. Ancak bu değişiklik, yüzeysel bir bakış açısıyla, geriye doğru bir adımdı ve dolayısıyla kaçınılmaz olarak çok zordu. Böyle bir zamanda ortaya çıkması beklenebilecek olan hem marazi korkusu hem de Japonya'yı küçümsemek gibi eğilimler, gerçekten de

Guomindang içinde çıktı. Guomindang iç savaştan milli savaşa geçerken, esas olarak düşmanı küçük görmekten, ama aynı zamanda (Han Fucu ve Liu Çi¹⁹ örneklerinde görüldüğü gibi) Japonya karşısında tirtir titremekten doğan gereksiz bir sürü kayba uğradı. Buna karşılık biz, bu geçişi oldukça düzgün bir şekilde gerçekleştirdik ve kayıplar vermek yerine büyük zaferler kazandık. Bunun nedeni, Merkez Komitesi ile bazı ordu kadroları arasında ciddi tartışmalar olmakla birlikte, kadrolarımızın büyük çoğunluğunun Merkez Komitesinin doğru rehberliğini zamanında benimsemesi ve gerçek durumu ustalıkla değerlendirmesidir. Japonya'ya karşı gerilla savaşının Çin'deki milli kurtuluş mücadelesinin kaderini belirlemedeki tarihî önemi düşünülürse bu değişikliğin, bir bütün olarak Direnme Savaşı'nın sürdürülmesi, geliştirilmesi ve kazanılması için olduğu kadar, Çin Komünist Partisinin geleceği için de taşıdığı olağanüstü önem, hemen kavranabilir. Olağanüstü genişliği ve uzun süreliliği ile Çin'in Japonya'ya karşı gerilla savaşının, yalnız Doğuda değil, belki de bütün insanlık tarihinde benzeri yoktur.

Üçüncü değişiklik, yani Japonya'ya karşı gerilla savaşımdan düzenli savaşa geçiş, savaşın gelecekteki gelişmesine ~~aktir~~ ve bu gelişme büyük bir olasılıkla yeni koşulların ve yeni güçlüklerin doğmasına yol açacaktır. Bunu şimdiden tartışmamız gereksizdir.

V. JAPONYA'YA KARŞI

GERİLLA SAVAŞININ STRATEJİK ROLÜ

Bir bütün olarak Japonya'ya karşı savaşta, düzenli savaş esas ve gerilla savaşı tamamlayıcıdır, çünkü savaşın kesin sonucunu ancak düzenli savaş belirleyebilir. Bütün ülkedeki savaşın seyrinin tümünü kapsayan üç stratejik aşamadan (Savunma, denge ve karşı-saldırı) birincisi ve sonuncusu, düzenli savaşın esas, gerilla savaşının ise tamamlayıcı olduğu aşamalardır. Ara aşamada gerilla savaşı esas, düzenli savaş tamamlayıcı olacaktır, çünkü o sırada düşman işgal ettiği

19. Han Fucu Şandong Eyaleti'ndeki bir Guomindang savaş ağasıydı. Başka bir savaş ağası olan ve Honan Eyaleti'nde Çan Kayşek'in özel birliklerine komuta eden Liu Çi, Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nın patlak vermesinden sonra Hopey'deki Baoding bölgesinin savunmasından sorumluydu. Her ikisi de Japonların önünden tek kurşun sıkmadan kaçtılar.

alanları elinde tutmaya devam edecek, biz ise karşı saldırıya hazırlanıyor olacak ama henüz onu başlatacak durumda olmayacağız. Bu aşama büyük bir olasılıkla en uzun aşama olacaktır, ama gene de savaşın tümünün üç aşamasından sadece bir tanesidir. Bu yüzden, savaş bir bütün olarak alırsak, düzenli savaş esas ve gerilla savaşı tamamlayıcıdır. Bunu anlamadıkça, savaşın nihaî sonucunu düzenli savaşın belirleyeceğini kavramadıkça, düzenli bir ordunun inşasına, düzenli savaşın incelenmesine ve yönetilmesine önem vermedikçe, Japonya'yı yenilgiye uğratamayız. Bu, sorunun bir yanısıdır.

Ama gene de, gerilla savaşının bütün savaş boyunca önemli bir stratejik yeri vardır. Gerilla savaşı olmazsa, gerilla birimlerinin ve gerilla ordularının inşasına, gerilla savaşının incelenmesine ve yönetilmesine gereken önem verilmezse, Japonya'yı yenilgiye uğratmamız gene mümkün olmaz. Çünkü Çin'in büyük bir kısmı düşmanın gerisi haline geleceğinden, en yaygın ve en kararlı bir gerilla savaşı verilmediği takdirde, düşman arkadan vurulma korkusu olmaksızın güven içinde durumunu sağlamlaştıracak, cephede çarpışan ana kuvvetlerimize ağır kayıplar verdirecek ve gittikçe şiddetlenen saldırılara girişecektir. Böylece bir denge durumu yaratmamız güçleşecek ve Direnme Savaşının sürdürülmesi bile tehlikeye girebilecektir. İşler o kadar kötü gitmese bile, karşı-saldırı için yeterince kuvvet toplayamayız, karşı-saldırımız sırasında destek harekâtlarının yokluğu ve düşmanın kayıplarını karşılayabilmesi gibi daha başka elverişsiz koşullar ortaya çıkacaktır. Eğer bu koşullar doğar ve yaygın ve kararlı bir gerilla savaşının zamanında geliştirilmesi yoluyla alt edilemezse, Japonya'yı yenilgiye uğratmak gene mümkün olmayacaktır. Bundan dolayı, bir bütün olarak savaşta gerilla savaşı tamamlayıcı bir rol oynamakla birlikte, stratejide gene de son derece önemli bir yeri vardır. Japonya'ya Karşı Direnme Savaşını sürdürmede gerilla savaşını göz ardı etmek, hiç kuşkusuz vahim bir hatadır. Bu da sorunun öbür yanısıdır.

Büyük bir ülkede gerilla savaşı vermek mümkündür; bundan dolayıdır ki, geçmişte de gerilla savaşları olmuştur. Ama gerilla savaşı, ancak Komünist Partisi önderliğinde sonuna kadar sürdürülebilir. İşte bu yüzden gerilla savaşı geçmişte genellikle başarısızlığa uğramıştır

ve işte bu yüzden, ancak çağımızda ve iç savaş sırasında Sovyetler Birliği'nde ve bugün Çin'de olduğu gibi, ancak Komünist Partilerinin ortaya çıktığı büyük ülkelerde zafere ulaşabilir. Şimdiki koşulları ve savaşa ilişkin genel durumu göz önüne alırsak, Japonya'ya karşı savaşta Guomindang ile Komünist Partisi arasındaki işbölümü, yani Guomindang'ın cephede düzenli savaşı, Komünist Partisinin ise düşman hatları gerisinde gerilla savaşını yürütmesi, hem gerekli hem de uygundur ve bir karşılıklı ihtiyaç, karşılıklı eşgüdüm ve karşılıklı yardım sorunudur.

Böylece, Partimizin askeri stratejisini iç savaşın son dönemindeki düzenli savaştan Direnme Savaşının ilk dönemindeki gerilla savaşına dönüştürmesinin ne kadar önemli ve gerekli olduğu anlaşılabilir. Bu değişikliğin yararlı sonuçları şu on sekiz noktada özetlenebilir:

1. Düşman kuvvetleri tarafından işgal edilen alanların daraltılması;
2. Kendi kuvvetlerimizin üs bölgelerinin genişletilmesi;
3. Savunma aşamasında, düşmanı yerine mihlamak amacıyla düzenli cephedeki harekâtlarla uyumlu bir çalışma yürütülmesi;
4. Denge aşamasında, düzenli cephedeki birliklerin yetiştirilmelerini ve yeniden örgütlenmelerini kolaylaştıracak şekilde, düşman hatları gerisindeki üs bölgelerinin sıkı sıkıya elde tutulması;
5. Karşı-saldırı aşamasında, kaybedilmiş toprakları yeniden ele geçirmede düzenli cepheyle uyum içinde çalışılması;
6. Kuvvetlerimizin en çabuk ve en etkili şekilde genişletilmesi;
7. Komünist Partisinin, her köyde bir Parti kolunun kurulmasını sağlayacak şekilde, en yaygın biçimde genişletilmesi;
8. Müstahkem mevkiilerdekiler dışında düşman hatlarının gerisindeki bütün halkın örgütlenebilmesini sağlayacak şekilde, kitle hareketlerinin en geniş bir şekilde geliştirilmesi;
9. Japonya'ya karşı demokratik siyasi iktidar organlarının en yaygın şekilde kurulması;
10. Japonya'ya karşı kültür ve eğitim çalışmasının en geniş şekilde geliştirilmesi;
11. Halkın yaşama koşullarının en geniş ölçüde düzeltilmesi;
12. Düşman birliklerinin en etkili şekilde parçalanması;
13. Bütün ülkede halkın duygularının en yaygın ve kalıcı bir şe-

kilde etkilenmesi ve moralinin yükseltilmesi;

14. Dost ordu ve partilerde ilerlemenin en geniş ölçüde teşvik edilmesi;

15. Daha çok zafer kazanıp daha az kayıp verecek şekilde, düşmanın güçlü ve bizim zayıf olduğumuz duruma uyabilmemizin sağlanması;

16. Düşmanın daha çok kayıp vereceği ve daha az zafer kazanacağı şekilde, Çin'in büyük ve Japonya'nın küçük olduğu gerçeğine uyabilmemizin sağlanması;

17. Önderlik için çok sayıda kadronun en çabuk ve en verimli şekilde yetiştirilmesi;

18. İkmal sorununun en etkili şekilde çözülmesi.

Uzun mücadele süreci içinde, gerilla birimleri ile gerilla savaşının olduğu gibi kalmayacağı, daha yüksek bir aşamaya ulaşarak yavaş yavaş düzenli birimlere ve düzenli savaşa dönüşeceği de su götürmez. Gerilla savaşı yoluyla gücümüzü artıracak ve Japon emperyalizminin yerle bir edilmesinde belirleyici bir unsur haline geleceğiz.

VI. ASKERİ SORUNLARIN

İNCELENMESİNE BÜYÜK ÖNEM VERELİM

İki düşman ordu arasındaki bütün sorunların çözümü, savaşa dayanır; Çin'in varlığını koruması ya da yok olup gitmesi de, şimdiki savaşta zaferine ya da yenilgisine bağlıdır. Bundan dolayı, askeri teoriyi, strateji ve taktikleri ve ordudaki siyasi çalışma sorununu incelemeyi bir an bile geciktirmememiz gerekir. Taktikler konusundaki incelememiz hâlâ yetersiz olduğu halde, askeri alanda çalışan yoldaşlarımız son on yılda oldukça önemli işler başarmışlar ve Çin koşulları temelinde ortaya birçok yeni şey çıkarmışlardır. Buradaki eksiklik, genel bir toparlamanın yapılmamış olmasıdır. Ama şimdiye kadar pek az kimse strateji sorunlarının ve savaş teorisinin incelenmesine girişmiştir. Tecrübelerinin zenginliğini ve yeniliklerinin sayısı ve niteliği bakımından sadece Sovyetler Birliği'ndekinden sonra gelen siyasi çalışmamızın incelenmesinde kusursuz sonuçlar elde edilmiştir; burada da eksiklik, sentez ve sistemleştirme yetersizliğidir. Askeri bilginin halka mal edilmesi, Parti ve bütün ülke için acil bir gö-

revdir. Şimdi bütün bunlara, ama en çok da savaş teorisine ve stratejiye büyük önem vermeliyiz. Askeri teorinin incelenmesine ilgi uyandırmamızı ve bütün üyelerin dikkatini askeri sorunların incelenmesine çekmemizi zorunlu görüyorum.

4 MAYIS HAREKETİ*

Mayıs 1939

Bundan yirmi yıl önce meydana gelen 4 Mayıs Hareketi, Çin'in emperyalizme ve feodalizme karşı burjuva demokratik devriminde yeni bir aşamayı belirler. 4 Mayıs Hareketinden doğan kültür reformu hareketi, bu devrimin belirtilerinden sadece bir tanesidir. O dönemde yeni toplumsal güçlerin büyümesi ve gelişmesiyle, burjuva demokratik devriminde işçi sınıfı, öğrenci kitleleri ve yeni milli burjuvaziden oluşan güçlü bir kamp ortaya çıktı. 4 Mayıs Hareketi sıralarında yüz binlerce öğrenci yiğitçe ön saflarda yer aldılar. Bu bakımdan 4 Mayıs Hareketi, 1911 Devrimi'nden bir adım ileri gitti.

Çin'in burjuva demokratik devriminin şekillenmeye başladığı dönemlere bakarsak, gelişmesi sırasında şu aşamalardan geçtiğini görürüz: Afyon Savaşı, Tayping İlahi Krallığı Savaşı, 1894 Çin-Japon Savaşı¹, 1898 Reform Hareketi², Yi Ho Tuan Hareketi³, 1911 Devrimi, 4 Mayıs Hareketi, Kuzey Seferi ve Toprak Devrimi Savaşı. Bu-

* Mao Zedung yoldaş bu makeleyi 4 Mayıs Hareketinin yirminci yıldönümünü kutlamak amacıyla Yenan'daki gazeteler için yazdı.

1. 1894 Çin-Japon Savaşı, Kore ve Çin'i işgal etmek isteyen Japon emperyalizmi tarafından başlatıldı. Birçok Çinli asker ve bazı yurtsever generaller yiğit bir mücadele verdiler. Ancak Çing hükümetinin çürümüşlüğünden ve direnişe hazırlanmamasından dolayı Çin yenik düştü. 1895 yılında Çing hükümeti Japonya ile utanç verici Şimonoseki Antlaşması'nı imzaladı.

2. 1898 Reform Hareketi için bkz. bu ciltte «Uzun Süreli Savaş Üzerine», Not 8

3. Yi Ho Tuan Hareketi, 1900 yılında Kuzey Çin'de meydana gelen anti-emperyalist silahlı mücadeledir. Geniş köylü kitleleri, zanaatkârlar ve öbür halk kitleleri bu harekete katıldılar. Dini yollardan ve başka kanallardan birbirleriyle ilişki kurarak, gizli demekler biçiminde örgütlendiler ve Amerika, İngiltere, Japonya, Almanya, Rusya, Fransa- İtalya ve Avusturya'dan oluşan sekiz emperyalist devletin ortak saldırgan gücüne karşı yiğit bir mücadele verdiler. Ortak saldırgan güçler Tienzin ve Pekin'i işgal ettikten sonra hareket, eşi görülmemiş bir vahşetle bastırıldı.

günkü Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı da bu devrimin başka bir aşaması, en büyük, en canlı ve en güçlü aşamasıdır. Burjuva demokratik devrim, ancak yabancı emperyalizmin ve yerli feodalizmin bütün güçleri esas olarak yıkıldığı ve bağımsız demokratik bir devlet kurulduğu zaman tamamlanmış sayılabilir. Afyon Savaşı'ndan bu yana devrimin gelişmesinin her aşamasının kendine özgü belirleyici özellikleri vardır. Onları birbirinden ayıran en önemli özellik, Komünist Partisinin doğuşundan önceye mi, yoksa sonraya mı rastladıklarıdır. Buna karşın, bir bütün olarak ele alındığında, tüm aşamalar burjuva demokratik bir devrim niteliği taşırlar. Bu demokratik devrimin amacı, şimdiye kadar Çin tarihinde bilinmeyen bir toplumsal düzen, kendinden önce feodal toplumun (son yüz yıl boyunca yarı-sömürge ve yarı-feodal toplum), kendinden sonra ise sosyalist toplumun bulunduğu demokratik bir toplumsal düzen kurmaktır. Eğer birisi bize, bir komünistin niçin önce burjuva demokratik bir toplum, sonra da sosyalist bir toplum kurmaya çalışması gerektiğini soracak olursa, yanıtımız şudur: Biz tarihin kaçınılmaz yolunu izliyoruz.

Çin'in demokratik devrimi, tamamlanabilmek için belli toplumsal güçlere dayanmak zorundadır. Bu toplumsal güçler şunlardır: İşçi sınıfı, köylülük, aydınlar ve burjuvazinin ilerici kesimi; yani devrimin temel gücü işçiler ve köylüler; devrime önderlik eden sınıf da işçiler olmak üzere devrimci işçiler, köylüler, askerler, öğrenciler, aydınlar ve işadamları. Bu temel devrimci güçler ve işçi sınıfının önderliği olmaksızın, anti-emperyalist ve anti-feodal demokratik devrimi başarıya ulaştırmak olanaksızdır. Bugün devrimin başdüşmanları Japon emperyalistleri ve Çinli hainlerdir. Devrimin temel siyaseti de, Japon saldırısına karşı olan bütün işçi, köylü, asker, öğrenci, aydın ve işadamlarından meydana gelen Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe siyasetidir. Direnme Savaşı'nda nihaî zafer, bu birleşik cephe büyük ölçüde sağlamlaştırılıp geliştirildiği zaman kazanılacaktır.

Çin'deki demokratik devrim hareketinde ilk uyanmaya başlayanlar aydınlar oldu. Bu durum, hem 1911 Devrimi'nde, hem de 4 Mayıs Hareketinde açıkça ortaya çıktı. 4 Mayıs Hareketi sırasında aydınlar, 1911 Devrimi sırasında olduğundan sayıca daha çok ve siyasi bakımdan daha bilinçliydi. Ancak aydınlar, işçiler ve köylülerle kay-

naşamadıkları sürece hiçbir şey başaramazlar. Son tahlilde devrimci aydınları devrimci olmayan aydınlardan ya da karşı-devrimci aydınlardan ayıran şey, onların işçi ve köylülerle kaynaşmak isteyip istemedikleri ve bunu gerçekten yapıp yapmadıklarıdır. Sonuç olarak, birini öbüründen ayıran şey Üç Halk İlkesi'ne ya da Marksizme bağlılık yeminleri değil, sadece ve sadece budur. Gerçek bir devrimci, işçi ve köylülerle kaynaşmak isteyen ve gerçekten de öyle yapan kimsedir.

4 Mayıs Hareketinden bu yana yirmi yıl, Japonya'ya karşı savaşın başlamasından bu yana da neredeyse iki yıl geçti. Bütün ülke gençliği ve kültür çevreleri demokratik devrimde ve Direnme Savaşı'nda büyük bir sorumluluk taşımaktadır. Onların Çin devriminin niteliğini ve itici güçlerini anlayacaklarını, çalışmalarını işçilere ve köylülere hizmet edeceklerini, onların içine girip propagandacılar ve örgütçüler haline geleceklerini umuyorum. Bütün halkımız Japonya'ya karşı ayaklandığında zafer bizim olacaktır. Bütün ülkenin gençleri, uyanın!

GENÇLİK HAREKETİNİN YÖNELİMİ*

4 Mayıs 1939

Bugün 4 Mayıs Hareketinin 20. yıldönümüdür ve Yenan gençliği burada bu kutlama toplantısı için bir araya gelmiş bulunuyor. Ben bu vesileyle Çin'deki gençlik hareketinin yönelimiyle ilgili bazı sorunlar üzerinde duracağım.

Birincisi, 4 Mayıs haklı olarak Çin'in Gençlik Günü¹ seçilmiş bulunuyor. 4 Mayıs Hareketinin üzerinden yirmi yıl geçti, ama bugün ilk kez bu yıl, Milli Gençlik Günü ilan edildi. Bu çok önemli bir olaydır. Çünkü Çin halkının emperyalizme ve feodalizme karşı demokratik devriminin yakında bir dönüm noktasına ulaşacağını göstermektedir. Bu devrim, yirmi-otuz yıl boyunca defalarca yenilgiyle karşılaştı, ancak şimdi artık bir değişiklik, yeni bir yenilgiye değil zafere doğru bir değişiklik gerektirir. Çin devrimi şimdi ileriye doğru gidiyor, zafere ilerliyor. Geçmişteki yenilgilerin tekrarlanmasına izin verilemez ve verilmemelidir; onlar zafere dönüştürülmelidir. Değişiklik şimdiden meydana gelmiş midir? Hayır. Gelmemiştir ve biz henüz zaferi kazanmış değiliz. Ama zafer kazanılabilir. İşte şimdi vermekte olduğumuz Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nda yenilgiden zafere giden yolun dönüm noktasına ulaşmak için çaba harcıyoruz. 4 Mayıs

* Mao Zedung yoldaş, bu konuşmayı Yenan'da 4 Mayıs Hareketinin 20.yıldönümünün kutlandığı bir gençlik kitle toplantısında yaptı.

1. 4 Mayıs Çin'in Gençlik Günü olarak ilk kez Şensi-Gansu Ningsia Sınır Bölgesi gençlik örgütü tarafından kabul edildi. Guomindang hükümeti, geniş gençlik kitlelerinin yurtsever atılımının baskısı altında bu karar kabul ettiğini bildirdi. Sonradan (1911 yılında Kanton'daki bir ayaklanmada ölen devrim şehitlerinin anısına) 29 Mart'ı kendi Gençlik Günü olarak ilan etti; çünkü gençliğin devrimcileşeceğinden korktuğu için 4 Mayıs'ın kutlanmasını tehlikeli buluyordu. Buna karşın, 4 Mayıs, Komünist Partisinin önderliği altındaki devrimci üs bölgelerinde Gençlik Günü olarak kutlanmaya devam etti. 4 Mayıs, Çin Halk Cumhuriyeti'nin kurulmasından sonra 1949 Aralık ayında, Merkezi Halk Hükümetinin Yönetim Konseyi tarafından resmen Çin'in Gençlik Günü ilan edildi.

Hareketi, bir milli ihanet hükümetine karşı, emperyalizmle işbirliği yapan ve milletin çıkarlarını satan bir hükümete karşı yöneltilmişti. Böyle bir hükümete karşı çıkmak gerekli değil miydi? Eğer bu gerekli olmasaydı, 4 Mayıs Hareketi sadece bir hata olurdu. Böyle bir hükümete karşı çıkılması gerektiği açıktır; bir milli ihanet hükümeti aşağı edilmelidir. Düşünün ki, 4 Mayıs Hareketinden çok önce Dr. Sun Yatsen, zamanının hükümetine karşı isyan etmişti; Çin hükümetine karşı çıkmış ve onu devirmişti. Böyle yapmakta haklı mıydı? Bana kalırsa, çok haklıydı. Çünkü karşı çıktığı hükümet emperyalizme karşı direnmiyor, onunla işbirliği yapıyordu ve devrimci bir hükümet değil, devrimi ezen bir hükümetti. 4 Mayıs Hareketi bir milli ihanet hükümetine karşı çıktığı içindir ki, devrimci bir hareketti. Çin gençliği, 4 Mayıs Hareketine bu açıdan bakmalıdır. Bütün milletin militanca Japonya'ya karşı koymak için ayaklandığı bugün, Japon emperyalizmini yenmeye kararlıyız. Hainlere müsamaha göstermeyeceğiz. Geçmişteki yenilgilerden ders aldığımız için devrimin bir daha yenilgiye uğramasına izin vermeyeceğiz. Bir-iki istisna dışında bütün Çin gençliği uyanmıştır ve zafere erişmeye kararlıdır. Bu, 4 Mayıs'ın Gençlik Günü ilan edilmesinde ifadesini buluyor. Zafere giden yolda ilerliyoruz. Bütün halk çabalarını birleştirirse, Çin devrimi Direnme Savaşı'nda kesinlikle zafere ulaşacaktır.

İkincisi, Çin devrimi kimlere karşı yapılmaktadır? Devrimin hedefleri nelerdir? Herkesin bildiği gibi, hedeflerden biri emperyalizm, öbürü feodalizmdir. Devrimin şu andaki hedefleri nelerdir? Biri Japon emperyalizmi, diğeri onun Çinli işbirlikçileridir. Devrimimizi başarmak için Japon emperyalizmini ve Çinli hainleri devirmeliyiz. Devrimi kimler yapacaktır? Temel gücü kimdir? Çin halkıdır. Devrimin itici güçleri proletarya, köylülük ve emperyalizme ve feodalizme karşı durmaya istekli olan bütün sınıfların üyeleridir. Emperyalizme ve feodalizme karşı çıkan devrimci güçler bunlardır. Peki bütün bunlar arasında hangisi devrimin temel gücü, belkemiğidir? Ülke nüfusunun yüzde 90'ını oluşturan işçiler ve köylüler. Çin devriminin niteliği nedir? Bugün yapmakta olduğumuz ne çeşit bir devrimdir? Bugün biz burjuva demokratik bir devrim yapıyoruz ve yaptığımız hiçbir şey burjuva demokratik devrimin kapsamı dışında değildir. Gençl olarak.

burjuva özel mülkiyet düzenini şimdilik yıkmamalıyız; yıkmak istediğimiz emperyalizm ve feodalizmdir. Burjuva demokratik devrim derken kastettiğimiz budur. Ancak bunu artık burjuvazinin kendisi başaramaz. Bu devrim, proletaryanın ve geniş halk kitlelerinin çabalarına dayanmalıdır. Bu devrimin hedefi nedir? Emperyalizmi ve feodalizmi yıkmak ve bir demokratik halk cumhuriyeti kurmaktır. Demokratik halk cumhuriyeti, devrimci Üç Halk İlkesi temelinde kurulan bir cumhuriyet demektir. Hem bugünkü yarı-sömürge yarı-feodal devletten, hem de geleceğin sosyalist sisteminden farklı olacaktır. Sosyalist bir toplumda kapitalistlere yer yoktur. Oysa halk demokrasisinde onların varlıklarını sürdürmelerine izin verilmelidir. Çin'de kapitalistlerin her zaman yeri olacak mıdır? Hayır, gelecekte kesinlikle olmayacaktır. Bu sadece Çin için değil, bütün dünya için de geçerlidir. Gelecekte hiçbir ülkede, ne İngiltere'de, ne Amerika'da, ne Fransa'da ne Japonya'da, ne Almanya'da ve ne de İtalya'da kapitalistlere yer olacaktır ve Çin de buna bir istisna değildir. Sovyetler Birliği şimdiden sosyalizmi kurmuş bir ülkedir ve hiç kuşkusuz bütün dünya onun izinden yürüyecektir. Çin gelecekte mutlaka sosyalizme geçecektir, bu karşı durulmaz bir yasadır. Ama şimdi içinde bulunduğumuz aşamada görevimiz sosyalizmi uygulamak değil, emperyalizmi ve feodalizmi yıkmak, Çin'in şimdiki yarı-sömürge yarı-feodal düzenini değiştirerek halk demokrasisini kurmaktır. Bütün ülke gençliğinin gerçekleştirmeye çalışması gereken şey, işte budur.

Üçüncü olarak, Çin devriminden çıkan dersler nelerdir? Gençliğimizin kavraması gereken önemli bir sorun da budur. Gerçekte, Çin'de emperyalizme ve feodalizme karşı burjuva demokratik devrim Dr. Sun Yatsen tarafından başlatılmıştır ve elli yıldan fazla bir süredir devam etmektedir. Çin'e karşı yabancı kapitalist saldırısı ise yüz yıla yakın bir süredir devam etmektedir. Bu yüz yıl boyunca, önce İngiliz saldırısına karşı Afyon Savaşı verildi, bunu Tayping İlahi Krallığı Savaşı, 1894 Çin-Japon Savaşı, 1898 Reform Hareketi, Yi Ho Tuan Hareketi, 1911 Devrimi, 4 Mayıs Hareketi, Kuzey Seferi ve Kızıl Ordu'nun yürüttüğü savaş izledi. Bu mücadeleler birbirinden farklı olmakla beraber, hepsinin ortak hedefi yabancı düşmanları kovmak ya da o günkü koşulları değiştirmektir. Bununla beraber, az çok berraklığa

kavuşmuş bir burjuva demokratik devrim ancak Dr. Sun Yatsen'le başladı. Dr. Sun Yatsen'in başlattığı devrim, son elli yıl içinde hem başarılarla hem de başarısızlıklarla karşılaştı. 1911 Devrimi bir başarı değil miydi? İmparatoru kovalamadı mı? Öbür yandan bir başarısızlığı da ifade ediyordu. Çünkü İmparatoru kovmasına rağmen Çin'i emperyalist ve feodal zulümden kurtaramadı, böylece anti-emperyalist ve anti-feodal devrimci görev tamamlanmamış olarak kaldı. 4 Mayıs Hareketinin hedefi neydi? Onun da hedefi emperyalizmi ve feodalizmi yıkmaktı, o da başarıya ulaşamadı ve Çin'de emperyalizmin ve feodalizmin egemenliği devam etti. Aynı şey Kuzey Seferi diye bilinen devrim için de geçerlidir; o da başarılar kazandı, ama gene de yenilgiye uğradı. Guomintang'ın Komünist Partisine karşı çıkmasından sonra² Çin yeniden emperyalizmin ve feodalizmin egemenliği altına girdi. Bunun kaçınılmaz sonucu, Kızıl Ordu'nun yürüttüğü on yıllık savaş oldu. On yıl süren bu mücadele ülkenin bütününde değil sadece bazı bölümlerinde devrimci görevleri yerine getirdi. Devrimin on yıllık tecrübesini özetleyecek olursak, kalıcı ve ülke çapında bir zafer değil, geçici ve kısmî zaferler kazanıldığını söyleyebiliriz. Dr. Sun Yatsen şöyle demişti: «Devrim henüz tamamlanmadı, bütün yoldaşlarım mücadeleye devam etmelidirler.» Şimdi sorun şudur: On yıllar süren bir mücadeleden sonra, Çin devrimi niçin hâlâ hedefine ulaşamamıştır? Bunun nedenleri nelerdir? Bence iki nedeni vardır: Birincisi, düşmanın kuvvetleri çok güçlüydü; ikincisi, bizim kuvvetlerimiz çok zayıftı. Bir taraf kuvvetli, öbür taraf ise zayıf olduğu için devrim başarıya ulaşamadı. Düşmanın güçleri çok kuvvetliydi derken, emperyalizmin güçlerinin (başlıca etken) ve feodalizmin güçlerinin çok kuvvetli olduğunu kastediyorum. Kendi güçlerimizin çok zayıf olduğunu söylerken de askeri, siyasi, ekonomik ve kültürel alanlardaki zayıflığımızı kastediyoruz. Ancak bizim zayıflığımızın ve bunun bir sonucu olarak, anti-emperyalist ve anti-feodal görevlerimizi yerine getiremememizin başlıca nedeni, nüfusun yüzde 90'ını oluşturan emekçi halkın, işçilerin ve köylülerin henüz seferber edilmemiş

2. «Guomintang'ın Komünist Partisine karşı çıkmasından sonra» sözleriyle 1927'de Çan Kayşek'in Şanghay ve Nancing'de, Vang Cingvey'in de Vuhan'da düzenledikleri karşı-devrimci darbeler kastediliyor.

olmasıdır. Devrimin geçmiş yıllardaki tecrübelerini toparlayacak olursak, bütün ülkede halkın tamamen seferber edilmediğini ve gericilerin her zaman böyle bir seferberliğe karşı çıktığını ve onu baltaladığını söyleyebiliriz. Ancak, nüfusun yüzde 90'ını oluşturan işçileri ve köylüleri seferber ederek, onları örgütleyerek, emperyalizmi ve feodalizmi yıkmak mümkündür. Dr. Sun Yatsen Vasiyetnamesinde şöyle diyordu:

Çin'in özgürlük ve eşitliğe kavuşması uğruna kendimi kırk yıldan beri milli devrim davasına adadım. Bu kırk yıl boyunca edindiğim tecrübeler, beni, kesinlikle, bu amaca ulaşabilmemiz için halk kitlelerini harekete geçirmemiz ve bizi kendileriyle eşit tutan dünyanın öbür milletleriyle ortak bir mücadelede birleşmemiz gerektiğine inandırdı.

Dr. Sun'un ölümünün üzerinden on yılı aşkın bir zaman geçti. Bu yılları da eklersek, elli yıldan fazla bir süre eder. Bu yıllar boyunca devrimden çıkan ders nedir? Esas olarak bu ders şudur: «Halk kitlelerini harekete geçirmek.» Sizler ve bütün Çin gençliği bu dersi iyi bir şekilde öğrenmelisiniz. Emperyalizmi ve feodalizmi, ancak, nüfusun yüzde 90'ını oluşturan işçi ve köylü kitlelerini seferber ederek alt edebileceğimizi bilmeliyiz. Bütün ülkenin işçilerini ve köylülerini seferber etmedikçe Japonya'yı yenmemiz ve yeni bir Çin kurmamız mümkün olmayacaktır.

Dördüncü olarak, gençlik hareketine dönelim. Yirmi yıl önce bugün Çin'de, 4 Mayıs Hareketi olarak bilinen büyük bir tarihi olay meydana geldi. Öğrencilerin katıldığı bu hareketin olağanüstü bir önemi vardır. 4 Mayıs Hareketinden bu yana Çin gençliği nasıl bir rol oynadı? Bir bakıma onlar öncü rolü oynadılar. İflah olmazlar dışında herkes bu gerçeği kabul etmektedir. Öncü rolü ne demektir? Başa geçip devrimci safların en önünde ilerlemek demektir. Çin halkının anti-emperyalist, anti-feodal saflarında ülkenin genç aydınlarından ve öğrencilerden meydana gelen bir ordu vardır. Bu oldukça büyük bir ordudur ve canını feda etmiş çok sayıda insanı saymasak bile, şimdi sayısı birkaç milyonu aşmaktadır. Bu, emperyalizme ve feodalizme karşı kurulan cephede savaşan ordulardan, hem de önemli ordulardan biridir. Ancak bu ordu yeterli değildir; sadece ona dayanarak düşmanı yenemeyiz, çünkü; her şeye karşın bu, temel güç değildir. O halde

temel güç kimdir? Temel güç işçiler ve köylülerdir. Genç aydınlarımız ve öğrencilerimiz nüfusun yüzde 90'ını oluşturan işçilerin ve köylülerin arasına gitmeli, onları seferber etmeli ve örgütlemelidir. İşçilerden ve köylülerden oluşan bu temel güç olmaksızın emperyalizme ve feodalizme karşı savaşı kazanamayız; bu savaşı sadece genç aydınlardan ve öğrencilerden meydana gelen gruba dayanarak kazanamayız. İşte bu yüzden bütün ülkedeki genç aydınlar ve öğrenciler, geniş işçi-köylü kitleleriyle birleşmeli, onlarla bütünleşmelidirler. Ancak o zaman olağanüstü bir güç yaratılabilir. Yüz milyonlarca insandan meydana gelen bir güç! Ancak böyle olağanüstü bir güçle düşmanın müstahkem mevkieleri ele geçirebilir ve en son kaleleri düşürülebilir. Bu açıdan, geçmişteki gençlik hareketlerini değerlendirirken yanlış bir eğilime dikkat çekmeliyiz. Geçen birkaç on yılın gençlik hareketinde gençliğin bir kesimi, işçilerle ve köylülerle birleşmekte isteksizlik gösterdi ve onların hareketlerine karşı tavır aldı. Bu, gençlik hareketi içinde bir karşı-akımdır. Aslında bu kişiler, nüfusun yüzde 90'ını oluşturan kitlelerle birleşmeyi reddetmekle ve hatta onlara tamamen karşı koyacak kadar ileri gitmekle hiç de akıllıca davranmıyorlar. Bu iyi bir eğilim midir? Bence değildir. Çünkü işçilere ve köylülere karşı çıkmakla aslında onlar, devrime karşı çıkıyorlar. İşte bu yüzden, biz bunu gençlik hareketi içindeki bir karşı-akım olarak niteliyoruz. Bu türden bir gençlik hareketinin sonu iyi olmaz. Birkaç gün önce yazdığım kısa bir makalede belirttiğim gibi,

Son tahlilde, devrimci aydınları devrimci, olmayan aydınlardan ya da karşı-devrimci aydınlardan ayıran şey, onların işçi ve köylülerle kaynaşmak isteyip istemedikleri ve bunu gerçekten yapıp yapmadıklarıdır.

Bence geçerli olan tek ölçüt budur. Bir gencin devrimci olup olmadığını neye dayanarak söyleyebiliriz? Bunu nasıl anlayabiliriz? Bunun sadece bir tek ölçütü olabilir, o da onun geniş işçi ve köylü kitleleriyle kaynaşmak isteyip istememesi ve bunu gerçekten yapıp yapmamasıdır. Eğer kaynaşmaya istekli ise ve gerçekten de kaynaşıyorsa devrimcidir. Aksi takdirde o devrimci değildir ya da karşı-

devrimcidir. Eğer bugün işçi-köylü kitleleriyle kaynaşıyorsa, bugün bir devrimcidir. Eğer yarın bundan vazgeçerse ya da tam tersine halkı ezerse, o zaman devrimci olmaktan çıkar ya da bir karşı-devrimci haline gelir. Bazı gençler kolayca Üç Halk İlkesine ya da Marksizme olan inançlarından dem vururlar, ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Hitler de «sosyalizm»e inandığını söylemiyor mu? Yirmi yıl önce Mussolini bile «sosyalistti»! Onların «sosyalizm»leri ne anlama gelir? Faşizm! Cen Dusiü da bir zamanlar Marksizme «inanmıyor muydu?» Sonradan ne yaptı? Karşı-devrimin saflarına geçti. Çang Guotao Marksizme «inanmıyor muydu?» Peki şimdi kendisi nerede? Kaçtı ve batağa saplandı. Bazı kişiler kendilerini «Üç Halk İlkesinin izleyicileri», hatta bu ilkelerin kıdemli savunucuları olarak tanıtıyorlar. Ama bu kişilerin yaptığı nedir? Görülüyor ki, onların Milliyetçilik İlkesi emperyalizmle gizlice anlaşmak, Demokrasi İlkesi sıradan halkı ezmek, Halkın Refahı İlkesi ise, halkın kanını emmek demektir. Onlar Üç Halk İlkesi'nin lafını ediyorlar ama içlerinden bunları reddediyorlar. O halde bir kişiyi değerlendirirken, onun Üç Halk İlkesi'ne içtenlikle mi yoksa sahte bir şekilde mi bağlı olduğunu, gerçek mi yoksa sahte bir Marksist mi olduğunu belirlemek için onun geniş işçi-köylü kitlelerine karşı aldığı tutuma bakmamız yeterlidir. O zaman onun gerçekte nasıl bir kişi olduğunu anlarız. Tek ölçüt budur ve bundan başka ölçüt yoktur. Ülkemiz gençlerinin bu kötü karşı-akım tarafından sürüklenmeye her zaman karşı koyacaklarını, işçi ve köylüleri dostları olarak göreceklerini ve aydınlık bir geleceğe doğru ilerleyeceklerini umut ediyorum.

Beşinci olarak, içinde bulunduğumuz Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı, Çin devriminin aşamaları içinde en büyüğü, en dinamiği ve en canlısı olan yeni bir aşamayı belirlemektedir. Bu aşamada gençlik muazzam sorumluluklar yüklenmektedir. Devrimci hareketimiz geçmiş yıllarda birçok mücadele aşamasından geçti, ama hiçbir aşamada şimdiki Direnme Savaşı döneminde olduğu kadar geniş boyutlara ulaşamadı. Bugün Çin devrimini geçmişteki devrimlerden ayıran özellikler bulunduğunu ve bu devrimin yenilgiden zafere dönüşmeyi başaracağını söylerken, Çin halk kitlelerinin ilerleme kaydetmiş olduğunu kastediyoruz. Gençliğin ilerlemesi bunun en açık kanıtıdır.

Dolayısıyla Japonya'ya karşı savaş zafere ulaşmalıdır ve mutlaka ulaşacaktır. Herkesin bildiği gibi, bu savaşta temel siyasetimiz Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'dir. Cephenin hedefi Japon emperyalizmini ve onun Çinli işbirlikçilerini devirmek, eski Çin'i yeni bir Çin haline getirmek ve bütün milleti içinde bulunduğu yarı-sömürge, yarı-feodal durumdan kurtarmaktır. Bugün Çin gençlik hareketinin birlikten yoksun oluşu önemli bir zaftır. Birlik için çalışmaya devam etmelisiniz, çünkü birlikten kuvvet doğar. Bütün ülke gençliğine şimdiki durumu anlamalarında, birliği sağlamalarında ve Japonya'ya karşı sonuna kadar direnmelerinde yardımcı olmalısınız.

Altıncı ve sonuncu olarak, Yenan'daki gençlik hareketi üzerinde durmak istiyorum. Yenan'daki gençlik hareketi bütün ülkedeki gençlik hareketi için bir örnektir. Onun yönelimi bütün ülkedeki gençlik hareketinin yönelimi olmalıdır. Neden? Çünkü doğru olan yönelim budur. Gördüğünüz gibi birlik sorununda Yenan gençliği görevini iyi, hem de çok iyi bir şekilde yerine getirmiştir. Yenan gençliği, dayanışma ve birliği sağlamıştır. Yenan'daki genç aydınlar ve öğrenciler, genç işçiler ve köylüler tamamen birleşmiş durumdadırlar. Ülkenin her yanından ve hatta yurtdışındaki Çinli topluluklardan çok sayıda devrimci genç, öğrenim görmek için Yenan'a geldiler. Bu toplantıya katılanların çoğu Yenan'a binlerce mil uzaklıktaki yerlerden gelmiş bulunuyor. Soyadınız ister Çang, ister Li olsun, kadın-erkek, işçi ya da köylü, hepiniz aynı şekilde düşünüyorsunuz. Bu, bütün ülke için bir örnek oluşturmaz mı? Yenan gençliği kendi içinde birleşmiş olmanın yanı sıra, işçi ve köylülerle kaynaşmış durumdadır. Ve her şeyden çok bu, sizi bütün ülke için bir örnek haline getirmektedir. Siz ne yaptınız? Devrim teorisini, Japonya'ya karşı direnişin ve milleti kurtarmanın ilkelerini ve yöntemlerini incelediniz. Üretim kampanyasını yürüttünüz ve binlerce dönümlük çorak toprağı işlenebilir hale getirdiniz. Konfüçyus hiçbir zaman toprağı işlememiş ya da tarla sürmemiştir. Okulunda birçok öğrencisi vardı: «Yetmiş değerli bilgin ve üç bin mürit»; oldukça etkileyici bir okul! Ancak onun öğrencilerinin sayısı Yenan'dakilerden çok daha azdı, üstelik onlar üretim kampanyalarından da pek hoşlanmazlardı. Bir öğrencisi ona tarlanın nasıl sürüleceğini sorduğu zaman, Konfüçyus, «Bilmiyorum, o işte bir çiftçi

kadar usta değilim» diye yanıtlamıştı. Daha sonra sebzenin nasıl yetiştirileceği sorulduğunda, «Bilmiyorum, ben o işte bir bahçıvan kadar usta değilim» demişti. Eski çağlarda Çin gençliği bir bilgenin denetiminde eğitim gördüğü zaman ne devrimci teoriyi öğrenirdi ne de üretime katılırdı. Bugün, ülkemizin büyük bir bölümündeki okullarda çok az devrimci teori öğretiliyor ve üretim hareketi gibi şeylere ise hiç rastlanmıyor. Gençler sadece burada, Yenan'da ve düşman hatlarının gerisindeki Japonya'ya karşı üs bölgelerinde tamamen farklıdır. Onlar Japonya'ya karşı direnişte ve milletin kurtarılmasında öncülük ediyorlar, çünkü onların siyasi yönelimleri ve çalışma yöntemleri doğrudur. İşte bu nedenle Yenan'daki gençlik hareketinin, bütün ülkedeki gençlik hareketine örnek olduğunu söylüyorum.

Bugünkü toplantımızın büyük önemi vardır. Bütün söylemek istediklerimi söyledim. Hepinizin, Çin devriminin son elli yıllık tecrübelerini inceleyeceğinizi, onun iyi taraflarını geliştirip hatalarını atacağınızı umut ediyorum. Böylece gençlik bütün ülke halkıyla tek bir vücut haline gelecek ve devrim yenilgiden zafere doğru bir dönüş yapacaktır. Gençlik ve bütün millet seferber edildiği, örgütlendiği ve birleştirildiği zaman Japon emperyalizmi yıkılacaktır. Her genç kendisine düşen sorumluluğu yüklenmelidir. Her biriniz geçmişten farklı olmalı, gençliği birleştirmede, Japon emperyalizmini yıkmak için bütün ülke halkını örgütlemeye ve eski Çin'i yeni bir Çin'e dönüştürmede kararlı olmalısınız. Hepinizden bunu bekliyorum.

TESLİMİYETÇİ FAALİYETLERE KARŞI ÇIKALIM

30 Haziran 1939

Çin milletinin Japon saldırısıyla karşı karşıya kalmasından bu yana en önemli sorun, savaşmak ya da savaşmamak noktasında düğümlenmiştir. Bu sorun, 18 Eylül 1931 Olayı'ndan 7 Temmuz 1937 Luguçiao Olayı'na kadar olan dönemde ciddi tartışmalara yol açtı. Bütün yurtsever siyasi partiler ve gruplar ve bütün yurtseverler şu sonuca vardılar: «Savaşmak yaşamak, savaşmamak ise yok olmak demektir.» Bütün teslimiyetçiler de şu sonuca vardılar: «Savaşmak yok olmak, savaşmamak yaşamak demektir.» Bir süre için sorunu Luguçiao'daki direnişin gürleyen topları belirledi. Direnişin gürleyen topları birinci sonucun doğru, ikincisinin ise yanlış olduğunu ilan etti. Sorun neden geçici olarak çözülmüştü de kesin olarak çözülmemişti? Çünkü Japon emperyalistleri Çin'i teslim olmaya zorlama siyasetini benimsemişler, uluslararası teslimiyetçiler¹ bir uzlaşma sağlamaya çalışmışlar ve Japonya'ya karşı cephemiz içindeki bazı kişiler bo-calamışlardı. Şimdi sorun biraz farklı bir ifade ile, ya savaş ya barış sorunu olarak yeniden ortaya getirilmektedir. Böylece Çin'de savaşa devam etmek isteyenler ile barış yapmak isteyenler arasında bir tartışma ortaya çıkmıştır. Her iki grubun tavrı da eskisinin aynıdır: Savaş grubunun vardığı sonuç «savaşmak yaşamak, barış yapmak yok olmak demektir», barış grubunun vardığı sonuç ise «barış yapmak yaşamak, savaşmak yok olmak demektir» şeklindedir. Birinci grup bütün yurtsever partilerden ve bütün yurtseverlerden meydana gelmektedir ve bunlar milletin büyük çoğunluğunu oluşturmaktadırlar. İkinci grup, yani teslimiyetçiler ise sadece Japonya'ya karşı cephe içinde bo-

1. «Uluslararası teslimiyetçiler», Çin'i feda ederek Japonya ile uzlaşmayı planlayan İngiliz ve ABD emperyalistleriydi.

calayan küçük bir azınlıktan ibarettir. Sonuç olarak barış grubu, yalana dayanan propagandaya ve hepsinden çok anti-komünist propagandaya başvurmak zorunda kalmıştır. Örneğin, «Komünist Partisi yıkıcı faaliyetlere girişiyor», «Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordu savaşmadan dolanıp duruyor ve emirlere uymayı reddediyor», «Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nde ayrılıkçı bir rejim kurulmuştur ve sınırları ötesine de yayılmaktadır», «Komünist Partisi, hükümeti devirmek için komplolar tezgâhlıyor» ve hatta «Sovyetler Birliği Çin'e saldırılmayı planlıyor» gibi bir sürü yalan yanlış haberler, raporlar, belgeler ve kararlar uydurmakta ve bunları yaymaktadır. Amacı, gerçekleri örtbas ederek ve kamuoyunu yanıltarak, barış yapmak ya da başka bir deyişle teslim olmaktır. Barış grubu, yani teslimiyetçiler grubu bütün bunları, Guomintang-komünist işbirliğini yıkamadığı, Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cepheyi bölemediği ve Japonya'ya karşı birleşik cephenin kurucusu ve savunucusu olan Komünist Partisine karşı savaşmadan Japonya'ya teslim olamayacağı için yapıyor. İkincisi, Japon emperyalizminin taviz vereceğini umuyor. Japonya'nın epey yorulduğunda ve temel siyasetini değiştireceğine; Orta, Güney ve hatta Kuzey Çin'den gönüllü olarak çekileceğine ve böylelikle Çin'in daha fazla savaşmadan zafere ulaşabileceğine inanıyor. Üçüncüsü, umudunu uluslararası baskıya bağlıyor. Barış grubuna dahil olan birçok kimse büyük devletlerin, sadece bazı tavizler vermesi ve böylece barış anlaşmasını kolaylaştırması için Japonya'ya baskı yapmalarına değil, aynı zamanda Çin hükümetine de baskı yapmalarına bel bağlıyor. Böylece, savaş grubuna: «Bakın, bugünkü uluslararası ortamda barış yapmak zorundayız! ve «Bir Uluslararası Pasifik Konferansı² Çin'in yararına olur. Bu, yeni bir Münih³ değil,

2. Tasarlanan Uluslararası Pasifik Konferansı'na, Uzak Doğunun Münih'i adı verilmişti. Çünkü İngiliz, ABD ve Fransız emperyalistleri barış yapmaktan yana olan Çinli grupla işbirliği halinde, Çin'i satarak Japonya ile bir uzlaşmaya varmayı planlıyorlardı. Mao Zedung yoldaşın bu makalede çürüttüğü, böyle bir konferansın Doğunun Münih'i olmayacağı yolundaki gülünç iddia Çan Kayşek'e aitti.

3. 1938 Eylül'ünde İngiliz, Fransız, Alman ve İtalyan hükümet başkanları Almanya'da Münih'te toplandılar ve İngiltere ile Fransa'nın, Sovyetler Birliği'ne yapılacak bir Alman saldırısına karşılık Çekoslovakya'yı Almanya'ya terk etmelerini öngören Münih Anlaşması'nı imzaladılar. 1938'de ve 1939'da İngiliz ve ABD emperyalizmi Çin'i feda ederek Japon emperyalizmi ile uzlaşmaya varmak için çeşitli girişimlerde bulundu.

Çin'in yeniden canlanması yönünde bir adım olur!» diyebilmeyi hesaplıyorlar. Barış grubunun, yani Çinli teslimiyetçilerin görüşleri, taktikleri ve planları bundan ibarettir. Oyun, sadece bizzat Vang Cingvey tarafından değil, daha da vahimi, Japonya'ya karşı cephe içinde gizlenen ve onunla bir çeşit düet⁴ ya da ortak gösteride işbirliği yapan daha birçoğları tarafından da oynanmaktadır. Bu oyunda bazıları kötü adamın beyaz maskesini, öbürleri ise kahramanın kızıl maskesini takmaktadır.

Biz komünistler, her zaman savaşa devam etmekten yana olanları desteklediğimizi ve barıştan yana olanlara kesinlikle karşı olduğumuzu açıkça ilan ettik. Bizim bir tek istliğimiz var, o da, bütün diğer yurtsever partilerle ve bütün yurtseverlerle birlikte, birliği güçlendirmek ve milli birleşik cepheyi ve Guomindang-komünist işbirliğini sağlamlaştırmak, Üç Halk İlkesi'ni uygulamak, Direnme Savaşı'nı sonuna kadar sürdürmek, Yalu Irmağı'na varana dek savaşmak ve kaybedilmiş bütün topraklarımızı geri almaktır.⁵ Anti-komünist bir hava yaratan, Guomindang ile Komünist Partisi arasında «sürtüşme»⁶ tezgâhlayan ve hatta iki parti arasında yeniden bir iç savaş kışkırtmaya çalışan açık ve gizli Vang Cingvey'leri kararlılıkla mahkûm ediyoruz. Onlara şöyle diyoruz: Bölücü komplolarınız aslında teslimiyet için hazırlıktan başka bir şey değildir ve bölücü ve teslimiyetçi siyasetiniz bir

1939 Haziran'ında Mao Zedung yoldaş bu makaleyi yazdığı sırada, İngiltere ile Japonya arasında bu planı gerçekleştirmek için görüşmeler yapılmaktaydı. Buna İngiltere, Fransa, Almanya ve İtalya'nın Münih'teki komplosuna benzerliği yüzünden «Doğunun Münih» adı verilmişti.

4. Düet, Çan Kayşek ve Vang Cingvey tarafından oynanıyordu. Vang Cingvey, açık teslimiyetçilerin, Çan Kayşek ise Japonya'ya karşı cephe içinde gizlenen teslimiyetçilerin elebaşlarıydı.

5. Ocak 1939'da Guomindang'ın Beşinci Merkez Yürütme Komitesinin 5. Genel Toplantısında Çan Kayşek, «Direnme Savaşı'nı sonuna kadar sürdürün» sloganındaki «sonuna kadar» sözüyle «Luguçiao Olayından önceki durumu geri getirme»yi kastettiğini açıkça ilan etti. Bu yorum, Kuzey ve Kuzeydoğu Çin'deki geniş bölgelerin Japon işgaline terk edilmesi anlamına geliyordu. Bu yüzden, Çan Kayşek'in bu teslimiyetçi siyasetine karşı çıkmak için Mao Zedung yoldaş «sonuna kadar» sözünün «Yalu Irmağı'na varana dek savaşmak ve kaybedilmiş bütün topraklarımızı geri almak» anlamına geldiğini özellikle belirtti.

6. «Sürtüşme» deyimi o sıralarda, Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'yi yıkmak ve Komünist Partisine ve ilerici güçlere karşı çıkmak için Sekizinci Yol Ordusu'na ve Yeni Dördüncü Ordu'ya karşı katliamlara ve büyük çapta saldırılara girişen Guomindang gericilerinin çeşitli gerici siyasi ve askeri eylemlerine atıf yapmak için geniş ölçüde kullanılıyordu.

avuç insanın bencil çıkarları uğruna milletin çıkarlarını satma yolundaki genel planınızı açığa vurmaktan başka bir işe yaramamaktadır. İnsanlar kör değildir ve komplolarınızın farkına varacaklardır. Pasifik Konferansı Doğunun Münih'i olmayacaktır şeklindeki saçma görüşü kesinlikle reddediyoruz. Sözüm ona Pasifik Konferansı hiç kuşku yok ki Doğunun Münih'i, yani Çin'i ikinci bir Çekoslovakya haline getirmenin hazırlığı olacaktır. Japon emperyalizminin aklını başına toplayacağı ve tavizler vereceği yolundaki temelsiz iddiayı kesinlikle reddediyoruz. Japon emperyalizmi Çin'i boyunduruk altına alma temel siyasetini asla değiştirmeyecektir. Japonya'nın, Vuhan'ın düşüşünden sonraki tatlı sözleri (örneğin «görüşmelerde Milli Hükümeti taraf olarak kabul etmeme»⁷ siyasetini terk edeceği ve milli hükümeti karşı taraf olarak tanıyacağı ya da belli koşullar altında askerlerini Orta ve Güney Çin'den çekeceği yolundaki sözleri), balığı kumazca avlamak için takılan bir yemden başka bir şey değildir; dolayısıyla, kim bu yemi yutarsa, tavaya konup bir güzel kızartılacağını bilmelidir. Uluslararası teslimiyetçiler Çin'i teslim olmaya zorlamak için aynı şekilde kumazca bir siyaset izlemektedirler. Uluslararası teslimiyetçiler, kendileri «dağın tepesine kurulup kaplanların dövüşünü seyreder» ve başkalarının sırtından kâr sağlamak amacıyla arabuluculuk yapmak için sözüm ona bir Pasifik Konferansı tezgâhlayacak uygun bir fırsat kollarken Çin'e karşı Japon saldırısını teşvik ettiler. Böyle komploculara ümit bağlayan herkes fena halde aldatıldığını görecektir.

Bir zamanların savaşmalı mı savaşmamalı mı sorusu, şimdi, savaşa devam etmeli mi yoksa barış mı yapmalı sorusuna dönüştü; aslında her ikisi de aynı sorudur, bütün sorunların en önemlisi, en temel olanıdır. Son altı ayda Japonya'nın Çin'i teslim olmaya zorlaması si-

7. 13 Aralık 1937'de Nancing'in Japonlar tarafından işgalinden sonra Japon hükümeti, 16 Ocak 1938'de bir bildiri yayınladı. Bu bildiri, Japonya'nın «görüşmelerde Milli Hükümeti taraf olarak kabul etmeyeceği ve yeni bir hükümet kurulmasını beklediği» belirtiliyordu. 1938 Ekim'inde Japon birliklerinin Kanton ve Vuhan'ı işgalinden sonra Japon hükümeti, Çan Kayşek'in yalpalamasından yararlanarak onu teslimiyete zorlamak için siyasetini değiştirdi. Japon hükümeti, 3 Kasım'da başka bir bildiri yayınladı. Bu bildirin bir yerinde şöyle deniyordu: «Milli Hükümet bugüne kadar izlediği hatalı siyaseti terk ettiği, eski duruma dönmek ve barışı ve düzeni korumak için yeni görevliler atadığı takdirde, İmparatorluk onunla görüşmelere girmekten kaçınmayacaktır.»

yasetini sürdürmesiyle, uluslararası teslimiyetçilerin faaliyetlerini yoğunlaştırmalarıyla ve en önemlisi Japonya'ya karşı cephemizdeki bazı kişilerin her zamankinden fazla bocalamalarıyla barış ya da savaş sorunu çevresinde büyük bir gürültü koparılmış ve böylece teslimiyet, bugünkü siyasi durumda esas tehlike haline gelmiştir. Teslimiyetçilerin ilk ve en önemli girişimi, komünizmle savaşmak için hazırlık yapmak, yani Guomindang-komünist işbirliğini ve Japonya'ya karşı cephenin birliğini yıkmaktır. Bu koşullar altında bütün yurtsever partiler ve bütün yurtseverler teslimiyetçi faaliyetleri yakından izlemeli ve bugünkü durumun esas niteliğini; yani teslimiyetin başlıca tehlike, anti-komünizmin ise teslimiyeti hazırlayan bir adım olduğunu kavramalı, teslimiyete ve bölünmeye karşı çıkmak için ellerinden geleni yapmalıdırlar. Hiçbir grubun, Japon emperyalizmine karşı verilen savaşı, bütün milletin bedelini kanla ödediği iki yıllık bir savaşı baltalamasına ya da bu savaşa ihanet etmesine hiçbir zaman izin verilmemelidir. Hiçbir grubun, bütün ülkenin ortak çabasıyla kurulan Japonya'ya karşı milli birleşik cepheyi yıkmasına ya da bölmesine izin verilmemelidir.

Savaşı sürdürür ve birlikte dayanırsak, Çin yaşayacaktır.

Barış yapar ve bölücülükte ısrar edersek, Çin yok olacaktır.

Hangisini reddedeceğiz, hangisini kabul edeceğiz? Yurttaşlarımız seçimlerini bir an önce yapmalıdır.

Biz komünistler, kesinlikle savaşmayı sürdüreceğiz ve birlikte ısrar edeceğiz.

Bütün yurtsever partiler ve bütün yurtseverler savaşmaya devam edecek ve birlikte ısrar edeceklerdir.

Teslim olmayı ve bölünmeyi tezgâhlayan teslimiyetçiler bir süre için üstünlük kazansalar bile önünde sonunda maskeleri düşecek ve halk tarafından cezalandırılacaktır. Çin milletinin tarihi görevi, birleşik direnme yoluyla kurtuluşa ulaşmaktır. Teslimiyetçilerin istedikleri ise bunun tam tersidir; fakat ne kadar üstünlük kazanırlarsa kazansınlar, kimsenin kendilerine dokunmaya cesaret edemeyeceğini hayal ederek ne kadar rahat olurlarsa olsunlar bütün halkın onlara vereceği cezadan kurtulamayacaklardır.

Teslimiyete ve bölünmeye karşı çıkalım. Şimdi, bütün yurtsever siyasi partilerin, grupların ve bütün yurtseverlerin karşı karşıya bulunduğu acil görev budur.

Bütün ülke halkı birleşin! Direnmede ve birlikte ısrar edin ve teslimiyet ve bölünme için girişilen bütün komploları yerlebir edin.

GERİCİLER CEZALANDIRILMALIDIR*

1 Ağustos 1939

Bugün 1 Ağustos'ta, burada bir anma toplantısı için bir araya gelmiş bulunuyoruz. Bu anma toplantısını niçin yapıyoruz? Çünkü gericiler bizim devrimci yoldaşlarımızı, Japonya'ya karşı savaşanları öldürdüler. Bugün öldürülmesi gerekenler kimlerdir? Çinli hainler ve Japon emperyalistleri. Çin, Japon emperyalizmine karşı iki yıldır savaşıyor, ama sonuç henüz belli değildir. Hainler hâlâ çok etkindir ve onlardan öldürülenlerin sayısı pek azdır. Oysa öldürülenler, hepsi de Japonya'ya karşı savaşçılar olan bizim devrimci yoldaşlarımızdır. Onları kim öldürdü? Askerler öldürdü. Askerler neden Japonya'ya karşı savaşanları öldürdü? Çünkü onlar emir almışlardı, belli kişiler onlara öldürme emrini vermişti. Onlara öldürme emrini veren kimdi? Gericiler.¹ Yoldaşlar! Japonya'ya karşı savaşanları kim öldürmek isteyebilir? En başta Japon emperyalistleri, ondan sonra da Vang Cingvey gibi Çinli işbirlikçiler ve hainler. Cinayetin işlendiği yer Şanghay, Peyping, Tiancin, Nancing ya da Japon saldırganlarının ve Çinli işbirlikçilerinin işgalinde olan bir yer değildi. Cinayet Pingciang'da. Direnme Savaşı'nın cephe gerisinde işlendi ve cinayet kurbanları arasında Tu Çengkun ve Lo Zuming yoldaşlar gibi, Yeni Dördüncü Ordu'nun Pingciang İrtibat Bürosunun sorumlusu olan yoldaşlar vardı.

* Bu konuşma Mao Zedung yoldaş tarafından Pingciang şehitlerini anmak için Yenan halkının düzenlediği anma toplantısında yapılmıştır.

¹ Bu gericiler, Çan Kayşek ve yardakçılardı. 12 Haziran 1939'da Guomintang'ın Yirmiyedinci Ordular Grubu, Çan Kayşek'ten aldığı gizli bir emirle asker göndererek Yeni Dördüncü Ordu'nun Hunan Eyaleti'ndeki Pingciang İrtibat Bürosunu kuşattı ve Yeni Dördüncü Ordu'nun kurmay subayı olan Tu Çengkun yoldaşı, Sekizinci Yol Ordusu'nda emir subayı olan Binbaşı Lo Zuming yoldaşı ve öteki dört yoldaşı hunharca katletti. Bu katliam sadece Japonya'ya karşı demokratik üs bölgelerindeki halk tarafından değil, Guomintang bölgelerindeki dürüst insanlar tarafından da öfkeyle karşılandı.

Cinayet, Japon emperyalistlerinin ve Vang Cingvey'in emriyle hareket eden bir Çinli gericiler çetesi tarafından işlendiği açıktır. Teslim olmaya hazırlanan bu gericiler, Japonlara ve Vang Cingvey'e yaranmak için onların emirlerini yerine getirdiler; ilk öldürdükleri de Japonya'ya karşı en kararlı savaşanlar oldu. Bu önemsiz bir konu değildir; bu cinayete karşı sesimizi yükseltmeli, onu mahkûm etmeliyiz.

Şimdi bütün millet Japonya'ya karşı direniyor ve direniş için halkın büyük birliğini gerçekleştirmiş bulunuyor. Ama bu birliğin içinde hainler ve teslimiyetçiler var. Onlar ne yapıyorlar? Japonya'ya karşı savaşanları öldürüyor, ilerlemeye engel oluyorlar; Japon saldırganları ve Çinli işbirlikçileriyle el ele çalışarak teslimiyete giden yolu açıyorlar.

Japonya'ya karşı savaşan yoldaşlarımızın öldürülmesi ile ortaya çıkan bu vahim durum karşısında harekete geçen oldu mu? Cinayet 12 Haziran'da, öğleden sonra saat üçte işlendi. Bugün Ağustos'un 1'idir, bütün bu süre içinde herhangi bir girişimde bulunan oldu mu? Hayır. Kimlerin harekete geçmesi gerekirdi? Ülkenin yasalarına göre, yasaları uygulayanlar harekete geçmeliydiler. Eğer böyle bir olay Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nde cereyan etmiş olsaydı, bizim yüksek mahkememiz çoktan harekete geçmiş olurdu. Pingciang katliamının üzerinden neredeyse iki ay geçmiş olduğu halde adalet mekanizması harekete geçmemiştir. Bunun nedeni nedir? Bunun nedeni, Çin'in birleşmiş olmamasıdır.²

Çin birleştirilmelidir. Birlik olmadan zafer kazanılamaz. Peki, ama birleşme ne demektir? Bu herkesin Japonya'ya karşı direnmesi, herkesin birleşmesi ve ilerleme için çalışması, gerektiği yerde ödüllerin

2. Mao Zedung yoldaş, Guomindang gericilerinin «birleşme»yi, komünistlerin önderliğindeki Japonya'ya karşı silahlı kuvvetleri ve üs bölgelerini tasfiye etme planlarının bahanesi olarak kullanmalarını önlemek amacıyla bu terimin tanımını yaptı. Guomindang ve Komünist Partisinin Japonya'ya karşı direnme için yeniden işbirliği yapmaya başlamasından sonra, «birleşme» sloganı Guomindang'ın Komünist Partisine saldırmak için kullandığı başlıca silah haline geldi. Guomindang, Komünist Partisini daima farklı olmaya çalışmakla, birleşmeyi kösteklemekle ve direnme davasına zarar vermekle suçluyordu. Bu gerici yaygara Ocak 1939'da Guomindang Beşinci Merkez Yürütme Komitesinin 5. Genel Toplantısının Çan Kayşek'in önerisiyle «Kökü Dışarda Partilerin Faaliyetlerini Kısıtlama Önlemleri»ni kabul etmesinden sonra daha da arttı. Mao Zedung yoldaş, «birleşme» sloganını Guomindang gericilerinin elinden alarak Guomindang'ın halka ve millete karşı yürüttüğü bölücü faaliyetlere karşı çıkmak için devrimci bir slogan haline getirdi.

ve cezaların verilmesi demektir. Ödüllendirilmesi gerekenler kimlerdir? Japonya'ya karşı direnenler, birliği savunanlar ve ilerici olanlar. Cezalandırılması gerekenler kimlerdir? Direnişi, birliği ve ilerlemeyi baltalayanlar, işbirlikçiler ve gericiler. Ülkemiz şimdi birleştirilmiş durumda mıdır? Hayır. Pingciang katliamı bunu ortaya koyuyor. Birliğin olması gereken yerde bunun sağlanamadığını gösteriyor. Uzun süredir bütün ülkenin birleştirilmesini talep ediyoruz. Birincisi, Direnme Savaşı temelinde birleşme. Ama şimdi, Tu Çengkun, Lo Zuming ve Japonya'ya karşı direnen yoldaşlarımız ödüllendirilmek şöyle dursun hunharca katledilirken, direnmeye karşı çıkan alçaklar teslim olmaya hazırlanıyorlar ve cinayeti cezasız bırakıyorlar. Bu, birleşmek demek değildir. Bu alçaklara ve teslimiyetçilere karşı çıkmalı ve katilleri tutuklamalıyız. İkincisi, birlik temelinde birleşme. Birliği savunanlar ödüllendirilmeli, birliği zayıflatanlar cezalandırılmalıdır. Şimdi, Tu Çengkun, Lo Zuming ve birliği savunan öbür yoldaşlar cezalandırıldılar, hunharca katledildiler; buna karşılık birliği baltalayan alçaklar cezasız kaldılar. Bu, birleşmek demek değildir. Üçüncüsü, ilerleme temelinde birleşme. Bütün ülke ileriye doğru gitmeli; geri olanlar, ileri olanlara ayak uydurmaya çalışmalıdır. İleri olanlar, geri olanlar tarafından geriye çekilmemelidirler. Pingciang'daki kasaplar ilerici kişileri öldürdüler. Direnme Savaşı'nın başlamasından bu yana yüzlerce komünist ve yurtsever öldürüldü. Pingciang katliamı bunların sadece en sonuncu örneğidir. Bunun devam etmesi Çin için felaket olur, çünkü Japonya'ya karşı direnen herkes öldürülebilir. Bu cinayetlerin anlamı nedir? Bunların anlamı şudur: Japon emperyalistlerinden ve Vang Cingvey'den emir alan Çin gericileri teslim olmaya hazırlanmaktadırlar ve Japonya'ya karşı savaşanları, komünistleri ve yurtseverleri öldürmekle işe başlamaları da bu yüzdendir. Buna bir son verilmediği takdirde, Çin, bu gericilerin elinde mahvolup gidecektir. Bu nedenle bu cinayetler bütün ülkeyi ilgilendirmekte ve büyük önem taşımaktadır. Biz Milli Hükümetin bu gericileri en ağır bir şekilde cezalandırmasını talep etmeliyiz.

Aynı zamanda yoldaşlar, Japon emperyalizminin son zamanlarda yıkıcı faaliyetlerini artırdığını, uluslararası emperyalizmin Japonya'ya

daha fazla yardım ettiğini³ ve Çin'deki hainlerin, hem açık hem de gizli Vang Cingvey'lerin Direnme Savaşı'nı daha faal bir şekilde baltalamaya başladıklarını, birliği bozmaya ve zamanın akışını tersine çevirmeye çalıştıklarını görmelidirler. Gericiler, ülkenin büyük bir kısmını teslim etmek, içerde bir bölünme yaratarak bir iç savaş başlatmak istiyorlar. Şu anda, «Kökü Dışarda Partilerin Faaliyetlerini Kısıtlama Önlemleri»⁴ diye bilinen gizli önlemleri yaygın bir şekilde uyguluyorlar. Bunlar, Japon emperyalizminin işine yarayan ve direnmenin, birliğin ve ilerlemenin zararına olan, sapına kadar gerici önlemlerdir. «Kökü dışarda partiler» kimlerdir? Japon emperyalistleri, Vang Cingvey ve hainlerdir. Çin Komünist Partisi ve Japonya'ya karşı direnmede birleşmiş olan bütün Japonya'ya karşı siyasi partilere nasıl «kökü dışarda partiler» denilebilir? Ne var ki, teslimiyetçiler gericiler ve iflah olmazlar, bilinçli olarak Japonya'ya karşı olanların saflarında sürtüşme yaratıyorlar ve birliği bozuyorlar. Bu şekilde davranmak doğru mudur, yanlış mıdır? Kesinlikle yanlıştır! (*Alkışlar*) Eğer kısıtlama olacaksa ne tür insanlar kısıtlanmalıdır? Japon emperyalistleri, Vang Cingvey, gericiler ve teslimiyetçiler. (*Alkışlar*) Japonya'ya karşı direnmede en kararlı, en devrimci ve en ilerici olan Komünist Partisini kısıtlamak niye? Bu kesinlikle yanlıştır. Biz Yenan halkı, buna kesinlikle karşı olduğumuzu bildiriyor ve bunu şiddetle protesto ediyoruz. (*Alkışlar*) «Kökü Dışarda Partilerin Faaliyetlerini Kısıtlama

3. Vuhan'ın 1938 Ekim'inde düşmesinden sonra Japonya'nın temel siyaseti, Guomindang'ı, siyasi yollardan teslim olmaya zorlamak haline geldi. Aralarında İngiliz ve Amerikan emperyalistleri de olmak üzere uluslararası emperyalizm sürekli olarak, Çan Kayşek'e bantş yapmasını öneriyor ve İngiliz Başbakanı Chamberlain da sözüm ona «Uzakdoğu'nun yeniden inşa edilmesi»ne İngiltere'nin de katılacağını belirtiyordu. 1939'da Japon saldırganları ve uluslararası emperyalistler fesat kampanyalarını hızlandırdılar. Aynı yılın Nisan ayında, İngiltere'nin Çin elçisi Clark-Kerr, Çan Kayşek'le Japon saldırganları arasında bantş görüşmelerine girişilmesi için arabuluculuk yaptı. Temmuz ayında İngiltere ile Japonya arasında yapılan bir antlaşmayla İngiliz hükümeti, Japonya'nın Çin'de yarattığı «fiili durumu» tanımaya hazır olduğunu kabul etti.

4. «Kökü Dışarda Partilerin Faaliyetlerini Kısıtlama Önlemleri» Guomindang'ın merkez yönetimi tarafından 1939 yılında gizlice yayınlandı. Halkın bütün Japonya'ya karşı örgütlerini dağıtmak amacıyla komünist ve bütün ilerici fikir, konuşma ve eylemlere ağır kısıtlamalar kondu. Aynı zamanda, Guomindang'a göre «komünistlerin en etkin olduğu yerlerde», «kolektif sorumluluk ve kolektif ceza yasası»nın uygulanmasını ve aslında karşı-devrimci bir gizli örgüt olan «haberalma şebekesinin» genel olarak *pao-çia* örgütleri içinde kurulmasını şart koşuyordu. *Pao* ve *çia*, Guomindang faşist rejiminin o zamanki temel yönetim birimleriydi. On aile bir *çia*'yı, on *çia* da bir *pao*'yu meydana getiriyordu.

Önlemleri»ne karşı çıkmalıyız, çünkü birliği bozan canice hareketlerin temelinde bu gibi önlemler yatmaktadır. Bugün bu kitle toplantısını direnişin, birliğin ve ilerlemenin sürdürülmesi için yapıyoruz. Bu amaçla, «Kökü Dışarda Partilerin Faaliyetlerini Kısıtlama Önlemleri» kaldırılmalı, teslimiyetçiler ve gericiler cezalandırılmalı ve bütün devrimci yoldaşlar, Japonya'ya karşı direnen bütün yoldaşlar ve halk korunmalıdır. (*Candan alkışlar ve sloganlar*)

YENİ ULUSLARARASI DURUM HAKKINDA YENİ ÇİN GAZETESİ MUHABİRİYLE GÖRÜŞME

1 Eylül 1939

Muhabir: Sovyetler Birliği ile Almanya arasındaki Saldırmazlık Antlaşması'nın¹ önemi nedir?

Mao Zedung: Sovyet-Alman Saldırmazlık Antlaşması Sovyetler Birliği'nin artan sosyalist gücünün ve Sovyet hükümetinin sürekli olarak izlemekte olduğu barış siyasetinin bir sonucudur. Antlaşma, Chamberlain ve Daladier tarafından temsil edilen gerici uluslararası burjuvazinin bir Sovyet-Alman savaşı çıkarmak amacıyla giriştiği oyunları bozmuş, Alman-İtalyan-Japon anti-komünist blokunun Sovyetler Birliği'ne uyguladığı kuşatmayı kırmış, Sovyetler Birliği ile Almanya arasındaki barışı güçlendirmiş ve Sovyetler Birliği'ndeki sosyalist inşanın ilerlemesini güven altına almıştır. Doğuda bu antlaşma Japonya'ya bir darbe indiriyor ve Çin'e yardım ediyor: Japonya'ya karşı direnen Çin güçlerinin durumunu kuvvetlendiriyor ve teslimiyetçilere bir darbe indiriyor. Bütün bunlar dünya halklarının özgürlüklerini ve kurtuluşlarını kazanmalarına yardım için bir temel oluşturuyor. Sovyet-Alman Saldırmazlık Antlaşması'nın bütün siyasi önemi işte burada yatmaktadır.

— Bazı kişiler, Sovyet-Alman Saldırmazlık Antlaşması'nın İngiliz-Fransız-Sovyet görüşmelerinin çıkmaza girmesinin bir sonucu olduğunu hâlâ anlamıyorlar. Onlar, tam tersine, Sovyet-Alman Antlaşması'nın bu görüşmelerin çıkmaza girmesine neden olduğunu sanıyorlar. İngiliz-Fransız-Sovyet görüşmelerinin neden başarısızlığa uğradığını açıklar mısınız?

1. Sovyetler Birliği ile Almanya Arasındaki Saldırmazlık Antlaşması, 23 Ağustos 1939'da imzalandı.

— Görüşmelerin başarısız olmasının nedeni, tamamen, İngiliz ve Fransız hükümetlerinin samimi davranmamalarıdır. Son yıllarda başta İngiliz ve Fransız burjuvazisi olmak üzere gerici uluslararası burjuvazi faşist Almanya, İtalya ve Japonya'nın saldırılarına karşı sürekli olarak, gerici «müdahale etmeme» siyasetini uyguladı. Onların amacı saldırı savaşlarına göz yummak ve bunlardan yararlanmaktır. Böylece İngiltere ve Fransa, Sovyetler Birliği'nin saldırıya karşı gerçek bir cephe kurulması yolunda tekrar tekrar yaptığı önerileri kesinlikle reddettiler, kenarda bekleyerek «müdahale etmeme» tutumu takındılar ve Alman, İtalyan ve Japon saldırılarına göz yumdular. Onların amacı, savaşan taraflar birbirlerini yıprattıktan sonra müdahale etmektir. Bu gerici siyaset uğruna, Çin'in yarısını Japonya'ya ve Habeşistan, İspanya, Avusturya ve Çekoslovakya'nın tümünü İtalya ve Almanya'ya feda ettiler.² Sonra da Sovyetler Birliği'ni feda etmek istediler. Bu komplotun geçenlerde yapılan İngiliz-Fransız-Sovyet görüşmeleri sırasında açıkça ortaya çıktı. 15 Nisan - 23 Ağustos tarihleri arasında dört aydan fazla bir süre devam eden bu görüşmelerde Sovyetler Birliği büyük bir sabır gösterdi. Ancak görüşmelerin başından sonuna kadar İngiltere ve Fransa, eşitlik ve ilişkilerin karşılıklı olması ilkesini reddettiler; Sovyetler Birliği'nin kendi güvenlikleri için güvence vermesini istediler; ancak kendileri ise, aynı şeyi Sovyetler Birliği ve küçük Baltık devletleri için yapmayı reddettiler. Böylece Almanya'nın Sovyetler Birliği'ne saldırı için kullanacağı bir boşluk bıraktılar ve Sovyet askerlerinin saldırganlara karşı savaşabilmek için Polonya'dan geçmelerine izin vermeyi de reddettiler. Görüşmeler işte bu yüzden kesildi. Bu arada Almanya, Sovyetler Birliği'ne karşı faaliyetlerine son vermek istediğini, Komünist Enternasyonal'e Karşı Anlaşma³

2. İngiliz ve Fransız hükümetlerinin «müdahale etmeme» siyaseti ile yardım etmiş ve desteklemiş oldukları faşist Almanya ile İtalya birtakım saldırılara giriştiler ve amaçlarına ulaştılar. İtalya Habeşistan'a karşı silahlı saldırısına 1935 Ekim'inde başladı ve 1936 Mayıs'ında bütün ülkeyi işgal etti. 1939 Temmuz'unda Almanya ve İtalya birlikte, İspanya'nın iç işlerine silahlı müdahalede bulundular ve Halk Cephesi Hükümetine karşı faşist Franko'nun isyanını desteklediler. Alman ve İtalyan müdahalecilerine ve Franko'nun isyancı askerlerine karşı verdiği uzun bir savaşın sonra Halk Cephesi Hükümeti, 1939 Mart'ında yenildi. Alman askerleri 1938 Mart'ında Avusturya'yı ve aynı yılın Ekim ayında Çekoslovakya'nın Südetler bölgesini işgal ettiler. 1939 Mart'ında ise Çekoslovakya'nın tümü Alman işgali altına girdi.

3. Komünist Enternasyonal'e Karşı Anlaşma, Japonya ve Almanya arasında 1936 Kasım'ında imzalandı. Buna, 1937 Kasım'ında İtalya da katıldı.

denen şeyden vazgeçtiğini belirtti ve Sovyet sınırlarının dokunulmazlığını tanıdı; Sovyet-Alman Saldırmazlık Antlaşması'nın yapılmasının nedeni budur. Uluslararası ve özellikle İngiliz-Fransız gericiğinin «müdahale etmeme» siyaseti, «dağın tepesinde oturup kaplanların kavgasını seyretme» siyasetidir. Bu, doğrudan doğruya başkalarının zararına yarar sağlamayı amaçlayan emperyalist bir siyasettir. Bu siyaset Chamberlain'ın göreve başlamasıyla yürürlüğe kondu; geçen yılın Eylül ayında yapılan Münih Anlaşması'yla doruk noktasına ulaştı ve sonunda yakınlarda yapılan İngiliz-Fransız-Sovyet görüşmelerinde çöktü. Bundan sonra durum kaçınılmaz olarak, iki büyük emperyalist blok, yani İngiliz-Fransız bloku ile Alman-İtalyan bloku arasındaki dolaysız bir çatışma şeklinde gelişecektir. 1938 Ekim'inde Partimizin Altıncı Merkez Komitesinin 6. Genel Toplantısında söylediğim gibi, «Chamberlain'ın siyasetinin kaçınılmaz sonu, kendi kazdığı kuyuya düşmek olacaktır». Chamberlain işe, başkalarına zarar vermek amacıyla başladı, ama bu önünde sonunda kendi mahvına yol açacaktır. Bu, bütün gerici siyasetler için geçerli olan gelişme yasasıdır.

— *Sizce, şimdiki durum nasıl bir gelişme izleyecektir?*

— Uluslararası durum şimdiden yeni bir aşamaya girmiştir. İkinci emperyalist savaşta bir süredir devam etmekte olan tek yanlı durum, yani «müdahale etmeme» siyasetinin sonucu olarak bir grup emperyalist devletin saldırıya geçmesi, öbür emperyalist devletler grubunun ise yerinde durup seyretmesi durumu, yerini, kaçınılmaz olarak Avrupa'da topyekûn savaş durumuna bırakacaktır. İkinci emperyalist savaş yeni bir aşamaya girmiştir.

Avrupa'da sömürge halklarının boyunduruk altına alınması için rekabet eden Alman-İtalyan ve İngiliz-Fransız emperyalist blokları arasında geniş çaplı bir emperyalist savaş yakındır. Bu savaşta, savaşan taraflardan her biri halkı kandırmak ve kamuoyunun desteğini kazanmak için gözünü kırpmadan kendi davasının haklı, karşı tarafın ise haksız olduğunu iddia edecektir. Gerçekte bu bir sahtekârlıktır. Her iki taraf da emperyalist amaçlar güdüyor, sömürge ve yarı-sömürgeleri egemenlikleri altına almak ve etki alanları elde etmek için bir yağma savaşı yürütüyorlar. Şu anda Polonya, Balkanlar ve Akdeniz sahilleri

için savaşıyorlar. Bu savaş kesinlikle haklı bir savaş değildir. Haklı olan savaşlar sadece, yağma savaşı olmayan savaşlardır, kurtuluş savaşlarıdır. Komünistler hiçbir koşul altında bir yağma savaşını desteklemezler. Buna karşılık onlar haklı olan ve yağma savaşı olmayan her kurtuluş savaşını cesaretle desteklerler ve mücadelenin en ön safında yer alırlar. Chamberlain ve Daladier'nin gözdağı ve rüşvet vermeleri karşısında İkinci Enternasyonal'e bağlı olan sosyal-demokrat partiler bölünüyorlar. Gerici üst tabaka, Birinci Dünya Savaşı'nda olduğu gibi felakete götüren bir yol izliyor bu tabaka yeni emperyalist savaşta desteklemeye hazırdır. Ancak öbür kesim, savaşa ve faşizme karşı bir halk cephesi kurmak için komünistlerle birleşecektir. Chamberlain ve Daladier, Almanya ve İtalya'nın izinden yürüyor ve gündün güne daha da gericileşiyorlar. Savaş seferberliğini bahane ederek ülkelerindeki devlet aygıtını faşistleştiriyor ve ekonomiyi askerileştiriyorlar. Kısacası, iki emperyalist blok hızla savaşa hazırlanıyor. Milyonlarca insan kitle katliamı tehlikesiyle karşı karşıyadır. Hiç kuşku yok ki bütün bunlar, kitleler içinde kitlesel direnme hareketleri yaratacaktır? İster Almanya'da, ister İtalya'da ister İngiltere'de, Fransa'da ya da Avrupa'nın, hatta dünyanın herhangi bir yerinde olsun, halklar, emperyalistlerin toplarında barut yerine kullanılmak istemiyorlarsa, ayaklanmak ve emperyalist savaşa mümkün olan her yolla karşı koymak zorundadırlar. Bu iki büyük blok dışında, kapitalist dünyada başını ABD'nin çektiği ve bir kısım Orta ve Güney Amerika ülkesinin dahil olduğu üçüncü bir blok vardır. Kendi çıkarlarına uygun olarak bu blok şimdilik savaşa girmeyecektir. Amerikan emperyalizmi, sahneye daha sonra çıkarak kapitalist dünyanın liderliğine oynamak için tarafsızlık adı altında savaşan taraflardan herhangi birine katılmaktan şimdilik kaçınıyor. Amerikan burjuvazisinin, ülkesinde, şimdilik demokrasiyi ve barış ekonomisini bir tarafa bırakmak istememesi dünya barış hareketi için olumludur.

Sovyet-Alman Antlaşmasıyla fena halde sarsılan Japon emperyalizmini gelecekte daha büyük zorluklar bekliyor. Japonya'da iki hizip, dış politika konusunda mücadele ediyor. Militaristler, Çin'in tamamen kendi denetimlerine girmesi, Güneydoğu Asya'nın işgal edilmesi ve İngiltere'nin, Amerika'nın, Fransa'nın Doğu'dan sürülüp çı-

karılması amacıyla Almanya ve İtalya ile bir anlaşma yapmayı tasarlıyorlar. Öbür taraftan burjuvazinin bir kesimi Çin'in yağmalanmasına daha çok ağırlık verebilmek için İngiltere, Amerika ve Fransa'ya tavizler verilmesini yeğliyor. Şu anda, İngiltere ile uzlaşma yönünde güçlü eğilim var. İngiliz gericileri Japonya'ya mali ve ekonomik bir yardım yapmayı ve Çin'i aralarında paylaşmayı önermektedirler. Buna karşılık Japonya'dan İngiltere'nin Doğu'daki çıkarlarına bekçilik yapması, Çin Milli Kurtuluş Hareketini bastırması ve Sovyetler Birliği'ni sınırlaması istenecektir. Dolayısıyla, Japonya'nın Çin'i işgal etme temel hedefi, ne olursa olsun hiçbir zaman değişmeyecektir. Japonya'nın Çin'de büyük çapta cephe taarruzlarına girişmesi olasılığı çok büyük olmayabilir. Ama Japonya, «Çinlileri Çinlilere kırdırtmak»⁴ için siyasi saldırısına hız verecek, «savaşı, savaşla beslemek için»⁵ Çin'in ekonomik yağmasını artıracak, aynı zamanda işgali altındaki bölgelerde çılgınca «temizleme» harekâtlarını⁶ sürdürecektir hatta İngiltere aracılığıyla Çin'i teslim olması için zorlamaya çalışacaktır. Elverişli gördüğü bir anda Münih Anlaşması'na benzer bir anlaşma önerecektir. Çin'i köleleştirme amacına ulaşabilmek için görece büyük tavizleri yem olarak kullanacak ve Çin'e kendi koşullarını kabul ettirerek onu teslim olmaya zorlayacaktır. Japon hâkim sınıfı hangi hükümet değişikliğini yaparsa yapsın, bu emperyalist amaç, Japon halkının devrim için ayaklanacağı güne kadar değişmeyecektir.

Kapitalist dünyanın dışında, aydınlık bir dünya var. Bu, sosyalist Sovyetler Birliği'dir. Sovyet-Alman Antlaşması Sovyetler Birliği'nin, dünya barış hareketine ve Çin'in Japonya'ya karşı direnişine daha çok

4. «Çinlileri Çinlilere kırdırtmak», Japon emperyalistlerinin Çin'e karşı saldırılarında kullandıkları bir terimdir. Ülke içinde bölünmeler yaratmak için kendilerine uşaklık edecek çeşitli Çinli unsurlar yetiştirdiler. Savaşın patlamasından sonra, sadece Guomindang içindeki Vang Cingvey'in başını çektiği, açıkça Japon yanlısı kliği kullanmakla kalmadılar, aynı zamanda, Japonya'ya karşı en kararlı bir şekilde direnen Komünist Partisini durdurabilmek için Çan Kayşek kliğinden de yararlandılar. 1939 yılında Çan Kayşek'in askerlerine saldırıktan vazgeçtiler ve onu anti-komünist faaliyetlerinde onu siyasi bakımdan desteklediler.

5. «Savaş savaşıyla besleme», Japonya'nın Çin'in işgal altındaki bölgelerini insafsızca talan ederek saldırı savaşının harcamalarını karşılama siyasetine verilen isimdir.

6. «Temizleme» harekâtları, Japon emperyalistlerinin, her şeyi yakmak, herkesi öldürmek, her şeyi yağmalamak şeklindeki üç yönlü zulüm siyasetlerine verdikleri aldatmaca isimdir.

yardım etmesini mümkün kılıyor.

Ben, uluslararası durumu böyle değerlendiriyorum.

— *Bu koşullarda Çin'i neler bekliyor?*

— İki olasılık var. Birinci milli canlanma anlamına gelen, direnmede birlik ve ilerlemeyi sağlamada kararlılık. Öbürü ise milli kölelik anlamına gelecek olan uzlaşma, bölünme ve gerileme.

Japonya'nın giderek daha büyük güçlüklerle karşılaştığı ve Çin'in kararlılıkla uzlaşmayı reddettiği yeni uluslararası durumda, bizim için stratejik geri çekilme dönemi sona erecek ve stratejik denge dönemi başlayacaktır. Bu son dönem karşı-saldırıya geçmek için hazırlık dönemidir.

Buna karşın cephede denge durumu, düşmanın cephe gerisinde denge durumunun olmaması demektir; cephede denge durumunun başlamasıyla, düşmanın cephe gerisinde mücadele şiddetlenecektir. Böylece düşmanın esas olarak Kuzey Çin'de, özellikle Vuhan'ın düşmesinden beri işgal edilmiş bölgelerde yürüttüğü büyük «temizleme» harekâtları sadece devam etmekle kalmayacak, daha da şiddetlenecektir. Bundan başka, şimdi düşmanın temel siyaseti «Çinlileri Çinlilere kırdırtmak» şeklindeki siyasi saldırıdan ve «savaşı savaşıyla beslemek» şeklindeki ekonomik saldırıdan meydana geldiği için ve İngiltere'nin Doğu siyasetinin hedefi Uzakdoğu'da bir Münih yaratmak olduğu için, Çin'in büyük bir kısmının teslim olması ve büyük bir iç bölünme tehlikesi son derece artacaktır. Çin hâlâ düşmandan çok daha zayıftır ve bütün ülke çetin bir mücadele içinde birleşmezse karşı-saldırı için gereken gücü yaratamayacaktır.

İşte bu yüzden ülkemizin önündeki en ciddi görev savaşa kararlılıkla devam etmektir. Bu konuda hiçbir gevşeme olmamalıdır.

Hiç kuşkusuz, Çin hiçbir koşul altında şimdi önüne çıkan fırsatı kaçırmamalı ya da yanlış bir karar almamalıdır. Çin sağlam bir siyasi tavır takınmalıdır.

Başka bir deyişle, birinci olarak, Japonya'ya karşı direnme siyasetine sıkıca sarılmalı ve bütün uzlaşma eğilimlerine karşı koymalıdır. Bütün açık ve gizli Vang Cingvey'lere kararlı darbeler indirilmelidir. Çin, ister Japonya'dan, isterse İngiltere'den gelsin, bütün yaltaklanmaları kesinlikle reddetmeli ve bir Doğu Münih'i ya-

ratılmasına yardımcı olmamalıdır.

İkinci olarak, birlik tutumuna sıkıca sarılmalı ve bütün bölücü hareketlere kesinlikle karşı koymalıdır. İster Japon emperyalistlerinden, ister başka yabancı devletlerden ya da isterse ülkedeki teslimiyetçilerden gelsin, böyle faaliyetlere karşı tam bir uyanıklık içinde olmak gerekir. Direnme Savaşı'na zararlı olan bütün iç çekişmelere derhal son verilmelidir.

Üçüncü olarak, ilerleme tutumuna sıkıca sarılmalı ve bütün gerileme eğilimlerine karşı koymalıdır. Askeri, siyasi, mali ve ekonomik alanlarda, Parti çalışmalarında, kültür ve eğitim alanında ve kitle hareketi içinde savaşa zararlı olan her teori, her kurum ya da her önlem yeniden incelenmeli ve Direnme Savaşı'na hizmet etmek üzere etkili bir şekilde değiştirilmelidir.

Bütün bunlar yapıldığı takdirde Çin, karşı-saldırı için etkili bir şekilde güç toplayabilecektir.

Bundan böyle bütün ülke «karşı-saldırı için hazırlık» yapmalıdır. Direnme Savaşı'nda genel görev budur.

Bugün, bir yandan ön saflarda savunma hatlarımızı ciddi bir şekilde korumak ve düşmanın cephe gerisinde sürdürülen savaşa sıkı bir şekilde yardımcı olmak, öbür yandan da muazzam bir güç inşa edebilmek için siyasi, askeri ve öteki reformları yapmak gereklidir. Öyle ki, zamanı geldiğinde milletin bütün gücü, kaybettiğimiz bölgelerin geri alınabilmesi için geniş çaplı bir karşı-saldırıya seferber edilebilsin.

MERKEZİ HABER AJANSINDAN, SAO DANG BAO VESİN MİN BAO¹ GAZETELERİNDEN ÜÇ MUHABİRLE YAPILAN GÖRÜŞME

16 Eylül 1939

Muhabir: Bazı konularda görüşlerinizi sorabilir miyiz? Bugünkü Yeni Çin Haberleri'nde 1 Eylülde verdiğiniz demeci okuduk. Sorularımızın bazılarını kapsıyor Ancak üzerinde durmanızı istediğimiz başka sorular var. Yazılı sorularımız üç gruba ayrılıyor. Her biri üzerinde görüşlerinizi almaktan memnun olacağız.

Mao Zedung: Sorularınıza listedeki sıraya göre yanıt vereceğim.

Direnme Savaşı'nın denge dönemine girip girmediğini soruyorsunuz. Ben, bir bakıma girdiğini düşünüyorum. Çünkü, yeni bir uluslararası durum var, Çin uzlaşmaya karşı kesin bir tavır alırken, Japonya daha büyük zorluklarla karşılaşılıyor. Ama bu, düşmanın oldukça büyük saldırı kampanyalarına girişme olasılığını ortadan kaldırmaz. Örneğin onlar Pakhoy, Cangşa, hatta Sian'a saldırabilirler. Düşmanın büyük stratejik saldırısı ve bizim stratejik geri çekilmemiz bir bakıma büyük ölçüde sona erdi derken, ilerde başka saldırı ve geri çekilme olasılıklarını tümüyle göz ardı etmiyoruz. Yeni aşamadaki somut göreve gelince, bu, karşı-saldırı için hazırlanmaktır. Bu kavram her şeyi kapsar. Yani denge döneminde Çin, ilerdeki karşı-saldırı için gerekecek olan gücü yaratmak zorundadır. Karşı-saldırıya hazırlanmak, onu derhal başlatmak demek değildir, çünkü koşullar olgunlaşmadan bu yapılamaz. Bizim sözünü ettiğimiz taktik değil, stratejik karşı-saldırıdır. Güneydoğu Şansi'de düşmanın «temizleme» harekâtlarını püskürtmemiz

1. Merkezî Haber Ajansı, Guomindang'ın resmi haber ajansıydı. Sao Bao, Guomindang hükümetindeki askeri çevrelerin çıkardığı bir gazeteydi. Sin Sin Bao ise milli burjuvazinin sözcülerindendi.

gibi taktik karşı-saldırıları yalnız mümkün değil, aynı zamanda mutlaka gereklidir. Ancak topyekûn stratejik bir karşı-saldırının zamanı henüz gelmemiştir ve biz şimdi etkin bir şekilde bunu hazırlama aşamasındayız. Bu aşamada, hâlâ düşmanın cephede girişebileceği birçok saldırı kampanyasını püskürtmek zorunda kalacağız.

Yeni aşamanın görevlerini sıralarsak, düşmanın cephe gerisinde gerilla savaşına devam etmeliyiz, düşmanın «temizleme» harekâtlarını bozguna uğratarak, ekonomik saldırısını alt etmeliyiz; cephede askeri savunmamızı güçlendirmeli ve düşmanın başlatabileceği her saldırı kampanyasını püskürtmeliyiz. Büyük Cephe Gerisi Bölgesinde esas olan, siyasi reformlar için çaba göstermektir. Bütün bunlar, karşı-saldırı için hazırlığımızın somut içeriğini oluşturmaktadır.

Ülke içinde siyasi reformların yapılması çok önemlidir, çünkü şu anda düşman esas olarak siyasi bir saldırı yapıyor; dolayısıyla biz de özellikle siyasi direncimizi güçlendirmeliyiz. Başka bir deyişle demokrasi sorunu derhal çözümlenmelidir. Çünkü ancak böylece siyasi direnme gücümüzü artırabilir ve askeri gücümüzü inşa edebiliriz. Direnme Savaşı'nda, Çin esas olarak kendi gücüne dayanmak zorundadır. Biz kendi çabalarımızla yeniden canlanmayı savunduk ve bu, yeni uluslararası durumda daha da önem kazandı. Böyle bir yeniden canlanışın özü, demokrasidir.

— *Şimdi kendi çabalarınızla Direnme Savaşı'nda zafer kazanmak için demokrasinin zorunlu olduğunu söylediniz. Bugünkü koşullarda böyle bir sistem nasıl yaratılabilir?*

— Dr. Sun Yatsen başlangıçta, askeri idare, siyasi eğitim ve anayasal yönetimden meydana gelen üç aşamayı öngörmüştü.² Ama ölümden kısa bir süre önce yayınlanan «Kuzeye Hareketimle İlgili Demeç»inde³ artık üç aşamadan söz etmiyordu ve bir milli meclisin

2. Bkz. *Milli Yeniden İnşa Programı*, Dr. Sun Yatsen. Çan Kayşek'in başını çektiği Guomintang gerici kliği uzun bir süre amansız karşı-devrimci diktatörlüğünü, bunun, Dr. Sun Yatsen'in öngördüğü «askeri idare» ya da «siyasi eğitim» aşaması olduğunu ileri sürerek haklı çıkarmaya çalıştı.

3. Bu demeç, Dr. Sun Yatsen tarafından, 10 Kasım 1924 tarihinde Feng Yüsiang'ın daveti üzerine Kanton'dan Pekin'e hareket etmesinden iki gün önce verilmiştir. Bütün milletin desteğini kazanan bu demecinde Dr. Sun, emperyalizme ve savaş ağalarına karşı olduğunu tekrarladı ve ülkenin karşı karşıya olduğu sorunları çözmek üzere bir milli meclisin toplanmasını istedi. Feng Yüsiang önceleri Çihli savaş ağaları kliğine dahildi; fakat 1924 kışında, onlarla Fengtien savaş ağaları kliği arasında ikinci kez savaş patlak

erhal toplanması gerektiğini belirtiyordu. Bu, Dr. Sun Yatsen'in, de-
ğişen koşullara uygun olarak görüşlerini yıllar önce değiştirdiğini gös-
teriyor. Direnme Savaşı'nın sürmekte olduğu bugünkü ciddi durumda,
hem bir milli meclisin erken bir tarihte toplanması ve hem de de-
mokratik yönetimin kurulması, milli kölelik tehlikesinin önlenmesi ve
düşmanın kovulması için vazgeçilmez koşullarda. Bu konuda çeşitli
görüşler var. Bazıları halkın cahil olduğunu ve demokratik yönetimin
kurulamayacağını söylüyorlar. Onlar yanılıyorlar. Sıradan halk, savaş
sırasında çok hızlı bir ilerleme gösterdi. Halka önderlik edildiği ve
doğru bir siyaset izlendiği takdirde, demokratik yönetim elbette ku-
rulabilir. Örneğin bu, Kuzey Çin'de uygulanmaya başlanmıştır. Ora-
daki mahallelerin, kasabaların, *pao* ve *çia*'ların başkanları halk oyuyla
seçilmektedir. Hatta bazı köy yargıçları bile bu yolla seçilmişlerdir.
Seçimleri ilerici unsurlar ve umut vaat eden gençler kazandılar. Konu
kitlelerin tartışmasına sunulmalıdır.

Listenizin ikinci bölümünde «kökü dışarda partilerin kısıtlanması»
sorununu, yani bazı yörelerdeki sürtüşme sorununu ortaya ge-
tiriyorsunuz. Bu konudaki kaygınız haklıdır. Son zamanlarda bir dü-
zelme görüldü, ama esas olarak durum değişmemiştir.

— *Komünist Partisi bu konudaki tutumunu Merkezi Hükümete
açıkça bildirdi mi?*

— Protesto ettik.

— *Ne şekilde?*

— Parti temsilcimiz Çu Enlay yoldaş, Mareşal-Çan Kayşek'e daha
Temmuz ayında bir mektup yazdı. Gene aynı şekilde 1 Ağustos'ta
Yenan'daki her meslekten halk Mareşale ve Milli Hükümete bir telg-
raf yolladılar.

Gizlice yayınlanan ve çeşitli yerlerdeki «sürtüşmenin» gerçek ne-
deni olan «Kökü Dışarda Partilerin Faaliyetlerini Kısıtlama Ön-
lemleri»nin kaldırılmasını talep ettiler.

— Merkezi hükümetten bir yanıt geldi mi?

— Hayır. Guomindang içinde de bu önlemleri onaylamayan kim-
selerin olduğu söyleniyor. Herkesin bildiği gibi, Japonya'ya karşı ve-

verdiğinde, savaşmayı reddetti ve askerlerini Pekin'e götürdü. Bu, Çihli savaş ağalarının
gerçek önderi olan Vu Peyfu'nun düşüncesine neden oldu. Feng Yusiang, Dr. Sun Yat-
sen'i Pekin'e davet eden telgrafı bundan sonra yolladı.

rilen ortak savaşa katılan bir ordu, dost bir ordudur ve «kökü dışarda bir ordu» değildir. Gene aynı şekilde, Japonya'ya karşı savaşa katılan bir parti, «kökü dışarda bir parti» değil, dost bir partidir. Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'na çeşitli partiler ve gruplar katılıyorlar. Bunlar farklı güçlere sahip oldukları halde aynı dava uğruna savaşıyorlar. Bunların hepsi birleşmeli ve hiçbir şekilde birbirlerini «kısıtlamamalıdır». Kökü dışarda olan parti hangisidir? Bu, Japon uşağı Vang Cingvey'in başını çektiği hainlerin partisidir. Çünkü onun, siyasi olarak Japonya'ya karşı olan partilerle hiçbir ortak yönü yoktur. Kısıtlanması gereken işte böyle bir partidir. Guomintang'la Komünist Partisi arasında ortak bir siyasi temel vardır. Bu, Japon saldırısına karşı direnmedir. Bundan dolayı, bütün gücümüzü Komünist Partisine karşı çıkma ve onu kısıtlama değil, Japonya'ya ve Vang Cingvey'e karşı çıkma ve onu durdurma yönünde harcamalıyız. Doğru sloganlar saptamanın tek temeli budur. Vang Cingvey'in üç sloganı var: «Çan Kayşek'e karşı çık», «Komünist Partisine karşı çık» ve «Japonya ile dost ol». Vang Cingvey Guomintang'ın, Komünist Partisinin ve bütün halkın ortak düşmanıdır. Ama Komünist Partisi Guomintang'ın düşmanı değildir; aynı şekilde Guomintang da Komünist Partisinin düşmanı değildir. Bu iki parti birbirlerine karşı çıkmak ya da birbirlerini «kısıtlamak» yerine, birleşmeli ve birbirlerine yardım etmelidirler. Bizim sloganlarımız Vang Cingvey'inkilerden farklı olmalıdır. Onun sloganlarının tersi olmalı ve hiçbir zaman onunkilerle karıştırılmamalıdır. Eğer o «Çan Kayşek'e karşı çıkın» diyorsa, herkes Çan Kayşek'i desteklemelidir. Eğer o «Komünist Partisine karşı çıkın» diyorsa, herkes Komünist Partisiyle birleşmelidir. Ve gene o «Japonya ile dost olun» diyorsa, herkes Japonya'ya karşı direnmelidir. Düşmanın karşı çıktığı her şeyi desteklemeli, onun desteklediği her şeye karşı çıkmalıyız. Bugünlerde, makalelerde «dostlarınızı üzmemeyin, düşmanlarınızı sevindirmeyin» sözü sık sık kullanılıyor. Bu söz Doğu Han Hanedanından Liu Şiu'nun bir generali olan Çu Fu'nun Yuyang Valisi Peng Çung'a yazdığı bir mektuptan alınmıştır. Aslı şöyledir: «Yaptığınız şeylerin dostlarınızı üzmemesine ve düşmanlarınızı sevindirmemesine dikkat etmelisiniz.» Çu Fu'nun sözleri hiçbir zaman unutmamamız gereken kesin bir siyasi ilkeyi ifade ediyor.

Soru listenizde, «sürtüşme» diye adlandırılan olguya karşı Komünist Partisinin tutumunun ne olduğunu soruyorsunuz. Size açıkça şunu söyleyeyim ki, biz Japonya'ya karşı olan partiler arasında sürtüşmeye tamamen karşıyız. Çünkü bu, onların gücünü azaltmaktadır. Ancak herhangi bir kimse bize karşı şiddet kullanmakta ısrar eder, zorbalık etmeye ve baskı uygulamaya kalkarsa, Komünist Partisi buna karşı kesin bir tutum almak zorunda kalacaktır. Bizim tutumumuz şudur: Bize saldırılmazsa, biz saldırmayacağız; bize saldırılırsa, mutlaka karşı-saldırıya geçeceğiz. Bizim tutumumuz, kesinlikle, bir kendini savunma tutumudur. Hiçbir komünistin kendini savunma ilkesinin dışına çıkmasına izin verilemez.

— Kuzey Çin'deki «sürtüşme» hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Çang Yinvu ve Çin Çirung Kuzey Çin'de sürtüşme çıkarmakta ustadırlar. Hebey'de Çang Yinvu ve Şantung'da Çin Çirung ne tanrının ne de kulların yasalarına uyuyorlar. Onları hainlerden ayırt etmek hayli zor. Düşmanla çok seyrek olarak savaşıyorlar, buna karşılık sık sık Sekizinci Yol Ordusu'na saldırıyorlar. Mareşal Çan'a bir sürü su götürmez delil gönderdik. Örneğin, Çang Yinvu'nun astlarına verdiği, Sekizinci Yol Ordusu'na saldırma emrini.

— Yeni Dördüncü Ordu ile sürtüşme var mı?

— Evet var. Pingciang katliamı bütün milleti sarstı.

— Bazı kimseler birleşik cephenin önemli olduğunu, fakat birleşme uğruna Sınır Bölgesi Hükümetinin lağv edilmesi gerektiğini söylüyorlar. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

— Her yerde, saçmalığın her türlü konuşuluyor. Sınır Bölgesi'nin sözde lağv edilmesi de bunlardan biri. Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi, demokratik bir Japonya'ya karşı üs bölgesidir ve bütün ülkede siyasi bakımdan en ileri bölgedir. Lağv edilmesi için hangi neden var? Dahası, Mareşal Çan Sınır Bölgesi'ni çoktan tanımıştı. Milli Hükümetin Yürütme Yuan'ı ise onu daha Cumhuriyetin 26. yılının kışında (1937) tanımış bulunuyordu. Çin kesinlikle birleştirilmelidir; fakat bu birleşme, direnme, birlik ve ilerleme temelinde olmalıdır. Bunun karşıtı olan bir temelde ülkenin birleştirilmesi istenirse, ülke yok olur.

— Birleşmenin değişik yorumları olduğuna göre Guomindang ve

Komünist Partisi arasında bir bölünme olabilir mi?

— Eğer yalnızca olasılıklardan söz ediyorsak, Guomindang'ın, Komünist Partisinin ve özellikle bütün ülkede yaşayan halkın tutumlarına bağlı olarak hem bir birleşme, hem de bir bölünme olasılığını göz önünde tutabiliriz. Biz komünistler, siyasetimizin işbirliği siyaseti olduğunu çok önceden açıkladık; ayrıca uzun süreli işbirliğini sadece ümit etmekle kalmıyoruz, buna ulaşmak için çok da çalışıyoruz. Guomindang'ın Merkez Yürütme Komitesi 5. Genel Toplantısında Mareşal Çan Kayşek'in de iç sorunların şiddet yoluyla çözülmemesi gerektiğini açıkladığı söyleniyor. Hafife alınamayacak bir düşmanla karşı karşıya olan ve geçmişten dersler çıkaran Guomindang ve Komünist Partisi, uzun süreli işbirliğinde ısrar etmeli ve bir bölünmeyi önlemelidirler. Yalnız bölünme olasılığının ortadan kalkması için uzun süreli işbirliğini sağlayacak siyasi güvenceler getirilmelidir. Bu güvenceler, Direnme Savaşı'nda dircenilmesi ve demokratik yönetimin kurulmasıdır. Bu şekilde birlik korunabilir ve bölünme önlenbilir. Bu, iki partinin ve bütün milletin ortak çabalarına bağlıdır ve bu çaba gösterilmelidir. «Direnmede ısrar edelim ve teslimiyete karşı çıkalım», «Birlikte ısrar edelim ve bölünmeye karşı çıkalım», «İlerlemede ısrar edelim ve gerilemeye karşı çıkalım»; bunlar bizim partimizin bu yıl, 7 Temmuz Bildirisi'nde ortaya koyduğu üç büyük siyasi slogandır. Bizce Çin, boyunduruk altına girmeyi ancak böyle önleyebilir ve düşmanı ancak böyle kovabilir. Bunun başka yolu yoktur.

SOVYETLER BİRLİĞİ İLE BÜTÜN İNSANLIK ARASINDAKİ ÇIKAR BİRLİĞİ

28 Eylül 1939

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin 22. yıldönümünün yaklaşmakta olması nedeniyle, Çin-Sovyet Kültür Demeği benden bir makale istedi. Kendi gözlemlerime dayanarak Sovyetler Birliği ile Çin'i ilgilendiren bazı sorunları açıklığa kavuşturmak istiyorum. Çünkü bunlar bugün Çin'de halk arasında tartışılmaktadır ve henüz kesin bir sonuca varılmamıştır. Avrupa'daki savaş ve Çin-Sovyet ilişkileri ile ilgilenenlere fikirlerimi açıklamak için bu fırsattan yararlanmak istiyorum.

Bazı kimseler, bir dünya savaşının başlamasının Sovyetler Birliği'nin çıkarına olduğu için, onun dünya barışının devam etmesini istemediğini; şimdiki savaşın, Sovyetler Birliği'nin İngiltere ve Fransa ile bir karşılıklı yardım anlaşması yerine, Almanya ile bir saldırmazlık anlaşması imzalanması yüzünden çıktığını söylüyorlar. Ben bu görüşün yanlış olduğunu düşünüyorum. Çok uzun bir süre boyunca Sovyetler Birliği'nin dış siyaseti, tutarlı olarak bir barış siyaseti olmuştur. Bu siyaset, Sovyetler Birliği'nin çıkarları ile insanlığın büyük çoğunluğunun çıkarları arasındaki yakın ilişki üzerine kurulmuştur. Sovyetler Birliği kendi sosyalist inşası için daima barışa, öbür ülkelerle barış ilişkilerini geliştirmeye ve Sovyet aleyhtarı bir savaşı önlemeye ihtiyaç duymuştur. Dünya çapında bir barışın sağlanması uğrunda Sovyetler Birliği, faşist ülkelerin saldırısını durdurmaya, sözde demokratik ülkelerin savaş kışkırtıcılığını önlemeye ve bir emperyalist dünya savaşının çıkmasını mümkün olduğu kadar ertelemeye ihtiyaç duymuştur. Sovyetler Birliği, her zaman, dünya barışı davası için

büyük çaba harcamıştır. Örneğin, Milletler Cemiyetine¹ katılmış, Fransa ve Çekoslovakya ile karşılıklı yardım anlaşmaları imzalamış² ve İngiltere ve barış isteyebilecek bütün ülkelerle güvenlik anlaşmaları yapmak için büyük çaba harcamıştır. Almanya ve İtalya beraberce İspanya'yı işgal edip İngiltere, Birleşik Amerika ve Fransa ise sözde «müdahale etmeme» siyasetine sarıldıkları fakat aslında saldırıya göz yumdukları zaman, Sovyetler Birliği «müdahale etmeme» siyasetine karşı çıktı ve Almanya ile İtalya'ya karşı direnişlerinde İspanyol Cumhuriyetçi güçlerine etkin destek sağladı. Japonya Çin'i işgal ettiği ve bu üç devlet gene aynı «müdahale etmeme» siyasetini benimsedikleri zaman, Sovyetler Birliği, Çin'le sadece bir saldırmazlık anlaşması imzalamakla kalmadı, ona direnişinde etkin bir şekilde yardım etti. İngiltere ve Fransa Hitler'in saldırısına göz yumup Avusturya ve Çekoslovakya'yı feda ettiklerinde, Münih siyasetinin gerisinde yatan çirkin emelleri gözler önüne sermek için her türlü çabayı harcadı ve İngiltere ile Fransa'ya bundan sonraki saldırıları önlemek için önerilerde bulundu. Bu yılın ilkbahar ve yazında Polonya en önemli sorun haline geldiği ve dünya savaşının başlaması gür meselesi olduğu zaman Chamberlain ve Daladier'nin bütün samimiyetsizliğine karşın, Sovyetler Birliği tam dört ay boyunca savaşı önlemek için İngiltere ve Fransa ile bir karşılıklı yardım anlaşması imzalamak için görüşmeler yaptı. Ancak bütün bu çabalar, İngiliz ve Fransız hükümetlerinin savaşa göz yumma, savaşı başlatma ve yayma emperyalist siyaseti tarafından boşa çıkarıldı. Bunun sonucunda dünya barışı davası yenilgiye uğratıldı ve emperyalist savaş başladı. İn-

1. Milletler Cemiyet, pazarlık ve çatışan çıkarların geçici olarak uzlaştırılması yoluyla dünyanın yeniden paylaşılması için İngiltere, Fransa, Japonya ve öteki devletler tarafından Birinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra kurulmuş bir örgüttü. 1931 yılında Japon emperyalistleri Çin'in kuzeydoğusunu işgal ettiler ve 1933 yılında Japonya, saldırısını daha da genişletebilmek için Milletler Cemiyeti'nden çekildi. Aynı yıl Alman faşistleri iktidara geldiler ve onlar da saldırı savaşı hazırlıklarını kolaylaştırabilmek için Milletler Cemiyeti'nden çekildiler. 1934 yılında, faşist bir saldırı savaşı tehdidinin artması üzerine Sovyetler Birliği Milletler Cemiyeti'ne katıldı. Böylece, dünyanın yeniden paylaşılması için kurulmuş olan bu emperyalist örgütün dünya barışı davasına hizmet eden bir örgüt haline dönüştürülmesi olasılığı doğmuş oldu. Habeşistan'ın işgalinden sonra 1935 yılında İtalya Milletler Cemiyeti'nden çekildi.

2. SSCB ile Fransa arasındaki ve SSCB ile Çekoslovakya Cumhuriyeti arasındaki karşılıklı yardım anlaşmaları 1935 yılında yapıldı.

giltere, Birleşik Amerika ve Fransa hükümetleri bu savaşı gerçekten önlemeyi hiçbir zaman istemediler; tam tersine onun başlamasına yardım ettiler. Onların, Sovyetler Birliği ile anlaşıp eşitlik ve ilişkilerin karşılıklı olmasına dayanan gerçekten etkili bir karşılıklı yardım anlaşması yapmayı reddetmeleri, barış değil savaş istediklerini kanıtladı. Herkes biliyor ki bugünkü dünyada Sovyetler Birliği'nin reddedilmesi, barışın reddedilmesi anlamına gelir. İngiliz burjuvazisinin tipik temsilcisi olan Lloyd George bile bunu bilir.³ İşte Sovyet-Alman Saldırmazlık Antlaşması, bu koşullarda ve Almanya, Sovyet aleyhtarı faaliyetlerine son vermeyi kabul ettiği, Komünist Enternasyonal'e Karşı Anlaşmadan vazgeçtiği ve Sovyet sınırlarının dokunulmazlığını tanıdığı bir zamanda yapıldı. İngiltere, Amerika ve Fransa'nın planı, Almanya'yı Sovyetler Birliği'ne saldırmaya kışkırtmaktı; böylece kendileri «dağın tepesinde oturup kaplanların kavgasını seyredecekler», Sovyetler Birliği ile Almanya birbirlerini yıprattıktan sonra aşağı inerek duruma hâkim olacaklardı. Sovyet-Alman Saldırmazlık Antlaşması bu komployu yerle bir etti. Bazı yurttaşlarımız, savaşa göz yuman, savaşı çıkaran ve bir dünya savaşının çıkmasını hızlandıran İngiliz-Fransız emperyalistlerinin bu komplosunu gözden kaçırmakla, bu entrikacıların tatlı sözlerine aldanmış oldular. Bu kurnaz politikacılar İspanya'ya, Çin'e, Avusturya ve Çekoslovakya'ya karşı girişilen saldırıyı durdurmakla hiç ilgilenmiyorlardı. Tam tersine, tavşana kaç, taziye tut diyen bir siyaset izleyerek saldırıya göz yumdular ve savaş çıkardılar. Faaliyetlerini de utanmadan «müdahale etmeme» olarak tanımladılar. Aslında yaptıkları, «dağın tepesinde oturup, kaplanların dövüşmesini seyretmekti». Bütün dünyada birçok insan, Chamberlain ve ortaklarının tebessümlerinin arkasındaki canice planları görmeyerek ya da Sovyet-Alman Saldırmazlık Antlaşması'nın Chamberlain ve Daladier'nin Sovyetler Birliği'ni reddedip emperyalist bir savaş çıkarmaya karar vermelerinden sonra yapıldığını görmeyerek onların tatlı sözlerine kandı. Artık bu insanlar uyanmalıdır. Sovyetler

3. Birinci Dünya Savaşı'nda başbakan olan İngiliz burjuva siyasetçisi Lloyd George, İngiltere, Fransa, Almanya ve İtalya'nın görüşmelere başlayacakları sırada 1938 Kasım'ında parlamentoda Sovyetlerin görüşmelere katılmasını reddetmekle barışın sağlanamayacağını belirtmişti.

Birliği'nin son dakikaya kadar dünya barışını korumak için çaba göstermesi, Sovyetler Birliği'nin çıkarlarının, insanlığın ezici çoğunluğunun çıkarları ile aynı olduğunu gösteriyor. Üzerinde durmak istediğim birinci konu buydu.

Bazı kişiler, şimdi ikinci emperyalist savaş başladığına göre, Sovyetler Birliği'nin belki de taraf tutacağını, başka bir deyişle, Sovyet Kızıl Ordusu'nun Alman emperyalist cephesine katılmak üzere olduğunu söylüyorlar. Ben bu görüşün yanlış olduğunu düşünüyorum. İster İngiliz-Fransızların, isterse Almanların açısından bakılsın, şimdi patak veren savaş haksız, yağmacı ve emperyalist bir savaştır. Komünist Partileri ve bütün dünya halkları bu savaşa karşı ayaklanmalı ve savaşan tarafların her ikisinin de emperyalist niteliğini ortaya koymalıdır. Çünkü bu emperyalist savaş dünya halklarına yarar değil zarar getirmektedir. Onlar, emperyalist savaşı destekleyen ve proletaryanın çıkarlarına ihanet eden sosyal-demokrat partilerin canice faaliyetlerini teşhir etmelidirler. Sovyetler Birliği, Komünist Partisinin iktidarda olduğu sosyalist bir ülkedir. Bundan dolayı savaşlara karşı iki yönlü, kesin bir tutumu vardır: 1) Haksız, yağmacı ve emperyalist savaşlara katılmayı kesinlikle reddeder ve savaşan taraflara karşı kesin bir tarafsızlık uygular. Bu nedenle Sovyet Kızıl Ordusu hiçbir zaman ilkelere sırtını dönüp iki emperyalist savaş cephesinden birine katılmayacaktır. 2) Sovyetler Birliği haklı ve yağmacı olmayan kurtuluş savaşlarını etkin bir şekilde desteklemektedir. Örneğin bundan on üç yıl önce Kuzey Seferi savaşında Çin halkına ve bu yıla kadar Almanya ve İtalya'ya karşı sürdürdüğu savaşta İspanya halkına yardım etti. Son iki yıldır Çin halkına Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nda ve son birkaç aydan beri de Moğolistan halkına Japonya'ya karşı direnişinde yardım etmektedir. İlerde de kitlelerin ya da bir milletin kurtuluşu için başka ülkelerde verilecek savaşlara mutlaka yardım edecektir. Barışın korunmasına yardım edecek olan savaşlara mutlaka yardım edecektir. Sovyetler Birliği'nin son yirmi iki yıllık tarihi bunu şimdiden kanıtlamıştır. Tarih bunu ilerde de yeniden kanıtlayacaktır. Bazı kimseler Sovyet-Alman Ticaret Anlaşması'na dayanan Sovyet-Alman ticaretini, Almanya'nın yanında savaşa katılma olarak görüyorlar. Bu görüş de, ticareti savaşa katılmakla karıştırdığı için yanlıştır. Ticaret,

savaşa katılmakla ya da yardım vermekle karıştırılmamalıdır. Örneğin, İspanya savaşı sırasında Sovyetler Birliği, Almanya ve İtalya ile ticaret yaptı, ama kimse çıkıp da Sovyetler Birliği'nin Almanya ve İtalya'ya, İspanya'ya yaptıkları saldırıda yardım ettiğini iddia etmedi. Tam tersine, bu saldırıya karşı direnişinde İspanya'ya yardım ettiğini söylediler. Bunun nedeni Sovyetler Birliği'nin İspanya'ya gerçekten yardım etmiş olmasıdır. Gene aynı şekilde şimdiki Çin-Japon savaşında Sovyetler Birliği Japonya ile ticaret yapıyor, ama dünyada hiç kimse Sovyetler Birliği'nin Japonya'ya Çin'e karşı saldırısında yardım ettiğini söylemiyor. Tam tersine Çin'in bu saldırıya direnişine yardım ettiğini söylüyorlar, çünkü Sovyetler Birliği Çin'e gerçekten yardım etmektedir. Şu anda, dünya savaşına katılan her iki tarafın da Sovyetler Birliği ile ticari ilişkileri var. Ama bu, bir tarafa yardım ettiği anlamıza gelmez; savaşa katıldığı anlamına ise hiç gelmez. Ancak savaşın niteliği değişirse, savaş bir ya da birkaç ülkede gerekli bazı değişikliklerden geçer ve Sovyetler Birliği ve dünya halkları için elverişli bir duruma gelirse, Sovyetler Birliği'nin yardım etmesi ya da katılması mümkün olur, yoksa olmaz. Sovyetler Birliği'nin savaşan taraflardan biri ya da diğeri ile, söz konusu ülkenin ne derece dost ya da düşman olduğuna bağlı olarak az ya da çok tercihli ya da daha az tercihli ticaret yapmak zorunda olması sorununa gelince, bu Sovyetler Birliği'nin değil savaşan tarafların tutumuna bağlıdır. Ama, bir ya da birkaç ülke Sovyet aleyhtarı bir tutum takınsalar bile, Almanya'nın 23 Ağustos'tan önce yaptığı gibi diplomatik ilişkileri sürdürmeyi ve ticari anlaşmalar yapmayı kabul ettikleri ve ona savaş ilan etmedikleri sürece, Sovyetler Birliği onlarla ticari ilişkilerini koparmayacaktır. Böyle ticari ilişkilerin yardım anlamına gelmediği, savaşa katılmak anlamına ise hiç gelmediği iyice anlaşılmalıdır. Üzerinde durmak istediğim ikinci konu buydu.

Çin'de birçok kimse Sovyet askerlerinin Polonya'ya girmesine şaşırıldı.⁴ Polonya sorunu değişik açılardan ele alınmalıdır: Almanya'nın,

4 1 Eylül 1939'da Almanlar Polonya'ya girerek topraklarının büyük bir kısmını işgal ettiler. Eylülün 17'sinde gerici Polonya hükümeti yurt dışına kaçtı. Gene aynı gün Sovyetler Birliği eskiden kaybettiği topraklarını geri almak, ezilen Ukrayna ve Beyaz Rusya halklarını kurtarmak ve faşist Alman askerlerinin doğuya doğru ilerlemesini önlemek için askerlerini Doğu Polonya'ya gönderdi.

İngiltere'nin, Fransa'nın ve Polonya hükümeti, Polonya halkı ve Sovyetler Birliği'nin görüş açılarından. Almanya, savaşı Polonya halkını yağmalamak ve İngiliz-Fransız emperyalist cephesinin bir kanadını çökertmek için başlattı. Almanya'nın savaşı, niteliği dolayısıyla emperyalisttir ve hoş görülmemeli, ona karşı çıkılmalıdır. İngiltere ve Fransa'ya gelince, onlar Polonya'yı mali sermayeleri için bir talan alanı olarak gördüler; Alman emperyalistlerinin, dünya ganimetlerini yeniden bölüşme çabalarını boşa çıkarmak için onu kullandılar ve onu kendi emperyalist cephelerinin bir kanadı haline getirdiler. Dolayısıyla, onların savaşı emperyalist bir savaştır; onların Polonya'ya sözde yardımları sadece Polonya'nın köleleştirilmesinde Almanya'yla yarışabilmelerine hizmet ediyor. Bu savaşa da göz yumulmamalı, ona karşı çıkılmalıdır. Polonya hükümetine gelince, bu hükümet, işçileri, köylüleri amansızca sömüren, Polonyalı demokratları ezen Polonyalı toprak ağalarının ve burjuvazinin faşist ve gerici hükümetiydi. Bundan da öteye bu hükümet, sayıları on milyonu aşan Ukraynalıları, Beyaz Rusları, Yahudileri, Almanları, Litvanyalıları ve Polonyalı olmayan başka azınlık milliyetlerini insafsızca ezen Büyük Polonya şovenlerinin hükümetiydi. Bu hükümetin kendisi de emperyalist bir hükümetti. Savaşta bu gerici hükümet, Polonya halkını, İngiliz ve Fransız mali sermayesinin çıkarları uğruna gözü kapalı feda etti, gönüllü olarak gerici uluslararası mali sermaye cephesinin Polonya'daki şubesi olarak hizmet etti. Yirmi yıl boyunca Polonya hükümeti Sovyetler Birliği'ne karşı çıktı ve İngiltere, Fransa ve Sovyetler Birliği arasındaki görüşmelerde Sovyetler Birliği'nin askeri yardım önerisini inatla reddetti. Dahası bu son derece beceriksiz bir hükümetti. 1 500 000 kişilik muazzam ordusu daha ilk darbeye dağıldı ve Polonya halkını Alman emperyalizminin çizmeleri altında bırakarak sadece iki hafta içinde ülkenin mahvolmasına neden oldu. Polonya hükümetinin büyük suçları işte bunlardı. Bizim bu hükümete sempati beslememiz yanlış olur. Polonya halkına gelince, onlar kurban durumundadırlar. Onlar Alman faşistlerinin, kendi gerici toprak ağası ve burjuva sınıflarının zulmüne karşı ayaklanmalı ve bağımsız, özgür ve demokratik bir Polonya devleti kurmalıdırlar. Hiç kuşkusuz bizim sempatiğimiz Polonya halkınadır. Sovyetler Birliği'ne gelince, onun

yaptıkları tamamen haklıdır. Sovyetler Birliği iki sorunla karşı karşıyaydı. Birinci sorun şuydu: Bütün Polonya'yı Alman emperyalistlerinin egemenliğine bırakmak mı, yoksa Doğu Polonya'daki azınlık milliyetlerinin kurtuluşlarına yardım etmek mi? Sovyetler Birliği ikinci yolu seçti. 1918'de Brest-Litovsk Anlaşması imzalandığı zaman, üzerinde Beyaz Rusların ve Ukraynalıların yaşadığı geniş bir bölge yeni doğmuş olan Sovyet devletinden Alman emperyalistleri tarafından koparılmış ve sonradan Versay Anlaşması'yla keyfi olarak gerici Polonya hükümetinin yönetimi altına konmuştu. Şimdi Sovyetler Birliği sadece kaybettiği topraklarını geri almış, ezilen Beyaz Rusları ve Ukraynalıları kurtarmış ve onları Alman zulmüne karşı korumuştur. Son günlerde gelen haberler bu azınlık milliyetlerinin Kızıl Ordu'yu nasıl yiyecek ve içecek sunarak, sıcak bir şekilde kurtarıcıları olarak karşıladıklarını gösteriyor. Buna karşılık Alman askerleri tarafından işgal edilen Batı Polonya'dan ya da Fransız askerleri tarafından işgal edilen Batı Almanya'dan buna benzer tek bir haber gelmedi. Bu, Sovyetler Birliği'nin savaşının haklı ve yağmacı olmayan bir kurtuluş savaşı olduğunu, zayıf ve küçük milletlerin kurtulmasına yardım eden ve halkları özgürlüğe kavuşturan bir kurtuluş savaşı olduğunu açıkça gösteriyor. Öbür taraftan Almanya'nın İngiltere'nin ve Fransa'nın yürüttükleri savaş, başka halkları ve milletleri ezmek için yapılan haksız, yağmacı ve emperyalist bir savaştır. Sovyetler Birliği'nin karşılaştığı ikinci sorun, Chamberlain'in eski Sovyet aleyhtarı siyasetine devam etmek istemesiydi. Onun siyaseti birinci olarak, Almanya'yı büyük bir abluka altına almak ve batıdan baskı uygulamak; ikinci olarak, Almanya'yı yalnız bırakabilmek için Amerika'yla bir ittifak kurmak ve İtalya, Japonya ve Doğu Avrupa'nın öbür ülkelerini satın almak ve üçüncü olarak da Almanya'ya Polonya'yı, hatta Romanya ve Macaristan'ı rüşvet olarak vermektir. Kısacası Chamberlain, Almanya'yı Sovyet-Alman Saldırmazlık Antlaşması'nı bozmaya ve topraklarını Sovyetler Birliği'ne çevirmeye zorlamak için her türlü tehdit ve rüşvete başvurdu. Bu komplo bir süredir devam ediyor ve daha da devam edecektir. Güçlü Sovyet ordusunun, Sovyetler Birliği'nin kendi topraklarını geri almak ve oradaki zayıf ve küçük milliyetleri kurtarmak için doğu Polonya'ya girmesi, aynı zamanda, Alman saldırgan

güçlerinin doğuya doğru genişlemesini önlemeyi ve Chamberlain'ın komplosunu bozmayı amaçlayan pratik bir önlemdi. Son birkaç günün haberlerine bakılırsa Sovyet siyaseti çok başarılı olmuştur. Bu, Sovyetler Birliği'nin çıkarlarının, gerici Polonya yönetimi altındaki ezilen halklar da dahil olmak üzere insanlığın ezici çoğunluğunun çıkarlarıyla aynı olduğunu somut olarak göstermektedir. Üzerinde durmak istediğim üçüncü konu buydu.

Sovyet-Alman Saldırmazlık Antlaşması'nın imzalanmasından sonra meydana gelen durum Japonya'ya büyük bir darbe indiriyor, Çin'e ise büyük bir yardım oluşturuyor. Bu, Japonya'ya karşı direnenlerin durumunu güçlendiriyor, teslimiyetçilerin durumunu ise zayıflatıyor. Haklı olarak Çin halkı bu anlaşmayı sevinçle karşıladı. Fakat Nomonhan Ateşkes Anlaşması'nın⁵ imzalanmasından beri İngiliz ve Amerikan haber ajansları, yakında bir Sovyet-Japon Saldırmazlık Antlaşması'nın imzalanacağı hikâyesini yaymakla meşguller. Bu, Sovyetler Birliği'nin artık Çin'e yardım etmeyeceğini düşünen bazı Çinliler arasında tereddüte yol açıyor. Ben onların yanıldıkları kanısındayım. Nomonhan Ateşkes Anlaşması'nın niteliği bundan önceki Çanggufeng Ateşkes Anlaşması'nın⁶ niteliğiyle aynıdır. Bunun anlamı, yenilgiyi kabul eden Japon militaristlerinin Sovyet ve Moğolistan sınırlarının dokunulmazlığını tanımak zorunda kalmalarıdır. Bu ateşkes anlaşmaları Sovyetlerin Çin'e yardımını azaltmasına değil artırmasına olanak sağlayacaktır. Japon Sovyet Saldırmazlık Antlaşması söylentilerince gelince. Sovyetler Birliği bunu yıllardır öneriyor, Japonya ise her defasında reddediyor. Şimdi Japon

5. Nomonhan Ateşkes Anlaşması 1939 Eylül'ünde Moskova'da imzalandı. Mayıs 1939'da Moğolistan ve «Mançukuo» sınırındaki Nomonhan'da, Japonya ve kukla Mançukuo askerleri beraberce Sovyetler Birliği ve Moğolistan Halk Cumhuriyeti askerine saldırmışlar, fakat yiğit bir savunma savaşı veren Sovyet ve Moğol askerleri tarafından yenilmişlerdi. Japonlar bunun üzerine barış istediler. Ateşkes anlaşması, derhal ateş kesilmesini ve çatışmanın olduğu yerlerde Moğolistan Halk Cumhuriyeti ile kukla «Mançukuo» devleti arasındaki sınırın çizilmesi için iki taraftan iki temsilcinin katılacağı bir dördümlü komisyonun kurulmasını öngörüyordu.

6. Çanggufeng Ateşkes Anlaşması 11 Ağustos 1938'de Moskova'da yapıldı. Temmuz sonu ve 1938 Ağustos'u başında Japonlar, Çin, Kore ve Sovyetler Birliği sınırındaki Çanggufeng bölgesinde Sovyet askerlerine karşı provokasyonlara girişmiş fakat hızla geri püskürtülmüşlerdi. Japonlar barış istediler. Ateşkes anlaşması derhal ateş kesilmesini, sınır hattını incelemek ve nihai bir düzenleme yapmak için Sovyet tarafından iki, Japon-«Mançukuo» tarafından da iki temsilciden meydana gelmek üzere dört kişilik bir komisyonun kurulmasını öngörüyordu.

hâkim sınıfının bir kesimi Sovyetler Birliği ile böyle bir anlaşma yapmayı istiyor, ancak Sovyetler Birliği'nin kabul edip etmeyeceği, anlaşmanın Sovyetler Birliği'nin ve insanlığın ezici çoğunluğunun çıkarlarına uygun olup olmadığı temel ilkesine bağlıdır. Özel olarak da, anlaşmanın Çin milli kurtuluş savaşı'nın çıkarlarıyla çelişip çelişmediğine bağlıdır. Stalin'in, Sovyetler Birliği Komünist Partisinin bu yılın 10 Mart'ındaki 18. Kongresi'ne verdiği rapora ve Molotov'un SSCB Yüksek Sovyeti'nde 30 Mayıs'ta yaptığı konuşmaya bakacak olursak, bence Sovyetler Birliği bu temel ülkeden vazgeçmeyecektir. Anlaşma imzalanırsa bile, Sovyetler Birliği Çin'e yardım etmek konusundaki hareket serbestisini kısıtlayıcı hiçbir şeye razı olmayacaktır. Sovyetler Birliği'nin çıkarları Çin'in milli kurtuluşunun çıkarlarıyla hiçbir zaman çelişmeyecek, daima ona uygun olacaktır. Bence bundan kuşku duyulamaz. Sovyetler Birliği'ne karşı önyargıları olan kimseler Nomonhan Ateşkes Anlaşması ve Japon-Sovyet Saldırmazlık Antlaşması söylentilerinden, mesele çıkarmak ve Çin ve Sovyetler Birliği gibi iki büyük millet arasında soğukluk yaratmak için yararlanıyorlar. İngiliz, Amerikan, Fransız komplocularının ve Çinli teslimiyetçilerin yaptığı budur. Bu son derece tehlikeli olduğu için onların kirli oyunlarını iyice açığa çıkarmalıyız. Açıktır ki, Çin'in dış siyaseti Japon saldırısına karşı direnmek olmalıdır. Bu siyaset esas olarak kendi gücümüze güvenmekle beraber dışardan yardım alma olasılığını göz ardı etmemek demektir. Şimdi emperyalist dünya savaşı başladığına göre, dış yardım başlıca üç kaynaktan gelecek demektir: 1. Sosyalist Sovyetler Birliği, 2. Kapitalist ülkelerin halkları ve 3. Sömürge ve yarı-sömürgelerdeki ezilen milletler. Bunlar bizim güvenebileceğimiz tek yardım kaynaklarıdır. Gelmesi sağlansa bile bunların dışındaki her türlü dış yardım denebilecek şeyi, sadece tamamlayıcı ve geçici olarak görebiliriz. Tabii ki Çin böyle tamamlayıcı ve geçici dış yardımlar almaya çalışmalıdır, fakat ona hiçbir zaman bel bağlamamalı ya da bu yardımın güvenilir olduğunu düşünmemelidir. Emperyalist savaşta, savaşan taraflara karşı Çin kesin bir tarafsızlık gütmeli ve hiçbir tarafa katılmamalıdır. Çin'in İngiliz-Fransız emperyalist savaş cephesine katılmasını istemek. Direnme Savaşı'na ve Çin milletinin bağımsızlık ve kurtuluş mücadelesine zararlı

olan teslimiyetçi bir görüştür ve derhal reddedilmelidir. Bu, sözünü etmek istediğim dördüncü konuydu.

Bu dört konu, yurttaşlarımız tarafından geniş bir şekilde tartışılmaktadır. Amaç, Japon saldırısına karşı zafer kazanmak olduğu için uluslararası sorunların incelenmesi, emperyalist dünya savaşı ile Çin'in Direnme Savaşı arasındaki ilişkilerin ve Sovyetler Birliği ile Çin arasındaki ilişkilerin ele alınması çok iyi bir şeydir. Burada bu konular üzerindeki temel görüşlerimden bazıları ortaya koydum ve okuyucuların da bu görüşler hakkındaki düşüncelerini açıklamaktan kaçınmayacaklarını umut ediyorum.

KOMÜNİST'İ SUNARKEN

4 Ekim 1939

Merkez Komitesi uzun zamandır bir Parti içi gazete yayımlamayı tasarlıyordu. Bu tasarı sonunda gerçekleşmiş bulunuyor. Böyle bir gazete, ülke çapında ve geniş bir kitle karakterine sahip olan ideolojik, siyasi ve örgütsel bakımdan tamamen sağlamlaşmış ve Bolşevikleşmiş bir Çin Komünist Partisi'nin inşası için gereklidir. Kendine özgü nitelikleri bulunan bugünkü koşullarda bu zorunluluk daha da açıktır. Bir yandan Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'de teslimiyet, bölünme ve gerileme tehlikesi günden güne artarken, öte yandan Partimiz dar sınırlarını aşmış ülke çapında büyük bir parti haline gelmiş bulunuyor. Partinin görevi teslimiyet, bölünme ve gerileme tehlikelerinin üstesinden gelebilmeleri için kitleleri seferber etmek ve Partiyi ve devrimi beklenmedik kayıplara uğratabilecek her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olmaktır. Böyle bir zamanda parti içi bir gazete gerçekten de son derece gereklidir.

Bu Parti içi gazete *Komünist* adını taşıyor. Amacı nedir? Ne iş görecektir? Öteki parti yayınlarından hangi bakımlardan farklı olacaktır.

Bu gazetenin amacı, ülke çapında ve geniş bir kitle karakterine sahip, ideolojik, siyasi ve örgütsel bakımdan tamamen sağlamlaşmış ve Bolşevikleşmiş bir Çin Komünist Partisi'nin inşasına yardımcı olmaktır. Çin devriminin zafere ulaşması için böyle bir partinin inşası zorunludur ve Parti inşası için gerekli öznel ve nesnel koşulların çoğu vardır. Bu büyük görev şu anda sürdürülmektedir. Sıradan bir Parti yayınının gücünün ötesinde olan bu büyük görevin başarıyla yerine getirilmesine yardımcı olacak özel bir Parti yayın organına ihtiyaç duyulmuştur ve işte *Komünist* de bunun için yayımlanmaktadır. Par-

timiz, belli ölçülerde daha şimdiden yönetici çekirdeği, üyelerinin bir kısmı, genel çizgisi ve devrimci çalışması açısından ülke çapında ve geniş bir kitle karakterine sahip olan, ideolojik, siyasi ve örgütsel bakımdan sağlamlaşmış ve Bolşevikleşmiş bir partidir.

Öyleyse yeni bir görev ortaya koymak niye?

Çünkü, şimdi çok sayıda üyesi bulunan yeni birçok kola sahip olduğumuz halde, bunlar henüz geniş bir kitle karakterine sahip, ideolojik, siyasi ve örgütsel bakımdan sağlamlaşmış ya da Bolşevikleşmiş değildirler. Aynı zamanda eski Parti üyelerinin siyasi düzeylerini yükseltmek, eski kolların daha da Bolşevikleşmelerini sağlamak ve onları ideolojik, siyasi ve örgütsel bakımdan sağlamlaştırmak sorunu vardır. Partinin içinde bulunduğu durum ve yüklendiği sorumluluklar, devrimci iç savaş dönemindekilerden oldukça farklıdır; koşullar çok daha karmaşık ve sorumluluklar çok daha ağırdır.

İçinde bulunduğumuz dönem milli birleşik cephe dönemidir ve biz burjuvazi ile birlikte bir birleşik cephe meydana getirmiş bulunuyoruz. Bu dönem Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı dönemidir ve Partimizin silahlı kuvvetleri cephede, dost ordularla birlikte düşmana karşı çetin bir savaş vermektedir. İçinde bulunduğumuz dönem, Partimizin ülke çapında büyük bir parti haline geldiği ve bu yüzden de artık eskisi gibi olmadığı bir dönemdir. Bütün bu etkenleri bir arada ele alırsak sözünü ettiğimiz görevin, yani «ülke çapında ve geniş bir kitle karakterine sahip, ideolojik, siyasi ve örgütsel bakımdan tamamen sağlamlaşmış ve Bolşevikleşmiş bir Çin Komünist Partisi'nin inşası»nın ne kadar şanlı ve önemli bir görev olduğunu anlarız.

Bizim şimdi inşa etmek istediğimiz böyle bir partidir, ama bunu nasıl gerçekleştireceğiz? Bu soruyu, Partimizin tarihine ve onun on sekiz yıllık mücadelesine dönüp bakmadan yanıtlamayız.

1921'deki 1. Milli Kongremizi yapalı tam on sekiz yıl oldu. Bu on sekiz yıl içinde Partimiz birçok büyük mücadeleden geçti. Partimizin üyeleri, kadroları ve örgütleri kendilerini bu büyük mücadelelerin içinde yoğurdular. Hem parlak zaferlerin, hem de ağır yenilgilerin tecrübesini yaşadılar. Parti burjuvazi ile birlikte bir milli birleşik cephe kurdu; bu cephenin dağılması üzerine büyük burjuvazi ve onun müt-

tefikleriyle çok şiddetli bir silahlı mücadeleye girişti. Son üç yıl içinde yeniden burjuvazi ile birlikte bir milli birleşik cephe dönemine girdi. Çin devrimi ve Çin Komünist Partisi, Çin burjuvazisi ile olan bu karmaşık ilişkiler içinde kendi gelişmesini sürdürdü. Bu özel bir tarihî durum, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki devrimlere özgü ve hiçbir kapitalist ülkenin devrim tarihinde bulunmayan bir durumdur. Bunun yanı sıra Çin, yarı-sömürge ve yarı-feodal, siyasi, ekonomik ve kültürel gelişmesi eşitsiz, ekonomisi esas olarak yarı-feodal ve çok geniş topraklara sahip bir ülke olduğu için, içinde bulunduğumuz dönemde Çin devrimi, burjuva demokratik niteliktedir ve başlıca hedefleri emperyalizm ve feodalizmdir. Temel itici güçleri proletarya, köylülük ve şehir küçük burjuvazisi ile, belli dönemlerde belli ölçüde milli burjuvazidir ve Çin devrimindeki temel mücadele biçimi silahlı mücadeledir. Gerçekten Partimizin tarihi, bir silahlı mücadeleler tarihi olarak görülebilir. Stalin yoldaş, «Çin'de silahlı devrim, silahlı karşı-devrimle savaşmaktadır. Bu, Çin devriminin kendine özgü niteliklerinden ve üstünlüklerinden biridir»¹ demişti. Bu tamamen doğrudur. Çin'e özgü olan bu durum, kapitalist ülkelerdeki Komünist Partilerinin önderlik ettiği devrimlerin tarihinde ya hiç olmamıştır, ya da aynı şekilde olmamıştır. Dolayısıyla, Çin burjuva demokratik devriminde kendine özgü iki temel nitelik vardır: 1. Proletarya, ya burjuvazi ile devrimci bir milli birleşik cephe kurar ya da bunu bozmak zorunda kalır ve 2. Silahlı mücadele devrimin temel biçimidir. Biz burada Partinin köylülük ve şehir küçük burjuvazisi ile olan ilişkilerini, Çin'e özgü bir temel nitelik olarak tanımlamıyoruz. Çünkü birincisi, bu ilişkiler, ilke olarak bütün dünyada Komünist Partilerinin karşılaştıkları ilişkilerle aynıdır; ikincisi, Çin'de silahlı mücadele özünde köylü savaşıdır ve Partinin köylülükle olan ilişkileri ile köylü savaşıyla olan yakın ilişkisi farklı şeyler değildir.

Aslında, tam da bu iki kendine özgü temel nitelikten dolayı, Partimizin inşası ya da Bolşevikleşmesi özel koşullar içinde sürmektedir. Partinin hataları ve başarıları, gerilemeleri ya da ilerlemeleri, küçülmesi ya da genişlemesi, gelişmesi ve sağlamlaşması kaçınılmaz

1. J.V. Stalin, «Çin Devriminin Önündeki Olasılıklar», *Eserler*, Cilt 8, İng. bas., FLPH, Moskova, 1954, s. 379

olarak burjuvazi ve silahlı mücadele ile olan ilişkilerine bağlıdır. Parti, burjuvazi ile birleşik cephe kurma ya da mecbur kaldığında bunu bozma sorununda doğru bir siyasi çizgi izlediği zaman, gelişme, sağlamlama ve Bolşevikleşme yolunda ileri bir adım atmış olur. Partimiz, burjuvazi ile olan ilişkilerinde hatalı bir çizgi izlediğinde ise geriye doğru bir adım atmış olur. Aynı şekilde devrimci silahlı mücadele sorununu doğru bir şekilde ele aldığı zaman gelişme, sağlamlama ve Bolşevikleşme yolunda ileri doğru bir adım atmış olur. Sorunu yanlış bir şekilde ele aldığı zaman ise geriye doğru bir adım atmış olur. Bundan dolayı on sekiz yıldır, Partinin inşası ve Bolşevikleşmesi, birleşik cephe ve silahlı mücadele sorunlarının doğru ya da yanlış bir şekilde ele alınmasına ve siyasi çizgisine sıkı sıkıya bağlı olmuştur. Bu, Partimizin on sekiz yıllık tarihi tarafından açık bir şekilde doğrulanmıştır. Ya da soruna öbür yanından bakarsak, Parti ne kadar Bolşevikleşirse siyasi çizgisini o kadar doğru saptayabilir ve birleşik cephe ve silahlı mücadele sorunlarını da o kadar doğru bir şekilde ele alabilir. Bu da, Partimizin on sekiz yıllık tarihi tarafından açık bir şekilde doğrulanmıştır.

Böylece, birleşik cephe, silahlı mücadele ve Partinin inşası, Çin devriminde Partimizin üç temel sorunudur. Bu üç sorunun ve bunların birbirleriyle olan ilişkilerinin doğru bir şekilde kavranması, bütün Çin devrimine doğru bir önderliğin kazandırılabilmesi demektir. Biz bugün, Partimizin on sekiz yıllık tarihi tecrübesine; hatalarımızın ve başarılarımızın, gerileme ve ilerlemelerimizin, küçülme ve genişlemelerimizin zengin ve derin tecrübelerine dayanarak bu üç sorunla ilgili doğru sonuçlara varacak durumdayız. Bu, biz artık birleşik cephe, silahlı mücadele ve Partinin inşası sorunlarını doğru bir şekilde ele alabiliyoruz demektir. Bu, aynı zamanda on sekiz yıllık tecrübemizden şu dersi çıkardığımızı da gösterir: Birleşik cephe, silahlı mücadele ve Partinin inşası, Çin devriminde Çin Komünist Partisi'nin düşmanı yenmek için kullandığı üç esas «sihirli silah»tır. Bu da Çin Komünist Partisi ve Çin devriminin büyük bir başarısıdır. Bu üç sihirli silahın, üç sorunun her birini kısaca ele alalım.

Son sekiz yıl içinde Çin proletaryasının burjuvazi ve öteki sı-

nıflarla birleşik cephesi üç farklı durumda ya da üç farklı aşamada gelişti. 1924'ten 1927'ye kadar Birinci Büyük Devrim, 1927'den 1937'ye kadar Toprak Devrimi Savaşı ve şimdiki Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı. Bu üç aşamanın tarihi, aşağıdaki yasaları doğrulamıştır.

1. Çin milli burjuvazisi belli dönemlerde ve belli ölçüde, emperyalizme ve feodal savaş ağalarına karşı mücadelede yer alacaktır. Çünkü söz konusu dönemlerde yabancı zulmü, Çin'in karşılaştığı en büyük zulümdür. Bu bakımdan, böyle zamanlarda proletarya milli burjuvazi ile bir birleşik cephe kurmalı ve bunu mümkün olduğu kadar sürdürmelidir. 2. Farklı tarihi koşullar altında Çin milli burjuvazisi ekonomik ve siyasi zayıflığından ötürü yalpalayacak ve saf değiştirecektir. Bu nedenle Çin'in devrimci cephesinin bileşimi her zaman aynı kalmayacak ve değişime uğrayacaktır. Bazen milli burjuvazi bunun içinde yer alabilir, bazen de yer almayabilir. 3. Komprador nitelikte olan Çin büyük burjuvazisi doğrudan doğruya emperyalizme hizmet eden, onun koruması altındaki bir sınıftı. Bundan dolayı Çin büyük burjuvazisi daima devrimin hedefi olmuştur. Ne var ki, bu büyük burjuvazinin içinde farklı gruplar, farklı emperyalist devletler tarafından desteklenmektedir; bu bakımdan bu devletler arasındaki çelişmeler keskinleştiği ve devrim belirli bir devleti hedef aldığı zaman, bu emperyalist devlete karşı verilen mücadeleye, başka emperyalist devletlere dayanan büyük burjuva grupları da belli ölçüde ve belli bir süre için katılabilir. Böyle zamanlarda düşmanı zayıflatmak ve kendi yedeklerini artırmak için Çin proletaryası, bu gruplarla bir birleşik cephe kurabilir ve devrime yarar sağladığı sürece bu cepheyi sürdürmelidir. 4. Komprador büyük burjuvazi ortak düşmana karşı verilen mücadelede proletaryanın yanında birleşik cepheye katıldığı zaman bile, en gerici taraf olmaya devam eder. Proletaryanın ve proletarya partisinin her türlü ideolojik, siyasi ve örgütsel gelişimine inatla karşı çıkar ve bunları sınırlandırmaya çalışır; hile yaltaklanma, yıpratma, vahşice saldırılarda bulunma gibi yıkıcı taktiklere başvurur. Üstelik, bütün bunları, düşmana teslimiyeti

hazırlamak ve birleşik cepheyi bölmek için yapar. 5. Köylülük proletaryanın sağlam müttefikidir. 6. Şehir küçük burjuvazisi güvenilir bir müttefiktir.

Bu yasaların geçerliliği Birinci Büyük Devrim'de ve Toprak Devrimi'nde doğrulanmıştır. Şimdi Direnme Savaşı içinde de doğrulanmaktadır. Bu bakımdan burjuvazi ile (özellikle büyük burjuvazi ile) bir birleşik cephe kurarken proletarya partisi her iki cephede kararlı ve amansız bir mücadele vermelidir. Bir yandan, burjuvazinin belirli dönemlerde ve belirli ölçülerde devrimci mücadeleye katılabilmesinin mümkün olduğunu reddetme hatasıyla mücadele etmek gerekir. Bu, Çin'deki burjuvaziye kapitalist ülkelerdeki burjuvaziyle bir sayan «sol» bir kapalı-kapıcılık hatasıdır ve sonuç olarak burjuvaziyle bir birleşik cephe kurarak, bunu mümkün olduğu kadar sürdürmeyi reddeden bir siyasettir. Öte yandan proletaryanın programını, siyasetini, ideolojisini, pratiğini vb. burjuvazinkilerle özdeş tutup temeldeki farkları reddetme hatasıyla da mücadele edilmelidir. Buradaki hata burjuvazinin (özellikle büyük burjuvazinin) sadece küçük burjuvazi ile köylülüğü etkilemekle kalmayıp proletaryanın ve Komünist Partisinin ideolojik, siyasi ve örgütsel bağımsızlığını da yok etmek, onu burjuvazinin bir uzantısı ve burjuvazinin bir siyasi partisi haline getirmek, devrimin meyvelerini sadece kendisi ya da kendi partisi için toplamak için elinden geleni yaptığını göz ardı etmektir. Bu hata, aynı zamanda burjuvazinin, özellikle büyük burjuvazinin, devrimin çıkarları kendi çıkarları ile ya da kendi siyasi partisinin bencil çıkarlarıyla çeliştiği zaman devrime ihanet edebileceği gerçeğinin göz ardı edilmesi hatasını da içinde taşımaktadır. Bütün bunları göz ardı etmek sağ oportünizmdir. Proletaryayı, burjuvazinin ve onun siyasi partisinin bencil çıkarları ile uzlaşmaya götüren Cen Dusiü sağ oportünizminin en belirgin yanı buydu ve bu durum Birinci Büyük Devrim'de yenilginin öznel nedeni olmuştur. Burjuva demokratik devrimde Çin burjuvazisinin ikili niteliğinin bizim siyasi çizgimiz ve partimizin inşası üzerinde büyük etkisi vardır ve bu ikili niteliği anlamadan siyasi çizgimiz ve Partimizin inşası hakkında doğru bir kavrayışa sahip olamayız. Çin Komünist Partisi'nin siyasi çizgisinin

önemli unsurlarından birisi de burjuvazi ile hem birlik hem mücadele siyasetidir. Hatta Partinin, burjuvazi ile birlik ve mücadele içinde gelişip çelikleşmiş olması, Partinin inşasında önemli bir unsurdur. Burada birlik derken kastettiğimiz, burjuvazi ile birleşik cepheyi kurmaktır. Mücadele derken kastettiğimiz de, burjuvazi ile birlik halinde olduğumuz sürece devam eden «barışçı» ve «kansız» ideolojik, siyasi ve örgütsel mücadeledir. Birliği bozmak zorunda bırakıldığımızda ise bu «barışçı» ve «kansız» mücadele silahlı mücadeleye dönüşür. Eğer Partimiz, belli dönemlerde burjuvazi ile birleşmesi gerektiğini anlamazsa ilerleyemez ve devrim gelişemez. Eğer Partimiz, burjuvazi ile birlik halinde iken de ona karşı sert ve kararlı bir şekilde «barışçı» bir mücadele vermesi gerektiğini anlamazsa, o zaman Partimiz ideolojik, siyasi ve örgütsel bakımdan dağılır, devrim de yenilgiye uğrar. Eğer Partimiz, burjuvazi ile birliğini bozmak zorunda kaldığı zaman, ona karşı sert ve kararlı bir silahlı mücadele sürdürmezse, tıpkı diğer durumda olduğu gibi, dağılır ve devrim yenilgiye uğrar. Bütün bunlar geçen 18 yılın olayları tarafından doğrulanmıştır.

Çin Komünist Partisi'nin silahlı mücadelesi, proletarya önderliğinde bir köylü savaşı biçimini alır. Bu silahlı mücadelenin tarihi de yine üç aşamaya ayrılır. Birinci aşama, Kuzey Seferi'ne katıldığımız aşamadır. Bu aşama Partimizin, silahlı mücadelenin önemini fark etmeye başladığı, ama henüz tam olarak anlayamadığı, Çin devriminde silahlı mücadelenin temel mücadele biçimi olduğunu kavrayamadığı aşamadır. İkinci aşama Toprak Devrimi Savaşıdır. Bu sırada Partimiz, daha o zamandan kendi bağımsız silahlı kuvvetlerini inşa etmiş, bağımsız olarak savaşma sanatını öğrenmiş ve üs bölgelerini ve halkın siyasi iktidarını kurmuştu. Partimiz daha o zaman, temel mücadele biçimi olan silahlı mücadeleyi dolaylı ve dolaysız olarak başka birçok gerekli mücadele biçimleriyle birleştirebilecek durumdaydı. Yani silahlı mücadeleyi ülke çapında işçilerin mücadelesiyle, köylülerin mücadelesiyle (esas olan da buydu), gençliğin, kadınların ve bütün halk kesimlerinin mücadeleleriyle, siyasi iktidar için verilen mücadeleyle, ekonomi, karşı-casusluk alanlarında ve ideolojik cephede verilen mücadelelerle, bütün mücadele biçimleriyle birleştirilebilecek durumdaydı. Bu silahlı mücadele proletaryanın ön-

derliği altında bir köylü toprak devrimiydi. Üçüncü aşama, yani şimdiki aşama, Direnme Savaşı aşamasıdır. Bu aşamada biz, birinci ve özellikle ikinci aşamalardaki silahlı mücadele tecrübelerimizden ve silahlı mücadeleyi, başka gerekli mücadele biçimleriyle birleştirme konusundaki tecrübelerimizden yararlanabiliriz. Bugün silahlı mücadele genel olarak gerilla savaşı demektir.² Gerilla savaşı nedir? Silahlı düşmanı yenilgiye uğratmak ve kendi üslerimizi inşa etmek için geri kalmış, geniş ve yarı-sömürge bir ülkede, uzun bir dönem için, halkın silahlı güçlerinin yürüteceği zorunlu ve dolayısıyla en iyi mücadele biçimidir. Bugüne kadar siyasi çizgimiz ve Partimizin inşası ve bu mücadele biçimine sıkı sıkıya bağlı olmuştur. Siyasi çizgimiz ve dolayısıyla Partimizin inşası, silahlı mücadeleden ayrı olarak ele alındığı zaman doğru bir şekilde kavranamaz. Silahlı mücadele, siyasi çizgimizin önemli bir unsurudur. On sekiz yılda Partimiz, silahlı mücadele vermeyi yavaş yavaş öğrendi ve bunda ısrar etti. Silahlı mücadele olmadan ne proletaryanın, ne halkın ve ne de Komünist Partisi'nin Çin'de hiçbir varlık gösteremeyeceğini ve devrimin zafere ulaşamayacağını öğrendik. Bu yıllarda Partimiz, devrimci savaşların içinde gelişmiş, sağlamlaşmış ve Bolşevikleşmiştir. Açıktır ki, silahlı mücadele olmadan Partimiz, bugünkü haline gelemezdi. Partideki yol-

2. Mao Zedung yoldaş, Çin devriminde silahlı mücadelenin genel olarak gerilla savaşı demek olduğunu söylerken, Çin'in, İkinci Devrimci İç Savaştan, Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nın ilk günlerine kadar olan devrimci savaş tecrübesini özetlemektedir. Uzun İkinci Devrimci İç Savaş döneminde Çin Komünist Partisi tarafından yönetilen bütün silahlı mücadeleler gerilla savaşı biçimindeydi. Bu dönemin ikinci evresinde Kızıl Ordu'nun gücü arttıkça, gerilla savaşı, gerilla niteliğindeki bir hareketli savaşa dönüştü. Mao Zedung yoldaş bunu daha üst düzeyde bir gerilla savaşı olarak tanımlar. Değişik koşullarda ve değişik bir düşmana karşı verilen Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nda yeniden gerilla savaşına dönüldü. Japonya'ya karşı savaşın ilk günlerinde sağ oportünizm hatasını işleyen yoldaşlar, Partinin önderliğindeki gerilla savaşını küçümsediler ve ümitlerini Guomindang ordusunun harekâtına bağladılar. Mao Zedung yoldaş «Japonya'ya Karşı Gerilla Savaşında Strateji Sorunları», «Uzayan Savaş Üzerine», «Savaş ve Strateji Sorunları» adlı eserlerinde ve bu makalesinde, Çin devriminde gerilla savaşı biçimini alan uzun süreli silahlı mücadelede kazanılmış olan tecrübeleri teorik bakımdan özetleyerek bu görüşleri çürüttü. Japonya'ya karşı savaşın son aşamasında ve özellikle Üçüncü Devrimci İç Savaş döneminde (1945-1949) Çin Komünist Partisi'nin önderliği altında gerilla savaşı, devrimci kuvvetlerin hızla büyümesinden ve düşman safalarında meydana gelen değişikliklerden ötürü düzenli savaşa dönüştü. Bu dönemde düzenli savaş, temel mücadele biçimi haline geldi. Üçüncü Devrimci İç Savaşın son aşamasında yeni bir gelişme meydana geldi. Bu aşamada harekâtlar, iyi tahkim edilmiş düşman mevzilerine hücum, zaptedebilecek şekilde ağır silahlarla donatılmış çok büyük birlikler tarafından yürütülüyordu.

daşlarımız, kanımız pahasına kazandığımız bu tecrübeyi asla unutmamalıdır.

Aynı şekilde, Partinin inşasının da üç ayrı aşaması vardır: Partinin gelişmesi, sağlamlaşması ve Bolşevikleşmesi.

Birinci aşama Partinin çocukluk dönemi idi. Bu aşamanın ilk ve orta dönemlerinde Partinin çizgisi doğru, Partinin sıradan üyelerinin ve yönetici kadrolarının devrimci coşkuları çok yüksekti; bunun sonucunda birinci Büyük Devrimdeki zaferler elde edildi. Fakat ne de olsa Parti, daha hâlâ çocukluk evresindeydi ve birleşik cephe, silahlı mücadele ve Partinin inşası gibi üç temel sorunda tecrübe eksikliği çekmekteydi. Çin tarihi ve Çin toplumu hakkında ya da Çin devriminin özellikleri ve yasaları hakkında pek bir bilgiye sahip değildi. Parti, Marksizm-Leninizmin teorisi ile Çin devriminin pratiğini birleştirecek kapsamlı bir kavrayıştan yoksundu. Bu yüzden aşamanın son döneminde ya da bu aşamanın canalıcı dönüm noktasında Parti yönetimine hâkim olanlar devrimin zaferlerini sağlamlaştırılmada Partiye önderlik etmeyi başaramadılar. Sonuç olarak burjuvazi tarafından aldatıldılar ve devrimin yenilgisine yol açtılar. Bu aşamada Parti örgütü genişletilmiş ama sağlamlaştırılmamıştı ve yönetime hâkim olanlar Parti üyeleriyle kadroların ideolojik ve siyasi bakımından sağlam ve istikrarlı bir hale gelmelerine yardımcı olmadılar. Birçok yeni Parti üyesi vardı, ama bunlar gerekli Marksist-Leninist eğitimle donatılmamışlardı. Çalışmalarla ilgili birçok tecrübeye sahip olundu, ama bunlar gerektiği gibi özetlenmiş değildi. Partiye birçok mevki düşkünü sızmış, ama bunlar Partiden temizlenmemişti. Parti hem düşmanın hem de müttefiklerinin komploları ve dalavereleri ile karşı karşıya kalmıştı, ama Partinin uyanıklığı eksikti. Parti içinde çok sayıda faal unsur ortaya çıkmış ama bunlar, zamanında Partimizin temel direği haline getirilmemişti. Partinin komutası altında bazı devrimci silahlı birlikler vardı ama Parti onları sıkı bir denetim altında tutamıyordu. Bütün bunların nedenleri tecrübesizlik, yeterince derin bir devrimci kavrayışın olmaması ve Marksist-Leninist te-

oriyle Çin devriminin pratiğini birleştirmede başarısız kalınmasıydı. Partinin inşasının birinci aşaması işte böyleydi.

İkinci aşama Toprak Devrimi Savaşı'ydı. Birinci aşamada kazandığı tecrübeler ve Çin tarihi, Çin toplumu, Çin devriminin özellikleri ve yasaları hakkında daha iyi bir anlayışa sahip olması sayesinde ve kadroları Marksizm-Leninizm teorisini daha iyi kavradıkları ve bu teoriyi Çin devrimi pratiğiyle daha iyi birleştirebildikleri için Partimiz, Toprak Devrimi mücadelesini on yıl başarıyla sürdürebildi. Burjuvazinin ihanet etmesine karşın, Partimiz köylülüğe sıkı sıkıya dayanmayı başarabildi. Parti örgütü yeniden taze kan almakla kalmamış, aynı zamanda sağlamlaşmıştı. Düşman durmadan Partimizi sabote etmeye çalıştı, ama Parti bu sabotajcıları def etti. Bir kere daha çok sayıda kadro ileri atıldı ve bu kez Partimizin temel direği haline geldiler. Parti, halkın siyasi iktidarı yolunda ilk adımları attı ve böylece hükümet etme sanatını öğrendi. Parti, güçlü silahlı kuvvetler yarattı ve böylece savaşma sanatını öğrendi. Bunlar çok önemli ilerlemeler ve başarılarıydı. Bununla beraber, bu büyük mücadeleler sırasında yoldaşlarımızdan bazıları oportünizm batağına battılar ya da hiç değilse bir süre için oportünizme kapıldılar. Bunun nedeni, gene, geçmişin tecrübelerinden alçakgönüllülükle ders çıkarmamaları, Çin tarihini, Çin toplumunu ve Çin devriminin özelliklerini ve yasalarını anlamamaları ve Marksizm-Leninizm teorisi ile Çin devriminin pratiği arasındaki birliği kavramamalarıydı. Bundan dolayı bütün bu aşama boyunca Partide yönetime hâkim olan bazı kimseler doğru bir siyasi ve örgütsel çizgi izleyemediler. Parti bir dönemde Li Lisan yoldaşın «sol oportünizminden, başka bir dönemde de devrimci savaşta ve beyaz bölgelerde yapılan çalışmadaki «sol oportünizmden zarar görmüştü. Zunyi Toplantısına kadar (Siyasi Büronun Ocak 1935'te Guycov Eyaleti'ndeki Zunyi'de yaptığı toplantı) Parti kesin bir şekilde Bolşevikleşme yolunu tutmamış ve Çang Guotao'nun sağ oportünizmine karşı zafer kazanılmasının ve Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'nin kurulmasının temellerini atmamıştı. Bu, Partinin gelişmesindeki ikinci aşamaydı.

Üçüncü aşama Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe aşamasıdır. Biz üç yıldır bu aşamanın içindeyiz ve bu mücadele yılları son derece önemlidir. Parti, daha önceki iki devrimci aşamada kazandığı tecrübeleri örgütsel gücüne ve silahlı kuvvetlerinin gücüne dayanarak ve bütün ülkede halk içinde yüksek bir siyasi itibara sahip olması ve Marksizm-Leninizm teorisi ile Çin devriminin pratiği arasındaki birliği daha derin bir şekilde kavraması sayesinde, sadece Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'yi kurmakla kalmamış, aynı zamanda Japonya'ya Karşı Büyük Direnme Savaşı'nı da yürütmüştür ve yürütmektedir. Partimiz, örgütsel bakımdan dar sınırlarını aştı ve ülke çapında büyük bir Parti haline geldi. Silahlı kuvvetlerimiz tekrar büyüyor ve Japon saldırganlarına karşı verilen mücadelede daha da güçlü bir hale geliyor. Partimizin, bütün halk içindeki etkisi daha da yaygınlaşıyor. Bunların hepsi büyük başarılardır. Bununla beraber, Partimizin yeni üyelerinin birçoğu eğitilmemiş, yeni örgütlerin birçoğu da henüz sağlamlaştırılmamıştır. Eski ve yeni üyelerle, eski ve yeni örgütler arasında hâlâ çok büyük farklar vardır. Yeni Parti üyelerinin ve kadrolarının birçoğunun henüz yeterli bir devrimci tecrübesi yoktur. Bunlar Çin tarihi ve toplumu ya da Çin devriminin özellikleri ve yasaları hakkında, ya çok az şey biliyorlar ya da hiçbir şey bilmiyorlar. Marksizm-Leninizm teorisi ile Çin devriminin pratiği arasındaki birlik konusunda sahip oldukları kavrayış kapsamlı olmaktan uzaktır. Merkez Komitesinin, «Partiyi cesaretle genişletelim, ama istenmeyen bir tek unsurun bile Parti içine girmesine izin vermeyelim» sloganının üstünde önemle durmasına karşın, Parti örgütlerinin genişletilmesi sırasında birçok mevki düşkününü ve yıkıcı düşman ajanı sinsice Partiye sızmayı başardı. Birleşik cephe kurulduğu ve üç yıldır da yaşatıldığı halde, burjuvazi ve özellikle büyük burjuvazi sürekli olarak Partimizi yıkmaya çalışmakta ve büyük burjuva teslimiyetçileri ve iflah olmaz unsurlar ülke çapında ciddi bir sürtüşmeyi kışkırtmaktadırlar. Anti-komünist yaygaraların ardı arkası kesilmemektedir. Büyük burjuva teslimiyetçileri ve iflah olmaz unsurlar bütün bunları, Japon

emperyalizmine teslimiyetin yolunu yapmak, birleşik cepheyi parçalamak ve Çin'i geriye sürüklemek için yapmaktadırlar. Büyük burjuvazi, ideolojik bakımdan komünizmi «aşındırmaya» çalışırken, siyasi ve örgütsel bakımdan da Komünist Partisini, Sınır Bölgelerini ve Partinin silahlı kuvvetlerini tasfiye etmeye çalışmaktadır. Bu koşullarda hiç kuşkusuz görevimiz, teslimiyet, bölünme ve gerileme tehlikelerinin üstesinden gelmek, birleşik cephe ve Guomindang-komünist işbirliğini olabildiğince sürdürmek. Japonya'ya karşı sürekli direnme, birlik ve ilerleme için çalışmak ve aynı zamanda da Partinin ve devrimin beklenmedik kayıplara uğramasına yol açabilecek muhtemel durumlara karşı hazırlıklı olmaktır. Bu amaca ulaşmak için, Parti örgütünü ve Partinin silahlı kuvvetlerini güçlendirmeli ve bütün halkı teslimiyete, bölünmeye ve gerilemeye karşı azimle mücadele etmesi için seferber etmeliyiz. Bu görevin yerine getirilmesi bütün Partinin çabasına, her yerdeki ve her kademedeki Parti üyelerinin, kadroların ve Parti örgütlerinin çetin ve inançlı bir şekilde mücadele etmelerine bağlıdır. Biz, on sekiz yıllık tecrübeye sahip Çin Komünist Partisi'nin; tecrübeli üye ve kadroları ile dinamik ve genç üye ve kadrolarının, sınıanmış ve Bolşevikleşmiş Merkez Komitesi ile onun yerel örgütlerinin ve güçlü silahlı kuvvetleri ile ilerici kitlelerin ortak çabalarıyla bu hedeflere ulaşmayı başaracağına eminiz.

Partimizin on sekiz yıllık tarihindeki belli başlı tecrübeleri ve sorunları ortaya koymuş bulunuyoruz.

On sekiz yılın tecrübesi göstermiştir ki, birleşik cephe ve silahlı mücadele, düşmanı yenilgiye uğratmada iki temel silahtır. Birleşik cephe, silahlı mücadeleyi sürdürmek için kurulan bir birleşik cephedir. Ve Parti, düşman mevzilerini darmadağın etmek için bu iki silahı, yani birleşik cephe ve silahlı mücadele silahını kullanan kahraman bir savaşçıdır. Bu üç şey birbirine işte böyle bağlıdır.

Bugün Partimizi nasıl inşa etmeliyiz? «Ülke çapında ve geniş bir kitle karakterine sahip, ideolojik, siyasi ve örgütsel bakımdan tamamen sağlamlaşmış ve Bolşevikleşmiş bir Çin Komünist Partisi'ni»

nasıl inşa edebiliriz? Bunun yanıtı, Partinin tarihini incelemekle, Partinin inşasını birleşik cephe ve silahlı mücadele sorunuyla bağıntılı olarak, burjuvazi ile hem birleşmek hem mücadele etmek sorunuyla bağıntılı olarak, Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordu'muzun Japonya'ya karşı gerilla savaşında ısrar etmesi sorunuyla bağıntılı olarak ve Japonya'ya karşı üs bölgelerinin kurulması sorunuyla bağıntılı olarak ele alıp incelemekle bulabiliriz.

On sekiz yıllık tecrübelerimizi ve bugün edindiğimiz yeni tecrübeleri, Marksizm-Leninizm teorisi ile Çin devriminin pratiğini birleştirme anlayışımız temelinde özetlemek ve bu tecrübeleri bütün Partiye yaymak, bu şekilde Partimizin çelikleşmesini ve eski hataları tekrarlamaktan kaçınabilmesini sağlamak. İşte görevimiz budur.

ŞİMDİKİ DURUM VE PARTİNİN GÖREVLERİ*

10 EKİM 1939

1. Emperyalist Dünya Savaşı'nın patlak vermesi, emperyalist ülkelerin kendilerini, yeni ekonomik ve siyasi buhranlardan kurtarma çabalarının bir sonucudur. Gerek Almanya açısından, gerekse İngiltere açısından savaş, haksız, yağmacı ve emperyalist bir niteliktedir. Dünyanın her yanında Komünist Partileri, hem bu savaşa, hem de bu savaşı destekleyerek proletaryaya ihanet eden sosyal-demokrat partilerin canice tutumlarına kesinlikle karşı çıkmalıdır. Sosyalist Sovyetler Birliği, daha önce olduğu gibi bugün de barış siyasetinde ısrar etmekte ve her iki savaşan tarafa karşı da tarafsızlığını titizlikle korumaktadır. Bu arada silahlı kuvvetlerini Polonya'ya göndererek saldırgan Alman kuvvetlerinin doğuya doğru yayılmasını denetim altına almış, Doğu Avrupa'da barışı güçlendirmiş ve Batı Ukrayna ile Beyaz Rusya'daki kendi kardeş milletlerini, Polonyalı yöneticilerin zulmünden kurtarmıştır. Sovyetler Birliği, uluslararası gerici güçlerin herhangi bir saldırı olasılığına meydan vermemek amacıyla komşu ülkelerle birçok anlaşmalar yapmıştır ve dünya barışını yeniden kurmak için çaba harcamaktadır. Bu yeni uluslararası durumda Japon emperyalizminin siyaseti, ilerde uluslararası alanda daha büyük maceralara atılmanın hazırlığı içinde, Çin'e karşı saldırılarını yoğunlaştırıp Çin sorununu çözmektir.

2. Japon emperyalizminin Çin sorununu çözmek için uygulayacağı siyaset şöyledir:

* Bu karar, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi için Mao Zedung yoldaş tarafından kaleme alındı.

a. İşgal edilmiş bölgelerle ilgili siyaseti, Çin'in tamamını boyunduruk altına alma hazırlığı içinde, buralardaki denetimini sıkılaştırmaktır. Bunu yapabilmek için de Japonya'ya karşı gerilla üs bölgelerini «temizlemek», ekonomik kaynakları sömürmek, kukla rejimler kurmak ve halkın milli ruhunu kırmak zorundadır.

b. Çin'in cephe gerisi bölgeleri ile ilgili siyaseti ise, askeri taarruzların desteğinde esas olarak siyasi taarruzları başlatmaktır. Siyasi taarruzdan kasıt, geniş çapta askeri saldırıları başlatmak değil, ama Japonya'ya Karşı Birleşik Cephe'yi bölmek, Guomintang-komünist işbirliğini bozmak ve Guomintang hükümetini teslimiyete sürüklemek için yoğun bir saldırıya geçmektir.

Çin'in son iki yıl boyunca gösterdiği kahramanca direniş, bu direniş sırasında indirdiği darbeler ve kendi malî kaynaklarının ve askeri gücünün yetersizliğinden dolayı düşman, içinde bulunduğumuz dönemde Vuhan'a karşı giriştiği çapta büyük stratejik taarruzları büyük bir olasılıkla başlatmayacaktır. Bu anlamda Direnme Savaşı, esas olarak bir stratejik denge aşamasına ulaşmış bulunmaktadır. Ve bu stratejik denge aşaması bizim karşı-taarruzumuz için hazırlık aşaması demektir. Ama birinci olarak, biz, esas olarak bir denge aşamasına ulaşılmıştır derken düşman tarafından ilerde başlatılabilecek taarruzları göz ardı etmiyoruz. Şimdi Çangşa saldırıya uğradı, ilerde başka yerler de saldırıya uğrayabilir. İkinci olarak, cephede denge olasılığı arttıkça düşman, bizim üs bölgelerimize karşı yürüttüğü «temizleme» harekâtlarını yoğunlaştıracaktır. Üçüncü olarak Çin, düşmanın zaptettiği yerlerdeki işgali kırmayı başaramazsa, onun elinin altındaki yerlerde durumunu güçlendirmesine ve buraları sömürmesine olanak verirse, düşmanın siyasi taarruzunu püskürtemezse, direnme, birlik ve ilerlemede kararlılık gösteremez ve karşı-taarruz için kuvvet toplayamazsa ya da Guomintang hükümeti kendi başına uzlaşıp teslim olursa, düşman daha da büyük taarruzlar başlatabilir. Başka bir deyişle, bugün ulaşılmış olan denge durumunun, düşman ya da teslimiyetçiler tarafından bozulması olasılığı hâlâ vardır.

4. Japonya'ya Karşı Birleşik Cephe'de teslimiyet, bölünme ve gerileme şu anda en büyük tehlikedir ve büyük toprak ağaları ile büyük burjuvazi, bugünkü anti-komünist ve gerileme yönündeki faaliyetleri ile teslimiyet yolunda ilerlemeye devam etmektedirler. Karşı-taarruz için güç toplamak amacıyla bütün Çin yurtseverleri ile işbirliği yapmak ve Partimizin 7 Temmuz Bildirisi'nde ortaya atılan «Direnmeye ısrar edelim ve teslimiyete karşı çıkalım», «Birlikte ısrar edelim ve bölünmeye karşı çıkalım», «İlerlemeye ısrar edelim ve gerilemeye karşı çıkalım» şeklindeki üç büyük siyasi sloganın etkili bir biçimde uygulanması için kitleleri seferber etmek, bugün hâlâ görevimizdir. Bu amacı gerçekleştirebilmek için düşman hatlarının gerisindeki gerilla savaşını devam ettirmek, düşmanın «temizleme» harekâtını yenilgiye uğratmak, zapt ettiği yerlerde düşman işgalini kırmak ve Japonlara karşı direnen kitlelerin yararına olan köklü siyasi ve ekonomik değişiklikleri başlatmak zorunludur. Cephe'de ise askeri savunmayı sürdürmek ve düşmanın başlatabileceği bütün taarruz harekâtlarını geri püskürtebilmek zorunludur. Çin'in cephe gerisi bölgelerinde gerçek siyasi reformları hızla başlatmak, Guomindang'ın tek parti diktatörlüğüne son vererek her bakımdan halkın iradesini temsil eden, gerçek yetkilerle donatılmış bir milli meclis toplamak, anayasayı hazırlayıp kabul etmek ve anayasal yönetimi gerçekleştirmek zorunludur. Herhangi bir bocalama, herhangi bir erteleme ve belirtilene aykırı bir siyasetin izlenmesi tamamen hatalıdır. Aynı zamanda, Partimizin bütün kademelerdeki yönetici organları ve bütün Parti üyeleri, Çin devrimini tehdit eden her türlü tehlikeye karşı hazırlıklı olmak ve Partinin ve devrimin beklenmedik kayıplara uğramasına meydan vermemek için, var olan durumda uyanıklıklarını daha da artırmalı, Partinin ve onun önderliği altındaki silahlı kuvvetlerin ve siyasi iktidar organlarının ideolojik, siyasi ve örgütsel bakımdan sağlamlaştırılması için en büyük çabayı göstermelidirler.

ÇOK SAYIDA AYDINI¹ SAFLARIMIZA KAZANALIM*

1 Aralık 1939

1. Komünist Partisi uzun ve amansız milli kurtuluş savaşında, yeni bir Çin'in kuruluşu için verilen büyük mücadelede, aydınları kazanmada başarılı olmalıdır. Direnme Savaşı için büyük kuvvetleri ve milyonlarca köylüyü örgütlemeyi, devrimci kültür hareketini geliştirmeyi ve devrimci birleşik cepheyi genişletmeyi ancak böyle gerçekleştirebilir. Aydınların katılması sağlanmadan devrimin zafere ulaşması olanaksızdır.

2. Partimiz ve ordumuz son üç yıl içinde aydınları kazanmak için dikkate değer bir çaba gösterdi ve birçok devrimci aydının Partiyeye, orduya, hükümet organlarına, kültür hareketine ve kitle hareketlerine katılması sağlandı. Böylece birleşik cephe genişletildi. Bu büyük bir başarıdır. Ancak ordudaki kadroların birçoğu henüz aydınların öneminin farkında değildir; onlara hâlâ kuşkuyla bakıyorlar, onları kendilerinden ayırma ve hatta aralarına almama eğilimi taşıyorlar. Eğitim kurumlarımızdan çoğu, çok sayıda genç öğrenciyi kabul etmek konusunda hâlâ tereddüt göstermektedir. Yerel Parti kollarımızdan çoğu, aydınların Partiyeye alınması konusunda hâlâ isteksizdirler. Bütün bunlar şundan ileri gelmektedir: Devrim davası açısından aydınların önemini kavrayamamak, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki aydınlarla

1. «Aydınlar» terimi ile orta ya da yükseköğrenimi görmüş olanlar ve benzeri öğrenim düzeyindekiler kastedilmektedir. Buna üniversite, lise ve ortaokul öğretmenleri ve öğretim üyeleri, üniversite ve ortaöğrenimi öğrencileri, ilkokul öğretmenleri, serbest meslek sahipleri, mühendisler ve teknisyenler dahildir. Bunlar arasında üniversite ve ortaöğrenim öğrencileri önemli bir yer tutmaktadır.

* Bu karar, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi için Mao Zedung yoldaş tarafından kaleme alındı.

kapitalist ülkelerdeki aydınlar arasındaki farkı ve toprak ağaları ve burjuvaziye hizmet eden aydınlarla, işçi sınıfına ve köylülüğe hizmet edenler arasındaki farkı kavrayamamak; burjuva siyasi partilerinin aydınları kazanma konusunda bizimle şiddetle rekabet etmesi ve Japon emperyalistlerinin de Çinli aydınları satın almak ya da onların kafalarını bulandırmak için her yola başvurmaları gibi bir durumun önemini kavrayamamak ve özellikle Partimiz ve ordumuzun iyi denenmiş kadrolardan kurulu sağlam bir çekirdeği şimdiden geliştirmiş olduğunu ve Partimizin aydınlara önderlik edebilecek güçte olduğunu kavrayamamak.

3. Dolayısıyla, bundan sonra aşağıdaki noktalara dikkat gösterilmelidir:

- a. Savaş alanlarındaki bütün Parti örgütleri ve Parti tarafından yönetilen bütün ordu birimleri çok sayıda aydını ordumuza, eğitim kurumlarına ve hükümet organlarına almalıdırlar. Japonlara karşı savaşmak isteyen, esas olarak dürüst, çalışkan ve zorluklara katlanabilecek çok sayıda aydını kazanmak için çeşitli yolları denemeliyiz. Savaş ve çalışma içinde kendilerini düzeltmeleri, orduya, hükümete ve kitlelere hizmet edebilmeleri için onları siyasi eğitime tabi tutmalı, her aydının durumunu somut olarak değerlendirmeli ve Parti üyeliği için gerekli niteliklere sahip olanları Partiye kabul etmeliyiz. Gerekli niteliklere sahip olmayan ya da Partiye girmek istemeyenlerle de iyi çalışma ilişkileri sürdürmeli ve bizimle olan çalışmalarında onlara yol göstermeliyiz.
- b. Çok sayıda aydını kazanma siyasetini uygularken kuşkusuz, düşman ve burjuva siyasi partileri tarafından gönderilen unsurların içimize sızmasına meydan vermemek için büyük dikkat göstermeli ve öbür dürüst olmayan unsurları da kendimizden uzak tutmalıyız. Bu tür unsurları uzak tutmada çok titiz olmalıyız. Önceden Partimize, orduya ya da hükümet organlarına sinsice sızmış olanlar kararlılıkla, ama kesin kanıtlara dayanarak ve dikkatli bir şekilde ayıklanmalıdır. Ancak bunu yaparken, esas olarak dürüst ve yararlı aydınlardan kuşulanmamalı ve suçsuz kişilerin karşı-devrimciler tarafından haksız yere itham

edilmesine karşı tam bir uyanıklık göstermeliyiz.

c. Esas olarak dürüst ve yararlı olan aydınlara uygun görevler vermeli ve onları ciddi bir siyasi eğitime tabi tutmalı ve onlara yol göstermeliyiz. Böylece, uzun mücadele yolunda, giderek zafırlarının üstesinden gelebilmelerini, dünya görüşlerini devrimcileştirebilmelerini, kitlelerle bütünleşebilmelerini, eski Parti üyeleriyle ve kadrolarla, Partinin işçi ve köylü olan üyeleriyle kaynaşabilmelerini sağlamalıyız.

d. Çalışmalarımıza aydınları da katmak gerektiğini, bunların katılmasına karşı çıkan kadrolara ve özellikle ordumuzun esas kuvvetlerindeki bazı kadrolara kavratmalıyız. Aynı zamanda da işçi ve köylü kadroları, çok çalışıp kültür düzeylerini yükseltmeleri için teşvik etmeliyiz. Böylelikle işçi ve köylü kadrolar, aynı zamanda birer aydın olurlarken, aydınlarda birer işçi ve köylü haline geleceklerdir.

e. Yukarıda belirtilen ilkeler, esas olarak, Guomindang bölgelerinde ve Japon işgali altındaki bölgelerde de geçerlidir. Ancak bu bölgelerde, Parti örgütünün daha da sağlamlaşması amacıyla, aydınlara Partiyeye kabulünde dürüstlük derecelerine daha fazla dikkat gösterilmesi gerekir. Bize sempati duyan çok sayıda Partili olmayan aydınlara uygun ilişkileri sürdürmeli ve onları Japonya'ya karşı direnme ve demokrasi uğruna verilen büyük mücadele içinde, kültür hareketi ve birleşik cephe çalışması içinde örgütlemeliyiz.

4. Bütün Partili yoldaşlar, devrimde zafere ulaşabilmenin önemli bir önkoşulunun, aydınlara karşı doğru bir siyaset izlemek olduğunu kavramalıdır. Birçok yerel Parti örgütünün ve ordu biriminin, Toprak Devrimi sırasında aydınlara karşı takınmış olduğu hatalı tutum yenelenmemelidir; proletarya bugünkü aydınlara yardımcı olmaksızın kendi aydınlığını yetiştiremez. Merkez Komitesi, her kademedeki Parti komitelerinin ve bütün Partili yoldaşların bu konu üzerinde ciddi bir şekilde duracaklarını umut etmektedir.

ÇİN DEVRİMİ VE ÇİN KOMÜNİST PARTİSİ*

Aralık 1939

I. BÖLÜM

ÇİN TOPLUMU

1. Çin Milleti

Çin, dünyanın en geniş ülkelerinden biridir, toprakları aşağı yukarı Avrupa kıtası kadardır. Bu büyük ülkede, bize yiyecek ve giyecek sağlayan verimli geniş topraklar; bir uçtan bir uca uzanan sıradağlarda büyük ormanlar ve zengin maden yatakları; su yolu ulaşımını ve sulamayı mümkün kılan ırmaklar ve göller; denizaşırı ülkelerle bağlantı kurmayı kolaylaştıran uzun bir kıyı çizgisi vardır. Eski çağlardan beri atalarımız bu geniş topraklarda çalışmış, yaşamış ve çoğalmışlardır.

Çin'in kuzeydoğuda, kuzeybatıda ve kısmen batıda Sovyetler Birliği ile; kuzeyde Moğolistan Halk Cumhuriyeti ile; güneybatıda ve kısmen batıda Afganistan, Hindistan, Butan ve Nepal ile; güneyde Burma ve Çinhindi ile ve doğuda Kore ile sınırları vardır. Japonya ve Filipinler ile de yakın komşudur. Çin'in coğrafi konumunun Çin halk devrimi için hem yararları hem de sakıncaları vardır. Sovyetler Birliği'ne komşu olmanın, Avrupa ve Amerika'daki belli-başlı emperyalist

* *Çin Devrimi ve Çin Komünist Partisi*, Mao Zedung yoldaşın 1939 kışında Yenan'da öbür yoldaşlarla birlikte hazırladığı bir ders kitabıdır. Birinci bölüm olan «Çin Toplumunu», yoldaşlar tarafından hazırlanmış ve Mao Zedung yoldaş tarafından gözden geçirilerek düzeltilmiştir. İkinci bölüm olan «Çin Devrimi», bizzat Mao Zedung yoldaş tarafından yazılmıştır. «Parti İnşası»nı kapsaması düşünülen başka bir bölüm ise bu bölüm üzerinde çalışan yoldaşlarca tamamlanmadan bırakılmıştır. Yayımlanan iki bölüm, özellikle İkinci Bölüm, Çin Komünist Partisi içinde ve Çin halkı arasında önemli bir eğitici rol oynamıştır. Mao Zedung yoldaşın İkinci Bölümde Yeni Demokrasi üzerine ortaya koyduğu görüşler, 1940 yılının Ocak ayında yazdığı «Yeni Demokrasi Üzerine» adlı eserinde önemli ölçüde geliştirilmiştir.

ülkelerden oldukça uzak olmanın ve birçok sömürge ve yarı-sömürge ülke tarafından çevrili bulunmanın yararları vardır. Çin'deki bütün milliyetlerin varlığını ve Çin halk devrimini sürekli olarak tehdit eden Japon emperyalizminin coğrafi yakınlığı ise bir sakınca oluşturur.

Çin'in 450 milyon nüfusu vardır; bu toplam dünya nüfusunun dörtte birine yakındır. Nüfusun onda dokuzundan fazlası Han milliyetindedir. Bundan başka, uzun bir geçmişe ve farklı kültürel gelişme düzeylerine sahip olan çok sayıda azınlık milliyetleri de vardır: bunlara Moğol, Huy, Tibet, Uygur, Miao, Yi, Çuang, Çungcia ve Kore milliyetleri dahildir. Görüldüğü gibi Çin, birçok milliyetten oluşan çok büyük nüfusa sahip bir ülkedir.

Çin halkı (burada esas olarak Hanları kastediyoruz) dünyadaki birçok militle aynı çizgide gelişti; binlerce yıl sınıfsız ilkel topluluklar halinde yaşadı. Bu ilkel toplulukların yıkılmasından ve ilkin köleci, sonra da feodal toplum şeklindeki sınıflı topluma geçilmesinden bu yana 4 bin yıl geçti. Çin uygarlığının bütün tarihi boyunca tarımın ve zanaatın yüksek bir gelişme düzeyinde olduğu bilinen bir gerçektir. Birçok büyük düşünür, bilgin, mucit, devlet adamı, asker, edebiyatçı ve sanatçı yetişmiş; zengin bir klasik eserler hazinesi meydana gelmiştir. Pusula çok zaman önce Çin'de icat edildi.¹ Kağıt yapma sanatı bundan 1800 yıl önce keşfedildi.²

Taş baskı tekniği 1300 yıl önce³, döküm harf tekniği ise 800 yıl önce⁴ keşfedildi. Çinliler, Avrupalılardan önce barutu kullanmayı öğrendiler.⁵ Görüldüğü gibi Çin, dünyanın en eski uygarlıklarından bi-

1. Pusulanın icat edilmesiyle ilgili olarak Lu Puvey'in *Almanak*'ında mıknatıs taşının manyetik gücünden MÖ 3. yüzyılda söz ediliyordu. MS 1. yüzyılın başlarında materyalist filozof Vang Çung, *Lun Heng*'in de mıknatıs taşının güneyi gösterdiğine işaret ediyordu, bu da daha o zamanlar manyetik kutuplaşmanın bilindiğini gösterir. 12. yüzyılın başlarında yazılmış olan gezi notları, pusulanın daha o zamanlar Çinli denizciler arasında yaygın bir şekilde kullanıldığını gösteriyor.

2. Güney Han Hanedanının (MS 25-220) hadım ağalarından olan Zay Lun'un ağaç kabukları, kenevir, paçavralar ve eskimiş balık ağlarından kâğıt yaptığı tarihi belgelerden anlaşılmıştır. MS 105'te (İmparator Ho Ti'nin iktidannın son yılı) Zay Lun, icadını imparatora sundu ve hemen ardından bitki elyafından kâğıt yapma usulü giderek Çin'de yayıldı.

3. Taş baskı, MS 600'de Suy Hanedanı zamanında icat edilmiştir.

4. Döküm harfleri, 1041 ve 1048 arasında Sung Hanedanı zamanında Pi Şeng tarafından icat edilmişti.

5. Barutun 9. yüzyılda Çin'de icat edildiği ve 11. yüzyılda top atışı için kullanıldığı söylenir.

ridir; 4 bin yıla yakın yazılı tarihi vardır.

Bütün dünyada Çin milleti sadece çalışkanlığı ve dayanıklılığı ile değil, aynı zamanda ateşli özgürlük aşkı ve zengin devrimci gelenekleri ile de tanınır. Örneğin, Han halkının tarihi, Çinlilerin hiçbir zaman zorba yönetimlere boyun eğmediği ve daima bunları yıkmak ya da değiştirmek için devrimci yollara başvurduğunu gösterir. Binlerce yıllık Han tarihi, toprak ağalarının ve soyluların karanlık yönetimine karşı yüzlerce köylü ayaklanması ile doludur. Hanedan değişikliklerinin çoğu bu gibi köylü ayaklanmalarının sonucu olmuştur. Bütün Çin milliyetleri, daima yabancı hâkimiyetine karşı direnmiş, bu hâkimiyeti yıkmak için ayaklanmışlardır. Çin milliyetleri eşitlik temeli üzerinde kurulan birlikten yanadır ve bir milliyetin öbürünü ezmesine karşıdır. Binlerce yıllık yazılı tarihi boyunca, Çin milleti, birçok milli kahraman ve devrimci önder yetiştirmiştir. Görüldüğü gibi Çin milleti şanlı bir devrimci geleneğe ve parlak bir tarihî mirasa sahiptir.

2. Eski Feodal Toplum

Çin, büyük bir millet ve büyük bir nüfusa, uzun bir tarihe, zengin bir devrimci geleneğe ve kusursuz bir tarihi mirasa sahip olan geniş bir ülke olduğu halde, köleci toplumdaki feodal topluma geçişten sonra Çin'in ekonomik, siyasi ve kültürel gelişimi uzun bir süre ağır yürümüştür. Çu ve Çin Hanedanları ile başlayan bu feodal toplum, 3 bin yıl kadar sürmüştür.

Çin'in feodal çağının ekonomi ve siyasi sisteminin başlıca özellikleri şunlardır:

1. Kendi kendine yeterli doğal ekonomi hâkimdi. Köylüler sadece tarım ürünlerini değil, aynı zamanda kendilerine gerekli olan el-sanatları ürünlerinin çoğunu da kendileri üretirlerdi. Toprak ağaları ve soylular da, köylülerden toprak rantı olarak gasp ettiklerini değişim için değil, esas olarak kendi özel kullanımları için harcıyorlardı. Zamanla değişim geliştirse de ekonominin bütününde belirleyici bir rol oynamamıştır.

2. Toprak ağaları, soylular ve imparatorlardan meydana gelen feodal hâkim sınıf, toprağın çoğuna sahipti, köylüler ise çok az bir toprağa sahiptiler ya da hiç toprakları yoktu. Köylüler, toprak ağalarının, soy-

luların ve imparatorluk ailesinin topraklarını kendi tarım araçları ile işlerdi ve onlara özel kullanımları için ürünün yüzde 40, 50, 60, 70, 80, hatta daha fazlasını verirlerdi. Aslında köylüler hâlâ serftiler.

3. Bir yandan toprak ağaları, soylular ve imparatorluk ailesi köylülerden gasp ettikleri rant sayesinde yaşamlarını sürdürürken; öbür yandan toprak ağası devleti de, hükümet memurları gürhunu ve özellikle köylülerin bastırılması için kullanılan bir orduyu beslemek üzere köylülerden haraç ve vergi alıyor ve angaryaya başvuruyordu.

4. Feodal toprak ağası devleti, feodal sömürü sistemini koruyan iktidar organıydı. Feodal devlet, Çin Hanedanından önceki dönemde düşman prensliklere bölünmüştü. İlk Çin imparatorunun Çin'i birleştirmesinden sonra bazı feodal ayrılıklar kalmasına karşın, feodal devlet otokratik (despotik) ve merkezi bir hale geldi. İmparator, feodal devlette mutlak otoriteye sahipti; silahlı kuvvetlere, mahkemelere, hazineye ve ülkenin her yerindeki devlet zahire ambarlarına memurları atar ve bütün feodal hâkimiyet sisteminin temel direği olan toprak sahibi eşrafa dayanırdı.

İşte Çinli köylüler, böyle bir feodal ekonomik sömürü ve siyasi baskı altında, yüzyıllar boyunca açlık ve sefalet içinde köle gibi yaşadılar. Feodalizmin boyunduruğu altında kişi özgürlüğüne sahip değillerdi. Toprak ağasının onlara kötü davranmaya, onları dövmeye, hatta isterse öldürmeye hakkı vardı ve köylülerin hiçbir siyasi hakkı yoktu. Amansız toprak ağası sömürüsü ve baskısı sonucu köylülerin büyük bir yoksulluğa ve geriliğe mahkûm olması, Çin toplumunun birkaç bin yıl aynı sosyo-ekonomik gelişme aşamasında kalmasının temel nedenidir.

Feodal toplumda başçelişme köylülük ile toprak ağası sınıfı arasındaydı.

Köylüler ve zanaatkârlar bu toplumun zenginliğini ve kültürünü yaratan başlıca sınıflardı.

Amansız ekonomik sömürü ve siyasi baskı, Çin köylülerinin, toprak ağası hâkimiyetine karşı sayısız ayaklanmalarına yol açtı. Küçük büyük yüzlerce ayaklanma oldu ve bunların hepsi de köylü isyanları ya da devrimci köylü savaşlarıydı. Örneğin, Çin Hanedanı zamanında

Çen Şeng, Vu Guang, Siang Yu ve Liu Bang⁶ ayaklanmaları; Han Hanedanı zamanında Sin Şi, Pinglin, Kızıl Kaşlar, Tunç Atlar⁷ ve Sarı Sarıklar⁸ ayaklanmaları; Suy Hanedanı zamanında Li Mi ve Du Ciende⁹ ayaklanmaları; Tang Hanedanı zamanında Vang Sience ve Hunag Çao¹⁰ ayaklanmaları; Sung Hanedanı zamanında Sung Ciang ve Fang La¹¹ ayaklanmaları; Yuan Hanedanı zamanında Çu Yuancang¹² ayaklanması; Ming Hanedanı zamanında Li Zuçeng¹³ ayaklanması ve Çing Hanedanı zamanında Tayping İlahi Krallığı Savaşı diye bilinen ayaklanma. Çin tarihindeki kadar geniş çapta köylü ayaklanmaları ve köylü savaşları hiçbir yerde görülmemiştir. Köylülerin sınıf mücadeleleri, köylü ayaklanmaları ve köylü savaşları Çin feodal toplumunun tarihî gelişmesinin gerçek itici gücü olmuştur. Çünkü her

6. Çeng Şeng, Vu Guang, Siang Yu ve Liu Bang, Çin Hanedanı zamanındaki ilk köylü ayaklanmasının önderleriydi. MÖ 209'da bir sınır karakolunda gamizon görevini devralmak üzere yola çıkan 900 yeni askerin arasında olan Çeng Şeng ve Vu Guanhg, Çi Si-en ilinde (şimdi Anvey Eyaleti'nin Susien ilinde) Çin Hanedanının gaddar yönetimine karşı bir isyan düzenlediler. Bütün ülke çapındaki bu silahlı ayaklanmaya en etkili biçimde katılanlar Siang Yu ve Liu Bang idi. Siang Yu'nun ordusu Çin'in esas kuvvetlerini dağıttı. Liu Bang'ın birlikleri de Çin'in başkentini ele geçirdi. Bundan sonra Liu Bang ile Siang Yu arasında olan mücadelede Liu Bang, Siang Yu'yu yendi ve Han Hanedanını kurdu.

7 Sin Şi, Pinglin, Kızıl Kaşlar ve Tunç Atlar, Batı Han Hanedanının son yıllarında köylülerin huzursuzluğunun çok yaygın olduğu sırada, köylü ayaklanmalarına verilen isimlerdir. MS 8'de Vang Mang, iktidardaki hanedanı devirdi ve köylülerin huzursuzluğunu gidirmek için birkaç reform yaptı. Ancak Sin Şi (şimdi Hupey'deki Cingşan ilinde) ve Pinglin'deki (şimdi Hupey'deki Suysien ilinde) açlıktan kırlan kitleler isyan ederek ayaklandılar. Tunç Atlar ve Kızıl Kaşlar, Vang Mang'ın iktidarına karşı şimdiki merkezi Hubey ve merkezi Şandung Eyaletlerinde ayaklanan köylü kuvvetlerine verilen isimdir. Köylü kuvvetlerinin en büyüğü olan Kızıl Kaşlar, askerleri kaşlarını bu renge boyadıkları için bu adı almışlardır.

8. Sarı Sarıklar, MS 184'te ayaklanan ve isimlerini giydikleri başlıklardan alan bir köylü kuvvetidir.

9. Li Mi ve Du Cien de, 7. yüzyıl başında Suy Hanedanına karşı Henan ve Hopey'de girişilen büyük köylü ayaklanmalarının önderleri idi.

10. Vang Sienci, MS 874'te Şandung'da bir ayaklanma düzenledi. Ertesi yıl Huang Çao da onu desteklemek için bir ayaklanma örgütledi.

11. Sung Ciang ve Fang La, 12. yüzyıl başlarındaki köylü ayaklanmalarının ünlü önderleri idi; Sung Ciang, Şandung, Hopey, Honan ve Ciangsu arasındaki sınırlarda faaliyet gösterirken, Fang La da Çeciang ve Anvey'de faaliyetteydi.

12. 1351'de ülkenin her tarafındaki halk, Yuan (Moğol) Hanedanına karşı ayaklandı. 1352'de Çu Yuancang, Guo Zusing yönetimindeki isyan kuvvetlerine katıldı ve Guo Zusing'in ölümü üzerine komutan oldu. Nihayet 1368'de halkın hücumları karşısında sarı sızmakta olan Moğol Hanedanının iktidarı devirmeyi başardı ve Ming Hanedanını kurdu.

13. Kuzey Şensi'de Miçih'in bir yerlisi olan Kral Çuang (gözü kara kral) adı ile bilinen Li Zuceng, Ming Hanedanının devrilmesine neden olan bir köylü ayaklanmasının ön

önemli köylü ayaklanması ve köylü savaşı, zamanın feodal rejimine bir darbe indirmiş ve böylece bir ölçüye kadar toplumsal üretici güçlerin gelişmesini sağlamıştır. Buna karşın, o günlerde köylü ayaklanmaları ve köylü savaşları, proletaryanın ve Komünist Partisinin bugün sağladığı doğru önderlikten yoksundular. Bunun nedeni, yeni üretici güçlerin, yeni üretim ilişkilerinin, yeni sınıf güçlerinin ve ileri bir siyasi partinin var olmamasıydı. Her köylü devrimi başarısızlığa uğradı ve köylülük, değişmez bir şekilde toprak ağaları ve soylular tarafından ya devrim sırasında ya da sonra hanedanın değişmesini sağlamak için bir araç olarak kullanıldı; bu yüzden her büyük devrimci köylü mücadelesinden sonra bazı toplumsal ilerlemeler olduysa da, feodal ekonomik ilişkiler ve siyasi sistem esas olarak aynı kaldı.

Farklı türden bir değişme ancak son yüzyılda meydana gelmiştir.

3. Bugünkü Sömürge, Yarı-sömürge Ve Yarı-feodal Toplum

Yukarıda açıklandığı gibi, Çin toplumu 3 bin yıl feodal bir toplum olarak kalmıştır. Bugün de tamamen feodal midir? Hayır. Çin değişmiştir. 1840 Afyon Savaşı'ndan sonra Çin giderek yarı-sömürge, yarı-feodal bir toplum haline gelmiştir. Japon emperyalistlerinin silahlı saldırılarını başlattıkları 18 Eylül 1931 Olayı'ndan bu yana Çin daha da değişerek sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal bir toplum haline gelmiştir. Şimdi bu değişim sürecini açıklayacağız.

Yukarıda, «Eski Feodal Toplum» adlı kısımda açıklandığı gibi, Çin feodal toplumu 3 bin yıl kadar sürmüştür. 19. yüzyılın ortasına, yani yabancı kapitalizmin girmesine kadar, Çin toplumunda büyük bir değişiklik olmamıştır.

deriydi. Ayaklanma önce 1628'de Kuzey Şensi'de başladı. Li, Kao Yingsiang önderliğindeki kuvvetlere katıldı ve Honan, Anvey ve yine Şensi üzerine sefer yaptı. Kao'nun 1636'da ölümünden sonra Li, Kral Çuang adını alarak onun yerine geçti ve Şensi, Sicuan, Honan ve Hupey Eyaletlerinin içinde ve dışında seferler düzenledi. Nihayet, imparatorluk başkenti olan Pekin'i 1644'te ele geçirdi, bunun üzerine son Ming imparatoru intihar etti. Kitleler arasında yaydığı esas slogan, «Kral Çuang'i destekleyin ve tahıl vergisi ödemeyin»di. Erleri arasında disiplini kuvvetlendirmek için kullandığı başka bir slogan da şuydu: «Her cinayet babamı öldürmek, her işgal ananın ırzına geçmek demektir». Böylelikle kitlelerin desteğini kazandı ve onun ayaklanması bütün ülkeyi saran köylü isyanlarının esas akımı haline geldi. O da, oldukça sağlamlaştırılmış üs bölgeleri kurmaksızın oradan oraya dolaştığından, kendisine karşı ortak bir saldırı için Çing birlikleri ile birleşen Ming generali Vu Sankuey tarafından mağlup edildi.

Çin'in feodal toplumu meta ekonomisine doğru geliştiği ve böylece içinde kapitalizmin tohumlarını taşıdığı için, Çin, yabancı kapitalizmin zorlaması olmasa bile giderek kendi kendine kapitalist bir toplum haline gelecekti. Yabancı kapitalizmin nüfuz etmesi bu süreci hızlandırdı. Çin'in toplumsal ekonomisinin çözülmesinde yabancı kapitalizm önemli bir rol oynadı; bir yandan Çin'in kendine yeterli doğal ekonomisini baltaladı ve hem şehirlerdeki hem de köy evlerindeki el sanatları sanayisini yıktı; öte yandan, il ve ilçelerdeki meta ekonomisinin gelişmesini hızlandırdı.

Olayların bu şekilde gelişmesi, Çin'in feodal ekonomisinin temellerine yaptığı bu çözücü etkilerin dışında, Çin'de kapitalist üretimin gelişmesi için belirli nesnel koşulların ve olanakların doğmasına yol açtı. Çünkü doğal ekonominin yıkılması, kapitalizm için bir meta pazarı yarattı, aynı zamanda çok sayıda köylünün ve zanaatkârın iflası, kapitalizme, emeğin bir meta olarak alınıp satılması olanağını sağladı.

Aslında, 60 yıl kadar önce, 19. yüzyılın ikinci yarısında yabancı kapitalizmin etkisi ile ve feodal ekonomik yapıdaki bazı çatlaklardan dolayı bazı tüccarlar, toprak ağaları ve bürokratlar modern sanayiye yatırım yapmaya başladılar. Bundan 40 yıl kadar önce, yüzyılın başlarında, Çin'in milli kapitalizmi ileriye doğru ilk adımlarını attı. Sonra, 20 yıl kadar önce, Birinci Emperyalist Dünya Savaşı sırasında Çin milli sanayisi özellikle dokuma ve un değirmenciliği alanlarında gelişti; çünkü Avrupa ve Amerika'daki emperyalist ülkeler savaş ile uğraşıyorlardı ve Çin üzerindeki baskılarını bir süre için azaltmışlardı.

Milli kapitalizmin ortaya çıkışının ve gelişmesinin tarihi aynı zamanda Çin burjuvazisinin ve proletaryasının doğuşunun ve gelişmesinin tarihidir. Nasıl ki, tüccarların, toprak ağalarının ve bürokratların bir kesimi Çin burjuvazisinin müjdecisiydiyse, aynı şekilde köylülerin ve zanaat işçilerinin bir kesimi de Çin proletaryasının müjdecisiydi. Çin burjuvazisi ve proletaryası, ayrı birer toplumsal sınıf olarak, yeni doğmuş ve daha önce Çin tarihinde görülmemiş sınıflardır. Bunlar feodal toplumun bağrında gelişerek yeni toplumsal sınıflar olarak ortaya çıktılar. Bunlar Çin'in eski (feodal) toplumunun doğurduğu ikiz kardeşlerdir; hem birbirlerine bağlıdırlar, hem de birbirleriyle uzlaşmazlar. Bununla beraber, Çin proletaryası sadece Çin

milli burjuvazisi ile birlikte değil, fakat Çin'de doğrudan doğruya emperyalistler tarafından yönetilen işletmelerle birlikte ortaya çıktı ve gelişti. Bundan dolayı Çin proletaryasının çok büyük bir kesimi, Çin burjuvazisinden daha yaşlı ve daha tecrübelidir, dolayısıyla daha büyük ve daha geniş tabana sahip olan bir toplumsal güçtür.

Bununla beraber kapitalizmin ortaya çıkması ve gelişmesi, Çin'deki emperyalist müdahaleden bu yana meydana gelen değişikliğin sadece bir yönüdür. Bu değişikliğin, kapitalizmle birlikte gelişen ve onu engelleyen bir yönü daha vardır. Emperyalizmin, Çin kapitalizminin gelişmesini durdurmak için Çin'in feodal güçleri ile işbirliği etmesi.

Çin'i istila etmekte olan emperyalist devletin amacı hiç de feodal Çin'i kapitalist bir Çin haline getirmek değildir. Tam tersine amaçları, Çin'i kendiyarı-sömürgeleri ya da sömürgeleri haline getirmektir.

Bu konuda, Çin'in giderek bir yarı-sömürge ve sömürge haline gelebilmesi için emperyalist devletler, askeri, siyasi, ekonomik ve kültürel baskı yollarına başvurmuşlardır ve başvurumaktadırlar. Bu baskı yolları şunlardır:

(1) Emperyalist devletler, Çin'e karşı pek çok saldırı savaşlarına girişmişlerdir. Örneğin, 1840'ta İngiltere tarafından başlatılan Afyon Savaşı, 1857'de İngiliz ve Fransız müttefik kuvvetleri tarafından başlatılan savaş¹⁴, 1884 Çin-Fransız Savaşı¹⁵, 1894 Çin-Japon Savaşı ve 1900'de sekiz devletin müttefik kuvvetleri tarafından başlatılan sa-

14. 1856'dan 1860'a kadar, ABD ve Çarlık Rusyası'nın da desteklediği İngiltere ve Fransa, Çin'e karşı ortak bir saldırı savaşı başlattı. O zamanlar Çing Hanedanının hükümeti bütün kuvvetlerini Tayping İlahi Krallığının köylü devrimini bastırmaya hasrediyor ve yabancı saldırganlara karşı pasif bir direnme siyaseti uyguluyordu. İngiliz-Fransız kuvvetleri Kanton, Tienzin ve Pekin gibi büyük şehirleri işgal etti ve Peking'deki Yuan Ming Yuan Sarayını yağmaladı, yakıp yıktı ve Çing hükümetini, Tienzin ve Peking anlaşmalarını imzalamak zorunda bıraktı. Anlaşmaların esas noktaları Tienzin, Nevçang, Tengçov, Tayvan Tamsuy, Çacov, Çiungcov, Niancing, Cinciang, Ciuciang ve Hankov'un açık liman olmasını sağlıyor ve özel ayrıcalıklara sahip yabancıları seyahat, misyonerlik faaliyetlerinde bulunma ve Çin'in ırmağ ve göllerinde serbestçe seyretme hakkı tanıyordu. Bu andan itibaren, yabancı saldırı kuvvetleri Çin'in bütün kıyı illerine dağıldılar ve limanların gerisindeki topraklara kadar sızdılar.

15. 1882-83'te Fransız saldırganları Çinhindi'nin kuzey kısmını istila ettiler. 1884-85'te saldırı savaşlarını Çin'in Guangsi, Tayvan, Fucien ve Çeciang Eyaletlerinde de yaydılar. Bu savaşta kazanılan zafere karşın, yozlaşmış olan Çing hükümeti yüz kızartıcı Tienzin anlaşmasını imzaladı.

vaş.¹⁶ Çin'i savaşta yendikten sonra, Çin korumasındaki bazı komşu ülkeleri işgal etmekle kalmamışlar, aynı zamanda Çin topraklarının bir kısmını da zapt etmiş ya da «kiralamışlardır». Örneğin, Japonya Tayvan'ı ve Pengu Adalarını işgal etti ve Luşun limanını «kiraladı», İngiltere Hongkong'u zapt etti ve Fransa Guangçovvan'ı «kiraladı». Bu toprakları ilhak etmekle kalmadılar, büyük ölçüde tazminat da aldılar. Böylece Çin'in büyük feodal imparatorluğuna ağır darbeler indirilmiş oldu.

2. Emperyalist devletler, Çin'i, kendilerine kara ve deniz üsleri kurma hakkını veren ve Çin'de kendi konsolosluklarına yargılama ayrıcalığı tanıyan sayısız eşit olmayan antlaşmalar imzalamaya zorladılar¹⁷ ve bütün ülkeyi emperyalist etki alanlarına ayırdılar.¹⁸

3. Bu eşit olmayan antlaşmalarla, emperyalist devletler, Çin'deki bütün önemli ticaret limanlarını denetimleri altına aldılar ve bu limanların çoğunda bazı yerleri kendi doğrudan yönetimleri altındaki ayrıcalıklı bölgeler haline getirdiler.¹⁹ Ayrıca Çin'in gümrüğünü, dış ticaretini ve ulaşımını (deniz, kara, ırmak, göl ve hava) denetimleri altına aldılar. Böylece, mallarını Çin'e yığma, onu kendi sanayi ürünleri

16. 1900'de, Çin halkının saldırıya karşı yarattığı Yi Ho Tuan Hareketini bastırmak için sekiz emperyalist ülke, İngiltere, Amerika Birleşik Devletleri, Almanya, Fransa, Çarlık Rusyası, Japonya, İtalya ve Avusturya ortak bir kuvvet gönderdiler. Çin halkı kahramanca direndi. Bu sekiz devletin müttefik kuvvetleri Taku'yu ele geçirdi ve Tienzin ile Pekin'i istila etti. 1901'de Çing hükümeti Sekiz Emperyalist Devletle anlaşmaya vardı; anlaşmanın esaslarına göre Çin, bu devletlere savaş tazminatı olarak 450 milyon gümüş tael gibi büyük bir para ödeyecek ve Pekin ile Pekin'den Tienzin ve Şanhaykuan'a kadar olan bölgelerde birliklerini yerleştirmeleri için özel ayrıcalık tanıyacaktı.

17. Konsoloslukların yargılama hakkı, emperyalist devletlerin, eski Çin hükümetlerini imzalamaya zorladığı eşit olmayan anlaşmalarla sağlanan özel ayrıcalıklardan biriydi. Bu anlaşmalar, 1843'te Humen'de (Boguel) Çin-İngiliz Nancing Antlaşmasına ek olarak imzalanan anlaşma ve 1844'te Vanghia'da imzalanan Çin-Amerikan anlaşması idi. Bu ayrıcalıktan yararlanan herhangi bir ülkenin vatandaşı, sulh ya da ağır ceza ile ilgili bir davada sanık olduğunda Çin mahkemeleri tarafından değil de kendi ülkesinin konsolosu tarafından yargılanmaktaydı.

18. Etki alanları, Çin'e karşı saldırıda bulunan emperyalist devletlerin 19. yüzyılın sonunda Çin'de kendilerine ayırdıkları değişik bölgelerdi. Bu devletlerden her biri kendi ekonomik ve askeri etkileri altına giren bölgeleri ayırdı. Böylelikle, Yangze Vadisinin orta ve güney eyaletleri İngiliz; Yunnan, Guangdong ve Guangsi Fransız; Şantung, Alman; Fucien Japon; ve üç kuzeydoğu eyaleti (şimdiki Liaoning, Cilin ve Heylungciang Eyaletleri) Çarlık Rusyası'nın etki alanı olarak ayrılmıştı. 1905 Rus-Japon Savaşı'ndan sonra üç kuzeydoğu eyaletinin güney kısımları Japon hâkimiyetine geçti.

19. Yabancılar verilen ayrıcalıklar, emperyalist devletlerin Çing hükümetini bu limanları açmaya zorlamasından sonra açık liman haline getirilen yerlerde ele geçirdikleri bölgelerdi. Bu sözüm ona ayrıcalıklarla Çin yasa ve yönetiminden tamamen bağımsız

için bir pazar haline getirme ve aynı zamanda Çin tarımını kendi emperyalist ihtiyaçlarına göre yönlendirme olanağını ellerine geçirdiler.

4. Emperyalist devletler, Çin'in hammaddelerinden ve ucuz emeğinden yerinde yararlanmak amacıyla Çin'de pek çok ağır ve hafif sanayi girişimini işletmekte ve böylelikle, Çin'in milli sanayisi üzerinde ekonomik baskı yaparak üretici güçlerin gelişmesini önlemektedirler.

5. Emperyalist devletler, Çin hükümetini borçlandırarak ve Çin'de bankalar kurarak Çin'in bankacılığını ve maliyesini tekelleri altına aldılar. Böylelikle sadece meta rekabeti alanında, Çin'in milli kapitalizmini ezmekle kalmadılar, aynı zamanda bankacılığını ve maliyesini de denetimlerine aldılar.

6. Emperyalist devletler, ticaret limanlarından en ücra iç bölgelere varıncaya kadar, Çin'in bir ucundan öbür ucuna, bir komprador ve tefeci-tüccar sömürü ağı kurdular. Çin köylü kitleleri ve halkın öbür kesimleri üzerindeki sömürülerini kolaylaştırmak için kendilerine hizmet eden bir komprador ve tefeci-tüccar sınıfı yarattılar.

7. Emperyalist devletler, komprador sınıfı kadar feodal toprak ağası sınıfını da Çin'deki hâkimiyetlerinin temel direği haline getirdiler. Emperyalizm «ilkönce, kendinden önceki toplumsal yapının hâkim tabakasıyla, yani feodal ağalar, ticaret burjuvazisi ve tefeci burjuvazisi ile halkın çoğunluğuna karşı ittifak yapar. Emperyalizmin her yerde, kendi gerici müttefiklerinin varlığının temeli olan bütün kapitalizm öncesi sömürü biçimlerini (özellikle köylerde) korumaya ve devam ettirmeye çalışır».²⁰ «... bütün malî ve askeri gücü ile emperyalizm, Çin'de feodal kalıntıları ve bunların bütün bürokratik-militarist üst-yapısını destekleyen, teşvik eden, geliştiren ve koruyan güçtür.»²¹

olan emperyalist bir sömürge yönetimi sistemi kurdular. Bu ayrıcalıklarla emperyalistler, Çin'in feodal ve komprador rejimi üzerinde dolaylı ya da dolaysız siyasi ve ekonomik denetim kurdular. 1924-1927 Devrimi sırasında Çin Komünist Partisi önderliğindeki devrimci halk, bu ayrıcalıkları kaldırmak için bir hareket başlattı ve Ocak 1927'de Hankov ve Ciuciang'daki İngiliz ayrıcalıklarını geri aldı. Buna karşın Çan Kayşek devrime ihanet ettikten sonra emperyalistler çeşitli ayrıcalıkları elde tutmaya devam ettiler.

20. «Sömürge ve Yan-Sömürge Ülkelerdeki Devrimci Hareket Üzerine Tezler», Komintern 6. Kongresi tarafından kabul edilmiştir. Komintern 6. Kongresi'nin steno tutanakları, Sayı 6, Rus. bas., Moskova, 1929, s. 128

21. J.V. Stalin «Çin'de Devrim ve Kominter'nin Görevleri», *Milli Demokratik Devrim*, Kaynak Yayınları, İstanbul, 1992.

8. Emperyalist devletler, savaşağalarının kendi aralarında çarpışmaya devam etmelerini sağlamak ve Çin halkını bastırmak için gerici hükümeti geniş çapta silah ve bir sürü askeri danışmanla donatmaktadır.

9. Bundan başka emperyalist devletler, Çin halkının zihnini zehirleme çabalarını bir an bile bırakmamışlardır. Bu, onların kültürel saldırı siyasetidir. Ve bu, misyonerlerin çalışmalarıyla hastane ve okullar inşa etmekle, gazeteler yayımlamakla ve Çinli öğrencileri dış ülkelerde okumaya ikna etmekle yapılır. Hedefleri, kendilerine hizmet edecek ve halkı aldatacak aydınlar yetiştirmektir.

10. 18 Eylül 1931'den bu yana Japon emperyalizminin Çin'i geniş çapta istilası, yarı-sömürge Çin'in büyük bir kısmını bir Japon sömürgesi haline getirmiştir.

Bu gerçekler, emperyalistlerin Çin'e girmesinden sonra meydana gelen değişikliğin başka yönünü, yarı-feodal, yarı-sömürge ve sömürge haline getirilen feodal Çin'in kanla lekelenmiş görünümünü ortaya koyar.

Şu nokta açıktır ki, emperyalist devletler Çin'e saldırıları ile, bir yandan feodal toplumun çözülmesini ve kapitalist unsurların gelişmesini hızlandırmış, böylelikle feodal bir toplumu yarı-feodal bir toplum haline getirmişlerdir; öbür yandan da, bağımsız bir ülkeyi yarı-sömürge ve sömürge bir ülke haline getirerek Çin'de kendi vahşi hâkimiyetlerini kurmuşlardır.

Bu iki yönü bir arada incelediğimizde, Çin'in sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal toplumun şu özelliklere sahip olduğunu görürüz:

1) Feodal zamanların kendine yeterli doğal ekonomisinin temelleri yıkılmıştır: ancak feodal sömürü sisteminin temeli olan, köylülerin toprak ağası sınıfı tarafından sömürülmesi, hem olduğu gibi korunmuş, hem de bu sömürü, komprador ve tefeci sermayesinin sömürüsüne de sıkı sıkıya bağlı olduğundan, Çin'in toplumsal ve ekonomik hayatını açıkça hâkimiyet altında tutmaya devam etmiştir.

2) Milli kapitalizm belli ölçülerde gelişmiş ve Çin'in siyasi ve kültürel hayatında kayda değer bir rol oynamıştır, ancak Çin'in toplumsal ekonomisinin hâkim biçimi haline gelmemiştir; çok zayıftır ve çoğunlukla, değişen ölçülerde yabancı emperyalizmle ve yerli fe-

odalizmle ilişkileri vardır.

3) İmparatorların ve soyluların zorba yönetimi yıkılmış ve onun yerini önce toprak ağası sınıfının savaş ağası-bürokrat yönetimi, sonra da toprak ağası sınıfının ve büyük burjuvazinin ortak diktatörlüğü almıştır. İşgal altındaki bölgelerde Japon emperyalizmi ve onun kuklalarının hâkimiyeti vardır.

4) Emperyalizm sadece Çin'in canalıcı önem taşıyan malî ve ekonomik candamarlarını değil, aynı zamanda siyasi ve askeri gücünü de denetimi altında bulundurmaktadır. İşgal altındaki bölgelerde Japon emperyalizmi her şeyi elinde tutmaktadır.

5) Çin'de ekonomik, siyasi ve kültürel gelişme çok eşitsizdir, çünkü Çin, birçok emperyalist devletin tamamen ya da kısmen hâkimiyeti altında kalmıştır ve aslında uzun bir süredir bölünmüş durumdadır; toprakları da çok geniştir.

6) Emperyalizmin ve feodalizmin geniş çaptaki istilasının bir sonucu olarak, Çin halkı, özellikle de köylüler, açlık ve soğuk içinde ve siyasi haklardan yoksun olarak yaşamış, günden güne daha fazla yoksullaştırılmış ve hatta çok büyük bir kısmı sadakaya muhtaç bir durumda bırakılmıştır. Çin halkı başka hiçbir yerde kolay rastlanmayacak ölçüde sefalet içinde ve özgürlükten yoksun bir durumdadır.

Çin'in sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal toplumunun özellikleri işte bunlardır.

Bu durum esas olarak, Japon emperyalistleri ve öbür emperyalist güçler tarafından belirlenmiştir; yabancı emperyalizm ve yerli feodalizmin işbirliğinin bir sonucudur.

Emperyalizm ile Çin milleti arasındaki çelişme ve feodalizmle geniş halk kitleleri arasındaki çelişme günümüzdeki Çin toplumunun temel çelişmeleridir. Elbette başka çelişmeler de vardır, örneğin burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişme ve gerici hâkim sınıfların kendi aralarındaki çelişmeler gibi. Ancak emperyalizmle Çin milleti arasındaki çelişme başçelişmedir. Bu çelişmeler ve bunların keskinleşmesi, kaçınılmaz olarak, devrimci hareketlerin sürekli gelişmesine yol açacaktır. Bugünkü ve çağdaş Çin'deki büyük devrimler, bu temel çelişmelere dayanarak doğmuş ve gelişmiştir.

II. BÖLÜM

ÇİN DEVRİMİ

1. Son Yüz Yılda Devrimci Hareketler

Emperyalizmin, Çin feodalizmiyle işbirliği halinde Çin'i bir yarı-sömürge ve sömürge haline dönüştürmesinin tarihi, aynı zamanda, Çin halkı tarafından emperyalizme ve onun uşaklarına karşı yürütülen mücadelelerin tarihidir. Afyon Savaşı, Tayping İlahî Krallığı Savaşı, Çin-Fransız Savaşı, Çin-Japon Savaşı, 1898 Reform Hareketi, Yi Ho Tuan Hareketi, 1911 Devrimi, 4 Mayıs Hareketi, 30 Mayıs Hareketi, Kuzey Zaferi, Toprak Devrimi Savaşı ve bugünkü Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı, Çin halkının emperyalizme ve onun uşaklarına karşı verdiği mücadelelerde ortaya koyduğu boyun eğmez ruhun birer kanıtıdır.

Son yüzyıl boyunca Çin halkının yürüttüğü amansız ve kahramanca mücadelelerden dolayı, emperyalizm Çin'e boyun eğdirememiştir, hiçbir zaman da eğdiremeyecektir.

Japon emperyalizminin bütün kuvvetleriyle ülke çapında bir genel taarruza girişmesine ve gizli ya da açık Vang Cingvey'ler gibi pek çok toprak ağası ve büyük burjuva unsurun düşmana teslim olmasına ya da teslim olmaya hazırlanmasına karşın, yiğit Çin halkı mutlaka savaşmaya devam edecektir. Çin halkı Japon emperyalizmini Çin'den sürüp atmadıkça ve ülkenin tam bağımsızlığı kazanılmadıkça, bu kahramanca mücadele sona ermeyecektir.

Çin halkının milli devrimci mücadelesi 1840 Afyon Savaşı'ndan itibaren sayarsak yüz yıl, 1911 Devrimi'nden itibaren sayarsak otuz yıl süren bir tarihe sahiptir. Bu mücadele ne gelişmesini tamamlamıştır, ne de görevlerini kayda değer başarılarla yerine getirmiştir; bu yüzden Çin halkı ve hepsinden de öte Komünist Partisi kararlı bir şekilde mücadeleye devam etme sorumluluğunu üstlenmelidir.

Devrimin hedefleri nelerdir? Görevleri nelerdir? İtici güçleri nelerdir? Niteliği nedir? Uzun vadeli gelişme yönü nedir? Bunlar şimdi ele alacağımız sorunları oluşturmaktadır.

2. Çin Devriminin Hedefleri

Birinci bölümün üçüncü kısmında yaptığımız tahlile göre, bugünkü Çin toplumu, sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal bir toplumdur. Ancak Çin toplumunun yapısını kavradığımızda Çin devriminin hedeflerini, görevlerini, itici güçlerini, niteliğini ve uzun vadede gelişme yönü ile gelecekte nereye varacağını anlayabiliriz. Bu yüzden Çin toplumunun tabiatı, yani Çin'in koşulları konusunda berrek bir kavrayışa sahip olmak, Çin devriminin bütün sorunlarının berrek bir şekilde kavranmasını sağlayacak anahtardır.

Bugünkü Çin toplumunun yapısı sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal olduğuna göre, bu aşamada Çin devriminin başlıca hedefleri ya da başlıca düşmanları kimlerdir?

Bunlar emperyalizm ve feodalizm, emperyalist ülkelerin burjuvazi ve ülkemizdeki toprak ağası sınıfıdır. Çünkü halkımızı ezenler, bugünkü Çin toplumunun ilerlemesine engel olanlar, esas olarak bunlardır. Bu ikisi, Çin halkını ezmek için birbirleri ile suç ortaklığı yaparlar ve emperyalizm, Çin halkının en başta gelen ve en azgın düşmanıdır; çünkü emperyalizm tarafından uygulanan milli baskı en ağır olanıdır.

Japonya'nın Çin'i silahlı istilasından sonra devrimin başdüşmanı, ister teslim olmuş olsunlar, ister teslim olmayı düşünsünler, emperyalizmle ittifak halinde olan bütün Çinli hainler ve gericiler ile Japon emperyalizmidir.

Emperyalist baskısının bir kurbanı olan Çin burjuvazisi de, bir zamanlar 1911 Devrimi gibi devrimci mücadelelere önderlik etti ya da bu mücadelelerde başrollerden birini oynadı. Kuzey Seferi ve bugünkü Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı gibi devrimci mücadelelere de katıldı. Ancak, 1927'den 1937'ye kadar geçen uzun sürede, Çin burjuvazisinin üst tabakası, yani Guomindang içindeki gerici kliğin temsil ettiği kesim emperyalizmle işbirliği yaptı; toprak ağası sınıfı ile gerici bir ittifak kurdu; ona yardım etmiş olan dostlarına —Komünist Partisine, proletaryaya, köylülere ve küçük burjuvazinin diğer kesimlerine— ihanet etti; Çin devrimine ihanet etti ve onun yenilgisine yol açtı. Bu yüzden, o zamanlar, devrimci halk ve devrimci siyasi parti (Komünist Partisi) bu burjuva unsurları devrimin hedeflerinden biri

olarak kabul etmek zorundaydı. Direnme Savaşı'nda Vang Cingvey tarafından temsil edilen büyük toprak ağası sınıfının ve büyük burjuvazinin bir kesimi de ihanet etmiş ve düşmana sığınmıştır. Sonuç olarak, Japonya'ya karşı halk, milli çıkarlarımıza ihanet etmiş olan bu büyük burjuva unsurları devriminin hedeflerinden biri olarak kabul etmek zorundadır.

Görüldüğü gibi, Çin devriminin düşmanları çok güçlüdür. Sadece kuvvetli emperyalistleri ve kuvvetli feodal güçleri kapsamamakta, aynı zamanda bazen, halkı bastırmak için emperyalistlerle ve feodal güçlerle birleşen burjuva gericilerini de kapsamaktadır. Bu yüzden, devrimci Çin halkının düşmanlarının gücünü küçümsemek yanlıştır.

Böyle düşmanlar karşısında Çin devrimi, uzun süreli ve amansız olmak zorundadır. Böyle güçlü düşmanlar karşısında, ancak uzun bir süre içinde devrimci güçler inşa edilebilir ve ancak böylelikle bu düşmanları ezecek bir kuvvet haline getirilebilir. Çin devrimini bu derece amansızca bastıran düşmanlar karşısında devrimci güçler, kendilerini çelikleştirmedikçe ve büyük bir kararlılık göstermedikçe, bırakın düşmanın mevzilerini ele geçirmeyi kendi mevzilerini bile koruyamazlar. Bu yüzden, Çin devriminin güçlerinin göz açıp kapayıncaya kadar inşa edilebileceğini ya da Çin'in devrimci mücadelesinin akşamdan sabaha zafere ulaşabileceğini düşünmek yanlış olur.

Böyle düşmanlar karşısında Çin devriminin esas araçları ya da biçimi, barışçı mücadele değil, silahlı mücadele olmak zorundadır. Çünkü düşmanlarımız, Çin halkının barışçı bir şekilde hareket etmesini olanaksız kılmış ve onu bütün siyasi özgürlüklerden ve demokratik haklarından yoksun bırakmışlardır. Stalin şöyle diyor: «Çin'de silahlı devrim, silahlı karşı-devrimle savaşmaktadır. Bu, Çin devriminin kendine özgü niteliklerinden ve üstünlüklerinden biridir.»²² Bu ifade tamamen doğrudur. Dolayısıyla, silahlı mücadeleyi, devrimci savaşı, gerilla savaşını ve askeri çalışmayı küçümsemek yanlıştır.

Böyle düşmanlar karşısında, devrimci üs bölgeleri sorunu ortaya çıkıyor. Çin'in kilit şehirleri kuvvetli emperyalistler ve onların gerici Çinli müttefikleri tarafından uzun süredir işgal altında bulunduğu

22. J.V. Stalin, Çin Devriminin Önündeki Olasılıklar», *Eserler*, Cilt 8, İng. bas., FLPH, Moskova, 1954, s. 379

göre, devrimci safların, geri köyleri ileri köylere dönüştürmeleri, köylük bölgelere saldırmak için şehirleri kullanmakta olan vahşi düşmanlarına karşı sağlamlaştırılmış üs bölgelerini devrimin büyük birer askeri, siyasi, ekonomik ve kültürel kalesi haline getirmeleri, böylece uzun süreli savaşa devrimin nihaî zaferini yavaş yavaş gerçekleştirmeleri zorunludur. Eğer emperyalizm ve onun uşakları ile uzlaşmaya değil de savaşımaya kararlıysalar ve eğer güçlerini geliştirmek ve çelikleştirmek istiyorlarsa ve kendi güçleri yetersizken kuvvetli bir düşmanla kesin savaşımlara girmek istemiyorlarsa, böyle yapmaları zorunludur. İşte bu yüzden, Çin devriminde zafer ilkönce köylük bölgelerde kazanılabilir. Çünkü Çin'in ekonomik gelişmesi eşit değildir (ekonomisi birleşik bir kapitalist ekonomisi değildir); toprakları çok geniştir (bu da devrimci güçlere hareket serbestisi sağlar); karşı-devrimci kamp birleşmemiştir ve çelişmelerle doludur; devrimin temel gücü olan köylülerin mücadelesi, proletaryanın partisi olan Komünist Partisi önderliğinde yapılmaktadır. Öte yandan bu koşullar, devrimin inişli çıkışlı olmasına yol açar ve nihaî zaferin uzun süreli ve zorlu bir mücadeleyle kazanılması görevini getirir. Öyleyse, devrimci üs bölgelerindeki uzun süreli devrimci mücadelenin, esas olarak, Komünist Partisi önderliğindeki köylü gerilla savaşına dayandığı açıktır. Bu yüzden, köylük bölgelerin devrimci üs bölgeleri olarak kullanılması zorunluluğunu göz ardı etmek, köylüler arasında çetin mücadeleler vermeyi ve gerilla savaşını göz ardı etmek yanlıştır.

Buna karşılık, silahlı mücadeleye ağırlık vermek, öteki mücadele biçimlerini terk etmek demek değildir; tam tersine, silahlı mücadele öteki mücadele biçimleriyle bir arada yürütülmezse başarıya ulaşamaz. Köylük bölgelerdeki üs bölgelerinde çalışmaya ağırlık vermek demek, hâlâ düşmanın hâkimiyeti altında olan şehirlerde ve geniş köylük bölgelerdeki çalışmalarımızı terk etmek değildir; tam tersine, şehirlerdeki ve diğer köylük bölgelerdeki çalışmalarımız olmazsa köylük bölgelerdeki üs bölgelerimizi soyutlanmış olur ve devrim yenilgiye uğrar. Ayrıca devrimin nihai hedefi, şehirlerin, yani düşmanın esas üslerinin zapt edilmesidir ve bu hedefe şehirlerde yeterli bir çalışma yapmadan ulaşamayız.

Şu açıktır ki, ne köylük bölgelerde ne de şehirlerde, düşmanın hal-

ka karşı esas silahı olan düşman ordusu parçalanmadıkça devrim zafere ulaşamaz. Bu yüzden, savaşta düşman birliklerini imha etmenin yanı sıra onları parçalamak gibi önemli bir görev de vardır.

Şu da açıktır ki Komünist Partisi, uzun bir süredir gericiğin ve karanlık güçlerin hâkimiyeti ve düşmanın işgali altında bulunan şehirlerde ve köylük bölgelerde yaptığı propaganda ve örgütlenme çalışmalarında aceleci ve maceracı olmamalı, yeraltında çalışan seçkin kadrolara sahip olmalı ve güç toplayarak hücum için uygun fırsatı kollamalıdır. Düşmana karşı mücadelede halka önderlik ederken, Komünist Partisi, adım adım ve yavaş ancak emin bir şekilde ilerleme taktiğini uygulamalı, haklı bir zemin üzerinde, faydalı ve ihtiyatlı mücadele ilkesine bağlı kalmalı ve yasa, karamame ve toplumsal geleneklerin izin verdiği her türlü açık faaliyet biçiminden yararlanmalıdır; kuru gürültü ve ihtiyatsızlık hiçbir zaman başarıya götürmez.

3. Çin Devriminin Görevleri

Bu dönemde, Çin devriminin başlıca düşmanları emperyalizm ve feodal toprak ağası sınıfı olduğuna göre, devrimin bugünkü görevleri nelerdir?

Hiç kuşkusuz esas görevler, bu iki düşmana saldırmaktır; yani, yabancı emperyalist baskıyı ortadan kaldırmak için bir milli devrim ve feodal toprak ağası baskısını yok etmek için de bir demokratik devrim yapmaktır. En önemli ve başta gelen görev, emperyalizmi yıkmak için milli devrimi yapmaktır.

Bu iki büyük görev birbirine bağlıdır. Emperyalist tahakküm yıkılmadıkça feodal toprak ağası sınıfının tahakkümüne de son verilemez, çünkü emperyalizm onun temel dayanağıdır. Aynı şekilde, feodal toprak ağası sınıfı ile olan mücadelelerinde köylülere yardım edilmediği takdirde, emperyalist tahakkümü yıkmak için güçlü devrimci birlikler kurmak mümkün olmaz; çünkü feodal toprak ağası sınıfı Çin'deki emperyalist tahakkümün temel toplumsal dayanağıdır ve köylüler Çin devriminin temel gücüdür. Bu bakımdan iki temel görev, yani milli devrim ile demokratik devrim, hem farklıdır hem de birdir.

Hatta, milli devrimin esas acil görevinin Japon emperyalist işgalcilerine karşı direnmek olduğuna ve savaşı kazanmak için de de-

mokratik devrimi gerçekleştirmek gerektiğine göre, bu iki devrimci görev şimdiden birbirine sımsıkı bağlıdır. Milli devrimi ve demokratik devrimi, devrimin tamamen ayrı iki dönemi olarak nitelendirmek yanlıştır.

4. Çin Devriminin Itici Güçleri

Çin toplumunun niteliği ve Çin devriminin bugünkü hedefleri ve görevleri yukarıda tahlil ettiğimiz ve tanımladığımız şekilde olduğuna göre, Çin devriminin itici güçleri nelerdir?

Çin toplumu sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal olduğuna göre, devrimin hedefleri esas olarak yabancı emperyalist tahakküm ve yerli feodalizm olduğuna göre ve görevleri bu iki baskıyı ortadan kaldırmak olduğuna göre, Çin toplumundaki çeşitli sınıf ve tabakalardan hangileri bunlara karşı savaşabilecek gücü meydana getiriyor? Bugünkü aşamada Çin devriminin itici güçleri sorunu işte budur. Bu sorunun berrak bir şekilde kavranması, Çin devriminin temel taktik sorunlarını çözmek bakımından zorunludur.

Bugünkü Çin toplumunda hangi sınıflar vardır? Toprak ağası sınıfı ve burjuvazinin üst tabakaları Çin toplumunun hâkim sınıflarını meydana getirmek üzere, toprak ağası ve sınıfı ve burjuvazi vardır. Ayrıca, proletarya, köylülük ve küçük burjuvazinin köylülük dışında çeşitli kesimleri vardır; bunlar, halen, Çin'in geniş bölgelerinde ezilen sınıfları meydana getirmektedir.

Bu sınıfların Çin devrimi karşısındaki tutumları tamamen, toplumdaki ekonomik durumları tarafından belirlenir. Dolayısıyla, devrimin hedeflerini ve görevlerini olduğu kadar, itici güçlerini de Çin'in sosyo-ekonomik sisteminin niteliği belirler.

Şimdi Çin toplumundaki farklı sınıfları tahlil edelim.

1. Toprak ağası Sınıfı

Toprak ağası sınıfı, Çin'de, emperyalist tahakkümün temel toplumsal dayanağını oluşturur; bu sınıf, köylüleri bastırmak ve sömürmek için feodal düzeni kullanır; Çin'in siyasi, ekonomik ve kültürel gelişimini engelleyen ve hiçbir ilerici rol oynamayan bir sınıftır. Bu yüzden, bir sınıf olarak toprak ağaları, devrimin itici güçlerinden değil, hedeflerinden biridir.

Bugünkü Direnme Savaşı'nda büyük toprak ağalarının bir kesimi, büyük burjuvazinin bir kesimi (teslimiyetçiler) ile birlikte Japon saldırılarına teslim olup ihanet ederken, büyük burjuvazinin bir kesimi (iflah olmazlar) ile büyük toprak ağalarının bir kesimi de Japonya'ya karşı cephede olmalarına rağmen hâlâ bocalamaktadırlar. Ancak orta ve küçük toprak ağası olan ve belli ölçülerde kapitalizmin izlerini taşıyan aydınlanmış eşrafın büyük bir kısmı, savaşmak için belli bir istek göstermektedir; Japonya'ya karşı savaşımızda onlarla birleşmeliyiz.

2. Burjuvazi

Komprador büyük burjuvazi ile milli burjuvazi arasında bir ayrım vardır.

Komprador büyük burjuvazi, emperyalist ülkelerin kapitalist ülkelerine doğrudan hizmet eden ve onlar tarafından beslenen bir sınıftır; sayısız bağlarla köylük bölgelerdeki feodal güçlere sıkı sıkıya bağlıdır. Bu yüzden, Çin devriminin hedeflerinden biridir ve devrim tarihinde hiçbir zaman itici bir güç olmamıştır.

Buna karşın, komprador büyük burjuvazinin farklı kesimleri, farklı emperyalist devletlere bağlıdırlar. Böylece, emperyalist devletler arasındaki çelişmeler iyice keskinleştğinde ve devrim esas olarak tek bir emperyalist devleti hedef aldığı anda, başka emperyalist gruplara hizmet eden komprador sınıfının bazı kesimlerinin, belli ölçülerde ve belli bir dönem için, o günkü anti-emperyalist cepheye katılması mümkün olur. Fakat efendileri Çin devrimine karşı cephe aldıkları anda, onlar da aynı şekilde davranacaklardır.

Bugünkü savaşta, Japon yanlısı büyük burjuvazi (teslimiyetçiler) ya teslim olmuşlardır ya da teslim olmaya hazırlanmaktadırlar. Avrupalı ve Amerikancı büyük burjuvazi (iflah olmazlar), Japonya'ya karşı cephede yer almalarına karşın, gittikçe daha fazla bocalıyorlar; hem Japonya'ya karşı direnerek, hem de Komünist Partisine karşı çıkarak ikili oynuyorlar. Büyük burjuva teslimiyetçilerine karşı siyasetimiz, onlara düşman muamelesi yapmak ve onları kararlılıkla devirmektir. Büyük burjuva iflah olmazlara karşı ise ikili bir devrimci siyaset uyguluyoruz. Bir yandan hâlâ Japonya'ya karşı oldukları ve on-

ların Japonya ile olan çelişmelerinden yararlanmamız gerektiği için onlarla birleşiyoruz; öte yandan, direnmeye ve birliğe zararlı olan keyfi, anti-komünist ve gerici bir siyaset izledikleri için onlarla karşı kararlılıkla mücadele ediyoruz. Böyle bir mücadele olmasaydı direnme de birlik de tehlikeye girerdi.

Milli burjuvazi ikili bir niteliğe sahiptir.

Bir yandan, emperyalizm tarafından baskı altında tutulmakta ve feodalizm tarafından kösteklenmekte, dolayısıyla her ikisi ile de çelişmesi bulunmaktadır. Bu bakımdan devrimci güçlerden birini meydana getirir. Çin devriminin seyri boyunca emperyalizme ve bürokratların ve savaş ağalarının hükümetlerine karşı savaşmak için belli bir istek göstermiştir.

Öte yandan, emperyalizme ve feodalizme bütünüyle karşı çıkma cesaretini gösterememektedir; çünkü ekonomik ve siyasi bakımdan zayıftır ve hâlâ emperyalizmle ve feodalizmle ekonomik bağları vardır. Halkın devrimci güçleri kuvvetlendiği zaman, bu durum daha da berrek bir şekilde ortaya çıkar.

Milli burjuvazi bu ikili niteliğinden dolayı, belli zamanlarda ve belli ölçülerde, emperyalizme ve bürokrat savaş ağaları hükümetlerine karşı devrime katılabilir ve devrimci bir güç haline gelebilir; ama başka zamanlarda, kompador büyük burjuvaziyi izlemesi ve bir karşı-devrimde onun suç ortağı haline gelmesi tehlikesi de vardır.

Çin'deki milli burjuvazi, ki bu esas olarak orta burjuvazidir, hiçbir zaman gerçek siyasi iktidara sahip olmamış, 1927'den 1931'e kadar olan dönemde (18 Eylül Olayı'ndan önce) onlarla birlikte devrime karşı çıktığı halde, güçlü olan büyük toprak ağası sınıfı ve büyük burjuvazi tarafından kısıtlanmıştır. Bugünkü savaşta, sadece büyük burjuvazinin ve toprak ağası sınıfının teslimiyetçi kesiminden değil aynı zamanda büyük burjuvazinin iflah olmaz kesiminden de farklı bir durumdadır ve şimdiye kadar oldukça iyi bir müttefikimiz olmuştur. Bu yüzden, milli burjuvaziye karşı ihtiyatlı bir siyaset uygulamak kesinlikle gereklidir.

3. Küçük Burjuvazinin Köylülük Dışındaki Kesimleri

Köylülük dışındaki küçük burjuvazi, çok sayıda aydın, küçük tüccar, zanaatkâr ve serbest meslek sahiplerinden oluşmaktadır.

Durumları bir bakıma orta köylülerinkini andırır; hepsi emperyalizmin, feodalizmin ve büyük burjuvazinin baskısı altında kıvrılmakta ve her an iflasa ve sefaletе sürüklenmektedirler.

Dolayısıyla küçük burjuvazinin bu kesimleri devrimin itici güçlerinden biridir ve proletaryanın güvenilir bir müttefikidir. Bunlar ancak proletarya önderliğinde kurtuluşa kavuşabilirler.

Şimdi küçük burjuvazinin köylülük dışındaki kesimlerini tahlil edelim.

Birinci olarak, aydınlar ve öğrenci gençlik. Bunlar ayrı bir sınıf ya da tabaka değildirler. Bugünkü Çin'de bunların pek çoğu, aile kökenleri, yaşama koşulları ve siyasi görüşleri bakımından küçük burjuva sınıflamasına dahil edilebilir. Son 20-30 yıldır sayıları önemli ölçüde artmıştır. Emperyalistlerle ve büyük burjuvazi ile bütünleşmiş, halka karşı onlara hizmet eden aydınlar dışında, pek çok aydın ve öğrenci emperyalizm, feodalizm ve büyük burjuvazi tarafından ezilmekte ve işsiz kalma ya da öğrenimlerine devam edememe korkusu ile yaşamaktadır. Bu yüzden devrimci olmaya oldukça yatkındırlar. Az ya da çok burjuva bilimi ile donatılmışlardır, siyasi sezgileri kuvvetlidir ve devrimin bu aşamasında, çoğunlukla, öncü bir rol oynarlar ya da kitlelerle bağ kurmada bir köprü vazifesi görürler. Yurtdışındaki öğrencilerin 1911 Devrimi'nden önceki hareketleri, 1919'daki 4 Mayıs Hareketi, 1925'teki 30 Mayıs Hareketi ve 1935 Aralık Hareketi bunun kesin kanıtıdır. Özellikle, çok sayıda az ya da çok yoksullaşmış aydın, devrimi desteklemek ya da ona katılmak için işçiler ve köylülerle el ele verebilir. Çin'de Marksist-Leninist ideoloji ilk olarak, aydınlar ve genç öğrenciler arasında geniş ölçüde yayıldı ve benimsendi. Devrimci aydınların katılımı olmadan devrimci güçler başarılı bir şekilde örgütlenemez ve devrimci çalışma başarılı bir şekilde yürütülemez, ama aydınlar vargüçleriyle kitle mücadelelerine katılmadıkça, ya da kitlelerin çıkarlarına hizmet etmede kararlı davranmadıkça öznel ve bireyci olurlar, pratik düşünmeme ve eylemde kararsız olma eğilimi gösterirler. Dolayısıyla Çin'deki devrimci aydın kitleleri öncü bir rol oynayabilmesine ya da kitlelerle bağ kurmada bir köprü vazifesi gö-

rebilmesine karşın, bu kitlenin tümü sonuna kadar devrimci kalmayacaktır. Bazıları canalıcı anlarda devrimci saflardan ayrılıp pasifleşirken, bazıları devrimin düşmanı haline bile gelecektir. Aydınlar bu eksikliklerini ancak uzun süreli kitle mücadeleleri içinde alt edebilirler.

İkinci olarak, küçük tüccarlar. Bunlar genellikle küçük dükkânlar işletirler ve birkaç yardımcı çalıştırır, ya da hiç yardımcı çalıştırmazlar. Emperyalizmin, büyük burjuvazinin ve tefecilerin sömürsü altında iflas etme korkusu ile yaşarlar.

Üçüncü olarak, zanaatkârlar. Bunların sayıları çok fazladır. Kendi üretim araçlarına sahiptirler, ya hiç işçi çalıştırmazlar ya da sadece bir-iki yardımcı ya da çırak çalıştırır. Durumları orta köylülerin durumlarına benzer.

Dördüncü olarak, serbest meslek sahipleri. Bu kesim doktorları ve öbür meslek sahiplerini kapsamaktadır. Başkalarını sömürmezler ya da çok az miktarda sömürürler. Durumları zanaatkârların durumuna benzemektedir.

Küçük burjuvazinin bu kesimleri, kazanmamız ve çıkarlarını korumamız gereken geniş bir kitle meydana getirmektedir; çünkü bunlar, genel olarak, devrimi destekleyebilir ya da ona katılabilirler ve iyi müttefiklerdir. Zayıf yanları, bazılarının kolayca burjuvazinin etkisi altında kalabilmesidir; dolayısıyla onlar arasında devrimci propaganda ve örgütleme çalışması yürütmeliyiz.

4. Köylülük

Köylülük, Çin'in toplam nüfusunun aşağı yukarı yüzde 80'ini oluşturmaktadır ve bugün Çin milli ekonomisinin temel gücüdür.

Köylülük içinde, şiddetli bir kutuplaşma süreci gelişmektedir.

Birinci olarak, zengin köylüler. Bunlar köylük bölgelerdeki nüfusun hemen hemen yüzde 5'ini (ya da toprak ağaları ile beraber yüzde 10'unu) oluşturur ve köy burjuvazisini meydana getirirler. Çin'deki zengin köylülerin çoğunluğu topraklarının bir kısmını kiraya verdikleri, tefecilik yaptıkları ve tarım işçilerini amansızca sömürdükleri için, nitelik olarak yarı-feodaldirler. Ancak genel olarak kendileri de

üretim katılırlar ve bu anlamda köylülüğün bir parçasıdır. Zengin köylü üretim biçimi, belirli bir dönem için yararlı olacaktır. Genel olarak köylü kitlelerinin anti-emperyalist mücadelesine bazı katkılarda bulunabilirler ve toprak ağalarına karşı verilen toprak devrimi mücadelesinde tarafsız kalabilirler. Bu yüzden zengin köylüleri toprak ağaları ile aynı sınıftan saymamalı ve zengin köylülüğü zamanından önce tasfiye etme siyasetini uygulamalıyız.

İkinci olarak, orta köylüler. Çin'in köylük bölgelerdeki nüfusunun hemen hemen yüzde 20'sini oluştururlar. Ekonomik bakımdan kendilerine yeterlidirler (ürün iyi olduğunda bir kenara ayırabilecek bir şeyleri bulunur ve zaman zaman ücretli emek çalıştırırlar ya da faizle küçük miktarda ödünç para verirler) ve genel olarak başkalarını sömürmezler, emperyalizm, toprak ağası sınıfı ve burjuvazi tarafından sömürülürler. Hiçbir siyasi hakları yoktur. Kimsenin yeteri kadar toprağı yoktur, sadece bir kesiminin (hali vakti yerinde orta köylüler) yeterinden fazla toprağı vardır. Orta köylüler sadece anti-emperyalist devrime ve toprak devrimine katılmakla kalmaz, aynı zamanda sosyalizmi de kabul edebilirler. Bu yüzden bütün orta köylülük, proletaryanın güvenilir bir müttefiki olabilir ve devrimin önemli bir itici gücüdür. Orta köylülerin olumlu ya da olumsuz tutumları devrimde zafere ya da yenilgiyi belirleyen etkenlerden biridir ve bu, toprak devriminden sonra köylük bölgelerdeki nüfusun çoğunluğunu oluşturdukları zaman özellikle geçerli olacaktır.

Üçüncü olarak, yoksul köylüler. Çin'deki yoksul köylüler, tarım işçileri ile birlikte, köylük bölgelerdeki nüfusun hemen hemen yüzde 70'ini oluştururlar. Hiç toprağı olmayan ya da yetersiz toprağına sahip olan geniş köylü kitleleri, köylük bölgelerin yarı-proletaryası, Çin devriminin en büyük itici gücü, proletaryanın doğal ve en güvenilir müttefiki ve Çin'in devrimci kuvvetlerinin esas müfrezesidir. Yoksul köylüler ancak proletaryanın önderliğinde kurtuluşa kavuşabilirler ve proletarya ancak yoksul ve orta köylülerle sağlam bir ittifak kurarak devrimi zafere götürebilir. Aksi takdirde bunları gerçekleştirmek mümkün değildir. «Köylülük» terimi, esas olarak yoksul ve orta köylüleri içine alır.

5. Proletarya

Çin proletaryasının içinde, sayıları 2,5 milyon ile 3 milyon arasında değişen modern sanayi işçileri vardır. Hafif sanayide ve el sanatlarında çalışan işçiler ve şehirlerdeki tezgâhtarlar toplam olarak 12 milyon dolayındadır, buna ek olarak çok sayıda köylü proleter (tarım işçisi) ve şehir içinde ve dışındaki öteki mülksüz insanlar bulunmaktadır.

Bütün dünyadaki proletaryayla aynı olan temel niteliklerine, yani ekonominin en ileri biçimi ile olan yakınlığına, kuvvetli disiplin ve örgütlenme anlayışına ve özel üretim araçlarından yoksun oluşuna ek olarak Çin proletaryasının pek çok önemli niteliği vardır.

Bunlar nelerdir?

Birinci olarak, Çin proletaryası, devrimci mücadelede bütün sınıflardan daha kararlı ve tutarlıdır. Çünkü, başka ülkelerde ender rastlanan bir gaddarlıkla kendini gösteren üç yönlü bir baskı (emperyalist, burjuva ve feodal) altındadır. Sömürge ve yarı-sömürge Çin'de, Avrupa'da olduğu gibi, sosyal-reformizmin ekonomik temeli bulunmadığı için birkaç grev kırıcı dışında bütün proletarya son derece devrimcidir.

İkinci olarak, devrim sahnesinde belirlediği gündem bu yana Çin proletaryası, kendi devrimci partisinin —Çin Komünist Partisi'nin— önderliği altında ilerledi ve Çin toplumunun siyasi bilince en fazla sahip sınıfı haline geldi.

Üçüncü olarak, kökeni itibariyle iflas etmiş köylülerden meydana geldiğinden Çin proletaryasının köylü kitleleri ile, onlarla sıkı bir ittifak kurmasını sağlayan doğal bağları vardır.

Bu yüzden, önüne geçilemeyen bazı zaaflarına karşın, örneğin sayıca az oluşu (köylülük ile karşılaştırılırsa), genç oluşu (kapitalist ülkelerdeki proletaryayla karşılaştırılırsa) ve eğitim düzeyinin düşük oluşu (burjuvazi ile karşılaştırılırsa), Çin proletaryası, Çin devriminin temel itici gücüdür. Proletarya tarafından yönetilmediği takdirde, Çin devriminin başarıya ulaşması mümkün değildir. Geçmişten bir örnek verirsek, 1911 Devrimi başarıya ulaşmadı, çünkü proletarya ona bilinçli bir şekilde katılmamış ve Komünist Partisi henüz kurulmamıştı.

Daha yakın zamanlarda 1924-1927 Devrimi bir süre için büyük bir başarı kazandı, çünkü proletarya ona bilinçli bir şekilde katılmış ve önderlik etmiş, Komünist Partisi de kurulmuştu. Ama bu da yenilgiyle son buldu, çünkü burjuvazi, proletarya ile olan ittifakına ihanet etti ve ortak devrimci programı bir kenara attı, aynı zamanda Çin proletaryası ve onun siyasi partisinin henüz yeterli devrimci tecrübesi de yoktu. Şimdi de bugünkü Japonya'ya karşı savaşı ele alalım. Proletarya ve Komünist Partisi Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'ye önderlik ettiğinden bütün millet birleşmiş, büyük Direnme Savaşı başlatılmıştır ve kararlı bir şekilde sürdürülmektedir.

Çin proletaryası şunu anlamalıdır ki, en yüksek siyasi bilince ve örgütlenme anlayışına sahip olan sınıf olmasına karşın, sadece kendi gücü ile zafer kazanamaz. Zafer kazanmak için, değişen koşullara göre, devrimde yer alabilecek bütün sınıf ve tabakalarla birleşmeli ve devrimci bir birleşik cephe örgütlemelidir. Çin toplumunun bütün sınıfları içinde köylülük, işçi sınıfının sağlam bir müttefikidir; şehir küçük burjuvazisi güvenilir bir müttefik ve milli burjuvazi de belli dönemlerde ve belli ölçülerde bir müttefiktir. Bu, Çin'in yakın devrimci tarihi tarafından ortaya konan temel yasalardan biridir.

6. Başboşlar

Çin'in bu sömürge ve yarı-sömürge durumu köylerde ve şehirlerde çok sayıda işsizlerin ortaya çıkmasına neden oldu. Bunlardan pek çoğu, yasal yollarla geçim sağlama olanakları bulunmayan hırsızlar, gangsterler, dilenciler, fahişeler ve batıl itikatlardan yararlanarak geçinen sayısız insan gibi, yasadışı yollara sapmaya zorlanmışlardır. Bu, istikrarsız bir toplumsal tabakadır; bazıları gerici kuvvetler tarafından satın alınabildikleri halde, bazıları devrime katılabilirler. Bu insanlar yapıcı niteliklerden yoksundurlar ve yapıcılıktan çok yıkıcılığa yatkındırlar; devrime katıldıktan sonra, devrimci saflarda gezginci-asi ideolojisinin ve anarşist ideolojisinin kaynaklarından biri olurlar. Bu yüzden onları yeniden biçimlendirmeyi ve yıkıcılıklarına karşı korunmayı bilmeliyiz.

Çin devriminin itici güçlerini bu şekilde tahlil ediyoruz.

5. Çin Devriminin Niteliği

Artık Çin toplumunun yapısı, yani Çin'in özel koşulları hakkında bir fikir edinmiş bulunuyoruz; bu, Çin'in bütün devrimci sorunlarını çözenin zorunlu önkoşuludur. Çin devriminin hedefleri, görevleri ve itici güçleri hakkında berrak bir kavrayışa ulaştık; bunlar, devrimin bugünkü döneminde temel sorunlardır ve Çin toplumunun özel yapısından, yani Çin'in özel koşullarından doğmaktadırlar. Bütün bu konuları kavradıktan sonra, şimdi, devrimin bugünkü aşamasındaki başka bir temel sorunu yani Çin devriminin niteliğini kavrayabiliriz.

Bugünkü aşamada Çin devriminin niteliği nedir? Burjuva demokratik mi, yoksa proleter sosyalist bir devrim midir? Açıktır ki, ikincisi değil, birincisidir.

Çin toplumu sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal olduğuna göre, Çin devriminin başlıca düşmanları emperyalizm ve feodalizm olduğuna göre, devrimin görevleri kimi zaman burjuvazinin de katıldığı bir milli ve demokratik devrimle bu iki düşmanı devirmek olduğuna göre, Çin devrimi, büyük burjuvazi devrime ihanet ederek düşman haline gelse bile, genel olarak kapitalizmi ve kapitalist özel mülkiyeti değil, emperyalizmi ve feodalizmi hedef almaktadır. Bütün bunlar doğru olduğuna göre, bugünkü dönemde Çin devriminin niteliği proleter sosyalist değil, burjuva demokratiktir.²³

Buna karşın bugünkü Çin'de burjuva demokratik devrim artık geçersiz olan eski gencl tipte değil, yeni özel tipte bir devrimdir. Bu tipe yeni demokratik devrim diyoruz. Bu, Çin'de olduğu kadar bütün sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde de gelişmektedir. Yeni demokratik devrim, dünya proleter sosyalist devriminin bir parçasıdır. Çünkü emperyalizme, yani uluslararası kapitalizme kararlı bir şekilde karşı çıkmaktadır. Siyasi olarak, devrimci sınıfların, emperyalistler, hainler ve gericiler üzerindeki ortak diktatörlüğü için mücadele eder ve Çin toplumunun burjuva diktatörlüğü altındaki bir toplum haline gelmesine karşı çıkar. ekonomik olarak emperyalistlerin, hainlerin ve gericilerin bütün büyük girişimlerinin ve sermayesinin millileştirilmesini ve toprak ağalarının elindeki toprakların köylülere dağıtılmasını hedef alır.

23. Bkz. V.I. Lenin «1905-1907 Birinci Rus Devriminde Sosyal Demokrasinin Toprak Programı», *Bütün Eserleri*, Cilt 13, İng. bas., FLPH Moskova, 1962 s. 219-429

Buna karşılık özel kapitalist girişimleri genel olarak muhafaza eder ve zengin köylü ekonomisini tasfiye etmez. Böylelikle bu yeni tip demokratik devrim bir yandan kapitalizmin gelişmesine izin verirken, öbür yandan sosyalizm için gerekli önkoşulları da yaratır. Çin devriminin bugünkü aşaması, sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal toplumun ortadan kaldırılması ile sosyalist bir toplumun inşa edilmesi arasındaki geçiş aşamasıdır. Yani, bir yeni demokratik devrim sürecidir. Bu süreç, Birinci Dünya Savaşı'ndan ve Rus Ekim Devrimi'nden sonra Çin'de 4 Mayıs 1919 Hareketi ile ortaya çıktı. Yeni demokratik devrim, proletarya önderliğindeki geniş halk kitlelerinin anti-emperyalist ve anti-feodal devrimidir. Çin toplumu sosyalizme ancak böyle bir devrimle geçebilir; başka bir yol yoktur.

Yeni demokratik devrim, Avrupa ve Amerika'da olan demokratik devrimlerden çok farklıdır ve burjuvazinin diktatörlüğü ile değil, proletarya önderliğindeki devrimci sınıfların birleşik cephesinin diktatörlüğü ile sonuçlanır. Bugünkü Direnme Savaşı'nda, Komünist Partisinin önderliğindeki devrimci üs bölgelerinde kurulan Japonya'ya karşı demokratik siyasi iktidar, Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'nin siyasi iktidarındır. Bu ne burjuvazinin ne de proletaryanın tek sınıf diktatörlüğüdür, proletarya önderliğindeki devrimci sınıfların ortak diktatörlüğüdür. Japonya'ya karşı direnmeden ve demokrasiden yana olan herkes, hangi partiye bağlı olursa olsun, bu siyasi iktidara katılmaya hak kazanır.

Yeni demokratik devrim, Çin'de emperyalistlerin, hainlerin ve gericilerin hâkimiyetini devirmesi, ama kapitalizmin anti-emperyalist ve anti-feodal mücadeleye katkıda bulunabilen hiçbir kesimini yok etmemesi bakımından sosyalist devrimden farklıdır.

Yeni demokratik devrim, 1924'te Dr. Sun Yatsen'in savunduğu Üç Halk İlkesi'nde öngörülen devrim ile esas olarak aynı çizgidedir. Aynı yıl yayınlanan Guomindang'ın I. Milli Kongresi'nin Bildirisi'nde Dr. Sun şuna işaret etti:

Modern devletlerdeki sözüm ona demokratik sistem, genellikle burjuvazinin tekelindedir ve sadece halkı bastırmaya yarayan bir araç haline gelmiştir. Oysa, Guomindang'ın Demokrasî İlkesi bir

azınlığın özel malı değil de bütün halkın paylaştığı bir demokratik sistem demektir.

Dr. Sun şunu da belirtti:

Nitelikleri bakımından tekelci olan ya da özel kişiler tarafından yönetilemeyecek kadar büyük olan bankalar, demiryolları ve havayolları gibi girişimler, ister Çinlilere ister yabancılara ait olsun, özel sermayenin halkın geçim koşullarına hükmetmesini önlemek için devlet tarafından işletilecek ve yönetilecektir; sermayeyi denetlemenin temel ilkesi budur.

Ve gene Dr. Sun, Vasiyetinde, iç ve dış siyasetin temel ilkelerine işaret etti: «Halk kitlelerini harekete geçirmeli ve bize eşit bir şekilde davranan ülkeler ile ortak bir mücadelede birleşmeliyiz.» Eski uluslararası ve iç koşullara uygun olan eski demokrasinin Üç Halk İlkesi, yeni uluslararası ve iç koşullara uygun olarak yeni demokrasinin Üç Halk İlkesi şekline sokulmuştur. Çin Komünist Partisi 22 Eylül 1937 tarihli bildirisinde «Partimiz, Çin'in bugün ihtiyaç duyduğu Üç Halk İlkesi'nin tümüyle gerçekleştirilmesi için mücadeleye hazırdır» derken yeni demokrasinin Üç Halk İlkesi'ni kastediyordu, başka bir şeyi değil. Bu Üç Halk İlkesi, Dr. Sun Yatsen'in Üç Büyük Siyaseti'dir: Rusya ile ittifak, Komünist Partisi ile işbirliği ve işçilere ve köylülere yardım. Yeni uluslararası koşullarda ve ülke koşullarında, Üç Büyük Siyaset'e aykırı düşen hiçbir Üç Halk İlkesi devrimci değildir. (Burada, komünizmin ve Üç Halk İlkesi'nin, demokratik devrimin temel siyasi programı konusunda birbirleriyle uyduğu ancak başka bakımlardan aralarında farklılık bulunduğu sorununa değinmeyeceğiz.)

Dolayısıyla, Çin'in burjuva demokratik devriminde, gerek mücadele için kuvvetlerin mevzilenmesi açısından (yani birleşik cephe içinde), gerekse iktidarın örgütlenmesi açısından proletaryanın, köylülüğün ve küçük burjuvazinin öbür kesimlerinin rolü küçümsenemez. Bu sınıfları hesaba katmayan bir kimse ne Çin milletinin geleceği sorununu ne de Çin'in hiçbir sorununu kesinlikle çözemez. Çin devrimi bugünkü aşamada işçilerin, köylülerin ve küçük burjuvazinin öteki bü-

tün kesimlerinin belirli bir yere sahip oldukları ve belirli bir rol oynadıkları demokratik bir cumhuriyeti kurmak için çaba göstermelidir. Başka bir deyişle bu, işçilerin, köylülerin, şehir küçük burjuvazisinin ve emperyalizme ve feodalizme karşı olan herkesin devrimci ittifakı temeline dayanan demokratik bir cumhuriyet olmalıdır. Böyle bir cumhuriyet, ancak proletarya önderliğinde tam anlamıyla gerçekleştirilebilir.

6. Çin Devriminin Uzun Vadeli Gelişme Yönü

Şimdi temel sorunlar, yani Çin toplumunun yapısı ve bugünkü aşamada Çin devriminin hedefleri, görevleri, itici güçleri ve niteliği açıklığa kavuşturulduğuna göre, Çin devriminin uzun vadeli gelişme yönünü kavramak, başka bir deyişle burjuva demokratik devrim ile proleter sosyalist devrim arasındaki ya da Çin devriminin bugünkü ve gelecekteki aşamaları arasındaki ilişkiyi anlamak kolaydır.

Çin devriminin nihaî gelişme yönünün kapitalizm değil, sosyalizm ve komünizm olduğu tartışma götürmez. Çünkü Çin'in bugünkü aşamadaki burjuva demokratik devrimi eski genel tipte değil, yeni ve özel tipte bir demokratik devrimdir —yeni demokratik devrim— ve İkinci Dünya Savaşı ve devrimler çağı döneminde, sosyalizmin yükselmesi ve kapitalizmin gerilemesi ile belirlenen 1930'ların ve 1940'ların yarattığı yeni uluslararası koşullarda yer almaktadır.

Buna karşın bugünkü aşamasında Çin devriminin amacı, bugünkü sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal toplumu değiştirmek, yani yeni demokratik devrimin tamamlanması için çaba göstermek olduğuna göre devrimin zaferinden sonra kapitalizmin gelişmesini önleyen engellerin ortadan kaldırılmasıyla kapitalist ekonominin Çin toplumu içinde belli ölçülerde gelişmesi şaşkıncı değil, tamamen beklenen bir şeydir. Ekonomik bakımdan geri olan Çin'de kapitalizmin belli ölçüde gelişmesi, demokratik devrimin kaçınılmaz sonuçlarından biri olacaktır. Ancak bu, Çin devriminin sonucunun tümünü değil, bu sonucun sadece bir yönünü ortaya koyacaktır. Genel görünüm, kapitalist unsurlar kadar sosyalist unsurların gelişmesini de gözler önüne sermektedir. Bu sosyalist unsurlar neler olacaktır? Ülkedeki siyasi güçler arasında proletaryanın ve Komünist Partisinin, gittikçe artan görel

önemi; proletaryanın ve Komünist Partisinin, köylülük, aydınlar ve şehir küçük burjuvazisi tarafından şimdiden kabul edilmiş ya da kabul edilecek olan önderliği, ekonominin demokratik cumhuriyetin mülkiyetindeki devlet sektörü ile emekçi halkın mülkiyetindeki kooperatif sektörü; işte bütün bunlar sosyalist unsurlar olacaktır. Bu unsurlar, lehimize bir uluslararası durum da eklendiğinde, Çin'in burjuva demokratik devriminin sonunda kapitalist bir geleceğe değil, sosyalist bir geleceğe ulaşmasını mümkün kılacaktır.

7. Çin Devriminin Ve Çin Komünist Partisi'nin İki Yönlü Görevi

Bu bölümün şimdiye kadarki alt bölümlerini özetlersek, bir bütün olarak ele alındığında Çin devriminin iki yönlü bir görevle karşı karşıya olduğunu görürüz. Başka bir deyişle hem burjuva demokratik devrimi (yeni demokratik devrim) hem de proleter sosyalist devrimi, hem de proleter sosyalist devrimi, yani devrimin bugünkü ve gelecekteki aşamalarını kapsamaktadır. Bu iki yönlü devrimci görevin yerine getirilmesinde önderlik, proletarya partisine, Çin Komünist Partisi'ne düşmektedir. Onun önderliği olmadan hiçbir devrim başarıya ulaşamaz.

Çin'in burjuva demokratik devrimini (yeni demokratik devrim) tamamlamak ve bütün gerekli koşullar olgunlaştığında onu sosyalist bir devrime dönüştürmek — işte, Çin Komünist Partisi'nin büyük ve şanlı devrimci görevi budur. Bütün Parti üyeleri bunun gerçekleşmesi için çaba göstermeli ve hiçbir koşul altında bu görevden yarı yolda vazgeçmemelidir. Bazı olgunlaşmamış komünistler, bizim görevimizin bugünkü demokratik devrimle sınırlı olduğunu ve ilerdeki sosyalist devrimi kapsamadığını ya da bugünkü devrimin ya da toprak devriminin aslında bir sosyalist devrim olduğunu sanıyorlar. Bu görüşlerin yanlış olduğu kesinlikle ortaya konmalıdır. Her komünist bilmelidir ki, Komünist Partisi önderliğindeki Çin devrimci hareketi, bir bütün olarak alındığında, iki aşamayı kapsar: demokratik ve sosyalist devrimler. Bunlar, tamamen birbirinden farklı iki devrimci süreçtir ve ikinci süreç ancak birincisi tamamlandıktan sonra gerçekleştirilebilir. Demokratik devrim, sosyalist devrim için gerekli bir hazırlıktır; sos-

yalist devrim ise demokratik devrimin kaçınılmaz bir sonucudur. Bütün komünistlerin ulaşmaya çalıştıkları nihaî hedef, sosyalist ve komünist bir toplum yaratmaktır. Demokratik devrim ile sosyalist devrim arasındaki hem farklılıkların, hem de bağların berrak bir şekilde kavranması, Çin devriminde doğru önderliğin gerçekleşmesi bakımından zorunludur.

Komünist Partisinden başka hiçbir siyasi parti (burjuva ya da küçük burjuva) Çin'in iki büyük devrimini, demokratik ve sosyalist devrimleri, sonuna kadar sürdürmede önderlik görevini yerine getiremez. Doğduğu ilk günden itibaren Komünist Partisi bu iki yönlü görevi yüklenmiş ve bunun gerçekleşmesi için on sekiz yıldır çetin bir şekilde mücadele etmiştir.

Bu, hem şanlı hem de çetin bir görevdir. Ve ülke çapında geniş bir kitle karakterine sahip bir parti, ideolojik, siyasi ve örgütsel bakımdan sağlamlaşmış, Bolşevikleşmiş bir Çin Komünist Partisi olmadan gerçekleştirilemez. Bu yüzden her, komüniste, böyle bir Komünist Partisinin inşa edilmesine etkin bir şekilde katılma görevi düşmektedir.

ÇİN HALKININ DOSTU STALİN

20 Aralık 1939

Aralık ayının 21'inde Stalin yoldaş 60 yaşında olacak. Stalin yoldaşın doğum gününün, dünyanın dört bir yanında bu olaydan haberli olan bütün devrimci insanların yüreğinde sıcak ve coşkun kutlama duyguları uyandıracığından emin olabiliriz.

Stalin'i kutlamak bir formalite değildir. Stalin'i kutlamak demek, onu ve onun davasını desteklemek, sosyalizmin zaferini desteklemek, Stalin'in insanlığa gösterdiği ilerleme yolunu desteklemek ve sevilen bir dostu desteklemek demektir. Çünkü bugün insanlığın büyük çoğunluğu acı çekmektedir ve insanlık kendisini acı çekmekten, ancak Stalin'in gösterdiği yolda ilerlemekle ve onun yardımıyla kurtarabilir.

Tarihimizin en acılı bir döneminde yaşadığımız bugünlerde biz Çin halkı, başkalarının yardımına çok büyük bir ihtiyaç duyuyoruz. *Kasideler Kitabı*'nda şöyle bir söz vardır: «Kuşlar, sesleri dostlarında yankı bulsun diye öterler». Bu söz, bizim şimdiki durumumuza tamamen uymaktadır.

Peki, bizim dostlarımız kimlerdir?

Çin halkının, kendini dost ilan eden bazı sözde dostları vardır; hatta bazı Çinliler bile düşünmeden bunları dost kabul ederler. Ama böyle dostlar, olsa olsa Tang Hanedanının «dilinden bal damlayan canı» olarak ün salan başveziri Li Linfu'yla¹ aynı kefeye konulabilir. Gerçekten de bunlar, «dillerinden bal damlayan caniler olan dostlardır.» Kimdir bunlar? Bunlar, Çin'e yakınlık gösterisinde bulunan em-

1. Li Linfu (8. yüzyıl) Tang Hanedanından İmparator Suan Zung'un başveziriydi. Li Linfu, kendisini yetenek ya da ün bakımından geride bırakan ya da imparatorun gözüne girmeyi başaran herkese karşı bir yandan dost görünüşü, bir yandan da hepsinin kuyusunu kazınıştı. Bu yüzden, o devirde yaşayan insanlar tarafından, «dilinden bal damlayan canı» olarak tanınırdı.

peryalistlerdir.

Buna karşılık, başka türden dostlar da vardır; bize gerçekten yakınlık duyan ve bizi kardeş bilen dostlar da vardır. Bunlar kimlerdir? Bunlar Sovyet halkı ve Stalin'dir.

Sovyetler Birliği dışında hiçbir ülke Çin'deki ayrıcalıklarından vazgeçmedi; sadece Sovyetler Birliği vazgeçti.

Birinci Büyük Devrimimiz sırasında bütün emperyalistler bize karşı çıktılar; sadece Sovyetler Birliği bize yardım etti.

Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı patlak verdiğinden bu yana hiçbir emperyalist ülke hükümeti bize gerçekten yardımda bulunmadı; Çin'e uçağıyla, malzemesiyle sadece Sovyetler Birliği yardımda bulundu.

Konu yeterince açık değil mi?

Çin milletin ve Çin halkının kurtuluş davasına gerçek yardımı, önderleri ve halkıyla, sosyalist düşünürleri, devlet adamları ve işçileriyle ancak sosyalizmin anavatanı yapabilir ve onların yardımı olmadan davamız nihai zafere ulaşamaz.

Stalin, Çin halkının kurtuluş davasının gerçek dostudur. Ayrılık tohumları ekmek için girişilen hiçbir çaba, hiçbir yalan ve iftira, Çin halkının Stalin'e olan yürekten sevgi ve saygısını ve bizim Sovyetler Birliği'yle olan gerçek dostluğumuzu sarsamaz.

NORMAN BETHUNE'UN ANISINA

21 Aralık 1939

Kanada Komünist Partisi üyesi Norman Bethune yoldaş¹, Kanada ve Amerika Birleşik Devletleri Komünist Partileri tarafından Çin'e gönderildiğinde elli yaşlarındaydı; Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'mızda bize yardım için binlerce kilometrelik yolu bir çırpıda kat etti. Geçen yılın ilkbaharında Yenan'a gelerek Vutay Dağlarında çalışmaya başladı ve bizi büyük bir üzüntü içinde bırakarak görev başında şehit oldu. Bu nasıl bir ruhtur ki, bir yabancıнын kendini hiç düşünmeden Çin halkının kurtuluşu davasını kendi davası olarak benimsemesine neden oluyor? Bu, her Çinli komünistin ders alması gereken enternasyonalizm ruhu, komünizm ruhudur. Leninizm bize, dünya devriminin, ancak kapitalist ülkelerin proletaryasının sömürge ve yarı sömürge halkların kurtuluş mücadelesini desteklemesiyle ve sömürge ve yarı-sömürgelerin proletaryasının da kapitalist ülkelerin proletaryasını desteklemesiyle başarıya ulaşacağını öğretir.² Bethune yoldaş, bu Leninist çizgiyi pratiğe uyguladı. Biz Çin komünistleri de pratiğimizde bu çizgiyi izlemeliyiz. Bütün kapitalist ülkelerin proletaryasıyla, Japonya'nın, İngiltere'nin, Amerika Birleşik Devletleri'nin, Almanya'nın, İtalya'nın ve bütün kapitalist ülkelerin pro-

1. Ünlü cerrah Norman Bethune, Kanada Komünist Partisi üyesiydi. Alman ve İtalyan faşist haydutları 1936'da İspanya'yı işgal ettiğinde, Norman Bethune cepheye gitti ve anti-faşist İspanya halkı için çalıştı. Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nda Çin halkına yardım etmek için bir tıp ekibinin başında Çin'e geldi ve 1938 ilkbaharında Yenan'a vardı. Hemen ardından Şensi-Cahar-Hopey sınır bölgesine gitti. Coşkun bir enternasyonalizm ve yüce bir komünizm ruhuyla dolu olarak, Kurtarılmış Bölgelerin ordusuna ve halkına iki yıl kadar hizmet etti. Yaralı askerleri ameliyat ederken kan zehirlenmesinden 12 Kasım 1939'da Hopey Eyaleti'ndeki Vangsien'de öldü.

2. Bkz. J.V. Stalin, «Leninizmin Ülkeleri», *Leninizmin Sorunları*, İng. bas., FLPH, Moskova, 1954, s. 70-79

letaryasıyla birleşmeliyiz. Çünkü emperyalizmi alt etmenin, milletimizi ve halkımızı kurtarmanın, dünyanın öbür milletlerini ve halklarını kurtarmanın tek yolu budur. Dar anlamda milliyetçiliğe ve dar anlamda yurtseverliğe karşı çıkan enternasyonalizm; bizim enternasyonalizmimiz budur.

Bethune yoldaşın ruhu, kendini hiç düşünmeksizin tamamen başkalarına adanması, çalışmasındaki yüce sorumluluk duygusunda ve bütün yoldaşlara ve halka gösterdiği içtenlikte ifadesini bulur. Her komünist ondan ders almalıdır. Çalışmalarında sorumsuz hareket eden, ağırdan kaçıp hafifi seçen ve zor görevleri başkalarının üzerine atarak kendilerine kolay görevleri seçen kişiler az değildir. Bunlar daima başkalarından önce kendilerini düşünürler. Ufak bir katkıda buldukları zaman, gururla kabarırlar ve başkalarının gözünden kaçacak korkusuyla böbürlenir dururlar. Yoldaşlara ve halka karşı hiç yakınlık duymazlar; soğuk, ilgisiz ve duygusuzdurlar. Aslında bunlar komünist değildirler ya da en azından kendisini davaya adanmış komünistler olarak görülemezler. Cepheden dönenler arasında, Bethune'un adı geçtiğinde hayranlığını belirtmeyen ve onun ruhu karşısında etkilenmeyen yoktu. Şansi-Cahar-Hebey sınır bölgesinde, asker ya da sivil, Dr. Bethune tarafından tedavi edilen ya da onun nasıl çalıştığını gören herkes ondan etkilenmişti. Her komünist, bu gerçek komünist ruhunu Bethune yoldaştan öğrenmelidir.

Bethune yoldaş bir hekimdi, insanları iyileştirme sanatı onun mesleği ve Sekizinci Yol Ordusu'nun tıbbi hizmetinde önemli bir yer tutan bu hüncrini sürekli olarak mükemmelleştiriyordu. Yeni bir şey gördükleri anda işlerini değiştirmek isteyen, teknik işleri yararsız ve gelecek vaat etmeyen işler olarak gören kimselere, onun ortaya koyduğu örnek çok iyi bir derstir.

Bethune yoldaşla sadece bir kez karşılaştım. Daha sonraları bana birçok mektup yazdı. Ama çok meşguldüm, ona ancak bir tek mektup yazabildim ve onun da eline geçip geçmediğini bilmiyorum. Ölümüne çok üzüldüm. Şimdi hepimiz onu anıyoruz. Bu, onun ruhunun, bize nasıl derin bir esin kaynağı olduğunu gösterir. Hepimiz ondan, ne olur-

sa olsun kendimizi hiç düşünmemeyi öğrenmeliyiz. Bu ruha sahip olan herkes halka çok yararlı olabilir. Bir kimsenin yeteneği az ya da çok olabilir; ama o kimse bu ruha sahipse, daha şimdiden mert ve dürüst, sağlam bir ahlaka sahip, bayağı çıkarlardan arınmış ve halka yararlı bir insandır.

YENİ DEMOKRASİ ÜZERİNE

Ocak 1940

I. ÇİN NEREYE GİDİYOR?

Direnme Savaşı başladığından bu yana ülkenin dört bir yanında bir canlılık hüküm sürmektedir, içine düşülen çıkmazdan kurtulmanın yolunun bulunduğunu herkes hissediyor ve insanlar artık çaresizlik içinde boyunlarını bükmüyorlar. Ne var ki, son zamanlarda ortalık yeniden, uzlaşmacılığın ve anti-komünizmin tozu dumaniyla doldu ve halk bir kere daha şaşkına döndü. Bundan en kolay ve en başta etkilenecek olanlar aydınlar ve genç öğrencilerdir. Aynı soru yeniden ortaya çıkmaktadır: Ne yapmalı? Çin nereye gidiyor? Bu yüzden *Çin Kültürü*'nün¹ yayına başlaması dolayısıyla ülke içerisindeki siyasi ve kültürel akımların açıklığa kavuşturulması yararlı olabilir. Ben kültür sorunlarında acemi sayılırım; bu sorunları incelemek istiyorum, ama buna daha yeni başladım. Bereket versin, Yenan'da bu konuyu kapsamlı bir şekilde ele almış olan pek çok yoldaş var, onun için benim ortaya koyduğum kabataslak görüşler, tiyatrodan önce çalan zilin görevini görebilir. Gözlemlerimiz, ülkenin ileri kültür işçileri için bir nebze doğruluk payı taşıyabilir ve kendi değerli katkılarını öne sürmeleri için alçakgönüllü bir uyarı görevini yerine getirebilir; onların, milli ihtiyaçlarımızı karşılayacak doğru sonuçlara varılması için tartışmaya katılacaklarını umuyoruz. Bilimsel tutum, «gerçeği olgularda aramak»tır ve kendini beğenmiş bir şekilde yanılmaz olduğunu ilan ederek insanlara nutuk çekmekle hiçbir zaman hiçbir şey halledilmez. Milletimizin karşılaştığı felaketler son derece ciddidir ve ancak bilimsel bir yaklaşım ve sorumluluk duygusu onu

1. *Çin Kültürü*, Ocak 1940'ta Yenan'da yayımlanmaya başlayan bir dergidir, bu makale derginin ilk sayısında çıkmıştır.

kurtuluşa götürebilir. Bir tek gerçek vardır ve insanın o gerçeğe varıp varmadığı, öznel bir şekilde böbürlenmeye değil, nesnel pratiğe bağlıdır. Gerçeğin tek ölçütü, milyonlarca insanın devrimci pratiğidir. Bence bu, *Çin Kültürü*'nün tutumu olarak kabul edilebilir.

II. YENİ BİR ÇİN KURMAK İSTİYORUZ

Biz komünistler, uzun yıllardır, siyasi ve ekonomik bir devrim için olduğu kadar bir kültür devrimi için de mücadele ettik. Hedefimiz Çin milleti için yeni bir toplum ve yeni bir devlet inşa etmektir. Bu yeni toplumun ve yeni devletin, yalnız yeni bir siyaseti ve yeni bir ekonomisi değil, aynı zamanda yeni bir kültürü de olacaktır. Başka bir deyişle, yalnız, siyasi yönden ezilen ve ekonomik yönden sömürülen Çin'i, siyasi yönden özgür ve ekonomik yönden kalkınmış bir Çin haline getirmek istemekle kalmıyor, aynı zamanda eski kültürün baskısı altında cahil ve geri bırakılan Çin'i yeni bir kültürün hüküm sürdüğü aydınlanmış ve ileri bir Çin haline getirmek istiyoruz. Kısacası, yeni bir Çin kurmak istiyoruz. Kültür alanında hedefimiz, yeni bir milli Çin kültürü inşa etmektir.

III. ÇİN'İN TARİHİ ÖZELLİKLERİ

Biz yeni bir milli kültür inşa etmek istiyoruz, ama bu nasıl bir kültür olmalıdır?

Her kültür (bir ideolojik biçim olarak), belli bir toplumun siyasetinin ve ekonomisinin yansımasıdır. Öbür yandan bunlardan birincisinin ikinci üzerinde olağanüstü bir etkisi vardır; ekonomi temeldir ve siyaset ekonominin yoğunlaşmış ifadesidir.² Kültürün siyaset ve ekonomiyle olan ilişkisi ve siyasetin ekonomiyle olan ilişkisi konusunda temel görüşümüz budur. Dolayısıyla, kültür biçimi önce siyasi ve ekonomik biçim tarafından belirlenir ve ancak ondan sonra söz konusu siyasi ve ekonomik biçim üzerinde işlemeye ve onu etkilemeye başlar. Marks şöyle der: «İnsanların varlıklarını belirleyen, bilinçleri değil; tam tersine bilinçlerini belirleyen, toplumsal varlıklarıdır.»³ Ayrıca şunu da belirtir: «Filozoflar dünyayı sadece çeşitli

2. Bkz. V.İ. Lenin, «Bir Kere Daha Sendikalar, Şimdiki Durum ve Troçki ile Buharin'in Hataları Üzerine», *Seçme Eserler*, Cilt 9, İng. bas., International Publishers, New York, 1943, s. 54

şekillerde yorumlamışlardır; oysa sorun onu *değiştirmek*»⁴ Bu bilimsel tanımlamalar, insanlık tarihinde ilk kez, bilinç ile varlık arasındaki ilişki sorununu doğru bir şekilde çözmüştür ve bunlar, daha sonra Lenin tarafından çok derin bir şekilde geliştirilen dinamik devrimci bilgi teorisinin temel kavramlarıdır. Bu teori, bilgiyi gerçekliğin yansıması olarak alır. Çin'in kültür sorunlarını tartışırken bu temel kavramları aklımızda tutmalıyız.

Böylece, tasfiye etmek istediğimiz eski milli kültürün gerici unsurlarının, eski milli siyaset ve ekonominin ayrılmaz bir parçası olduğu; öte yandan, inşa etmek istediğimiz yeni milli kültürün de yeni milli siyaset ve ekonominin ayrılmaz bir parçası olduğu apaçık görülmektedir. Çin milletinin eski siyaseti ve ekonomisi, onun eski kültürünün temelini meydana getirmektedir; aynı şekilde yeni siyaseti ve ekonomisi de onun yeni kültürünün temelini meydana getirecektir.

Çin'in eski siyaseti ve ekonomisi nedir? Ve Çin'in eski kültürü nedir?

Çu ve Çing Hanedanlarından itibaren Çin toplumu, feodal bir siyasete ve feodal bir ekonomiye sahip olan feodal bir toplumdur. Hâkim kültür de, siyaseti ve ekonomiyi yansıtan feodal kültürdür.

Yabancı kapitalizmin istilasından ve Çin toplumundaki kapitalist unsurların giderek gelişmesinden itibaren, ülke adım adım değişerek sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal bir toplum haline gelmiştir. Çin bugün, Japon işgali altında bulunan bölgelerde sömürge, Guomindang bölgelerinde ise esas olarak yarı-sömürge ve iki bölgede de esas olarak feodal ya da yarı-feodaldır. İşte günümüz Çin toplumunun niteliği ve ülkemizdeki durum budur. Bu toplumun siyaseti ve ekonomisi esas olarak, sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodaldır ve siyaset ile ekonomiyi yansıtan hâkim kültür de gene sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal bir nitelik taşır.

Bizim devrimimiz tamamen bu hâkim siyasi, ekonomik ve kültürel biçimlere yöneltilmiştir. Biz eski sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal siyaset ve ekonomiden ve onların hizmetindeki eski kültürden

3. Karl Marks, «Ekonomi Politigin Eleştirisine Katkıya Önsöz», Marks-Engels, *Seçme Eserler*, Cilt 1, İng. bas., FLPH, Moskova, 1958, s. 363

4. Karl Marks. «Feuerbach Üzerine Tezler», Marks - Engels, *Seçme Eserler*, Cilt 2, İng. bas., FLPH, Moskova, 1958, s. 405

kurtulmak istiyoruz. Ve yerine, bunların tam tersi olan Çin milletinin yeni siyasetini, yeni ekonomisini ve yeni kültürünü inşa etmek istiyoruz.

Öyleyse Çin milletinin yeni siyaseti, yeni ekonomisi ve yeni kültürü nedir?

Çin devrimi kendi tarihî süreci içerisinde iki aşamadan, birinci olarak, demokratik devrim ve ikinci olarak sosyalist devrim aşamasından geçmek zorundadır. Ve nitelikleri gereği bunlar iki ayrı devrimci süreçtir. Buradaki demokrasi, eski sınıflamaya dahil olan, eski demokrasi değildir; tersine yeni sınıflamaya giren, Yeni Demokrasidir.

Dolayısıyla Çin'in yeni siyasetinin, Yeni Demokrasinin siyaseti, Çin'in yeni ekonomisinin Yeni Demokrasinin ekonomisi ve Çin'in yeni kültürünün de Yeni Demokrasinin kültürü olduğu söylenebilir.

Günümüzdeki Çin devriminin tarihi özellikleri bunlardır. Çin devrimine katılan herhangi bir siyasi parti grup ya da kişi bunu kavramadığı takdirde, Çin devrimini yönetmeyi ve zafere ulaştırmayı başaramayacak, halk tarafından bir kenara atılacak ve kaderine yankamakla kalacaktır.

IV. ÇİN DEVRİMİ

DÜNYA DEVRİMİNİN BİR PARÇASIDIR

Çin devriminin tarihi özelliği, demokrasi ve sosyalizm olmak üzere iki aşamaya bölünmüş olmasıdır; birincisi artık genel anlamda demokrasi değil, Çin tipi bir demokrasi, yeni ve özel tipte bir demokrasi, yani Yeni Demokrasidir. Öyleyse bu tarihi özellik nasıl meydana gelmiştir? Geçen yüzyıldan beri var olan bir şey midir, yoksa daha yakın zamana mı aittir?

Çin'in ve dünyanın tarihî gelişmesinin kısa bir incelemesi bu, özelliğin Afyon Savaşı'ndan hemen sonra değil; ancak Birinci Emperyalist Dünya Savaşı'ndan ve Rusya'daki Ekim Devrimi'nden sonra şekillenmeye başladığını gösterir. Şimdi bunun oluşma sürecini inceleyelim.

Günümüz Çin toplumunun sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal niteliğinden Çin devriminin iki aşamaya bölünmesi gerektiği sonucu çıkar. Birinci adım, sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal toplum bi-

çimini bağımsız, demokratik bir toplum haline getirmektir. İkinci adım ise, devrimi ilerletmek ve sosyalist bir toplum inşa etmektir. Şu anda Çin devrimi birinci adımı atmaktadır.

Birinci adım için hazırlık dönemi 1840'taki Afyon Savaşı'yla, yani feodal Çin toplumunun, yarı-sömürge ve yarı-feodal bir toplum haline gelmeye başlamasıyla açıldı. Bunu Tayping İlahî Krallığı Hareketi, Çin-Fransız Savaşı, Çin-Japon Savaşı, 1898 Reform Hareketi, 1911 Devrimi, 4 Mayıs Hareketi, Kuzey Seferi, Toprak Devrimi Savaşı ve şimdiki Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı izledi. Bunların tümü bütün bir yüzyılı kaplamıştır ve bunlar, Çin halkının bağımsız, demokratik bir toplum inşa etmek ve birinci devrimi tamamlamak için emperyalizme ve feodal güçlere karşı çeşitli zamanlarda ve değişen ölçülerde yürüttüğü mücadeleler oldukları için bir anlamda o birinci adımı temsil ederler. 1911 Devrimi, bu devrimin daha tam anlamda başlangıcıydı. Toplumsal niteliği bakımından bu devrim bir proleter sosyalist devrim değil, bir burjuva demokratik devrimdir. Daha tamamlanmamıştır ve hâlâ büyük çabalar gerektirmektedir, çünkü bugün bile düşmanları hâlâ çok güçlüdür. Dr. Sun Yatsen «devrim henüz tamamlanmamıştır, bütün yoldaşlarım mücadeleye devam etmelidir» derken burjuva demokratik devrimden söz etmekteydi.

Ne var ki, 1914'teki Birinci Emperyalist Dünya Savaşı'nın patlak vermesinden sonra ve 1917'deki Rus Ekim Devrimi'nin sonucu olarak yeryüzünün altıda birini kaplayan topraklar üzerinde sosyalist bir devletin kurulmasıyla, Çin'in burjuva demokratik devriminde bir değişiklik oldu.

Bu olaylardan önce, Çin'in burjuva demokratik devrimi, eski burjuva demokratik dünya devrimi sınıflamasına giriyordu ve bunun bir parçasıydı.

Bu olaylardan sonra, Çin burjuva demokratik devrimi bir değişiklik geçirmiş ve burjuva demokratik devrimlerinin yeni sınıflamasına dahil olmuştur. Devrimci güçlerin mevzilenişi açısından ise, bu devrim proleter sosyalist dünya devriminin bir parçasıdır.

Neden? Çünkü Birinci Emperyalist Dünya Savaşı ve ilk muzaffer sosyalist devrim, Ekim Devrimi, dünya tarihinin bütün gidişini değiştirmiş ve yeni bir çağ açmıştır.

Bu çağda, dünya kapitalist cephesi yeryüzünün bir bölümünde (dünyanın altıda birinde) çökmüş ve geri kalan yerlerde ise kendi çürümüşlüğüne açıkça gözler önüne sermiştir. Kapitalizmin hüküm sürdüğü ülkeler varlıklarını sürdürebilmek için her zamankinden daha fazla sömürge ve yarı-sömürgelere dayanmak zorundadırlar; sosyalist bir devlet kurulmuş ve bütün sömürgelerle yarı-sömürgelerin kurtuluş hareketlerini etkin olarak desteklemeye hazır olduğunu ilan etmiştir; kapitalist ülkelerdeki proletarya kendisini sosyal demokrat partilerin sosyal-emperyalist etkilerinden kararlı bir şekilde kurtarmakta ve sömürgelerle yarı-sömürgelerdeki kurtuluş hareketlerini desteklediğini ilan etmektedir. Bu çağda bir sömürge ya da yarı-sömürge emperyalizme, yani uluslararası burjuvaziye ya da uluslararası kapitalizme yöneltmiş her devrim, artık burjuva demokratik dünya devriminin eski sınıflamasına değil, yeni sınıflamasına girer. Böyle bir devrim artık eski burjuva ya da kapitalist dünya devriminin bir parçası değil yeni dünya devriminin, proleter sosyalist dünya devriminin bir parçasıdır. Böyle devrimci sömürge ve yarı-sömürgelere artık dünya kapitalizminin karşı-devrimci cephesinin müttefikleri gözüyle bakılamaz; bunlar dünya sosyalizminin devrimci cephesinin müttefikleri olmuşlardır.

Sömürge ve yarı-sömürge bir ülkede böyle bir devrim, birinci aşaması ya da birinci adımı sırasında, toplumsal niteliği bakımından temelde hâlâ burjuva demokratik olduğu ve nesnel hedefi kapitalizmin gelişmesi için yolu açmak olduğu halde artık, burjuvazinin diktatörlüğü altında kapitalist bir toplum ve kapitalist bir devlet kurmak amacıyla burjuvazinin önderlik ettiği eski tipte bir devrim değildir. Bu devrim, birinci aşamada, yeni demokratik bir toplum ve bütün devrimci sınıfların ortak diktatörlüğü altında bir devlet kurmak amacıyla proletaryanın önderlik ettiği yeni tipte bir devrimdir. Böylece bu devrim, gerçekte, sosyalizmin gelişmesi için daha da geniş bir yol açma görevini yerine getirir. Bu devrimin gelişme süreci içinde, düşman tarafında ve müttefiklerimizin saflarında meydana gelen değişikliklerden dolayı, birkaç alt aşama daha olabilir, ama devrimin temel niteliği değişmez.

Böyle bir devrim, emperyalizmin temellerini hedef alır ve bu yüz-

den emperyalizm, onu hoş görmez, ona karşıdır. Buna karşılık, sosyalizm ondan yanadır ve sosyalizmin anavatanıyla uluslararası sosyalist proletarya onu destekler.

Bu yüzden, böyle bir devrim kaçınılmaz olarak proleter sosyalist dünya devriminin bir parçası olur.

«Çin devrimi dünya devriminin bir parçasıdır» şeklindeki doğru tez daha 1924-1927 yıllarında Çin'in Birinci Büyük Devrimi sırasında öne sürülmüştü. Bu tez, Çin komünistleri tarafından öne sürülmüş ve o günkü anti-emperyalist ve anti-feodal mücadeleye katılan herkes tarafından onaylanmıştı. Ne var ki, bu tezin taşıdığı önem, o günlerde tam olarak açıklığa kavuşturulmamış ve dolayısıyla oldukça belirsiz bir şekilde kavranmıştı.

Burada geçen «dünya devrimi» sözü, artık eski dünya devrimi değildir. Çünkü eski burjuva dünya devrimi çoktan tarihe karışmıştır; bu söz bugün yeni dünya devrimini, sosyalist dünya devrimini ifade eder. Aynı şekilde, onun «bir parçasını» meydana getirmek demek, eski burjuva devriminin değil, yeni sosyalist devrimin bir parçasını meydana getirmek demektir. Bu hem Çin, hem de dünya tarihinde eşi görülmemiş olağanüstü bir değişikliktir.

Çin komünistleri tarafından öne sürülen bu doğru tez, Stalin'in teorisine dayanır.

Stalin, daha 1918 yılında, Ekim Devrimi'nin birinci yıldönümünü kutlayan bir makalesinde şöyle yazmıştı:

Ekim Devrimi'nin dünya çapındaki büyük önemi, esas olarak şu gerçekte yatar:

1) Milli meselenin ufkunu genişletmiş ve bunu, Avrupa'da milli baskıya karşı mücadele gibi özel bir sorun olmaktan çıkarıp ezilen halkları, sömürgeleri ve yarı-sömürgeleri emperyalizmden kurtarmak gibi genel bir sorun haline getirmiştir.

2) Onların kurtuluşları için geniş olanaklar yaratmış ve kurtuluşa giden doğru yolu açmıştır; böylelikle Batının ve Doğunun ezilen halklarının kurtuluş davasını büyük ölçüde kolaylaştırmış ve hepsini, emperyalizme karşı verilen muzaffer ortak mücadele akımı içine çekmiştir:

3) Ekim Devrimi, dünya emperyalizmine karşı, Batının pro-

leterlerinden başlayıp, Rus Devrimi'nden geçerek Doğunun ezilen halklarına kadar ulaşan, yeni bir devrimler cephesi yaratarak *sosyalist batı ile köleleştirilmiş Doğu arasında bir köprü kurmuştur*⁵

Stalin, bu yazıyı yazdığı tarihten sonra, sömürge ve yarı-sömürgelerdeki devrimlerin eski sınıflamadan çıkararak proleter sosyalist devrimin bir parçası haline geldikleri teorisini tekrar tekrar açıklığa kavuşturmuştur. En berrak ve kesin açıklama, 30 Haziran 1925 tarihinde yayınlanan ve Stalin'in zamanın Yugoslav milliyetçilerine karşı sürdürdüğü polemikleri içeren bir makalede yapılmıştır. «Bir Kere Daha Milli Mesele Üzerine» adını taşıyan bu makale, Çang Çungşi tarafından çevrilen ve *Stalin, Milli Mesele Üzerine* adını taşıyan bir kitapta yer almaktadır. Aşağıdaki bölüm bu kitaptan aktarılmıştır:

Semiç, Stalin'in 1912 yılı sonunda yazılan *Marksizm ve Milli Mesele* yazısındaki bir yere dayanıyor. Orada şöyle deniyor: «*Yükselen kapitalizm şartlarında, milli mücadele burjuva sınıfları arasında bir mücadeledir.*» Görünüşe göre Semiç, bu suretle, bugünkü tarihi koşullarda, milli hareketin sosyal anlamının belirlenmesinde kendi formülünün doğru olduğuna işaret etmek istiyor. Ancak, Stalin'in yazısı, emperyalist savaştan önce, milli mesele Marksistlerin gözünde henüz dünya çapında bir mesele değilken, Marksistlerin temel talebinin, kendi kaderini tayin hakkı talebinin proletarya devriminin bir parçası olarak değil, burjuva demokratik devrimin bir parçası olarak anlaşıldığı zamanda yazıldı. Uluslararası durumun, o zamandan beri temelden değiştiğini, bir yandan savaşın, öte yandan Rusya'daki Ekim Devrimi'nin milli meseleyi burjuva demokratik devrimi meselesinin bir parçası olmaktan çıkarıp, proleter sosyalist devrimi meselesinin bir parçası haline getirdiğini görmek istememek gülünç oluyordu. Daha 1916 Ekim'inde Lenin, «Kendi Kaderini Tayin Tartışmasının Sonuçları» adlı yazısında, milli meselenin önemli noktasının, kendi kaderini tayin hakkı noktasının, genel de-

5. J.V. Stalin, «Ekim Devrimi ve Milli Mesele», *Eserler*, Cilt 4, İng., bas., FLPH Moskova, 1953, s. 169-170

mokratik hareketin bir parçası olmaktan çıktığını, artık genel proleter sosyalist devrimin ayrılmaz bir parçası olduğunu söylüyordu. Burada gerek Lenin'in, gerekse Rus komünizminin diğer temsilcilerinin milli mesele konusundaki çalışmalarına değinmek istemiyorum bile. Bütün bunlardan sonra Semiç'in, Stalin'in Rusya'da *burjuva* demokratik devrimi döneminde yazılmış olan yazısındaki bilinen yere dayanmasının bugün, yeni tarihi durum dolayısıyla yeni bir aşamaya, *proleter* devrimi aşamasına girdiğimiz bir zamanda ne anlamı olabilir? Sadece şu anlamı olabilir: Semiç, yer ve zaman dışında, yaşanan tarihi durumdan bağımsız olarak alıntı yapıyor ve bununla diyalektiğin temel gereklerine aykırı hareket ediyor ve bir tarihi durumda doğru olanın, başka bir tarihi durumda yanlış olabileceğini dikkate almıyor...⁶

Buradan da, iki türden dünya devrimi olduğu ve birincisinin burjuva ya da kapitalist sınıflamaya girdiği görülür. Bu türden dünya devrimi çağı çoktan tarihe karışmıştır; daha 1914'te Birinci Emperyalist Dünya Savaşı patlak verdiği ve özellikle 1917'de Ekim Devrimi meydana geldiği zaman son bulmuştur. İkinci tür, yani proleter sosyalist dünya devrimi bundan sonra başlamıştır. Bu devrimin temel gücü kapitalist ülkelerin proletaryası, müttefikleri de sömürge ve yarı-sömürgelerin ezilen haklarıdır. Ezilen bir millette hangi sınıflar, hangi partiler ya da hangi kişiler devrime katılırsa katılsın ve bunlar sorunun bilincinde olsunlar ya da olmasınlar, sorunu kavrasınlar ya da kavramasınlar, emperyalizme karşı çıktıkları sürece, onların devrimi proleter sosyalist dünya devriminin bir parçası haline gelir ve kendileri de bu devrimin müttefiki olurlar.

Bugün Çin devrimi daha da büyük bir önem kazanmıştır. Bugün, kapitalizmin ekonomik ve siyasi buhranlarının dünyayı gitgide daha çok İkinci Dünya Savaşı'na doğru sürüklediği; Sovyetler Birliği'nin sosyalizmden komünizme geçiş dönemine vardığı ve bütün dünya proletaryası ile ezilen milletlere, emperyalist savaşa ve kapitalist ge-

6. J.V. Stalin, «Bir Kere Daha Milli Mesele Üzerine», *Proletarya Devrimi Çağında Milli Mesele*, Kaynak Yayınları, İstanbul, 1992.

riciliğe karşı mücadelelerinde hem önderlik, hem yardım edebileceği; kapitalist ülkelerin proletaryasının kapitalizmi devirip sosyalizmi kurmaya hazırlandığı ve Çin'de proletaryanın, köylülüğün, aydınların ve küçük burjuvazinin diğer kesimlerinin Çin Komünist Partisi'nin önderliği altında muazzam bir bağımsız siyasi güç haline geldiği bir zamanda yaşıyoruz. İçinde bulunduğumuz bu durumda, Çin devriminin dünya çapında daha da büyük bir önem kazandığını söylemek doğru olmaz mı? Bence doğru olur. Çin devrimi, dünya devriminin çok önemli bir parçası haline gelmiştir.

Çin devrimi bu birinci aşamada (birçok alt aşamasıyla birlikte) yeni tipte bir burjuva demokratik devrim olduğu ve toplumsal niteliği bakımından henüz bir proleter sosyalist devrim olmadığı halde, çoktan beri proleter sosyalist dünya devriminin bir parçası olmuştur ve hatta bugün bu dünya devriminin çok önemli bir parçası ve büyük bir müttefikidir. Devrimimizin birinci adımı ya da aşaması, kesinlikle, Çin burjuvazisinin diktatörlüğü altında kapitalist bir toplum kurulması değildir ve olamaz da; devrimimiz, Çin proletaryasının önderliğinde Çin'in bütün devrimci sınıflarının ortaklaşa diktatörlüğü altında yeni demokratik bir toplumun kurulmasıyla sonuçlanacaktır. O zaman devrim, Çin'de sosyalist bir toplumun kurulacağı ikinci aşamasına doğru ilerletilecektir.

Bu, günümüz Çin devriminin (1919'daki 4 Mayıs Hareketi'nden itibaren) son yirmi yılın yeni devrimci sürecinin temel niteliği ve somut yaşayan özüdür.

V. YENİ DEMOKRASİNİN SİYASETİ

Çin devriminin yeni tarihî özelliği, birincisi yeni demokratik devrim olmak üzere, iki aşamaya bölünmüş olmasıdır. Bu, yurtiçindeki siyasi ve ekonomik ilişkilerde somut olarak nasıl ifadesini bulur? Bu konuyu ele alalım.

1919'daki 4 Mayıs Hareketi'nden önce (bu olay, 1914'teki Birinci Emperyalist Dünya Savaşı'ndan ve 1917'deki Rus Ekim Devrimi'nden sonra meydana gelmiştir) burjuva demokratik devrimin siyasi önderleri, (aydınları aracılığıyla) küçük burjuvazi ve burjuvaziydi. Çin proletaryası henüz uyanmış ve bağımsız bir sınıf gücü olarak siyaset

sahnesine çıkmamış, ama devrimde sadece küçük burjuvazinin ve burjuvazinin izleyicisi olarak yer almıştı. 1911 Devrimi sırasında proletarya işte bu durumdaydı.

4 Mayıs Hareketi'nden sonra ise, milli burjuvazi devrime katılmaya devam ettiği halde, Çin burjuva demokratik devriminin siyasi önderi artık burjuvazi değil, proletaryaydı. Çin proletaryası, olgunlaşması sonucu ve Rus Devrimi'nin etkisiyle hızla bağımsız bir uyanmış bir siyasi güç haline geldi. «Kahrolsun emperyalizm» sloganını ve burjuva demokratik devrimin bütünü için geniş kapsamlı bir programı öne süren, Çin Komünist Partisi'ydi. Toprak Devrimini gerçekleştiren de sadece ve sadece Çin Komünist Partisi'ydi.

Çin milli burjuvazisi, sömürge ve yarı-sömürge bir ülkenin burjuvazisi olduğu ve emperyalizm tarafından ezildiği için emperyalizm çağında bile, emperyalistlere ve bürokratlarla savaş ağalarının yerli hükümetlerine karşı (ikincisine karşı çıkma örnekleri, 1911 Devrimi ve Kuzey Seferi dönemlerinde bulunabilir) belli dönemlerde ve belli ölçülerde, belli bir devrimci niteliği sürdürür ve karşı çıkmaya hazır olduğu düşmanlara karşı proletarya ve küçük burjuvaziyle ittifak kurabilir. Bu bakımdan Çin burjuvazisi, eski Çarlık Rusyasındaki burjuvaziden ayrılır. Çarlık Rusyası başka ülkelere saldırıda bulunan askeri-feodal bir emperyalizm olduğu için, Rus burjuvazisi devrimci bir nitelikten yoksundu. Orada proletaryanın görevi, burjuvaziyle birleşmek değil, ona karşı çıkmaktı. Ama Çin milli burjuvazisinin belli dönemlerde ve belli ölçülerde devrimci bir niteliği vardır, çünkü Çin saldırıya uğrayan sömürge ve yarı-sömürge bir ülkedir. Burada proletaryanın görevi, milli burjuvazinin devrimci niteliğini göz önünde tutarak onunla emperyalizme ve bürokrat ve savaş ağası hükümetlerine karşı bir birleşik cephe kurmaktır.

Bunun yanı sıra, Çin milli burjuvazisinin, sömürge ve yarı-sömürge bir ülkede bulunduğu ve dolayısıyla ekonomik ve siyasi yönden son derece çelimsiz bir burjuvazi olduğu için devrimin düşmanlarıyla uzlaşma eğilimi taşıması gibi bir niteliği de vardır. Devrime katıldığı zaman bile emperyalizmden tamamen kopmaya yanaşmaz ve üstelik köylük bölgelerde toprak rantı yoluyla sürdürülen sömürüyle çok yakından ilişkisi vardır. Dolayısıyla emperyalizmi ve

hele feodal güçleri kesin bir şekilde devirmeyi ne ister, ne de bunu yapabilecek durumdadır. Bu yüzden, Çin'in burjuva demokratik devriminin iki temel sorunu ya da görevi, milli burjuvazi tarafından çözülemez ya da gerçekleştirilemez. Guomindang tarafından temsil edilen Çin büyük burjuvazisi ise, 1927'den 1937'ye kadar olan uzun dönem boyunca emperyalistlerin kucağından inmemiş ve devrimci halka karşı feodal güçlerle ittifak yapmıştır. 1927'den itibaren bir süre için Çin milli burjuvazisi de karşı devrimin peşine takılmıştı. Şimdiki Japonya'ya karşı savaş sırasında büyük burjuvazinin Vang Cingvey tarafından temsil edilen kesimi düşmana teslim olmuş ve bu da büyük burjuvazinin yeni bir ihanetini oluşturmuştur. Öyleyse bu bakımdan Çin'deki burjuvazi, Avrupa ve Amerika ülkelerindeki ve özellikle Fransa'daki daha önceki burjuvaziden ayrılır. O ülkelerdeki ve özellikle Fransa'daki burjuvazi hâlâ devrimci çağında iken burjuva devrimi görece köklü bir nitelik taşımaktaydı, oysa Çin'deki burjuvazi bu ölçüde köklü olmaktan bile uzaktır.

Bir yanda, devrime katılma olasılığı, öbür yanda devrim düşmanlarıyla uzlaşma eğilimi: işte Çin burjuvazisinin ikili niteliği budur ve önünde her iki yol da açıktır. Avrupa ve Amerika'nın tarihindeki burjuvazi bile bu ikili niteliğe sahipti. Büyük bir düşmanla karşılaştıkları zaman, düşmana karşı işçiler ve köylülerle birleşmişler, ama köylüler ve işçiler uyanınca yüzgeri ederek işçilere ve köylülere karşı düşmanla birleşmişlerdir. Bu, dünyanın her yerindeki burjuvazi için geçerli olan genel bir kuraldır, ancak Çin burjuvazisinde bu özellik daha da belirgindir.

Çin'de, emperyalizmi ve feodal güçleri yıkmak için kim halka önderlik etmeyi başarır, halkın güvenini onun kazanacağı açıktır: çünkü bu ikisi ve özellikle emperyalizm, halkın can düşmanıdır. Bugün, Japon emperyalizmini kovmak ve demokratik bir yönetim kurmak için halka kim önderlik ederse, o, halkın kurtarıcısı olacaktır. Tarih, Çin burjuvazisinin bu sorumluluğu taşıyamayacağını ve bunun kaçınılmaz olarak proletaryanın omuzlarına yükleneceğini kanıtlamıştır.

Dolayısıyla Çin'in kaderini belirleyen temel güçlerin proletarya, köylülük, aydınlar ve küçük burjuvazinin öbür kesimleri olduğu açıktır. Bir kısmı şimdiden uyanmış ve geri kalanı da uyanma süreci için-

de olan bu sınıflar, proletarya önder güç olmak üzere, zorunlu olarak Çin demokratik cumhuriyetinin devlet ve hükümet yapısının temel unsurları haline geleceklerdir. Kurmak istediğimiz demokratik Çin cumhuriyeti, bütün anti-emperyalist ve anti-feodal halkın proletarya önderliğindeki ortak diktatörlüğü altında bir demokratik cumhuriyet, yani yeni demokratik bir cumhuriyet, gerçekten devrimci yeni Üç Halk İlkesi'nin ve onun Üç Büyük Siyasetinin cumhuriyeti olmalıdır.

Bu yeni demokratik cumhuriyet, eski demokratik biçim olan ve zaten günü geçmiş bulunan burjuva diktatörlüğü altındaki eski Avrupa-Amerikan tipi kapitalist cumhuriyetten farklı olacaktır. Öte yandan, SSCB'de daha şimdiden gelişip sarpilmeye başlayan proletarya diktatörlüğü altındaki Sovyet tipi sosyalist cumhuriyetten de farklı olacaktır. Bu Sovyet tipi sosyalist cumhuriyet, bütün kapitalist ülkelerde kurulacak ve kuşkusuz sanayisi gelişmiş bütün ülkelerdeki devlet ve hükümet yapılarının egemen biçimi haline gelecektir. Ancak, belli bir tarihî dönem boyunca bu biçim, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki devrimler için uygun değildir. Öyleyse bu süreç içinde, bütün sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde üçüncü bir devlet biçimi, yani demokratik cumhuriyet kabul edilmelidir. Bu biçim, belli bir tarihî dönem için geçerlidir ve bu yüzden bir geçiş biçimidir; ama gene de zorunlu bir biçimdir ve bundan vazgeçilemez.

Dolayısıyla, dünyadaki çeşitli tipteki devlet sistemleri, siyasi iktidarlarının sınıf niteliğine göre üç temel biçime indirgenebilir: 1) Burjuva diktatörlüğü altındaki cumhuriyetler; 2) Proletarya diktatörlüğü altındaki cumhuriyetler; 3) Birkaç devrimci sınıfın ortak diktatörlüğü altındaki cumhuriyetler.

Birinci tür, eski demokratik devletleri kapsar. Bugün, ikinci emperyalist savaşın patlamasından sonra, burjuvazinin kanlı militarist diktatörlüğü altına girmiş ya da girmekte bulunan kapitalist ülkelerin birçoğunda demokrasinin izine bile rastlanamaz. Toprak ağaları ve burjuvazinin ortak diktatörlüğü altındaki belli ülkeler de bu tür içinde sayılabilirler.

Sovyetler Birliği'nde var olan ikinci türün kapitalist ülkelerde ortaya çıkması için koşullar olgunlaşmaktadır. Gelecekte bu, bir süre için bütün dünyada egemen bir biçim olacaktır.

Üçüncü tür, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin devrimlerinde benimsenmesi gereken geçiş döneminin devlet biçimidir. Bu devrimlerin her birinin kaçınılmaz olarak kendine özgü belli nitelikleri olacaktır, ama bunlar genel bir tema üzerindeki küçük çeşitlemelerdir. Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde yer alan devrimler olduklarına göre, devlet ve hükümet yapıları zorunlu olarak temelde aynı, yani birkaç anti-emperyalist sınıfın ortak diktatörlüğü altındaki yeni demokratik bir devlet olacaktır. Bugünün Çin'inde Japonya'ya karşı birleşik cephe, yeni demokratik devlet biçimini temsil etmektedir. Japonya'ya karşıdır ve anti-emperyalisttir; aynı zamanda birkaç devrimci sınıfın ittifakı olan bir birleşik cephedir. Ama ne yazık ki, savaş bu kadar uzun bir süredir devam ettiği halde, demokrasiyi gerçekleştirme çalışması, Komünist Partisi önderliğindeki Japonya'ya karşı demokratik üs bölgeleri dışında kalan çoğu yerde, daha yeni başlamıştır ve Japon emperyalistleri ülkemizi çiğnemek için bu temel zaafıtan yararlanmışlardır. Eğer bu konuda bir şey yapılmazsa, milli geleceğimiz ciddi bir şekilde tehlikeye düşecektir.

Burada tartışılan sorun, «devlet sistemi» sorunudur. Çing Hanedanının son yıllarından bu yana, 20-30 yıldır süregelen çatışmalardan sonra bile bu sorun hâlâ çözülmüş değildir. Aslında bu, çeşitli toplumsal sınıfların devlet içindeki yeri sorunundan başka bir şey değildir. Burjuvazi, bir kural olarak sınıfların yeri sorununu hasıraltı eder ve «milli» yaftası altında tek sınıf diktatörlüğünü sürdürür. Sorunu bu şekilde hasıraltı etmenin devrimci halka hiçbir yararı yoktur ve sorun onlara açıkça anlatılmalıdır. «Milli» terimine bir diyeceğimiz yok, ama bu terim karşı-devrimcileri ve hainleri içine almamalıdır. Çünkü bugün bizim ihtiyaç duyduğumuz devlet, bütün devrimci sınıfların, karşı-devrimcilerle hainler üzerindeki diktatörlüğüdür.

Modern devletlerdeki sözüm ona demokratik sistem, genellikle burjuvazinin tekelindedir ve sadece halkı ezmeye yarayan bir araç haline gelmiştir. Oysa, Guomindang'ın Demokrasi İlkesi, bir azınlığın özel malı değil de bütün halkın paylaştığı demokratik bir sistem demektir.

Guomindang'ın, 1924'te Guomindang-komünist işbirliği döneminde yapılan I. Milli Kongresi'nin Bildirisindeki resmî açıklama buydu. Guomindang on altı yıldır bu açıklamayı çığnemiş ve dolayısıyla şu anda içinde bulunduğumuz vahim milli buhranı yaratmıştır. Bu, çok büyük bir hatadır ve Guomindang'ın, Japonya'ya karşı savaşın pislikleri arındıran alevleri içerisinde bu hatayı düzelteceğini ummaktayız.

«Yönetim sistemi» sorununa gelince, bu siyasi iktidarın nasıl örgütleneceği sorunudur; şu ya da bu toplumsal sınıfın, düşmanlarına karşı çıkmak ve kendini korumak için, siyasi iktidar mekanizmasını hangi biçimde düzenleyeceği sorunudur. Kendini temsil edecek uygun bir siyasi iktidar organı olmayan hiçbir devlet yoktur. Çin, artık bir halk meclisleri sistemini benimseyebilir, bu sistem, milli halk meclisinden başlayıp eyalet, il, bölge ve kasaba halk meclislerine kadar iner ve her düzeydeki meclis kendi yönetim organlarını seçer. Her devrimci sınıfın devlet içindeki yerine göre doğru dürüst temsil edilmesi, halkın iradesinin doğru ifadesini bulması, devrimci mücadelelerinin doğru yönetilmesi ve Yeni Demokrasi ruhunun doğru bir şekilde dile getirilmesi için cinsiyet, dinî inanç, mülkiyet ya da eğitim ayrımı yapılmaksızın genel ve eşit oy hakkı tanıyan bir sistem kurulmalıdır. Demokratik merkezîyetçilik böyle bir sistemdir. Ancak demokratik merkezîyetçiliğe dayanan bir yönetim, bütün devrimci halkın iradesini tamamen dile getirebilir ve devrimin düşmanlarıyla en etkili bir şekilde mücadele edebilir. Hükümet ve orduda, «azınlığın özel malı olmayı» reddetme ruhu hâkim olmalıdır. Gerçekten demokratik bir sistem olmaksızın bu başlanamaz ve yönetim sistemi ile devlet sistemi arasında uyum sağlanamaz.

Devlet sistemi, bütün devrimci sınıfların ortak diktatörlüğüdür; yönetim sistemi, demokratik merkezîyetçiliktir. Yeni Demokrasi'nin siyaseti ve Yeni Demokratik cumhuriyet budur, Japonya'ya karşı birleşik cephe cumhuriyeti, yeni Üç Halk İlkesi'nin ve onun Üç Büyük Siyaseti'nin cumhuriyeti, ismen olduğu kadar gerçekte de var olan Çin Cumhuriyeti işte budur. Bugün lafta var olan, ama gerçekte olmayan bir Çin Cumhuriyeti'miz vardır ve şimdiki görevimiz bu isme uyacak gerçekliği yaratmaktır.

Devrimci bir Çin'in, Japon istilasına karşı savaşıyan bir Çin'in, mutlaka gerçekleştirmesi gereken iç siyasi ilişkileri bunlardır; bugünkü milli yeniden inşa çalışmamızın tek yönelimi, tek doğru yönelimi budur.

VI. YENİ DEMOKRASİ'NİN EKONOMİSİ

Eğer Çin'de böyle bir cumhuriyet kurulacaksa, sadece siyasetinde değil, aynı zamanda ekonomisinde de yeni demokratik olmalıdır.

Bu cumhuriyet büyük bankaları ve büyük sanayi ve ticaret işletmelerini mülkiyeti altına alacaktır.

Nitelikleri bakımından teknelci olan ya da özel kişiler tarafından yönetilemeyecek kadar büyük olan bankalar, demiryolları ve havayolları gibi girişimler, ister Çinlilere, ister yabancılara ait olsun, özel sermayenin halkın geçim koşullarına hükmetmesini önlemek için devlet tarafından işletilecek ve yönetilecektir; sermayeyi denetlemenin temel ilkesi budur.

Guomindang-komünist işbirliği döneminde yapılan Guomindang'ın 1. Milli Kongresi'nin Bildirisi'nde yer alan bir başka resmî açıklama da budur ve bu yeni demokratik cumhuriyetin ekonomik yapısı için doğru olan siyasettir. Proletaryanın önderliği altındaki yeni demokratik cumhuriyette devlet girişimleri sosyalist bir niteliğe sahip olacak ve bütün milli ekonominin önder gücünü yaratacaktır; ama cumhuriyet, kapitalist özel mülkiyete genel olarak el koymayacak ve «halkın geçim koşullarına hükmetmeyen» kapitalist üretimin gelişmesine engel olmayacaktır. Bunun nedeni Çin ekonomisinin hâlâ çok geri olmasıdır.

Cumhuriyet, toprak ağalarının topraklarına el koymak ve topraksız ya da az topraklı köylülere dağıtmak, Dr. Sun Yatsen'in «toprak işleyenindir» sloganını gerçekleştirmek, köylük bölgelerde feodal ilişkileri ortadan kaldırmak ve toprağı köylülerin özel mülkiyetine geçirmek yolunda birtakım gerekli adımları atacaktır. Köylük bölgelerde, zengin köylü ekonomisine izin verilecektir. «Toprak mülkiyetinin eşitleştirilmesi» siyaseti budur. Bu siyaset açısından «toprak

işleyenindir» sloganı doğrudur. Genel olarak, bu aşamada sosyalist tarım gerçekleştirilmeyecek, ama «toprak işleyenindir» sloganı temelinde geliştirilen çeşitli kooperatif işletmeleri bağrında sosyalizmin unsurlarını taşıyacaktır.

Çin ekonomisi, «sermayenin denetlenmesi» ve «toprak mülkiyetinin eşitleştirilmesi» yolunda gelişmelidir ve hiçbir zaman «bir azınlığın özel malı» olmamalıdır. Bir avuç kapitalistin ve topraktaşının «halkın geçim koşullarına hükmetmesine» hiçbir zaman izin vermemeliyiz; hiçbir zaman Avrupa-Amerika tipi bir kapitalist toplum kurmamalı ya da eski yarı-feodal toplumun yaşamasına izin vermemeliyiz. Kim bu ilerleme çizgisinin tersine hareket etmeye kalkarsa, başarıya ulaşamayacak ve kafasını duvara çarpacaktır.

Devrimci bir Çin'in, Japon saldırısına karşı savaşan bir Çin'in kurmak zorunda olduğu ve kaçınılmaz olarak kuracağı yurtiçi ekonomik ilişkiler bunlardır.

Yeni Demokrasi'nin ekonomisi budur.

Ve Yeni Demokrasi'nin siyaseti, Yeni Demokrasinin ekonomisinin yoğunlaşmış ifadesidir.

VII. BURJUVA DİKTATÖRLÜĞÜNÜN REDDEDİLMESİ

✓ Halkın yüzde 90'ından fazlası, yeni demokratik siyaseti ve yeni demokratik ekonomisi ile böyle bir cumhuriyetten yanadır; başka bir yol yoktur.

Peki, ya burjuva diktatörlüğü altında kapitalist bir topluma giden yol? Avrupa ve Amerika burjuvazisinin izlediği eski yol buydu; ama istesek de istemesek de Çin'in gerek uluslararası gerekse yurtiçi durumu, bu yolun izlenmesine elvermemektedir.

Uluslararası duruma bakacak olursak, bu yol kapanmıştır. Şimdiki uluslararası durum, aslında, kapitalizm ile sosyalizm arasında mücadele durumudur ve kapitalizm gerilerken sosyalizm yükselmektedir. Birinci olarak, uluslararası kapitalizmin ya da emperyalizm, Çin'de burjuva diktatörlüğü altında kapitalist bir toplum kurulmasına izin vermeyecektir. Gerçekten de modern Çin'in tarihi, bir emperyalist saldırı tarihi, Çin'in bağımsızlığına ve kapitalizmi geliştirmesine em-

peryalistlerin karşı çıkmasının tarihidir. Çin'de daha önceki devrimler, emperyalizm onları boğduğu için başarısızlığa uğramış ve sayısız devrim şehidi görevlerini yerine getirememenin acısı içinde ölmüştü. Bugün, güçlü bir Japon emperyalizmi zorla Çin'e girmekte ve Çin'i bir sömürge haline getirmek istemektedir. Ülkemizde Çin, Çin kapitalizmini değil, tersine Japonya, Japon kapitalizmini geliştirmektedir. Ülkemizde diktatörlüğünü sürdüren Çin burjuvazisi değil, Japon burjuvazisidir. Gerçekten de bu dönem, ölmekte olan emperyalizmin son çırpınışları dönemidir. Emperyalizm «can çekişen kapitalizmdir».⁷ Ama, can çekiştiği için de, varlığını sürdürebilmek amacıyla sömürgelere ve yarı-sömürgelere her zamankinden daha fazla muhtaçtır ve herhangi bir sömürge ya da yarı-sömürgenin, kendi burjuvazisinin diktatörlüğü altında kapitalist bir toplum kurmasına hiçbir şekilde izin vermeyeceği açıktır. Japon emperyalizmi özellikle vahim ekonomik ve siyasi buhranların batağına saplandığı ve can çekişmekte olduğu için Çin'i istila etmek, onu bir sömürge haline getirmek, böylece Çin'de burjuva diktatörlüğüne ve milli kapitalizme giden yolu tıkamak zorundadır.

İkinci olarak, sosyalizm buna izin vermeyecektir. Dünyadaki bütün emperyalist devletler bizim düşmanımızdır ve sosyalizmin avatanının ve uluslararası proletaryanın yardımı olmaksızın Çin'in bağımsızlığını kazanmasına olanak yoktur. Yani, Sovyetler Birliği'nin yardımı ve Japonya, İngiltere, Amerika Birleşik Devletleri, Fransa, Almanya, İtalya ve öbür ülkelerin proletaryalarının kapitalizme karşı mücadele ederek yaptıkları yardım olmaksızın Çin bağımsızlığını kazanamaz. Hiç kimse, Çin devriminin zafer kazanmasının, bütün bu ülkelerde ya da bu ülkelerden birkaçında devrimin zafer kazanmasına bağlı olduğunu söyleyemez, ama onların proletaryasının gücünü kendimizinkine katmaksızın zafer kazanamayacağımız da açıktır. Özellikle Sovyetler Birliği'nin yardımı, Çin'in Direnme Savaşı'nda nihai zaferi kazanması için kesinlikle vazgeçilmez bir şeydir. Sovyet yardımını reddedersek, devrim başarısızlığa uğrayacaktır. 1927'den iti-

7. V.İ. Lenin, *Kapitalizmin En Yüksek Aşaması Emperyalizm*, İkinci Bölüm, Aydınlık yayınları, İstanbul, 1979

baren açılan Sovyet aleyhtarı kampanyalar⁸, bu konuda çok iyi bir ders olmadı mı? Bugün dünya, yeni bir savaşlar ve devrimler çağında, kapitalizmin kesinlikle can çektiği ve sosyalizmin kesinlikle ilerleyip geliştiği bir çağdadır. Bu koşullarda, Çin'de emperyalizm ve feodalizm yenilgiye uğradıktan sonra, burjuvazinin diktatörlüğü altında kapitalist bir toplumun kurulmasını beklemek boş hayallere kapılmak olmaz mı?

Birinci Emperyalist Dünya Savaşı'ndan ve Ekim Devrimi'nden sonra Türkiye'de, belli özel koşullar nedeniyle (burjuvazinin Yunan saldırısını püskürtmedeki başarısı ve proletaryanın zayıflığı) burjuvazinin cılız Kemalist diktatörlüğü⁹ ortaya çıktığı halde, ikinci bir Türkiye olmaz; hele İkinci Dünya Savaşı'ndan ve Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşasından sonra, 450 milyon nüfuslu bir «Türkiye» hiç olmaz. Çin'in kendine özgü koşullarında (uzlaşma eğiliminde olan burjuvazinin çelimsizliği ve sonuna kadar devrimci olan proletaryanın gücü koşullarında) işler hiçbir zaman Türkiye'de olduğu gibi kolayca halledilemez. 1927'deki Birinci Büyük Devrim başarısızlıkla sonuçlandıktan sonra, Çin burjuvazisinin bazı mensupları Kemalizmi ateşli bir şekilde savunmamışlar mıydı? Ama Çin'in Kemal'i nerede? Ve Çin'in burjuva diktatörlüğü ile kapitalist toplumu nerede? Zaten Kemalist Türkiye bile, gittikçe daha çok bir yarı-sömürge haline, gerici emperyalist dünyanın bir parçası haline gelerek sonunda kendini İngiliz-Fransız emperyalizminin kollarına atmaya zorunda kalmıştır. Günümüzdeki uluslararası durumda sömürge ve yarı-sömürgelerdeki

8. Bu Sovyet aleyhtarı kampanyalar, Çan Kayşek'in devrime ihanetinden sonra Guomindang hükümeti tarafından başlatıldı. Guomindang 13 Aralık 1927'de Kanton'da Sovyet konsolos yardımcısını öldürttü ve ertesi gün Nancing'deki Guomindang hükümeti Rusya ile olan ilişkilerinin keşildiğine dair resmi bir karamame yayınlamakla çeşitli illerdeki Sovyet konsolosluklarını tanımadığını resmen açıkladı ve bütün Sovyet ticari kuruluşlarına faaliyetlerini durdurmalarnı emretti. Çan Kayşek Ağustos 1929'da emperyalistlerin kışkırtmasıyla, kuzeydoğuda Sovyetler Birliği'ne karşı, silahlı çatışmalarla sonuçlanan bazı provokasyonlar düzenledi.

9. İngiliz emperyalistleri Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra kendi uşakları olan Yunanistan'ı Türkiye'ye saldırması için kışkırttılar, ama Türkiye halkı Sovyetler Birliği'nin de yardımıyla Yunan birliklerini 1922'de bozguna uğrattı. 1923'te Kemal, Türkiye Cumhurbaşkanlığına seçildi. Stalin şöyle demişti:

Kemalist devrim, bir üst tabaka devrimidir, milli ticaret burjuvazisinin devrimidir. Bu devrime, yabancı emperyalistlere karşı mücadele içinde varıldı; devrimin daha sonraki gelişmesi ise, esas olarak, köylü ve işçilere karşı, bir toprak devrimi olasılığına karşı yönelmekteydi. «Sun-Yatsen Üniversitesi Öğrencileri ile Bir Görüşme», *Milli Demokratik Devrim*, Kaynak Yayınları, İstanbul, 1992.

«kahramanlar», ya emperyalist cephede yer alarak dünya karşı-devrim güçlerinin bir parçası haline gelirler, ya da anti-emperyalist cephede yer alarak dünya devrim güçlerinin bir parçası haline gelirler. Ya birini ya ötekini yapmak zorundadırlar, çünkü üçüncü bir seçenek yoktur.

Yurtiçindeki durumu da ele alacak olursak, Çin burjuvazisi şimdiye kadar, alması gereken dersi almış olmalıdır. Proletarya, köylü ve küçük burjuva kitlelerinin gücü 1927 devrimini zafere ulaştırdıktan hemen sonra büyük burjuvazinin önderliğindeki kapitalist sınıf, kitleleri bir kenara fırlatıp atmış, devrimin meyvelerini gasp etmiş, emperyalizm ve feodal güçlerle karşı-devrimci bir ittifak-kurmuş ve on yıl süren «komünistlerin bastırılması» savaşında gücünü sonuna kadar zorlamıştı. Sonuç ne oldu? Bugün, güçlü bir düşman topraklarımızın ta içine kadar girnişken ve Japonya'ya karşı savaş iki yılı aşkın bir zamandır sürüp giderken, Avrupa ve Amerika burjuvazisinin eskimiş reçetelerini hâlâ tıpatıp uygulamak isteyen kimselerin bulunması mümkün müdür? Bütün bir 10 yıl, komünistleri yok etmek üzere «baskı uygulamakla» geçti; ama burjuva diktatörlüğü altındaki bir kapitalist toplum «baskı» yoluyla gerçekleştirilemedi. Aynı şeyi bir kere daha denemek isteyenlerin bulunması mümkün müdür? Komünistlerin on yıl boyunca «bastırılması» sonucunda «tek parti diktatörlüğünün» «baskı yoluyla kurulduğu doğrudur, ama bu, yarı-sömürge ve yarı-feodal bir diktatörlüktür. Üstelik dört yıl süreyle «komünistlerin bastırılması» sonucunda (1927'den 18 Eylül 1931 Olayı'na kadar) «baskı» yoluyla «Mançukuo» kuruldu. Ve gene, altı yıl süren böyle bir «baskı»nın sonucu olarak Japon emperyalistleri, Büyük Çin Seddi'nin güneyinden Çin'e girmeyi başardılar. Eğer bugün «baskı»nın bir 10 yıl daha sürdürülmesi isteniyorsa, bu, eskisinden biraz farklı olan yeni tipte bir «komünistlerin bastırılması» olacaktır. Peki, bu yeni «komünistlerin bastırılması» girişimini cesaretle üstlenen ve şimdiden bu konuda herkesi geride bırakan eli çabuk birisi yok mu? Var: Yeni tipte bir anti-komünist mümtaz şahsiyet haline gelen Vang Cingvey. Onun çetesine katılmak isteyen varsa, keyfi bilir; ama o zaman burjuva diktatörlüğü, kapitalist toplum, Kemalizm, modern bir devlet, tek parti diktatörlüğü, «tek öğretisi» vb. gibi konularda yüksekten atmak

daha da yüz kızartıcı bir şey olmaz mı? Eğer bir kimse, Vang Cingvey çetesine katılmak yerine, halkın «Japonya'ya karşı savaş» kampına girmek ister ve savaş kazanıldığı anda da, Japonya'ya karşı savaşan halkı bir kenara fırlatıp atabileceğini, Japonya'ya karşı savaşta elde edilen zaferin meyvelerini gasp edebileceğini ve «sürekli bir tek parti diktatörlüğü» kurabileceğini sanırsa hayale kapılmış olmaz mı? «Japonya'ya karşı savaşalım!» «Japonya'ya karşı savaşalım!» Peki, ama kim savaşıyor? İşçiler, köylüler ve küçük burjuvazinin öbür kesimleri olmaksızın bir adım bile ilerlemeye olanak yoktur. Onları bir tarafa itmeye kalkın, kendisi ezilir. Artık bu da yeterince açık değil midir? Ancak, Çin burjuvazisi içindeki iflah olmazlar (sadece iflah olmazlardan söz ediyorum), son yirmi yılda hiçbir şey öğrenmemişe benziyorlar. Onlar hâlâ, «Komünizmi kısıtlayalım», «Komünizmi yıpratalım» ve «Komünizmle mücadele edelim» diye bağırp durmuyorlar mı? «Kökü Dışarda Partilerin Faaliyetlerini Kısıtlamak İçin Önlemler»in arkasından «Kökü Dışarda Parti Sorununun Çözülmesi İçin Önlemler»in, onun da arkasından «Kökü Dışarda Parti Sorununun Çözülmesi İçin Talimatlar»ın geldiğini görmedik mi? Amanın! Bütün bu «kısıtlamalar» ve «çözme»ler böyle sürüp giderken, insan, onların hem ülkemiz, hem de kendileri için nasıl bir gelecek hazırladıklarını merak ediyor doğrusu! Bu beylere ciddi ve içten bir öğüt vermek isteriz: Gözlerinizi açın, Çin'e ve dünyaya iyice bakın, yurtiçinde olduğu kadar yurtdışında da işlerin ne merkezde olduğunu görün ve hatalarınızı tekrarlamayın. Hatalarınızı tekrar etmekte ayak direrseniz milletimizin geleceği elbette çok kötü olacaktır, ama eminim ki sizin işleriniz de yolunda gitmeyecektir. Bu tamamen doğru ve kesindir. Çin burjuvazisi içindeki iflah olmazlar uyanmazlarsa, gelecekleri pek parlak olmayacak, sadece kendi çöküşlerini hazırlayacaklardır. Bu yüzden, Çin'in Japonya'ya karşı birleşik cephesinin sürdürüleceğini ve Japonya'ya karşı davanın bir tek kliğin teklinde olarak değil, herkesin işbirliğiyle zafere ulaşacağını umuyoruz. Tek iyi siyaset budur ve başka siyasetler kötüdür. Biz komünistler bunu size samimi olarak tavsiye ediyoruz, sizi önceden uyarmadık diye ilerde bizi suçlamayın.

«Yiyecek bir şey varsa, herkes ondan payını almalı.» Bu eski Çin atasözünde büyük bir gerçek payı vardır. Düşmana karşı mücadeleye

hepimiz katıldığımızı göre, hepimiz yemekten payımızı almalı, hepimiz payımıza düşen işi yapmalı ve hepimiz eğitimden payımızı almalıyız. «Her şeyi ben ve sadece ben alacağım» ve «kimse bana dokunmaya yeltenemez» gibi tavırlar, feodal ağaların artık 1940'larda kesinlikle sökmeyecek olan eski numaralarından başka bir şey değildir.

Biz komünistler devrimci olanları hiçbir zaman bir yana itmeyeceğiz; biz, birleşik cephede ısrar edeceğiz ve Japonya'ya karşı sonuna kadar savaşmaya hazır olan bütün sınıf, tabaka, siyasi parti, grup ve kişilerle uzun vadeli işbirliğini sürdüreceğiz. Ama bazı kimseler Komünist Partisini bir kenara itmek isterlerse, bu olmaz; birleşik cepheyi bölmek isterlerse, bu olmaz. Çin, birleşerek ve ilerleyerek, Japonya'ya karşı savaşmaya devam etmelidir; teslim olmaya, bölücülük yapmaya ya da geri gitmeye çalışan hiç kimseye göz yumamayız.

VIII. «SOL» LAFAZANLIĞIN REDDEDİLMESİ

Peki, burjuva diktatörlüğü altındaki kapitalist yolu izlemek mümkün değilse, o zaman proletarya diktatörlüğü altındaki sosyalist yolu tutmak mümkün müdür?

Hayır, o da mümkün değildir.

Hiç kuşkusuz, şimdiki devrim birinci adımdır ve gelişerek ileri bir tarihte, ikinci adıma, yani sosyalizme dönüşecektir. Ve Çin, ancak sosyalist döneme girdiği zaman gerçek mutluluğa erişecektir. Ama bugün henüz sosyalizmi kurmaya girişmenin zamanı değildir. Çin'deki devrimin şimdiki görevi emperyalizme ve feodalizme karşı savaşmaktır ve bu görev yerine getirilmedikçe sosyalizm söz konusu değildir. Çin devrimi bu iki adımı, önce Yeni Demokrasi, sonra da sosyalizm adımlarını atmak zorundadır. Üstelik birinci adım epey uzun bir zaman alacaktır ve bu öyle, akşamdan sabaha tamamlanacak bir iş değildir. Biz hayalci değiliz ve kendimizi, karşı karşıya bulunduğumuz gerçek koşullardan koparamayız.

Birbirinden kesinlikle ayrılan bu iki farklı devrim aşamasını kasten birbirine karıştıran bazı kötü niyetli propagandacılar, Üç Halk İlkesi'nin her türlü devrime uygulanabileceğini ve dolayısıyla komünizmin varoluş nedeninin ortadan kalktığını kanıtlayabilmek için,

sözüm ona tek devrim teorisini savunmaktadırlar. Bu «teori»yi kullanarak komünizme, Komünist Partisine, Sekizinci Yol Ordusu'na ve Yeni Dördüncü Ordu'ya ve Şensi-Gansu-Ningsia Sınır bölgesine gözleri dönmüşçesine karşı çıkmaktadırlar. Esas amaçları devrimi yok etmek, burjuva demokratik devrimin ve Japonya'ya karşı direnişin sonuna kadar götürülmesine karşı çıkmak ve Japon saldırganlarına teslim olmalarını haklı çıkarmak için kamuoyunu hazırlamaktır. Bu, Japon emperyalistleri tarafından özellikle teşvik edilmektedir. Japon emperyalistleri Vuhan'ı işgal etmelerinden sonra, Çin'in boyunduruk altına girmesi için sadece askeri gücün yeterli olmayacağını görmeye başlamışlar ve bu yüzden siyasi saldırılara ve ekonomik hilelere başvurmuşlardır. Siyasi saldırıları, Japonya'ya karşı kamptaki bocalayan unsurları kendi yanlarına çekmeye çalışmak, birleşik cepheyi bölmek ve Guomintang-Komünist işbirliğini baltalamaktan ibarettir. Ekonomik hileleri ise, sözde ortak sanayi işletmeleri biçimini almaktadır. Japon saldırganları, orta ve güney Çin'deki bu gibi işletmelerde Çin kapitalistlerinin sermayenin yüzde 51'ini yatırmalarına izin vermektedir; bunun geri kalan yüzde 49'unu ise Japon sermayesi oluşturmaktadır. Kuzey Çin'de Çin kapitalistlerine yüzde 49 oranında sermaye yatırımı yapma izni verilmekte, geri kalan yüzde 51'ini ise Japon sermayesi oluşturmaktadır. Japon istilacıları ayrıca, Çin kapitalistlerine, eski tahvillerini yapılan yatırımlarda sermaye payları şeklinde geri vereceklerini vaat etmişlerdir. Kâr edeceklerini gören bazı vicdansız kapitalistler, bütün ahlak kurallarını bir yana atıp şanslarını denemek için sabırsızlanmaktadırlar. Vang Cingvey tarafından temsil edilen bir kesim, daha şimdiden teslim olmuştur. Japon aleyhtarları kampta gizlenen bir başka kesim de o tarafa geçmek istiyor. Ama hırsızların korkaklığı içinde, komünistlerin karşlarına dikileceğinden ve dahası, halkın onları hain ilan etmesinden korkuyorlar. Onun için kafa kafaya verip, kültür çevrelerinde ve basın aracılığıyla bunun zeminini hazırlamaya karar vermişlerdir. Siyasetlerini iyice belirledikten sonra, kalemlerinin uçlarını sivrilterek dört bir yana saldıran ve kargaşa yaratan birkaç «metafizik bezirgânı»¹⁰ ve Troçkisti kiralamakta hiç vakit kaybetmemişlerdir. Böylece, çevrelerinde olup bitenlerden habersiz kimseleri aldatmak için bir sürü hile ve yalan ile ortaya çık-

maktadırlar. «Tek devrim teorisi», komünizmin Çin koşullarına uygun olmadığı konusunda uydurulan hikâyeler, Çin'de bir Komünist Partisine ihtiyaç olmadığı, Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordu'nun Japonya'ya karşı savaşı baltaladıkları ve hiç savaşmadan dolanıp durdukları, Şensi-Gansu-Ningsia Sınır bölgesinin feodal ayrılıkçı bir rejim olduğu, Komünist Partisinin itaatsiz, karşıt, komplocu ve yıkıcı olduğu yolundaki bütün bu yalanlar, yüzde 49 ya da yüzde 51 hisselerini alabilmeleri ve elverişli bir anda milletin çıkarlarını düşmana satabilmeleri için kapitalistlere uygun bir ortam sağlayabilmek amacıyla yayılmaktadır. Bu, «kirişleri ve sütunları çalıp yerine çürümüş kereste koymak», kamuoyunu ilerdeki teslimiyetlerine hazırlamak demektir. Dolayısıyla, bütün ciddiyetleriyle, komünizme ve Komünist Partisine karşı çıkmak için «tek devrim teorisi»ni öne süren bu baylar, aslında yüzde 49 ya da yüzde 51 hisselerinden başka hiçbir şey düşünmemektedirler. Bu kimseler kimbilir kafalarını ne kadar yormak zorunda kalmışlardır! «Tek devrim teorisi», aslında, hiç devrim yapmama teorisinden başka bir şey değildir ve sorunun özü de budur.

Ama hiçbir kötü niyetleri olmaksızın «tek devrim teorisi» ve «hem siyasi devrimi, hem de toplumsal devrimi tek darbede gerçekleştirme» hayalci anlayışıyla yanlış yola sürüklenen kimseler de vardır. Bunlar, devrimimizin iki aşamaya bölündüğünü, bir sonraki devrim aşamasına ancak birinci aşamayı tamamladıktan sonra varabileceğimizi ve «her ikisini de tek bir darbede gerçekleştirmek» diye bir şey olmadığını anlamıyorlar. Onların anlayışı da çok zararlıdır, çünkü bu anlayış devrimde atılacak adımları birbirine karıştırmakta ve bugünkü görevin gerçekleştirilmesine yönelik çabaları zayıflatmaktadır. İki devrim aşamasından birincisinin, ikincisinin koşullarını sağladığını ve arada, bir burjuva diktatörlüğü aşaması olmasına izin verilmeksizin bu iki aşamanın birbirini izlemesi gerektiğini söylemek, Marksist devrimci ge-

10. «Metafizik bezirgânlar» Çang Cunmay ve grubudur. 4 Mayıs Hareketi'nden sonra Çang bilime açıkça karşı çıkararak metafiziği ya da kendi deyişiyle «ruhla kültürü» savundu ve böylece adı «metafizik bezirgânı»na çıktı. Çan Kayşek'i ve Japon saldırıganlarını desteklemek için, Çan Kayşek'in emri üzerine, Aralık 1938'de «Bay Mao Zedung'a Açık Mektup»u yayınladı ve gözü dönmüş bir şekilde Sekizinci Yol Ordusu'nun, Yeni Dördüncü Ordu'nun ve Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nin lağv edilmesini istedi.

lişme teorisine uygundur ve doğrudur. Öte yandan demokratik devrimin kendine özgü bir görevi ve dönemi olmadığını ve başka bir görevle yani ancak başka bir dönemde gerçekleştirebilecek olan sosyalist görevle birleştirilip aynı anda gerçekleştirilebileceğini söylemek, gerçek devrimcilerin reddettiği hayalci bir görüşür, onların «bir darbede her ikisini birden gerçekleştirmek» dedikleri şey budur.

IX. İFLAH OLMAZLARIN REDDEDİLMESİ

Öte yandan burjuva iflah olmazları da gelip, «Mademki siz komünistler sosyalist sistemi daha sonraki bir aşamaya ertelediniz; 'Üç Halk İlkesi Çin'in bugünkü ihtiyaçlarına cevap verdiği için Partimiz bunların tamamen gerçekleştirilmesi uğruna savaşımaya hazırdır' diye ilan ettiniz¹¹, öyleyse şimdilik komünizminizi rafa kaldırın» diyorlar. Bu savın öne sürülmesiyle birlikte son zamanlarda «tek öğreti» teorisi biçimini alan korkunç bir gürültü koparıldı. Bu, özünde, iflah olmazların burjuva zorbalığı uğruna kopardığı bir yaygaradır. Ne var ki biz, kibar davranarak bunu tamamen sağduyudan yoksun olmak diye nitelendirebiliriz.

Komünizm, hem proletarya ideolojisinin bütünsel bir sistemi, hem de yeni bir toplumsal sistemdir. Herhangi bir ideolojiden ya da toplumsal sistemden farklıdır ve insanlık tarihinin en eksiksiz, en ileri, en devrimci ve en akla uygun sistemidir. Feodalizmin ideolojik ve toplumsal sisteminin yeri ise ancak tarihin müzesidir. Kapitalizmin ideolojik ve toplumsal sistemi de dünyanın bir bölümünde (Sovyetler Birliği'nde) müzeliğe olmuştur ve başka ülkelerde de «batıdaki tepelerin ardında kaybolan güneş gibi hızla batan, ölüm döşegindeki bir insanı» andırmaktadır ve yakında müzeye kaldırılacaktır. Sadece komünizmin ideolojik ve toplumsal sistemi gençlik ve canlılık doludur, dünyayı bir çığ hızıyla ve bir şimşek gücüyle sarmaktadır. Bilimsel komünizmin Çin'e gelişi insanlara yepyeni ufuklar açmış ve Çin devriminin çehresini değiştirmiştir. Komünizm Çin demokratik devrimine yol göstermezse, bu devrimin zafere ulaşması bir yana, bir sonraki aşamaya

11. Bkz. Çin Komünist Partisi Merkez Komitesinin, Guomindang-komünist işbirliğinin kurulması üzerine 1937 Eylül'ünde yayınladığı bildiri.

geçmesi bile olanaksızdır. Burjuva iflah olmazlarının, komünizmin «rafa kaldırılması» için bunca patırtı gürültü etmelerinin nedeni budur. Ama «rafa kaldırılmamalıdır», çünkü komünizm bir kere «rafa kaldırıldı» mı, Çin felakete sürüklenecektir. Bugün bütün dünya, kuruluşu için komünizme güvenmektedir ve Çin de buna bir istisna değildir.

Herkesin bildiği gibi, Komünist Partisinin, savunduğu toplumsal sisteme ilişkin olarak bir bugünkü bir de gelecekteki programı, bir asgari ve bir de azami programı vardır. Bugünkü dönem için Yeni Demokrasi ve gelecek için sosyalizm; bunlar aynı komünist ideolojisinin rehberliğindeki organik bir bütünün iki parçasıdır. Öyleyse Komünist Partisinin asgari programı Üç Halk İlkesi'nin siyasi ilkelerine temelde uygun düşüyor diye komünizmin «rafa kaldırılması» gerektiği yolunda yaygara koparmak büyük bir saçmalık değil midir? Biz Komünistler, «Üç Halk İlkesi'ni Japonya'ya karşı birleşik cephe için siyasi temel» olarak kabul etmeyi ve «Üç Halk İlkesi Çin'in bugünkü ihtiyaçlarına yanıt verdiği için, Partimizin bunların tamamen gerçekleştirilmesi uğruna savaşmaya hazır olduğunu» ilan etmeyi, tamamen bu ikisi arasındaki temel uyumdan dolayı mümkün görüyoruz; aksi takdirde bu mümkün olmazdı. Burada, demokratik devrim aşamasında, komünizm ve Üç Halk İlkesi arasında bir birleşik cephe söz konusudur. Bu, Dr. Sun Yatsen'in «Komünizm, Üç Halk İlkesinin iyi dostudur»¹² dediği zaman kastettiği türden bir birleşik cephe'dir. Komünizmi inkâr etmek, aslında birleşik cepheyi inkâr etmek demektir. İflah olmazlar sırf birleşik cepheyi inkâr etmek ve kendi tek parti öğretilerini uygulamak istediklerinden, komünizmin inkârı için saçma sapan fikirler icat ediyorlar.

Üstelik, «tek öğreti» teorisi bir saçmalıktan ibarettir. Sınıflar var olduğu sürece, bir o kadar da öğreti var olacaktır ve hatta aynı sınıfa dahil olan çeşitli grupların bile kendi farklı öğretileri olabilir. Feodal sınıfın feodal bir öğretisi, burjuvazinin kapitalist bir öğretisi, Budistlerin Budizmi, Hıristiyanların Hıristiyanlığı ve köylülerin çoktanrıçılığı olduğuna göre ve son yıllarda bazı kimseler Kemalizmi, fa-

12. Bkz. Dr. Sun Yatsen, *Halkın Refahı İlkesi Üzerine Konuşmalar*, 1924, İkinci Konuşma.

şizmi, vitalizmi¹³, «emeğe göre bölüşüm öğretisini»¹⁴ ve daha nicesini kabul ettiklerine göre, neden proletaryanın komünizmi olmasın? Sayısız «izmler» olduğuna göre, neden sadece komünizm hakkında «rafa kaldırılın!» yaygarası koparılıyor? Açıkçası, bu «rafa kaldırma» işi yürümeyecektir. İyisi mi bir yarışma düzenleyelim. Eğer komünizm yenilirse, biz komünistler yenilgiyi sportmence kabul ederiz. Ama eğer yenilmezse, o zaman «tek öğreti» konusunda koparılan ve demokrasi ilkesini çiğneyen bütün yaygaralar bir an önce «rafa kaldırılın.»

Yanlış anlamalara engel olmak ve iflah olmazları doğru yola getirmek için Üç Halk İlkesi ile komünizmin nerede birleştiğini ve nerede ayrıldığını açık seçik ortaya koymak gerekir.

Bu ikisinin karşılaştırılması, hem benzerlikleri hem de farklılıkları ortaya koyar.

İlkönce benzerlikleri alalım. Bunlar, her iki öğretinin Çin'deki burjuva demokratik devrim aşaması için ortaya koyduğu temel siyasi programlarında görülür. 1924'te Dr. Sun Yatsen tarafından yeniden yorumlanan Milliyetçilik, Demokrasi ve Halkın Refahı ile ilgili Devrimci Üç Halk İlkesi'nin üç siyasi ilkesi, komünistlerin Çin'deki demokratik devrim aşamasına ilişkin siyasi programına esas olarak benzer. Bu benzerliklerden ve Üç Halk İlkesi'nin uygulanmasından dolayı iki öğretinin ve iki partinin birleşik cephesi ortaya çıkmıştır. Bu durumu gözden kaçırmak yanlıştır.

Şimdi de farklılıkları alalım. 1) Programın demokratik devrim aşamasıyla ilgili kısmında bir farklılık vardır. Bütün demokratik devrim süreci boyunca komünistlerin programı, halkın bütün haklarını tanıdığı, sekiz saatlik işgününü ve tutarlı bir toprak devrimini öngördüğü halde, Üç Halk İlkesi bunları içermez. Bu noktalar Üç Halk İlkesi'ne eklenmedikçe ve bunları gerçekleştirmeye hazır olunmadıkça, iki demokratik program sadece esas olarak aynıdır, ama tamamen aynı sa-

13. Çan Kayşek'in ünlü gizli servis şeflerinden olan Çen Lifu'nun kiraladığı birkaç genici satılmış yazar tarafından hazırlanan ve «vitalizm» adını taşıyan pespaye derlemede, Guomindang faşizminin reklamı yapılıyordu. Bu kitap Çen Lifu'nun adıyla yayımlanmıştı.

14. «Emeğe göre bölüşüm öğretisi», Şansi Eyaleti'ndeki büyük toprak ağalarının ve büyük kompradorların temsilcisi ve bir savaş ağası olan Yen Şişan'ın utanmadan, ortaya attığı tantanalı bir slogandı.

yılamaz. 2) Bir başka farklılık da, birinin sosyalist devrim aşamasını içermesi öbürünün ise buna yer vermemesidir. Komünizm, demokratik devrim aşamasının ardından sosyalist devrim aşamasını öngörür ve dolayısıyla, asgari programının ötesinde bir azami programı, yani sosyalizme ve komünizme ulaşmak için bir programı vardır. Sadece demokratik devrim aşamasını öngören ama sosyalist devrim aşamasını öngörmeyen Üç Halk İlkesi'nin sadece bir asgarî programı vardır ve azami programı yoktur; yani sosyalizmin ve komünizmin kurulması için hiçbir programı yoktur. 3) Dünya görüşü bakımından fark vardır. Komünizmin dünya görüşü diyalektik ve tarihî materyalizmdir. Buna karşılık Üç Halk İlkesi, tarihi halkın refahı açısından açıklar ve bu, aslında ikici ve idealist bir görüştür. Bu iki dünya görüşü birbirine karşıdır. 4) Devrimci tutarlılık açısından da farklılık vardır. Komünistlerde teori ve pratik birlikte gider; yani komünistler devrimci tutarlılığa sahiptir. Üç Halk İlkesi'nin izleyicilerinde devrime ve gerçeğe tamamen sadık olanların dışında, teori ve pratik birlikte gitmez ve yaptıklarıyla söyledikleri çelişir; yani devrimci tutarlılıkları yoktur. İkisi arasındaki farklılıklar bunlardır. Bu farklılıklar komünistleri Üç Halk ilkesi'nin izleyicilerinden ayırır. Bu ayrımı gözden kaçırmak ve sadece birlik yanını görmek, çelişme yanını görmemek, kuşkusuz çok yanlıştır.

Bütün bunlar bir kere kavrandı mı, burjuva iflah olmazların, komünizmin «rafa kaldırılması»ni isterken neyi kastettiğini anlamak kolaylaşır. Eğer bu burjuva zorbalığı anlamına gelmiyorsa, başka hiçbir anlama gelmiyor demektir.

X. ESKİ VE YENİ ÜÇ HALK İLKESİ

Burjuva iflah olmazları herhangi bir tarihî değişimi kavrayamazlar; bilgileri yok denecek kadar kıttır. Komünizm ve Üç Halk İlkesi ya da eski ve yeni Üç Halk İlkesi arasındaki ayırmadan habersizdirler.

Biz Komünistler, «Üç Halk İlkesi»ni Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe için siyasi temel olarak tanıyor ve «Üç Halk İlkesi bugün

Çin'in ihtiyaçlarına yanıt verdiği için, Partimiz bunların tamamen gerçekleştirilmesi uğrunda savaşımaya hazırdır» diyoruz ve komünistlerin asgari programıyla Üç Halk İlkesi'nin siyasi ilkeleri arasında temeldeki uyumu kabul ediyoruz. Peki ama, hangi Üç Halk İlkesi'ni? Guomindang'ın I. Milli Kongresinin Bildirisi'nde Dr. Sun Yatsen tarafından yeniden yorumlanan Üç Halk İlkesi'ni, başkasını değil. İflah olmaz bayların zevkle uğraştıkları «komünizmi kısıtlama», «komünizmi yıpratma» ve «komünizmle mücadele» işlerinden biraz vakit ayırıp bu bildiriye bir göz atmalarını isterdim. Bu bildiride Dr. Sun Yatsen şöyle diyordu: «Guomindang'ın Üç Halk İlkesi'nin doğru yorumu budur.» Dolayısıyla tek gerçek Üç Halk İlkesi bunlardır, ötekilerin tümü sahtedir. Üç Halk İlkesi'nin tek «doğru yorumu» Guomindang'ın I. Milli Kongresi'nin Bildirisi'nde yer alan yorumdur ve öteki yorumlar yanlıştır. Bunun komünistlerin uydurması olmadığı açıktır, çünkü birçok Guomindang üyesi gibi bizzat ben de bildirinin kabul edilmesine tanık oldum.

Bildiri, Üç Halk İlkesi'nin tarihindeki iki dönemi ayırt eder. Üç Halk İlkesi, bildiriden önce eski sınıflamaya aitti; yarı-sömürge bir ülkede eski burjuva demokratik devrimin Üç Halk İlkesi, eski demokrasinin Üç Halk İlkesi, eski Üç Halk İlkesi'ydi.

Bildiriden sonra ise Üç Halk İlkesi yeni bir sınıflamaya girdi, yarı-sömürge bir ülkede yeni burjuva demokratik devrimin Üç Halk İlkesi, Yeni Demokrasinin Üç Halk İlkesi, yeni Üç Halk İlkesi haline geldi. Yeni dönemin devrimci Üç Halk İlkesi sadece ve sadece bunlardır.

Yeni dönemin devrimci Üç Halk İlkesi, yeni ya da gerçek Üç Halk İlkesi, Rusya'yla ittifak, Komünist Partisiyle işbirliği ve köylülere ve işçilere yardım şeklindeki Üç Büyük Siyaseti kapsar. Bu Üç Büyük Siyaset'ten herhangi birinin olmaması halinde Üç Halk İlkesi, yeni dönemde ya sahte ya da eksik olur.

Birinci olarak, devrimci, yeni ya da gerçek Üç Halk İlkesi mutlaka Rusya ile ittifakı kapsamalıdır. Bugünkü duruma bakıldığında, Rusya'yla, sosyalizmin anahtarıyla ittifak siyaseti olmadığı takdirde, bunun yerini emperyalizmle, emperyalist güçlerle ittifak siyasetinin alacağı açıktır. Bu, 1927'den sonraki durumun tamamen aynısı değil midir? Sosyalist Sovyetler Birliği ile emperyalist devletler arasındaki ça-

tışma keskinleştiği zaman, Çin şu ya da bu tarafta yerini almak zorunda kalacaktır. Bu, kaçınılmaz bir gidiştir. İki taraftan birine yaslanmaktan kaçınmak mümkün müdür? Hayır, bu bir hayaldir. Bütün dünya bu iki cepheden birine sürüklenecek ve o zaman «tarafsızlık» sadece aldatıcı bir deyimden ibaret olacaktır. Bu özellikle, topraklarının ta içlerine kadar giren emperyalist bir devlete karşı savaşan ve Sovyetler Birliği'nin desteği olmaksızın nihaî zafer kazanmayı düşünemeyecek olan Çin için özellikle doğrudur. Eğer emperyalizm ile ittifak uğruna Sovyetler Birliği ile ittifak feda edilirse, o zaman gerici bir nitelik alacak olan Üç Halk İlkesi'nden «devrimci» kelimesi çıkarılmalıdır. Son tahlilde, «tarafsız» Üç Halk İlkesi diye bir şey olmaz; Üç Halk İlkesi ancak ya devrimci ya da karşı-devrimci olabilir. Vang Cingvey'in bir zamanlar söylediği gibi, «her iki taraftan gelen saldırılara karşı savaşmak»¹⁵ ve bu «savaş»a hizmet edecek türden bir Üç Halk İlkesi'ni benimsemek daha kahramanca bir şey olmaz mı? Ne yazık ki, bizzat bunun mucidi olan Vang Cingvey bile bu türden bir Üç Halk İlkesi'ni terk etmiştir (ya da «rafa kaldırmıştır») çünkü o emperyalizmle ittifaka dayanan Üç Halk İlkesi'ni benimsemiştir. Doğu emperyalizmiyle batı emperyalizmi arasında bir fark olduğunu öne sürerek, Doğu emperyalizmiyle ittifak eden Vang Cingvey'in tersine, Doğuya saldırmak için Batılı emperyalistlerden bazılarıyla ittifak yapılması gerektiğini savunmak oldukça devrimci bir tutum olmaz mı? Ne var ki, ister hoşunuza gitsin ister gitmesin, Batılı emperyalistler Sovyetler Birliği'ne ve komünizme karşı çıkmakta kararlıdırlar ve onlarla ittifak ederseniz, sizden kuzeye yürüyüp saldırıya geçmenizi isteyecekler ve devriminiz boşa çıkacaktır. Bütün bu koşullar devrimci, yeni ve gerçek Üç Halk İlkesi'nin Rusya'yla ittifakı içermesini ve hiçbir koşul altında Rusya'ya karşı emperyalizmle ittifak yapılmamasını zorunlu kılmaktadır.

İkinci olarak, devrimci, yeni ve gerçek Üç Halk İlkesi Komünist Partisiyle işbirliğini içermelidir. Ya Komünist Partisiyle işbirliği yaparsınız ya da ona karşı çıkarsınız. Komünizme karşı olmak Japon emperyalistlerinin ve Vang Cingvey'in siyasetidir. Sizin istediğiniz de bu

15. «Her İki Taraftan Gelen Saldınlara Karşı Savaşın», Vang Cingvey'in 1927'de devrime ihanet ettikten sonra yazdığı bir makalenin başlığıydı.

ise, pekâlâ; o zaman sizi anti-komünist kumpanyalarına katılmaya davet edeceklerdir. Ama bu sizin hain haline geldiğiniz kuşkusunu uyan-dırmaz mı? «Ben Japonya'dan değil başka bir ülkeden yanayım» di-yebilirsiniz. Bu, gülünç bir şeydir. Kimden yana olursanız olun, Ko-münist Partisine karşı çıktığımız anda hain olursunuz, çünkü artık Ja-ponya'ya karşı koyamazsınız. «Ben bağımsız olarak Komünist Par-tisine karşı çıkacağım» dersanız, bu, zirvalığın ta kendisi olur. Bir sömürge ya da yarı-sömürge ülkedeki «kahramanlar», emperyalizmin gücüne dayanmadan bu kadar büyük bir karşı-devrimci görevin al-tından nasıl kalkabilirler. On yıldır neredeyse dünyanın bütün em-peryalist güçleri Komünist Partisine karşı saf tuttular, ama boşuna, Birden bire nasıl olur da ona «kendi başınıza» karşı koyabilirsiniz? Duyduğumuza göre, Sınır Bölgesinin dışındaki bazı kimseler şöyle di-yorlarmış: «Komünist Partisine karşı çıkmak iyidir, ama bunu asla ba-şaramazsınız.» Eğer dedikodu değilse, bu görüşün yarısı yanlıştır; Ko-münist Partisine karşı çıkmanın nesi «iyi» olabilir? Ama öteki yarısı doğrudur, kuşkusuz «başaramazsınız». Bunun temel nedenini ko-münistlerde değil, Komünist Partisini seven, ama ona «karşı çıkmayı» sevmeyen halkta aramak gerekir? Milli düşmanımızın topraklarımızın ta içlerine kadar girdiği bir dönüm noktasında Komünist Partisine kar-şı çıkarsanız, halkın elinden kurtulamazsınız; gözünüzün yaşına bak-mayacağından emin olabilirsiniz. Şurası açıktır ki, kim Komünist Par-tisine karşı çıkmak istiyorsa, yerle bir edilmeye hazır olmalıdır. Eğer yerle bir edilmek niyetinde değilseniz, bu karşı çıkmaya son vermeniz iyi olur. Bu, bütün anti-komünist «kahramanlara» samimi tav-siyemizdir. Dolayısıyla, bugünün Üç Halk İlkesi'nin Komünist Par-tisiyle işbirliğini içermesi gerektiği, aksi takdirde bu ilkelerin yok olup gideceği yeterince açıktır. Bu Üç Halk İlkesi için bir ölüm kalım so-runudur. Üç Halk İlkesi, Komünist Partisiyle işbirliğini içerirse, yaşar; Komünist Partisine karşı çıkarsa, yok olur gider. Bunun tersini ka-nıtlayacak olan var mı?

Üçüncüsü, devrimci, yeni ve gerçek Üç Halk İlkesi köylülere ve iş-çilere yardım siyasetini içermelidir. Bu siyaseti reddetmek köylülere ve işçilere yürekten yardım etmeyi ya da Dr. Sun Yatsen'in Va-siyetnamesindeki «Halk kitlelerini harekete geçirin» emrini yerine ge-

tirmeyi başaramamak, devrimin yenilgisini ve kendi yenilgimizi hazırlamak demektir. Stalin, «Milli mesele *özünde* bir köylü meselesidir»¹⁶ demişti. Bu Çin devriminin *özünde* bir köylü devrimi olduğu ve şimdi Japonya'ya karşı devam eden direnişin *özünde* bir köylü direnişi olduğu anlamına gelir. Yeni Demokrasi siyaseti *özünde* köylülere haklarını vermek demektir. Yeni ve gerçek Üç Halk İlkesi *özünde* bir köylü devriminin ilkeleridir. Kitle kültürü, *özünde* köylülerin kültür düzeyinin yükseltilmesi demektir. Japonya'ya karşı savaş *özünde* bir köylü savaşıdır. «Dağlara çıkma ilkesi»nin¹⁷ geçerli olduğu bir zamanda yaşıyoruz; toplantılar, çalışmalar, dersler, gazete yayını, kitapların yazılması, tiyatro gösterileri, her şey dağlarda yapılmaktadır ve hepsi de *özünde* köylüler içindir. Ve *özünde*, Japonya'ya karşı direnişi ayakta tutan ve bizim varlığımızı sürdürmemiz için her şeyi sağlayan, köylülerdir. «*Özünde*» derken esas olarak demek istiyoruz ve Stalin'in kendisinin de açıkladığı gibi, halkın öbür kesimlerini göz ardı etmiyoruz. Çin nüfusunun yüzde 80'inin köylülerden oluştuğunu ilkokul çocukları bilebilir. Dolayısıyla, köylü sorunu Çin devriminin temel sorunudur ve köylülerin gücü Çin devriminin temel gücüdür. Çin nüfusunda işçiler sayıca köylülerden sonra gelir. Çin'de birkaç milyon sanayi işçisi, milyonlarca el sanatları işçisi ve tarım işçisi vardır. Çin, değişik sanayi dallarındaki işçiler olmaksızın yaşayamaz, çünkü onlar ekonominin sanayi sektöründeki üreticilerdir. Ve devrim, modern sanayide çalışan işçi sınıfı olmaksızın başarıya ulaşamaz, çünkü, o, Çin devriminin önderidir ve en devrimci sınıftır. Bu koşullar altında, devrimci, yeni ve gerçek Üç Halk İlkesi köylülere ve işçilere yardım siyasetini içermelidir. Bu siyaseti içermeyen, köylülere ve işçilere vargücüyle yardımcı olmayan

16. J.V. Stalin, «Yugoslavya'da Milli Mesele Üzerine», Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesinin Yugoslavya Komisyonu'nda 30 Mart 1925'te yapılan bir konuşma. Stalin bu konuşmasında şöyle diyordu:

...Köylülük milli hareketin ana ordusunu oluşturduğu, köylü ordusu olmadan güçlü bir milli hareketin olmadığı ve olamayacağı ortaya çıkıyor. Ve milli meselenin, *özünde* köylü meselesi olduğu söylendiği zaman, işte bu kastediliyor. (*Proletarya Devrimini Çağında Milli Mesele*, Kaynak Yayınları)

17. «Dağlara çıkma ilkesi», Mao Zedung yoldaşın köylük bölgelerdeki devrimci üslere önem vermesiyle alay eden dogmacıların kullandığı bir sözdü. Mao Zedung yoldaş burada bu deyimden yararlanarak köylük bölgelerdeki devrimci üslerin oynadığı rolün önemini açıklamaktadır.

ya da «Halk kitlelerini harekete geçirin» emrini uygulamayan herhangi bir başka Üç Halk İlkesi kuşkusuz yok olup gider.

Dolayısıyla, Rusya'yla ittifak, Komünist Partisiyle işbirliği ve köylülerle işçilere yardım şeklindeki Üç Büyük Siyasetten uzaklaşan herhangi bir Üç Halk İlkesi'nin hiçbir yaşama şansı olmadığı açıktır. Üç Halk İlkesi'ni içtenlikle izleyen herkes bu nokta üzerinde ciddiyetle durmalıdır.

Üç Büyük Siyaset'i içeren Üç Halk İlkesi —başka bir deyişle, devrimci, yeni, gerçek Üç Halk İlkesi— Yeni Demokrasi'nin Üç Halk İlkesidir, eski Üç Halk İlkesi'nin geliştirilmesi, Dr. Sun Yatsen'in büyük bir katkısı ve Çin devriminin, dünya sosyalist devriminin bir parçası haline geldiği çağın bir ürünüdür. Çin Komünist Partisinin «Çin'in bugünkü ihtiyaçlarına cevap verdiğini» düşündüğü ve «tamamen gerçekleştirilmesi» için «savaşmaya hazır olduğunu» ilan ettiği Üç Halk İlkesi işte sadece bunlardır. Komünist Partisi'nin demokratik devrim aşamasındaki siyasi programıyla, yani asgari programıyla esas olarak uyuşan Üç Halk İlkesi sadece bunlardır.

Eski Üç Halk İlkesi ise, Çin devriminin eski döneminin bir ürünüydü. Rusya o zaman emperyalist bir devletti ve doğal olarak, onunla ittifak siyaseti söz konusu olamazdı. Ülkemizde o zaman bir Komünist Partisi yoktu ve doğal olarak onunla ittifak siyaseti söz konusu olamazdı. İşçilerin ve köylülerin hareketinin siyasi önemi henüz tamamen ortaya çıkmamış ve halkın dikkatini çekmemişti ve doğal olarak onlarla ittifak siyaseti söz konusu olamazdı. Dolayısıyla 1924'te Guomindang'ın yeniden örgütlenmesi döneminden önceki Üç Halk İlkesi eski sınıflamaya giriyordu ve geçerliğini yitirmişti. Eğer Guomindang onları geliştirerek yeni Üç Halk İlkesi haline getirmeseydi, ilerleyemezdi. Dr. Sun Yatsen ileri görüşlülüğü sayesinde bunu gördü; Sovyetler Birliği'nin ve Çin Komünist Partisi'nin yardımını sağladı ve Üç Halk İlkesi'ne zamana uygun yeni özellikler kazandırmak için onu yeniden yorumladı. Sonuç olarak, Üç Halk İlkesi ile komünizm arasında bir birleşik cephe meydana geldi, ilk Guomindang-komünist işbirliği kuruldu, bütün ülke halkının sevgisi kazanıldı ve 1924-1927 Devrimi başlatıldı.

Eski Üç Halk İlkesi, eski dönemde devrimciydi ve bu dönemin tarihî özelliklerini yansıtıyordu. Ancak eski şeyler, yeni Üç Halk İlkesi ortaya konulduktan sonraki yeni dönemde tekrarlanırsa, Rusya'da sosyalist bir devlet kurulduktan sonra Rusya'yla ittifaka karşı çıkılırsa, ya da Komünist Partisi ortaya çıktıktan sonra Komünist Partisiyle işbirliğine karşı çıkılırsa, köylülere ve işçilere yardım siyasetine, onlar uyandıktan ve siyasi güçlerini ortaya koyduktan sonra karşı çıkılırsa, bu gerici bir tutum olur ve içinde yaşanan zamandan habersiz olduğunu gösterir. 1927'den sonraki gericilik dönemi, böyle bir cehaletin sonucuydu. «Yaşadığı zamanın özelliğini anlayan insan, büyük insandır» diyen eski bir atasözü vardır. Üç Halk İlkesi'nin izleyicilerinin bunu bugün akıllarında tutacaklarını umarım.

Üç Halk İlkesi eski sınıflamaya girseydi, komünistlerin asgari programıyla temelde hiçbir ortak yanı kalmazdı, çünkü geçmişin ınalı haline gelir ve geçerliğini yitirirdi. Rusya'ya, Komünist Partisine ya da köylülere ve işçilere karşı olan herhangi bir Üç Halk İlkesi kesinlikle gericedir. Komünistlerin asgari programıyla hiçbir ortak yanı olmadığı gibi, komünizme düşmandır ve komünizmle arasında hiçbir ortak zemin yoktur. Üç Halk İlkesi'nin izleyicileri dikkatle bunun da üzerinde durmalıdırlar.

Ne olursa olsun, dürüst kimseler, emperyalizme ve feodalizme karşı çıkma görevi esas olarak tamamlanıncaya kadar, yeni Üç Halk İlkesi'nden hiçbir zaman vazgeçmeyeceklerdir. Vazgeçenler sadece Vang Cingvey gibileridir. Onlar Rusya'ya, Komünist Partisine ve köylülerle işçilere karşı olan sahte Üç Halk İlkesi'ni ne kadar hararetle savunurlarsa savunsunlar, Dr. Sun Yatsen'in gerçek Üç Halk İlkesini desteklemeye devam eden dürüst ve halktan yana insanlar kuşkusuz var olacaktır. Gerçek Üç Halk İlkesi'nin birçok izleyicisi 1927'deki gericilikten sonra bile, Çin devrimi için mücadeleye devam etmişlerdir ve şimdi milli düşman topraklarımızın ta içlerine kadar girdiğine göre, bunların sayısı kuşkusuz on binlerle artacaktır. Biz komünistler, Üç Halk İlkesi'nin bütün gerçek izleyicileriyle uzun süreli işbirliğinde ısrar edeceğiz ve hainleri ve komünizmin yeminli düşmanlarını reddederken dostlarımızın hiçbirini terk etmeyeceğiz.

XI. YENİ DEMOKRASİNİN KÜLTÜRÜ

Buraya kadar, Çin siyasetinin yeni dönemdeki tarihî özelliklerini ve yeni demokratik cumhuriyet sorununu açıkladık. Şimdi kültür sorununa geçebiliriz.

Her kültür, belli bir toplumun siyasetinin ve ekonomisinin ideolojik bir yansımasıdır. Çin'de, siyasi ve ekonomik alanda emperyalizmin hâkimiyetinin ya da kısmen hâkimiyetinin bir yansıması olan emperyalist bir kültür vardır. Bu kültür, yalnızca doğrudan doğruya emperyalistlerin yönettiği kültür kuruluşları tarafından değil, aynı zamanda ar damarı çatlamış bazı Çinliler tarafından da beslenmektedir. Köleleştirici ideolojiyi kapsayan her kültür bu sınıflamaya girer. Bir de, Çin'in yarı-feodal siyasetini ve ekonomisini yansıtan yarı-feodal bir kültür vardır; bu kültürün temsilcileri, yeni kültür ve yeni düşünceye karşılık, Konfüçyus'a tapınmayı, Konfüçyus'un ilkelerini incelemeyi ve eski ahlak kuralları ile eski fikirleri savunanlardır. Emperyalist kültürle yarı-feodal kültür yapışık kardeşlerdir ve Çin'in yeni kültürüne karşı gerici bir kültür ittifakı kurmuşlardır. Böyle bir gerici kültür, emperyalistlere ve feodal sınıfa hizmet eder ve bunun ortadan kaldırılması gerekir. Bu gerici kültür yok edilmedikçe, hiçbir yeni kültür inşa edilemez. Yıkmadan inşa etmek olmaz, suyun önünü kesmeden akması sağlanamaz, durgunluk olmadan hareket olmaz; bunlar arasındaki mücadele, bir ölüm kalım mücadelesidir.

Yeni kültür ise, hizmet etmeyi amaçladığı yeni siyaset ve yeni ekonominin ideolojik bir yansımasıdır.

Üçüncü Bölümde de belirttiğimiz gibi, Çin'de kapitalist ekonominin doğmasından bu yana Çin toplumunun niteliği yavaş yavaş değişmiştir. Gerçi feodal ekonomi hâlâ hüküm sürmektedir, ama Çin artık tamamen feodal bir toplum değil, yarı-feodal bir toplumdur. Bu kapitalist ekonomi, feodal ekonomiye kıyasla, yeni bir ekonomidir. Burjuvazinin, küçük burjuvazinin ve proletaryanın siyasi güçleri, bu yeni kapitalist ekonomiyle birlikte ortaya çıkan ve gelişen yeni siyasi güçlerdir. Yeni kültür de, bu yeni ekonomik ve siyasi güçleri ideoloji alanında yansıtmakta ve onlara hizmet etmektedir. Kapitalist ekonomi olmasaydı, küçük burjuvazi ve proletarya olmasaydı ve bu sınıfların

siyasi güçleri olmasaydı, yeni ideoloji ya da yeni kültür ortaya çıkmazdı.

Bu yeni siyasi, ekonomik ve kültürel güçler, eski siyasete, eski ekonomiye ve eski kültüre karşı olan bütün devrimci güçlerdir. Eski siyaset, ekonomi ve kültür iki bölümden meydana gelmektedir; bunlardan biri, Çin'in yarı-feodal siyaseti, ekonomisi ve kültürü, öteki ise emperyalizmin siyaseti, ekonomisi ve kültürüdür. Bu ikisi arasındaki ittifakta, emperyalizmin siyaseti, ekonomisi ve kültürü başı çekmektedir; her ikisi de kötüdür ve tamamen ortadan kaldırılması gerekir. Çin toplumunda yeni ile eski arasındaki mücadele, aslında halkın yeni güçleri (çeşitli devrimci sınıflar) ile emperyalizmin ve feodal sınıfın eski güçleri arasındaki bir mücadeledir. Devrim ile karşı-devrim arasındaki mücadeledir. Bu mücadele, Afyon Savaşı'ndan bu yana alındığında tam 100 yıldır, 1911 Devrimi'nden bu yana alındığında da aşağı yukarı 30 yıldır devam etmektedir.

Ama daha önce de belirttiğimiz gibi, devrimler de eski ve yeni diye sınıflandırılabilir ve bir tarihî dönemde yeni olan, başka bir tarihî dönemde eski olabilir. Çin'in 100 yıllık burjuva demokratik devrimi, birincisi 80 yıl, ikincisi de 20 yıldan oluşmak üzere başlıca iki aşamaya ayrılabilir. Her iki aşamanın da temel tarihî özellikleri vardır: Çin'in ilk 80 yıldaki burjuva demokratik devrimi eski sınıflamaya girer; oysa Çin'in son 20 yıldaki burjuva demokratik devrimi, iç ve dış siyasi durumda meydana gelen değişikliklerden dolayı, yeni sınıflamaya girer. İlk 80 yılın özelliği, eski demokrasidir. Son 20 yılın özelliği ise, Yeni Demokrasidir. Bu ayırım, siyaset için olduğu kadar kültür için de geçerlidir.

Bu ayırım kendini kültür alanında nasıl gösterir? Şimdi bunu açıklayacağız.

XII. ÇİN'İN KÜLTÜR DEVRİMİNİN TARİHİ ÖZELLİKLERİ

Kültürel ve ideolojik cephede, 4 Mayıs Hareketi'nden önceki ve sonraki dönemler birbirinden farklı iki tarihî dönem oluşturur.

Çin'in kültür cephesindeki mücadele, 4 Mayıs Hareketi'nden önce, burjuvazinin yeni kültürü ile feodal sınıfın eski kültürü arasındaydı.

Modern okul sistemi ile imparatorluk sınav sistemi¹⁸, yeni eğitim ile eski eğitim ve Batı eğitimi ile Çin eğitimi arasındaki mücadeleler, bu nitelikte mücadelelerdi. O zamanın sözümlerine ona modern okulları, yeni eğitim ya da Batı eğitimi, esas olarak (esas olarak diyoruz, çünkü Çin feodalizminin zararlı kalıntıları hâlâ kısmen varlığını koruyordu) burjuvazinin temsilcilerinin muhtaç oldukları doğa bilimlerinde ve burjuva toplumsal ve siyasi teorilerinde yoğunlaştırılmıştı. O sıralarda, yeni eğitimin ideolojisi Çin'in feodal ideolojisine karşı mücadelede devrimci bir rol oynadı ve eski dönemin burjuva demokratik devrimine hizmet etti. Ama Çin burjuvazisi güçsüz olduğundan ve dünya artık emperyalizm aşamasına geçtiğinden, bu burjuva ideolojisi kısa bir süre dayanabildi ve yabancı emperyalizmin köleleştirici ideolojisi ile Çin feodalizminin «eskiye geri dönme» ideolojisi arasındaki gerici ittifak tarafından yenilgiye uğratıldı. Sözümlerine ona yeni eğitim, bu gerici ittifakın daha ilk karşı-saldırısı karşısında bayraklarını indirdi, davullarını susturdu ve dış biçimini koruduğu halde ruhunu kaybederek ricat borusunu çaldı. Eski burjuva demokratik kültür, emperyalizm çağında, zayıflamış ve yozlaşmış bulunuyordu; bu yüzden de, yenilgiye uğraması kaçınılmazdı.

Ama 4 Mayıs Hareketi'nden sonra işlerin rengi değişti. Çin'de yepyeni bir kültür gücü, yani Çinli komünistlerin rehberliğindeki komünist kültür ve ideoloji ya da komünist dünya görüşü ve toplumsal devrim teorisi ortaya çıktı. 1919'da 4 Mayıs Hareketi oldu, 1921'de de Çin Komünist Partisi kuruldu ve Çin'de gerçek emekçi hareketi bu tarihte başladı. Bütün bunlar, Birinci Dünya Savaşı'ndan ve Ekim Devrimi'nden, hemen sonra, yani milli meselenin ve bütün dünyada sömürgelerdeki devrimci hareketlerin değişikliğe uğradıkları ve Çin devrimi ile dünya devrimi arasındaki bağın çok belirgin bir hale geldiği sırada oldu. Proletaryanın ve Komünist Partisinin yeni siyasi gücü, Çin siyaset sahnesine ayak bastı. Bunun sonucunda, yeni üniforması ve yeni silahlarıyla yeni kültür gücü, mümkün bütün müttefikleri birleştirerek ve saflarını savaş düzenine sokarak, emperyalist ve feodal

18. Modern okul sistemi, Avrupa ve Amerika'daki kapitalist ülkelerden olduğu gibi aktarılan eğitim sistemiydi. İmparatorluk sınav sistemi ise feodal Çin'deki eski sınav sistemiydi. 19. yüzyılın sonlarına doğru, bilinçlenmiş Çinli aydınlar, eski rekabetçi sınav sisteminin kaldırılması ve modern okulların kurulması talebinde bulunmuşlardı.

kültürlere karşı kahramanca saldırılara girişti. Bu yeni güç, toplumsal bilimler ve sanat ve edebiyat alanlarında, yani felsefe, ekonomi, siyaset bilimi, askerlik bilimi, tarih, edebiyat ve sanat (tiyatro, sinema, müzik, heykel ve resim dahil) alanında büyük adımlar attı. Son yirmi yıl içinde, bu yeni kültür gücünün saldırısını yönelttiği her yerde ideolojik öz ve biçim bakımından büyük bir devrim meydana geldi. (Örneğin, yazı dilinde) Bu yeni kültür gücünün etkisi o kadar büyük ve şiddetli oldu ki, karşısında hiçbir şey duramadı. Çin tarihinde eşi görülmedik sayıda insanı peşinden sürükledi. Bu yeni kültür gücünün en büyük ve en yiğit bayraktarı, Lu Sün'dü. Lu Sün, Çin kültür devriminin başkomutanı olarak, sadece büyük bir edebiyatçı değil, aynı zamanda büyük bir düşünür ve devrimciydi. Lu Sün, her türlü dalkavukluk ve yaltaklanmadan arınmış, sarsılmaz tutarlığa sahip bir insandı; bu, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin halkları için paha biçilmez bir niteliktir. Milletın büyük çoğunluğunu temsil eden Lu Sün saldırıya geçerek düşman kalesinde gedikler açtı; Lu Sün, kültür cephesinde en yiğit, en doğru, en sağlam, en azimli bir milli kahramandı, tarihimizde eşi görülmemiş bir kahramandı. Onun seçtiği yol, Çin'in yeni milli kültürünün yoluydu.

4 Mayıs Hareketi'nden önce Çin'in yeni kültürü, eski demokratik bir kültürdü ve dünya burjuvazisinin kapitalist kültür devriminin bir parçasıydı. Ama 4 Mayıs Hareketi'nden bu yana, Çin'in yeni kültürü, yeni demokratik bir kültür olmuş ve dünya proletaryasının sosyalist kültür devriminin bir parçası haline gelmiştir.

4 Mayıs Hareketi'nden önce Çin'in yeni kültür hareketine ve kültür devrimine, hâlâ önder rolü oynayabilecek durumda olan burjuvazi önderlik etmekteydi. Ama 4 Mayıs Hareketi'nden sonra, burjuvazinin kültür ve ideolojisi, siyasetinden de daha geri bir duruma düştü ve burjuvazi artık hiçbir önder rol oynayamayacak hale geldi. Artık burjuvazi devrimci dönemlerde belli ölçüde bir müttefik olarak hizmette bulunabiliyor, buna karşılık ittifaka önderlik etme sorumluluğu kaçınılmaz olarak proletaryanın kültür ve ideolojisine düşüyordu. Bu, inkâr edilmez bir gerçektir.

Yeni demokratik kültür, geniş kitlelerin anti-emperyalist ve anti-feodal kültürüdür; bugün bu kültür, Japonya'ya karşı birleşik cephenin

kültürüdür. Bu kültüre herhangi bir sınıfın kültür ve ideolojisi değil, ancak proletaryanın kültür ve ideolojisi, yani komünizm ideolojisi önderlik edebilir. Sözün kısası, yeni demokratik kültür, geniş kitlelerin proletarya önderliğindeki anti-emperyalist ve anti-feodal kültürüdür.

XIII. DÖRT DÖNEM

Bir kültür devrimi, siyasi ve ekonomik devrimin ideoloji alanındaki bir yansımasıdır ve onun hizmetindedir. Çin'de siyasi devrimde olduğu gibi, kültür devriminde de bir birleşik cephe vardır.

Kültür devrimindeki birleşik cephenin son yirmi yıllık tarihi, dört döneme ayrılabilir. Birinci dönem 1919-1921 arasındaki üç yılı, ikinci dönem 1921-1927 arasındaki altı yılı, üçüncü dönem 1927-1937 arasındaki on yılı ve dördüncü dönem de 1937'den günümüze kadarki üç yılı kapsar.

Birinci dönem, 1919'daki 4 Mayıs Hareketi'yle başlar ve 1921'de Çin Komünist Partisi'nin kurulmasına kadar uzanır. Bu döneme damgasını vuran olay, 4 Mayıs Hareketi'dir.

4 Mayıs Hareketi, anti-feodal olduğu kadar anti-emperyalist bir hareketti. Bu hareketin, 1911 Devrimi'nde bulunmayan ve büyük tarihi önem taşıyan özelliği, feodalizme karşı olduğu kadar emperyalizme karşı da yürüttüğü kararlı ve uzlaşmaz muhalefettir. 4 Mayıs Hareketi böyle bir niteliğe sahipti, çünkü kapitalizm Çin'de bir adım daha gelişmişti ve Çin'in devrimci aydınları üç büyük emperyalist devletin, yani Rusya, Almanya ve Avusturya-Macaristan'ın yıkılmasına, öteki iki büyük emperyalist devletin, yani İngiltere ve Fransa'nın zayıflamasına ve Rusya proletaryasının sosyalist bir devlet kurmasına ve Almanya, Macaristan ve İtalya proletaryasının devrim için ayaklanmasına tanık olmuşlar ve Çin milletinin kurtuluşu için yeni umutlar belirmişti. 4 Mayıs Hareketi, dünya devriminin, Rusya Devrimi'nin ve Lenin'in çağrısı sonucunda meydana geldi. 4 Mayıs Hareketi, o günün dünya proletarya devriminin bir parçasıydı. O sırada, Komünist Partisi henüz kurulmamış olduğu halde Rus Devrimi'ni benimseyen ve komünist ideolojinin temel ilkelerini bilen çok sayıda aydın vardı. Başlangıçta, 4 Mayıs Hareketi, halkın üç kesiminin, yani komünist aydınların, devrimci küçük burjuva aydınlarının ve burjuva aydınlarının

(bu sonuncusu hareketin sağ kanadını oluşturuyordu) cephesinin devrimci hareketiydi. Hareketin eksikliği, aydınlarla sınırlı kalması ve işçilerle köylülerin harekete katılmamasıydı. Ama 4 Mayıs Hareketi 3 Haziran Hareketine¹⁹ dönüştüğünde yalnız aydınların değil, proletaryanın, küçük burjuvazinin ve burjuvazinin de katıldığı hareket ülke çapında devrimci bir hareket haline geldi. 4 Mayıs Hareketi sonucunda doğan kültür devrimi, feodal kültüre karşı uzlaşmaz bir muhalefet yürüttü; Çin tarihinin başlangıcından bu yana hiçbir zaman böylesine büyük ve köklü bir kültür devrimi olmamıştı. O günlerin iki büyük bayrağı olan «Kahrolsun eski ahlak, yaşasın yeni ahlak!» ve «Kahrolsun eski edebiyat, yaşasın yeni edebiyat!» sloganlarını yükselten kültür devrimi büyük başarılar kazandı. Bu kültür hareketinin o sıralarda işçiler ve köylüler arasında geniş ölçüde yayılması henüz mümkün değildi. Gerçi «Halk için edebiyat» sloganı ortaya atılmıştı, ama o sıralar «halk» sözüyle sadece şehirlerdeki küçük burjuva aydınlar, yani şehirli aydın zümresi kastediliyordu. 4 Mayıs Hareketi, gerek ideoloji, gerekse kadrolar bakımından, 1921'de Çin Komünist Partisi'nin kurulmasını, 1925'teki 30 Mayıs Hareketini ve Kuzey Seferini hazırladı. 4 Mayıs Hareketinin sağ kanadını oluşturan burjuva aydınları ikinci dönemde genellikle düşmanla uzlaştılar ve gericiliğin safına geçtiler.

Çin Komünist Partisi'nin kurulması, 30 Mayıs Hareketi ve Kuzey Seferi gibi olayların damgasını taşıyan ikinci dönemde, üç sınıfın 4 Mayıs Hareketi sırasında kurulan birleşik cephesi devam etti ve genişledi. Bu birleşik cepheye köylülük de kazanıldı ve bütün bu sınıfların siyasi bir birleşik cephesi, yani ilk Guomindang-komünist işbirliği kuruldu. Dr. Sun Yatsen, yalnızca büyük 1911 Devrimi'ne (bu devrim eski döneme ait bir demokratik devrim olduğu halde) önderlik ettiği için değil, aynı zamanda «dünyanın gidişine ayak uydurmasını bildiği ve kitlelerin ihtiyaçlarını karşıladığı» için de büyük bir insandı.

19. 3 Haziran Hareketi, 4 Mayıs yurtsever hareketinin yeni bir aşamasını oluşturdu. Pekin'de öğrenciler, ordunun ve polis baskı ve zulmüne meydan okuyarak 3 Haziran 1919'da mitingler düzenlediler, konuşmalar yaptılar. Öğrenciler boykota gitti ve bu hareket Şanghai, Nancing, Tienzin, Hangçov, Vuhan ve Ciuciang'daki ve Şantung ve Anvey Eyaletlerindeki işçiler ve tüccarlar arasında da yayıldı. Böylece 4 Mayıs Hareketi, proletaryanın, şehir küçük burjuvazisinin ve milli burjuvazinin katıldığı geniş bir kitle hareketi haline gelmiş oldu.

Dr. Sun Yatsen, devrimci Üç Büyük Siyaseti, yani Rusya'yla ittifakı, Komünist Partisiyle işbirliğini ve köylülere ve işçilere yardım etmeyi ileri sürülebilecek, Üç Halk İlkesine yeni bir anlam kazandırarak Üç Büyük Siyasetin yanı sıra yeni Üç Halk İlkesini ortaya koyabilecek yetenekte olduğu için de büyük bir insandı. Daha önceleri Üç Halk İlkesi, eğitim ve yüksek öğrenim alanını ya da gençliği pek az etkileyebilmişti: çünkü emperyalizme, feodal toplum düzenine, feodal kültür ve ideolojiye karşı muhalefet sorunlarını ortaya atmamıştı. Bu eski Üç Halk İlkesiydi: ve eski Üç Halk İlkesine, iktidarı ele geçirmeye, başka bir deyişle birtakım mevkieler elde etmeye çalışan bir grup insanın sırf zamana ayak uydurmak ve siyasi dolaplar çevirmek amacıyla sarıldığı bir bayrak gözüyle bakılmıştı. Sonra Üç Büyük Siyasetiyle birlikte yeni Üç Halk İlkesi geldi. Guomindang ile Komünist Partisi arasındaki işbirliği ve her iki partinin devrimci üyelerinin ortak çabaları, yeni Üç Halk İlkesinin eğitim ve yüksek öğrenim alanının bir kesimine ve öğrenci gençlik kütlesine kadar uzanarak bütün Çin'e yayılmasını sağladı. Bu, tamamen, eski Üç Halk İlkesinin anti-emperyalist, anti-feodal ve yeni demokratik Üç Halk İlkesine ve onun Üç Büyük Siyasetine dönüşmüş olmasından ileri gelmekteydi. Eğer bu gelişme olmasaydı, Üç Halk İlkesinin fikirlerini yaymak mümkün olmayacaktı.

Devrimci Üç Halk İlkesi bu dönemde, Guomindang, Komünist Partisi ve bütün devrimci sınıfların birleşik cephesinin siyasi temeli haline geldi ve «Komünizm, Üç Halk İlkesinin iyi dostu olduğundan», bu ikisi arasında bir birleşik cephe yaratıldı. Toplumsal sınıflar açısından bu, proletaryanın, köylülüğün, şehir küçük burjuvazisinin ve burjuvazinin birleşik cephesiydi. İki parti, çeşitli bölgelerde komünist *Haftalık Kılavuz*, Guomindang'ın Şanghay'da çıkardığı *Cumhuriyetçi Haber Gazetesi* ve diğer gazetelere dayanarak, anti-emperyalizmi ortaklaşa savundular. Konfüçyus'a tapınmaya ve Konfüçyus'un ilkelerini incelemeye dayanan feodal eğitime karşı ortaklaşa mücadele ettiler. Feodal edebiyata ve klasik dile ortaklaşa karşı çıktılar ve yeni edebiyatı ve anti-emperyalist, anti-feodal içerikli yeni yazı tarzını, herkesin anlayabileceği yazı tarzını ortaklaşa geliştirdiler. Guandung'daki savaşlar ve Kuzey Seferi sırasında anti-emperyalist ve anti-feodal fikirler aşilayarak Çin silahlı kuvvetlerinde reform yaptılar. Milyonlarca

köylü arasında «Kahrolsun yiyici memurlar!» ve «Kahrolsun yerel zor-balar ve mütegalibe!» sloganları atıldı ve devrimci büyük köylü mücadeleleri başlatıldı. Bütün bunlar ve Sovyetler Birliği'nin yardımı sayesinde Kuzey Seferi zafere ulaştı. Ne var ki, büyük burjuvazi iktidara gelir gelmez bu devrime son verdi ve yepyeni bir siyasi durum yarattı.

Üçüncü dönem, 1927-1937 arasındaki yeni devrimci dönemdi. İkinci dönemin sonlarına doğru devrimci kampta bir değişiklik meydana geldiğinden, yani büyük burjuvazi emperyalist ve feodal güçlerin karşı-devrimci kampına geçtiği ve milli burjuvazi de onun kuyruğuna takıldığından, daha önce devrimci kampta bulunan dört sınıftan geriye yalnızca üç sınıf, proletarya, köylülük ve küçük burjuvazinin öbür kesimleri (devrimci aydınlar dahil) kalmıştı. Bunun sonucunda, Çin devrimi, kitlelere kaçınılmaz olarak yalnızca Çin Komünist Partisi'nin önderlik ettiği yeni bir döneme girdi. Bu, bir yandan karşı-devrimci «kuşatma ve bastırma» harekâtlarının yapıldığı, bir yandan da devrimin derinlik kazandığı bir dönem oldu. Biri askeri, biri de kültürel olmak üzere iki tür karşı-devrimci «kuşatma ve bastırma» harekâtı vardı. Devrimin kitleler arasında derinleştirilmesi de iki biçime büründü: Bir yandan toprak devrimi bir yandan da kültür devrimi derinleşti. Emperyalistlerin kışkırtmasıyla, bütün ülkenin ve bütün dünyanın karşı-devrimci güçleri her iki türden «kuşatma ve bastırma» harekâtı için seferber edildi. En azından on yıl süren bu harekâtlar sırasında eşi görülmemiş bir zulüm uygulandı. Yüz binlerce komünist ve genç öğrenci öldürüldü, milyonlarca işçi ve köylü ağır zulüm ve baskı gördü. Anlaşılan, bütün bu işlerin sorumluları, komünizmin ve Komünist Partisinin «kökünün kazınabileceğinden» pek emindiler. Ama sonuç hiç de umdukları gibi olmadı: gerek askeri, gerekse kültürel «kuşatma ve bastırma» harekâtları tam bir başarısızlığa uğradı. Askeri harekât, Kızıl Ordu'nun Japonya'ya karşı direnmek için kuzeye ilerlemesiyle, kültürel harekât da 1935'te devrimci gençliğin 9 Aralık Hareketinin patlak vermesiyle sonuçlandı. Ve her iki harekâtın ortak bir sonucu olarak, bütün ülke halkı uyandı. Bunlar, üç olumlu sonuçtu. En şaşırtıcı olanı ise, Guomindang'ın kültürel «kuşatma ve bastırma» harekâtının, Komünist Partisinin bütün eğitim ve kültür kurumlarında tamamen savunmasız bir durumda bulunduğu Guomindang böl-

ğelerinde de tamamen başarısızlıkla sonuçlanmasındı. Neden böyle olmuştu? Bunun üzerinde derinlemesine düşünmek gerekmez mi? Komünizme inanan Lu Sün, işte bu «kuşatma ve bastırma» harekâtları sırasında Çin kültür devriminin büyük kahramanı haline geldi.

Karşı-devrimci «kuşatma ve bastırma» harekâtlarının olumsuz sonucu ise, ülkemizin Japon emperyalizmi tarafından istila edilmesi oldu. İşte, on yıl süren o komünizm düşmanlığından bütün ülke halkının bugün hâlâ şiddetle nefret etmesinin başlıca nedeni budur.

Bu dönemdeki mücadelelerde devrimci taraf, halkın anti-emperyalist ve anti-feodal Yeni Demokrasisini ve yeni Üç Halk İlkesini savundu. Karşı-devrimci taraf ise, emperyalizmin baskısı altında toprak ağası sınıfı ile büyük burjuvazinin koalisyonunun zorba yönetimini zorla kabul ettirmeye çalıştı. Bu zorba yönetim, Dr. Sun Yatsen'in Üç Büyük Siyasetini ve yeni Üç Halk İlkesini gerek siyasi, gerekse kültürel bakımdan boğazlayarak Çin milletini büyük felaketlere sürükledi.

Dördüncü dönem, Japonya'ya karşı günümüzdeki savaş dönemidir. Çin devrimi, dolambaçlı bir yol izleyerek yeniden dört sınıfın birleşik cephesine ulaşmış bulunuyor. Üstelik bugün birleşik cephenin ufku çok daha geniş, çünkü bu cephe üst tabakadan hâkim sınıfların birçok üyesini, orta tabakadan milli burjuvaziye ve küçük burjuvaziye, alt tabakadan da bütün bir proletaryayı kapsıyor. Öyle ki, milletimizin çeşitli sınıf ve tabakaları, Japon emperyalizmine karşı kararlılıkla direnen bir ittifakın üyeleri haline gelmiş bulunuyorlar. Bu dönemin birinci aşaması, Vuhan'ın düşüşüne kadar sürdü. Bu dönemde ülkenin her alanında bir canlılık görülmekteydi; siyasi bakımdan bir demokratlaşma eğilimi, kültür bakımından ise oldukça yaygın bir faaliyet göze çarpıyordu. Vuhan'ın düşmesiyle, ikinci aşama başladı. Bu aşamada, siyasi durumda birçok değişiklik meydana geldi; büyük burjuvazinin bir kesimi düşmana teslim oldu, başka bir kesimi ise Direnme Savaşı'nın bir an önce son bulmasını istiyordu. Bu durum, kültür alanında, Ye Çing,²⁰ Çang Cunmay ve ötekilerin gerici faaliyetlerinde ve söz ve basın özgürlüklerinin kaldırılmasında ifadesini buldu.

20. Ye Çing, Guomindang gizli servisinde satılmış bir yazar olarak hizmet eden dönem bir komünistti.

Bu bunalımın üstesinden gelmek için direnmeye, birliğe ve ilerlemeye karşı çıkan bütün fikirlere karşı güçlü bir mücadele vermek gerekir. Bu gerici fikirler ezilmediği sürece, zaferden umutlu olmayız. Bu mücadele nasıl sonuçlanacaktır? Bütün ülke halkının zihnini meşgul eden büyük soru budur? İç ve dış duruma bakacak olursak, direnme yolunun önüne ne kadar çok engel dikilirse dikilsin Çin halkının mutlaka zafere ulaşacağını görürüz. 4 Mayıs Hareketinden bu yana geçen yirmi yılda kaydedilen ilerleme, hem daha önceki 80 yıldan çok daha büyüktür, hem de binlerce yıllık Çin tarihinde kaydedilen tüm ilerlemeyi geride bırakmıştır. Bir de, Çin'in önümüzdeki yirmi yılda kaydedeceği ilerlemeyi düşünün! Yerli yabancı tüm karanlık güçlerin kudurgan zulmü, milletimizi büyük bir felakete sürükledi. Ama bu zulmün kendisi, hâlâ az çok kuvvetli oldukları halde karanlık güçlerin daha şimdiden ölüm sancılarını çekmeye başladıklarını ve halkın adım adım zafere yaklaştığını en açık bir şekilde kanıtlamıyor mu? Bu, bütün Doğu ve bütün dünya için olduğu kadar bütün Çin için de doğrudur.

XIV. KÜLTÜRÜN NİTELİĞİ HAKKINDA BAZI YANLIŞ FİKİRLER

Yani olan her şey, zorlu ve acılı mücadelelerden geçilerek elde edilir. Bu, iyinin de kötünün de mücadele içinde sınanıp kanıtlandığı son yirmi yıl boyunca dolambaçlı bir yol izleyen yeni kültür için de böyledir.

İlah olmaz burjuvalar, siyasi iktidar sorununda olduğu gibi kültür sorununda da tamamen yanılıyorlar. Ne Çin'deki bu yeni dönemin tarihi özelliklerini kavriyor, ne de kitlelerin yeni demokratik kültürünü kabul ediyorlar. Onların hareket noktası, burjuva zorbalığıdır ve bu, kültür alanında, burjuvazinin kültürel zorbalığına dönüşür. Sözüm ona Avrupa-Amerikan okulundan²¹ yetişme iyi öğrenim görmüş kimselerin daha önce Guomindang hükümetinin kültür cephesinde açtığı «komünizmi bastırma» harekâtına katılmış olan bir kesimi (yalnızca bir kesimi diyorum, anlaşılın şimdi de Guomindang hükümetinin Komünist Partisini «kısıtlama» ve «yıpratma» siyasetini des-

21. Sözüm ona Avrupa-Amerikan okulunun sözcüsü, karşı-devrimci Hu Şi idi.

teklemektedir. Bunlar, işçilerin ve köylülerin gerek siyaset, gerekse kültür alanında başkaldırmalarını istemiyorlar. Oysa iflah olmaz burjuvaların tuttukları kültürel zorbalık yolu, tam bir çıkmaz içindedir; siyasi zorbalık için olduğu gibi kültürel zorbalık için de gerekli önkoşullar ülke içinde de, ülke dışında da yoktur. Dolayısıyla, bu kültürel zorbalığı da «rafa kaldırsalar» iyi ederler.

Milli kültürümüzün yönlendirilmesine gelince, ona komünist ideoloji rehberlik etmektedir. Sosyalizmi ve komünizmi işçi sınıfı arasında yaymak, köylülüğü ve halkın öbür kesimlerini sosyalizm fikirleriyle doğru bir biçimde ve adım adım eğitmek için çok sıkı çalışmalıyız. Ama milli kültürümüz bir bütün olarak henüz sosyalist bir kültür değildir.

Yeni Demokrasinin siyaseti, ekonomisi ve kültürü, proletarya önderliğinde olduğu için, sosyalizmin bir unsurunu da kapsar; üstelik bu unsur hiç de gelişigüzel bir unsur değil, belirleyici bir unsurdur. Ama bugüne kadarki siyasi, ekonomik ve kültürel durum bir bütün olarak alındığında, sosyalist değil, yeni demokratiktir. Çünkü bugünkü aşamasında Çin devrimi, henüz kapitalizmi ortadan kaldırmayı amaçlayan bir sosyalist devrim değil, merkezi görevi yabancı emperyalizme ve yerli feodalizme karşı savaşmak olan bir burjuva demokratik devrimdir. Milli kültür alanında, var olan milli kültürün bütünüyle sosyalist bir kültür olduğunu ya da böyle olması gerektiğini düşünmek yanlıştır. Böyle düşünmek, komünist ideolojinin yayılması ile acil bir eylem programının uygulanmasını; sorunları incelemede, araştırma yapmada, çalışma ve kadroların eğitilmesinde komünist bakış açısı ve yönetimin uygulanması ile Çin devriminin demokratik aşamasında milli eğitim ve milli kültür için genel siyaseti birbirine karıştırmak demektir. Sosyalist içerikli bir milli kültür, ister istemez, sosyalist bir siyasetin ve sosyalist bir ekonominin yansıması olacaktır. Gerçi siyasetimizde ve ekonomimizde sosyalist unsurlar vardır ve bu sosyalist unsurlar milli kültürümüzde de yansımaktadır; ama toplumumuzu bir bütün olarak ele alırsak, henüz sosyalist bir siyaset ve sosyalist bir ekonomimizin bulunmadığını görürüz. Bu yüzden de bütünüyle sosyalist bir milli kültürden söz edilemez. Bugün Çin devrimi dünya proleter sosyalist devriminin bir parçası olduğuna göre, Çin'in yeni kül-

türü de dünya proleter sosyalist yeni kültürünün bir parçası ve büyük müttefikidir. Kültürümüzün bu kesimi sosyalist kültürün canalıcı unsurlarını taşıdığı halde, bir bütün olarak milli kültür, dünya proleter sosyalist yeni kültürünün akışına tamamen sosyalist bir kültür olarak değil, geniş kitlelerin anti-emperyalist ve anti-feodal yeni demokratik kültürü olarak katılmaktadır. Ve günümüzde Çin devrimi proletarya önderliği olmadan gerçekleşmeyeceğine göre, Çin'in yeni kültürü de proletaryanın kültür ve ideolojisinin, yani komünist idolojinin önderliği olmadan olamaz. Ama bugünkü aşamada böyle bir önderlik, anti-emperyalist ve anti-feodal siyasi ve kültürel bir devrimde halk kitlelerine önderlik etmek demektir; dolayısıyla, bir bütün olarak alındığında Çin'in yeni milli kültürünün içeriği hâlâ yeni demokratiktir.

Kuşkusuz, komünist fikirleri daha geniş ölçüde yaymanın ve Marksizm-Leninizmin öğrenilmesini daha da hızlandırmanın şimdi tam zamanıdır. Aksi takdirde, hem Çin devrimini sosyalizm aşamasına ilerletemeyiz, hem de bugünkü demokratik devrimi zafere ulaştıramayız. Ama gene de, komünist toplum düzeni hakkındaki propaganda ve komünist fikirlerin yayılması ile yeni demokratik eylem programının pratikte uygulanışını birbirinden ayırmamız gerekir. Aynı şekilde, sorunları incelemede, araştırma yapmada, çalışma ve kadroların eğitilmesinde komünist teori ve yöntem ile bir bütün olarak milli kültürün yeni demokratik çizgisini de birbirinden ayırmamız gerekir. Bu ikisini birbirine karıştırmak hiç kuşku yok ki yanlış olur.

Böylece görülüyor ki, bugünkü aşamada Çin'in yeni milli kültürünün içeriği, ne burjuva kültür zorbalığı, ne de proleter sosyalizmidir. Bugünkü aşamada Çin'in yeni milli kültürünün içeriği, proleter sosyalist kültür ve ideoloji önderliğinde kitlelerin anti-emperyalist ve anti-feodal Yeni Demokrasisidir.

XV. MİLLİ VE BİLİMSEL BİR KİTLE KÜLTÜRÜ

Yeni demokratik kültür, millidir; emperyalist boyunduruğa karşı çıkar ve Çin milletinin onurunu ve bağımsızlığını savunur. Kendi milletimizin malıdır ve kendi milli özelliklerimizi taşır. Yeni demokratik kültür, bütün başka milletlerin sosyalist ya da yeni demokratik kültürleriyle birleşir; bunlar birbirlerine öylesine bağlıdırlar ki, bir-

birlerine katkıda bulunarak ve birbirlerinin gelişmesine yardımcı olarak yeni bir dünya kültürü oluştururlar. Ama devrimci bir milli kültür olarak yeni demokratik kültür, hiçbir milletin hiçbir gerici emperyalist kültürüyle asla birleşmez. Çin'in, kendi kültürünü geliştirmek için, yabancı ilerici kültürü geniş ölçüde özümlemesi gerekmektedir, çünkü bu geçmişte yeterince yapılmamıştır. Bugün, yalnızca günümüzdeki sosyalist ve yeni demokratik kültürlerde değil, aynı zamanda diğer milletlerin daha önceki kültürlerinde, örneğin çeşitli kapitalist ülkelerin Aydınlanma Çağındaki kültürlerinde de bizim için yararlı olan her şeyi özümlemeliyiz. Ama bu yabancı malzemenin tek bir zerresini bile eleştiriden geçirmeden yutmamalıyız; onu yediğimiz yemeğe uyguladığımız işlemde geçirmeli, yani ilkönce çiğnemeli, sonra midemizin ve barsaklarımızın salgılarının işlemine terk etmeli, sonra da sindirilecek besin ile dışarıya atılacak posayı birbirinden ayırmalıyız; beslenebilmek için, böyle yapmak zorundayız. «Toptan batılılaşma»yı²² savunmak yanlıştır. Çin, yabancı malzemenin mekanik bir biçimde benimsenmesinden çok çekmiştir. Aynı şekilde, Çinli komünistler, Marksizmi Çin'e uygularken, Marksizmin evrensel gerçeği ile Çin devriminin somut pratiğini tam ve doğru bir biçimde birleştirmelidirler; ya da başka bir deyişle, Marksizmin evrensel gerçeği Çin'in kendine özgü milli nitelikleriyle birleştirilir ve belli bir milli biçim alırsa, yararlı olabilir. Marksizm yalnızca bir formül olarak öznel bir biçimde uygulanamaz. Formülleri putlaştıran Marksistler, Marksizmi ve Çin devrimini hafife almaktan başka bir şey yapmıyorlar. Çin devriminin saflarında böylelerinin yeri yoktur. Çin kültürünün kendine özgü bir biçimi, yani milli bir biçimi olmalıdır. Biçimde milli, içerikte yeni demokratik; işte bugünkü yeni kültürümüz.

Yeni demokratik kültür, bilimseldir. Feodal ve batıl inançlara dayanan her türlü düşünceye karşıdır; gerçeği olgularda aramayı, nesnel gerçeği ve teori ile pratiğin birliğini savunur. Bu noktada, Çin proletaryasının bilimsel düşüncesi ile ilerici olan Çinli burjuva materyalistleri ve doğa bilimcileri arasında emperyalizme, feodalizme ve batıl inançlara karşı bir birleşik cephe kurmak mümkündür: ama her-

22. Bütünüyle batılılaşma, Batının köhnemiş bireyci burjuva kültürünü göklere çıkaran ve kapitalist Avrupa ve Amerika'nın körü körüne taklit edilmesini savunan batılılaşmış bazı Çinli burjuva aydınlarının savunduğu bir görüştü.

hangi bir gerici idealizm ile birleşik cephe kurulması söz konusu olamaz. Komünistler, siyasi eylem alanında, bazı idealistlerle ve hatta dindar kişilerle anti-emperyalist ve anti-feodal bir birleşik cephe kurabilirler; ama onların idealizmine ve dinî öğretilerine hiçbir zaman göz yumamazlar. Çin'in yüzyıllarca süren feodal toplumunda parlak bir eski kültür yaratılmıştır. Yeni milli kültürümüzü geliştirmek ve kendimize olan milli güvenimizi artırmak için, bu eski kültürün gelişmesini incelemek, onun feodal süprüntülerini reddetmek ve demokratik özünü benimsemek zorunludur; ama hiçbir şeyi eleştiriden geçirmeden benimsememeliyiz. Halkın belli ölçüde demokratik ve devrimci nitelikteki eski güzel kültürü ile eski feodal hâkim sınıfın tüm çürümüşlüğüne birbirinden mutlaka ayırmak gerekir. Çin'in bugünkü yeni siyaseti ve yeni ekonomisi, eski siyasetinin ve eski ekonomisinin bağrından çıkmıştır; aynı şekilde, Çin'in yeni kültürü de eski kültürünün bağrından çıkmıştır. Dolayısıyla, kendi tarihimize saygı göstermeli, onunla olan bağlarımızı kesip atmamalıyız. Ama tarihe saygı göstermek demek, onu bir bilim olarak yerli yerine oturtmak ve onun diyalektik gelişmesine saygı duymak demektir; yoksa bugünü bir kenara bırakarak geçmişi göklere çıkarmak ve feodal zehirin her bir zerresini övmek demek değildir. Kitleler ve öğrenci gençler söz konusu olduğunda önemli olan, geriye değil, ileriye dönük olmalarını sağlamak için onlara yol göstermektir.

Yeni demokratik kültür demokratiktir, çünkü geniş kitlelerin malıdır. Nüfusumuzun yüzde 90'ından fazlasını meydana getiren çalışan işçi ve köylü kitlelerine hizmet etmeli ve giderek onların kendi kültürü haline gelmelidir. Devrimci kadrolara verilen bilgi ile devrimci kitlelere verilen bilgi arasında, kültür düzeyinin yükseltilmesi ile yaygınlaştırılması arasında sıkı bir bağ olduğu gibi, belli bir aynım da vardır. Devrimci kültür, geniş halk kitleleri için güçlü bir devrimci silahtır. Hem devrimden önce ideolojik zemini hazırlar, hem de devrim sırasında genel devrimci cephe içinde önemli ve aslında zorunlu bir mücadele cephesi oluşturur. Devrimci kültür çalışmalarına katılanlar bu kültür cephesinin çeşitli kademelerdeki komutanlarıdır. «Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olamaz»²³ bu sözlerden, kültür ha-

23. V.İ. Lenin, *Ne yapılmalı?*, Sol Yayınları, 1. baskı, Ankara, 1968, s. 32

reketinin devrimci hareketin pratiği için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliriz. Gerek kültür hareketleri, gerekse pratik hareketler kitlelerin malı olmalıdır. Bu yüzden, Japonya'ya karşı savaşta, bütün ilerici kültür emekçileri kendi kültür müfrezelerine, yani geniş kitlelere sahip olmalıdırlar. Halka yakın olmayan bir devrimci kültür emekçisi, barutu düşmanı alt etmeye yetmeyen, ordusuz bir komutana benzer. Bunun için yazı dili gerekli koşullar içinde düzeltilmeli ve halkın konuşma diline yaklaştırılmalıdır. Çünkü önemle belirtmek gerekir ki, devrimci kültürümüzün bitmez tükenmez kaynağı halktır.

Milli ve bilimsel bir kitle kültürü; işte halkın anti-emperyalist ve anti-feodal kültürü, Yeni Demokrasinin kültürü, Çin milletinin yeni kültürü budur.

Kurmak istediğimiz demokratik cumhuriyet, bu ada layık olan Çin Cumhuriyeti ve yeni Çin, ancak Yeni Demokrasinin siyasetini, ekonomisini ve kültürünü birleştirmekle gerçekleşecektir.

İşte, Yeni Çin göründü. Hep birlikte selamlayalım!

Direkleri ufukta belirdi. Onu hep birlikte sevinçle karşılayalım!

Ellerimizi kaldırıp selamlayalım. Yeni Çin bizimdir!

TESLİMİYET TEHLİKESİNİ ALT EDELİM VE DURUMU DAHA İYİYE DÖNÜŞTÜRMEYE ÇALIŞALIM*

28 Ocak 1940

Son gelişmeler, Merkez Komitesinin değerlendirmelerinin doğruluğunu ortaya koymaktadır. Büyük toprak ağası sınıfının ve büyük burjuvazinin izlediği teslimiyet çizgisi proletaryanın, köylülüğün, şehir küçük burjuvazisinin ve orta burjuvazinin izlediği silahlı direnme çizgisine tamamen aykırı düşmektedir ve bu iki çizgi arasında mücadele vardır. Şu anda her iki çizgi de vardır ve ilerde biri ya da öbürü üstün gelebilir. Bu konuyla ilgili olarak, bütün Partili yoldaşlarımız, çeşitli yerlerde meydana gelen vahim teslimiyet, anti-komünizm ve gerileme durumlarını birbirinden kopuk olaylar olarak görmemelidirler. Bunların ciddiyetini kavramalı, bunlarla kararlı bir şekilde mücadele etmeli ve etkileri karşısında çaresizliğe kapılmamalıyız. Eğer böyle bir ruhtan ve bu türden olaylarla etkili bir şekilde baş edecek doğru bir siyasetten yoksun olursak, Guomindang iflah olmazlarının «Komünist Partisi'nin askeri ve siyasi bakımından kısıtlama»ya devam etmelerine göz yumarsak ve eğer her an birleşik cephenin parçalanacağı korkusuyla yaşarsak, o zaman, Direnme Savaşı tehlikeye girer, ülkenin her yanında teslimiyet ve anti-komünizm yayılır ve birleşik cephenin parçalanması gerçek bir tehlike haline gelir. Ama, sürekli direnme, birlik ve ilerleme için mücadelemiz bakımından birçok elverişli nesnel koşulun ülke içinde ve dışında hâlâ var olduğu açıkça ortaya konmalıdır. Örneğin, Japonya'nın, Çin'e karşı siyaseti her zamanki katılığını korumaktadır; bir Uzakdoğu Münih Konferansı tezgâhlamak

* Bu yazı, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi adına Mao Zedung yoldaş tarafından yazılmış bir Parti talimatıydı.

çok zordur, çünkü aralarındaki çelişmelerin görece azalmasına karşın Japonya ile İngiltere, ABD ve Fransa arasında gerçek bir uzlaşma olmamıştır, Avrupa savaşından sonra İngiltere'nin ve Fransa'nın doğudaki durumları zayıflamıştır ve Sovyetler Birliği Çin'e faal olarak yardım etmektedir. İşte bunlar, Guomintang'ın teslim olmasını, uzlaşmasını ya da ülke çapında bir anti-komünist savaş başlatmasını zorlaştıran uluslararası etkenlerdir. Yurtiçinde Komünist Partisi, Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordu teslimiyete kararlı bir şekilde karşı çıkıyor ve direnme ve birlik siyasetini savunuyorlar, arasınıflar da teslimiyete karşıdırlar ve Guomintang içindeki teslimiyetçiler ile iflah olmazlar iktidarda oldukları halde sayıca azınlıktadırlar. İşte bunlar da, Guomintang'ın teslim olmasını, uzlaşmasını ya da ülke çapında bir anti-komünist savaş başlatmasını zorlaştıran iç etkenlerdir. Bu koşullar altında Partimizin iki yönlü bir görevi vardır. Partimiz bir yandan, teslimiyetçilerin ve iflah olmazların askeri ve siyasi saldırılarına kararlılıkla karşı koymalıdır. Öte yandan da, siyasi partilerin, hükümet organlarının, silahlı kuvvetlerin, sivil halkın ve aydınların birleşik cephesini etkin bir şekilde geliştirmelidir. Guomintang'ın, ara sınıfların ve Japonya'ya karşı savaşan ordulardaki sempatizanların çoğunluğunu kazanmak, kitle hareketini derinleştirmek, aydınları kazanmak, Japonya'ya karşı üs bölgelerini sağlamlaştırmak Japonya'ya karşı silahlı kuvvetleri ve Japonya'ya karşı siyasi iktidar organlarını genişletmek, Partimizi sağlamlaştırmak ve ilerlemesini güvence altına almak için elinden gelen her şeyi yapmalıdır. Bu görevleri bir arada yürütürsek, büyük toprak ağalarının ve büyük burjuvazinin yarattığı teslimiyet tehlikesini alt edebilir ve genel durumu daha iyiye dönüştürebiliriz. Bu yüzden Partinin şimdiki genel siyaseti, durumu daha iyiye dönüştürmeye çalışmak ve aynı zamanda şimdiye kadar sınırlı ve yerel ölçüde baş göstermiş olan beklenmedik tehlikelere karşı tetikte olmaktır.

Artık Vang Cingvey ihanet anlaşmasını¹ ilan ettiğine ve Çan Kayşek de bütün millete çağrıda bulunduğu mesajını yayınladığına göre,

1. Vang Cingvey, 1939 sonunda Japon saldırganlarıyla «Çin Japon İlişkilerinin Yeniden Düzenlenmesi İçin Program» adlı gizli bir ihanet anlaşması imzaladı. Bu programın başlıca maddelerine göre

(1) Kuzeydoğu Çin Japonya'ya verilecek ve «Moğol Toprakları» (yani o

barış için yapılan ajitasyon kuşkusuz gerileyecek ve direnmeden yana olan güçler büyüyecektir. Öte yandan «Komünist Partisi'nin askeri ve siyasi bakımdan kısıtlanması» devam edecek, yerel nitelikteki olaylar artacak ve Guomindang bize saldırabilmek için sözüm ona «yabancı düşmana karşı birleşmeye» ağırlık verebilecektir. Bunun nedeni, direnmeden ve ilerlemeden yana olan güçlerin, yakın gelecekte, teslimiyetten ve gerilemeden yana olan güçleri alt edecek kadar güç toplayacak durumda olmamalarıdır. Siyasetimiz, ülkenin, Komünist Partisi örgütlerinin bulunduğu her yerinde Vang Cingvey'in ihanet anlaşmasına karşı yürütülen propaganda kampanyasını yaymak için hiçbir çabayı esirgememektir. Çan Kayşek, mesajında, Direnme Savaşı'nı sürdürebileceğini belirtiyor, fakat ne milli birliği güçlendirme ihtiyacı üzerinde duruyor, ne de direnme ve ilerlemede ısrar etmek için herhangi bir siyasetten söz ediyor. Böyle bir siyaset olmadan savaşta diretmek olanaksızdır. Bu yüzden, Vang Cingvey'e karşı yürüttüğümüz kampanyada şu noktalar üzerinde önemle durmalıyız: 1) Direnme Savaşı'nı yürütme milli siyasetini sonuna kadar destekleyelim ve Vang Cingvey'in ihanet anlaşmasına karşı çıkalım; 2) Bütün ülke birleşmeli ve hain Vang Cingvey'i ve onun kukla merkezi hükümetini alaşağı etmelidir; 3) Guomindang-komünist işbirliğini destekleyelim ve Vang Cingvey'in anti-komünist siyasetini yerle bir edelim; 4) Anti-komünizm, Vang Cingvey'in Japonya'ya karşı birleşik cepheyi bölme yönünde giriştiği bir komplodur; kahrolsun Vang Cingvey soyundan gizli hainler; 5) Millî birliği güçlendirelim ve ülke içindeki «sürtüşmeyi» ortadan kaldıralım; 6) Siyasi reformlar yapalım, anayasa hareketini başlatalım ve demokrasiyi yerleştirelim; 7) Siyasi partiler üzerindeki yasakları kaldıralım ve Japonya'ya karşı olan parti ve grup-

zamanki Suy yuan, Cahar ve Kuzey Şansi), Kuzey Çin, aşağı Yangze Vadisi ve Güney Çin adaları, «Çin-Japon yakın işbirliği bölgeleri» olarak, yani Japon askerlerinin sürekli işgali altındaki bölgeler olarak ayrılacaktır.

2) Merkezî hükümetten yerel hükümetlere kadar, kukla rejim Japon danışmanlarının ve görevlilerinin denetimi altında bulunacaktır.

(3) Kukla birlikler ve polis, Japon askerî uzmanları tarafından eğitilecek ve donatımları Japonya tarafından sağlanacaktır.

(4) Kukla hükümetin malî ve ekonomik siyasetleri, sanayi ve tarım işletmeleri, ulaşım ve iletişim araçları Japonya tarafından denetlenecek ve Çin'in doğal kaynakları Japonya tarafından serbestçe işletilecektir.

(5) Japonya'ya karşı olan bütün faaliyetler yasaklanacaktır.

lara yasallık kazandıralım; 8) Japonlara ve hainlere karşı savaşmak için, halkın söz ve toplanma özgürlüğünü güvence altına alalım; 9) Japonya'ya karşı üs bölgelerini sağlamlaştıralım ve Vang Cingvey soyundan hainlerin yıkıcı komplolarına karşı çıkalım; 10) Savaşta gerçekten iyi savaşan birlikleri destekleyelim ve cephelere gerekli ikmal yapalım ve 11) Direnme davasına yardımcı olacak kültürel faaliyetleri teşvik edelim, ilerici gençliği koruyalım ve işbirlikçi görüşlerin her türlü yansımalarını mahkûm edelim. Yukarıdaki sloganlar halka yaygın bir şekilde duyurulmalıdır. Çok sayıda makale, bildiri ve broşür yayımlanmalı, konuşmalar yapılmalı ve bunlara yerel koşullara uygun daha başka sloganlar da eklenmelidir.

Vang Cingvey'in ihanet anlaşmasını açığa çıkarmak için Yenan'da 1 Şubat'ta bir miting yapılacaktır. Teslimiyete, işbirlikçilere ve «sürtüşme»ye karşı ülke çapında bir muhalefet yaratmak üzere şubatın başında ya da ortalarında, her kesimden halkla ve Guomindang'n Japonya'ya karşı olan üyeleriyle birlikte her bölgede buna benzer mitingler düzenlemeliyiz.

JAPONYA'YA KARŞI OLAN BÜTÜN GÜÇLERİ BİRLEŞTİRELİM VE ANTI-KOMÜNİST İFLAH OLMAZLARA KARŞI MÜCADELE EDELİM*

1 Şubat 1940

Bizler, Yenan'ın her kesiminden halkı, bugün niçin burada toplandık? Burada, hain Vang Cingvey'i mahkûm etmek, Japonya'ya karşı olan bütün güçleri birleştirmek ve anti-komünist iflah olmazlarla mücadele etmek için bulunuyoruz.

Biz komünistler, Japon emperyalizminin, Çin'i boyunduruk altına alma siyasetinde kararlı olduğunu her fırsatta belirttik. Japonya'da hangi hükümet başa gelirse gelsin, Çin'i boyunduruk altına alma ve bir sömürge haline getirme temel siyasetini değiştirmeyecektir. Bu gerçek karşısında, Çin büyük burjuvazisinin Japon yanlısı kesiminin siyasi temsilcisi olan Vang Cingvey dehşete kapılarak Japonya'nın dizlerine kapanıyor ve Çin'i Japon emperyalizmine peşkeş çeken bir ihanet anlaşması imzalıyor. Dahası, Japon aleyhtarı hükümete ve orduya karşı bir kukla hükümet ve kukla ordu kurmaya niyetleniyor. Son zamanlarda Çan Kayşek'e karşı muhalefetten hemen hemen hiç söz etmedi ve onun «Çan ile ittifak»a yöneldiği söyleniyor. Anti-komünizm, Japonya'nın da, Vang Cingvey'in de esas amacıdır. Japonya'ya karşı savaşta en kararlı olanın Komünist Partisi olduğunu ve Guomindang-komünist işbirliğinin direnme bakımından daha büyük bir güç oluşturduğunu bildiklerinden, bu işbirliğini parçalamak ve iki partiyi bölmek, hatta birbirine düşürmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Bu yüzden, Guomindang içindeki iflah olmazları kullanarak her yerde olay çıkarmak istediler. Hunan'da Pingciang katliamı¹ oldu; Henan'da

* Mao Zedung yoldaş bu konuşmayı, Vang Cingvey'i mahkûm etmek üzere Yenan'da düzenlenen bir mitingte yaptı.

1. Pingciang katliamı için bkz. bu ciltte «Gericiler Cezalandırılmalıdır» Not 1.

Çüeşan katliamı² oldu; Şensi'de eski ordu yeni orduya saldırdı³; Hebe'ye de Çang Yinvu Sekizinci Yol Ordusu'na saldırdı⁴; Şandung'da Çin Çicung gerillalara saldırdı⁵; Doğu Hebe'ye de Çeng Çuhuay 500-600 kadar komünisti öldürdü⁶; Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesinde ise iflah olmazlar içerden bir casus şebekesi kurmaya, dışardan da bölgeyi «abluka» altına almaya çalışıyor ve silahlı bir saldırıya hazırlanıyorlar.⁷ Ayrıca çok sayıda ilerici genci tutukladılar ve onları toplama kamplarına⁸ attılar; Komünist Partisi'nin tasfiye edilmesi, Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesinin lağv edilmesi ve Sekizinci Yol Ordusu'nun ve Yeni Dördüncü Ordu'nun dağıtılması yolunda gerici önerilerde bulunması için metafizik bezirgâni Çang Cunmay'ı kiradılar; Komünist Partisi'ni küçük düşürücü makaleler yazması için Troçkist Ye Çing ve ötekilerini satın aldılar. Bütün bunların bir tek amacı vardır; Japonya'ya karşı direnişi kırmak ve Çin halkını sömürge köleleri haline getirmek.⁹

2. Çüeşan katliamı, 11 Kasım 1939'da 1800'den fazla Guomintang gizli ajanı ve askeri, Honan'ın Çüeşan ilindeki Çugu kasabasında Yeni Dördüncü Ordu'nun itibat merkezlerine saldırdığı zaman meydana geldi. Japonya'ya karşı savaşta yaralanan Yeni Dördüncü Ordu subay ve askerleri ile bunların aile bireyleri de dahil olmak üzere 200'ü aşkın insan katledildi.

3. Eski ordu derken, Şansi'deki Guomintang savaş ağası Yen Şişan emrindeki birlikler kastediliyor; Japonya'ya karşı İntihar Müfrezeleri diye bilinen yeni ordu, Komünist Partisi'nin önderliğinde ve etkisinde gelişen Şensi'deki Japonya'ya karşı halk ordumuzdu. Aralık 1939'da Çan Kayşek ve Yen Şişan bu müfrezelere saldırmak için Batı Şensi'de altı kolordu kurdular, fakat büyük bir bozguna uğradılar. Aynı zamanda Yen'in Güneydoğu Şansi'deki birlikleri, Japonya'ya karşı demokratik il hükümetlerine ve Yangçeng-Çinçeng bölgesindeki kitle örgütlerine saldırdı ve çok sayıda komünist ve ilericiyi katletti.

4. Hebe'ye de Guomintang haydutlarının başı koruma müfrezelerinin komutanı olan Çang Yinvu, 1939 Haziran'ında Hebe'in Şensien ilindeki Sekizinci Yol Ordusu'nun itibat merkezlerine bir baskın yaptı ve ordunun 400'den fazla kadrosunu ve askerini katletti.

5. Nisan 1939'da Şen Hunglie'nin talimatı üzerine, Şandung'daki Guomintang Valisi Çin Çirung'un eşkıya alayı, Boşan'daki Sekizinci Yol Ordusu'nun Şandung koluna bağlı 3. Gerilla Müfrezesine saldırdı ve alay subayları dahil olmak üzere 400 kişiyi öldürdü.

6. Eylül 1939'da Doğu Hebe'ye de Guomintang askerî komutanı olan Çeng Cuhuay Yeni Dördüncü Ordu'nun itibat merkezlerine saldırdı ve 500-600 komünisti öldürdü.

7 1939 kışından 1940 bahana kadar Guomintang birlikleri, Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nde Çunhua, Zunyi, Cengning, Ningsien ve Cenyuan kasabalarını ele geçirdi.

8. Alman ve İtalyan faşistlerini taklit eden Guomintang gericileri, Japonya'ya karşı savaş sırasında kuzeybatıda Lançov ve Sian'dan, güneydoğuda Gançov ve Şang Rao'ya uzanan birçok toplama kampı kurdular. Birçok komünist, yurtsever ve ilerici genç bu kamplara atıldı.

9. 1938 Ekim'inde Vuhan'ın düşüşünden sonra Guomintang, anti-komünist faaliyetlerini

Böylece Vang Cingvey kligi ve Guomindang içindeki anti-komünist iflah olmazlar, biri içerden biri dışardan, işbirliği halinde çalışarak büyük bir kargaşa yaratmışlardır.

Bu durum, Japonya'ya karşı direnişin artık sona erdiğini ve Guomindang'ın bütün üyelerinin karşı çıkılması gereken alçaklar olduğunu düşünen birçok kişiyi çok öfkelenirdi. Bu öfkelerinin tamamen haklı olduğunu kabul etmeliyiz, böylesine vahim bir durum karşısında kim öfkelenmez? Ancak ne Japonya'ya karşı direniş sona ermiştir, ne de Guomindang'ın bütün üyeleri alçaktır. Guomindang'ın farklı kesimlerine karşı farklı siyasetler benimsenmelidir. Sekizinci Yol Ordusu'nu ve Yeni Dördüncü Ordu'yu arkadan vurmak, Pingciang ve Çüeşan'daki katliamları yapmak, Sınır Bölgesini parçalamak ve ilerici ordulara, örgütlere ve ilerici kimselere saldırmak cüretini gösteren vicdansız alçaklara hoşgörü gösterilmemeli, aynı şekilde karşılık verilmelidir; onlara herhangi bir taviz vermek söz konusu olamaz. Bunlar o kadar vicdansız insanlar ki, milli düşmanımız sınırlarımızın ta içlerine girdikten sonra bile «sürtüşme»ye yol açıyor, katliamlar yapıyor ve ayrılık yaratıyorlar. Ne düşünürlerse düşünsünler, gerçekte Japonya'ya ve Vang Cingvey'e yardım ediyorlar ve bunların bazıları, ta başından beri gizli hainlerdir. Onları cezalandırmamak hata olur ve işbirlikçilere ve hainlere gün doğar; millî direnişe ve anavatanımıza ihanet ve alçakları birleşik cepheyi parçalamaya buyur etmek olur. Böyle bir hareket Partimizin siyasetini çiğnemek demektir. Buna karşılık, teslimiyetçilere ve anti-komünist iflah olmazlara darbe vurma siyasetinin tek amacı, Japonya'ya karşı direnmeyi sürdürmek ve Japonya'ya karşı birleşik cepheyi korumaktır. Bu yüzden, teslimiyetçiler ve anti-komünist iflah olmazlar dışında kalan, Direnme Savaşı'na sadık Guomindang üyelerine karşı iyi niyetli olmalıyız; onlarla birleşmeli, onlara saygı göstermeli ve ülkemizin durumunu düzeltmek için onlarla uzun süreli işbirliğimizi sürdürmeye istekli olmalıyız. Bunun tersine hareket eden, Partinin siyasetini çiğnemiş olur.

yoğunlaştırdı. Şubat 1939'da Çan Kayşek «Komünist Sorununu Çözmek İçin Önlemler» ve «Japon İşgali Altındaki Bölgelerde Komünistlerin Faaliyetlerine Karşı Korunma Önlemleri» gibi belgeleri gizlice yayınladı ve Guomindang denetimi altındaki bölgelerde Komünist Partisinin siyasî olarak bastırma faaliyetini ve Orta ve Güney Çin'deki askerî saldırılarını hızlandırdı. Ve nihayet, Aralık 1939'dan Mart 1940'a kadar süren ilk geniş çaplı anti-komünist saldırısına girişti.

Partimizin siyaseti iki yönlüdür: Bir yandan, bütün ilerici güçleri ve Japonya'ya karşı direnme davasına sadık kalan herkesi birleştirmek; öte yandan da bütün insafsız alçaklara, teslimiyetçilere ve anti-komünist iflah olmazlara karşı çıkmak. Siyasetimizin her iki yönünün de tek bir hedefi vardır: Durumu daha iyiye dönüştürmek ve Japonya'yı yenilgiye uğratmak. Komünist Partisi'nin ve bütün ülke halkının görevi, direnmeden ve ilerlemeden yana olan bütün güçleri birleştirmek, teslimiyetten ve gerilemeden yana olan bütün güçlere karşı mücadele etmek; şimdiki çöküntüye son vermek ve durumu daha iyiye dönüştürmek için vargücüyle çalışmaktır. Temel siyasetimiz budur. Biz iyimseriz hiçbir zaman kötümserliğe ya da umutsuzluğa kapılmayacağız. Teslimiyetçilerin ve anti-komünist iflah olmazların hiçbir saldırısından korkmuyoruz. Onları yerle bir etmeliyiz ve mutlaka da edeceğiz. Çin, mutlaka milli bağımsızlığını elde edecek ve asla yok olup gitmeyecektir. Çin mutlaka ilerleyecektir; şimdiki gerileme sadece geçici bir olgudur.

Bugünkü toplantımızda, bütün ülke halkına, bütün milletin birliğinin ve ilerlemesinin Direnme Savaşı için vazgeçilmez olduğunu da bütün açıklığıyla göstermek istiyoruz. Bazıları sadece direnmeye ağırlık veriyor, birlik ve ilerlemeye ağırlık vermede isteksizlik gösteriyor, hatta bunun sözünü bile etmiyorlar. Bu yanlıştır. Gerçek ve sağlam bir birlik olmadan, hızlı ve elle tutulur bir ilerleme olmadan Direnme Savaşı nasıl sürdürülebilir? Guomindang içindeki anti-komünist iflah olmazlar birleşmeye ağırlık veriyorlar, ama onların sözüm ona birleşmesi gerçek değil, sahtedir; mantıklı bir birleşme değil, mantığa aykırı bir birleşmedir; özde bir birleşme değil, biçimde bir birleşmedir. Birleşme çığılıkları atıyorlar; ama asıl istedikleri, Komünist Partisi, Sekizinci Yol Ordusu, Yeni Dördüncü Ordu ve Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi var oldukça Çin'in birleştirilemeyeceği bahanesiyle, bunları ortadan kaldırmaktır. Onlar her şeyi Guomindang'a devretmek ve tek parti diktatörlüklerini sadece devam ettirmek değil, aynı zamanda genişletmek istiyorlar. Böyle bir şey gerçekleştiği takdirde, nasıl bir birleşme söz konusu olabilir? Doğrusunu isterseniz, Komünist Partisi Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordu ve Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi öne çıkıp da iç savaşa son vermeyi ve Ja-

ponya'ya karşı direnme için birleşmeyi samimiyetle savunmamış olsaydı, Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'ye önyak olacak ve Sian Olayı'nın barışçı bir çözüme bağlanmasında başı çekecek kimse bulunmayacak ve Japonya'ya karşı hiçbir direnme olanağı kalmayacaktı. Ve eğer bugün Komünist Partisi, Sekizinci Yol Ordusu, Yeni Dördüncü Ordu, Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi ve Japonya'ya karşı demokratik üs bölgeleri öne çıkıp da Japonya'ya karşı direnişini samimiyetle sürdürmese ve teslimiyet, bölünme ve gerileme yolundaki tehlikeli eğilimlerle mücadele etmeseydi, durum gerçekten son derece kötü olurdu. Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordunun birkaç yüz bin askeri, 40 Japon tümeninden 17'siyle çarpışarak düşman kuvvetlerinin beşte ikisini kontrol altında tutuyor.¹⁰ Bu ordular ne diye dağıtılsın? Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi ülkeleri en ilerici bölgedir, Japonya'ya karşı bir demokratik üs bölgesidir. Birincisi, bu bölgede yiyici memurlar yoktur; ikincisi, yerel zorbalar ve mütegalibe yoktur; üçüncüsü, kumar yoktur; dördüncüsü fahişeler yoktur; beşincisi, cariyeler yoktur; altıncısı, dilenci yoktur; yedincisi, kendi dar çıkarları peşinde konuşan klikler yoktur; sekizincisi, yılgınlık ve gevşeklik havası yoktur; dokuzuncusu, sürtüşme tezgâhlamayı meslek edinmiş kimseler yoktur ve onuncusu, savaşı fırsat bilen vurguncular yoktur. Öyleyse Sınır Bölgesi ne diye ortadan kaldırılınsın? Ancak ardamarı çatlamaş kimseler böyle rezil bir öneride bulunmaya cüret edebilirler. Bu iflah olmazlar ne hakla bize dil uzatıyorlar? Hayır, yoldaşlar! Yapılması gereken, Sınır bölgesini ortadan kaldırmak değil, bütün ülkenin onu örnek almasını sağlamaktır; Sekizinci Yol Ordusu'nu ve Yeni Dördüncü Ordu'yu dağıtmak değil, bütün ülkenin onları örnek almasını sağlamaktır; Komünist Partisi'ni ortadan kaldırmak değil, bütün ülkenin onu örnek almasını sağlamaktır; ilerici insanları geri insanların düzeyine indirmek değil, geri insanların ilerici insanlara yetişmesini sağlamaktır. Biz komünistler birleşmenin en kararlı savunucularıyız, birleşik cepheyi başlatan ve koruyan ve birleşik demokratik cumhuriyet sloganını ileri süren biz olduk. Başka kim

10 Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordu daha sonraları daha da büyük sayıda Japon askeriyile çarpıştı. 1943'te ise, saldırgan Japon kuvvetlerinin yüzde 64'ü ile kukla birliklerin de yüzde 95'iyle çarpışmaktaydılar.

bunları önerebilirdi? Başka kim bunları gerçekleştirebilirdi? Başka kim ayda 5 yuanlık harçlıkla yetinebilirdi?¹¹ Başka kim böyle dürüst ve satın alınamaz bir hükümet kurabilirdi? Birleşmeden birleşmeye fark vardır. Teslimiyetçilerin de kendilerine göre bir birleşme fikri var; onlar bizi teslimiyet noktasında birleştirmek istiyorlar. Anti-komünist iflah olmazların da kendilerine göre bir birleşme fikri var; onlar da bizi bölünme ve gerileme noktasında birleştirmek istiyorlar? Onların bu fikirlerini hiç kabul edebilir miyiz? Direnme, birlik ve ilerleme temeline dayanmayan bir birleşme, samimi bir birleşme, mantıki ya da gerçek bir birleşme sayılabilir mi? Ne boş bir hayal? Bugün burada toplanmamızın nedeni, kendi birleşme fikrimizi ortaya koymaktır. Bizim birleşme fikrimiz, bütün Çin halkının, her vicdan sahibi erkek ve kadının fikriyle birdir. Bizim birleşme fikrimiz, direnme, birlik ve ilerleme temeline dayalıdır. Birliğe ancak ilerlemeyle ulaşabiliriz: Japonya'ya karşı ancak birlik olunca direnebiliriz ve ülkemiz ancak ilerleme, birlik ve direnme sayesinde birleştirilebilir. İşte bizim birleşme fikrimiz budur; samimi, mantıklı ve gerçek bir birleşme! Sahte, mantığa aykırı ve biçimsel bir birleşme fikri, milletin boyun eğmesine yol açacak bir fikirdir ve tamamen vicdansız kimseler tarafından savunulmaktadır. Bu kimseler Komünist Partisi'ni, Sekizinci Yol Ordusu'nu ve Yeni Dördüncü Ordu'yu ve Japonya'ya karşı demokratik üs bölgelerini yıkmak ve Guomindang önderliğinde bir birleşme sağlamak için bütün yerel, Japonya'ya karşı güçleri yok etmek istiyorlar? Bu, bir tertiptir; birleşme kisvesi altında zorba yönetimi sürdürme girişimidir; birleşme palavralarının ardına gizlenip kendi tek parti diktatörlüklerini tezgâhlamaktır; bu, ar damarı çatlamış yüzsüz palavracıların bir tertibidir. Bugün burada sırf onların bu kâğıttan kaplanını delik deşik etmek için toplandık. Bu anti-komünist iflah olmazlarla yılmadan mücadele edelim.

11. Beş yuan, Japonya'ya karşı, silahlı kuvvetlere dahil olan ve komünistlerin önderliğindeki Japonya'ya karşı hükümet dairelerinde çalışanlara verilen ortalama aylık ücretti.

GUOMİNDANG'DAN ON TALEP*

1 Şubat 1940

Yenan'da, 1 Şubat'ta, Vang Cingvey'e karşı yapılan bu mitingde, haklı bir tepkiyle ve oybirliğiyle, onun ihanetini ve teslimiyetini mahkûm etme ve Japonya'ya Karış Direnme Savaşı'nı sonuna kadar sürdürme kararı alınmıştır. İçinde bulunduğumuz buhranın üstesinden gelmek ve Direnme Savaşı'nda zaferi kazanmak üzere burada ülkeyi kurtarmak için Milli Hükümetin, bütün siyasi partilerin ve grupların, Direnme Savaşı'nda çarpışan bütün subay ve erlerin, bütün yurttaşlarımızın bu önerileri kabul edeceği ve onlara uygun hareket edeceği umuduyla başlıca on madde ileri sürüyoruz.

1 Bütün millet Vang Cingvey'leri mahkûm etsin.

Bütün ülke halkı, kendi çetesini toplayarak ülkesine ihanet eden, düşmanla sıkı bağlar kuran ve gizli ihanet anlaşmaları imzalayarak kaplan karşısında çakallık eden Vang Cingvey haininin ölümünü istiyor. Fakat böyle bir davranış, sadece açık Vang Cingvey'lerin hakkından gelir, gizli olanlar ise varlığını sürdürür. Gizli Vang Cingvey'ler ya kilit mevkileri ustaca ele geçirir ve kabadayılığa başlarlar, ya da sinsî bir şekilde hareket ederek her yere sızarlar. Aslında yiyici memurlar Vang Cingvey'in çetesinin bir kısmını meydana getirirler ve bütün sürtüşme bezirgânları da onun adamlarıdır. Vang Cingvey'leri mahkûm etmek için ülke çapında, şehirlerde ve köyde, siyasi partileri, hükümet organlarını, silahlı kuvvetleri, sivil kuruluşları, basın ve eğitim kuruluşlarını kapsayan ve baştan sona herkesin seferber olduğu bir kampanya olmadan Vang Cingvey'in çetesinin kökü hiçbir zaman ka-

* Bu, Vang Cingvey'i mahkûm eden Yenan mitingi adına Mao Zedung yoldaş tarafından kaleme alınan bir açık telgraftı.

zınamaz. Aksi takdirde dışardaki düşmana kapıyı açarak ve içerde yıkıcılık yaparak hesap edilemeyecek kadar büyük zararlara yol açar ve alçakça faaliyetlerini sürdürürler. Hükümet bütün halkı, Vang Cingveyleri açığa vurmaya çağıran bir karamame çıkarmalıdır. Bu karamamenin uygulanmadığı yerlerde görevlilerden hesap sorulmalıdır. Vang Cingvey'in çetesinin kökü kazınmalıdır. Kabul etmenizi ve uygulamanızı istediğimiz ilk madde budur.

2. Birliği güçlendirin.

Bugünlerde bazı kimseler birlikten değil, birleşmeden söz ediyorlar ve birleşmeden kastedilen de Komünist Partisi'nin tasfiyesi, Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordu'nun dağıtılması, Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nin ortadan kaldırılması ve her yerde Japonya'ya karşı olan kuvvetlerin dağıtılmasından başka bir şey değildir. Bu tür konuşmalarda, Komünist Partisi'nin Sekizinci Yol Ordusu'nun ve Yeni Dördüncü Ordu'nun ve Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nin, bütün Çin'de birleşmenin en kararlı savunucuları olduğu gerçeği göz ardı edilmektedir. Sian Olayı'nın barışçı yoldan çözülmesini savunanlar, onlar değil miydi? Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'yi ilk başlatan, birleşik bir demokratik cumhuriyet önerisinde bulunan ve her ikisi için de vargücüyle çalışan onlar değil midir? Millet savunmasının en ön safında yer alan, on yedi düşman tümenine karşı direnen, Merkezî Ovaları ve Kuzeybatıyı koruyan, Kuzeydoğu Çin'i ve aşağı Yangze'nin güney bölgelerini savunan ve Üç Halk İlkesi'ni ve Silahlı Direnme ve Milli Yeniden İnşa Programı'nı kararlılıkla uygulayan onlar değil midir? Ne var ki, Vang Cingvey açıkça komünistlere karşı çıktığı ve Japonların safında yer aldığı zaman, Çang Cunmay ve Ye Çing gibi sahtekârlar kasıtlı makaleler yazarak onu desteklediler. Anti-komünist ve iflah olmaz klikler de «sürtüşme» yaratarak onlara katıldılar. Birleşme adı altında zorbalık yönetimi zorla kabul ettirildi. Birlik ilkesi bir yana bırakıldı ve bozgunculuğun tohumları atıldı. Bu, Zuma Çao hilesi herkes tarafından açıkça bilinmektedir.¹ Komünist Partisi, Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dör-

1. Zuma Çao, Vey devletinin (220-265) tahta geçmek için gizli bir ihtiras besleyen başbakanıydı. İmparator bir keresinde şöyle demişti: «Zuma Çao'nun niyeti herkesçe açıkça bilinmektedir.»

düncü Ordu ve Sınır Bölgesi, sahte birleşmeye karşı samimi birleşmeyi, mantıki olmayan bir birleşmeye karşı mantıki birleşmeyi, biçimde bir birleşmeye karşı özde bir birleşmeyi kararlılıkla savunuyorlar. Onlar teslimiyet için değil direnme için, bölünme için değil birlik için, gerileme için değil ilerleme için bir birleşmeyi savunuyorlar. Direnme, birlik ve ilerleme üzerine kurulan bir birleşme samimi, mantıki ve gerçek bir birleşmedir. Başka bir temel üzerinde birleşmeyi düşünmek, hangi entrikaya ya da hileye başvurulursa vurulsun «arabayı kuzeye sürerek güneye gitmeye» benzer, biz buna kesinlikle karşıyız. Bütün yerel Japonya'ya karşı güçler aynı ölçüde gözetilmelidir, bazıları aşağılanıp öbürleri kayınılmamalıdır; hepsine güvenilmeli, bütün ihtiyaçları karşılanmalı, desteklenmeli ve ödülleri teşvik edilmelidir. İnsanlarla ilişkilerde ikiyüzlülük değil samimiyet, dar görüşlülük değil, geniş görüşlülük hâkim olmalıdır. Eğer işler gerçekten bu şekilde yapılırsa gizli bazı amaçları olan kimseler dışındaki herkes birleşecek ve milli birleşme yolunu tutacaktır. Birleşmenin birlik üzerinde kurulacağı ve birliğin de ilerleme üzerinde kurulacağı değişmez bir doğrudur ve birliğe ancak ilerleme, birleşmeye de ancak birlik yol açabilir. Kabul etmenizi ve uygulamanızı istediğimiz ikinci madde budur.

3. Anayasal yönetimi uygulayın.

Uzun «siyasi vesayet» yılları bize hiçbir şey getirmedi. «Bir şey çok ileri götürülürse karşıtına dönüşür»; bu nedenle anayasal yönetim artık günün sorunu haline gelmiştir. Söz özgürlüğü hâlâ yok, siyasi partiler üzerindeki yasak kaldırılmadı ve anayasal yönetim ilkesi her yerde çiğneniyor. Eğer anayasa bu çerçeve içinde hazırlanırsa resmi bir kâğıt parçası olmaktan öteye gidemez. Böyle bir anayasal yönetimin tek parti diktatörlüğünden hiçbir farkı olmayacaktır. Bugün derin bir milli buhran içinde bulunduğumuz bir sırada, Japonların ve Vang Cingvey'in dışardan, hainlerin ise içerden bize rahat huzur vermediği bir sırada, bir siyaset değişikliği olmazsa, millet ve halk olarak varlığımız tehlikeye düşecektir. Hükümet, siyasi partiler üzerindeki yasağı derhal kaldırmalıdır ve anayasal yönetimi uygulayacağını içtenlikle belirtmek için düşünce özgürlüğünü teşvik etmelidir. Halkın

tam güvenini kazanmak ve milletin kaderini yeniden çizmek için hiçbir şey bundan daha acil değildir. Kabul etmenizi ve uygulamanızı istediğim üçüncü madde budur.

4. «Sürtüşme»ye son verin.

Geçen yıl mart ayında «Kökü Dışarda Partilerin Faaliyetlerini Kısıtlama Önlemleri» getirildiğinden bu yana, Komünist Partisi'ni «kısıtlama», «yıpratma» ve ona karşı «savaşma» çılgınlıkları bütün ülkeye yayıldı, acı olaylar birbirini izledi ve çok kan döküldü. Bu yetmiyormuş gibi geçen yılın ekim ayında «Kökü Dışarda Parti Sorununu Çözmek İçin Önlemler» alındı. Ayrıca Kuzeybatı, Kuzey ve Orta Çin'de «Köklü Dışarda Partilerle İlgili Talimatlar» da var. Halk, haklı olarak, Komünist Partisi'nin «siyasi yönden kısıtlanmasını» «askeri kısıtlamanın» izlediğini söylüyor. Gerçekte komünizmi kısıtlama ile anti-komünizm aynı şeydir ve anti-komünizm, Çin'i boyunduruk altına sokmak için Japonlar ve Vang Cingvey tarafından oynanan kumazca ve tehlikeli bir oyundur. İşte bu nedenle halk kuşkulu ve şaşkın durumdadır, kendi arasında bu konuyu konuşmakta ve on yıl önceki facianın tekrarlanmasından korkmaktadır. Hunan'daki Pingciang Katliamı, Henan'daki Çüeşan Katliamı, Hebey'de Çang Yinvu'nun Sekizinci Yol Ordusu'na saldırısı, Şandung'da Çin Çirung'un gerillalara saldırısı, Doğu Hebey'de Çeng Ruhuay tarafından 500 ile 600 arasında komünistin hunharca katledilmesi. Doğu Gansu'da Merkezî Ordunun, Sekizinci Yol Ordusu'nun garnizon kuvvetlerine karşı büyük çapta saldırılara ve son zamanlarda Şansi'de meydana gelen faciada eski ordunun yeni orduya saldırarak Sekizinci Yol Ordusu'nun mevzilerini ele geçirmesi, işin nelere vardığını gösteriyor. Eğer bu olaylar derhal yasaklanmazsa her iki taraf da felakete uğrayacak ve o zaman Japonya'ya karşı hiçbir zafer umudu kalmayacaktır. Direnme Savaşı'nda birliğin sağlanması için, hükümet, bu katliamların bütün düzenleyicilerinin cezalandırılması yolunda emir vermeli ve bütün millete, böyle olayların tekrarlanmasına izin verilmeyeceğini duyurmalıdır. Kabul etmenizi ve uygulamanızı istediğimiz dördüncü madde budur.

5. Gençliği koruyun.

Son zamanlarda Sian yakınlarında toplama kampları kuruldu ve yakın bir zamanda kuzeybatı ve merkezî eyaletlerden 700'den fazla ilerici gencin bu kamplara atıldığını, maddî ve manevî baskı altında tutulduğunu ve suçlu muamelesi gördüklerini duyan halk dehşete kapıldı. Bu gençler böyle bir zulmü hak edecek ne suç işlediler? Gençler ülkenin gözbebeğidir ve özellikle ilerici olanlar Direnme Savaşı'nda en değerli varlığımızdır. Herkes düşünce özgürlüğüne sahip olmalıdır; fikirler hiçbir zaman silah gücüyle bastırılamaz. On yıl boyunca sürdürülen «kültürel baskı» suçu herkesçe bilinmektedir; böyle bir şeyin tekrarlanmasını kim ister? Hükümet, derhal gençliğin korunması ve Sian yakınlarındaki toplama kamplarının kaldırılması, çeşitli yerlerde gençlere yapılan hayâsızca saldırıların kesin bir şekilde yasaklanması yolunda ülke çapında bir emir çıkartmalıdır. Kabul etmenizi ve uygulamanızı istediğimiz beşinci madde budur.

6. Cepheyi destekleyin.

Sekizinci Yol Ordusu, Yeni Dördüncü Ordu ve bazı öbür birlikler gibi en ön saflarda çarpışan ve en iyi şekilde hizmet etmiş olan askerler, en kötü muameleye tabi tutuluyor, kötü giydiriliyor, kötü besleniyorlar. Cephane ve ilaçları kısıtlanıyor. Buna karşın, haddini bilmez hainlerin onlara iftiralar yağdırmalarına olanak veriliyor. Onlara yöneltilen yığınla saçma iftiranın gürültüsü kulakları sağır ediyor. Yararlılık gösterenler ve iyi hizmet edenler ödüllendirilmiyor. Buna karşılık, sahte iddialar ve alçakça tertipler gün geçtikçe artıyor. Bu inanılmaz durum subaylarımızın ve erlerimizimizin şevkini kırıyor: sadece düşmandan alkış topluyor. Böyle şeylerin devam etmesine kesinlikle izin verilmemelidir. Askerleri yüreklendirmek ve savaşa yardımcı olmak için hükümet, ön saflarda çarpışan iyi hizmet vermiş askerlerin donatımını yeterince sağlamalı, ayrıca onlara yöneltilen haince iftira ve suçlamaları kesinlikle yasaklanmalıdır. Kabul etmenizi ve uygulamanızı istediğimiz altıncı madde budur.

7. Gizli servisi kaldırın.

Halk, gizli servis ajanlarını, kanunsuzlukları ve zorbalıkları ba-

kırkından, Tang Hanedanından Çu Sing ve Lay Cunçen'e² ve Ming Hanedanından Vey Çung sien ve Liu Cin'e³ benzetmektedir. Onlar, düşmanı bir kenara bırakıp kendi yurttaşlarımıza saldırıyor, sayısız cinayetler işliyor ve doymak bilmez bir şekilde rüşvet yiyorlar. Gerçekte gizli servis, dedikoducuların karargâhı ve bir ihanet ve kötülük yatağıdır. Halk her yerde bu gaddar ve zalim ajanlardan yaka silkiyor ve korkuyla onlardan kaçıyor. Hükümet itibarını korumak istiyorsa, gizli servisin bu faaliyetlerini derhal durdurmalı ve görevlerinin sadece ve sadece düşmana ve hainlere yönelik olduğunu belirleyerek onu yeniden örgütlemelidir. Ancak böylelikle halkın güveni tekrar kazanılabilir ve devletin temelleri sağlamlaştırılabilir. Kabul etmenizi ve uygulamanızı istediğimiz yedinci madde budur.

8. Yiyici memurları görevlerinden uzaklaştırın.

Direnme Savaşı başladığından bu yana, milli buhrandan yararlanarak yüz milyonlar vuran ve sekiz, hatta dokuz cariye tutan memurlar görülmüştür. Askere alma, devlet tahvilleri, ekonomik kontroller, açlık ve savaş fonları, bütün bunlar yiyici memurlar için birer vurgun fırsatı olmuştur. Böyle dört bir yana saldıran aç kurtların elinde, ülkenin kargaşaya sürüklenmiş olmasına şaşmamak gerekir. Halk, hoşnutsuzluk ve öfke içindedir; ama gene de kimse bu memurların gaddarlığını açığa vurmaya cesaretini gösteremiyor. Ülkeyi çöküşten kurtarmak için, bütün bu yiyici memurları temizleyecek köklü ve etkili önlemler derhal alınmalıdır. Kabul etmenizi ve uygulamanızı istediğimiz sekizinci madde budur.

9. Dr. Sun Yatsen'in Vasiyetini yerine getirin.

Vasiyet şöyle der:

Çin'in özgürlüğe ve eşitliğe kavuşması uğruna, kendimi kırk yıl-

2. Çu Sing ve Lay Cunçen, Tang Hanedanının gaddarlıklarıyla tanınan işkencecileriydi. Hoşlarına gitmeyen kimseleri keyfi olarak tutuklayan ve onlara her türlü işkenceyi uygulayan bir hafiye şebekesi kumuşlardı.

3. Liu Cin ve Vey Çung sien, Ming Hanedanının haremağalarıydı. Birincisi, İmparator Vu Zung'un (16. yüzyıl), ikincisi ise imparator Si Zung'un (17. yüzyıl) sağ koluydu. Bunlar, kendilerine karşı çıkan kimselere işkence etmek ve onları öldürtmek için büyük gizli servislerden yararlanmışlardı.

dan beri milli devrim davasına adadım. Bu kırk yıl boyunca edindiğim tecrübeler beni, bu amaca ulaşabilmemiz için halk kitlerini harekete geçirmemiz gerektiğine kesinlikle inandırmıştır...

Bunlar gerçekten önemli sözlerdir ve biz 450 milyonluk Çin halkı, bu sözleri iyi biliyoruz. Fakat bu Vasiyet yerine getirileceği yerde, sadece lafı ediliyor. Bu Vasiyete saygısızlık edenler ödüllendiriliyor, onu eylemleriyle yüceltenler ise cezalandırılıyor. Bundan daha akıl almaz bir şey olamaz. Hükümet, bu Vasiyeti çiğnemeye yeltenen ve kitleri harekete geçirmek yerine onları ezen herkesin, Dr. Sun Yat-sen'in anısına saygısızlık ettiği için cezalandırılmasını emretmelidir. Kabul etmenizi ve uygulamanızı istediğimiz dokuzuncu madde budur.

10. *Üç Halk İlkesi'ni uygulayın.*

Üç Halk İlkesi Guomindang'ın temel programıdır. Buna karşın anti-komünizmi kendisine başlıca görev edinmiş birçok kimse, savaş için çaba göstermekten vazgeçiyor ve Japonya'ya karşı direnişe geçen halkı basırmak ve engellemek için elinden geleni yapıyor. Bu yaptıkları, Milliyetçilik İlkesi'nden vazgeçmekten başka bir şey değildir. Yetkililer, halkı bütün demokratik haklardan yoksun bırakmaktadırlar. Bu yaptıkları Demokrasi İlkesi'nden vazgeçmekten başka bir şey değildir. Halkın ıstırabını göz ardı ediyorlar. Bu yaptıkları da Halkın Refahı İlkesi'nden vazgeçmekten başka bir şey değildir. Böyleleri Üç Halk İlkesi'nin sadece lafını ediyorlar ve bu ilkeleri ciddiyetle uygulamak isteyenleri ya işgüzar diye alaya alıyor ya da şiddetle cezalandırıyorlar. Dolayısıyla her türlü akıl almaz yolsuzluk baş göstermiş ve hükümetin itibarı yerle bir olmuştur. Üç Halk İlkesi'nin bütün ülke çapında kesinlikle uygulanması için derhal açık bir kararname yayınlanmalıdır. Bu karamameyi çiğneyenler şiddetle cezalandırılmalı, uygulayanlar ise büyük ölçüde teşvik edilmelidir. Üç Halk İlkesi ancak bu şekilde nihayet uygulanmış olur ve savaşta zaferin temelleri atılabilir. Kabul etmenizi ve uygulamanızı istediğimiz onuncu madde budur.

Bu 10 öneri, ülkeyi kurtarmak ve savaşı kazanmak için alınması

zorunlu olan önlemlerdir. Düşmanın Çin'e karşı saldırısını şiddetlendirmekte olduğu ve hain Vang Cingvey'in azgınlaştığı şu sıralarda, canalıcı olduğuna inandığımız konularda sessiz kalamayız. Lütfen, bu önerileri kabul edin ve onlara uygun hareket edin. Bunun, Direnme Savaşı'na ve milli kurtuluş davasına büyük yarar olacaktır. Çok acil olduğunu düşünerek görüşlerimizi size iletiyor ve bu konudaki görüşünüzü bekliyoruz.

ÇİN İŞÇİSİ'Nİ SUNARKEN

7 Şubat 1940

Çin İşçisi'nin¹ yayımlanışı bir ihtiyacı karşılıyor. Çin işçi sınıfı, kendi siyasi partisi olan Çin Komünist Partisi'nin önderliğinde son yirmi yıldır kahramanca mücadeleler verdi, halkın siyasi bakımdan en uyanmış kesimi ve Çin devriminin önderi haline geldi. Çin işçi sınıfı, köylülüğü ve bütün devrimci halkı emperyalizme ve feodalizme karşı birleştirerek yeni demokratik bir Çin kurmak ve Japon emperyalizmini ülkeden söküp atmak için savaştı ve katkısı çok büyük oldu. Ama Çin devrimi henüz zafere ulaşmadı ve hem işçi sınıfının kendisini, hem de köylülüğü ve küçük burjuvazinin öbür kesimlerini, aydınları ve bütün devrimci halkı birleştirmek için halâ büyük çaba harcamak gerekmektedir. Bu, çok büyük bir siyasi ve örgütsel görevdir. Bu görevin yerine getirilmesinin sorumluluğu, Çin Komünist Partisi'nin, ilerici işçilerin ve tüm işçi sınıfının omuzlarındadır. İşçi sınıfının ve tüm olarak halkın nihai kurtuluşu, ancak, Çin proletaryasının uğrunda mücadele etmesi gereken nihai hedef olan sosyalizm ile gerçekleşecektir. Ama sosyalizm aşamasına girebilmemiz için, önce anti-emperyalist ve anti-feodal demokratik devrim aşamasından geçmemiz gerekiyor. Dolayısıyla, Çin işçi sınıfının acil görevi, kendi saflarındaki birliği güçlendirmek ve halkı birleştirmek, emperyalizme ve feodalizme karşı koymak ve yeni bir Çin, Yeni Demokrasinin Çin'i uğrunda mücadele etmektir. *Çin İşçisi*, işte bu görev göz önüne alınarak yayımlanmaktadır.

Çin İşçisi, basit bir dil kullanarak, birçok sorunun niçin ortaya çıktığını ve nasıl çözüleceğini işçilere açıklayacak, Direnme Savaşı'ndaki

1. *Çin İşçisi*, 1940 Şubat'ında Yenan'da çıkmaya başlayan ve Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin Sendika Komisyonunun gözetiminde yayımlanan aylık bir dergiydi.

işçi sınıfı mücadelesinden haberler verecek, kazanılan tecrübeleri özetleyecek ve böylece görevini yerine getirmeye çalışacaktır.

Çin İşçisi, işçilerin eğitilmesi ve içlerinden kadroların yetiştirilmesi için bir okul, okurları da bu okulun öğrencileri olmalıdır. İşçiler arasından, boş ün peşinde koşmayan, tersine dürüst çalışmaya hazır, bilgili ve yetenekli birçok kadro yetiştirmek gereklidir. Çok sayıda böyle kadro olmadan işçi sınıfının kurtuluşu kavuşması olanaksızdır.

İşçi sınıfı, devrimci aydınların yardımını sevinçle karşılamalı, onu asla reddetmemelidir. Çünkü onların yardımı olmadan ne işçi sınıfı ilerleyebilir, ne de devrim başarıya ulaşabilir.

Derginin iyi hazırlanacağını ve sığ, yavan ve anlaşılmaz bir biçimde yazılmış cansız ve bayat yazılardan titizlikle kaçınarak canlı yazılar yayımlayacağını umarım.

Bir dergi, bir kere çıkarılmaya başlandıktan sonra ciddi ve iyi şekilde yürütülmelidir. Bu, yazı kuruluna olduğu kadar, okurlara da düşen bir sorumluluktur. Okurların fikirlerini iletmeleri ve neyi beğenip neyi beğenmediklerini belirten kısa mektup ve makaleler yazmaları çok önemlidir, çünkü bir dergiyi başarılı kılmanın tek yolu budur.

Bu birkaç kelimeyle umutlarımı ifade etmiş oldum; bu da, *Çin İşçisi*'ne bir giriş yazısı olsun.

BİRLİK VE İLERLEMeye AĞIRLIK VERMELİYİZ*

10 Şubat 1940

Direnme, birlik ve ilerleme, geçen Temmuz'un yedisinde Direnme Savaşı'nın ikinci yıldönümünde Komünist Partisi'nin ortaya attığı üç büyük ilkedir. Bu üçü ayrılmaz bir bütün oluşturur ve bunların bir tekinden bile vazgeçmek mümkün değildir. Eğer birlik ve ilerleme bir kenara bırakılır ve ağırlık sadece direnmeye verilirse, o «direnme» güvenilir ve sürekli olmaz. Birlik ve ilerleme için bir program olmadan, direnme önünde sonunda teslimiyete dönüşmeye ya da yenilgiye uğramaya mahkûndur. Biz komünistler, bu üçünün birleştirilmesi gerektiğini savunuyoruz. Direnme Savaşı'nın selameti uğruna, teslimiyete karşı, Vang Cingvey'in Japonya'yla imzaladığı ihanet anlaşmasına karşı, onun kukla rejimine karşı ve Japonya'ya karşı olan saflarda gizlenmiş bütün hainlere ve teslimiyetçilere karşı mücadele etmek gerekir. Birlik uğruna, bölücü faaliyetlere ve iç «sürtüşme»ye karşı koymak, Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordu'nun ve Japonya'ya karşı ilerici grupların arkadan vurulmasına karşı koymak, düşman hatları gerisindeki Japonya'ya karşı üs bölgelerinin ve Sekizinci Yol Ordusu'nun cephe gerisi bölgesi olan Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nin parçalanmasına karşı koymak, Komünist Partisi'nin yasallığının inkâr edilmesine ve «kökü dışarda partilerin faaliyetlerinin kısıtlanması» için çığ gibi yığılan bölgelere karşı koymak gerekir. İlerleme uğruna, gerilemeye ve Üç Halk İlkesi'nin ve Silahlı Direnme ve Milli Yeniden İnşa Programının rafa kaldırılmasına karşı koymak; Dr. Sun Yatsen'in Vasiyetnamesindeki «halk kitlelerini ha-

* Bu makale Mao Zedung yoldaş tarafından, Yenan'dan çıkan *Yeni Çin Haberleri*'nin yayımlanışının birinci yıldönümü dolayısıyla yazıldı.

reketeye geçirin» emrinin yerine getirilmesinin reddedilmesine karşı koymak; ilerici gençlerin toplama kamplarına atılmasına karşı koymak, Direnme Savaşı'nın ilk günlerinde var olan azıcık söz ve basın özgürlüğünün yok edilmesine karşı koymak; anayasal yönetim hareketini birkaç bürokratin özel sorunu haline getirme oyununa karşı koymak; yeni orduya karşı girişilen saldırılara, Fedakârlık Birliği'nin kapatılmasına ve Şansi'deki ilericilerin katledilmesine¹ karşı koymak; Üç Halk İlkesi Gençlik Birliği'nin Sienyang-Yulin Yolundaki ve Lunghay Demiryolundaki adam kaçırma faaliyetlerine² karşı koymak, dokuz cariye alma ve milli buhrandan yararlanarak yüz milyon yu-anlık vurgunlar vurma gibisinden rezilliklere karşı koymak; yiyici memurların, yerel zorbalarn ve mütegalibenin eşi görülmemiş zulmüne karşı koymak gerekir. Bütün bunlara karşı koymadan ve birlik ve ilerleme olmadan, tek başına «direnme» boş laftan öteye gitmeyecek, zafer de boş bir hayal olarak kalacaktır. İkinci yılında *Yeni Çin Haberleri*'nin siyasi yönelimi ne olacaktır? Bu, Japonya'ya karşı direnme davamızda daha da büyük başarıların elde edilebilmesi için birlik ve ilerlemeye ağırlık vermek ve savaşa zarar veren bütün kötü uygulamalara karşı koymak olacaktır

1. Şansi'deki Millî Kurtuluş İçin Fedakârlık Birliği, 1936'da kurulan ve Komünist Partisiyle yakın işbirliği içinde çalışan Japonya'ya karşı yerel bir kitle örgütüydü. Oradaki Japonya'ya karşı savaşta önemli bir rol oynadı. 1939 Aralık ayında, Şansi'nin Guomintang mensubu savaş ağası valisi Yen Şişan, birliği ilin batı kesiminde açıkça ezmeğe başladı ve çok sayıda komünisti, birlik görevlisini ve başka ilericileri hunharca katletti.

2. 1939 yılında Guomintang, Sienyang-Yulin Yolu ve Lunghay (Gansu-Haycov) Demiryolu boyunca bir karakol hattı çekti; bunu, Açı Halk İlkesi Gençlik Birliği'nin sözde «öğrenci yurtlan»nın paravanası ardında kurduğu bir dizi karakol aracılığıyla gerçekleştirdi. Bu öğrenci yurtlarına yerleştirilen gizli ajanlar, Guomintang birlikleriyle birlikte çalışmak Şansi-Kansu-Ningsia Sınır Bölgesi'ne giren ya da bölgeyi terk eden ilerici gençleri ve aydınları tutuklayarak toplama kamplarına gönderiyorlardı. Gençler burada ya hunharca katlediliyor ya da Komünist Partisine karşı muhbirlik yapmaya zorlanıyorlardı.

YENİ DEMOKRATİK ANAYASAL YÖNETİM*

20 Şubat 1940

Yenan'daki her kesiminden halkın temsilcilerinin bugün burada, Anayasal Yönetimi İlerletme Demeği'ni faaliyete geçirmek için toplanmış bulunması ve herkesin anayasa hareketiyle ilgilenmesi son derece önemlidir. Toplantımızın amacı nedir? Toplantımızın amacı, halkın iradesini, yani Japonya'nın yenilgiye uğratılmasını ve yeni bir Çin'in kurulmasını tam olarak ifade etmeyi sağlamaktır.

Japonya'ya karşı hepimizin desteklediği silahlı direniş halen yürütülüyor; şimdi sorun bu konuda ısrar etmektir. Ancak halen yürürlükte olmayan bir şey var; o da demokrasidir. Her ikisi de bugün Çin için çok büyük önem taşımaktadır. Çin'in birçok şeyden yoksun olduğu açıktır, ancak yoksun olduğu esas şeyler bağımsızlık ve demokrasidir. Bunlar olmadığı sürece Çin'in işleri iyi yürümez. Üstelik Çin gerekli olan iki şeyden yoksunken, gereksiz olan iki şeye sahiptir. Bunlar nedir? Bunlar, emperyalist baskı ve feodal baskıdır. İşte bu iki gereksiz şey yüzünden Çin sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal bir ülke haline gelmiştir. Bugün milletin başlıca talepleri bağımsızlık ve demokrasidir; bu yüzden, emperyalizm ve feodalizm yıkılmalıdır. Bu ikisi kararlılıkla, tamamen ve hiç acımadan yıkılmalıdır. Bazıları sadece inşaya ihtiyacımız var, yıkmaya ihtiyacımız yok diyorlar. Öyleyse şunu sormak isteriz: Vang Cingvey yıkılmamalı mıdır? Japon

* Mao Zedung yoldaş bu konuşmayı Yenan Anayasal Yönetimi İlerletme Demeği'nde yaptı. Çan Kayşek'in o sıralarda sürdürdüğü hilekârca propagandanın etkisinde kalarak kafaları kanşan birçok Partili yoldaş. Guomindang'ın anayasal bir yönetimi gerçekten kumiasının mümkün olduğunu düşünüyordu. Mao Zedung yoldaş bu konuşmasıyla Çankayşek'in hilesini açığa çıkardı ve bir propaganda silahı olan «anayasal yönetim»i onun elinden çekip alarak, halkı Çan Kayşek'den özgürlük ve demokrasi talep etme yolunda seferber eden bir silah haline getirdi. Çan Kayşek bunun üzerine bu sahtekârlığa derhal son vererek Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı boyunca sözümlü ona anayasal yönetimin propagandasını yapmaya bir daha cesaret edemedi.

emperyalizmi yıkılmamalı mıdır? Feodal sistem yıkılmamalı mıdır? Bu kötülükleri yıkmadıkça inşa kesinlikle söz konusu olamaz. Ancak bunları yıkarak Çin kurtulabilir ve inşaya girişilebilir. Aksi takdirde, bu boş bir hayalden öteye gidemez? Ancak eski ve çürümüş olanı yıkarak yeni ve sağlıklı olanı inşa edebiliriz. Bağımsızlık ile demokrasiyi birleştirirseniz, direnme demokrasi temeline oturur, demokrasi de direnmeye hizmet eder. Demokrasi olmazsa, direniş yenilgiye uğrar. Demokrasi olmazsa direniş sürdürülemez. Demokrasi olursa, sekiz ya da on yıl direnmek zorunda kalsak bile, mutlaka zafere ulaşırız.

Anayasal yönetim nedir? Anayasal yönetim demokratik yönetim demektir. İhtiyar Vu yoldaşımızın¹ az önce söylediklerine katılıyorum. Bugün nasıl bir demokratik yönetime ihtiyacımız var? Yeni demokratik bir yönetime, Yeni Demokrasi'nin anayasal yönetimine ihtiyacımız var. Burjuva diktatörlüğünden başka bir şey olmayan eski, modası geçmiş, Avrupa-Amerikan tipi sözde demokrasiye ihtiyacımız olmadığı gibi henüz proletarya diktatörlüğü demek olan Sovyet tipi demokrasiye de ihtiyacımız yok.

Başka ülkelerde yürürlükte olan eski tip demokrasi artık devrini tamamlamıştır ve gerici bir nitelik kazanmıştır. Böyle gerici bir şeyi hiçbir koşul altında kabul etmemeliyiz. İflah olmaz Çinlilerin sözünü ettikleri cinsten anayasal yönetim, yabancı ülkelerde görülen eski tip burjuva demokrasisidir. Ne var ki, onlar bu eski tip demokrasinin sözünü ettikleri halde, aslında bunu bile istemiyorlar. Sadece halkı aldatmak için böyle konuşuyorlar. Aslında onların istediği faşist bir tek parti diktatörlüğüdür. Öte yandan, Çin milli burjuvazisi bu tip bir anayasal yönetimi istemektedir ve Çin'de bir burjuva diktatörlüğü kurmayı arzu eder; ama bunu hiçbir zaman başaramaz. Çünkü Çin halkı böyle bir yönetim istemiyor ve burjuvazinin tek sınıf diktatörlüğünü kabul etmeyecektir. Çin'in sorunlarında Çin halkının büyük çoğunluğu söz sahibi olmalıdır. Yönetimin sadece burjuvazinin tekelinde bulunması kesinlikle reddedilmelidir. Peki, sosyalist demokrasi nasıl bir şeydir? Kuşkusuz çok iyi bir şeydir ve önünde sonunda bütün dünyada

1. İhtiyar Vu yoldaş, o dönemde Yenan Anayasal Yönetimi İlerletme Derneği'nin Başkanı olan Vu Yuçang yoldaştır.

hâkim olacaktır. Ama bugün bu tip demokrasi Çin'de henüz uygulanamaz; bu yüzden de şimdilik onu hesaba katmamalıyız. Belli koşullar gerçekleşinceye kadar, sosyalist demokrasiye kavuşmamız mümkün olmayacaktır. Bugün ihtiyacımız olan demokratik yönetim, ne eski tip demokrasi, ne de sosyalist tipte demokrasidir; bugünkü Çin'in koşullarına uygun olan, Yeni Demokrasi'dir. Kurmamız gereken anayasal yönetim, yeni demokratik anayasal yönetimdir.

Yeni demokratik anayasal yönetim nedir? Çeşitli devrimci sınıfların, hainler ve gericiler üzerindeki ortak diktatörlüğüdür. Bir zamanlar biri şöyle demişti: «Yiyecek bir şey varsa herkes ondan payını almalı.» Sanırım Yeni Demokrasinin ne demek olduğunu buna dayanarak gösterebiliriz. Nasıl ki herkesin elindeki yiyeceği paylaşması gerekiyorsa, iktidarın da tek bir parti, grup ya da sınıfın tekelinde bulunmaması gerekir. Dr. Sun Yatsen, Guomintang 1. Milli Kongresi'nin Bildirisi'nde bu fikri çok iyi açıklamıştı:

Modern devletlerdeki sözüm ona demokratik sistem genellikle burjuvazinin tekelindedir ve sadece halkı ezmeye yarayan bir araç haline gelmiştir. Oysa Guomintang'ın Demokrasi İlkesi, bir azınlığın özel malı değil, bütün halkın paylaştığı demokratik bir sistem demektir.

Yoldaşlar, anayasal yönetimi incelerken çeşitli kitaplar okuyacağız. Ama hepsinden önce, bu bildiriye incelemeliyiz ve yukarıdaki alıntıyı herkes ezberlemelidir. Yeni demokratik anayasal yönetim olarak, çeşitli devrimci sınıfların, hainler ve gericiler üzerindeki ortak demokratik diktatörlüğü olarak tanımladığımız şeyin özü, bunun «bir azınlığın özel malı olmaması, bütün halkın paylaştığı» bir şey olmasıdır. Bugün ihtiyacımız olan anayasal yönetim işte budur. Japonya'ya karşı birleşik cephenin anayasal yönetiminin alması gereken biçim de budur.

Bugünkü toplantımızın amacı, anayasal yönetimin kurulmasını ilerletmek ya da teşvik etmektir? Neden «teşvik» etmek zorundayız. Eğer herkes ilerliyor olsaydı, o zaman kimsenin teşvik edilmesine gerek kalmazdı. Neden bu toplantıyı yapmak zahmetine katlanıyoruz?

Çünkü bazıları ilerleyecekleri yerde, yan gelip yatıyor ve ilerlemeyi reddediyorlar. Üstelik, ilerlemeyi reddetmekle kalmıyor, aslında gerilemek istiyorlar. Onlara ilerleyin diyorsunuz, onlar ise Nuh deyip peygamber demiyorlar. Bu gibileri iflah olmaz kimselerdir. Bunlar öylesine inatçıdırlar ki, onları «teşvik etmek» için bu toplantıyı yapmak zorunda kalıyoruz. Bu «teşvik» deyimini nereden çıktı? Bu deyimini bu anlamda ilk kim kullandı? Biz değil, o büyük ve saygıdeğer insan, Dr. Sun Yatsen kullandı. Şöyle demişti: «Kırk yıldan beri kendimi milli devrim davasına adadım...» Onun Vasiyetini okuyun, şu satırlara rastlayacaksınız: «En son olarak, milli meclisin toplanmasını salık verdim... Ve mümkün olan en kısa zamanda bunun gerçekleştirilmesi özellikle teşvik edilmelidir. Yerine getirmenizi yürekten istediğim şey budur.» Yoldaşlar, sıradan bir «istek», değil, «yürekten» bir «istek». Yürekten bir «istek» ise alışılmış bir istek değildir; öyleyse bunu nasıl kolayca göz ardı edebiliriz? Üstelik, «mümkün olan en kısa zamanda»; birincisi, en uzun zamanda değil, ikincisi, görece uygun bir zamanda değil ve üçüncüsü kısa bir zamanda değil, «mümkün olan en kısa zamanda». Eğer milî meclisin mümkün olan en kısa zamanda kurulmasını istiyorsak, o zaman bunu «teşvik» etmeliyiz. Dr. Sun Yatsen öleli on beş yıl oluyor, ama onun salık verdiği milli meclis bugüne kadar toplanmadı. Bazıları, her gün siyasi vesayet gibi şeylerle aydınlanarak, zamanlarını aptalca boşa harcadılar ve «mümkün olan en kısa zaman»ı, en uzun zaman haline getirdiler. Ama hâlâ Dr. Sun Yatsen'in adını da dillerinden düşürmüyorlar. Kimbilir Dr. Sun'un ruhu, ona layık olmayan bu izleyicilerini nasıl lanetliyordur! Şurası son derece açıktır ki, «teşvik» olmadan ilerleme olamaz. «Teşvik» gereklidir, çünkü pek çok kimse geriliyor ve pek çok kimse henüz uyanmış değil.

Bazıları ilerlemedikleri için, onları teşvik etmeliyiz. Bazılarını ise ağır kaldıkları için teşvik etmeliyiz. İşte bu nedenle, anayasal yönetimin kurulmasını teşvik etmek amacıyla birçok toplantı yapıyoruz. Gençler, kadınlar, işçiler, okullar, hükümet kuruluşları ve ordu birlikleri bu gibi toplantılar yaptılar. Bütün bunlar çok canlı ve çok iyi şeyler. Şimdi de biz aynı amaçla bu genel toplantıyı yapıyoruz. Bu sayede, anayasal yönetimin ivedilikle kurulmasını ve Dr. Sun Yatsen'in öğretilerinin hızla uygulanmasını teşvik etmek için hepimiz harekete

geçebileceğiz.

Bazıları, «Siz Yenan'dasınız, oysa bu adamlar başka yerlerde. Size hiç kulak asmadıklarına göre, teşvik etmenizin ne yararı olacak?» diyorlar. Bazı yararları olacak. Çünkü bir şeyler oluyor ve onlar da olup bitenleri göz önüne almak zorundadırlar. Daha çok toplantı yaptığımız, daha çok yazı yazdığımız, daha çok konuşma yaptığımız ve daha çok telgraf yolladığımız takdirde, bunları göz önüne almak zorunda kalacaklardır. Anayasal yönetimin kurulması için Yenan'da yaptığımız çeşitli toplantıların, kanımca iki amacı vardır: Konuyu incelemek ve insanları ilerletmek. Neden incelemeliyiz? Çünkü, diyelim ki ilerlemiyorlar ve siz onları teşvik ediyorsunuz. O zaman bizi neden dürtüyorsunuz diye soracaklar, sizin de bir yanıt vermeniz gerekecek. Bu nedenle, anayasal yönetimin nasıl ve neden kurulması gerektiği konusunda ciddi bir inceleme yapmalıyız. İhtiyar Vu yoldaşımızın ayrıntılı olarak üzerinde durmuş olduğu şey de budur. Bütün okullar, hükümet kuruluşları ve ordu birlikleri ve bütün halk kesimleri, önümüzdeki anayasal yönetim sorununu incelemelidirler.

Bu sorunu incelediğimiz takdirde, insanları ilerletebiliriz. Onları ilerletmek teşvik etmek demektir. Eğer bunu bütün alanlarda yaparsak, her şey yavaş yavaş ilerleyecektir. Sayısız küçük dere, büyük bir ırmak haline gelerek pis ve çürümüş ne varsa hepsini alıp götürecektir ve yeni demokratik anayasal yönetim ortaya çıkacaktır. Böyle bir dürtmenin etkisi çok büyük olacaktır. Yenan'da yaptıklarımız bütün ülkeyi mutlaka etkileyecektir.

Yoldaşlar, bir kez toplantılar yapıp telgraflar çekildi mi, iflah olmazların şaşkına döneceklerini, ilerlemeye başlayacaklarını ve emirlerimize itaat edeceklerini mi sanıyorsunuz? Hayır, bu kadar uysal olmayacaklardır. Bunların birçoğu, iflah olmazlar yetiştirmek için kurulmuş özel okullardan mezun olmuşlardır. Bugün iflah olmuyorlar; yarın, hatta yarından sonra bile ilerlemeye karşı durmak demektir. İflah olmaz dediğimiz insanlar böyledir. Bizi dinlemelerini sağlamak hiç de kolay bir iş değildir.

Bugüne kadar dünyada kurulan anayasal yönetimlere gelince, ister İngiltere'de Fransa'da, ABD'de, isterse Sovyetler Birliği'nde olsun,

devrim zafere ulaştıktan sonra, demokrasinin fiilen kurulduğunu resmen belgelemek için genellikle temel yasaları içeren bir belge, yani bir anayasa hazırlanmıştır. Ancak Çin'in durumu farklıdır. Çin'de devrim henüz zafere ulaşmamıştır ve bizim Sınır Bölgemiz gibi yerler dışında, demokratik yönetim henüz gerçekleşmemiştir. Çin bugün yarı-sömürge ve yarı-feodal bir tahakküm altındadır. İyi bir anayasa kabul edilse bile, feodal güçler bunu kaçınılmaz olarak engelleyecek ve iflah olmazlar buna karşı koyacaklardır. Bu bakımdan, anayasayı pürüzsüz uygulamak mümkün olmayacaktır. Dolayısıyla, anayasal yönetimin kurulması için yürütülen bugünkü hareket, zaten yürürlükte olan bir demokrasiyi sağlamlaştırmak yerine, henüz gerçekleştirilmemiş olan bir demokrasinin gerçekleştirilmesi için mücadele etmelidir. Bu, hiç kuşkusuz hafif ya da kolay bir iş değil, muazzam bir mücadeledir.

Anayasal yönetime başından beri karşı koyanlar² şimdi ona övgüler düzüyorlar. Neden? Çünkü onlar Japonya'ya karşı savaşmak isteyenlerin baskısı altındadırlar ve zamana biraz ayak uydurmaları gerekiyor. Hatta avazları, bağı kadar «Biz daima anayasal yönetimi savunduk!» diye bağıyor ve korkunç bir gürültü koparıyorlar. Yıllardır «anayasal yönetim» lafını duyarız, ama bugüne kadar izine rastlamadık. Bu adamların söyledikleriyle yaptıkları apayrı şeylerdir; dolayısıyla bunların, anayasal yönetim sorununda sahtekârlık yaptıklarını söyleyebiliriz. Onların «daima savunduk» lafları, gerçekten de sahtekârlıklarının bir örneğidir. Bugünkü iflah olmazlar da onlar gibi sahtekârdırlar. Onların anayasal yönetimi aldatmacadan başka bir şey değildir. Pek yakın bir gelecekte bir anayasaya, hatta bir cumhurbaşkanına kavuşabilirsiniz. Ama demokrasi ve özgürlüğe gelince, bunları size ne zaman verirler, Allah bilir. Çin'in zaten bir anayasası var. Cao Kun bir anayasa hazırlamamış mıydı?³ Ama gel de demokrasi ve özgürlüğü koydunsa bul! Cumhurbaşkanılarına gelince, bir sürü cumhurbaşkanı geldi geçti. İlki Sun Yatsen idi ve iyi bir cum-

2. «Karşı koyanlar» deyimini burada Çan Kayşek'in başını çektiği gerici Guomindang kliğini ifade etmektedir.

3. Büyük bir Kuzeyli savaş ağası olan Cao Kun, 590 milletvekilinin her birini 5 bin gümüş dolar karşılığında satın alarak 1923 yılında kendini cumhurbaşkanı seçti. Ardından bir anayasa hazırlattı. Bu anayasa «Cao Kun Anayasası» ya da «Rüşvet Anayasası» olarak bilinir.

hurbaşkanıydı. Ama Yuan Şikay onu uzaklaştırdı. İkincisi Yuan Şikay, üçüncüsü Li Yuanhung⁴, dördüncüsü Feng Guocang⁵ ve beşinci de Su Sicang⁶ idi. Gerçekten de bir sürü cumhurbaşkanı geldi geçti ama onların da zorba imparatorlardan ne farkları vardı? Gerek anayasa gerekse cumhurbaşkanları sahteydiler. Günümüzde, İngiltere, Fransa ve ABD'deki sözüm ona anayasal ve demokratik yönetimler, aslında insan yiyen yönetimlerdir. Orta ve Güney Amerika için de durum budur; orada da birçok ülke cumhuriyet yaftasını taşıyor, ama aslında hiçbirinde demokrasinin kırıntısı yok. Çin'in şimdiki iflah olmazları için de durum budur. Onların anayasal yönetim teraneleri «koyun eti yaftası altında at eti satmak»tan başka bir şey değildir. Anayasal yönetime koyun eti yaftası asarak, aslında at eti olan tek parti diktatörlüğünü satıyorlar. Bunlara durup dururken saldırmıyorum. Söylediklerim gerçektir, çünkü anayasal yönetim hakkında bunca laf etmelerine rağmen, halka özgürlüğün kırıntısını dahi tanımıyorlar.

Yoldaşlar, gerçek anayasal yönetim asla kolayca gerçekleştirilmeyecektir. Bunu ancak zorlu bir mücadeleyle elde edebiliriz. Bu yüzden de, toplantılarımızı yapar yapmaz, telgraflarımızı çeker çekmez ve yazılarımızı yazar yazmaz anayasal yönetimin gerçekleşeceğini beklememelisiniz? Aynı şekilde, Siyasî Halk Konseyi⁷

4. Li Yuanhung başlangıçta, Çing Hanedanının silahlı kuvvetlerine bağlı bir tugayın komutanıydı. 1911 Vucagn Ayaklanması sırasında, subaylarıyla erleri kendisini devrim saflarında yer almaya zorladılar. Sonra Hupey Eyaleti'nin askerî valisi oldu. Daha sonra ise, cumhurbaşkanı yardımcısı, ardından Kuzeyli savaş ağası kliğinin iktidarı sırasında cumhurbaşkanı oldu.

5. Feng Guoçang, Yuan Şikay'ın adamlarından biriydi. Yuan'ın ölümünden sonra, Kuzeyli savaş ağası kliğinin Çili (Hebey) grubunun lideri oldu. 1917'de Li Yuanhung'u başından defetti ve cumhurbaşkanı oldu.

6. Su Şicang, Kuzeyli savaş ağası kliğinin hizmetinde olan bir politikacıydı. 1918 yılında Duan Çiruy'un denetimindeki parlamento tarafından cumhurbaşkanı seçildi.

7. Siyasî Halk Konseyi, Japonya'ya karşı savaşın başlamasından sonra, Guomindang hükümeti tarafından istemeye istemeye kurulan ve sadece danışma niteliği taşıyan bir organdı. Bütün üyeleri Guomindang hükümeti tarafından «davet» edilmişlerdi. Kâğıt üstünde, bütün Japonya'ya karşı parti ve grupların temsilcilerinden meydana gelmişti ama, gerçekte Guomindang çoğunluğunun hâkimiyeti altındaydı. Guomindang hükümetinin siyasetlerini ya da aldığı önlemleri etkileme gücünden yoksundu. Çan Kayşek ve Guomindang gericileştikçe, konsey içindeki Guomindangcılardan ve diğer gericilerin sayısı arttı; buna karşılık demokratların sayısı azaldı ve söz özgürlükleri tamamen kısıtlandı. Sonunda konsey, Guomindang gericilerinin bir aleti haline geldi. 1941'deki Güney Anhuy Olayından sonra, konseyin komünist üyeleri, Guomindang'ın gerici önlemlerini protesto etmek amacıyla, konsey toplantılarını birçok kez boykot ettiler.

bir karar aldığı, Milli Hükümet bir genelge yayınladığı, milli meclis⁸ 12 Kasım'da toplanıp bir anayasa kabul ettiği, hatta bir cumhurbaşkanı seçtiği zaman, her şeyin bir anda yoluna gireceğini, dünyadaki her şeyin düzeleceğini sanmayın. Böyle bir şey olanaksızdır; bu yüzden de aklınız karışmasın. Kafalarının karışmaması için bütün bunları halka da açıklamalıyız. İşler asla o kadar kolay olmayacaktır.

Şu halde, davayı kaybettik diye gözyaşı mı dökelim? İşimiz öyle zor ki, durum umutsuz gibi gözüküyor. Ancak, o kadar da umutsuz değil. Anayasal yönetim için hâlâ umut var, hem de büyük bir umut. Ve Çin mutlaka yeni demokratik bir devlet olacaktır. Neden? Çünkü güçlükler, iflah olmazların işi yokuşa sürmelerinden doğuyor. Ancak, onlar sonsuza dek iflah olmazlar olarak kalamazlar. Bu yüzden de, hâlâ oldukça umutluyuz. Dünyadaki iflah olmazlar, bugün olduğu gibi yarın da, hatta yarından sonra da iflah olmayabilirler, ama asla sonsuza dek değil. Sonunda onlar da değişmek zorundadırlar. Örneğin, Vang Cingvey uzun süre iflah olmazın biriydi. Ancak, Japonya'ya karşı olan saflarda sonsuza dek öyle kalamazdı; bu yüzden de Japonların safına geçti. Başka bir örnek vermek gerekirse, Çang Guotao da uzun süre iflah olmazın biriydi. Ancak, biz bir dizi toplantı yaptıktan ve onunla tekrar tekrar mücadele ettikten sonra, o da tabanları yağlamak zorunda kaldı. Aslında, iflah olmazlar iflah olmayabilirler, ama sonsuza dek değil. Ve sonunda değişirler; köpek boku gibi pis, iğrenç bir şey olurlar. Bazıları ise iyiye doğru giderler; bu da bizim onlarla tekrar tekrar mücadele etmemiz sayesinde olur. Bunlar hatalarını kavrar ve iyiye doğru bir değişme gösterirler. Kısacası, iflah olmazlar önünde sonunda değişirler. Dağarcıklarında her zaman birtakım hileler bulundurlar; bunları başkalarının sırtından kâr sağlamak, sahtekârlık yapmak vb. için kullanırlar. Ama her zaman da umduklarını değil, bulduklarını yerler. Hepsi de başkalarına zarar vermekle işe başlar, ama sonunda kendilerini mahvederler. Bir defasında Chamberlain için «kaldırıldığı taşı kendi ayağına düşürecek» demiştik; dediğimiz çıktı. Cham-

8. Guomintang hükümetinin bir milli meclis toplanmasını ve belli bir tarihte anayasal yönetimi kurmasını öngören bir karar. Komünist Partisinin ve diğer parti ve gruplara mensup demokratların önerisiyle, Eylül 1939'da yapılan 4. Siyasî Halk Konseyi Toplantısında kabul edildi. Kasım 1939'da Guomintang Merkez Yürütme Komitesinin 6. Genel Toplantısı, milli meclisin 12 Kasım 1940'ta toplanacağını ilan etti. Halkı aldatmak için uzun süre propagandasının yapılmasına karşın, bu söz yerine getirilemedi.

berlain'in düşüncesi, Hitler'i taş olarak kullanmak ve bunu Sovyet halkının başına indirmektir. Ne var ki, geçen yılın o Eylül günü, Almanya ile İngiltere ve Fransa arasında savaş patlak verince, kaldırdığı taş kendi ayağına düştü. Hâlâ da belini doğrultamadı, Çin'de de buna benzer örnekler vardır. Yuan Şikay da halkın başını ezmek istemişti ama sonunda kendisi zararlı çıktı ve imparator olduktan birkaç ay sonra öldü.⁹ Duan Çiruy, Su Şicang, Cao Kun, Vu Peyfu ve hepsi de halkı ezmek istediler ama sonunda halk onları alaşağı etti. Başkalarının sırtından kâr elde etmek isteyen herkesin sonu kötü olur.

Kanımca, ilerlemedikleri takdirde, günümüzün anti-komünist iflah olmazları da bu kuralın istisnası olmayacaklardır. Birleşme palavrası ardında, onlar ilerici Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'ni, ilerici Sekizinci Yol Ordusu ile Yeni Dördüncü Ordu'yu, ilerici Komünist Partisi'ni ve kitle örgütlerini ortadan kaldırmayı tasarlıyorlar. Buna benzer sayısız oyun tezgâhlıyorlar. Ancak, ben, sonunda iflah olmazlığın ilerlemeyi değil, tersine ilerlemenin iflah olmazlığı tasfiye edeceğine inanıyorum. Gerçekten de, tasfiye edilmekten kurtulabilmeleri için, iflah olmazların önündeki tek çıkar yol ilerlemektir. İşte bu yüzden kendilerine sık sık Sekizinci Yol Ordusu'na, Komünist Partisi'ne ve Sınır Bölgesi'ne saldırmamalarını öğütledik. Ama eğer saldırmakta diretıyorlarsa, şöyle başlayan bir kararla işe koyulmaları iyi olur. «Kendimizi tasfiye etmeye ve Komünist Partisi'ne genişlemesi için birçok olanak tanımaya kararlı olan biz iflah olmazlar, Komünist Partisine ve Sınır Bölgesi'ne saldırmanın bütün sorumluluğunu yükleniyoruz.» İflah olmazlar, «komünistleri bastırma» konusunda epey tecrübe sahibidirler. Eğer şimdi yeni bir tecrübe edinmek istiyorlarsa, buyursunlar. Eğer karınlarını tıka basa doyurduktan ve üzerine de bir güzel uyku çektikten sonra hâlâ «bastırma» yapmak istiyorlarsa, kendileri bilirler. Ne var ki, yukarıdaki kararın yürürlüğe girmesine hazır olmalıdırlar; çünkü bu karar değiştirilemez. Son on yıl içindeki «komünistleri bastırma» faaliyetleri bu karara uygundu. Bundan sonra yapılacak bir «bastırma» da bu karara uygun düşecektir. Bu nedenle, «bastırma»ya kalkmamalarını öğütlerim. Çünkü bütün milletin istediği

9. Yuan Şikay 12 Aralık 1915'te kendini imparator ilan etti. Ancak 22 Mart 1916'da bu ünvanından vazgeçmek zorunda kaldı.

şey, «komünistlerin bastırılması» değil, direnme, birlik ve ilerlemedir. Dolayısıyla, kim «komünistleri bastırma»ya kalkışırsa, yenilgiye uğramaya mahkûmdur.

Kısacası gerileme, önünde sonunda, bunu teşvik edenlerin amaçladıklarının tam tersini doğurur. Ne günümüzde, ne de tarihte; ne Çin'de, ne de başka bir yerde bu kuralın istisnası olmuştur.

Bugün anayasal yönetim için de durum budur. İflah olmazlar buna karşı çıkmaya devam ettikleri takdirde, sonuç kuşkusuz umduklarının tam tersi olacaktır. Anayasal yönetim hareketi asla iflah olmazların çizdiği yoldan gitmeyecek, onların umduklarının tersi yönünde ve kaçınılmaz olarak halkın çizdiği yoldan ilerleyecektir. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın, çünkü her yerde halk böyle istiyor. Çin'in tarihî gelişiminin şimdiki seyri ve dünya olaylarının seyri de bunu gerektiriyor. Buna kim karşı koyabilir? Tarihin tekerleğini geri çevirmek olanaksızdır. Bununla beraber, başladığımız iş akşamdan sabaha tamamlanamaz, zaman ister; gelişigüzel bir şekilde yapılamaz, çaba harcanmasını gerektirir; bir avuç insanla yapılamaz, geniş halk kitlelerinin seferber edilmesini gerektirir. Bugün burada bu toplantıyı yapmamız çok iyi bir şeydir. Toplantımızdan sonra yazılar yazacak, telgraflar göndereceğiz. Vutay dağlarında, Tayhang dağlarında. Kuzey Çin'de, Orta Çin'de ve ülkenin dört bir yanında bunun gibi toplantılar düzenleyeceğiz. Bu işe devam eder ve yıllarca sürdürürsek. o zaman işimizi gereği gibi yapmış oluruz. İşimizi iyi yapmalı, demokrasiyi ve özgürlüğü elde etmeli, yeni demokratik anayasal yönetimi kurmalıyız. Bunu başaramadığımız ve meydanı iflah olmazlara bıraktığımız takdirde, milletimiz yok olacaktır. Milletin boyunduruk altına girmesini önlemenin yolu budur. Bunun için de, herkes ileri atılmalıdır. Böyle yaptığımız takdirde, davamızın gerçekleşeceğini umut edebiliriz. Ayrıca şunu da belirtmeliyiz ki, iflah olmazlar bir azınlıktan ibarettir; oysa halkın çoğunluğu iflah olmazlardan değil, ilerleyebilecek olanlardan meydana gelmiştir. Çoğunluk azınlığa karşı çıkarsa, buna bizim çabalarımızı da ekleyin, daha da fazla umutlanabiliriz. İşte bu yüzden, görevimiz güç olsa da umudumuz büyüktür, diyorum.

JAPONYA'YA KARŞI ÜS BÖLGELERİNDE SİYASİ İKTİDAR SORUNU ÜZERİNE*

6 Mart 1940

1. Guomindang'ın anti-komünist iflah olmazlarının Kuzey ve Orta Çin'de ve başka yerlerde, Japonya'ya karşı demokratik siyasi iktidar organları kurmamızı engellemek için ellerinden geleni yaptıkları bir zamanda bulunuyoruz. Bize gelince, bu siyasi iktidar organlarını kurmalıyız ve Japonya'ya karşı belli başlı üs bölgelerinde bugün artık bu siyasi iktidar organlarını kurmak mümkündür. Bu sorunla ilgili olarak, anti-komünist iflah olmazlarla Kuzey, Orta ve Kuzeybatı Çin'de yaptığımız mücadele, ülkenin dört bir yanında birleşik cephenin siyasi iktidar organlarının kurulmasına yardımcı olabilir; bu mücadele bütün millet tarafından büyük dikkatle izleniyor. Bu nedenle, konuyu dikkatle ele almak zorundayız.

2. Japonya'ya karşı savaş sırasında kurmakta olduğumuz siyasi iktidar, birleşik cephe niteliğindedir. Bu iktidar, direnmeden ve demokrasiden yana olan herkesin siyasi iktidarıdır. Çeşitli devrimci sınıfların, hainler ve gericiler üzerindeki ortak demokratik diktatörlüğüdür. Bu iktidar, gerek toprak ağaları sınıfının ve burjuvazinin karşı-devrimci diktatörlüğünden, gerekse Toprak Devrimi dönemindeki demokratik işçi-köylü diktatörlüğünden farklıdır. Bu siyasi iktidarın niteliğinin açık seçik kavranması ve bunu gerçekleştirmek için ciddi bir şekilde çaba gösterilmesi, ülkenin dört bir yanında demokrasinin yayılmasına büyük ölçüde yardımcı olacaktır. «Sol»a olsun, sağa olsun herhangi bir sapma bütün millet üzerinde çok kötü bir izlenim yaratacaktır.

* Bu Parti talimatı, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi adına Mao Zedung yoldaş tarafından kaleme alındı.

3. Hazırlıklarına başlamış bulunduğumuz Hebey Eyalet Meclisinin toplanması ve Hebey Yönetim Konseyi seçimleri, son derece büyük bir önem taşımaktadır. Kuzeybatı Şensi'de, Şandung'da, Huay Irmağı'nın kuzeyinde kalan bölgelerde, Suyde ve Fusien illerinde ve Doğu Gansu'da yeni siyasi iktidar organlarını kurmamız da aynı derecede önemlidir. Birleşik cephe ilkesine göre hareket etmeli ve herhangi bir sağ ya da «sol» eğilimden sakınmak için elimizden geleni yapmalıyız. Şu anda, orta burjuvazinin ve aydınlanmış eşrafın kazanılmasını göz ardı eden «sol» eğilim, daha ciddi bir tehlikedir.

4. Siyasi iktidar organlarında birleşik cephe ilkesinin uygulanması açısından, sandalyelerin dağılımı şöyle olmalıdır: Üçte biri komünistlere, üçte biri Partili olmayan solcu ilericiilere ve üçte biri de ne solcu ne sağcı olan ara kesimlere.

5. Komünistlerin, siyasi iktidar organlarında önder rolünü oynamalarını sağlamalıyız. Bu nedenle, sandalye sayısının üçte birini işgal eden Parti üyeleri son derece yetenekli kimseler olmalıdırlar. Bu, daha kalabalık bir temsile gerek kalmadan, Partinin önderliğinin sağlanması için yeterli olacaktır. Önderlik, ne sabahtan akşama kadar tekrarlanan bir slogan, ne de küstahça itaat istemek demek değildir. Tersine önderlik, Partinin doğru siyasetlerini uygulamak ve kendi çalışmalarımızla örnek olmak, bu şekilde Parti dışındaki insanları ikna etmek ve eğitmek, önerilerimizi gönül rızasıyla kabul etmelerini sağlamaktır.

6. Sandalyelerin üçte biri partili olmayan ilericiilere verilmelidir, çünkü onların geniş küçük burjuva kitleleriyle bağları vardır. Bu, küçük burjuva kitlelerinin kazanılması bakımından büyük önem taşır.

7. Sandalyelerin üçte birini ara kesimlere vermemizin amacı, orta burjuvaziye ve aydınlanmış eşrafı kazanmaktır. Bu kesimleri kazanmak, iflah olmazları tek başlarına bırakmak açısından önemli bir adımdır. Şu sırada, bu kesimlerin gücünü dikkate almayı göz ardı etmemeli ve onlarla ilişkilerimizde ihtiyatlı davranmalıyız.

8. Herhangi bir partiye mensup olsunlar olmasınlar, hangi partiden olurlarsa olsunlar, Japonya'ya karşı direnmeden yana oldukları ve Komünist Partisiyle işbirliği yapmak istedikleri sürece, komünist olmayan kişilere karşı tutumumuz onlarla işbirliği tutumu olmalıdır.

9. Sandalyelerin yukarıda belirtildiği şekilde dağılımı, Partinin samimi siyasetinin ifadesidir ve bu konuda asla gönülsüz davranmamalıyız. Bu siyaseti uygulamak amacıyla, siyasi iktidar organlarında çalışan Parti üyelerini eğitmeli, komünist olmayan kişilerle işbirliği yapma konusunda isteksizlik ve tedirginlikte kendini gösteren dar görüşlülüklerin üstesinden gelmeli ve demokratik çalışma tarzını, yani Partili olmayanlara danışma ve eyleme geçmeden önce çoğunluğun onayını alma tarzını teşvik etmeliyiz. Aynı zamanda, Partili olmayanların, çeşitli konularda görüşlerini belirtmelerini sağlamak için elimizden geleni yapmalı ve önerilerini dikkatle dinlemeliyiz. Askerî ve siyasi iktidara sahip olduğumuz için kararlarımıza kayıtsız şartsız uyulmasını isteyebileceğimizi, bu yüzden de, Partili olmayanlara kendi görüşlerimizi benimsetmek ve böylelikle onların bu görüşlerimizi gönül rızasıyla ve seve seve uygulamalarını sağlamak yolunda çaba göstermekten vazgeçebileceğimizi düşünmemeliyiz.

10. Sandalyelerin dağılımı konusunda yukarıda verilen rakamlar, mekanik bir şekilde uyulması gereken değişmez oranlar değildir. Bunlar kabataslak oranlardır; her yöre, bu oranları kendi özel koşullarına göre uygulamalıdır. En alt kademedeki, toprak ağalarıyla mütegalibenin siyasi iktidar organlarına sızmalarını önlemek için, bu oranda bazı değişiklikler yapılabilir. Şansi-Cahar-Hebey sınır bölgesi, Orta Hebey bölgesi, Tayhang dağlık bölgesi ve Güney Hebey bölgesi gibi bu tür organların bir süredir var olduğu yerlerde, siyasetimizi bu ilkenin ışığında yeniden gözden geçirmek gerekecektir. Her yeni siyasi iktidar organı, kurulduğunda, bu ilkeye uymalıdır.

11. Oy hakkıyla ilgili birleşik cephe siyaseti şöyle olmalıdır: On sekiz yaşına basan ve direnme ve demokrasiden yana olan her Çinli; sınıf, milliyet, cinsiyet, inanç, parti ilişkisi ya da eğitim düzeyi gözletilmeksizin seçme ve seçilme hakkına sahip olmalıdır. Japonya'ya karşı birleşik cephenin siyasi iktidar organları halk tarafından seçilmelidir. Bunların örgütlenme biçimi demokratik merkeziyetçiliğe dayanmalıdır.

12. Birleşik cephenin siyasi iktidar organlarından, bütün önemli siyasetlerin temel hareket noktası, Japon emperyalizmine karşı koyma, Japonya'ya karşı direnen halkın korunması, Japonya'ya karşı olan bü-

tün toplumsal tabakaların çıkarlarının doğru bir şekilde düzenlenmesi, işçilerle köylülerin yaşama koşullarının düzeltilmesi ve hainlerle gericilerin bastırılması olmalıdır.

13. Siyasi iktidar organlarımızda çalışan Partili olmayan kişilerden komünistler gibi yaşamaları, konuşmaları ya da davranmaları istenmemelidir. Aksi takdirde, hoşnutsuzluk duyabilir ya da rahatsız olabilirler.

14. Merkez Komitesinin bütün bölge ve alt bölge büroları, bütün yerel Parti komiteleri ve bütün ordu birimlerinin başkanları, bu talimatı Parti üyelerine berrak bir şekilde açıklamak ve bu talimatın siyasi iktidar organlarımızın faaliyetlerinde eksiksiz uygulanmasını sağlamakla yükümlüdürler.

JAPONYA'YA KARŞI BİRLEŞİK CEPHE İÇİNDE BUGÜNKÜ TAKTİK SORUNLARI*

11 Mart 1940

1. Bugünkü siyasi durum şöyledir:

- a) Japon emperyalizmi. Çin'in Direnme Savaşı'ndan ağır bir darbe yemiştir ve artık büyük çapta askeri taarruzlara girişecek durumda değildir. Öyle ki, düşmanın güçleriyle bizim güçlerimiz arasındaki ilişki, stratejik denge aşamasına varmış bulunmaktadır. Bununla beraber, düşman hâlâ temel siyaseti olan Çin'i boyunduruk altına alma siyasetine dört elle sarılıyor; Japonya'ya karşı birleşik cephemizi baltalamak, «temizleme» harekâtlarını cephe gerisi bölgelerinde yoğunlaştırmak ve ekonomik saldırısını artırmak gibi yollarla bu siyasetini sürdürüyor.
- b) Avrupa'daki savaş, İngiltere ile Fransa'nın Doğudaki durumunu zayıflatırken, ABD «dağın tepesinde oturup kaplanların kavgasını seyretme» siyasetini sürdürüyor. Bu yüzden, bir Doğu Münih konferansı¹ şimdilik söz konusu değildir.
- c) Sovyetler Birliği dış siyasetinde yeni başarılar elde etmiştir ve Çin'in Direnme Savaşı'nı etkin bir şekilde destekleme siyasetini sürdürmektedir.
- d) Büyük burjuvazinin, Japonya'ya tamamen teslim olan Japon yanlısı kesimi, kukla rolü oynamaya hazırdır. Avrupa ve Amerika yanlısı büyük burjuvazi ise Japonya'ya karşı direnmeye devam edebilir; ancak onun uzlaşma eğilimi hâlâ ciddiyetini korumaktadır. Büyük burjuvazinin bu kesimi ikili bir siyaset iz-

* Bu yazı, Mao Zedung yoldaşın kıdemli Parti kadrolarımızın Yenan'da yapılan bir toplantısına sunduğu raporun taslağıdır.

1. Doğu Münih Konferansı için bkz. bu ciltte «Teslimiyetçi Faaliyetlere Karşı Çıkalını», Not 3.

lemektedir. Bir yandan, Japonya ile baş edebilmek için çeşitli Guomindang dışı güçlerle birliği sürdürmek istemekte, öte yandan da bu güçleri, özellikle Komünist Partisi'ni ve ilerici güçleri bastırmak için elinden geleni yapmaktadır. Bu kesim, Japonya'ya karşı birleşik cephenin iflah olmaz kesimini meydana getirmektedir.

e) Orta burjuvazi, aydınlanmış eşraf ve bölgesel iktidar grupları da dahil olmak üzere ara güçler, çoğunlukla, ilericilerle iflah olmazlar arasında orta yolcu bir tutum takınmaktadırlar. Çünkü, bir yandan büyük toprak ağalarının ve büyük burjuvazinin başlıca hâkim kesimleriyle, diğer yandan da işçi sınıfı ve köylülük arasında çelişmeler vardır. Bunlar, Japonya'ya karşı birleşik cephenin orta kesimini meydana getirmektedirler.

f) Proletaryanın, köylülüğün ve şehir küçük burjuvazisinin komünistlerin önderliğindeki ilerici güçleri son zamanlarda daha da güçlendiler; Japonya'ya karşı demokratik siyasi iktidarın kurulduğu üs bölgeleri yaratmayı esas olarak başardılar. Bu güçlerin, ülkenin dört bir yanında işçiler, köylüler ve şehir küçük burjuvazisi üzerindeki etkileri büyüktür ve ara güçler üzerinde de hatırı sayılır bir etkileri vardır. Komünistler savaş alanında aşağı yukarı Guomindang'ın çarpıştığı sayıda Japon askeri ile çarpışıyorlar? Onlar, Japonya'ya karşı birleşik cephenin ilerici kesimini meydana getirmektedirler.

Çin'de bugünkü siyasi durum budur. Bu koşullarda, durumun kötüye gitmesini önlemek ve durumu iyiye dönüştürmek halâ mümkündür. Merkez Komitesinin 1 Şubat tarihli kararları tamamen doğrudur.

2. Direnme Savaşı'nda zafer kazanmanın temel koşulu, Japonya'ya karşı birleşik cepheyi genişletmek ve sağlamlaştırmaktır. Bu amaç için gerekli olan taktikler, ilerici güçleri geliştirmek, ara güçleri kazanmak ve iflah olmaz güçlerle mücadele etmektir. Bunlar, birbirinden kopmaz üç halkadır. Japonya'ya karşı olan bütün güçleri birleştirmenin yolu ise, mücadeledir. Japonya'ya karşı birleşik cephe döneminde mücadele, birliği sağlamanın yolu; birlik ise mücadelenin amacıdır. Birlik mücadele ile sağlandığı takdirde yaşayacak, boyun eğerek sağlandığı

takdirde yok olacaktır. Partili yoldaşlar bu gerçeği giderek kavriyorlar. Bununla beraber, bu gerçeği hâlâ kavramayan pek çok kimse vardır. Kimileri, mücadelenin birleşik cepheyi böleceğini ya da mücadelenin sınırsız olabileceğini sanıyorlar. Başkaları ise, ara güçlere karşı yanlış taktikler uyguluyorlar ya da iflah olmaz güçler hakkında hatalı fikirler taşıyorlar. Bütün bunlar düzeltilmelidir.

3. İlerici güçleri geliştirmek demek, proletaryanın, köylülüğün ve şehir küçük burjuvazisinin güçlerini inşa etmek; Sekizinci Yol Ordusu ile Yeni Dördüncü Ordu'yu cesaretle genişletmek; Japonya'ya karşı demokratik üs bölgelerini yaygın bir şekilde kurmak; ülkenin dört bir yanında komünist örgütler kurmak; işçiler, köylüler, gençler, kadınlar ve çocukların kitle hareketlerini ülke çapında geliştirmek; ülkenin dört bir yanında aydınları kazanmak ve demokrasi uğrunda bir mücadele olarak anayasal yönetim hareketini kitleler arasında yaygınlaştırmak demektir. Durumun kötüleşmesini önlemenin, teslimiyeti ve bölünmeyi önlemenin ve Direnme Savaşı'nın zaferi için sağlam ve yıkılmaz bir temel kurmanın tek yolu, ilerici güçleri düzenli olarak genişletmektir. Bununla beraber, ilerici güçlerin genişletilmesi ciddi bir mücadele sürecidir. Bu mücadele sadece Japon emperyalistlerine ve hainlere karşı değil, aynı zamanda iflah olmazlara karşı da amansızca sürdürülmelidir. Çünkü ara kesim, ilerici güçlerin genişletilmesini kuşkuyla karşılarken iflah olmazlar buna tamamen karşıdırlar. İflah olmazlara karşı kararlı bir mücadele vermediğimiz, hatta bazı elle tutulur sonuçlar elde etmediğimiz sürece, onların baskılarına göğüs germemiz ya da ara kesimin kuşkularını gidermemiz mümkün olmayacaktır. Bu durumda, ilerici güçler genişleme olanağı bulamayacaklardır.

4. Orta güçleri kazanmak demek, orta burjuvaziye, aydınlanmış eşrafı ve bölgesel iktidar gruplarını kazanmak demektir. Bunlar üç ayrı kategori olmakla birlikte, şu anda hepsi de ara güçlere dahildir. Orta burjuvazi, komprador sınıftan, yani büyük burjuvaziden farklı olan milli burjuvaziye meydana getirir. İşçilerle arasında sınıf çelişmeleri bulunmasına ve işçi sınıfının bağımsızlığını kabul etmemesine karşın, gene de Japonya'ya karşı direnmeden yanadır. Üstelik, siyasi iktidarı kendisi ele geçirmek ister: çünkü, işgal altındaki bölgelerde Japon em-

peryalistlerinin, Guomindang bölgelerinde ise büyük toprak ağalarının ve büyük burjuvazinin baskısı altındadır. Japonya'ya karşı direnmeye gelince, birleşik direnişten yanadır; siyasi iktidara gelince, anayasal yönetim hareketinden yanadır ve ilericilerle iflah olmazlar arasındaki çelişmeleri kendi amaçları için kullanmaya çalışır. Bu, kazanmamız gereken bir tabakadır. Sonra, toprak ağası sınıfının sol kanadını meydana getiren aydınlanmış eşraf vardır. Bu kesim burjuva etkiler taşımaktadır ve siyasi tutumu da kabaca orta burjuvazininkiyle birdir. Köylülerle aralarında sınıf çelişmeleri bulunmasına karşın, büyük toprak ağaları ve büyük burjuvaziyle de aralarında çelişmeler vardır. Bunlar iflah olmazları desteklemezler ve bunlar da bizimle iflah olmazlar arasındaki çelişmeleri kendi amaçları için kullanmaya çalışırlar. Bu kesimi de hiçbir şekilde göz ardı etmemeliyiz; siyasetimiz de onları kazanmak olmalıdır. Bölgesel iktidar gruplarına gelince, bunlar iki çeşittir. Bazı bölgeleri kontrol eden güçler ve herhangi bir yeri kontrol etmeyen çeşitli birlikler. Bu gruplarla ilerici güçler arasında çelişmeler vardır ama Merkezî Hükümet bu güçleri hiçe sayarak kendi bencil siyasetini izlediği için bunlarla Guomindang Merkezî Hükümeti arasında da çelişmeler vardır. Bunlar da bizimle iflah olmazlar arasındaki çelişmeleri kendi siyasi amaçları için kullanmak isterler. Bölgesel iktidar gruplarının önderlerinin çoğu büyük toprak ağası sınıfına ve büyük burjuvaziye mensuptur. Bu nedenle; savaş sırasında belli zamanlarda ilerici gibi gözükseler bile, kısa zamanda tekrar gerici haline gelirler. Ne var ki, Guomindang merkezî yöneticileriyle aralarında çelişmeler bulunduğu için, doğru bir siyaset izlediğimiz takdirde iflah olmazlara karşı mücadelemiz sırasında tarafsız kalmaları olasıdır. Yukarıda tanımlanan ara güçlerin üç kategorisine karşı siyasetimiz onları kazanmak olmalıdır. Ancak bu siyaset, köylüleri ve şehir küçük burjuvazisini kazanma siyasetinden farklıdır; üstelik, ara güçlerin her bir kategorisi içinde değişir. Köylüler ve şehir küçük burjuvazisi temel müttefikler olarak kazanılacağı halde, ara güçler emperyalizme karşı müttefikler olarak kazanılmalıdır. Ara güçler içinde, orta burjuvazi ile aydınlanmış eşrafın, Japonya'ya karşı ortak mücadeleye ve Japonya'ya karşı demokratik siyasi iktidarın kurulmasına katılmaları mümkündür ama bunlar toprak devriminden korkarlar. İflah olmazlara karşı mü-

cadeleye, bazıları sınırlı ölçüde katılabilir, bazıları hayırhah bir tarafsızlık, öbürleri ise isteksiz bir tarafsızlık içinde olabilirler. Buna karşılık, savaşta bize katılmaları dışında bölgesel iktidar grupları, iflah olmazlara karşı mücadelemizde ancak geçici olarak tarafsız kalacaklardır. Bizzat kendileri büyük toprak ağası sınıfına ve büyük burjuvaziye mensup oldukları için, demokratik siyasi iktidarın kurulmasında bize katılmaya istekli değildirler. Ara güçler yalpalama eğilimindedirler ve sonunda parçalanacaklardır. Bu yalpalayan tutumları üzerinde özellikle durarak, onları eğitmeli ve uygun şekilde eleştirmeliyiz.

Japonya'ya karşı birleşik cephe döneminde, ara güçleri kazanmak bizim için son derece önemli bir görevdir. Ama bu görev ancak belli koşullar altında yerine getirilebilir. Bu koşullar şunlardır: (1) Biz yeterince güçlü olmalıyız; (2) onların çıkarlarına saygı göstermeliyiz; (3) iflah olmazlara karşı mücadelemizde kararlı olmalı ve sürekli olarak zafer kazanmalıyız. Bu koşullar bulunmadığı takdirde, ara güçler yalpalayacak, hatta iflah olmazlar bize saldırdığında onların müttefiki haline geleceklerdir. Çünkü iflah olmazlar da, bizi tecrit etmek üzere ara güçleri kazanmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Ara güçler Çin'de oldukça önemli bir ağırlığa sahiptir ve iflah olmazlara karşı mücadelemizde çoğu zaman belirleyici olabilirler. Bu yüzden de onlarla ilişkilerimizde temkinli olmalıyız.

5. Bugünkü iflah olmaz güçler, büyük toprak ağası sınıfı ve büyük burjuvazidir. Şu anda, Japonya'ya teslim olan grup ve direnmeden yana olan grup şeklinde bölünmüş olan bu sınıflar, zamanla daha da farklılaşacaklardır. Büyük burjuvazi içinde direnmeden yana olan grup, bugün şimdiden teslim olmuş olan gruptan farklıdır. Bu grup ikili bir siyaset izlemektedir. Hâlâ Japonya'ya karşı birlikten yana olmakla beraber, aynı zamanda, ilerdeki teslimiyetlerine hazırlık olmak üzere, ilerici güçleri bastırmak gibi son derece gerici bir siyaset izlemektedir. Hâlâ Japonya'ya karşı birlikten yana olduğuna göre, onu Japonya'ya karşı birleşik cephe içinde tutmaya çalışabiliriz ve ne kadar uzun süre tutarsak, o kadar iyi olur. Bu grubu kazanma ve onunla işbirliği yapma siyasetimizi göz ardı etmek ve onu, şimdiden teslim olmuş ve anti-komünist bir savaşı başlatmanın arifesindeymiş gibi

görmek yanlış olur. Ancak, aynı zamanda, gerici siyasetiyle mücadele etmek ve ona karşı kararlı bir ideolojik, siyasi ve askeri mücadele vermek için mücadele taktikleri saptamalıyız. Çünkü bu grup, ülkenin dört bir yanında ilerici güçleri bastırma gerici siyasetini izliyor; çünkü bu grup, devrimci Üç Halk İlkesi ortak programını uygulayacak yerde, bizim bu yöndeki çabalarımıza inatla karşı koyuyor; çünkü kendi koyduğu sınırları aşmamıza engel olmak için elinden geleni yapıyor. Yani, bizi, bizzat kendisinin yaptığı gibi pasif direnmeyle sınırlandırmaya, üstelik bizi kendi içinde eritmeye çalışıyor; bunda başarılı olmayınca da, bize karşı ideolojik, siyasi ve askeri baskı uyguluyor. İflah olmazların ikili siyasetine karşı uygulayacağımız devrimci ikili siyasetimiz budur: mücadele içinde birliği sağlama siyasetimiz budur. Eğer ideolojik alanda, doğru bir devrimci teori ortaya koyabilir ve onların karşı-devrimci teorisine güçlü darbeler indirebilirsek; eğer siyasi alanda, zamana uygun taktikler saptar ve onların anti-komünist ve ilericiliğe karşı siyasetlerine ağır darbeler indirirsek ve eğer askeri alanda, uygun önlemleri alır ve onların saldırılarına aynı şiddetle karşılık verebilirsek, o zaman onların gerici siyasetinin etki alanını sınırlandırabilecek ve onları, ilerici güçlerin statüsünü tanımak zorunda bırakacak; ilerici güçleri genişletebilecek, ara güçleri kazanabilecek ve iflah olmaz güçleri tecrit edebileceğiz. Bunun da ötesinde, hâlâ Japonya'ya karşı direnmeden yana olan iflah olmazları, Japonya'ya karşı birleşik cepheye daha uzun bir süre katılmaya ikna edebilecek; böylelikle, daha önce olduğu gibi büyük çapta bir iç savaşın çıkmasını önlemiş olacağız. Dolayısıyla Japonya'ya karşı birleşik cephe döneminde, iflah olmazlara karşı sürdürdüğümüz mücadelenin amacı, sadece ilerici güçleri korumak ve gelişmesini sağlamak için iflah olmazların saldırılarını savuşturmak değildir. Aynı zamanda, iflah olmazların Japonya'ya karşı daha uzun süre direnmelerini sağlamak ve onlarla aramızdaki işbirliğini sürdürmek, böylelikle, büyük çapta bir iç savaş tehlikesini önlemektir. Mücadele edilmediği takdirde, iflah olmaz güçler bu ilerici güçleri imha eder, birleşik cephe ortadan kalkar, iflah olmazların düşmana teslim olmalarını önleyecek hiçbir olanak kalmaz ve iç savaş çıkar. Bu yüzden de, bütün Japonya'ya karşı güçleri birleştirmek, durumu iyiye dönüştürmek ve bü-

yük çapta iç savaşı önlemek için, iflah olmazlara karşı mücadele vazgeçilmez bir araçtır. Bütün tecrübelerimiz bu gerçeği doğruluyor.

Bununla beraber, Japonya'ya karşı birleşik cephe döneminde, iflah olmazlara karşı mücadelemizde uymamız gereken çeşitli ilkeler vardır. Birincisi, kendini savunma ilkesidir. Bize saldırılmadıkça saldırmayacağız; bize saldırılırsa, mutlaka karşılık vereceğiz. Bir başka deyişle, bizi kışkırtmadıkları sürece başkalarına asla saldırmamalıyız. Ama bir defa saldırıya uğradık mı, karşılık vermekten de asla kaçınmamalıyız! Mücadelemizin savunma niteliği burada yatmaktadır. İflah olmazların askeri saldırıları kararlılıkla, bütünüyle, tamamen ve eksiksiz bir şekilde yerle bir edilmelidir. İkincisi, zafer ilkesidir. Zaferden emin olmadıkça savaşmayacağız. Plansız, hazırlıksız ve başarıdan emin olmadan asla savaşmamalıyız. İflah olmazlar arasındaki çelişmelerden yararlanmasını bilmeli ve bir seferinde birçoğunu birden karşımıza almamalı, darbemizi ilkin içlerinde en gerici olanına indirmeliyiz. Mücadelemizin sınırlı niteliği burada yatmaktadır. Üçüncüsü, ateşkes ilkesidir. İflah olmazların bir saldırısını püskürttükten sonra nerede duracağımızı bilmeli ve bize yeni bir saldırı başlatılmadan önce, o savaşı sona erdirmeliyiz. Püskürtülen saldırı ile olası yeni saldırı arasında bir ateşkes anlaşması yapılmalıdır. Ardından iflah olmazlarla birliği sağlamak için inisiyatifi ele almalı ve kabul ettikleri takdirde, onlarla bir barış anlaşması yapmalıyız. Hiçbir koşul altında günlerce durmadan savaşmamalıyız; ya da başarıdan sarhoş olmamalıyız. Her mücadelenin geçici niteliği burada yatmaktadır. Ancak iflah olmazlar yeni bir saldırıya giriştikleri takdirde, biz de yeni bir mücadeleyle karşılık veririz. Bir başka deyişle, «haklı bir zemin üzerinde», «faydalı» ve «ihtiyatlı» savaşmak gibi üç ilkeniz vardır. Haklı bir zemin üzerinde, fayda sağlayacak ve ihtiyatla sürdürülecek böyle bir mücadele sayesinde, ilerici güçleri geliştirebilir, ara güçleri kazanabilir ve iflah olmazları tecrit edebilirsiniz. Ancak bu sayede iflah olmazları, bize saldırmadan, düşmanla uzlaşmadan ya da büyük çapta bir iç savaş başlatmadan önce iyice düşünmek zorunda bırakabiliriz. Bu sayede, durumu iyiye dönüştürmek mümkün olacaktır.

6. Guomindang karışık bir partidir: içinde iflah olmazlar, ara unsurlar ve ilericiler vardır. Bir bütün olarak ele alındığında, Gu-

omindang iflah olmazlarla bir tutulmamalıdır. Merkez Yürütme Komitesi, «Kökü Dışarda Partilerin Faaliyetlerini Kısıtlama Önlemleri» gibi karşı-devrimci, sürtüşme yaratıcı karamameler çıkardı ve ülkenin dört bir yanında ideolojik, siyasi ve askeri alanlarda karşı-devrimci sürtüşme yaratıcı faaliyetleri için bütün gücünü seferber etti diye, Guomindang'ı tamamen iflah olmazlardan meydana gelen bir parti olarak görenler vardır. Ancak bu hatalı bir görüştür. Guomindang içindeki iflah olmazlar, hâlâ partinin siyasetini belirleyecek durumdadırlar ama sayıca azınlıktadırlar. Oysa üyelerin çoğunluğu (birçoğu da sadece kâğıt üzerinde üyedir) mutlaka iflah olmaz değildir. Eğer Guomindang içindeki çelişmelerden yararlanmak, onun çeşitli kesimleri arasında ayırım yapan bir siyaset izlemek ve onun ara ve ilerici kesimleriyle birleşmek için elimizden geleni yapmak istiyorsak, bu noktayı açık seçik kavramalıyız.

7. Japonya'ya karşı üs bölgelerindeki siyasi iktidar sorununda, burada kurulan siyasi iktidarın Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe iktidarı olmasını sağlamalıyız. Guomindang bölgelerinde böyle bir siyasi iktidar henüz yoktur. Bu iktidar, demokrasiyi ve direnmeyi destekleyen herkesin siyasi iktidarı, yani, çeşitli devrimci sınıfların hainler ve gericiler üzerindeki ortak demokratik diktatörlüğüdür. Toprak ağası sınıfının ve buruvazinin diktatörlüğünden farklı olduğu gibi, tam anlamıyla bir demokratik işçi-köylü diktatörlüğünden de bir bakıma farklıdır. Siyasi iktidar organlarında sandalye dağılımı şöyle olmalıdır: Proletaryayı ve yoksul köylülüğü temsil eden komünistlere üçte bir; küçük burjuvaziyi temsil eden sol ilericilere üçte bir; orta burjuvaziyi ve aydınlanmış eşrafı temsil eden, ara unsurlara da üçte bir. Bu siyasi iktidar organlarına katılma hakkına sahip olmayanlar sadece hainler ve anti-komünist unsurlardır. Sandalye dağılımında böyle bir genel kural gerçektir. Aksi takdirde, birleşik cephe siyasi iktidarı ilkesini korumak mümkün olmayacaktır. Bu sandalye dağılımı, Partimizin samimi siyasetinin ifadesidir ve ciddi bir şekilde uygulanmalıdır. Bu konuda hiçbir isteksizlik gösterilmemelidir. Bu esnek bir kuraldır ve özel koşullara göre uygulanmalıdır. Sandalye dağılımı mekanik bir şekilde ele alınmamalıdır. Toprak ağalarının ve mütegalibenin hâkimiyetini önlemek için, en alt kademedede, bu oranda bazı değişiklikler ya-

pılabilir. Ancak, bu siyasetin özüne dokunulmamalıdır. Bu organlara katılan komünist olmayan unsurların hangi partiye bağlı oldukları ya da bir partiye bağlı olup olmadıkları konusu üzerinde durmamalıyız. Birleşik cephenin siyasi iktidarının yönetimindeki bölgelerde, ister Guomindang olsun, ister başka bir parti olsun, bütün siyasi partiler, Komünist Partisiyle işbirliği yaptıkları ve ona karşı koymadıkları sürece, yasal kabul edilmelidir. Oy hakkı sorununa gelince, siyasetimiz şudur: On sekiz yaşına basan ve direnme ve demokrasiden yana olan her Çinli, sınıf, milliyet, parti bağı, cinsiyet, inanç ve eğitim düzeyi gözetilmeksizin, seçme ve seçilme hakkına sahip olmalıdır. Birleşik cephenin siyasi iktidar organları halk tarafından seçilmeli ve sonra da onay almak üzere Milli Hükümete başvurmalıdırlar. Bunların örgütlenme biçimleri demokratik merkezîyetçiliğe dayanmalıdır. Birleşik cephenin siyasi iktidar organlarında bütün önemli siyasetlerin temel hareket noktası, Japon emperyalizmine karşı koyma, belgelenmiş hainlere ve gericilere karşı çıkma, Japonya'ya karşı direnen halkın korunması, Japonya'ya karşı olan bütün toplumsal tabakaların çıkarlarının doğru bir şekilde düzenlenmesi ve işçilerle köylülerin yaşama koşullarının düzeltilmesidir. Böyle bir Japonya'ya karşı birleşik cephe siyasi iktidarının kurulması, bütün ülkede büyük bir etki yapacak ve ülke çapında birleşik cephenin siyasi iktidarı için örnek oluşturacaktır. Bu nedenle, bütün Partili yoldaşlar bu siyaseti tam anlamıyla kavramalı ve kararlılıkla uygulamalıdırlar.

8. İlerici güçleri geliştirme, ara güçleri kazanma ve iflah olmaz güçleri tecrit etme mücadelemizde, aydınların rolünü küçümsememeliyiz. İflah olmazlar onları kazanmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bu nedenle, bütün ilerici aydınları kazanmak ve onları partinin etkisi altına çekmek önemli, dahası zorunlu bir siyasettir.

9. Propagandamızda şu program üzerinde ısrarla durmalıyız:

- a) Kitleleri, Japonya'ya karşı birleşik direniş için harekete geçirerek, Dr. Sun Yatsen'in Vasiyetini yerine getirin.
- b) Japon emperyalizmine azimle karşı koyarak ve kesin milli kurtuluş ve Çin içindeki bütün milliyetlerin eşitliği için çalışarak, Milliyetçilik İlkesi'ni uygulayın.

c) Japonya'ya direnmek ve milleti kurtarmak için, halka mutlak özgürlük tanıyarak her kademedede hükümetler seçmelerini sağlayarak ve Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'nin devrimci demokratik siyasi iktidarını kurarak. Demokrasi İlkesi'ni uygulayın.

d) Yüksek vergileri ve çeşitli harçları kaldırarak, toprak kira ve faizlerini indirerek, sekiz saatlik işgününü uygulayarak, tarımı, sanayiye ve ticareti geliştirerek ve halkın yaşama koşullarını düzelterek, Halkın Refahı İlkesi'ni uygulayın.

e) Çan Kayşek'in «Genç ihtiyar, kuzeyli ya da güneyli herkes, Japonya'ya karşı direnme ve anavatanımızı savunma sorumluluğunu yüklenmelidir» şeklindeki sözlerini uygulayın.

Bütün bu noktalar bizzat Guomindang'ın yayınlanmış olan programında yer almaktadır; üstelik bu, Guomindang ile Komünist Partisi'nin ortak programıdır. Ne var ki, Guomindang, Japonya'ya karşı direnme dışında bu programın hiçbir maddesini uygulamamıştır. Sadece Komünist Partisi ve ilerici güçler bu programı uygulayabilirler. Bu, oldukça basit ve çok kişinin bildiği bir programdır. Yine de birçok komünist, bu programı, kitleleri seferber etmede ve iflah olmazları tecrit etmede bir silah olarak kullanmayı başaramıyor. Bu andan itibaren bütün dikkatimizi bu programın beş maddesi üzerinde yoğunlaştırmalı ve ilanlar, bildiriler, broşürler, makaleler, konuşmalar, demeçler vb. ile bunları halk arasında yaymalıyız. Guomindang bölgelerinde bu program hâlâ bir propaganda programından ibarettir; oysa Sekizinci Yol Ordusu ile Yeni Dördüncü Ordu'nun ulaştığı bölgelerde daha şimdiden bir eylem programı haline gelmiştir. Biz bu programa göre hareket ederken yasaların dışına çıkmıyoruz ama iflah olmazlar bizim bu programı uygulamamıza karşı çıktıkları zaman, kendileri yasaları çiğnemiş oluyorlar. Burjuva demokratik devrim aşamasında. Guomindang'ın bu programı esas olarak bizimkiyle aynıdır; ancak Guomindang'ın ideolojisi Komünist Partisi'nin ideolojisinden tamamen farklıdır. İşte biz, demokratik devrimin bu ortak programını uygulamalı, ancak Guomindang'ın ideolojisini asla izlememeliyiz.

JAPONYA'YA KARŞI OLAN GÜÇLERİ SERBESTÇE GENİŞLETİN VE ANTI-KOMÜNİST İFLAH OLMAZLARIN SALDIRILARINA KARŞI KOYUN*

4 Mayıs 1940

1. Düşman hatları gerisindeki bütün bölgelerde ve bütün savaş bölgelerinde, tek tek özelliklere değil, ortak olan noktalara ağırlık verilmelidir. Tersini yapmak büyük bir hata olur. Her bölgenin kendine has özellikleri bulunmasına karşın, hepsinin ortak bir yanı vardır. Çünkü ister Kuzey, Orta ya da Güney Çin'de, Yangze Irmağı'nın kuzeyindeki ya da güneyindeki bölgelerde, ya da ovalarda, dağlarda ve göl bölgelerinde olsun ve buralarda faaliyet gösterenler de ister Sekizinci Yol Ordusu, Yeni Dördüncü Ordu ya da Güney Çin Gerilla Kolu¹ olsun, bütün bu bölgeler düşmanla karşı karşıya bulunmakta ve Direnme Savaşı vermektedirler? Bundan da, her durumda genişleyebileceğimiz ve genişlememiz gerektiği sonucu çıkar. Merkez Komitesi bu genişleme siyasetini sizlere defalarca belirtti. Genişlemek demek, Guomintang'ın sınırlandırmalarıyla bağlı kalmayıp bütün düş-

* Mao Zedung yoldaş bu talimatı, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi adına kaleme aldı ve Güneydoğu Bürosuna gönderdi. Bu talimatın yazıldığı sırada, Merkez Komitesi üyesi ve Güneydoğu Bürosu Sekreteri Siang Ying yoldaş ciddi boyutta sağcı görüşlere sahipti ve Merkez Komitesinin çizgisini uygulamakta kararsızdı. Kitleleri harekete geçirmeye. Kurtarılmış Bölgeleri genişletmeye ve Japon işgali altındaki bölgelerde halk ordusunu genişletmeye tam olarak cesaret edemedi. Guomintang'ın gerici saldırılara girişmesi olasılığının ciddiyetini yeterince kavramadı. Bu yüzden de, gerek düşünsel gerekse örgütsel olarak bu saldırılara karşı hazırlıksızdı. Talimat Güneydoğu Bürosuna geldiği zaman, Güneydoğu Bürosu üyesi ve Yeni Dördüncü Ordu'nun 1. Müfreze Komutanı Cen Yi yoldaş talimatı derhal uygulamaya girişti. Oysa Siang Ying yoldaş bu konuda isteksizdi. Guomintang gericilerinin saldırılarına karşı hiçbir hazırlık yapmadı. Bu yüzden de, Çan Kayşek Ocak 1941'de Güney Anhuy Olayını tezgâhladığı zaman güçsüz ve çaresiz bir durumda kaldı. Bu olay sırasında askerlerimizin 9 bini telef oldu ve Siang Ying yoldaşın kendisi de öldürüldü.

1. Güney Çin Gerilla Kolu, Güney Çin'de Çin Komünist Partisi'nin önderliğindeki bazı Japonya'ya karşı gerilla birimlerine verilen genel addı.

man işgali altındaki bölgelere ulaşmak ve Guomindang'ın koyduğu sınırları aşmak demektir. Onlardan resmî atamalar beklememek ya da malî destek için kodamanlara güvenmemek; tersine, silahlı kuvvetleri serbestçe ve bağımsız olarak genişletmek hiç duraksamadan üs bölgeleri kurmak, bu üs bölgelerinde kitleleri bağımsız olarak harekete geçirmek ve Komünist Partisi'nin önderliğinde, birleşik cephenin siyasi iktidar organlarını kurmak demektir. Örneğin, Ciangsu ilinde, Gu Çutung, Leng Sin ve Han Deçin² gibi anti-komünist unsurların sözlü saldırılarına, engelleme ve baskılarına karşın, batıda Nancing'den doğuda kıyıya, güneyde Hangcov'dan kuzeyde Suçov'a kadar mümkün olan en çok sayıda yörenin denetimini ele geçirmeli; bu işi de, mümkün olduğu kadar hızla, ama sürekli ve sistemli bir şekilde yapmalıyız. Buralarda, silahlı kuvvetleri bağımsız olarak genişletmeli, siyasi iktidar organları kurmalı, Japonya'ya karşı direnmek için vergi toplamak üzere maliye büroları ve tarımı, sanayiye ve ticareti teşvik etmek üzere ekonomik temsilcilikler kurmalı; çok sayıda kadro yetiştirmek için çeşitli okullar açmalıyız. Merkez Komitesi size daha önce, Japonya'ya karşı silahlı kuvvetlerin mevcudunu 100 bine çıkarmanız ve aynı sayıda tüfek sağlamanız; yıl sonundan önce, Ciangsu ve Çeciang Eyaletlerinde, düşman hatları gerisindeki bölgelerde derhal siyasi iktidar organları kurmanız talimatını vermişti. Ne gibi somut önlemler aldınız? Daha önce bazı fırsatlar kaçırılmıştı. Bu yıl da fırsatlar kaçırılırsa, işimiz daha da güçleşecektir.

2. Guomindang içindeki anti-komünist iflah olmazların, Japonya'ya teslimiyete hazırlık olmak üzere, Komünist Partisi'ni sınırlandırma, kısıtlama ve ona karşı çıkma siyasetinde inatla ısrar ettikleri bir sırada, birliğe değil mücadeleye ağırlık vermeliyiz. Tersini yapmak büyük bir hata olur. Dolayısıyla, ister teorik, isterse siyasi ya da askeri alanda olsun, anti-komünist iflah olmazların, Komünist Partisi'ni sınırlandırmaya, kısıtlamaya ve ona karşı çıkmaya yönelik bütün sözlü saldırılarına, propagandalarına, emir ve yasalarına ilke olarak kararlılıkla karşı koymalıyız. Onlara karşı tutumumuz kararlı mücadele tutumu olmalıdır. Bu mücadele, haklı bir zemin üzerinde, faydalı ve

2. Gu Çutung, Leng Sin ve Han Deçin; Ciangsu, Çeciang, Güney Anhuy, Ciangsi ve başka yerlerde yerleşmiş olan gerici Guomindang generalleriydiler.

ihtiyatlı mücadele etme ilkesine yani kendini savunma, zafer ve ateşkes ilkelerine dayanmalıdır. Bu, her somut mücadelenin savunma, sınırlı olma ve geçici olma niteliği taşıdığı anlamına gelir. Dişe diş mücadele etmeli ve anti-komünist iflah olmazların bütün gerici sözlü saldırılarına, propagandalarına, emir ve yasalarına karşı kararlı bir mücadele yürütmeliyiz. Örneğin, 4. ve 5. Müfrezelerimizi³ güneye kaydırmamızı talep ettikleri zaman, buna karşı çıkararak böyle bir şey yapmanın kesinlikle mümkün olmadığı konusunda ısrar ettik. Ye Fey ve Çang Yünyü⁴ komutasındaki birliklerin güneye aktarılmasını talep ettikleri zaman, buna karşı çıkararak, bu birliklerden bir kısmının kuzeye nakledilmesi için izin istedik. Bizi, kendi asker toplama planlarını baltalamakla suçladıkları zaman, Yeni Dördüncü Ordu'nun asker kaydetme alanının genişletilmesini istedik. Bize hatalı propaganda yürüttüğümüzü söyledikleri zaman, bütün anti-komünist propagandalarını durdurmalarını ve «sürtüşme»ye yol açan bütün kararname ve emirlerini iptal etmelerini istedik. Aynı şekilde, ne zaman bize karşı askeri saldırıya girişirlerse, karşı-saldırıyla onları ezmeliyiz. Bu dişe diş mücadele siyasetini uygularken biz haklı bir zemin üzerindeyiz. Ve haklı bir zemin üzerinde olduğumuz zaman, sadece Partimizin Merkez Komitesi değil, ordumuzun bütün birlikleri de faaliyete geçmelidirler. Çang Yünyü'nün Lin Pinsien'e ve Li Siennien'in Li Zungcen'e yaptıkları⁵, alt kademelerin kodamanları nasıl güçlü bir şekilde protesto ettiklerini gösteren güzel örneklerdir. İflah olmazlara karşı takınılan bu tür kesin tutum ve onlara karşı haklı bir zemin üzerinde, faydalı ve ihtiyatlı mücadele etme siyaseti, iflah olmazları ürkütüp bizi bastırmalarını önlemenin; Komünist Partisi'ni sınırlandırma, kısıtlama ve ona karşı çıkma faaliyetlerinin kapsamını da-

3. Yeni Dördüncü Ordu'nun 4. ve 5. Müfrezeleri, o sıralarda, Ciangsu-Anhuy il sınırındaki Huay Irmağı Vadisinde Japonya'ya karşı bir üs bölgesi inşa ediyorlardı.

4. Ye Fey ve Çang Yünyü komutasındaki Yeni Dördüncü Ordu'ya bağlı birlikler, o sıralarda, Orta Ciangsu ve Doğu Anhuy'da Yangze Irmağı'nın kuzeyinde Japonya'ya karşı gerilla savaşı sürdürüyor ve Japonya'ya karşı bir üs bölgesi inşa ediyorlardı.

5. Mart ve Nisan 1940'ta, her ikisi de Ciangsi kliğine mensup savaş ağaları olan Anhuy Eyaleti Guomindang valisi Li Pinsien ile Beşinci Savaş Bölgesi Guomindang Komutanı Li Zungcen, Anhuy-Hupey sınır bölgesindeki Yeni Dördüncü Ordu'ya karşı büyük çapta taarruzlara giriştiler. Yangze Irmağı'nın kuzeyindeki Yeni Dördüncü Ordu birlikleri komutanı Çang Yünyü yoldaş ile aynı Ordunun Hupey-Henan Hücum Birlikleri komutanı Li Siennien yoldaş, bu taarruzları şiddetle protesto ettiler ve püskürttüler.

altmanın; onları bizim yasallığımızı tanımaya zorlamanın ve bir bölünmeye neden olmadan önce iyice düşünmelerini sağlamanın tek yoludur. Dolayısıyla, teslimiyet tehlikesini ortadan kaldırmanın, durumu iyiye dönüştürmenin ve Guomindang-komünist işbirliğini sağlamlaştırmanın en önemli aracı, mücadeledir. Partimiz ve ordumuz içinde mücadele ruhunu yükseltmenin, cesaretimizi tam anlamıyla ortaya koymanın, kadrolarımızı birleştirmenin, gücümüzü artırmanın ve ordumuzla Partimizi sağlamlaştırmanın tek yolu, iflah olmazlara karşı mücadelede ısrar etmektir. Ara kesimlerle ilişkilerimizde, iflah olmazlara karşı mücadelede ısrar etmek, bocalayan unsurları kazanmanın ve sempatizanlarımıza destek sağlamanın biricik yoludur. Başka bir yol yoktur. Aynı şekilde, bütün Parti ve bütün ordunun, ülke çapında belirecek olası bir tehlikeye karşı zihinsel bakımdan uyanık olmalarını ve çalışmalarında da buna karşı hazırlıklı olmalarını sağlayacak olan tek siyaset, mücadeledir. Aksi takdirde, 1927'de işlenen hata⁶ tekrarlanacaktır.

3. Bugünkü durumu değerlendirirken, şu noktayı açıkça kavramalıyız: Teslimiyet tehlikesi büyük ölçüde artmış olmakla beraber, bu tehlikeyi gidermek hâlâ mümkündür. Bugünkü askeri çatışmalar hâlâ ülke çapında değil, yerel niteliktedir. Bunlar henüz büyük çapta «komünistleri bastırma» faaliyetleri değil, düşmanlarımızın, stratejik keşif faaliyetleridir. Bunlar, henüz teslimiyetin eşiğindeki adımlar değil, teslimiyete hazırlık adımlarıdır. Görevimiz, teslimiyet tehlikesini alt etmek ve durumu iyiye dönüştürmek amacıyla, tek doğru siyaset olan Merkez Komitesinin üçlü siyasetini, yani ilerici güçleri geliştirme, ara güçleri kazanma ve iflah olmaz güçleri tecrit etme siyasetini ısrarla ve canla başla uygulamaktır. Durumu değerlendirirken ve görevimizi saptarken «sol» ve sağ sapmalara işaret etmemek ve bunları düzeltmemek tehlikeli olur.

4. 4. ve 5. Müfrezelerin, Doğu Anhuy'da Han Deçn ile Li Zungcen'in saldırılarına karşı verdikleri savunma muharebeleri; Li Siennien'in kolunun, Orta ve Doğu Hubey'de iflah olmazların saldırılarına karşı verdiği muharebeler; Peng Sufeng'in müfrezesinin Huay Irmağı'nın kuzeyinde yürüttüğü kararlı mücadele; Yangze Ir-

6. 1927'de işlenen hata derken, Cen Dusiu'nun sağ oportünizmi kastedilmektedir.

mağının kuzeyinde Ye Fey'in kuvvetlerinin genişlemesi; Sekizinci Yol Ordusu'na bağlı 20 bin askerin, Huay Irmağı'nın kuzeyindeki ve Doğu Anhuy ile Kuzey Ciangsu'daki bölgelere doğru güney yönünde ilerlemesi⁷, bütün bunlar, sadece mutlaka gerekli ve doğru değil, aynı zamanda Gu Çutung'un, Güney Anhuy ve Güney Ciangsu'da size saldırmadan önce iyice düşünmesini sağlamak açısından vazgeçilmezdi de. Başka bir deyişle, biz ne kadar çok zafer kazanır ve Yangze Irmağı'nın kuzeyinde ne kadar yayılırsak; Gu Çutung da Yangze Irmağı'nın güneyinde cüretkârca hareket etmekten o ölçüde çekinecek, siz de Güney Anhuy'da ve Güney Ciangsu'da görevinizi o ölçüde kolay yerine getirebileceksiniz. Aynı şekilde, Sekizinci Yol Ordusu, Yeni Dördüncü Ordu ve Güney Çin Gerilla Kolu Kuzeybatı, Kuzey, Orta ve Güney Çin'de ne kadar çok genişlerse ve Komünist Partisi ülkenin dört bir yanında ne kadar büyürse, teslimiyet tehlikesini gidermek ve durumu iyiye dönüştürmek olasılığı da o kadar büyük olacak ve Partimizin ülkenin her yerinde görevini yerine getirmesi o kadar kolaylaşacaktır. Güçlerimiz ne kadar genişlerse, iflah olmazlar o ölçüde teslimiyete eğilim göstereceklerdir ve biz ne kadar taviz verirsek, onlar o ölçüde Japonya'ya karşı koyacaklardır ya da bütün ülke bir bölünmenin eşiğindedir ve Guomindang-komünist işbirliği artık mümkün değildir gibi bir düşünceyle, yukarıdaki değerlendirmenin tersi bir değerlendirme yapmak ya da tersi taktikler benimsemek hatalıdır.

5. Direnme Savaşı'nda, bütün ülke için siyasetimiz, Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe siyasetidir. Düşmanın cephe gerisinde Japonya'ya karşı demokratik üs bölgeleri kurmak bu siyasetin bir parçasıdır. Siyasi iktidar sorunuyla ilgili Merkez Komitesi kararlarını kararlılıkla uygulamalısınız.

6. Guomindang bölgelerinde izlediğimiz siyaset, savaş bölgelerinde ve düşman hatları gerisindeki bölgelerde izlediğimiz siyasetten farklıdır. Guomindang bölgelerinde siyasetimiz uzun süre yeraltında çalışacak, iyi seçilmiş kadrolara sahip olmak, güç toplayıp fırsat kollamak, acelecilikten ve kendimizi açığa çıkarmaktan sa-

7. Ocak 1940'ta, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi, Huay Irmağı'nın kuzeyinde ve Doğu Anhuy ile Kuzey Ciangsu'da Japonya'ya karşı savaşan Yeni Dördüncü Ordu'yu takviye etmek üzere Kuzey Çin'den Sekizinci Yol Ordusu'na bağlı 20 binden fazla asker gönderdi.

kınmaktadır. Haklı bir zemin üzerinde, faydalı ve ihtiyatlı mücadele etme ilkesine uygun olarak iflah olmazlara karşı mücadelede taktiklerimiz, sürekli ve emin mücadeleler yürütmek ve amacımıza hizmet edecek bütün Guomintang yasalarından ve karamamelerinden, aynı şekilde toplumsal geleneklerin izin verdiği her şeyden yararlanarak güçlerimizi inşa etmektir. Eğer Parti üyelerimizden biri Guomintang'a katılmak zorunda kalırsa, bırakın katılsın. Üyelerimiz her yerde, *pao çia*'ya,⁸ eğitim kurumlarına, ekonomik ve askeri kuruluşlara sızmalıdırlar. Yaygın birleşik cephe çalışmasını geliştirmeli, yani Merkezî Ordudaki ve çeşitli birliklerdeki askerler⁹ arasında dostlar edinmelidirler. Bütün Guomintang bölgelerinde, teslimiyet tehlikesini alt etmek ve durumu iyiye dönüştürmek için, Partinin temel siyaseti gene ilerici güçleri (Parti örgütleri ve kitle hareketleri) geliştirmek, ara güçleri (bunlar yedi kategoride toplanabilir: milli burjuvazi, aydınlanmış eşraf, çeşitli birlikler, Guomintang içindeki ara kesimler, Merkezî Ordu içindeki ara kesimler, küçük burjuvazinin yukarı tabakası ve küçük siyasi parti ve gruplar) kazanmak ve iflah olmazları tecrit etmektir? Aynı zamanda, yerel çapta ya da ülke çapında herhangi bir beklenmedik tehlikeye karşı tam anlamıyla hazırlıklı olmalıyız. Guomintang bölgelerindeki Parti örgütlerimiz kesintikle gizli tutulmalıdır. Güneydoğu Bürosunda¹⁰ ve bütün eyalet komiteleri, özel komiteler, il komiteleri ve kasaba komitelerinde (Parti sekreterlerinden aşçılara kadar) bütün personel büyük bir dikkatle tek tek gözden geçirilmeli, en ufak bir şekilde kuşku uyandıran bir kimsenin bu yönetim organlarında kalmasına izin verilmemelidir. Kadrolarımızın korunmasına büyük bir itina gösterilmeli ve açık ya da yarı-açık bir görevde çalışan ve Guomintang tarafından tutuklanma ya da öldürülme tehlikesiyle karşı karşıya olanlar ya başka bir yere gönderilmeli ve yeraltına geçmeli ya da orduya aktarılmalıdır. Japon işgali altındaki böl-

8 *Pao çia*, Guomintang gerici kliğinin en alt kademelerde faşist yönetimini sürdürmek için uyguladığı bir yönetim sistemiydi.

9 Çan Kayşek kliği, kendi silahlı kuvvetlerini Merkezi Ordu, öbür kliklere bağlı birlikleri ise çeşitli birlikler olarak adlandınyordu. Bu birliklere farklı davranıyor ve onları Merkezî Ordu ile bir tutmuyordu.

10 Güneydoğu Bürosu, (Ciangsu, Çeciang, Anhuy, Ciangsi, Hupey ve Hunan Eyaletleri dahil olmak üzere) 1938-1941 döneminde, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi adına Güneydoğu Çin'deki çalışmaları yürütmekteydi.

gelerde (Şanghay, Nancing, Vuhu ya da Vusih ya da büyük-küçük herhangi bir şehirde ve aynı zamanda köylük bölgelerde) siyasetimiz esas olarak Guomindang bölgelerindeki siyasetin aynısıdır.

7. Bu taktik talimat, Merkez Komitesi Siyasi Bürosunun son toplantısında kararlaştırıldı. Güneydoğu Bürosuna bağlı yoldaşlar ve askeri alt komisyon bu talimatı tartışmak, Parti örgütleriyle ordu içindeki bütün kadrolara aktarmak ve kararlılıkla uygulamakla yükümlüdürler.

8. Siang Ying yoldaş bu talimatı Güney Anhuy'da, Cen Yi yoldaş ise Güney Ciangsu'da yaymakla yükümlüdürler. Talimatı tartışma ve yayma işi, bu telgraf alındıktan itibaren bir ay içinde tamamlanacaktır. Bütün bölgede, Merkez Komitesi çizgisine uygun olarak Parti ve ordu çalışmalarını düzenleme sorumluluğu tamamen Siang Ying yoldaşa aittir. Çalışmalarının sonuçlarını Merkez komitesine rapor edecektir.

SONUNA KADAR BİRLİK

Temmuz 1940

Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nın patlak vermesinin üçüncü yıldönümü ile Çin Komünist Partisi'nin kuruluşunun on dokuzuncu yıldönümü, birkaç gün arayla birbirini izlemektedir. Bugün, direnişin yıldönümünü kutlarken biz komünistler sorumluluğumuzu daha da kuvvetle duyuyoruz. Çin milletinin yaşaması için mücadele etmek, bütün Japonya'ya karşı parti ve gruplara ve bütün halka düşen bir sorumluluktur. Ancak biz komünistlere düşen sorumluluk daha da ağırdır. Partimiz Merkez Komitesi, şimdiki durumla ilgili olarak özü, sonuna kadar direnme ve birlik için bir çağrı olan bir bildiri yayınladı. Bu bildirinin, dost parti ve ordular ve bütün millet tarafından onaylanacağını umarız. Özellikle komünistler, bildirinin çizgisini bilinçli bir şekilde uygulamalıdır.

Bütün komünistler, sadece sonuna kadar direnme sayesinde sonuna kadar birlik olabileceğini ve sadece sonuna kadar birlik sayesinde sonuna kadar direnme olabileceğini kavramalıdır. Bu yüzden de komünistler hem direnme hem de birlik konusunda örnek olmalıdırlar. Muhalefetimiz sadece düşmana, kararlı teslimiyetçilere ve anti-komünistlere karşı yöneltilmiştir, geri kalan herkesle içtenlikle birleşmeliyiz. Kararlı teslimiyetçiler ve anti-komünistler her yerde sadece azınlıktadırlar. Yerel hükümetlerden birini inceledim ve şunları gördüm: 1 300 görevliden sadece 40 ya da 50 kadarı, yani yüzde 4'ten azı kesin anti-komünistlerdi; geri kalan herkes ise birlik ve direnmeden yanaydı. Elbette bu teslimiyetçilere ve anti-komünistlere hoşgörü gösteremeyiz, çünkü bu onların direnişi baltalamalarına ve birliği yıkmalarına olanak tanımaktan başka bir şey olmaz. Teslimiyetçilere kararlılıkla karşı koymalı ve kendimizi savunmak amacıyla, anti-

komünist unsurların saldırılarını kararlılıkla püskürtmeliyiz. Bunu yapmamak sağ oportünizm olur ve birliğe ve direnmeye zarar verir. Bununla birlikte siyasetimiz, teslimiyetçiliğe ve anti-komünizme tamamen batmamış olanlarla birleşme siyaseti olmalıdır. Çünkü kimileri her iki tarafa da açıktır, kimileri baskı altında bu şekilde davranmaktadır, kimileri ise geçici olarak yoldan çıkmışlardır. Sürekli bir birlik ve direnme için bütün bu insanları kazanmalıyız. Bunu yapmamak «sol» oportünizm olur ve bu da, birliğe ve direnmeye zarar verir. Bütün komünistler, Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'yi kurduğumuza göre şimdi de bunu sürdürmemiz gerektiğini kavramalıdır. Ülke çapında buhranın derinleştiği ve dünyadaki durumun büyük bir değişikliğe uğradığı şu sırada, Çin milletini kurtarmanın ağır sorumluluğunu yüklenmeliyiz. Japon emperyalizmini yenmeli ve Çin'i bağımsız, özgür ve demokratik bir cumhuriyet olarak inşa etmeliyiz. Bunun için de, partili olsun olmasın, mümkün olan en geniş sayıda insanı birleştirmeliyiz. Komünistler ilkesiz birleşik cephelere girmemelidirler. Bu nedenle, Komünist Partisi'ni yıpratma, kısıtlama, sınırlandırma ve baskı altına alma gibi bütün girişimlere ve Parti içinde sağ oportünizme karşı çıkmalıdır. Ama aynı zamanda, komünistler, partinin birleşik cephe siyasetine uymamazlık etmemeli ve bu nedenle, Japonya'ya karşı direnmeye hâlâ istekli olan herkesle direnme ilkesi temelinde birleşmeli ve Parti içinde «sol» oportünizme karşı çıkmalıdır.

Dolayısıyla, siyasi iktidar açısından, biz birleşik cephenin siyasi iktidar organlarını savunuyoruz. Biz, Komünist Partisi'nin ya da herhangi bir partinin tek parti diktatörlüğünden yana değiliz. Biz, bütün siyasi parti ve grupların, her kesimden halkın ve bütün silahlı kuvvetlerin ortak diktatörlüğünden, yani birleşik cephenin siyasi iktidarından yanayız. Düşmanın cephe gerisi bölgesinde düşmanı ve oradaki kukla rejimleri imha ettikten sonra Japonya'ya karşı siyasi iktidar organlarını kurduğumuz zaman, Partimiz Merkez Komitesi tarafından saptanan «üç üçte bir sistemi»ni benimsemeliyiz. Böylece, bütün hükümet organlarında ya da halkı temsil eden organlarda komünistler sandalyelerin sadece üçte birine sahip olacaklar, geriye kalan üçte iki ise, öteki parti ya da grupların üyesi olsun olmasın, di-

renmeden ve demokrasiden yana olanların elinde bulunacaktır. Teslimiyetten yana ya da anti-komünist olmadığı sürece, herkes hükümet çalışmalarına katılabilir. Teslimiyetten yana ve anti-komünist olmadığı sürece, her siyasi parti ya da grup, Japonya'ya karşı siyasi iktidar altında varlığını sürdürme ve faaliyetlerine devam etme hakkına sahip olacaktır.

Silahlı kuvvetler sorununa gelince, Partimizin bildirisi, «Parti örgütlerimizi herhangi bir dost ordu içinde yaymama» kararına uymaya devam edeceğimizi açıkça ortaya koymuştur. Bu karara kesinlikle uymamış olan yerel Parti örgütleri, bu durumu derhal düzeltmelidirler. Sekizinci Yol Ordusu ya da Yeni Dördüncü Ordu'ya karşı silahlı çatışmaya girişmeyen bütün silahlı birliklere karşı dostça bir tutum takınılmalıdır. «Sürtüşme» yaratmış olsalar bile, bundan vazgeçmiş olan birliklerle yeniden dostça ilişkiler kurulmalıdır. Silahlı kuvvetler açısından birleşik cephe siyasetimiz budur.

Maliye, ekonomi, kültür ya da eğitim sorunlarında olsun, karşıcasusluk sorununda olsun, başka konulardaki siyasetlerimize gelince, direnme uğruna, farklı sınıfların çıkarlarını doğru bir şekilde düzenleyerek birleşik cephe siyasetini izlemeli ve hem sağ, hem de «sol» oportünizme karşı çıkmalıyız.

Uluslararası alanda, emperyalist savaş dünya çapında yayılmaktadır ve bu emperyalist savaşın neden olduğu son derece vahim siyasi ve ekonomik buhranlar, birçok ülkede kaçınılmaz olarak devrimlerin patlak vermesine yol açacaktır. Yeni bir savaşlar ve devrimler çağındayız. Bu emperyalist savaşın girdabına sürüklenmemiş olan Sovyetler Birliği, bütün ezilen halkları ve ezilen dünya milletlerini desteklemektedir. Bunlar, Çin'in Direnme Savaşı için elverişli etkenlerdir. Ama aynı zamanda, teslimiyet tehlikesi geçmişe oranla çok daha ciddidir. Çünkü Güneydoğu Asya'ya saldırmaya hazırlanan Japon emperyalizmi, Çin'e yaptığı saldırılarını yoğunlaştırmaktadır ve kuşkusuz bu, bazı bocalayan unsurların teslim olmasına neden olacaktır. Savaşın dördüncü yılı çok zor bir yıl olacaktır. Görevimiz, Japonya'ya karşı olan bütün güçleri birleştirmek, teslimiyetçilere karşı çıkmak, bütün güçlüklerin üstesinden gelmek ve ülke çapında direnişte ısrar etmektir. Bu görevi yerine getirmek için bütün komünistler dost parti ve

ordularla birleşmelidirler. Bütün Parti üyelerimizin, dost parti ve orduların ve bütün halkın birleşik çabaları sonucu, teslimiyeti önlemeyi, güçlükleri alt etmeyi, Japon saldırganlarını ülkeden kovmayı ve kaybedilen topraklarımızı geri almayı başaracağımıza olan inancımız tamdır. Direnme Savaşı'mızın önünde gerçekten parlak bir gelecek vardır.

SIYASET ÜZERİNE*

25 Aralık 1940

Anti-komünist saldırı dalgasının yükseldiği şu sırada benimsemiş olduğumuz siyaset belirleyici bir önem taşımaktadır. Oysa birçok kadromuz, Partinin şu andaki siyasetinin, Toprak Devrimi sırasındaki siyasetinden çok farklı olması gerektiğini kavrayamıyor. Partinin Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı dönemi boyunca birleşik cephe siyasetini hiçbir koşul altında değiştirmeyeceği ve on yıllık Toprak Devrimi boyunca benimsenen siyasetlerin çoğunun bugün artık aynen benimsenemeyeceği anlaşılmalıdır. Özellikle Toprak Devrimi'nin son döneminde uygulanan birçok aşırı sol siyaset, sadece bugünkü Direnme Savaşı açısından tamamen geçersiz olmakla kalmadığı gibi, o dönemde bile yanlıştı çünkü bunlar iki temel noktayı, yani Çin devriminin yarı-sömürge bir ülkedeki burjuva demokratik bir devrim olduğunu ve uzun süreli bir devrim olduğunu kavrayamamanın bir sonucuydu. Örneğin, şu eğilimler vardı: Guomindang'ın beşinci «kuşatma ve bastırma» harekâtı ve bizim karşı harekâtımızın karşı-devrim ile devrim arasındaki belirleyici savaş olduğu tezi; (emeğe ve vergilendirmeye ilişkin aşırı sol siyasetlerle) kapitalist sınıfın ve (onlara verimsiz toprakları vererek) zengin köylülerin ekonomik yönden tasfiyesi. (hiç toprak vermemek yoluyla) toprak ağalarının fiziki olarak tasfiye edilmesi, aydınlara saldırı, karşı-devrimcilerin bastırılmasında «sol» sapma, siyasi iktidar organlarının komünistlerin tekeline alınması, halk eğitiminde komünizm üzerinde yoğunlaşılması; (büyük şehirlere saldırarak ve gerilla savaşının rolünü inkâr etmek şeklindeki) aşırı sol askeri siyaset; beyaz bölgelerdeki çalışmalarda

* Bu Parti talimatı, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi adına Mao Zedung yoldaş tarafından yazılmıştı.

darbeci siyaset; Parti içinde ise disiplin önlemlerini kötüye kullanarak yoldaşlara saldırıda bulunmak siyaseti. Bu aşırı sol siyasetler, «sol» oportünizmin, ya da Birinci Büyük Devrim'in son döneminde Cen Dusu'nun sağ oportünizminin karşıtı olan bir hatanın belirtileriydi. Birinci Büyük Devrim'in son döneminde hep ittifak vardı, mücadele yoktu; Toprak Devrimi'nin son döneminde ise hep mücadele vardı ve (köylülüğün temel kesimleri dışında) ittifak yoktu. Bunlar iki aşırı siyasetin çarpıcı örnekleriydi. Her iki aşırı siyaset de Partiye ve devrime büyük kayıplar verdi.

Bugün Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe siyasetimiz, ne hep ittifak, hiç mücadele yok, ne de hep mücadele, hiç ittifak yok siyasetidir; ittifak ile mücadeleyi birleştirir. Bu özel olarak şu anlama gelir:

1) Direnmeden yana olan herkes, yani Japonya'ya karşı olan bütün işçiler, köylüler, askerler, öğrenciler, aydınlar ve işadamları, Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'de birleşmelidir.

2) Birleşik cephe içindeki siyasetimiz, bağımsızlık ve inisiyatif siyaseti olmalıdır, yani birlik de bağımsızlık da gereklidir.

3) Askerî strateji konusunda siyasetimiz, birleştirilmiş bir strateji çerçevesi içinde bağımsız bir şekilde ve inisiyatif kendi elimizde olmak üzere yürütülen gerilla savaşıdır, gerilla savaşı esastır. Ama koşullar elverdiği zaman hiçbir hareketli savaş fırsatı kaçırılmamalıdır.

4) İflah olmaz anti-komünistlerle mücadele siyasetimiz, çelişmelerden yararlanmak, çoğunluğu kendi saflarımıza kazanmak, azınlığa karşı çıkmak ve düşmanlarımızı teker teker ezmek ve haklı bir zemin üzerinde, faydalı ve ihtiyatlı mücadele etmektir.

5) Düşman işgali altındaki bölgelerde ve Guomintang bölgelerinde siyasetimiz, bir yandan birleşik cepheyi mümkün olduğu kadar geliştirmek, bir yandan da yeraltında çalışan iyi seçilmiş kadrolara sahip olmaktır. Örgütlenme ve mücadele tarzlarına ilişkin siyasetimiz, uzun süreli yeraltı çalışması yapacak, iyi seçilmiş kadrolara sahip olmak, güç toplamak ve fırsat kollamaktır.

6) Ülke içindeki çeşitli sınıfların mevzilenişi konusundaki temel siyasetimiz, ilerici güçleri geliştirmek, ara güçleri kazanmak, anti-komünist iflah olmaz güçleri ise tecrit etmektir.

7) Anti-komünist iflah olmazlar konusundaki siyasetimiz, Japonya'ya karşı direnmeden yana oldukları sürece onlarla birleşmek, Komünist Partisine karşı çıkmakta kararlı oldukları sürece onları tecrit etmek şeklindeki ikili devrimci siyasettir. Ayrıca, iflah olmazların Japonya'ya karşı direnme konusunda ikili bir nitelikleri vardır; bizim siyasetimiz de direnmeden yana oldukları sürece onlarla birleşmek, yalpaladıkları sürece, örneğin Japon saldırganlarıyla el altından anlaştıkları, Vang Cingvey'e ve öteki hainlere karşı çıkmaya isteksizlik gösterdikleri zaman onlarla mücadele etmek, onları tecrit etmektir. Onların Komünist Partisine muhalefetleri ikili bir nitelik taşıdığından, bizim siyasetimiz de ikili bir karakter taşımalıdır: Guomintang-komünist işbirliğini tamamen yıkmak istemedikleri sürece, onlarla ittifak; ama zorbalık ettikleri, Partimize ve halka karşı silahlı saldırılara giriştikleri sürece onlarla mücadele etmek ve onları tecrit etmek. İkili bir nitelik taşıyan bu gibi kimseler ile hainler ve Japonya yanlısı unsurlar arasında ayırım yaparız.

8) Hainler ve Japonya yanlısı unsurlar arasında bile, ikili niteliğe sahip kimseler vardır. Bizim onlara karşı aynı şekilde ikili bir devrimci siyaset izlememiz gerekir. Böyleleri, Japonlardan yana oldukları sürece siyasetimiz onlarla mücadele etmek ve onları tecrit etmektir. Yalpaladıkları sürece siyasetimiz, böylelerini kendimize yakınlaştırmak ve onları kazanmaktır. Biz, bu gibi kararsız unsurlarla, Vang Cingvey, Vang Yitang¹ ve Şi Yusan² gibi yeminli hainler arasında ayırım yaparız.

9) Direnmeye karşı olan Japon yanlısı büyük toprak ağaları ve büyük burjuvazi ile direnmeden yana olan İngiliz ve Amerikan yanlısı büyük toprak ağaları ve büyük burjuvazi arasında ayırım yapılmalıdır. Aynı şekilde, direnmeden yana olan, fakat yalpalayan, birlikten yana

1. Vang Yitang, Kuzeyli savaş ağaları zamanında büyük bir bürokrat ve Japon yanlısı bir haindi. Emekli olmasına karşın, 1935 Kuzey Çin Olayından sonra Çan Kayşek tarafından Guomintang hükümetinde göreve çağrıldı. 1938'de Kuzey Çin'de bir Japon kuklası olarak hizmet gördü ve göstermelik Kuzey Çin Siyasî Konseyi'nin Başkanlığına getirildi.

2. Şi Yusan, sık sık saf değiştiren bir Guomintang savaş ağasıydı. Direnme Savaşı'nın başlamasından sonra Guomintang Onuncu Ordular Grubu'nun başkomutanı oldu; Güney Hebey'de Japon silahlı kuvvetleriyle işbirliği ederek Sekizinci Yol Ordusu'na saldırmaktan; Japonya'ya karşı demokratik siyasî iktidar organlarını yok etmekten ve komünistlerle ilericileri katletmekten başka hiçbir şey yapmadı.

olup da anti-komünist olan kararsız büyük toprak ağaları ve büyük burjuvazi ile ikili nitelikleri daha az belirgin olan milli burjuvazi, orta ve küçük toprak ağaları ve aydınlanmış eşraf arasında ayırım yapılmalıdır. Biz siyasetimizi bu ayrımlar üzerine inşa ederiz. Yukarıda sözü edilen farklı siyasetlerin hepsi de sınıf ilişkilerindeki bu ayrımlardan doğar.

10) Biz, emperyalizmi de aynı şekilde ele alırsak. Komünist Partisi her türlü emperyalizme karşıdır, ama biz şimdi Çin'e saldırmakta olan Japon emperyalizmi ile şu anda Çin'e saldırmayan emperyalist devletler arasında; Japonya'nın müttefikleri olup «Mançukuo»yu tanımış olan Alman ve İtalyan emperyalizmi ile Japonya'ya karşı olan İngiliz ve Amerikan emperyalizmi arasında; Uzakdoğu'da bir Münih siyaseti izleyen ve Çin'in Japonya'ya karşı direnişini baltalayan dünün İngiltere'si ve Birleşik Amerika'sı ile, bu siyaseti terk etmiş ve şu anda Çin'in direnmesinden yana olan bugünün İngiltere'si ve Birleşik Amerika'sı arasında ayırım yaparız. Bizim taktiğimize tek bir ilke yol gösterir: Çelişmelerden yararlanmak, çoğunluğu kazanmak, azınlığa karşı çıkmak ve düşmanlarımızı teker teker ezmek. Dış siyasetimiz Guomindang'ın siyasetinden farklıdır. Guomindang'ın iddiasına göre «tek bir düşman vardır, geri kalanların hepsi dosttur». Japonya dışında herkese eşit davranıyormuş gibi görünür; oysa gerçekte İngiliz ve Amerikan yanlısıdır. Biz ise, önce Sovyetler Birliği ile kapitalist ülkeler arasında; ikincisi, İngiltere ve Birleşik Amerika ile Almanya ve İtalya arasında; üçüncü, İngiltere ve Birleşik Amerika halkları ile onların emperyalist hükümetleri arasında ve dördüncüsü, İngiltere ve Birleşik Amerika'nın Uzakdoğu Münih'i dönemi sırasında izledikleri siyaset ile bugünkü siyasetleri arasında belli bazı ayrımlar yapmalıyız. Biz siyasetimizi bu ayrımlar üzerine inşa ederiz. Guomindang'ın çizgisinin tam tersine bizim temel çizgimiz, mümkün olan her türlü dış yardımdan yararlanmak, savaşı bağımsız bir şekilde sürdürmek ve kendi gücümüze dayanmak ilkesini esas almak temelinde mümkün olan her türlü dış yardımdan yararlanmaktır; yoksa Guomindang'ın yaptığı gibi, tamamen dış yardıma bel bağlayarak ve şu ya da bu emperyalist bloka yaslanarak bu ilkeden vazgeçmek değil!

Birçok Parti kadromuzun taktikleri konusundaki tek yanlı görüşlerini ve bunun sonucu olarak «sol» ve sağ arasında yal-

palamalarını düzeltmek için, Parti siyasetinde geçmişte ve bugün meydana gelen değişme ve gelişmelere ilişkin çok yönlü ve bütünsel bir kavrayış edinmelerinde onlara yardımcı olmalıyız. Aşırı sol bakış açısı karışıklık yaratmaktadır ve bu hâlâ, Parti içindeki esas tehlikedir. Guomindang'ın anti-komünist siyasetinin yol açtığı ciddi durumu hafife aldıkları için Guomindang bölgelerinde uzun süreli yeraltı çalışması yapacak iyi seçilmiş kadrolara sahip olma, güç toplama ve fırsat kollama siyasetini ciddi olarak uygulayamayan pek çok kimse vardır. Aynı zamanda sorunları aşırı derecede basitleştirdikleri ve Guomindang'ın tümünü iflah olmaz kabul ettikleri ve bu yüzden de ne yapacağını bilemez durumda oldukları için, birleşik cepheyi genişletme siyasetini uygulamayan pek çokları da var. Japon işgalindeki bölgelerde de benzeri bir durum söz konusudur.

Guomindang bölgeleri ile Japonya'ya karşı üs bölgelerinde bir zamanlar ciddi şekilde hâkim olmuş bulunan sağcı görüşlerin şimdi esas olarak üstesinden gelinmiştir. Bu görüşleri taşıyan kimseler mücadeleyi bir yana bırakıp ittifaka ağırlık verirler ve Guomindang'ın Japonya'ya karşı direnme eğilimini abartırlardı. Bu yüzden de Guomindang ile Komünist Partisi arasındaki ilke farklılığını gözden kaçırdılar, birleşik cephe içinde bağımsızlık ve inisiyatif siyasetini reddettiler, büyük toprak ağalarına, büyük burjuvaziye ve Guomindang'a taviz verdiler. Japonya'ya karşı olan devrimci güçleri cesaretle genişletecek, Guomindang'ın Komünist Partisine karşı çıkma ve onu kısıtlama siyasetine karşı kararlılıkla mücadele edecek yerde, kollarını kavuşturup oturdular. Yalnız 1939 kışından bu yana Guomindang'ın tezgâhladığı anti-komünist «sürtüşme»nin ve bizim kendimizi savunmak için verdiğimiz mücadelelerin sonucunda birçok yerde aşırı sol bir eğilim ortaya çıkmış bulunuyor. Bu eğilim bir dereceye kadar giderilmiş olmakla birlikte, tamamen düzeltilmiş değildir ve hâlâ birçok yerde uygulanan somut siyasetlerde ifadesini bulmaktadır. Bu nedenle, somut siyasetlerimizi incelemek ve tanımlamak şimdi bizim için zorunlu hale gelmiştir.

Merkez Komitesi zaten somut siyasetlere ilişkin bir dizi talimat yayınlamış olduğuna göre, biz, sadece birkaç noktayı özetlemekle yetineceğiz.

Siyasi iktidar organları.

komünistlerin sandalyelerin yalnızca üçte birine sahip oldukları ve komünistler dışında birçok kişinin katılmasının sağlandığı siyasi iktidar organlarındaki «üç üçte bir sistemi» kararlılıkla uygulanmalıdır. Japonya'ya karşı demokratik siyasi iktidarı daha yeni yeni kurmaya başladığımız Kuzey Ciangsu gibi bölgelerde, Komünistlerin oranı üçte birden de az olabilir. Küçük burjuvazinin, milli burjuvazinin ve Komünist Partisine fiilen karşı çıkmayan aydınlanmış eşrafın temsilcilerinin gerek hükümete, gerekse temsilî halk organlarına katılmaları sağlanmalıdır. Komünist Partisine karşı çıkmayan Guomintang üyelerinin de katılmasına izin verilmelidir. Hatta sağ kattan az sayıda kimsenin temsilî halk organlarına katılmasına da izin verilebilir. Partimiz, her şeyi tekeline almaktan kesinlikle kaçınmalıdır. Biz, büyük komprador burjuvazinin ve büyük toprak ağası sınıfının diktatörlüğünü, onun yerine Komünist Partisi'nin tek parti diktatörlüğünü geçirmek için yıkmıyoruz.

İşçi siyaseti.

Japonya'ya karşı savaşta işçilerin coşkunluğunun tamamen harekete geçirilebilmesi için, onların yaşama koşullarını düzeltmek gerekir. Ama, aşırı solculuğa düşmemeye dikkat edelim: ücretlerde aşırı artışlar ya da çalışma saatlerinde aşırı azaltmalar yapılmamalıdır. Bugünkü koşullarda Çin'de sekiz saatlik işgünü ülke çapında uygulanamaz. Bazı üretim dallarında ise on saatlik işgününe hâlâ izin vermek gerekir. Diğer üretim dallarında işgününün süresi duruma göre belirlenmelidir. Emek ile sermaye arasında bir sözleşme yapıldığında işçiler, çalışma disiplinine uymalı ve kapitalistlerin bir miktar kâr etmelerine izin verilmelidir. Yoksa fabrikalar kapanır ve bunun da ne savaşa, ne de işçilere bir yararı dokunur. Özellikle köylük bölgelerde işçilerin yaşama koşulları ve ücretleri çok yükseltilmemelidir. Bu, köylülerin hoşnutsuzluğuna yol açar, işçiler arasında işsizlik yaratır ve üretimin düşmesiyle sonuçlanır.

Toprak siyaseti.

Parti üyelerine ve köylülere, toprak devrimini bütünüyle uy-

gulayacak bir zamanda bulunmadığımız ve Toprak Devrimi sırasında alınan birtakım önlemlerin bugün uygulanamayacağı anlatılmalıdır. Bir yandan, bugünkü siyasetimiz toprak ağalarının kira ve faizleri düşürmelerini öngörmelidir, çünkü bu Japonya'ya karşı direnme için temel köylü kitlelerinin coşkunluğunu harekete geçirmeye hizmet eder. Bununla birlikte bu indirimler çok büyük olmamalıdır. Genel olarak toprak kirası yüzde 25 indirilmelidir ve kitleler daha fazla indirim isteğinde bulunurlarsa, kiracı çiftçi, ürünün yüzde 60 ya da 70 kadını elinde tutabilir, ama daha fazlasını değil. Borç faizlerindeki indirim, kredi alışverişini olanaksız kılacak kadar büyük olmamalıdır. Öbür yandan da siyasetimiz, köylülerin kira ve faizleri ödemesini, toprak ağalarının toprak mülkiyetini ve diğer mülklerini ellerinde tutmamalarını öngörmelidir. Faiz, köylülerin borç almalarını olanaksız kılacak kadar düşük olmamalı, aynı zamanda eski hesaplar tasfiye edilirken, köylülerin ipotekli topraklarını hiç para ödemedenden geri almalarına da olanak tanınmamalıdır.

Vergi siyaseti.

Vergiler gelire göre alınmalıdır. Çok yoksul olduğu için vergiden bağışık tutulacak alanlar dışında, geliri olan herkes devlete vergi ödeyecektir. Bu da, yükün tümüyle toprak ağaları ile kapitalistlerin sırtına yüklenmeyip, işçiler ve köylüler dahil olmak üzere nüfusun yüzde 80'inden fazlası tarafından paylaşılması anlamına gelir. Ordunun giderlerini karşılamak amacıyla kişileri tutuklamak ve onları para cezasına çarptırmak yasaklanmalıdır. Yeni ve daha elverişli bir sistem geliştirinceye kadar, uygun değişiklikler yaparak bugünkü Guomindang vergi sistemini kullanabiliriz.

Casuslara karşı siyaset.

Belgelenmiş hainleri ve anti komünistleri sert bir şekilde bastırmalıyız, aksi halde Japonya'ya karşı devrimci güçleri koruyamayız. Ama öldürme yoluna çok başvurmamalı, haksız yere hiç kimse suçlanmamalıdır. Gericiler içindeki bocalayan unsurlara ve gönülsüz izleyicilere hoşgörülü davranılmalıdır. Suçluları yargılamada dayak cezası kaldırılmalıdır; itiraflara değil, maddî kanıtlara önem verilmelidir.

Japonlardan, kukla ya da anti-komünist birliklerden alınan esirlere karşı siyasetimiz, kitlelerin büyük nefretini uyandırmış ve ölüm cezasına çarptırılması gereken, ölüm cezaları daha üst makamlar tarafından onanmış olanlar dışında, hepsini salıvermektir. Esirler arasındaki gerici kuvvetlere katılmak zorunda bırakılmış ama devrime az çok yakınlık duyan çok sayıda kimse ordumuzda çalışmak üzere saf-
laşmamıza kazanılmalıdır. Geri kalanlar serbest bırakılmalı ve bizimle gene savaşır ve esir düşerlerse, gene serbest bırakılmalıdırlar. Onlara hakaret etmemeli, kişisel eşyalarına el koymamalı, onları nedamet getirmeye zorlamalıyız. Onlara hiç ayırım gözetmeden içtenlikle ve dostça davranmalıyız. Ne kadar gerici olurlarsa olsunlar, onlara karşı siyasetimiz bu olmalıdır. Bu, bir avuç iflah olmaz gericiyi tecrit etmek için çok etkili bir yoldur. Dönelere gelince, alçakça suçlar işlemiş olanlar dışında, anti-komünist faaliyetlerine son vermeleri kaydıyla, onlara her şeye yeniden başlamaları için fırsat verilmelidir. Eğer devrime yeniden katılmak isterlerse onları kabul edebiliriz, ama yeniden Partiye alınmamalıdırlar. Sıradan Guomindang istihbarat ajanları ile Japon casusları ve Çinli hainler bir tutulmamalı, bunlar arasında ayırım yapılmalı ve buna uygun bir tutum alınmalıdır. Her resmî ya da gayri resmî kuruluşun tutuklama yapabildiği karışık duruma son verilmelidir. Savaşın yararına devrimci düzeni kurmak için, savaş halindeki ordu birlikleri dışında, yalnızca devletin yargı ya da kamu güvenliği makamlarının tutuklama yetkisine sahip olmaları sağlanmalıdır.

Halkın hakları.

Direnme Savaşı'na karşı çıkmayan bütün toprak ağaları ve kapitalistlerin işçiler ve köylülerle aynı kişi ve mülkiyet, seçme ve seçilme haklarına; ve aynı söz, toplanma, demek kurma, siyasi düşünce ve dini inanç özgürlüğüne sahip olacakları belirtilmelidir. Hükümet yalnızca sabotajcılara ve üs bölgelerimizde isyan düzenleyenlere karşı önlem almalı, öbürlerini korumalı ve bunları rahatsız etmemelidir.

Ekonomik siyaset.

Sanayi ve tarımı etkin bir şekilde geliştirmeli, mal-dolaşımını ko-

laylaştırmalıyız. Kapitalistlerin Japonya'ya karşı üs bölgelerimize gelmeleri ve diledikleri takdirde buralarda işletmeler açmaları teşvik edilmelidir. Özel işletmeler teşvik edilmeli ve devlet işletmeleri ekonominin sadece bir kesimi olarak görülmelidir. Bütün bunların amacı, kendi kendine yeterli bir hale gelmektir. Hiçbir yararlı işletmeye zarar vermemeye dikkat edilmelidir. Fiyat ve para siyasetlerimiz, tarımı, sanayi ve ticareti genişletme temel çizgimize uygun olmalı, bu çizgiye aykırı düşmemelidir. Üs bölgelerimizi uzun süre yaşatabilmemiz açısından temel etken, ekonominin kaba ve gelişigüzel değil, tutarlı ve titiz bir şekilde örgütlenmesi yoluyla kendine yeterli hale gelmektir.

Kültür ve eğitim siyaseti.

Bu siyaset, savaş için gerekli bilgi ve yeteneklerin ve halk kitleleri arasında milli gurur duygusunun geliştirilmesi ve yayılması üzerinde yoğunlaştırılmalıdır. Burjuva liberal eğitimciler, edebiyatçılar, gazeteciler, bilim adamları ve teknik uzmanların üs bölgelerimize gelmelerine, okulları, gazeteleri yönetmede ve diğer işlerde bizimle beraber çalışmalarına izin verilmelidir. Japonya'ya karşı direnmeye istekli olan bütün aydınları ve öğrencileri okullarımıza kabul etmeli, onları kısa süreli eğitimden geçirmeli ve sonra da orduda, yönetimde ve kitle örgütlerinde çalışmak üzere görevlendirmeliyiz. Onları cesaretle aramıza almalı, görevlendirmeli ve teşvik etmeliyiz. Gericilerin aramıza sızmasından çok fazla korkmamalı ya da bu konuda gereğinden fazla ihtiyat göstermemeliyiz. Kaçınılmaz olarak bu tür bazı unsurlar içimize sızacaktır, ama eğitim ve çalışma sırasında bunları ayıklamak için vaktimiz olacaktır. Bütün üs bölgeleri matbaalar kurmalı, kitap ve gazeteler yayımlamalı ve dağıtım kurumları örgütlemelidir. Mümkün olduğu kadar her üs bölgesi, aynı zamanda, kadroların yetiştirilmesi için büyük okullar kurmalıdır. Bu okullar ne kadar büyük olursa, o kadar iyidir.

Askerî siyaset.

Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordu olabildiğince genişletilmelidir; çünkü bu ordular, Çin halkının direnme savaşını sürdürmede en çok güveneceği silahlı kuvvetlerdir. Bize saldırılmadıkça

Guomindang birliklerine asla saldırmama ve onlarla dostluk kurmak için elimizden geleni yapma siyasetimizi sürdürmeliyiz. Ordumuzun inşasına yardımcı olması açısından, ister Guomindang üyesi olsunlar, ister hiçbir partiye bağlı olmasınlar, bize yakınlık duyan subayların Sekizinci Yol Ordusu'na ve Yeni Dördüncü Ordu'ya katılmalarını sağlamak için hiçbir çabayı esirgememeliyiz. Komünistlerin, sadece sayısal üstünlüklerinden dolayı ordularımızdaki her şeye hâkim olmaları durumunu değiştirmek için artık önlem almanın zamanı gelmiştir. Kuşkusuz, «üç üçte bir sistemi» esas kuvvetlerimizde uygulanmamalıdır, ancak ordunun önderliği Partinin elinde bulunduğu sürece (bu mutlak ve çiğnenmemesi gereken bir zorunluluktur), çok sayıda sempatizanı, ordumuzun askeri ve teknik bölümlerinin inşası çalışmalarına katmaktan çekinmemeliyiz. Partimizin ve ordumuzun ideolojik ve örgütsel temelleri şimdi sağlam bir şekilde atılmış olduğuna göre, çok sayıda sempatizanın (elbette sabotörler değil) orduya alınmasında hiçbir tehlike olmadığı gibi, aslında bu bizim vazgeçemeyeceğimiz bir siyasettir, çünkü bunu uygulamadığımız takdirde bütün ülkenin sempatisini kazanmak ve devrimci güçleri genişletmek mümkün olmayacaktır.

Birleşik cepheye ilişkin bütün bu taktik ilkeler ve bunlara uygun olarak hazırlanmış somut siyasetler, bütün Parti tarafından kararlı bir şekilde uygulanmalıdır. Japon istilacılarının Çin'e saldırılarını yoğunlaştırdıkları ve büyük toprak ağaları ile büyük burjuvazinin zorbalık siyaseti izledikleri. Komünist Partisine ve halka karşı silahlı saldırılarda buldukları bir zamanda yukarıda özetlenen taktik ilkelerin ve somut siyasetlerin uygulanması, Direnme Savaşı'nı sürdürmenin, birleşik cepheyi genişletmenin, bütün halkın sempatisini kazanmanın ve durumu iyiye dönüştürmenin tek yoludur. Ama, hataları düzeltirken adım adım ilerlemeli, kadrolar içinde hoşnutsuzluğa, kitleler arasında kuşkuya, toprak ağalarının karşı-saldırılarına ya da istenmeyecek başka gelişmelere yol açacak şekilde aceleci davranmamalıyız.

GÜNEY ANHUY OLAYINA İLİŞKİN EMİR VE BİLDİRİ

Ocak 1941

ÇİN KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ DEVRİMCİ ASKERİ KOMİSYONUNUN EMRİ

Yenan, 20 Ocak 1941

Milli Devrimci Ordunun Yeni Dördüncü Ordusu, Direnme Savaşı'ndaki üstün hizmetleri dolayısıyla ülke içinde ve dışında ün kazanmıştır. Komutan Yeh Ting, orduyu düşmana karşı yönetmekte, parlak bir sicile sahiptir. Öyle olduğu halde geçenlerde bu ordu, emirler uyarınca kuzeye doğru hareket halindeyken Japon yanlısı kliğin haince saldırısına uğramış, savaşta yaralanan ve bitkin düşen komutan Yeh hapse atılmıştır. Ordunun 1. Müfreze Komutanı Cen Yi'nin ve Ordu Genelkurmay Başkanı Ceng Yünyü'nün telgrafları vasıtasıyla Güney Anhuy Olayının bütün gelişmelerinden haberdar olan komisyon, duyduğu büyük öfkeyi ve yoldaşlarımız konusundaki derin kaygısını belirtir. Komisyon, Japon yanlısı kliğin Direnme Savaşı'nı baltalayarak, halkın silahlı kuvvetlerine saldırarak ve iç savaş başlatarak işlediği caniyane suçun hesabını sormak üzere aldığı önlemlerin yanı sıra, bu emir ile, Cen Yi'yi Milli Devrimci Ordu'nun Yeni Dördüncü Ordusu'nun Komutan Vekilliğine, Cang Yünyü'yi Komutan Yardımcılığına, Lay Çuancu'yu Kurmay Başkanlığına, Deng Zuhuy'u Siyasi Daire Başkanlığına atamıştır. Komutan Vekili Cen Yi ile çalışma arkadaşlarına, bu emirle, çabalarını orduyu güçlendirme, safları içindeki birliği sağlamlaştırma, halkla iyi ilişkiler kurma, Üç Halk İlkesi'ni uygulama, Dr. Sun Yatsen'in Vasiyetine bağlı kalma, halkımızın ve ül-

kemizin savunulması mücadelesinde Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'yi sağlamlaştırıp genişletme, Direnme Savaşı'nı sonuna kadar götürme ve Japon yanlısı kliğin saldırılarına karşı hazırlıklı olma konusunda yoğunlaştırmaları bildirilir.

ÇİN KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ DÉVRİMCİ ASKERİ KOMİSYONU SÖZCÜSÜNÜN YENİ ÇİN HABER AJANSI MUHABİRİNE DEMECİ

22 Ocak 1941

Son anti-komünist Güney Anhuy Olayının hazırlığı uzun süredir yapılmaktaydı. Şimdiki gelişmeler, ülke çapında son derece tehlikeli bir dönemin açılmasından başka bir şey değildir. Almanya ve İtalya ile üçlü ittifaklarının¹ kurulmasından bu yana Japon saldırganları, Çin-Japon savaşına çabuk bir çözüm bulmak için Çin içinde değişiklikler tezgâhlama yolundaki çabalarını bir kat daha artırmışlardır. Amaçları, Japonya'ya karşı hareketi bastırınada bizzat Çinlileri kullanmak ve Japonya'nın güneye doğru ilerlemesini gerçekleştirmek için cephe gerisini sağlama almaktır. Böylece Japonya, Hitler'in İngiltere'ye tarruzu ile uyum halindeki güneye doğru ilerlemesinde serbest kalacaktır. Japon yanlısı kliğin elebaşlarından önemli bir kısmı Guomindang'ın Parti, hükümet ve ordu örgütleri içinde uzun zamandan beri mevzilenmişlerdir ve gece gündüz ajitasyon yapmaktadırlar. Tertiplerinin hazırlığı geçen yılın sonlarında tamamlanmıştı. Güney Anhuy'da Yeni Dördüncü Ordu birliklerine karşı saldırı ve gerici 17 Ocak Emri² bu tertibin ilk açık işaretleridir. En vahim nitelikteki olaylar şimdi birbiri ardına salınmaya konacaktır. Japon saldırganları ile Japon yanlısı kliğin tertibini³ ayrıntıları şunlardır:

1) Kamuoyunu harekete geçirmek için, Ho Yingçin ve Bay Çung-si'nin imzalarını taşıyan ve Cu De, Peng Dehuay, Ye Ting ve Siang

1. Üçlü ittifak ile Almanya, İtalya ve Japonya arasında 27 Eylül 1940'ta Berlin'de imzalanan üçlü anlaşma kastediliyor.

2. Yeni Dördüncü Ordu'nun dağıtılması yolundaki karşı-devrimci 17 Ocak Emri, Millî Hükümet Askerî Konseyi adıyla Çan Kayşek tarafından yayınlanmıştı.

Ying'e çekilmiş 19 Ekim ve 8 Aralık tarihli iki telgrafı³ yayınlamak.

2) İç savaşı baltalama hazırlığı olarak, askeri disipline ve askeri emirlere uymanın önemi konusunda bir basın kampanyası açmak.

3) Güney Anhuy'daki Yeni Dördüncü Ordu birliklerini imha etmek.

4) Yeni Dördüncü Ordu'nun «isyan etmiş» olduğunu ilan ve resmî sıfatını iptal etmek.

5) Peng Suehfeng, Çang Yünyi ve Li Siennien komutasındaki Yeni Dördüncü Ordu'ya saldırmak ve bu başarıya ulaştığı takdirde Şantung ve Kuzey Ciangsu'daki Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordu birliklerine, Japon birlikleriyle yakın işbirliği halinde, daha fazla saldırılarda bulunmak amacıyla, Tang Enbo, Li Pinsien, Vang Çunglien ve Han Deçin'i Ordu Çin'deki çeşitli yol ordularının «komünistleri bastırma» komutanları olarak atamak.

Bu adım şimdi atılmaktadır.

6) Sekizinci Yol Ordusunu «isyan etmiş» ilan etmek, onun resmî sıfatını iptal etmek ve Çu De ile Peng Dehuay'ın tutuklanmasını emretmek için bir bahane bulmak. Bu adım şu anda hazırlanmaktadır.

7) Çunking, Sian ve Guylin'de Sekizinci Yol Ordusu'nun irtibat bürolarını kapatmak, Çu Enlay, Ye Cienying, Dung Bivu ve Deng Yingçao'yu tutuklamak.

Bu girişim, Guylin'deki irtibat bürosunun kapatılmasıyla başlamış bulunmaktadır.

8) *Yeni Çin Gazetesi*'ni kapatmak.

9) Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesine saldırılarda bulunmak ve Yenan'ı ele geçirmek.

10) Japonya'ya karşı direnmekten yana olan önde gelen kişileri

3. Bu iki ünlü telgraf 1940 sonlarında, Çan Kayşek tarafından ikinci anti-komünist saldırıya giriştiğinde çekilmiş ve Guomindang hükümeti Askeri Konseyinin Genelkurmay Başkanı Ho Yingçin ile Başkan Yardımcısı Bay Çungsi tarafından imzalanmıştı. 19 Ekim telgrafı, düşman işgali altındaki bölgelerde savaşmakta olan Sekizinci Yol Ordusu ile Yeni Dördüncü Ordu'ya karşı alçakça iftiralarla doluydu ve Japonlara karşı Sarı Irmak'ın güneyinde harekât halinde olan birliklerin belli bir tarihe kadar kuzeye kaydırılması emrediliyordu. Silahlı direnme için birlik açısından Cu De, Peng Dehuay, Ye Ting ve Siang Ying yoldaşlar 9 Kasım'daki ortak cevaplarında Güney Anhuy'daki birliklerini kuzeye kaydırmaya razı oldular, aynı zamanda da iftiraları yalanladılar. Ho Yingçin ve Bay Çungsi tarafından imzalanan ve 9 Kasım telgrafına cevap oluşturan 8 Aralık telgrafı, kamuoyunun komünistler aleyhine döndürülmesi yolundaki bir başka girişimdir.

toplu halde tutuklamak, Çunking'deki ve başka yerlerdeki Japonya'ya karşı hareketi bastırmak.

11) Bütün eyaletlerdeki Komünist Partisi örgütlerini ortadan kaldırmak, komünistleri topluca tutuklamak.

12) Japon askerlerinin Orta ve Kuzey Çin'den çekilmesi üzerine «kaybedilmiş» toprakların Guomindang hükümeti tarafından geri alındığını «ilan etmek» sözümlerine ona «onurlu bir barış» yapma zorunluluğu konusunda propaganda yapmak.

13) Japonya'nın orta ve güney Çin'deki askerlerini kuzeye takviye olarak getirerek Sekizinci Yol Ordusu'na en vahşi saldırılarda bulunması, Sekizinci Yol Ordusu'nu ve Yeni Dördüncü Ordu'yu tamamen imha amacıyla Guomindang kuvvetleriyle işbirliği yapması.

14) Guomindang'ın, genel bir ateşkes anlaşması ve barış görüşmeleriyle sonuçlandırmak için Japonya ile geçen yılki ateşkesi bütün cephelerde sürdürmesi, buna karşılık Sekizinci Yol Ordusu ile Yeni Dördüncü Ordu'ya durmadan saldırıda bulunması.

15) Guomindang hükümetinin Japonya ile barış anlaşması imzalaması ve üçlü ittifaka katılması.

Bu girişimler için etkin hazırlıklar yapılmaktadır.

Japonya ile Japon yanlısı kliğin haince tertiplerinin genel çizgisi budur. Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi 7 Temmuz 1939 Bildirisinde şunu belirtmişti: «Şimdiki durumda en büyük tehlike teslimiyettir; anti-komünizm ise teslimiyeti hazırlayan adımdır.» 7 Temmuz 1940 Bildirisi şunu dile getirmişti. «Teslimiyet tehlikesi hiçbir zaman böylesine ciddi, savaştaki zorluklar ise hiçbir zaman bugüne kadar büyük olmamıştır.» Cu De, Peng Dehuay, Ye Ting ve Siang Ying, bunu geçen yıl 7 Kasım telgraflarında daha da somut bir şekilde belirtmişlerdir:

Ülkemizdeki bazı kimseler, teslimiyet yolunu açmak için yeni bir anti-komünist saldırı tezgâhlanmaktadır... Onlar «komünistleri bastırmak» için Çin-Japon işbirliği adını verdikleri şeyle Direnme Savaşı'na son vermek istiyorlar. Onlar Direnme Savaşı'nın yerine iç savaş, bağımsızlığın yerine teslimiyeti, birliğin yerine bölünmeyi, aydınlığın yerine karanlığı

getirmek istiyorlar? Onlar karanlık işler çevirmekte ve kötü emeller beslemektedirler. Halk bunu konuşmakta ve dehşete düşmektedir. Gerçekten de durum, hiçbir zaman bugünkü kadar vahim olmamıştır.

Demek oluyor ki, Güney Anhuy Olayı ve Çunking'deki Askeri Konseyin 17 Ocak Emri, bir dizi olayın yalnızca başlangıcıdır. Özellikle 17 Ocak Emri vahim siyasi sonuçlara yol açabilecek niteliktedir. Bu karşı-devrimci emri yayınlayanların, bütün millet tarafından lanetlenmeyi göze alarak buna açıkça cesaret etmeleri tamamen bölünmeye ve teslim olmaya karar vermiş olduklarını gösterir. Çünkü Çin'deki zayıf büyük toprak ağaları sınıfının ve büyük burjuvazinin siyasi temsilcileri, iplerini ellerinde tutan efendileri olmadan, bırakın bütün dünyada şok etkisi yapan böyle bir şeye girişmeyi, yerlerinden bir santim bile kıyılamazlar. Bugünkü koşullarda bu emri yayınlayanların fikirlerini değiştirmelerini sağlamak çok zor görünüyor ve bütün milletçe acilen harekete geçmeden ve dış ülkelerden kuvvetli bir diplomatik baskı olmadan bunu sağlamak herhalde mümkün olmayacaktır. Bu nedenle, bütün milletin önündeki acil görev, gelişmeleri en büyük uyanıklıkla izlemek, gericilerin yol açabileceği her kötü olasılığa kendini hazırlamaktır. En küçük bir ihmal olmamalıdır. Çin'in geleceği konusunda sorun açıktır. Japon saldırganları ve Japon yanlısı klik, tertiplerinde başarı sağlasalar bile, biz Çin komünistleri ve Çin halkı onların zorba yönetimlerini sonsuza dek sürdürmelerine asla izin vermeyeceğiz. İleri atılıp durumu kontrol altına almak görevini yüklenmekle kalmıyoruz, aynı zamanda bunu başaracağımıza da güvenimiz tamdır. Durum ne kadar karanlık, yol ne kadar çetin olursa olsun ve bu yolun bedeli ne olursa olsun (Güney Anhuy'daki Yeni Dördüncü Ordu birliklerinin kaybı bu bedelin bir parçasıdır) Japon saldırganları ve Japon yanlısı klik yenilmeye mahkûmdur. Bu, şu nedenlerden ileri gelmektedir:

1) Çin Komünist Partisi, artık 1927'de olduğu gibi kolayca aldatılıp ezilemez. Çin Komünist Partisi, artık kendi ayakları üzerinde dimdik duran büyük bir partidir.

2) Öbür parti ve grupların milletçe boyunduruk altına girmezinin ge-

tireceği felaketi kavrayan birçok üyesi, kuşkusuz teslim olmayı, bir iç savaşa girişmeyi istemiyorlar. Bunların bazıları şu an için kandırılmış durumdadır. Ama sırası gelince bunların kendilerine gelmeleri mümkündür.

3) Aynı şey, askerler için de geçerlidir. Onların çoğu Komünist Partisine baskı altında karşı çıkmaktadırlar.

4) Çin halkının büyük çoğunluğu sömürge kölesi olmak istememektedir.

5) Emperyalist savaş büyük bir değişikliğin eşiğindedir. Şu an için ne kadar gemi azıya almış durumda olurlarsa olsunlar, sırtlarını emperyalizme dayayan asalaklar, efendilerinin güvenilir olmadığını pek yakında anlayacaklardır. Ağaç yıkılıp da maymunlar çil yavrusu gibi dağıldığı zaman bütün durum değişecektir.

6) Birçok ülkede devrimin patlak vermesi sadece bir zaman sorunudur ve bu devrimler ile Çin devriminin, zafer için ortak mücadelede birbirlerini destekleyecekleri kesindir.

7) Sovyetler Birliği dünyanın en büyük gücüdür ve Direnme Savaşı'nı sonuna kadar sürdürmesinde Çin'e kesinlikle yardım edecektir.

Bütün bu nedenlerden ötürü, ateşle oynamakta olan kimselerin başlarının pek fazla dönmemesini dileyelim. Şimdi onları resmen uyarıyoruz. İyisi mi ayağınızı denk alın. Ateşle oynanmaz. Siz kendi kellenizi kurtarmaya bakın! Aklınızı başınıza toplar da bu konu üzerinde biraz düşünürseniz, tez elden ve ciddi olarak şu önlemleri almak zorunda olduğunuzu görürsünüz:

1. Uçurumun kenarında dizginleri çekin ve kışkırtmalarınıza son verin

2. Gericici 17 Ocak Emrini yürürlükten kaldırıp tamamen hatalı olduğunuzu açıkça kabul edin.

3. Güney Anhuy Olayının baş sorumluları olan Ho Yingçin, Gu Çutung ve Şançuan Yungşian'i cezalandırın.

4. Ye Ting'i serbest bırakıp onu tekrar Yeni Dördüncü Ordu Komutanlığına getirin.

5. Güney Anhuy'da esir aldığınız bütün erleri ve silahları Yeni Dördüncü Ordu'ya geri verin.

6. Güney Anhuy'da yaralanan bütün Yeni Dördüncü Ordu subay ve

erlerine ve ölenlerin ailelerine tazminat ödeyin.

7. «Komünistleri bastırmak» için Orta Çin'e gönderilen birlikleri geri çekin.

8. Kuzeybatıdaki abluka hattını kaldırın⁴.

9. Bütün yurtsever siyasi tutukluları serbest bırakın.

10. Tek parti diktatörlüğüne son verip demokratik yönetimi başlatın

11. Üç Halk İlkesi'ni uygulayın ve Dr.Sun Yatsen'in Vasiyetine uyun.

12. Japon yanlısı kliğin elebaşlarını tutuklayıp ülke yasaları uyarınca yargılayın.

Bu on iki madde uygulanırsa, kuşkusuz durum normale dönecektir; biz komünistler ve bütün halk, kesinlikle işi yokuşa sürmeyeceğiz. Aksi halde, korkarım ki «Çi Sun'un dertleri Çuanyu'dan değil kendi evinin içinden gelecektir».⁵ Başka bir deyişle, gericiler kaldırdıkları taşı kendi ayaklarına düşüreceklerdir. O zaman biz istesek de onlara yardım edemeyeceğiz. Biz işbirliğine değer veririz, ama onlar da buna değer vermelidirler. İçtenlikle söyleyelim ki tavizlerimizin bir sınırı vardır. Biz vereceğimiz tavizi verdik. İlk yarayı açan, hem de çok derin açan onlardır. Kendi geleceklerini hâlâ düşünüyorlarsa kendiliklerinden öne çıkıp yarayı sarmalıdırlar. «Bazı koyunlar kaybolmuş olsa bile, ağılı onarmak için geç kalınmış değildir.» Onlar için bu bir ölüm kalım sorunudur. Onlara bu son öğüdünü vermeyi boynumuzun borcu sayıyoruz. Ama nedamet getirmezler ve hatalarını sürdürürlerse, tahammülünün sonuna varan Çin halkı onları çöpe atacak, o zaman son pişmanlık fayda etmeyecektir. Yeni Dördüncü Ordu'ya gelince, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi Devrimci Askerî Komisyonu 20 Ocak'ta Cen Yi'yi Komutan Vekilliğine, Çang Yünyü'yi Komutan Yardımcılığına, Lay Cuancu'yu Kurmay Baş-

4. Kuzeybatıdaki abluka hattı, Guomindang gericileri tarafından Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi çevresinde kurulmuştu. 1939'dan itibaren o yörenin halkını zorla çalıştırıp, beş sıra halinde koruganlar, taş duvarlar ve siper hatları inşa ettirdiler. Hat, batıda Ningsia'dan başlayıp güneyde Cingşuy Irmağı boyunca uzanıyor ve doğuda San İmak'ta son buluyordu. Güney Anhuy Olayının arifesinde Sınır Bölgesini kuşatan Guomindang askerlerinin sayısı 200 binin üzerine çıktı.

5. *Konfüçyus'tan Seçme Sözler*, 16. Kitap, Birinci Bölümden alıntı. Konfüçyus bu düşüncüyü Lu devletinin başbakanı Çi Sun, komşu küçük bir devlet olan Çuanyu'ya saldıracağı zaman ileri sürmüştü.

kanlığına, Deng Zuhuy'u da Siyasi Daire Başkanlığına atayan bir emir yayınlamıştır. Orta Çin'de ve Ciangsu'nun güney kesiminde kalan 90 binden fazla askeriyile Yeni Dördüncü Ordu, Japon saldırganlarının ve anti-komünist birliklerin kısıkaç taarruzlarına maruz kalsa da, her türlü zorluğa karşın mutlaka savaşacak ve millete bağlılıkla hizmetten geri durmayacaktır. Bu arada kardeş Sekizinci Yol Ordusu'nun birlikleri kollarını kavuşturup onun bu kısıkaç taarruzlarıyla karşılaşmasına seyirci kalmayacak, gerekli yardımı yapmak için mutlaka önlem alacaktır; bunu açıkça söyleyebilirim. Çunking'de Askerî Konsey Sözcüsünün verdiği demeç konusunda yapılabilecek tek yorum onun kendi kendisiyle çelişmeye düştüğüdür. Çunking Askerî Konseyi, yayınladığı emirde, Yeni Dördüncü Ordu'nun «isyan etmiş» olduğunu belirttiği halde, sözcü, bu ordunun hedefinin orda bir üs kurmak için Nancing-Şanghay-Hangcov üçgenine kaymak olduğunu söylemiştir. Onun söylediğini kabul ettik diyelim, Nancing-Şanghay-Hangcov üçgenine kaymak «isyan» sayılabilir mi? O kalın kafalı Çunking sözcüsü şöyle bir durup da düşünmemiştir. O bölgede Yeni Dördüncü Ordu kime karşı isyan etmiş olabilirdi? Orası Japon işgali altındaki bir bölge değil midir? O halde Yeni Dördüncü Ordu'nun o bölgeye ilerlemesini önlemekteki ve onu daha henüz Güney Anhuy'dayken imha etmekteki kastınız ne olabilir? Açıktır ki bu, ancak Japon emperyalizminin sadık uşaklarının yapacağı bir şeydir. Bir imha harekâtı için yedi tümen yığımaları, 17 Ocak Emirleri, Ye Ting'i yargılamaları hep bu yüzdendir? Ama ben gene de, baklayı ağzından çıkararak Çunking sözcüsünün budalanın teki olduğunu ve Japon emperyalizminin planlarını bütün halkın gözleri önüne sermiş olduğunu söylüyorum.

İKİNCİ ANTI-KOMÜNİST SALDIRISININ PÜSKÜRTÜLMESİNDEN SONRAKİ DURUM*

18 Mart 1941

1. Ho Yingçin ve Bay Çungsi'nin (geçen yıl 19 Ekim tarihli) telgrafıyla başlatılan ikinci anti-komünist saldırı¹, Güney Anhuy Olayı ve Çan Kayşek'in 17 Ocak Emriyle doruğuna ulaştı. Çan Kayşek'in 6 Mart tarihli anti-komünist konuşması ve Siyasi Halk Konseyinin anti-komünist karar², bu saldırının son aşamalarını meydana getirmektedir. Bundan böyle, durumda geçici bir ferahlama olabilir. Dünyanın başlıca iki emperyalist bloğunun belirleyici bir mücadelenin eşiğinde bulunması karşısında, Çin büyük burjuvazisinin İngiliz ve Amerikan yanlısı ve hâlâ Japon saldırganlarına karşı olan kesimi, Guomindang ile Komünist Partisi arasındaki şu sıradaki gergin ilişkilerde hafif bir geçici rahatlama olmasını zorunlu görmektedir. Zaten Guomindang içindeki durum nedeniyle (merkezi ve yerel makamlar arasında, C.C. Kliği ile Siyasi Bilim Grubu arasında, C.C. Kliği ile Fu Sing Demeği³ arasında, iflah olmazlar ile ara kesimler arasında ve ay-

* Bu parti talimatı, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi adına Mao Zedung yoldaş tarafından yazılmıştır.

1. İkinci anti-komünist saldırı hakkında daha kapsamlı bilgi için bkz. Mao Zedung, «Guomindang Merkez Yürütme Komitesi ve Siyasî Halk Konseyinin Toplantılan Üzerine Bir Yorum» *Seçme Eserler*, Cilt III, Kaynak Yayınları, İstanbul, 1992

2. Çan Kayşek, Siyasî Halk Konseyi'nin 6 Mart 1941'deki bir toplantısında anti-komünist bir konuşma yaptı. «Bütün askerî ve siyasî işlerin yönetiminin birleştirilmesi» gerektiği şeklindeki eski teraneyi tekrarlayarak, düşmanın gerisindeki Japonya'ya karşı demokratik siyasî iktidar organlarının kaldırılması ve Çin Komünist Partisi önderliğindeki halk silahlı kuvvetlerinin kendi «emir ve planlarına uygun olarak belirlenecek alanlarda toplanması» gerektiğini bildirdi. Aynı gün, Guomindang gericilerinin hâkim olduğu Siyasî Halk Konseyi, Çan Kayşek'in anti-komünist ve halk düşmanı faaliyetlerini temize çıkaran ve Siyasî Halk Konseyinin komünist üyelerine, Güney Anhuy Olayı'nı protesto amacıyla konsey oturumlarına katılmadıkları için şiddetle saldıran bir karar aldı.

3. Siyasî Bilim Grubu için bkz. bu ciltte «Savaş ve Strateji Sorunları», Not 14. C.C. Kliği ve Fu Sing Demeği için bkz. bu ciltte «Şanghay ve Tayyuan'ın Düşünmesinden Sonra Japonya'ya Karşı Savaşta Durum ve Görevler», Not 10

nı zamanda doğrudan doğruya C.C. Kligi ve Fu Sing Derneği içinde de çelişmeler vardır), iç durum nedeniyle (geniş halk kitleleri Guomindang'ın zulmüne karşıdır ve Komünist Partisine yakınlık duymaktadır) ve bizim Partimizin kendi siyaseti nedeniyle (protesto kampanyasını sürdürmesi), Guomindang bu ilişkileri son beş aydaki kadar gergin tutamaz. Bu nedenle şu anda Çan Kayşek, gerginliğin geçici olarak biraz azaltılması ihtiyacını duymaktadır.

2. Son mücadele Guomindang'ın durumunda bir gerileme, Komünist Partisi'nin durumunda ise bir ilerleme olduğunu göstermektedir. İki partinin görece güçlerinde meydana gelen belli değişmelerdeki temel etken budur. Bütün bunlar Çan Kayşek'i kendi durumunu ve tutumunu bir kere daha gözden geçirmeye zorlamıştır: Milli savunmaya ağırlık vermekte, partizan siyasetin zamanının geçtiğini ileri sürmekte ve büyük toprak ağası sınıfının, büyük burjuvazinin ve Guomindang'ın hâkimiyetini korumak amacıyla, iç çekişmelerin üstünde bir «milli önder» tavrı takınmakta, sınıf ve parti tarafsızlığı taslamaktadır. Ama onun bu çabası, yalnızca bir aldatmacaysa ve siyasette gerçek bir değişme anlamına gelmiyorsa, mutlaka boşa çıkacaktır.

3. Son anti-komünist saldırının başlangıcında Partimizin genel çıkarları göz önüne alarak benimsediği uzlaşma ve taviz siyaseti (bu, geçen yılki 9 Kasım telgrafında ortaya konmuştu) halkın sevgisini kazandı ve gene. Güney Anhuy Olayından sonra şiddetli bir karşı saldırıya geçtiğimizde de (bu, on ikişer maddelik bir dizi talebimizde⁴, Siyasi Halk Konseyinin oturumlarına katılmayı reddetmemizde ve ülke çapındaki protesto kampanyamızda ifadesini bul-

4. Siyasî Halk Konseyi'nin komünist üyeleri tarafından 15 Şubat 1941'deki oturumda önerilen birinci «on iki talep» dizisi, «Güney Anhuy Olayı Üzerine Emir ve Bildiri» de belirtilenlerin aynısıydı. İkinci dizi, Siyasî Halk Konseyi'nin komünist üyeleri tarafından Konsey oturumlarına katılma koşulu olarak 2 Mart 1941'de Çan Kayşek'e sunulmuştu. Bunlar şöyleydi:

- (1) Bütün ülkedeki anti-komünist askerî saldırıları derhal durdurun.
- (2) Çin Komünist Partisi ve bütün demokratik parti ve gruplara karşı ülke çapında girişilen siyasî baskıyı derhal durdurun, onların yasallığını tanıyın. Onların Sian, Çunking, Guyyang ve başka yerlerde tutuklanmış bütün üyelerini serbest bırakın.
- (3) Birçok yerde kapatılmış bulunan kitabevleri hakkındaki kapatma kararını kaldırın. Postanelerde Japon aleyhtan kitap ve gazetelere elkonulması emrini iptal edin.
- (4) *Yeni Çin Gazetesi* üzerindeki bütün kısıtlamaları derhal kaldırın.
- (5) Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nin yasallığını tanıyın.

muştı) bütün halkın desteğini kazandık. Bizim bu siyasetimiz, yani haklı bir zemin üzerinde, faydalı ve ihtiyatlı mücadele etme siyasetimiz, son anti-komünist saldırıyı püskürtmek için tamamen zorunluydu ve daha şimdiden sonuç verdi. Guomindang ile Komünist Partisi arasında tartışmalı olan belli başlı noktalar akılcı bir şekilde çözülmeye kadar, Guomindang içindeki Japon yanlısı ve anti-komünist klikler tarafından tezgâhlanan Güney Anhuy Olayını ve bunların her türdeki siyasi ve askeri baskılarını şiddetle protesto kampanyamızı hiçbir şekilde gevşetmemeli ve ilk on iki talebimize ilişkin propagandamızı yoğunlaştırmalıyız.

4. Guomindang, hâkimiyeti altındaki bölgelerde Partimiz ve diğer ileriler üzerindeki baskı siyasetini ya da anti-komünist propagandasını hiçbir zaman gevşetmeyecektir. Bu yüzden Partimiz uyanıklığını yükseltmelidir. Guomindang, Huay Irmağı'nın kuzeyindeki, Doğu Anhuy'daki ve Orta Hebey'deki bölgelerde saldırılarına devam edecektir. Silahlı kuvvetlerimiz bunları püskürtmede tereddüt etmemelidir. Bütün üs bölgeleri Merkez Komitesinin geçen yılki 25 Aralık talimatını⁵ sıkı sıkıya uygulamalı, taktik konusunda Parti içi eğitimi yoğunlaştırmalı, aşırı sol görüşleri düzeltmelidir. Japonya'ya karşı demokratik üs bölgelerini ancak bu şekilde bocalamadan koruyabiliriz. Kuşkusuz, bütün üs bölgeleri dahil olmak üzere baştan aşağı bütün ülkede Guomindang ile Komünist Partisi arasında nihaî bir bölünmenin artık gerçekleştiği ya da gerçekleşmek üzere olduğu yolundaki hatalı değerlendirmeyi ve bundan doğan birçok yanlış görüşü reddetmeliyiz.

(6) Düşmanın gerisindeki Japonya'ya karşı demokratik siyasî iktidar organlarını tanıyın.

(7) Orta, Kuzey ve Kuzeybatı Çin'deki gamizon bölgelerinin dağılımında bugünkü durumu koruyun.

(8) Komünistlerin önderliğindeki silahlı kuvvetlerin, Onsekizinci Ordular Grubuna ek olarak, toplam altı kolordu olmak üzere bir grup ordusu daha kurmalanna izin verin.

(9) Güney Anhuy Olayı sırasında tutuklanan bütün kadroları serbest bırakın ve bu olayın kurbanlarının ailelerine yardım fonları kurun.

(10) Güney Anhuy Olayı sırasında esir alınan bütün subay ve erleri serbest bırakın ve bütün silahlarını geri verin.

(11) Bütün parti ve gruplardan, her birinden birer temsilci olmak üzere ortak bir komite kurun ve Guomindang ve Komünist Partisi temsilcilerini sırasıyla başkan ve başkan yardımcılıklarına getirin.

(12) Siyasî Halk Konseyinin başkanlık divanına komünist temsilcileri dahil edin.

5. 25 Aralık talimatı, «Siyaset Üzerine» başlığı altında bu cilde alınmıştır.

İKİNCİ ANTI-KOMÜNİST SALDIRININ PÜSKÜRTÜLMESİNDEN ÇIKAN SONUÇLAR*

8 Mayıs 1941

Merkez Komitesinin 18 Mart 1941 tarihli talimatında belirtildiği gibi, ikinci anti-komünist saldırı son bulmuştur. O zamandan bu yana meydana gelen olaylar, Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nın gerek yurtiçinde, gerekse uluslararası alanda yeni koşullarda devam etmesidir. Bu yeni koşullara eklenen etkenler, emperyalist savaşın yayılması, uluslararası devrimci hareketin yükselmesi, Sovyetler Birliği ile Japonya arasındaki tarafsızlık paktı¹, Guomindang'ın ikinci anti-komünist saldırısının yenilgiye uğraması ve buna bağlı olarak Guomindang'ın siyasi itibarında meydana gelen gerileme ile Komünist Partisi'nin siyasi itibarında meydana gelen yükselme ve Japonya'nın Çin'e karşı büyük çapta yeni bir saldırı için giriştiği en son hazırlıklardır. Direnme Savaşı'nda ısrar etmek için bütün halkı birleştirmek, teslimiyet tehlikesi ve büyük toprak ağalarının ve büyük burjuvazinin anti-komünist karşı akımını etkili bir şekilde alt etmeye devam etmek amacıyla Partimizin son anti-komünist saldırıya karşı verdiği yiğit ve zafer dolu mücadeleyi incelemek ve ondan dersler çıkarmak mutlaka gereklidir.

1. Çin'in belli başlı iki çelişmesinden, Çin ile Japonya arasındaki milli çelişme hâlâ esas çelişmedir; Çin'deki iç sınıf çelişmesi ise hâlâ ikincil çelişmedir. Milli bir düşmanın ülkemizin ta içlerine kadar gir-

* Bu Parti talimatı, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi adına Mao Zedung yoldaş tarafından yazılmıştı.

1. Sovyetler Birliği ile Japonya arasında 13 Nisan 1941'de imzalanan tarafsızlık anlaşması, Sovyetler Birliği'nin doğu sınırında barışı sağladı ve böylece Sovyetler Birliği'ne karşı girişilen ortak bir Alman, İtalyan ve Japon saldırısı tertibini boşa çıkardı. Bu, Sovyetler Birliği'nin barışçı dış siyasetinin büyük bir başarısını belirliyordu.

miş olması her şeyi belirler. Çin ile Japonya arasındaki çelişme şiddetini koruduğu sürece, büyük toprak ağası sınıfı ve büyük burjuvazi ihanet etseler ve teslim olsalar bile, bir ikinci 1927 durumunun, o yılın 12 Nisan² ve 21 Mayıs Olaylarının³ tekrarlanmasını asla sağlayamazlar. Birinci anti-komünist saldırı⁴ bazı yoldaşlarca bir başka 21 Mayıs Olayı olarak, ikinci saldırı ise 12 Nisan ve 21 Mayıs Olaylarının bir tekrarı olarak değerlendirildi. Fakat nesnel gerçekler bu değerlendirmelerin yanlışlığını kanıtlamıştır. Bu yoldaşların hataları, esas çelişmenin milli çelişme olduğunu unutmalarından ileri gelmektedir.

2. Bu koşullarda Guomindang hükümetinin bütün bir siyasetine yön veren İngiliz ve Amerikan yanlısı büyük toprak ağaları ve büyük burjuvazi, ikili niteliğe sahip sınıflar olarak kalmaktadırlar. Onlar, bir yandan Japonya'ya, bir yandan da Komünist Partisine ve Partinin temsil ettiği geniş halk kitlelerine karşıdırlar. Onların Japonya'ya karşı direnmeleri de, komünizm düşmanlıkları da ikili bir nitelik taşır. Japonya'ya karşı direnmelerinde, Japonya'ya karşı oldukları halde ona karşı etkin bir şekilde savaşmıyor, Vang Cingvey ve öbür hainlere etkin bir şekilde karşı çıkmıyor ve hatta zaman zaman Japonya'nın barış elçileriyle flört ediyorlar. Komünizm düşmanlıklarında ise, Komünist Partisine, Güney Anhuy Olayını yaratacak ve 17 Ocak Emrini yayınlayacak kadar karşıdırlar; bununla birlikte, nihaî bir bölünmeyi istemiyor ve bir yandan kamçı, bir yandan baklava börek siyasetini sürdürüyorlar. Son anti-komünist saldırı ile bu gerçekler bir kere daha doğrulandı. Çin'de siyaset son derece karmaşıktır ve bu yüzden de yoldaşlarımızın en derin dikkatini gerektirmektedir. İngiliz ve Amerikan yanlısı büyük toprak ağaları ve büyük burjuvazi hâlâ Japonya'ya karşı

2. 12 Nisan Olayı, Şanghai'da Çan Kayşek tarafından 12 Nisan 1927'de tezgâhlanan ve çok büyük sayıda komünistin ve devrimci işçi, köylü, öğrenci ve aydının katledildiği karşı-devrimci hükümet darbesiydi.

3. Su Kesiang ve Ho Çien de dahil olmak üzere Hunan'daki karşı-devrimci Guomindang ordu komutanları Çan Kayşek ve Vang Cingvey'in teşvikiyle 21 Mayıs 1927'de Çangşa'da sendikaların, köylü demeklerinin ve başka devrimci örgütlerin il merkezlerini bastılar. Komünistler ve devrimci işçi ve köylüler kitle halinde tutuklanıp öldürüldü. Bu, iki karşı-devrimci Guomindang kliğinin, yani Vang Cingvey'in başını çektiği Vuhan kliği ile Çan Kayşek'in başını çektiği Nancing kliğinin açık işbirliğini ortaya koyuyordu.

4. Japonya'ya karşı savaş sırasında birinci anti-komünist saldırı 1939 kışında ve 1940 ilkbaharında Çan Kayşek tarafından yürütülmüştü.

direndiklerinden ve hâlâ Partimizle ilgili olarak bir yandan kamçı, bir yandan baklava börek siyasetine başvurduklarından, Partimizin siyaseti de «onlar sana ne yaparlarsa sen de onlara aynısını yap»⁵ siyaseti, yani kamçıya kamçıyla, baklava böreğe de baklava börekle karşılık vermektir. İkili devrimci siyaset budur. Büyük toprak ağaları ve büyük burjuvazi tamamen ihanet etmedikçe bu siyasetimiz değişmeyecektir.

3. Guomindang'ın anti-komünist siyasetiyle mücadele etmek için birçok taktiğe ihtiyaç vardır ve bu konuda en küçük bir dikkatsizliğe ya da ihmale yer yoktur. Çan Kayşek'in temsil ettiği büyük toprak ağaları ve büyük burjuvazinin, halkın devrimci güçlerine karşı düşmanlığı ve hunharlığı sadece on yıllık anti-komünist savaşta ortaya çıkmış değildir. Bu, Japonya'ya karşı savaşın ortasında iki anti-komünist saldırıyla ve özellikle ikinci anti-komünist saldırı sırasındaki Güney Anhuy Olayıyla da tamamen gözler önüne serilmiştir. Eğer devrimci bir halk kuvveti, Çan Kayşek tarafından imha edilmeyi önlemek ve onu kendi varlığını tanımaya zorlamak istiyorsa, onun karşı-devrimci siyasetlerine karşı dişe diş bir mücadele vermekten başka bir yolu yoktur. Son anti-komünist saldırı sırasında Siang Ying yoldaşın oportünizminin yol açtığı yenilgi bütün Parti için ciddi bir uyarı olmalıdır. Ama mücadele haklı bir zemin üzerinde, faydalı ve ihtiyatlı yürütülmelidir. Bu üçünden herhangi birisi olmadığı takdirde, yenilgiye uğrarız.

4. Guomindang iflah olmazlarına karşı mücadelede büyük komprador burjuvazi, komprador karakteri pek az olan, ya da hiç olmayan milli burjuvaziden ve en gerici büyük toprak ağaları da aydınlanmış eşraftan ve sıradan toprak ağalarından ayırt edilmelidir. Partimizin ara kesimleri kazanma ve «üç üçte bir sistemine» dayanan siyasi iktidar organları kurma çabasının teorik temeli budur. Geçen yılın Mart'ından bu yana Merkez Komitesi bunun üzerinde ısrarla durmuştur. Bunun doğruluğu, son anti-komünist saldırı sırasında bir kere daha kanıtlanmıştır. 9 Kasım telgrafımızda⁶ da belirtildiği gibi, Güney Anhuy Olayından önce takındığımız tutum, olaydan sonra siyasi karşı saldırıya geçebilmemiz için tamamen gerekliydi. Aksi halde ara ke-

5. Bu söz, Sung Hanedanının bir filozofu olan Çu Si'nin (1130-1200) *Konfüçyüs'ün Ortayolculuk Öğretisi*'nin 13. Bölümü üzerine yaptığı yorumdan alınmıştır.

6. 9 Kasım 1940 telgrafı, On Sekizinci Ordular Grubu (Sekizinci Yol Ordusu) Başkomutanı Cu De ve Başkomutan Yardımcısı Feng Dehuay, Yeni Dördüncü Ordu Ko-

simleri kazanamazdık. Çünkü ara kesimler, tecrübelerden defalarca ders çıkarmamış olsalardı, Partimizin Guomindang iflah olmazlarına karşı niçin kararlı mücadeleler vermek zorunda olduğunu, birliğin niçin ancak mücadeleyle kazanılabileceğini ve mücadele terk edildiği takdirde niçin hiçbir şekilde birlik olamayacağını anlayamayacaklardı. Bölgesel iktidar gruplarındaki yönetici unsurlar büyük toprak ağası sınıfına ve büyük burjuvaziye mensup oldukları halde, genellikle ara kesim olarak kabul edilmeli ve öyle muamele görmelidirler; çünkü onlarla, merkezî hükümeti denetimi altında tutan büyük toprak ağaları ve büyük burjuvazi arasında çelişmeler vardır. Birinci anti-komünist saldırıda en etkin bir şekilde yer alan Yen Sişan, ikincisinde ortada bir tutum aldı; Ciangsi kliği ise birinci saldırıda ortada bir tutum aldığı ve ikincisinde anti-komünist safa geçtiği halde, Çan Kayşek kliği ile hâlâ çelişmesi vardır. ve onunla bir tutulmamalıdır. Bu, öteki bölgesel iktidar grupları için daha da geçerlidir. Ne var ki, yoldaşlarımızın birçoğu, sanki Güney Anhuy Olayından sonra toprak ağası sınıfının ve burjuvazinin tümü ihanet etmiş gibi, hâlâ farklı toprak ağası ve burjuva gruplarını aynı kefeye koymaktadır; bu, Çin'in karmaşık siyasatini fazlasıyla basitleştirmektir. Bu görüşü benimseyip, bütün toprak ağalarını ve burjuvaziyi Guomindang iflah olmazlarıyla bir tutsaydık, kendi kendimizi tecrit ederdik. Çin toplumunun ortasının büyük, iki ucunun küçük olduğu⁷, ara sınıf kitlelerini kazanmadıkça ve onların kendi koşullarına uygun düşen rolü oynamalarına olanak tanımadıkça, Komünist Partisi'nin Çin'in sorunlarını çözemeyeceği kavranmalıdır.

mutanı Ye Ting ve Başkomutan Yardımcısı Siang Ying tarafından Guomindang generalleri Ho Yingçin ve Bay Çungsi'nin 19 Ekim 1940 tarihli telgraflarına yanıt olarak gönderilmişti. Guomindang gericilerinin Komünist Partisi'ne saldırıya ve Japonya'ya teslimiyet tertibini açığa vuran bu komutanlar, Ho Yingçin'in ve Bay Çungsi'nin Yeni Dördüncü Ordu ile Sekizinci Yol Ordusu'nun güneyden, Sarı Irmak'ın kuzeyine kaydırılması yolundaki saçma önerilerini mahkûm ettiler. Bununla birlikte, Japonya'ya karşı birliği koruma uğruna uzlaşma ve taviz verme anlayışı içinde, kuvvetlerini güneyden Sarı Irmak'ın kuzeyine kaydırmayı kabul ettiler. Buna karşılık Guomindang ile Komünist Partisi arasındaki belli başlı bazı önemli sorunların çözüme bağlanmasını istediler. Telgraf, ara kesimlerin sempatisini kazandı ve Çan Kayşek'in tecrit olmasına hizmet etti.

7. Mao Zedung yoldaşın Çin toplumu konusundaki bu sözleri, devrime önderlik eden Çin sanayi proletaryasının, gericici büyük toprak ağaları ve büyük burjuvazi gibi, Çin nüfusu içinde azınlıkta olduğu anlamına gelmektedir.

5. Bazı yoldaşlar, Çin ile Japonya arasındaki çelişmenin esas çelişme olduğu konusunda bocaladıkları ve bu yüzden de Çin'deki sınıf ilişkilerini yanlış değerlendirdikleri için Partinin siyaseti konusunda da zaman zaman bocalamışlardır. Güney Anhuy Olayını ikinci bir 12 Nisan ya da 21 Mayıs Olayı olarak değerlendirme noktasından hareket eden bu yoldaşlar, Merkez Komitesinin geçen yılki 25 Aralık siyasi talimatının artık geçerli olmaktan çıktığını ya da en azından tamamen uygulanamayacağını düşünür gibi görünüyorlar. Artık bizim, direnmeden ve demokrasiden yana olan herkesi kapsayacak biçimde bir iktidara değil, işçilerin, köylülerin ve şehir küçük burjuvazisinin sözum ona iktidarına ihtiyacımız olduğuna, artık Direnme Savaşı döneminin birleşik cephe siyasetine değil, on yıllık iç savaş sırasında olduğu gibi bir toprak devrimi siyasetine ihtiyacımız olduğuna inanıyorlar. Kısacası, Partinin doğru siyaseti bu yoldaşların kafalarında, hiç değilse şu sırada, bulanık bir hale gelmiştir.

6. Bu yoldaşlar Partimizin Merkez Komitesince kendilerine, Guomintang tarafından gelebilecek olası bir bölünmeye, yani olası en kötü gelişmeye karşı hazırlıklı bulunmaları talimatı verilince, bütün olasılıkları unuttular. En kötü olasılığa karşı hazır olmak mutlaka zorunlu iken, bunun, elverişli olasılıkları görmezden gelmek demek olmadığını anlamıyorlar: tam tersine bu şekilde en kötü olasılığa hazırlıklı olmak, elverişli olasılıkları yaratmanın ve onları gerçekleştirmenin bir gereğidir. Bu durumda biz, Guomintang tarafından gelecek bir bölünmeye tamamen hazırlıklıydık ve bu yüzden Guomintang bir bölünmeyi gerçekleştirmeye kolay kolay cesaret edemedi.

7. Milli mücadele ile sınıf mücadelesinin birliğini kavrayamayan, birleşik cephe siyaseti ile sınıf siyasetini kavrayamayan, dolayısıyla da birleşik cephe eğitimi ile sınıf eğitiminin birliğini kavrayamayan yoldaşların sayısı daha da fazladır. Bunlar Güney Anhuy Olayından sonra birleşik cephe eğitiminden ayrı olarak sınıf eğitimine özellikle ağırlık verilmesini savunuyorlar. Partinin, bütün Japonya'ya karşı savaş dönemi için, büyük toprak ağası sınıfına ve büyük burjuvaziye ya da ara sınıflara mensup olsun olmasın, Japonya'ya karşı hâlâ direnen üst ya da ortak tabakaların hepsine karşı tek bir bütünleşmiş siyaset, her iki yönü, yani birlik ve mücadeleyi birleştiren milli birleşik cephe siyaseti

(ikili bir siyaset) benimsediğini hâlâ kavramıyorlar. Bu ikili siyaset, kararlılıkla ezmemiz gereken asla iflah olmayacaklar dışında, kukla askerlere, hainlere ve Japon yanlısı unsurlara bile uygulanmalıdır. Partimizin kendi üyeleri ve genel olarak halk arasında uyguladığı eğitim de aynı şekilde bu iki yönü kapsar; yani proletarya, köylülük ve küçük burjuvazinin öbür kesimlerine, Japonya'ya karşı direnmek için burjuvazi ve toprak ağası sınıfının farklı tabakalarıyla farklı şekillerde nasıl birleşebileceğini ve aynı zamanda onların farklı ölçülerdeki uzlaşma, yalpalama ve anti-komünizmlerine karşı nasıl farklı ölçülerde mücadele edileceğini öğretir. Birleşik cephe siyaseti *sınıf siyasetidir* ve bu ikisi birbirinden ayrılmaz; bunu berrak bir şekilde kavrayamayanlar, başka birçok sorunu da berrak bir şekilde kavrayamayacaklardır.

8. Daha başka yoldaşlar ise, Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesinin ve Kuzey ve Orta Çin'deki Japonya'ya karşı üs bölgelerinin toplumsal niteliğinin daha şimdiden yeni demokratik olduğunu anlayamıyorlar. Bir bölgenin yeni demokratik nitelikte olup olmadığını anlamanın başlıca ölçütü, orada geniş halk kitlelerinin temsilcilerinin siyasi iktidara katılıp katılmadığı ve bu siyasi iktidarın Komünist Partisi'nin önderliğinde olup olmadığıdır. Bu yüzden, komünist önderlik altındaki birleşik cephe siyasi iktidarı, yeni demokratik bir toplumun başlıca göstergesidir. Bazıları Yeni Demokrasinin, ancak on yıllık savaş sırasında olduğu gibi bir toprak devrimi olduğu takdirde gerçekleşmiş sayılabileceğini sanıyorlar, ama yanılıyorlar. Şu anda, üs bölgelerindeki siyasi sistem, direnmeden ve demokrasiden yana olan bütün halkın birleşik cephesinin siyasi sistemidir; şu anda üs bölgelerindeki ekonomi, yarı-sömürgeciliğin ve yarı-feodalizmin unsurlarının esas olarak tasfiye edildiği bir ekonomidir; şu anda üs bölgelerindeki kültür, geniş halk kitlelerinin anti-emperyalist ve anti-feodal kültürüdür. Dolayısıyla, ister siyasi, ister ekonomik, ister kültürel açıdan bakılsın, hem sadece kira ve faizin indirilmesinin zorunlu kılındığı Japonya'ya karşı üs bölgeleri, hem de köklü bir toprak devriminden geçmiş olan Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi, yeni demokratik niteliktedir. Japonya'ya karşı üs bölgeleri bütün ülkeye yayıldığı zaman, bütün Çin yeni demokratik bir cumhuriyet haline gelecektir.

